பன்னிரு திருமுறை வரலாறு

முதற் பகுதி

(முதல் ஏழு திருமுறைகள்)

ஆக்கியோர்:

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1994

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்நூல் வெளியீடு !

n. ramanathan

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு

முதற் பகுதி

(முதல் ஏழு திருமுறைகள்)

ஆக்கியோர் :

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

மறுபதிப்பு 1994

Rs 100

முகவுரை

அருளொடு கூடிய சிவபரம்பொருளே திரு; அதாவது பெறத்தக்க செல்வம். அதை நாடி அடைந்ததன் பயனாய் அடியார்கள் பெற்ற இன்பம் அவர்கள் உள்ளத்தினின்றும் தோத்திரப் பாடல்களாக ஊற்றெடுத்து ஆறாய், அருவியாய், பெருவெள்ளமாய்த் தமிழ்நாடு எங்கும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுமுதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை பரவி ஓடியது. அத்தோத்திரப் பாடல்களை அருளிச்செய்தவர் திருஞானசம்பந்தர்முதல் சேக்கிழார்பெருமான்வரை உள்ள இருபத்தேழு அருள் ஆசிரியர்கள் ஆவர். அவைகள் தமிழரசர் வேண்டுகோளின்படி பன்னிரண்டாக வகுக்கப் பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டன. அத்தொகையே பன்னிரு திருமுறை என்பது. முறை என்னும் சொல் நூல் என்னும் பொருள்கொண்டு நிற்கின்றது. திருமுறை என்பது நிலையாய செல்வத்தை மக்கள் எளிதாக அடைதற்கு வழிகாட்டும் நூல்.

உயிருக்கு அப்பாலாயும், உயிரினுள் உயிராயும் நின்று இலங்கும் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நிலையில் பிறந்த பாடல்களாதலால் திருமுறைகள் சாதாரண சொற்களுக்கு எட்டாத தனிசக்திகொண்டிருப்பது நியதியே. அவைகளில் பல பாடல்கள் அற்புத நிகழ்ச்சிகளின் பொருட்டும் அற்புத சூழ்நிலைகளிலும் பாடப்பட்டவை. இப்பொழுதும் இடர் நீங்க வேண்டின் “மறையுடையாய்” என்ற பதிகத்தையும், விஷ சுரம் நீங்கவேண்டின் “அவ்வினைக்கு இவ்வினையாம்” என்ற பதிகத்தையும், திருமணம் விரும்புவோர் “சடையாய் எனுமால்” என்னும் பதிகத்தையும், இவ்வாறு வேறு

குறிப்பிட்ட நோக்கங்கள் நிறைவேறுமாறு குறிப்பிட்ட பதிகங்களையும் பாராயணம் செய்து மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. அது எவ்வாறாயினும், பாடுவோரையும், பாடக்கேட்போரையும் இறையுணர்வில் விரைவில் ஈடுபடச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தது திருமுறை என்பது மக்கள் அனைவரும் அனுபவத்தில் கண்டதோர் உண்மை.

சிவநெறியேயன்றி, இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்றும், இறைவன்மீது அன்புகொண்டு வாழ்க்கை நடத்துதலே இன்பத்தின் வழி என்றும் நம்புபவர் எந்த சமயத்தினர் ஆயினும், அவர்கள் அனைவரும் திருமுறைப் பயிற்சியின்மூலம் நலன்கள் பலவும் பெறலாம். இத்தோத்திரப் பாடல்களைப் பயிலும் வாய்ப்புப் பெற்ற கிருத்துவசமயத்தைச் சார்ந்த ஐரோப்பியர், நம் நாட்டவர், பலர் அதன்மூலம் தாங்கள் பெற்ற அரிய அனுபவங்களை வியந்து போற்றியிருக்கின்றார்கள். தங்கள் தங்கள் மொழிகளில் திருமுறைகளின் பல பாகங்களை அவர்கள் மொழி பெயர்த்தும் இருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது வழக்கிலிருக்கும் மொழிகளில் எல்லாம் தமிழே மிகவும் தொன்மையானது; இலக்கிய உயர்வும் உடையது. தமிழ் இலக்கியத்தின் அருமையையும் பெருமையையும் நேரில் தெரிந்து அனுபவிக்க விரும்புவோர் அனைவருக்கும் திருமுறைப் பயிற்சி இன்றியமையாதது. திருமுறைப் பாடல்கள் பொருட்செறிவும், சொல் நயமும், நடையழகும், கொண்டவை. சமயப்பற்று உள்ளவரேயன்றி இலக்கியப் பற்று உடையவரும் திருமுறைப் பாடல்களைப் பயிலுவதால் அகன்ற அறிவும், ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையும் அடைவார்கள்.

இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் 12-ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழர்களது வாழ்க்கை எத்தன்மையதாக இருந்தது, எவ்வித குறிக்கோள்களுடன் அவர்களுள் பெரியவர் என்று போற்றப்பட்டவர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள், அவர்கள் நாகரிகத்தின் பண்பு என்ன என்று அறிய விரும்புபவர்களுக்குத் திருமுறை உறுதுணையாகும். தமிழ்நாட்டின் மன்னர், மக்கள், புலவர், சமயங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் திருமுறை சிறந்த விளக்காகும்.

இவ்வாறு பலவகையான சிறப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட திருமுறையைப்பற்றிய கேள்விகள் பலவற்றிற்குத் தெளிவான விடைகள் கூறுவதற்கு உதவும் ஆராய்ச்சி தமிழ்நாட்டில் தேவையாக இருந்தது. அக்குறையை நிறைவேற்றுவது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கடமைகளில் ஒன்றாயிற்று. பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பகுதியினரால் அவ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்டு அதன் பயனாய் இந்நூல் வெளிவருகிறது.

திருமுறை வரலாறு என்னும் நூலின் முதல் பகுதி இது. திருமுறை எப்பொழுது, யாரால், எந்தச் சூழ்நிலையில், வகுக்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பெற்றது முதலிய கேள்விகள் இந்த பாகத்திற்கும் அடுத்துவரும் இரண்டாம் பாகத்திற்கும் பொதுவானவை. அவை முதற்கண் ஆராயப்படுகின்றன. அதன்பின் இந்தப் பாகத்தில் பன்னிருதிருமுறைகளுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும், ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளும் விளக்கப்படுகின்றன.

பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதல் மூன்று திருமுறைகளை அருளிச் செய்தவர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஆவர். 4, 5, 6 திருமுறைகளை அருளிச் செய்தவர்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் ஆவர். 7-வது திருமுறையை அருளிச் செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். இவ்வேழு திருமுறைகளும் தேவாரம் எனவும் அடங்கன் முறை எனவும் வழங்கப்பெறும். இவர்கள் மூவரும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் சமய குரவர் நால்வர் எனப் போற்றப்பெறுவர். இந்நூலில் திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது வரலாறு முதலில் தரப்படுகிறது. அவர்களது காலம் ஆராயப்படுகிறது.

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் சமயநூல்களாகவும், இலக்கிய நூல்களாகவும், இசை நூல்களாகவும், காட்சியளிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வகையிலும் அவ்வவ்வகை நூல்களில் தலைசிறந்தவைகளாகத் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் விளங்குகின்றன. இந்நூலில் ஆராய்ச்சிமுறையில் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் நாம் காணும் சமய உண்மைகள் விளக்கப்படுகின்றன; இலக்கிய நயங்கள் ஆராயப்படுகின்றன; பண் நுணுக்கங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. நன்னெறியில் வாழ்வதற்கும் தமிழில் நிறைந்த இலக்கிய அறிவு பெறுவதற்கும் இசைவல்லுநர் ஆவதற்கும் தூய உள்ளம் பெறுவதற்கும், தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் துணையே சாலும் என்பது தெளிவுபடுத்தப்பெறுகிறது.

இலக்கிய நூல் என்ற முறையில் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஆராய்கின்ற இந்நூலின் பகுதி, யாப்பமைதி-செய்யுள் அமைதி, பாவினங்கள் பற்றித் தரும் விளக்கம் மிகவும் அருமையுடையது. இசைநூல்கள் என்ற முறையில் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஆராய்கின்றபொழுது இசை அமைப்புப் பற்றியும் பண்கள் பற்றியும் இந்நூலில் பல நுண்ணிய கருத்துக்கள் பாராட்டத்தக்க முறையில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள். வெட்டவெளியில் தனித்து இலங்கும் கம்பங்கள் போல் அல்லாது, முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் விளங்கும் அழகிய மலைத் தொடர்களின் நடுவே ஓங்கிவளர்ந்து சிறப்புடன் திகழும் சிகரங்கள் போன்றவை. இத்திருப்பதிகங்களுக்கு முன்னும், அழகிய இயல், இசை, நாடக நூல்கள், உள்ளன; பின்னும், உள்ளன; அந்நாளிலும் உள்ளன. குறட்பாக்களில் உள்ள கருத்துக்கள் பல இசைவடிவம் பெற்று இப்பதிகங்களில் இலங்குகின்றன. இப்பதிகங்களில் பண்களில் பாடப்பெற்ற உண்மைகள் பல மந்திரமாகவும் சாத்திரமாகவும ஆதார நூல்களில் விளங்குகின்றன. இவ்வாறு தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்கும், அவைகளுக்கு முன்னும் பின்னும் அருகிலும் உள்ள நூல்களுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் இந்நூலில் அழகாக விளக்கப்படுகின்றன.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பற்றிய அறிவுபெற விரும்புவோர் அனைவரும் கற்கவேண்டியதொரு நூல் இந்நூல். தமிழ் மக்கள் அனைவரும் இந்நூலைக் கற்றும் கேட்டும், இதன் பயனைப் பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இவ்வரியதொரு நூலை ஆக்கிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சிப் பகுதியினருக்கும், குறிப்பாக நிறைந்த சிவபக்தியும், தமிழன்பும், ஆராய்ச்சித் திறனும் உடைய திரு. வெள்ளைவாரணனார் அவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பாக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
அண்ணாமலைநகர்,
14—12—1961

வே. சுப்பிரமணியம்,
துணைவேந்தர்.

அணிந்துரை

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம், இமயம் முதல் குமரிவரை செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளரப் பெருந் தொண்டு புரிந்து வருகின்றது; அது சிறந்த திருவருள் நிலையமாகத் திகழ்கின்றது. இந்த மடத்திற்குச் சீரும் சிறப்பும் மிக்க தமிழ் நூல்கள் இயற்றி அருள்பெற்ற ஆதி குருமூர்த்தி, ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள் ஆவார்கள். அவர்களுக்குப் பின் வாழையடி வாழை யாக அருளும் அறிவும் நிறைந்த தலைவர்கள் இத்திரு மடத்தின் முதல் ஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருக்கிறார் கள் அந்தத் தலைவர்களுள் தமிழுக்கும் சைவத் திற்கும் ஆக்கமான பல நல்ல பணிகளைச் செய்தற்கு வழிவகுத்த அறவோர், ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சுவாமிநாதத் தம்பிரான் ஆவார்கள். தமிழ் நூல்களை வெளியிடு வதற்கும், தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சிக்கும்; திருமுறைப் பயிற்சிக்கும், சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரப் பயிற்சிக்கும், அறக்கட்டளையினைக் காசிவாசி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாதத் தம்பிரான் அவர்கள் ஏற்படுத்தி அப்பணிகளை அண்ணு மலைப் பல்கலைக் கழக நிர்வாகம் செய்யுமாறு பணி யிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டளையின்படி சிவஞான போதச் சிற்றுரை, ஞானமிர்தம் ஆகிய சைவசித்தாந்த நூல்களை உரை விளக்கக் குறிப்புடன் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது பன்னிரு திருமுறை வரலாறு இரண்டு பாகங்களாக எழுதப்பெற்று, முதல் ஏழு திருமுறை களாகிய தேவாரத் திருமுறைகளின் வரலாறு முதற் பகுதியாக வெளியிடப்பெறுகிறது.

இப்பன்னிரு திருமுறைகளும் தமிழ் நாட்டில் சமயத்திற்கும், இலக்கியத்திற்கும் உயிர்நாடியாக

விளங்குகின்றன; தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்தையே மாற்றி அமைத்திருக்கின்றன. இத்திருமுறைகள் இசைக்கு இருப்பிடமாக இருக்கின்றன.

இப்பெருமை வாய்ந்த நூலை வெளியிடுவதற்கு உபகாரம் செய்த திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடத்தின் சார்பாக இதன் தலைவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி அருள் நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களுக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் தனது நன்றியை முதற்கண் காணிக்கையாகச் செலுத்துகின்றது. அவர்கள் தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும், இசைக்கும் செய்திருக்கும் தொண்டு சொல்லால் சொல்லவொண்ணாதது.

இம் முதல்பாகத்தில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார ஆசிரியர் மூவருடைய வரலாறுகளும் அவர்கள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் சிறப்பும் அகச்சான்றுகளுடன் விரித்து விளக்கப்பெற்றுள்ளன இதை எழுதியவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் திரு. க வெள்ளைவாரணர் ஆவார்கள். அவருடைய தேவாரப் பற்றும், தமிழில் எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்த புலமையும் தமிழ்நாடு நன்கறியும். ஆழ்ந்தகன்ற அறிவுடையர்; அத்துடன் ஆராய்ச்சிப் புலமையும் ஆய்வுத்திறனும் உள்ளவர்; தெள்ளிய இனிய நடை அவருக்கே உரியது. மூவர் வரலாறுகளையும் அகச் சான்றுகளுடன் இவ்வளவு விரிவாக விளக்கும் நூல் வேறொன்றும் வரவில்லை என்று கருதுகின்றேன் இந்நூலை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சார்பாக வெளியிடுவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். இதனை எல்லோரும் வரவேற்பார்கள் என நம்புகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

தி. மு. நாராயணசாமி பிள்ளை.

பதிப்புரை

சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை யதிற் சார்சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வம் இல்லெனும் நான்மறைச்
செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமும்
உய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றாளெம்
உயிர்த்துணையே.

(அருணைக்கலம்பகம்)

உலகில் வகுக்கப்பட்டுள்ள சைவ முதலாம் அளவில் சமயங்களையும் மேற்சமயங்கடந்த மோன சமரசத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு மேலோங்கி நிற்பது சைவ சித்தாந்தம். இதற்கு முதற் கடவுள் சிவபெருமான். அவன் கடவுள் வரிசையில் முன்னவனாக வைத்து எண்ணப்படுபவன். அவனே முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளாயவன்; பொறிவாயிலைந் தவித்தவன். அவன் கூறிய நெறியே பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியாகிய சைவ சித்தாந்த நெறி. அதுவே சிவனை அடைவிக்கும் சிவநெறி. அவ்வருள் நெறியே எவ்வுயிர்க்கும் பாதுகாவலாகும் என்பது உறுதி. அந்நெறியினை விளக்க எழுந்த இலக்கியம் பன்னிரு திருமுறைகள். இப் பன்னிரு திருமுறைகளுக்கும் ஒரு சிறந்த இலக்கிய வரலாறு இதுவரை வரையப்படாதிருந்தது.

செந்தமிழ்ப் பேரன்பர் டாக்டர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியாரவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராக இருந்தபொழுது, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடத்தின் தலைவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நிறுவிய அறக்கட்டளையின் சார்

பில் 'பன்னிரு திருமுறை வரலாறு' என்றதொரு நூல் விரிவாக எழுதப்பெறவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். இப்பணியினைத் தமிழாராய்ச்சித் துறையினர் செய்து நிறைவேற்றுதல் வேண்டுமெனவும் பணித்தார்கள். இப்பணி தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் திரு. க. வெள்ளைவாரணன் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பெற்றது.

திருமுறை நூல்களைக் கற்பதில் அதிக ஆர்வமுடைய அன்பர் வெள்ளைவாரணன் அவர்கள் சைவத் திருமுறைகளை ஆழ்ந்து பயின்று பன்னிரு திருமுறை வரலாற்றினை இரண்டு பகுதிகளாக எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளாகிய தேவாரத் திருமுறைகளின் வரலாறு இப்பொழுது முதற்பகுதியாக வெளியிடப்படுகிறது.

இதன்கண், சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாக அமைந்த வரலாறும், திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார ஆசிரியர் மூவர் வரலாறுகளும், அவர்கள் வாழ்ந்த காலப்பகுதியும், தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் தொகுப்பு முறை, யாப்பமைதி, இசையமைதி, சொற்பொருள் நடையமைதி, பொருட்பாகுபாடு, சங்கநூற் குறிப்புக்கள், திருக்குறளை எடுத்தாண்ட பகுதிகள், தேவார ஆசிரியர்கள் அறிவுறுத்திய திருநெறிக் கொள்கைகள், பாடல் பெற்ற தலங்கள், வைப்புத்தலங்கள் ஆகிய பகுதிகளும் விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

மூவர் தேவாரப் பதிகங்களைப்பற்றி இன்றியமையாது அறிந்துகொள்ளவேண்டிய பொருட் குறிப்புக்கள் பலவற்றையும் தொகுத்துரைக்கும் முறையில் இந்நூல் எழுதப்பெற்றுள்ளது. ஓரளவு தமிழ்ப் பயிற்சியுடையவர்களும் அறிந்துகொள்ளும் நோக்கத்துடன்

எளிய தமிழ் நடையில் இந்நூல் அமைந்திருத்தலால், தேவாரத் திருமுறைகளைப்பற்றி அறிய விரும்பும் ஆர்வ முடைய அன்பர்கள் அனைவர்க்கும் இந்நூல் நன்கு பயன்படும் என நம்புகிறேன்.

இங்ஙனம் அரிய பல நூல்கள் வெளிவருதற்கு ஏற்றவண்ணம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அறக்கட்டளையினை நிறுவிய ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமி நாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளது தமிழ்த் திருத்தொண்டு தமிழ்மக்களால் என்றும் நன்றியுடன் போற்றத்தக்க தாகும். அவர்கள் வகுத்த திருத்தொண்டின் நெறி யினை அடியொற்றிக் குமரி முதல் இமயம்வரை முந்நூ றுக்கு மேற்பட்ட நல்லறங்கள் என்றும் நிகழும் வண் ணம் ஐம்பதுநூறாயிரம் ரூபாவுக்குமேற் பெரும்பொருளை முதற்பொருளாக அமைத்து, நாட்டு மக்களது கல்விப் பயிற்சிக்கும் தெய்வ வழிபாட்டு நெறிக்கும் ஆக்க மாகும் நற்பணிகளை ஊக்கமுடன் புரிந்துவரும் பெருந் தவச் செல்வர், திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடத்தின் தலைவர், திருப்பெருந்திரு காசிவாசி அருள் நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகளின் பொன்னார் திருவடிகளை வணங்கி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நன்றி யினை அவர்களுக்கு அன்புடன் தெரிவித்துக்கொள் கின்றேன்.

தமிழாராய்ச்சித் துறையின் சார்பில் இத்தகைய தமிழ்ப் பணிகள் பல தொடர்ந்து நிகழும் வண்ணம் ஊக்கமும் ஆக்கமும் உதவி ஆதரித்து வரும் அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழக இணைவேந்தர் செட்டிநாட்டரசர் ராஜா சர் டாக்டர் M. A. முத்தையா செட்டியார் B. A., M. L. A., L. L. D., அவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் உயர்திரு வே. சுப்பிரமணியம் அவர் களுக்கும், இந்நூலுக்கு அன்புகூர்ந்து அணிந்துரை

உதவிச் சிறப்பித்த உயர்திருவாளர் தி. மு. நாராயண சாமி பிள்ளை M. A. B. L. அவர்களுக்கும் நமது நன்றி உரியதாகும்.

இதனை வனப்புற அச்சிட்டு உதவிய திருச்சிராப்பள்ளி 'கீதா பிரஸ்' உரிமையாளர் அவர்களது பணி சிறப்பாகப் பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

கோ. சுப்பிரமணியபிள்ளை
தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

இரண்டாம் பதிப்பு

பன்னிரு திருமுறை வரலாற்றின் முதற் பகுதியாகிய இந் நூல் முழுவதும் செலவாகிவிட்டமையால் இப்பொழுது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப் பெறுகின்றது. இத்தகைய நூல்களை அடக்க விலையினும் மிகக் குறைந்த விலைக்கு வழங்குவதற்கென அறக் கட்டளையினை நிறுவிப் போற்றிவரும் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்தின் தலைவர் திருப்பெருந்திரு அருள் நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கட்கும், இதனை வெளியிட்டுதவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தார்க்கும் தமிழ் மக்களது நன்றியும் பாராட்டும் என்றும் உரியனவாகும்.

இதனைக் குறித்த காலத்தில் வனப்புடன் அச்சிட்டு உதவிய சிதம்பரம் அழகு அச்சகத்தாரின் பணி பாராட்டத்தகுவதாகும்.

க. வெ.

உள்ளுறை

சிவமயம்

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு

திருமுறை

உலக மக்களுக்கு எக்காலத்தும் திருத்தகவிற்றாகிய உள்ள நிலைமையை வழங்குதற்குரிய அருள் நூல்களே திருமுறைகளாம். "திருவென்பது பொருளுடைமையும் பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றும் திருந்தகவிற்றாகியதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி; அது வினையுள்ளுடைமையெனவும் படும்" என்றார் பேராசிரியர். எனவே இன்பம் வந்தாலும் துன்பம் வந்தாலும் இரண்டையும் ஒப்பக்கருதும் மனச் செம்மையே இத் திருவென்னுஞ் சொல்லுக்குரிய பொருளென்பது பேராசிரியர் கருத்தாதல் நன்குபெறப்படும். உலக வாழ்க்கையில் உளவாகும் ஆக்கங்களை யெண்ணிக் களிப்படைதலும் கேடுகளை நினைந்து அவலமுறுதலும் எல்லோரிடத்தும் பொதுவாகக் காணப்படும் மனவியல்பாகும். இவ்வாறு செல்வக் களிப்பால் மயங்குறாமலும் அல்லல் மிகுதியால் சோர்வடையாமலும் இன்பதுன்பம் இரண்டினையும் ஒப்பக் கருதும் நல்லறிவுடையவர்களே திருத்தகவிற்றாகிய உள்ளமுடையோராவர். இத்தகைய பெரியோர்களைக் "கேடும் ஆக்கமுங் கெட்ட திருவினார்"[1] எனப் போற்றுவர் சேக்கிழாரடிகள்.

திருவுடைப் பெரியோராகிய இவர்கள், எத்தகைய பேரிடர்கள் அடுக்கி வந்தாலும் அவற்றைக் கண்டு

1. பெரியபுராணம், திருக்கூட்டச் சிறப்பு.
8-ம் செய்யுள்.

ஒரு சிறிதுங் கலங்காத மனவுறுதி யுடையவர்கள். இவர்களுக்கு இவ்வுறுதியை வழங்கவல்ல பேரருளாளன், முழு முதற்பொருளாகிய இறைவனொருவனேயாவன். திருவாளனாகிய அப்பெருமான் தோன்றாத் துணையாய் நின்று தன் அடியார்களுக்கு வழங்கும் துளக்கமிலா மனச்செம்மையாகிய இத் தெளிவினையே 'திருநின்ற செம்மை' யெனப் போற்றுவர் சான்றோர்.[1]

சென்றடையாத திருவுடையானாகிய முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டு, அப்பெருமானது திருவருள் வழியொழுகும் மெய்யடியார்கள் "நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்"[2] என்னும் அருள் நோக்கத்துடன் இறைவனது திருவருளையே கண்ணாகக் கொண்டு தம் அனுபவத்தாற் கண்டுணர்ந்த நல்லொழுக்க நெறியினை எல்லா மக்களுக்கும் அறிவுறுத்தி உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துவர். பொறிவாயில் ஐந்தவித்தானாகிய இறைவன் அருளிய மெய்யான ஒழுக்க நெறியில் நிலைபெற்றொழுகுதல் இப்பெரியோரது இயல்பாகும். இவ்வாறு இறைவன் திருவருளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டொழுகும் இப்பெரியோரது வாழ்க்கைமுறை, சிந்தையின் நிறைவாகிய பெருஞ் செல்வத்தை எல்லோர்க்கும் வழங்குஞ் சிறப்புடையதாதலின், இதனைத் திருநெறியென வழங்குவர் பெரியோர்.

தமிழ் மக்களது தவப்பயனாகத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி எல்லாம்வல்ல இறைவனது திருவருளால் இத்தகைய திருநெறியினை வகுத்தருளிய சான்றோர்: திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், சேரமான் பெருமாள், ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருவாதவூரடிகள், திருவெண்காட்டடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி, திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய திருவிசைப்பா

1. திருத்தொண்டத் தொகை, 4-ம் திருப்பாடல்.
2. திருமந்திரம் 85-ம் திருப்பாட்டு.

ஆசிரியர்கள், சேக்கிழார் நாயனுர் ஆகிய பெருமக்க ளாவர். இப்பெரியோர்கள் எல்லாம்வல்ல சிவபெரு மானது திருவருளின்பத்துள் திளைத்து மகிழும் நிலையில் தாம் துய்த்துணர்ந்த பெருநலங்களையெல் லாம் உலக மக்களனைவரும் பெற்று இன்புறும்படி தெளிவும் இனிமையும் பொருந்திய செந்தமிழ்ப் பாடல் களால் விரித்தருளிச் செய்துள்ளார்கள். அருளாசிரிய ராகிய இவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தெய்வத் தமிழ்ப்பாடல்களே திருநெறித் தமிழ் எனவும் திருமுறையெனவும் வழங்கப்பெறுகின்றன.

முறையென்ற சொல் நூல், பழமை, ஊழ், கூட்டு, கட்டு, முறைமை எனப் பல பொருள்களில் வழங்கு வது என்பது "கோசமும் பழமையும் ஊழுங் கூட்டும், ஆர்ப்பும் முறைமையும் முறையெனலாகும்" எனவரும் பிங்கலந்தையால் உணரப்படும். இச்சொல் மேற்குறித்த பொருள்களோடு நியமம், தடவை, உறவு நூற்பகுப்பு, முதலிய பொருள்களில் வழங்குதலை உலக வழக்காலும் நூல் வழக்காலும் நன்கறியலாம். திருமுறையென்ற தொடரிலுள்ள முறையென்பது மேற் காட்டிய பல பொருள்களுள் நூலையும் அதன் உட் பிரிவுகளையுங் குறித்து வழங்குவதாகும். முறைப்பட இயற்றப்பெற்றமையின் முறையென்பது நூற்குப் பெயராயிற்று.

ஏடங்கை நங்கை இறையெங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும் வெண்டாமரை
பாடுந்திருமுறை பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னி வாய்த் தோத்திரஞ்சொல்லுமே.
(1067)

என வரும் திருமந்திரப்பாடலிலும்,

இறைநிலம் எழுதுமுன் இளைய பாலகன்
முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்
அறுமுக முடையவோர் அமலன் மாக்கதை
சிறியதோ ரறிவினேன் செப்ப நின்றதே.

எனவரும் கந்தபுராண அவையடக்கச் செய்யுளிலும் முறையென்ற சொல் நூலென்ற பொருளில் வழங்கக் காண்கின்றோம். "முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்" என வரும் பழஞ்சூத்திரத்திலும் முறை யென்பது நூலென்ற பொருளில் வழங்கியதாகவே கொள்ளலாம்.

மக்கள் அறியவேண்டிய பொருள்களை அறிவுறுத்தி மனக்கோணலைத் தீர்த்துத் தீமையினை விலக்கி நன்றின்பாற் செலுத்தும் மாண்புடைய சொற்களால் முறைப்பட இயற்றப்பெற்றனவே நூலெனச் சிறப் பித்துப் போற்றப்படுவன. மக்களை விலங்கினின்றும் வேறுபிரித்து நன்றுந்தீதும் பகுத்துணரும் மனவுணர் வுடையராக்கி மேம்படுத்துவன அறிவு விளக்கந்தரும் நூல்களாதலின், அந்நூல்களை 'இலங்கு நூல்' எனச் சிறப்பித்தார் திருவள்ளுவர்.[1] உலக நூல், அறிவினூல் என நூல்களை இருவகையாகப் பகுத்துரைப்பர் பேரா சிரியர்.[2] உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத நில மும் பொழுதுமாகிய முதற்பொருளைக் குறித்தும் அம் முதற்பொருளின் கண்ணே கருக்கொண்டு தோன்றும் தாவரம், விலங்கு, பறவை முதலிய கருப்பொருள்களைக் குறித்தும் இப்பொருள்களின் இயல்பினை நன்குணர்ந்து பயன்கொள்ளுதற்கேற்ற மனவுணர்வுபெற்ற மக்கட் குலத்தார் பிறவுயிர்க்குத் தீங்கின்றி இவ்வுலக நலங் களை நுகர்ந்து இன்புறும் ஒழுகலாறுகிய உரிப்பொரு ளைக் குறித்தும் விளங்கக் கூறுவன உலக நூல்களாகும். இந்நூல்களை இயற்றுதற்குரியோர் வையத்து வாழ் வாங்கு வாழ்ந்து இவ்வுலகப் பொருளின் நலந் தீங்குகளை உள்ளவாறு நுனித்துணரும் பேரறிஞராவர். இத்தகைய சான்றோர்களால் இயற்றப்படும் உலக நூல்கள் மக்களது வாழ்க்கை முறையினை மேன்மேல்

---

1. 'விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்' (திருக்குறள்–410)

2. திருக்கோவையார் பேராசிரியர் உரை
(முதற்செய்யுள்)

உயர்த்துவன ; உடம்பையும், கருவி கரணங்களையும் நன்முறையிற் பயிற்றி இம்மை வாழ்விற்குப் பெரிதும் துணை செய்வன.

காலம் இடம் முதலியவற்றாற் கட்டுண்டு கிடக்கும் மக்களதறிவு, ஐம்பொறியளவிற்பட்ட ஒரொரு பொருளையே உய்த்துணர்ந்து அறிவது. இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளவாறறியும் ஆற்றல் அதற்கில்லை. நாம் வாழும் இவ்வண்டப்பகுதியினையும் இதற்கு அப்பாற்பட்ட பேரண்டங்களையும் இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் எங்கும்நீக்கமற நிறைந்து உயிர்க்குயிராய் இயக்கி நிற்கும் முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவனையும் மக்கள் தமது அறிவொன்றையே துணையாகக் கொண்டு அறிதலென்பது இயலாத செயலாம். இவ்வுலகத்தியல்பினையும் எவ்வுயிர்க்கும் உயிராக எங்கும் நீக்கமற விளங்கும் இறைநிலையையும் உள்ளவாறுணர்த்தும் பேரறிவு, பொருள் தோறும் கலந்து விளங்கும் இறைவனொருவனுக்கேயுரியதாகும். முற்றறிவுடைய இறைவன், அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு தோன்றி அன்பர்க்கு அருளிச் செய்தனவும் தனது திருவருட்டுணையால் ஐம்புலன்களை வென்று முனைப்பின்றித் தன்னை வழிபாடு செய்யும் செம்புலச் செல்வர்களாகிய பெரியோர்களின் உள்ளத்து எழுந்தருளியிருந்து அவர்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியருளினவும் ஆகிய மெய்ந்நூல்களே அறிவனூல்களாம். உடலுக்கு உறுதிதரும் உலக நூல்களைக் காட்டிலும் உயிர்க்குறுதிதரும் இம்மெய்ந் நூல்கள் மிகவும் சிறந்தனவாகும். சைவ சமயத்தவராற் போற்றிப் பயிலப்பெறும் பன்னிரு திருமுறைகளும் மேற்குறித்தவாறு இறைவன் திருவருளால் வெளிப்படுத்தப்பெற்ற சிறப்புடைய மெய்ந்நூல்களாதலின், இவற்றை அறிவனூல் எனக்கொண்டு போற்றுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

"உயிராவணமிருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக் கிழியின் உருவெழுதி, உயிர் ஆவணஞ் செய்திட்டு

உன்கைத்தந்தார் உணரப்படுவாரோடு ஒட்டி வாழ்தி” என்றவண்ணம் இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து அப்பெருமானது பேரறிவே தம்பால் விளங்கப்பெற்றுத் தம் முணர்வென்பது சிறிதுமின்றி இறைவனது பேரறிவினுள் அடங்கி நின்ற சிவஞானிகளாக விளங்கியவர்களே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் முதலிய அருளாசிரியராவர். அவர்கள் வாயிலாகச் சிவபெருமானே வெளிப்படுத்தியருளிய சிறப்புடையன சைவத் திருமுறைகளாகும். இச்செய்தி “எனதுரை தனதுரையாக” எனத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரும், “பன்னிய செந்தமிழ் மாலை பாடுவித்தென், சிந்தை மயக்கறுத்த திருவருளினை” எனத் திருநாவுக்கரசடிகளாரும் கூறும் வாய்மொழிகளாலும், சிவபெருமானே நம்பியாரூரர்க்குப் ‘பித்தா’ எனவும் “தில்லை வாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனவும் அடியெடுத்துக் கொடுத்தும் சேக்கிழார் நாயனாருக்கு ‘உலகெலாம்’ என அடியெடுத்துக் கொடுத்தும் வெளிப்படுத்தியருளிய சிறப்புடைய நிகழ்ச்சிகளாலும் நன்குணரப்படும். பதினொராந் திருமுறையிலுள்ள திருமுகப் பாசுரம், மதுரைத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானடிகளாகிய சிவபெருமானலேயே திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்ற சிறப்புடையது. தெய்வத் தமிழ் நூல்களாகிய இத் திருமுறைகளை இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்களைப் போன்று இறைவனருளிய மறைகளாகவே கொண்டு போற்றிப் பயிலுதல் வேண்டுமென்பது முன்னோர் துணிபு. இறைவன் அருளிச்செய்தனவாகப் பாராட்டப்படும் வேதங்களை ‘எழுதாக்கிளவி’ எனவும், இறைவனது திருவருள் பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலிய பெருமக்கள் இனிய தமிழாற் பாடியருளிய இத் திருமுறைகளை ‘எழுதுமறை’ எனவும் வழங்குதல் மரபு. “வண்டமிழால் எழுதுமறை மொழிந்த பிரான்” எனப் பெரிய புராணமும், “எழுதுமறை மொழிந்த கழுமல முனிவன்” எனத்

தில்லைக்கலம்பகமும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் போற்று முகமாக அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை 'எழுதுமறை' எனச் சிறப்பித்தல் காண்க. வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனாகிய முழுமுதற் கடவுளைப் "பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் இவனன்றே" எனத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்முடைய தந்தையார்க்குக் கையாற் சுட்டிக் காட்டிய எளிமையும் இனிமையும் உடைமையானும், அடியார்கள் இறைவன்பால் வேண்டிய வேண்டியாங்குப் பெறுதற்குத் துணைபுரிந்தும் உலகமக்களது தீராத நோய் தீர்க்கும் மந்திரங்களாகியும் காணுதற்கரிய கடவுளை உலகமக்கள் கண்காணக் காட்டியும் இறைவனது திருவருளை உலகத்தார்க்குத் தெளிவாக விளக்குவன ஆதலானும் வேத நூல்களினும் மேம்பட்டு விளங்குவன இத் தெய்வத்தமிழ்த் திருமுறைகளென்பர் பெரியோர். திருவருட் செல்வமாகிய இத்திருமுறைகளைத் தன்பாற் கொண்ட சிறப்புடைமை கருதி "ஞால மளந்த மேன்மைத் தெய்வத் தமிழ்" எனச் சேக்கிழார் பெருமானாற் போற்றப் பெறும் பெருஞ்சிறப்பினை நமது தமிழ்மொழி பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

திருமுறையென்னும் இப்பெயர் வழக்கினை, "திருமுறையெழுதுவோர் வாசிப்போர்" எனக் கணநாத நாயனார் புராணத்தில் சேக்கிழார் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். திருமுறை யென்னுஞ் சொல் வழக்கு மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில்தான் முதன் முதற் காணப்படுகின்றது. இவ்வேந்தன் காலத்துக்கு முன்னுள்ள கல்வெட்டுக்களிலெல்லாம் தேவார ஆசிரியர் மூவரும் பாடியுள்ள திருப்பாடல்கள் திருப்பதியம் எனவே குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. எல்லாம் வல்ல இறைவனை இயலிசைத் தமிழப் பாடல்களால் உளமுருகிப் போற்று முகந்தான் அப்பெருமானை அடைந்து இன்புறுதற்குரிய எளிய வழியினை உலகிற்கு அறிவுறுத்திய பெரியோர் தேவார

ஆசிரியர்களே ஆவர். "ஆறதேறுஞ் சடையான் அருள்மேவ அவனியர்க்கு, வீறதேறுந் தமிழால் வழி கண்டவன்" எனத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பாராட்டிய நம்பியாண்டார் நம்பி, ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருப்பதிக வாயிலாக உலகினர்க்கு அறிவுறுத்திய சமய நெறியினைப் 'பதிகப் பெருவழி' யெனச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். முழு முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானது பெருஞ் சீர்த்தியும் அப் பெருமான் தன்னடியார்க்கு அருள்வழங்குந் திறமும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நால்வகையாக நிகழும் திருத் தொண்டுகளின் இயல்பும், எல்லாவுயிர்களையும் உய்வித்தல் கருதி உடல், கருவி, உலகு, நுகர்பொருள் என்பவற்றின் உருவாக இறைவனாற் படைத்தளிக்கப் பெறும் இவ்வுலகியற் பொருள்களின் எழில் நலங்களும் ஆகிய பல்வகைப் பொருள்களையும் தொகுத்துரைப்பன இத் திருப்பாடல்களாதலின் இவை பதிகம் எனப் பெயர் பெறுவன ஆயின.

தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர், தாம் சொல்லக் கருதிய ஒவ்வொரு பொருளையும் பத்துப் பத்துக் குறட்பாக்களால் விளக்கினாற்போன்று தேவார ஆசிரியர்களும் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது ஒரு திருப் பதிகமாக அருளிச் செய்துள்ளார்கள். திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் பதினொரு பாடல்களைக் கொண்டனவாயினும் அவற்றின் இறுதிதோறும் உள்ள பதினோராம் பாடல்களாகிய திருப்பாடல்கள், அவ்வப் பதிகங்கள் பாடப்பெற்ற செவ்வியையும் அவற்றின் பொருள் நலங்களையும் அவற்றைப் பாடிய ஆசிரியரது பெருமையினையும் அப்பதிகங்களைப் பொருளுணர்ந்து பயின்று ஓதி இறைவனை வழிபடுவோர் எய்தும் பெரும் பயன்களையும் விளங்கவுரைக்கும் பாயிரம் போன்று அமைந்தனவாதலின், அவ்வப்பதிகத்தின் இறுதிப் பாடல்களைப் பதிகத்தின் வேறாகத் திருக்கடைக்காப்பு என்ற பெயரால் வழங்குவர் சேக்கிழார். திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்களிற் பெரும்பாலன, பத்துப்

பாடல்களால் ஆகியவை. பாடினோர் பெயரும் பயன் முதலியனவுங்கூறும் திருக்கடைக்காப்புப் பாடல்களைத் திருநாவுக்கரசர் பாடும் வழக்கமுடையரல்லர். எனினும் கயிலைமலையிற் சிக்கிய இராவணன் தான் அறியாமையாற் செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி சிவபெருமானை வேண்டி இசைபாடி உய்ந்த வரலாற்றைத் தம் பதிகங்களின் இறுதிப் பாடலாகிய பத்தாம் பாடலில் திருநாவுக்கரசர் குறித்துப் போற்றுதலை வழக்கமாகக் கொண்டாராதலின், இராவணனது பேறு குறிக்கும் பத்தாம் பாடல்களே அத்திருப்பதிகத்தைக் காதலாகி ஓதி இறைவனை வழிபடுவோர் எய்தும் பெரும் பயன்களைக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. சுந்தரர் தேவாரத்தில், திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகங்களைப் போன்று திருக்கடைக் காப்புடன் சேர்த்துப் பதினொரு பாடல்களால் இயன்றனவும், திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களைப் போன்று பத்துப்பாடல்களால் இயன்று பத்தாம் பாடலே திருக்கடைக் காப்பாக அமைந்தனவும் என இருதிறப் பதிகங்களும் காணப்படுகின்றன. தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஏட்டில் எழுதித் தொகுத்து முறைப்படுத்திய பின்புதான் அவற்றுக்குத் திருமுறையென்ற பெயர் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் இத்திருப்பதிகங்களைத் திருமுறையென்ற பெயராற் குறித்துப் போற்றுதலை யெண்ணுங்கால் அவர்க்கு நெடுங் காலத்திற்கு முன்பே இத்தெய்வப் பாடல்கள் முறைப்படுத்தப் பெற்றிருந்தன வென்பது நன்கு புலனும்.

திருமுறை கண்டது

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என வழங்கும் வழக்கம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றப்பெற்ற பின்னரே ஏற்பட்டதென்பது உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய சேக்கிழார் புராணத்தால் நன்கு துணியப்படும்.

நம்பியாண்டார்நம்பியின் உதவிபெற்றுத் தேவாரத் திருமுறைகளைத் தில்லைத் திருக்கோயிலிற்கண்டு வெளிப்படுத்திய சோழ மன்னனைத் திருமுறை கண்ட சோழன் எனப் போற்றுவர். அவ்வேந்தர்பெருமானது நன்முயற்சியால் சைவத் திருமுறைகள் தேடித் தொகுக்கப்பெற்ற வரலாற்றை விரித்துக்கூறும் நூல் திருமுறை கண்ட புராணமாகும். இதனை இயற்றியவர் சைவ சித்தாந்தசந்தாசிரியர் நால்வருள் ஒருவராகிய கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரிய ரென்பது தொன்று தொட்டு வழங்கிவருஞ் செவிவழிச் செய்தியாகும். திருமுறை கண்ட புராணம் நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களை யுடையது. இந்நூலிற் கூறப்பட்ட செய்திகளைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

காவிரிபாயும் சோழவள நாட்டிலே திருவாரூரிலே தியாகராசப்பெருமானை வழிபட்டு அபயகுலசேகரன் என்னும் சிறப்புப்பெயருடைய இராசராசசோழன் சோழநாட்டை ஆட்சி புரிந்துவந்தான். அந் நாளிலே அவனது அவைக்களத்திலே எழுந்தருளிவருஞ் சிவனடியார்கள், மூவர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்களுள் தமக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு திருப்பதிகத்தையே ஓதக்கேட்டுக் கைகளிரண்டும் தலைமேற் குவிந்திடக் கண்களில் தாரை தாரையாக நீர் சொரிய மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப நெஞ்சம் நெக்குருக இறைவனை வழிபடும் இன்பநிலை அம் மன்னனுக்கு உளதாயிற்று. தேனினுமினிய தேவாரப் பதிகங்களின் திருவருள் நலத்தில் திளைத்த வேந்தன், மூவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களெல்லாவற்றையும் தேடிக் கண்டு ஒருசேரத் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். தேவாரத் திருப்பதிகங்களை எங்குந் தேடியும் அவை முழுதுங் கிடைக்கவில்லை. அதனுல் சோழமன்னன் பெரிதும் வருந்தினுன்.

திருநாரையூரிற் பொல்லாப் பிள்ளையார்க்குப் பூசனை புரியும் ஆதிசைவக் குடும்பத்தில் சைவ சமயம் வாழ ஒரு நற்புதல்வர் பிறந்தருளினுர். அக் குழந்தை

உரிய பருவத்தில் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று வேத முதலிய கலைகளை ஓதிவரும் நாளில், ஒருநாள் தந்தையார் வேற்றூர்க்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அன்று பொல்லாப் பிள்ளையார்க்குச் செய்ய வேண்டிய பூசையைத் தம் புதல்வரைச் செய்யும்படி சொல்லிவிட்டு அவர் வெளியூர்க்குச் சென்றார். தந்தையார் சொல்லியபடி பொல்லாப் பிள்ளையார்க்குப் பூசனை புரியச் சென்ற அவ்விளைஞர், பிள்ளையார்க்குத் திருமஞ்சனம் முதலிய எல்லாஞ் செய்து திருவமுதினைப் பிள்ளையார் திருமுன் வைத்து 'எம்பெருமானே திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்' என வேண்டி நின்றார். பிள்ளையார் திருவமுது செய்யவில்லை. நிவேதனம் என்பது தெய்வத்திற்குத் திருவமுது காட்டுதல் என்னும் பொருளில் வழங்கும் சொல்லாகும். நிவேதிக்குந் திருவமுதை இறைவனே உட்கொள்வான் என்பது அவ்விளங் குழந்தையின் எண்ணமாகும். அவ்வெண்ணத்தால் தூண்டப்பட்ட இளைஞர், 'அடியேன் ஏதேனும் தவறு செய்ததுண்டோ? அடியேன் நிவேதித்த திருவமுதினை உண்ணாதது ஏன்? என்று சொல்லிக் கொண்டு தமது தலையைக் கல்லிலே மோதப்புக்கார். உடனே பொல்லாப்பிள்ளையார் 'நம்பி பொறு' என்று சொல்லித் தடுத்து, நிவேதன முழுவதையும் உட்கொண்டருளினார். அதுகண்ட இளைஞர் மனமகிழ்ந்து 'எம்பெருமானே இன்று மிகவும் நேரங்கடந்த நிலையில் அடியேன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றால் எங்கள் ஆசிரியர் அடிப்பார். ஆதலால் எல்லாக் கலை நூல்களையும் தேவரீரே அடியேனுக்கு ஓதுவித்தல் வேண்டும்' எனக் குறையிரந்து நின்றார். அவர் விரும்பிய வண்ணமே பிள்ளையாரும் அவ்விளைஞர்க்கு எல்லாக் கலைகளையும் ஓதுவித்தருளினார். இங்ஙனம் பொல்லாப் பிள்ளையாரால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றமையால் அவ்விளைஞர் நம்பியாண்டார்நம்பி யென அழைக்கப் பெற்றுத் திருவிரட்டை மணிமாலை யென்னும் தமிழ்ப் பிரபந்தம் பாடி, தம்மையாட்கொண்ட பொல்லாப் பிள்ளையாரைப் போற்றிப்பரவினார்.

திருநாரையூரில் நிகழ்ந்த இத்திருவருட் செய்தி தமிழ்நாடெங்கும் பரவியது. இதனைக் கேட்டு வியந்த இராசராச மன்னன், திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரை வழிபடுதற் பொருட்டுப் பழ வகைகள், தேன், அவல், எள்ளுண்டை முதலிய படைப்புப் பொருள்களை நிறையக் கொண்டு திருநாரையூரை யடைந்து நம்பியாண்டார் நம்பியை வணங்கினன். நம்பியும் மன்னன் விரும்பியவண்ணம் அவன் கொணர்ந்த நிவேதனப் பொருள்களைப் பிள்ளையார் திருமுன்னர் வைத்த அளவில் அன்பாற் படைத்த அவையெல்லாவற்றையும் பிள்ளையார் திருவமுது செய தருளினர். அதுகண்டு மகிழ்ந்த மன்னன், நம்பியாண்டார் நம்பியை வணங்கி, "வேதியனே சமய குரவர் மூவர் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருமுறைகளும் திருத் தொண்டர் வரலாறும் இந்நிலவுலகத்தில் விளக்கம் பெறுதல் வேண்டும்" என வேண்டிக்கொண்டான். வேந்தனது வேண்டுகோளில் அமைந்த அன்பின் திறத்தை யுணர்ந்த நம்பியாண்டார்நம்பி, பொல்லாப் பிள்ளையாரை இறைஞ்சி நின்று 'எம்பெருமானே தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்கும் இடத்தையும் திருத் தொண்டர்களுடைய வரலாறுகளையும் அடியேனுக்கு அருளிச் செய்தல் வேண்டும்" என வேண்டிக்கொண் டார். அவரது வேண்டுகோளுக்கிசைந்த பொல்லாப் பிள்ளையார், தில்லையில் கூத்தப்பெருமான் திருநடஞ் செய்யும் பொன்னம்பலத்தின் அருகிலே தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருடைய அழகிய கைகளின் அடை யாளமுள்ள அறையினுள்ளே தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்துப் பூட்டப்பெற்றுள்ளன என்று கூறித் திருத் தொண்டர்களுடைய வரலாறுகளையும் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அருளுரையாகிய அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நம்பி யாண்டார் நம்பியும் அபயகுலசேகரனும் தில்லையை யடைந்து கூத்தப்பெருமானை வணங்கினர்கள். பின்பு சோழமன்னன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்கு மேற்றிசை

யிலுள்ள அறையிலே தேவாரத் திருமுறைகள் இருத்தலைத் தில்லைவாழந்தணர்களிடம் தெரிவித்து அவ்வறையைத் திறக்கும்படி வேண்டினன். தேவார ஆசிரியர் மூவருடைய கைகளின் இலச்சினையுடன் பூட்டப்பட்டுள்ள அறையினை அம்மூவரும் வந்தாலன்றித் திறத்தலியலாது எனத் தில்லைவாழந்தணர்கள் கூறினார்கள். உடனே சோழமன்னன் தில்லையம்பலவாணர்க்குச் சிறப்புடைய பூசனை செய்து, தேவார ஆசிரியர் மூவர் திருவுருவங்களுக்கும் வழிபாடியற்றி அத்திருவுருவங்களைத் திருவீதிக்கு எழுந்தருளச்செய்து திருப் பதிகங்கள் சேமித்துவைக்கப்பட்ட அறையின் முன்னர்க் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, 'மூவரும் வந்தனர் அறையினைத் திறந்திடுமின்' எனப்பணித்தான். அரசனது ஆணையால் அறை திறக்கப்பட்டது. அவ்வறையினுள்ளே சென்று பார்த்தபொழுது தேவாரப் பதிகங்கள் எழுதப்பெற்ற ஏடுகள் கறையான் புற்றால் மூடப்பட்டுச் சிதைந்த நிலையிலிருந்தன. புற்று மண்ணால் மூடப்பட்டுள்ள அவ்வேடுகளின்மேல் எண்ணெயைச் சொரிந்து அவற்றைப் புறத்தே கொணர்ந்து எடுத்துப்பார்த்த அளவில் அவற்றுட் பெரும்பாலான ஏடுகள் பழுதுபட்டிருந்தன. மன்னன் அளவிலாத் துயரமுற்றான். அந்நிலையில் "தேவாரப் பதிகங்களிலே இக்காலத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் வைத்துவிட்டு மற்றவைகளைச் செல்லரிக்கச் செய்தோம்" என்றதொரு அருள்வாக்கு அங்குள்ளாரனைவரும் கேட்கத் தோன்றியது. அதனையுணர்ந்த வேந்தன் ஒருவாறு ஆறுதலடைந்து, செல்லரிக்காது எஞ்சியுள்ள திருப்பதிகங்களை மட்டும் சிதையாமலெடுத்து முன்போலத் தொகுத்துத் தரும்படி நம்பியாண்டார் நம்பியை வேண்டிக்கொண்டான். நம்பியும் மன்னனது வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசு

நாயனர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களை நான்கு, ஐந்து, ஆறு என மூன்று திருமுறைகளாகவும், சுந்தர மூர்த்தி நாயனர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களை ஏழாந் திருமுறையென ஒன்ருகவும் வகுத்தருளினர்.

இவ்வாறு தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்த பின்பு, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டு நூல்களையும் எட்டாந் திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனர், கருவூர்த் தேவர், பூந்துருத்தி நம்பிகாடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராயர் என்னும் ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் இருபத்தெட்டும், அவருள் சேந்தனர் பாடிய திருப் பல்லாண்டாகிய பதிகம் ஒன்றும் ஆக இருபத்தொன்பது பதிகங்களையும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், திருமூல நாயனர் அருளிச் செய்த திருமந்திரப் பாடல்களைப் பத்தாந்திருமுறையாகவும், திருவாலவாயுடையார் திருமுகப் பாசுரம் முதலிய பிரபந்தங்களைப் பதினெராந் திருமுறையாகவும் வகுத்தருளினர்.

இங்ஙனம் திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, தமக்குப் பொல்லாப் பிள்ளையார் உபதேசித்தருளிய வண்ணம் திருத்தொண்டத் தொகையை முதனூலாகக் கொண்டு, தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் திருக்கூட்டத்தாராகிய ஒன்பது தொகையடியார்களும் ஆகிய திருத்தொண்டர்களின் தொண்டுகளையும் அத்தொண்டுகளால் அவர்கள் பெற்ற பேறுகளையும் கட்டளைக் கலித்துறையாப்பினல் அந்தாதியாக அருளிச் செய்தார். பின்னர்த் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மீது திருவந்தாதி, திருச் சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம்,

திருத்தொகை என்னும் ஆறு பிரபந்தங்களையும், திருநாவுக்கரச நாயனார் மீது திருவேகாதசமாலை யென்னும் பிரபந்தத்தையும் இயற்றி மன்னனது விருப்பிற்கிணங்கத் தாம் பாடிய இப் பிரபந்தங்களையும் பதினொராந் திருமுறையிலே சேர்த்தருளினார்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குரிய பண்முறையினைத் தெரிந்து இசையமைக்க எண்ணிய சோழ மன்னனும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் தில்லைக்கு மேற்கேயுள்ளதும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பிறந்தருளியதுமாகிய திருவெருக்கத்தம்புலியூரையடைந்து, இறைவன் திருக்கோயிலை வலம் வந்து திருமுன் நின்று 'எம்பெருமானே தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குரிய இன்னிசையினை எங்களுக்கு உணர்த்தியருளுதல் வேண்டும்' என இறைஞ்சிப் போற்றினர். அந் நிலையில் 'திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் மரபிலே பிறந்த பெண்ணொருத்திக்கு இசைத்திறனையளித்துள்ளோம்' என்று ஓர் அசரீர்வாக்குத் தோன்றியது. அதுகேட்டு அப்பாடினியாரை அழைத்துவந்து கோயில் வாயிலில் நிறுத்தினர். அவ்வளவில் 'இவளைத் தில்லையம்பலத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு வகுக்கக் கடவீர்' என மீண்டும் ஓர் அருள்மொழி யெழுந்தது. அதனைக் கேட்ட சோழ மன்னனும், நம்பியாண்டார் நம்பியும் அவ்வம்மையாரைத் தில்லையம்பல முன்றிலில் அழைத்து வந்து தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண் வகுக்கச் செய்தார்கள். அங்ஙனமே தேவாரப் பண்களுக்குரிய கட்டளைகள் வரையறுக்கப்பெற்றன. இறைவன் திருவருட்டுணை கொண்டு அம்மையார் வகுத்த இசைமரபே தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பொருந்திய தெய்வ இசையாகத் தென்னாட்டிற் சிறப்புற்று வளர்வதாயிற்று.

திருமுறைகண்ட சோழன்

இவ்வாறு நம்பியாண்டார் நம்பியின் துணை கொண்டு தேவாரத் திருமுறைகளைத் தேடித் தொகுத்த சோழவேந்தன், திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டு ஆட்சி புரிந்தவனென்றும், இராசராசன் அபயகுலசேகரன் என்னும் பெயர்களை யுடையவனென்றும் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும். 'ஆயுமறை மொழிநம்பி யாண்டார்நம்பி அருள் செய்த கலித்துறை யந்தாதி தன்னைச், சேய திருமுறைகண்ட ராசராசதேவர் சிவாலய தேவர் முதலாயுள்ள, ஏய கருங் கடல் புடை சூழுலகமெல்லாம் எடுத்தினிது பாராட்டிற்று' என்பர் அந்நூலாசிரியர். எனவே திருமுறைகண்ட சோழன் இராசராசனென் னும் பெயருடையவனென்பது, அந்நூலாசிரியர் கருத் தென்பது நன்கு புலனாகின்றது.

இராசராசன் என்னும் பெயருடைய சோழமன்னர் மூவர் இருந்திருக்கிறார்கள். இம்மூவர்களேயன்றி வீரராசேந்திரன், விக்கிரமன் முதலிய சோழ மன்னர் களும் பாண்டியரிற் சிலரும் தம்மை இராசராசன் எனக் கூறிக்கொள்வதைக் கல்வெட்டுக்களிற் காண் கின்றோம். எனவே இராசராசன் என்னும் இப்பெயர் அக்காலத்தில் ஒவ்வொருவர்க்கேயுரிய இயற் பெயராக வும் அரசர் பலர்க்கும் உரிய பொதுப்பெயராகவும் வழங் கியதெனத் தெரிகின்றது. இனி இவ்வேந்தனுக்கு அபய குலசேகரன் என்ற மற்றொரு பெயரும் வழங்கியதாகத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும். அபயன் என்னும் பெயர் முதற் குலோத்துங்க சோழனையும் அவனுடைய பேரன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழனையுங் குறித்து வழங்கியுளது. இதுகாறும் ஆராய்ந்து கண்ட அளவிற் குலசேகரன் என்ற பெயர் சோழ மன்னருள் ஒருவர்க் கும் வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை. குலசேகரன் என்னும் பெயருடைய சேரமன்னரும் பாண்டிய மன்னரும் இருந்தனரென்பது கல்வெட்டுகளாலும்

தமிழ் நூல்களாலும் புலனுகின்றது. ஆகவே அபய குலசேகரன் என்னும் பெயர், சோழமன்னருள் ஒருவனைக் குறித்து வழங்கிய இயற்பெயரெனக் கொள்ளுதற்கில்லை. திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர் அம்மன்னனைக் குறித்துப் புகழ்ந்து போற்றிய புனைந்துரையாகவே அப்பெயரைக் கருதவேண்டியுளது.

இராசராசன் என்னும் பெயரை யுளத்துட் கொண்டு, திருமுறை கண்ட சோழன் தஞ்சை இராச ராசேச்சரத் திருக்கோயிலைக் கட்டிய முதலாம் இராசராச சோழனே என ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் துணிந்து கூறுவார். முதலாம் இராசராச சோழனுக்கு அருண்மொழித்தேவன் என்ற மற்ருெரு பெயரும் உண்டு "சிந்தையருட் சிவமாகத் தெளிவித்தான் அருட்சென்னி" எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளில் இவ்வேந்தனை அருட்சென்னி என அந்நூலாசிரியர் குறித்துப் போற்றுதலால் அருள் மொழித்தேவன் என்ற பெயருடைய முதலாம் இராச ராச சோழனே திருமுறைகண்ட இராசராச மன்னன் எனக்கொள்ளுதற்கு இடமுண்டாயிற்று. திருமுறை கண்ட புராணத்திற் குறிப்பிடப்பெற்ற இராசராச அபயகுலசேகரன் என்பான் முதல் இராசராச சோழனவன் என்றும் அவ்வேந்தனே நம்பியாண்டார் நம்பியின் துணைகொண்டு திருமுறைகளைத் தேடிக் கண்டு பின்னர் அவற்றைத் தொகுப்பித்தவன் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவாராயினர். அது பற்றியே அம்மன்னனும் திருமுறைகண்ட சோழன் என்று வழங்கப்படுகின்றனன். தமிழகச் சைவ சமய வரலாற்றில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் இக்கொள்கையிற் சில ஐயங்கள் தோன்றுவதால் இதனை மீண்டும் ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும்.

நம்பியாண்டார் நம்பி இயற்றிய பத்து நூல்கள் பதினொராந் திருமுறையிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்பதும்

ஒன்ருகும். அது சேக்கிழாரடிகள் திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரியபுராணம் பாடுதற்கு ஆதாரமாகக் கொண்ட நூல்களுள் ஒன்று. அவ்வுண்மையை,

> அந்தமெய்ப்பதி கத்தடியார்களை
> நந்தம் நாதனும் நம்பியாண்டார் நம்பி
> புந்தியாரப் புகன்ற வகையினுல்
> வந்தவாறு வழாமல் இயம்புவாம்.

என்னும் அவ்வடிகளது திருவாக்கினுல் நன்கறியலாம். எனவே திருத்தொண்டர் வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறும் வகைநூலாகிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, நம்பியாண்டார் நம்பியினுல் இயற்றப் பெற்றது என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. அந்நூல் தொகையடியார் ஒன்பதின்மர், தனியடியார் அறுபத்து மூவர் ஆகிய எழுபத்திரண்டு சிவனடியார் வரலாற்றையும் எண்பத்தொன்பது இனிய பாடல்களிற் கூறுகின்றது. தனியடியார்களை அறுபத்துமூவர் என்று கணக்கிட்டு முதலில் உணர்த்தியவர் நம்பியாண்டார் நம்பியேயாவர்.

இப்பெரியார், தாம் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் புகழ்ச் சோழர், இடங்கழியார், கோச் செங்கட் சோழர் ஆகிய அடியார்களைப்பற்றிய பாடல்களில் தம்காலத்துச் சோழமன்னன் ஒருவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தம்மை அன்புடன் ஆதரித்துப் போற்றி வந்த அரசர், வள்ளல் முதலானோரின் பெயர்கள் என்றும் நின்றுநிலவுமாறு அவர்களைத் தம் நூல்களிற் புகழ்ந்து போற்றுதல், நம் தமிழ் நாட்டில் முற்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களின் வழக்கம் என்பது தொன்னூலாராய்ச்சி யுடையார் யாவரும் அறிந்த தொன்ரும். அத்தகைய செயல், புலவர்களின் நன்றி மறவாமையாகிய அருங்குணத்தை உணர்த்தும் எனலாம்.

சிவநெறிச் செல்வராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியும் தம்மை அன்புடன் ஆதரித்துவந்த ஆதித்தன் என்ற சோழமன்னன் ஒருவனைத் தாம்பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் மூன்று பாடல்களிற் பாராட்டியுள்ளார். அப்பாடல்கள்,

'புலமன்னிய மன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன்னிய புகழ்க்கோகன நாதன் குலமுதலோன்
நலமன்னிய புகழ்ச்சோழன தென்பர் நகுசுடர்வாள்
வலமன்னிய எறிபத்தனுக் கீந்ததோர் வண்புகழே' (50)

'சிங்கத்துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம்பல முகடு
கொங்கிற்கனக மணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென் செல்வ மெனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவேளூர்மன் இடங்கழியே'(65)

'செம்பொன் அணிந்து சிற்றம்பலத்தைச்சிவ
லோகமெய்தி
நம்பன் கழற்கீழ் இருந்தோன் குலமுதல் என்பர் நல்ல
வம்புமலர்த்தில்லை யீசனைச்சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந்தொங்கற் கோச்செங்கணனெனும்
நித்தனையே'

என்பனவாம். இவற்றில் அச்சோழன் கொங்கு நாட்டிலிருந்து பொன்கொணர்ந்து தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தவன் என்றும், புகழ்ச்சோழர் இடங்கழியார், கோச்செங்கட் சோழர் ஆகிய அடியார்களைத் தன் முன்னோர்களாகக் கொண்டவன் என்றும் இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பது உணரற்பாலதாகும். ஆகவே இப்புலவர் பெருமான் அவ்வரசன் காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். இனி, அவ்வேந்தன் யாவன்? என்பது ஆராயற்பாலதாம்.

சோழ மன்னருள் ஆதித்தன் என்னும் பெயருடையார் இருவர் ஆவர். அவர்களுள் முதல்வன், பரகேசரி விசயாலயசோழன் புதல்வனாகிய முதல்

ஆதித்த சோழன் என்பான். மற்றையோன், சுந்தர சோழன் மூத்தமகனும் முதல் இராசராச சோழன் தமையனுமாகிய இரண்டாம் ஆதித்த சோழனுவன். இவனை ஆதித்த கரிகாலன் என்றும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். இவன், தன் தந்தையின் ஆட்சியில் இளவரசனுக இருந்த நாட்களிற் சில அரசாங்க அலுவலாளர்களாற் கொல்லப்பட்டுப் போனுன் என்பது, தென்னார்க்காடு சில்லா சிதம்பரம் தாலுக்காவிலுள்ள உடையார்குடியிற் காணப்படும் ஒரு கல் வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[1] எனவே இளவரசனுகிய இவன் இளமைப் பருவத்திற் கொலையுண்டிறந்தமை தெளிவாம். ஆகவே, இவன் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்து சிவலோக மெய்தினுன் என்று கூறுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இந்நிலையில் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தவனுக நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்ட ஆதித்தன் என்பான் விசயாலய சோழன் புதல்வனும் முதற் பராந்தக சோழன் தந்தையும் கி. பி. 870 முதல் 907 வரையில் சோழமண்டலத்தை ஆட்சி புரிந்த பெருவேந்தனுமாகிய முதல் ஆதித்த சோழனேயாவன். இவன் பல்லவ அரசனுகிய அபராசிதவர்மனைப் போரில் வென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றிய காரணம் பற்றித் 'தொண்டை நாடு பரவின சோழன் பல்யானைக் கோக்கண்டனுயின ராசகேசரி வர்மன்'[1] என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளான். இவன் ஆட்சியிலேதான் சோழநாடு உயர்நிலையை எய்தியது. இவன் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றித் தலைக்காடு என்ற நகரையும் பிடித்துக்கொண்டான் என்று 'கொங்கு தேச ராஜாக்கள்' என்னும் வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது.[2] ஆகவே, கொங்கு நாட்டைக் கைப்

---

1. Epigraphia Indica Vol. XXI. No. 27

---

1. South Indian Inscription Vol. III, No. 89.
2. செந்தமிழ் – தொகுதி 16, பக்கம் 394.

பற்றிய இம் மன்னர்பிரான்[3] அந்நாட்டிலிருந்து பொன் கொணர்ந்து தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப் படும். இவன் காவிரியாற்றின் இருமருங்கும் பல சிவாலயங்களைக் கற்றளிகளாக அமைத்த சிவபத்தன் என்று அன்பிற் செப்பேடுகள்[4] கூறுவது ஈண்டு அறியத் தக்கது.

இனி, ஆதித்தன் புதல்வன் முதற்பராந்தக சோழன் என்பான், தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப்பொன் வேய்ந்தான் என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளும்[5] திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும்[6] உணர்த்து கின்றன. கண்டராதித்தர் திருவிசைப்பாவும் இச் செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனவே முதற் பராந்தக சோழனது ஆட்சிக் காலத்திலும் தில்லைச் சிற்றம்பலம் பொன் வேயப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

முதற் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் 44-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1114-ல் அவன் தங்கை குந்தவையென்பாள் தில்லைக்கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தனளென்று அக்கோயிற் கல்வெட்டொன்று அறிவிக்கின்றது. அவன் மகன் விக்கிரமசோழன் என்பான் கி. பி. 1128-ல் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருச்சுற்று மாளிகையையும் திருக்கோபுரத்தையும் பொன்வேய்ந்தான் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.[8] அவன் படைத்தலைவனாகிய மணவிற் கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பவன் தில்லையிற் பொன்னம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தான் என்று

3. முதற்பராந்தகன் கல்வெட்டுகள் கொங்கு நாட்டிற் காணப்படுதலாலும் அவன் அதனைக் கைப்பற்றியதாகக் கூறிக்கொள்ளாமையாலும் அந்நாடு அவன் தந்தை முதலாம் ஆதித்தனால் கைப்பற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

4. Ep. Ind. Vol. XV, No. 5, Verse 18.
5. Ibid, Vol. XXII, No. 34, Verse 17.
6. S. I. I. Vol. III, No. 205, Verse 53.
7. Ep. Ind. Vol. V, No. 13 c.
8. S. I. I. Vol. V, No. 458.

அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று தெரிவிக்கின்றது[1] விக்கிரமசோழன் மகனாகிய இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தையும் பிறவற்றையும் பொன்வேய்ந்தான் என்று இராசராச சோழனுலா உணர்த்துகின்றது.[2]

இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலங்களில் தில்லைச் சிற்றம்பலம் பன்முறை பொன் வேயப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாம். ஆனால் அதனை முதலில் பொன் வேய்ந்த சோழ மன்னன் முதலாம் ஆதித்தனேயாவன் என்பது நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவாக்கினால் வெளியாகின்றது. இப் பெரியார் தம் காலத்தில் இவ்வேந்தன் அவ்வரும் பணியாற்றிய காரணம் பற்றி அச்செயலைத் தம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் பாராட்டியுள்ளனர் என்பது தெள்ளிது. இவர் சிதம்பரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருநாரையூரிலிருந்தவராதலின் இவ்வரசன் தில்லையிற்புரிந்த அத்திருத் தொண்டில் தாம் நேரிற் கலந்து கொண்டு அதனை அறிந்திருத்தலும் இயல்பேயாம்.

ஆகவே, நம்பியாண்டார் நம்பி இவன் ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். இக் கவிஞர் பெருமான் அந்நூலிலுள்ள 82-ஆம் பாடலில் இவன் சிவபெருமான் திருவடி நீழலெய்திய செய்தியையும் குறிப்பிடுதலால் இவனுக்குப் பிறகு கி. பி. 907-ல் பட்டம் பெற்ற இவன் புதல்வன் முதற்பராந்தக சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் சில ஆண்டுகள் வரையில் இருந்திருத்தல் கூடும்.

இனி, ஆதித்தன் சிங்கள நாடு வென்ற செய்தியொன்று நம்பியாண்டார் நம்பியால் திருத்தொண்டர்

1. Ibid. Vol. IV, No. 225.
2. இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 59-66.

திருவந்தாதியிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதனை உறுதிப் படுத்தக்கூடிய வேறு சான்றுகள் இந்நாளிற் கிடைக்க வில்லை. எனினும், அதனை எளிதாகத் தள்ளிவிட இயலவில்லை. சோழர் பேரரசை நிறுவும் பொருட்டு வடக்கும் மேற்கும் படையெடுத்துச் சென்று முறையே தொண்டை மண்டலத்தையும் கொங்கு மண்டலத் தையும் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு வந்த இம்மன்னர் பிரான், தென் கிழக்கேயுள்ள சிங்கள நாடாகிய ஈழமண்டலத்தின் மேலும் படையெடுத்துச் சென்றிருத்தல் கூடும். இவன் புதல்வன் முதற் பராந்தக சோழன் அந்நாட்டின்மேல் படையெடுத் துச் சென்று அதனைக் கைப்பற்றினன் என்பது, அவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. எனவே ஆதித்த சோழன் முதலில் தொடங்கிய அச்செயலை அவன் புதல்வன் தன் ஆட்சியில் நிறைவேற்றி யுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே, ஆதித்தனது சிங்கள நாட்டுப் படையெழுச்சியைப்பற்றி நம்பி யாண்டார் நம்பி கூறியிருப்பது சிறிதும் புனைந்துரை யாகா தென்க.

நம்பியாண்டார் நம்பி முதலாம் இராசராச சோழனைத் தாம் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யிற் குறிப்பிடாமை யொன்றே இவர் அவ்வேந்தன் காலத்தவரல்லர் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவ தாகும். இந்நிலையில் திருமுறைகண்ட புராணத்தில் தெளிவின்றியமைந்துள்ள இராசராச அபய குலசே கரன் என்ற தொடர், முதல் இராசராச சோழனைக் குறிக்குமென்று கருதுவது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. அன்றியும், முதல் இராசராச சோழன் என்பான் நம்பியாண்டார் நம்பியின் துணைகொண்டு சமயகுரவர் மூவர் திருப்பதிகங்களையும் தேடிக்கண்ட னன் என்னுங் கொள்கைக்கு முரணாக, அவ்வேந்த னுடைய முன்னோர்களான முதல் ஆதித்தன், முதற் பராந்தகன், உத்தம சோழன் ஆகிய சோழ மன்னர் களின் ஆட்சிக் காலங்களிற் கோயில்களில் மூவருடைய

பதிகங்களையும் நாள்தோறும் பாடுவதற்கு நிவந்தங்கள் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வுண்மையை அவர்களுடைய ஆட்சியிற் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியலாம். முதல் ஆதித்த சோழனாட்சியில் கி. பி. 873-ல் திரு எறும்பியூரிலும்[1] கி.பி. 876-ல் பழுவூரிலும்[2] முதற்பராந்தக சோழனாட்சியில் கி. பி. 910-ல் திருவாவடுதுறையிலும்,[3] கி. பி. 911-ல் அல்லூரிலும்,[4] கி.பி. 944-ல் திருத்தவத்துறையிலும்,[5] உத்தமசோழனாட்சியில் கி. பி. 977-ல் கோனேரிராசபுரம் என்னும் திருநல்லத்திலும்[6] கி. பி. 984-ல் அந்துவநல்லூரிலும்[1] திருப்பதிகங்கள் பாடுவதற்கு நிவந்தங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் முதல் இராசராச சோழனாட்சிக்கு முன்னர் நிகழ்ந்தவையாகும். எனவே அம் மன்னனது ஆட்சிக் காலத்திற்குப் பல ஆண்டுகட்கு முன்பே சமயகுரவர் மூவருடைய திருப்பதிகங்களும் கோயில்களிற் பாடப் பெற்று வழக்கிலிருந்து வந்தன என்பது வெளிப்படை. ஆகவே நம்பியாண்டார் நம்பியின் துணைகொண்டு திருமுறை கண்டவன் முதலாம் இராசராச சோழன் என்று கூறுவது ஏற்புடைத்தன்றாம்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவாற்றால் நம்பியாண்டார் நம்பி முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் இருந்தவரல்லரென்பதும், முதல் ஆதித்த சோழன் ஆட்சிக் காலத்திலும் அவன் புதல்வன் முதற் பராந்தக சோழனாட்சியின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவராவரென்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க. எனவே இப்புலவர் பெருமான் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பது ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் திருவாளர்

---

1 Ins. 129 of 1914. 2. Ins. 349 of 1918.
3. Ins. 139 of 1925. 4. S. I. I. Vol. VIII, No. 687.
5. Ins. 99 of 1929. 6. S. I. I. Vol. III, No. 151 A

---

1. Ibid No. 139.

T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகும்.[2]

திருமுறைகண்ட புராணத்தின் இறுதிச் செய்யுளில் "திருத்தொண்டர்பதம் துதிப்பாம்" என அந்நூலாசிரியர் தோற்றுவாய் செய்துகொண்டதற்கேற்ப அவ்வாசிரியராற் பாடி முடிக்கப்பட்ட நூல், திருத்தொண்டர் புராண சாரம் என்பதாகும். இது திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் பெயருடைய பெரிய புராணத்தின் சாரமாக அமைந்தமையால் திருத்தொண்டர் புராண சாரமென்னும் பெயருடையதாயிற்று. இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரமாக அமைந்த பாடற் பகுதியில் "அல்லலறுத்தெனையாண்ட சைவ சிகாமணியார் அருட்புலியூர் உமாபதியார் அருள் செய்தாரே" என வருதலால் திருத்தொண்டர் புராண சாரமென்னும் நூலினை இயற்றிய உமாபதி சிவாசாரியாரே திருமுறைகண்ட புராணத்தையும் இயற்றியவரென்பது நன்கு பெறப்படும். திருத்தொண்டர் புராண சாரத்தையடுத்துக் காணப்படும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாறென்னும் சேக்கிழார் புராணத்தைப் பாடியவரும் இப் பெரியாரேயாவர். இச் செய்தி,

திருக்கிளரும் கயிலைமலைக் காவல் பூண்ட
  செல்வமலி திருநந்தி மரபில் வந்து
கருக்குழியில் எமைவீழா தெடுத்தாட் கொள்ளுங்
  கருணைமிகு மெய்கண்ட தேவர் தூய
மருக்கிளர்தாள் பரவும் அருணந்தி தேவர்
  மகிழும் மறை ஞானதே வருக்கன்பாகி
இருக்கும் உமாபதிதேவர் சேக்கிழார் தம்
  இசைப்புராணம்முரைத்தார் என்பமாதோ.

எனவரும் சேக்கிழார் புராணச் சிறப்புப்பாயிரப் பாடலால் இனிது விளங்கும். இங்ஙனமாகவே சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டின் வரலாற்றையும் விளங்க விரித்தருளிய பெரியார் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியாரே என்பது நன்கு பெறப்படும்.

---

2. செந்தமிழ் - தொகுதி 45, பக்கம் 7–15.

திருமுறைப் பயிற்சி

நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளை வகுக்குங்கால் மூவர் திருப்பதிகங்களையும் முன்போலவே ஏழு திருமுறைகளாகவே வகுத்தார் எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுகின்றது. எனவே மூவர் திருப்பதிகங்களும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலத்திற்கு முன்பே ஏழு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன என்பது நன்கு பெறப்படும். திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை அவருடன் சென்ற அடியார்கள் எழுதியும் பாடியும் வந்தனரென்பது வரலாறு. மதுரையில் சமணரொடு வாது செய்யக் கருதிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தாம் பாடிய திருப்பாடல்களெழுதப்பெற்ற திருமுறையேட்டிற் கயிறு சாத்திப் பார்த்து எரியிலிட்டு வெற்றிபெருதற்குரிய 'போகமார்த்த' என்ற திருப்பதிகத்தினைத் தெரிந்தெடுத்த செய்தியும், மதுரையிற் சமணரை வாதில் வென்ற பிள்ளையார் திருத்தெளிச்சேரியை அடைந்த நிலையில் புத்தர்கள் கூட்டங்கூடித் தம் தலைவன் புத்த நந்தியுடன் சேர்ந்து பிள்ளையாரது வரவைத் தடுத்த பொழுது, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடியருளும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை எழுதி வரும் இயல்புடைய அடியாரொருவர், 'புத்தர் சமண் கழுக்கையர்' எனத் தொடங்கும் பஞ்சாக்கரத் திருப்பாடலைப் பாடிப் புத்த நந்தியின் மேல் இடிவிழச் செய்தமையும் இவ்வுண்மையினை வலியுறுத்துவனவாகும். இவ்வாறே திருநாவுக்கரசருடன் சென்ற அடியவர்கள் அரசர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களை எழுதியிருத்தல் வேண்டும். இவ்விரு பெருமக்களும் இறைவன் திருவருளிற் கலந்த பின்னர்ச் சீகாழிப் பதியிற் பிறந்த கணநாத நாயனரால் ஆதரிக்கப்பெற்ற சிவனடியார்கள், அருளாசிரியர் பாடிய திருமுறைகளை எழுதியும் வாசித்துப் பொருள் கூறியும் போற்றிக் காவல் செய்துள்ளார்கள். இவ்வடி

யார்களால் எழுதி வாசிக்கப்பெற்ற திருமுறைகள் என்பன கணநாத நாயனுர்க்கு முன்னிருந்த திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் அருளிச்செய்த தேவா ரத் திருமுறைகளேயாதல் வேண்டும். இப் பெருமக்கள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களெல்லாவற்றையும் இவர்கட்குப் பின்வந்த நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நன்கு பயின்று இறைவன் திருமுன்னர்ப் பாடி அப் பெருமானது திருவருளை நிரம்பப் பெற்று மகிழ்ந்துள்ளார். இவ்வுண்மை,

'நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்
கரையனும் பாடிய நற்றமிழ்மாலை
சொல்லியவே சொல்லி யேத்துகப்பானை ''

எனவரும் சுந்தரர் வாய்மொழியால் இனிது புலனுதல் காண்க.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை அவருடன் சென்ற அடியார்கள் பயின்று ஏட்டில் எழுதிப் பேணி வைத்துள்ளார்கள். இறைவன் வரவிடுத்த வெள்ளானையின் மீதமர்ந்து கயிலைக்குச் செல்லும் நம்பியாரூரர், தாம் வழியிற் பாடிப் போற்றிய 'தானெனை முன்படைத்தான்' என்ற திருப்பதிகத்தைத் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயி லிலே சென்று சேர்க்கும்படி வருணனுக்குக் கட்டளை யிட்டாரென்பது,

ஊழிதொ றூழிமுற்று முயர் பொன்னொடித்தான்
மலையைச்
சூழிசை யின்கரும்பின் சுவைநாவலவூரனவன்
ஏழிசை யின்றமிழா லிசைந் தேத்திய பத்தினையும்
ஆழி கடலரையா அஞ்சையப்பர்க் கறிவிப்பதே.

என வரும் அப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பால் நன்கு புலனும். ஆரூரர் கட்டளையினைத் தலைமேற்கொண்டு வருணனும் இத் திருப்பதிகத்தைத் திருவஞ்சைக் களத்திலே கொண்டுவந்து சேர்த்தானெனவும்,

அவ்வாறே சுந்தரருடன் கயிலை சேர்ந்த சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருக் கயிலாய ஞான உலாவைக் கயிலைமால்வரையிற் கேட்டு மகிழ்ந்த மாசாத்தனார் திருப்பிடவூரில் வந்து எல்லோர்க்கும் புலனாக அவ்வுலாப் பிரபந்தத்தை வெளிப்படுத்தியருளினா ரெனவும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. இங்கெடுத்துக் காட்டிய குறிப்புக்களால் தேவார ஆசிரியர் காலத்துப் பாடப்பெற்ற திருமுறைப் பகுதிகள் யாவும் அக்காலத்து ஒருசேரத் தொகுக்கப்பட்டு மக்களால் விரும்பிப் பயிலப்பெற்றன என்பது இனிது விளங்குதல் காணலாம். விஜயநந்தி விக்கிரமனாகிய நந்திவர்ம பல்லவமல்லனது 17-ம் ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 750) திருவல்லம் திருக்கோயிலிற் பொறிக்கப் பட்ட கல்வெட்டொன்றில்' "திருப்பள்ளித்தாமம் பறிப்பார்க்கும் திருப்பதிகம் பாடுவாருள்ளிட்ட பலபணி செய்வார்க்கும் நெல்லு நானூற்றுக்காடியும்" எனக் குறிக்கப்படுதலால் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே மூவருடைய தேவாரப்பதிகங்கள் திருக்கோயில்களிற் பாடப்பெற்றுவந்த செய்தி நன்கு புலனாகின்றது. தேவார ஆசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலத்தையொட்டியே அவர்களாற் பாடப்பெற்ற திருப்பதிகங்களைத் திருக்கோயில்களில் இசையுடன் பாடுதற்குரிய ஓதுவார்களை நியமித்து அவர்களுக்கு வேண்டும் உணவு உடை முதலியவற்றிற்கென நிலமும் பொருளும் வழங்கும் வழக்கம் நாட்டில் நிலைபெற்றதென்பதற்கு மேற்காட்டிய நந்திவர்மன் காலத்துத் திருவல்லத்துக் கல்வெட்டே பொருந்திய சான்றாகும். தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழர் ஆட்சியை மீண்டும் நிலைபெறச்செய்த விசயாலயன் முதலாகவுள்ள எல்லாச் சோழமன்னர்களும் பிற்காலப் பாண்டியர்களும் தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருக்கோயில்களைக் கற்றளிகளாக்கி அங்கு மூவர் திருவுருவங்களை யெழுந்தருளச் செய்து நாள்வழிபாட்டிற்கும் திருவிழாச் சிறப்பிற்கும் திருக்கோயில்களில் நாடோறும் திருப்பதிகம்

விண்ணப்பஞ்செய்தற்கும் வேண்டும் நிவந்தங்களை வழங்கியுள்ளார்கள்.

திருமுறையாசிரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமாள் ஆகிய அருளாசிரியர்களையுள்ளிட்ட அறுபத்து மூன்று தனியடியார்களின் வரலாறுகளையும் தில்லைவாழந்தணர், முதலிய ஒன்பது தொகையடியார்களின் இயல்பினையும் வகைப்படுத்துக் கூறுமுகமாகத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பி, தேவார ஆசிரியர்களின் வரலாற்றினையும் அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களில் அமைந்த பொருள் நலங்களையும் தம் நூல்களில் முதன்முதல் தொகுத்து விளக்கியுள்ளார். பல்வேறு திருத்தலங்களில் தனித்தனியே ஓதப்பெற்றுவந்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களையெல்லாம் ஒரு சேரத் தேடித் தொகுத்தற்கு நம்பியாண்டார் நம்பியே துணையாக இருந்தார் என்பதற்கு அவர் பாடிய நூல்களே சான்றாக அமைந்துள்ளன. இனித் திருமுறை வகுப்பினைக் குறித்து ஒரு சிறிது ஆராய்வோம்

திருமுறைப் பாகுபாடு

மூவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை முன் போலவே ஏழு திருமுறைகளாக நம்பியாண்டார் நம்பி வகுத்தமைத்தபின், திருவாதவூரடிகள் அருளிய திருவாசகம் எட்டாந்திருமுறையாக வைக்கப்பட்டது. திருவாதவூரடிகள் பாடியருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையைக் கோவைத் திருவாசகம் என வழங்கும் வழக்குண்மையால்[1] திருவாசகம் திருச்சிற்றம்பலக் கோவை என்னும் இரண்டினையும் திருவாசகம் என ஒன்றாகவே கொண்டு பண்டையோர் அந்நூல்களை எட்டாந் திருமுறையாக வகுத்தார்களெனத் தெரிகிறது. திருமாளி

1. சிவப்பிரகாசம், மதுரைச் சிவப்பிரகாசருரை.

கைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப் பாமாலை அவற்றையடுத்து ஒன்பதாந் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டது. திருமூலர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரமாலை பத்தாந் திருமுறையாக வைக்கப் பட்டது. திருவால வாயுடையார், காரைக்காலம்மை யார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமாள், நக்கீரதேவர், கல்லாடதேவர், கபிலதேவர், பரண தேவர், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், திரு வெண்காட்டடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி ஆகிய பன் னிருவர் அருளிச் செய்த நாற்பது பிரபந்தங்களும் பதி னொராந் திருமுறையென ஒருதிருமுறையாகத் தொகுக் கப்பெற்றன மேற்கூறிய பதினொரு திருமுறைகளையும் நம்பியாண்டார் நம்பியே தொகுத்துதவினார் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகின்றது

ஒன்பதாம் திருமுறையாகிய திருவிசைப்பாப் பதி கங்களிற் பல, நம்பியாண்டார் நம்பி வாழ்ந்த காலத் திற்கு நெடுங்காலம் பிற்பட்டுத் தோன்றிய ஆசிரியர் களாற் பாடப்பட்டனவாகும். இச்செய்தி கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம், இராச ராசேச்சரம், திரை லோக்கிய சுந்தரம் முதலிய திருக்கோயில்களைப் போற்றிய திருப்பதிகங்களாற் புலனாகின்றது தம்காலத் திற்குப் பின்னர் வாழ்ந்த கருவூர்த்தேவர் முதலிய பெரி யோர்களாற் பாடப்பெற்ற திருவிசைப்பாத்திருப்பதி கங்களை நம்பியாண்டார்நம்பி ஒன்பதாந் திருமுறை யாக வரிசைப்படுத்துதற்கும் அதனையடுத்துத் திருமந் திரத்தைப் பத்தாந்திருமுறையாக வைத்தற்கும் ஒரு சிறிதும் இயைபில்லையென்பது மேற்காட்டிய குறிப்பி னாற் பெறப்படும். திருமுறைவகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பியே தாம் போற்றிப்பரவும் முன்னோர் நூல்களுடன் தாம் இயற்றிய நூல்களையும் சேர்த்துப் பதினொராந் திருமுறையென்ற பெயரால் ஒரு திருமுறையாகத் தொகுத்திருக்கமாட்டார். எனவே ஒன்பது முதல் பதினொன்றுவரை அமைந்த திருமுறை வகுப்பு, நம்பி யாண்டார் நம்பியால் அமைக்கப்பெற்றதன்றென்பது நன்கு பெறப்படும். ஆகவே நம்பியாண்டார் நம்பியின்

காலத்திற்குப் பின்னரும் சேக்கிழார் நாயனர் காலத்திற்கு முன்னரும் வாழ்ந்த சிவநெறிச் செல்வர்களே ஒன்பது முதல் பதினொன்று முடியவுள்ள திருமுறைகளை வகுத்துத்தந்தனரெனக் கொள்ளவேண்டியுளது.

பதினொராந்திருமுறையில், தேவார ஆசிரியர் மூவர்க்கும் காலத்தால் முற்பட்ட திருமூலர், காரைக் காலம்மையார் ஆகிய பெருமக்கள் அருளிச்செய்தனவும், தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான்பெருமாள் ஆகிய பெரியோர்கள் பாடியனவும், தேவார ஆசிரியர் காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய திருவெண்காட்டடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி முதலியோர் பாடியனவும், காலங்கடந்த தனி முதல்வனாகிய ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுள் பாணபத்திரர் பொருட்டுப் பாடியருளிய திருமுகப் பாசுரமும் ஆகிய அருள் நூல்கள் ஒருசேரத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு காலவகையால் வேறுபட்டுள்ள இந்நூல்களையெல்லாம் நம்பியாண்டார் நம்பி ஒரே திருமுறையாகத் தொகுத்திருத்தல் இயலாது. ஆகவே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடிய தேவாரத் திருபதிகங்களை மட்டுமே நம்பியாண்டார் நம்பி ஏழு திருமுறைகளாகத் தேடித்தொகுத்தாரெனவும், எட்டுமுதல் பதினொன்று வரையுள்ள திருமுறைகள் நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய பெருமக்களால் அம்முறையே தொகுக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமெனவும் கொள்ளுதலே வரலாற்றுமுறைக்குப் பெரிதும் பொருந்துவதாகும். கி பி. பதினன்காம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பெற்றது திருமுறை கண்ட புராணமாதலின், தேவாரத் திருமுறைகளையே யன்றி நாளடைவில் வகுக்கப்பெற்று வழங்கிய எட்டு முதல் பதினொன்று வரையமைந்த திருமுறைகளையும் நம்பியாண்டார் நம்பியே வகுத்தாரென அக் காலத்தில் வழங்கிய செய்தியை உடன்பட்டுக் கூறுவதாயிற்று. செவிவழிச் செய்தியினிடையே நுழைந்த இத்தகைய சிறு வேறுபாட்டினைக் காட்டித் திருமுறைகண்ட

புராண ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியாரல்லர் எனத் துணிந்து கூறுவாருமுளர். நெடுங்காலத்திற்கு முன் நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கூறவந்த எந்த நூலிலும் இத்தகைய சிறிய வேறுபாடுகள் இடம்பெறுதலியல்பாதலின் இஃதொன்றே கொண்டு திருமுறை கண்ட புராண ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியாரென்று நெடுங்காலமாக வழங்கிவரும் வரலாற்றுரையினை மறுத்துரைத்தல் பொருந்தாதென்க.

இனி, நம்பியாண்டார் நம்பியால் முறைப்படுத்தப்பட்ட தேவாரத் திருமுறைகள் ஏழனுள் திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகங்கள் முன்னரும் அவற்றையடுத்துத் திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களும் சுந்தரர் திருப்பதிகங்களும் பின்னரும் அமைதற்குரிய காரணங்களை ஆராய்வோம். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் திருநாவுக்கரசரும் நெருங்கிய நட்புடையவர்களாய் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களென்பதும் அவ்விருவருள்ளும் மிக முதிர்ந்த வயதுடையவர் திருநாவுக்கரசரென்பதும் அவ்விரு பெருமக்களது வரலாற்றினை விரித்துக் கூறும் பெரியபுராணத்தால் இனிது விளங்கும். இவ்விரு பெருமக்களும் இறைவன் திருவருளிற் கலந்து மறைந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் தமிழ் நாட்டில் திருவவதாரம் செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். இம்மூவருள் திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும் திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்களை நான்கு ஐந்து ஆறும் திருமுறைகளாகவும் இவ்விருவர்க்கும் பின் வந்த சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்களை ஏழாந் திருமுறையாகவும் முன்னுள்ள பெருமக்கள் வரிசைப்படுத்தி எழுதி வந்தார்களென்பதும் அம்முறையைப் பின்பற்றியே நம்பியாண்டார் நம்பியும் தம்காலத்திற் கிடைத்த மூவர் திருப்பதிகங்களையும் ஏழு திருமுறைகளாக வரிசைப்படுத்தினாரென்பதும் திருமுறை கண்ட புராணத்தாற் புலனாம்.

சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் என்னும் இருவருள் முதிர்ந்த வயது உடையவர் திருநாவுக்கரசரென்பது எல்லார்க்கும் உடன்பாடாதலின், அவர் பாடிய பதிகங்களை முதலாகக்கொண்டு தேவாரத் திருமுறைகளை ஏன் முறைப் படுத்தியெழுதுதல் கூடாது எனச் சிலர் வினவுதல் கூடும். ஒன்று முதல் ஏழுவரை யமைந்த இத்தேவாரத் திருமுறைகளின் வரிசைமுறை அவ்வாசிரியர்களின் பிறந்தகுலம் வயது முதலிய உலகியல் முறையினை ஒருசிறிதுங் கருதாமல் அப்பெருமக்கள் இவ்வுலக வாழ்வினைத் துறந்து இறைவன் திருவருளிற் கலந்து வீடுபெற்ற கால அடைவினையுளத்துட்கொண்டு அமைக்கப் பெற்றதாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் தம் திருமணத்திற்கு வந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தோடு சிவபெருமானது ஈறில் பெருஞ்சோதியினிற் புகுந்த சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பே திருநாவுக்கரசர் திருப்புகலூரில் நண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் எய்தி யின்புற்றார் என்பது ஆசிரியர் சேக்கிழார் கருத்தாகும். இக்கருத்து திருநாவுக்கரசர் புராணத்தையும் திருஞான சம்பந்தர் புராணத்தையும் ஒருங்கு வைத்து ஆராய்வார்க்கு இனிது விளங்கும். திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தர் என்னும் இருவருள் முழுமுதற் பொருளாகிய சிவபெருமானது திருவருளை இன்னிசைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் முதன்முதற் போற்றியவர் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரேயாவர். தேவாரத் திருமுறைகளுள் முதன்முதல் பாடப்பெற்ற பழமையுடைய திருப்பதிகம் தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கும் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் தேவாரமேயாகும். சிவபெருமானை இன்னிசைத் தமிழால் முதலிற் பாடிப் போற்றினமையாலும் அப்பெருமான் திருவடியில் முதலிற் கலந்தமையாலும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச்செய்த

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முதல்மூன்று திருமுறைகளாக வகுத்துரைக்கப்பட்டன. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் இறைவன் திருவடியிற் கலந்து மறைந்தபின்னர்த் திருப்புகலூரில் திருநாவுக்கரசர் இறைவன் திருவடிகளிற் கலந்து மறைந்தாராதலின் அவர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை அடுத்து நான்கு, ஐந்து, ஆறுந் திருமுறைகளாக வரிசைப் படுத்தப்பட்டன. இவ்விருவர்க்கும் காலத்தாற் பிற்பட்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்கள் அவ்விருவர் திருப்பதிகங்களையடுத்து ஏழாந்திருமுறையாக அமைக்கப்பெற்றன. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சுந்தரர்க்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவராதலின் அவர் பாடியருளிய திருவாசகத்தையும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையையும் சுந்தரர் தேவாரமாகிய ஏழாந்திருமுறையையடுத்து எட்டாந் திருமுறையாக வைத்தது மிகவும் பொருத்தமுடையதேயாகும். சைவசமய குரவர் நால்வரையும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என வழங்கும் இம்முறையிலேயே அவர்கட்குப் பின்வந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையார் முதலிய பெருமக்களனைவரும் வரிசை பெற வைத்துப் போற்றியுள்ளார்கள். இவ்வாறு வரிசைப்படுத்து எண்ணுதற்கு இப்பெருமக்கள் நால்வரும் ஒருவர்பின் ஒருவராகச் சிவபதமடைந்த காலமுறையே காரணமாகும். இக் கருத்தே பொருத்தமுடையதென்பதனைத் தஞ்சை K. S. ஸ்ரீனிவாச பிள்ளையவர்கள் தாமெழுதிய தமிழ் வரலாறு என்னும் நூலில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

திருமுறை யென்னும் இப்பெயர் மூவர் திருப்பதிகங்களுக்கு மட்டுமே வழங்கியதாகும். நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலத்திற்குப் பின்புதான் இப்பெயர் திருவாசகம் முதலிய ஏனைய நூல்களுக்கும் உரியதாய் வழங்கப்பெற்ற தென்பது திருமுறைகண்ட வரலாற்றால் நன்கு பெறப்படும்.

தேவாரம் என்னும் பெயர் வழக்கு

மூவர் திருப்பதிகங்களைத் தேவாரம் என வழங்கும் வழக்கம் இரட்டைப் புலவர்கள் பாடிய ஏகாம்பரநாத ருலாவில்தான் முதன்முதற் காணப்படுகின்றது.

"மூவாதபேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்
தேவாரஞ்செய்த திருப்பாட்டும்"

என்பது அவ்வுலாவிலுள்ள தொடராகும். இத்தொடரில் தேவாரஞ்செய்த திருப்பாட்டு என்புழித் தேவாரம் எனப் பெயர் நிலையில் வைத்துரையாமல் தேவாரஞ் செய்த என வினைநிலையில் வைத்துரைத்தலால் 'திருப்பாட்டு' என்பது மூவர் பாடிய திருப்பாடல் களையும் 'தேவாரஞ் செய்த' என்பது அத்திருப்பாடல் களை இசைப்படுத்திப் பாடிய தொழில் நிலையையும் குறித்து நின்றன எனக் கொள்ளவேண்டியுளது.

மூவர் திருப்பதிகங்களையும் தேவாரம் என்ற பெயரால் முதன் முதல் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு வழங்கியவர் சைவ எல்லப்ப நாவலராவர். இவர், தாம் பாடிய திருவருணைக் கலம்பகத்தில் சைவசமய குரவர் நால்வரையும் போற்றும் காப்புச் செய்யுளில் "வாய்மை வைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமும் திருவாசகமும், உய்வைத் தரச்செய்த நால்வர் பொற்றாள் எம் உயிர்த் துணையே" எனப் பாடிப் பரவுகின்றார். இத்தொடரில் மூவர் திருப்பதிகங்களும் தேவாரம் என்ற பெயராற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இரட்டையர்க்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் எல்லப்பநாவலர். இரட்டையர் ஏகாம்பரநாதருலாவிற் குறிப்பிட்ட திருப்பாட்டும் சைவ எல்லப்பநாவலர் குறிப்பிட்ட தேவாரமும் ஒன்றேயென்பது இங்கெடுத்துக் காட்டிய எல்லப்ப நாவலர் கூற்றால் இனிது புலனாகின்றது. மூவர் திருப் பதிகங்களையும் 'தேவாரஞ் செய்த திருப்பாட்டு' என

இரட்டையர் அடைகொடுத்துச் சிறப்பித்தற்குரிய காரணத்தினை ஒரு சிறிது நோக்குவோமாக.

தேவாரம் என்னும் இத்தொடர்க்கு அறிஞர் பலரும் வேறுவேறாகப் பொருள் கொண்டனர். இதனைத் தேவ+ஆரம் எனப்பிரித்து இறைவனுக்கு மாலையாயது எனப் பொருள் கூறுவர் சிலர் தேவார ஆசிரியர் மூவரும் இறைவனுக்கு அணியும் பாமாலைகளாக அழகிய திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் போற்றிய திறத்தை இன்னோர் தம் கொள்கைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர். தே+வாரம் எனப் பிரித்துத் தெய்வத்தினிடத்து அன்பை விளைவிப்பது எனப் பொருள் கூறுவர் சிலர். "வாரமாகித் திருவடிக்குப் பணிசெய் தொண்டர் பெறுவதென்னே" எனவரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத்தில் வாரம் என்னும் சொல் இறைவன்பால் மெய்யடியார்கள் வைத்த பேரன்பு என்னும் பொருளில் வழங்கப் பெறுதல் இவண் கருதற்குரியதாகும். கி.பி. 1321 முதல் 1339 வரை படைவீட்டு ராச்சியத்தை யாண்ட மல்லிநாத சம்புவராயன் காலத்துப் புலவர்பெருமக்களான இரட்டையர்களே [1] மூவர் திருப்பதிகங்களையும் தேவாரம் என்ற பெயரால் முதன் முதல் வழங்கியுள்ளார்கள். 11, 12-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வரையப்பெற்ற சோழவேந்தர் கல்வெட்டுக்களில் தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடு என்ற பொருளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. மூவர் திருப்பதிகங்களும் இறை வழிபாட்டிற் பாடப் பெற்று வந்தமை பற்றிக் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு முதல் அப்பதிகங்கள் தேவாரம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெற்று வருகின்றன வென்றும் அதற்குமுன் அப் பதிகங்கள் தேவாரம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வந்தன வென்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களிலோ அன்றி இலக்கியங்களிலோ சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை யென்றும்

1. திரு. தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் எழுதிய தமிழிலக்கிய வரலாறு [13, 14, 15ஆம் நூற்றாண்டுகள்] பக்கம் 66.

திருவாளர். தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் ஆராய்ந்தெழுதிய 'தேவாரமென்னும் பெயர் வழக்கு' என்ற தலைப்புடைய கட்டுரையில்[1] தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள். அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியபடி தேவாரம் என்ற பெயர் சோழர் கல்வெட்டுக்களில்தான் முதன் முதல் காணப்படுகின்றது. கி. பி. பதினொராம் நூற்றுண்டுக்கு முன் தேவாரம் என்ற சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளில் வழங்கியதென்பதற்கு இலக்கியச் சான்ருே கல்வெட் டாதரவோ கிடைக்கவில்லை. எனவே தேவாரமென்ற சொல் சோழ மன்னராட்சிக் காலத்து வழிபாடென்னும் பொருளில் வழங்கப் பெறுதற்குரிய காரணம் யாது என ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும்.

தே என்பது தெய்வம் என்னும் பொருளைக் குறித்து வழங்கும் ஓரெழுத் தொருமொழி. வாரம் என்பது இசையின் கூறுபாட்டினைக் குறித்து வழங்குந் தமிழ்ச்சொல். வாரமாவது முதல்நடை, வாரம், கூடை, திரள் என்னும் இசை யியக்கம் நான்கினுள் ஒன்று. மந்தநடையுடையதாய்த் தாழ்ந்து செல்லும் இன்னிசையியக்கம் முதனடையெனப்படும். முடுகிச் செல்லும் விரைந்த நடையினையுடைய இசையியக்கம் திரள் எனப்படும். இவ்விரண்டிற்கும் இடை நிகர்த்ததாய்ச் சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமும் பொருந்திய பாடல் வாரம் எனப்படும். சொற்செறிவும் இசைச் செறிவும் உடைய பாடல் கூடையெனப்படும். இவ்விசையியக்கம் நான்கின் இயல்பினையும் சிலப்பதிகார வுரையில் அரும்பதவுரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். இழுமென ஒழுகிய சொல் நடையும் செம்பாகமாகப் பொருளுணர்த்தும் பொருட்டெளிவும் வாய்க்கப்பெற்ற செய்யுளே வாரம் என்னும் இசையியக்கம் வாய்ந்த பாடலாகுமென்பது அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய உரையாசிரியர்களின் கருத்தாகும். இயற் பாட்

1. செந்தமிழ் 45-ம் தொகுதி பக்கம் 121 – 128.

டுடன் இசைக் கூறுபாடுகளை இசைத்துப் பாட வல்ல இசைப்புலவனை வல்லோன் எனவும் அவனால் இயற்பாடலுடன் புணர்க்கப்படும் இசைக்கூறுபாட்டினை 'வாரம்' எனவும் இயலிசைத் திறத்தில் வன்மையில்லாதவனாற் புணர்க்கப்பெறும் வார இசை சிதைந்தொழியுமியல்பிற்றெனவும் "வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே" எனவரும் உவமையால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விளங்க வுணர்த்தியுள்ளார்.

இயற்கை வனப்பும் தெய்வ வனப்புமாகிய இரு வகை வனப்புகளே இசைப்பாடலுக்குரிய சிறப்புடைப் பொருள்களெனப் பண்டைத்தமிழாசிரியர் கருதினர். இக்கருத்தினாலேயே இசைப்பாடல்கள் யாவும் முதற் பொருளும் கருப்பொருளுமாகிய உலகியற்பொருள் களின் இயற்கையழகினையும் அவற்றின் உடனாய் விளங்குந் தெய்வ அழகினையும் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெறுவனவாயின. இசையில் வல்ல பாணர் முதலிய கலைச்செல்வர் தம் இசைத்திறத்தை அவையின்கண் புலப்படுத்தும்பொழுதெல்லாம் இசைப்பாடலுக்குச் சிறப்புடைப்பொருளாய் விளங்கும் முழுமுதற் பொருளைப் போற்றும் தெய்வப்பாடலையே முதன்மையாகப் பாடுவது வழக்கம். பண்டை நாளில் வாழ்ந்த பாணர் முதலியோர் இம்முறையினைத் தொன்று தொட்டு வரும் இசைமரபாகக் கொண்டு போற்றுதலைத் தமது முதற்கடமையாகக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். இச் செய்தியினைப் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய மலைபடுகடாத்துள்,

"மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நரம்புமீ திறவா துடன்புணர்ந் தொன்றிக்
கடவ தறிந்த இன்குரல் விறலியர்
தொன்றொழுகு மரபிற் றம்மியல்பு வழாஅது
அருந்திறற் கடவுட் பழிச்சிய பின்றை
விருந்திற் பாணி கழிப்பி" [534 - 39]

எனவரும் அடிகளிற் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

'வாரம் பாடுதல்' என்பது, இசைப்பாடலாற் கடவுளைப் போற்றி வழிபடுதல் என்ற பொருளில் கடைச் சங்க காலத்தே வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையிலே,

“தொன்னெறி யியற்கைத் தோரிய மகளிரும்
சீரியல் பொலிய நீரல நீங்க
வாரம் இரண்டும் வரிசையிற்பாட”

எனவரும் தொடர்க்கு “ஆடிமுதிர்ந்தாராகிய மகளிர் நன்மையுண்டாகவும் தீமை நீங்கவும் வேண்டித் தெய்வப்பாடல் பாட” என அரும்பதவுரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் பொருள் கூறியுள்ளார்கள். எனவே இத்தொடரில் வந்த வாரம் என்ற சொல் தெய்வப்பாடல் என்ற பொருளில் இளங்கோவடிகளால் ஆளப்பட்டதென்பது நன்கு பெறப்படும். அன்றியும் சிலப்பதிகாரத்திற் கடலாடுகாதையில் திருமாலைப் பாடும் தேவபாணியும் இறைவனைப் போற்றும் தேவபாணியும் வருணப் பூதர் நால்வரையும் பரவும் நால்வகைத் தேவபாணியும் ஞாயிறு திங்கள் என்னுந் தெய்வத்தைப் பரவிய தேவபாணியும் கூத்தின்கண் பாடுதற்குரிய இசைப்பாடல்களாகக் கொள்ளப்பட்டன என இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாணியென்பது பண்ணோடு கூடிய இசைப்பாட்டு. தெய்வத்தைப் பண்பொருந்தப் போற்றிப் பாடிய இசைப்பாடல் தேவபாணியெனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

“தேவபாணி முதலாக அரங்கொழிசெய்யுள் ஈறுகவுள்ள செந்துறை விகற்பங்களெல்லாம் புறநாடகங்களுக்குரிய உருவாவன” என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவர்.

தெய்வத்தை முன்னிலையில் வைத்துப் பரவிய பாடலே தேவபாணியென வழங்கும் சிறப்புடையதாகும். இதனை,

"ஏனையொன்றே
தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே"

என்ற செய்யுளியற் சூத்திரத்தில் ஒத்தாழிசைக் கலியின் வகையாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். ஒத்தாழிசைக்கலி முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப் பராவும் பொருண்மைத்து என்பது மேற்குறித்த செய்யுளியற் சூத்திரத்தின் பொருளாகும். எனவே தெய்வத்திணை முன்னிலையாகச் சொல்லப்பட்டனவே தேவபாணியாம், அல்லன் தேவபாணியெனத்தகா எனவும் தெய்வம் படர்க்கையாயவழிப் புறநிலை வாழ்த்தாம் எனவும், தெய்வம் தன்மையில் சொல்லிற்றாகச் செய்யுள் செய்தல் கூடாதெனவும் கூறுவர் பேராசிரியர். தேவபாணி முத்தமிழ்க்கும் பொதுவென்றும் அஃது இயற்றமிழில் வருங்கால் கொச்சக வொருபோகாய் பெருந்தேவபாணி சிறுதேவபாணியென இருவகைத்தாய் வருமென்றும் அவ்வாறு வரும் தரவினை நிலையென அடக்கி முதலிலுள்ள தரவினை முகநிலையெனவும் இடையிலுள்ள தரவினை இடைநிலையெனவும் இறுதியில் நிற்பனவற்றை முரிநிலையெனவும் பரவுதற் பொருண்மையால் செய்யுளியலில் ஆசிரியர் பெயர் கொடுத்தாரென்றும் அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கங் கூறுவர்.

"கூறிய வுறுப்பிற் குறைபா டின்றித்
தேறிய விரண்டு தேவபாணியும்"

என்பது அடியார்க்கு நல்லார் தரும் உரைமேற்கோளாகும்.

தேவபாணி யென்னும் பெயரையொட்டியே தேவாரம் என்னும் இப்பெயரும் தோன்றி வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். தேவபாணி யென்பது முன்னிலையிடத்தில் தெய்வத்தைப் பரவிய செய்யுளைக் குறித்த பெயரென்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். வாரம் என்பது முன்னிலை படர்க்கை என்னும் ஈரிடத்திற்கும் பொதுவாகிய தெய்வப் பாடலைக் குறித்து வழங்குவ

தாகும். வாரமென்னுஞ் சொல்லுக்கு இசையியக்கம் நான்கினுள் ஒன்று என்னும் பொதுப்பொருளும் தெய்வப் பாடல் என்ற சிறப்புப் பொருளும் உரியன வாதலின், அப் பொது நீக்கித் தெய்வப்பாடல் என்ற சிறப்புப் பொருளையே அச்சொல் தருதல் வேண்டிப் பிற்காலத்தார் அதனைத் தேவாரம் எனச் சிறப்புடை யடைமொழியுடன் சேர்த்து வழங்குவாராயினர். இன்னிசையால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றுதலையே பண்டைத்தமிழர் சிறப்புடைக் கடவுள்வழிபாடாகக் கைக்கொண்டொழுகினர். அதனால் தெய்வ இசைப் பாட்டினைக் குறித்த தேவாரம் என்னுஞ்சொல் இறைவனை உளமுருகிப் போற்றும் வழிபாட்டினையும் குறிப்பதாயிற்று.

முதல் இராசராச சோழன் கங்கைகொண்ட சோழன் முதலிய சோழ மன்னர்கள், மூவர்முதலிகள் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களைக் காதலாகி ஓதி எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானை வழிபடும் பதிகப் பெருவழியில் ஒழுகியவராவர். அன்னோர் தாம் வழி படுதற்கென அமைத்துக்கொண்ட இறைவன் திரு வுருவினைத் தேவாரதேவர் எனவும், திருப்பதிகம் ஓதி வழிபாடு செய்தற்குரிய பூசையிடத்தினைத் தேவாரத் துச் சுற்றுக்கல்லூரியெனவும், தாம் செய்யும் இறை வழிபாட்டிற்குச் சாதனமாக மூவர் திருப்பதிகங்களையும் இசையுடன் பாடி உள்ளத்திற்கு அமைதியுண்டாக இசைத்தொண்டு செய்பவரைத் தேவாரநாயகம் எனவும் கல்வெட்டுகளிற் குறித்து வழங்கியுள்ளனர். இவ்வாறு கல்வெட்டுக்களில் தேவாரம் எனக் குறிக்கப் படும் வழிபாட்டிற்கும் தெய்வப்பாடல்களாகிய மூவர் திருப்பதிகங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என லாம். "நம் தேவாரத்துத் திருப்பதியம் பாடும் பெரி யான் மறைகேடும் பொருளான அகளங்கப் பிரியனுக் கும்" எனவும், "உறையூர்க் கூற்றத்துத் திருவடகுடி மகாதேவர் ஸ்தானமடம் தேவாரத்துக்குத் திருப் பதியம் விண்ணப்பஞ் செய்யும் அம்பலத்தாடி

திருநாவுக்கரையனுக்கும்" எனவும் வரும் கல்வெட்டுத் தொடர்கள்,[1] வழிபாட்டிற்கும் தெய்வபாடல்களுக்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பை நன்கு புலப்படுத்தல் காணலாம். மேற்குறித்த கல்வெட்டுத் தொடரொன்றில் திருவடகுடி மகாதேவர் ஸ்தானமடம் என வழிபாடு நிகழுமிடத்தைக் குறித்தபின் மீண்டும் தேவாரத்துக்கு எனச் சுட்டியதன் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாகும். இத்தொடரில் வந்துள்ள தேவாரமென்னுஞ் சொல் கடவுள் வழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத தெய்வப்பாடல் பாடுதலாகிய இசைத் தொண்டினைச் சிறப்பாகக் குறித்து நிற்றல் காணலாம். முதல் இராசேந்திரனது ஆட்சிகாலத்தில் நாங்கூருடையான் பதஞ்சலிப்பிடாரன் என்பான் தேவார நாயகம் என அழைக்கப்படும் சிறப்பினைப் பெற்றான் என அறிகின்றோம்.[2] பிடாரன் என்னும் சொல், இசை பாடுபவனைக் குறித்து வழங்கும் பெயராகும். எனவே பதஞ்சலி பிடாரன் தேவாரநாயகம் என அழைக்கப்பெறுதற்கு அவன் கற்றுவல்ல தெய்வ இசைப்பாடலே கருவியாயமைந்ததென்பது உய்த்துணரப்படும்.

திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் இராசராச தேவரது 27-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் திருக்கழுமலம் திருத்தொண்டீஸ்வரமுடைய நாயனார் கோயிலையடுத்துத் "திருமுறைத் தேவாரச்செல்வன் மடம்" என ஒரு திருமடம் குறிக்கப்பட்டுளது. மூன்றாம் இராசேந்திர சோழனது 4-ம் ஆட்சியாண்டில் முன்னியூரில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டில் திருத்தோணிபுரமுடையநாயனார் கோயிலையடுத்துத் 'திருமுறைத் தேவாரச்செல்வன் குகை' என ஒரு திருமடம் இருந்தமை குறிக்கப்பட்டுளது. திருமுறையாகிய தேவாரம் என்ற பொருளிலேயே இத்தொடர்கள் இயைத்துரைக்கப் பெற்று வழங்கி யிருத்தல்

1. தென்னிந்திய கல்வெட்டு, தொகுதி VIII, எண் 260, ஷை எண் 675.

2. ஆண்டறிக்கை 1932, எண் 97.

வேண்டும். இதனால் இரண்டாம் இராசராச சோழன் காலத்தில் தேவாரம் என்ற சொல் திருமுறையாகிய இசைப்பாடலையே குறித்து வழங்கியதென்பது நன்கு புலனுதல் காணலாம். கி. பி. 13-ம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த வடநாட்டு இசைநூலாசிரியரான சாரங்க தேவரென்பார் தாம் இயற்றிய 'சங்கீத ரத்னுகரம்' என்ற வடமொழி இசை நூலில், மூவர் திருப்பதிகங் களிற் காணப்படும் தமிழ்ப் பண்கள் சிலவற்றைத் 'தேவாரவர்த்தநீ' என்னும் அடைமொழியுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்குறிப்பினை ஊன்றி நோக்குங் கால் அவ்வாசிரியர் வாழ்ந்த காலமாகிய கி. பி 13-ம் நூற்றுண்டிற்கு முன்பே மூவர் திருப்பதிகங்களும் தேவாரம் என்ற பெயரால் சிறப்பித்து வழங்கப்பெற் றன என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

தேவபாணியென்றுற்போலத் தெய்வத்தைப் பரவும் இசைப்பாடல் என்ற பொருளில் வழங்கியதே தேவாரமென்னும் பெயரென்பதும், இறைவனைப் பண் ணூர்ந்த இசையாற் பாடிப் போற்றுதற்கேற்ப அமைந் தவை மூவர் திருப்பதிகங்களாதலின் இவை தேவாரம் என வழங்கப்பெற்றன வென்பதும், தெய்வ இசைப் பாடல்களாகிய இவை இறைவழிபாட்டிற்கு இன்றி யமையாச் சாதனமாக அமைந்தமை கருதி இவற்றுக்கு வழங்கிய தேவாரமென்ற சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படுவதாயிற்றென்பதும் மேல் எடுத்துக்காட்டிய குறிப்புக்களால் நன்கு புலனுதல் காணலாம்.

முதல் இராசராச சோழன் திருமுறைத் தொண்டு

முதல் இராசராச சோழனுட்சியின் 6-ஆம் ஆண் டில் திருநல்லம் கோயிலில் நாடோறும் திருப்பதிகம் பாட இருவர்க்கு நிலமளித்த செய்தி அவ்வூர்க் கோயி லிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பெருவேந்தனது ஆட்சியில் அரசியலதிகாரியாயிருந்த பொய்கைநாடு

கிழவன் ஆதித்தன் சூரியனான தென்னவன் மூவேந்த வேளான் என்பான் தேவார ஆசிரியர் மூவர் திருவுருவங்களையும் தஞ்சை இராசராசேச்சரத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளச் செய்து நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமளித்துள்ளான். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலை நிறுவிய வேந்தர் பெருமானான முதலாம் இராசராச சோழன், அக்கோயிலில் நாடோறும் தேவாரத் திருப்பதியம் பாடுதற்குப் பிடாரர் (ஓதுவார்) நாற்பத்தெண்மரையும் அவர்களுக்குத் துணையாக உடுக்கை வாசிப்போர், மத்தளம் முழக்குவோர் இருவரையும் நியமித்து நிவந்தம் வழங்கியுள்ளான். இச்செய்தி, "ஸ்ரீ ராஜராஜீஸ்வரமுடையார்க்குத் திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ் செய்ய உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் கொடுத்த பிடாரர்கள் நாற்பத்தெண்மரும் இவர்களிலே நிலையாய் உடுக்கை வாசிப்பான் ஒருவனும் இவர்களிலே நிலையாய்க் கொட்டிமத்தளம் வாசிப்பான் ஒருவனும்ஆக ஐம்பதின்மர்க்குப் பேரால் நிசதம் நெல்லு முக்குறுணி நிவந்தமாய் ராஜகேசரியோடொக்கும் ஆடவல்லானென்னும் மரக்காலால் உடையார் உள்ளூர்ப் பண்டாரத்திலே பெறவும்"[1] எனவரும் கல்வெட்டுப் பகுதியால், நன்குணரப்படும். தேவாரம் பாடுதற்கு நியமிக்கப்பட்ட பிடாரர்கள் ஐம்பதின்மர் பெயர்களும் சிவன் என்ற பட்டத்துடன் மேற்குறித்த கல்வெட்டிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களிற் பலர் தேவார ஆசிரியர்களின் திருப்பெயர்களையே தமக்குரிய இயற்பெயராகக் கொண்டுள்ள சிறப்பினையெண்ணுங்கால் இவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்யுந் திருப்பதிகங்கள் மூவர் முதலிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களே யென்பது நன்கு விளங்கும். முதலாம் இராசராச சோழனுக்கு முன்னிருந்த சோழ மன்னர் அனைவரும் திருக்கோயில்களில் திருப்பதிகம் விண்ணப்பம் செய்தற்கு நிபந்தம் வழங்கியுள்ளார்களென்றாலும் அருண்

1. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி II எண் 65.

மொழித்தேவனாகிய இவ்வேந்தர் பெருமானைப் போன்று ஐம்பதின்மர் என்ற பெருந்தொகையில் ஓதுவார்களை நியமித்துத் திருக்கோயில்களில் நாளும் இன்னிசையால் திருமுறைத் தமிழைப் பரவச்செய்ய அவர்கள் திட்டம் வகுத்ததாகத் தெரியவில்லை. தேவாரத் திருமுறைகளைத் தேடி வகைப்படுத்தித் தந்த நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருமுறைவகுப்பினை உளத்துட்கொண்டு இயலிசை வல்லார் பலரும் ஒருங்கு கூடிப் பண்பொருந்தப் பாடி இறைவனை வழிபடுதற்குரிய வழிதுறைகளை முதன்முதல் வகுத்துத்தந்த பெருமை முதலாம் இராசராசசோழனுக்கே யுரியதாகும். இவ்வேந்தர் பெருமான் செய்த இத் திருமுறைத் தொண்டினை யுளத்துட்கொண்டே "சேய திருமுறை கண்ட ராசராச தேவர்" எனச் சேக்கிழார் புராணமுடையார் இம் மன்னனைச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

தேவாரப் பதிகங்களின் தொகை

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் பதினாறுயிரமெனவும், திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் நாற்பத்தொன்பதினாயிரமெனவும் சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் முப்பத்தெண்ணாயிர மெனவும் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுவதாகக் கருதுவர் சிலர்.

"இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவல்
ஈன்றவன் திருநாவினுக் கரையன்"

எனவரும் தொடரால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளே திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்களின் தொகையினைக் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

நின்றியூர் மேயாரை நேயத்தாற் புக்கிறைஞ்சி
ஒன்றியவன் புள்ளுருகப் போற்றுவா ருடையவர
சென்றுமுல கிடர்நீங்கப் பாடியவேழெழுநூறும்
அன்றுசிறப் பித்தஞ்சொற் றிருப்பதிகம் அருள் செய்தார்.[1]

எனவரும் பாடலில் சேக்கிழார் நாயனுர் சுந்தரர் கூறிய தொகையினை விளக்குதல் காண்க.

'ஏழு எழுநூறு இரும்பனுவல்' என்னும் இத் தொடர், நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம் பதிகம் என்றே பொருள்படுவதாகும். இவ்வாறே நம்பியாண்டார் நம்பியும் 'பதிகம் ஏழெழுநூறு பகருமா கவியோகி' எனத் திருநாவுக்கரசரைப் போற்றுமுகத்தால் அரசர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் ஏழு எழுநூறு அஃதாவது நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம் என்றே தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். முன்னுள்ள இப்பெருமக்களிருவரும் கூறிய தொகையினை யுளத்துட்கொண்டே,

திருநாவுக் கரையரெனுஞ் செம்மையாளர்
தீயமணர் சிறைநீங்க அதிகைமேவுங்
குருநாமப் பரஞ்சுடரைப் பரவிச்சூலைக்
கொடுங் 'கூற்ருயின்' வென்ன எடுத்துக் கோதில்
ஒருமானைத்தரிக்கும் 'ஒருவரையுங்' காறும்
ஒரு நாற்பத்தொன்பதினு யிரமதாகப்
பெருநாமப் புகலூரிற் பதிகங்கூறிப்
பிஞ்ஞகனூர் அடியிணைகள் பெற்றுள்ளாரே.

எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளுக்கும் உரைகாணுதல் வேண்டும். திருநாவுக்கரையரெனுஞ் செம்மையாளர் கூற்ருயின எனத் தொடங்கும் பாடல் முதலாக 'ஒருவரையு மல்லாது' எனத் தொடங்கும் திருப்புகலூர்த் திருத்தாண்டகத்தின் இறுதிச் செய்யுள் ஈருக நாற்பத்தொன்பதினுயிரம் திருப்பாடல்களைப் பாடினுர் என்றே இத்திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளும் கூறுதல் காணலாம். திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் பத்துப்பாடல்களைக் கொண்டனவாத

1. பெரிய – ஏயர்கோன் புராணம் – 150ம் பாடல்.

ளின் நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம் திருப்பதிகங்களிலும் நாற்பத்தொன்பதினுயிரம் பாடல்கள் உள்ளனவென்பது பெறப்படும். எனவே திருநாவுக்கரசர் கூற்ருயின என்ற பாடல் முதல் ஒருவரையுமல்லாது என்ற பாடல் ஈருக நாற்பத்தொன்பதினுயிரம் பாடலாகப் பதிகங் கூறினர் எனத்திருமுறைகண்ட புராணத் தொடர்க்குப் பொருள்கொள்ளுதலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நம்பியாண்டார் நம்பி யென்னும் இவ்விரு பெருமக்கள் கருத்துக்கும் ஏற்புடையதாகும். இவ்வாறே,

> " சேடர்மலி காழிநகர் வேந்தர் தாமும்
> தேவர்புகழ் திருத்தோணிச் சிவனுர்பங்கில்
> பீடுடைய உமைமுலைப்பால் அருளாலுண்டு
> பிஞ்ஞகனைச் சினவிடைமேற் பெருகக்கண்டு
> தோடுடைய செவியன் முதல் கல்லூரென்னும்
> தொடைமுடிவாப் பரசமயத் தொகைகள் மாளப்
> பாடினர் பதிகங்கள் பாவிலொன்ரும்
> பதினுருயிரமுளதாப் பகருமன்றே.

எனச் சம்பந்தர் பாடற்ருெகையினைக் குறிக்கும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளுக்கும் உரைகொள்ளுதல் வேண்டும். இதன்கண் 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் முதலாகக் கல்லூர்ப் பெருமணம்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஈருக உள்ள பதிகங்களைத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடினுரெனவும், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத் திருப்பதிகங்களிலமைந்த பாடல்களின் தொகை பதினுருயிரமெனவும் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். 'பாவி லொன்ரும் பதினுருயிரமுளதாப் பகருமன்றே' என்ற தொடரிற் சுட்டப்பட்ட பதினுருயிரம் என்ற தொகை பதிகங்களையன்றிப் பாடல்களையே குறித்து நின்றதென்பது பாவிலொன்ருர்பதினுருயிரம் என வரும் விளக்கத்தால் இனிது பெறப்படும். ஆகவே திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் ஆயிரத்தறுநூறு எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

பின்புசில நாளின்கண் ஆரூர் நம்பி
பிறங்குதிருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் 'பித்தா' வென் [னும்
இன்பமுதல் திருப்பதிகம் 'ஊழிதோறும்'
ஈறுய்முப்பத்தெண்ணுயிரமதாக
முன்பு புகன்றவர் நொடித்தான் மலையிற்புக்கார்.

என வரும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுள் "பித்தா பிறைசூடி" எனத் தொடங்கும் பாடல் முதலாக 'ஊழிதோறூழி முற்றும்' என்ற முதற் குறிப்புடைய பாடலீருக முப்பத்தெண்ணுயிரம் பாடல்களை நம்பியாரூரர் பாடினுர் எனக் கூறுகின்றது. இங்கு குறித்த முப்பத்தெண்ணுயிரமென்னுந் தொகை பதிகங்களையன்றிப் பாடல்களையே சுட்டி நின்றதென்பது 'பித்தா' முதல் 'ஊழிதோறும்' ஈறுய் என முதலும் இறுதியும் பாடல்களையே சுட்டித் தொகை கூறுதலால் விளங்குகின்றது. எனவே சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்களின் தொகை மூவாயிரத்தெண்ணூறு எனப் புலனுகின்றது. அங்ஙனமாகவே திருஞான சம்பந்தர் 1600 பதிகங்களும் திருநாவுக்கரசர் 4900 பதிகங்களும் சுந்தரர் 3800 பதிகங்களும் பாடியருளினுர்களெனவும் அம் மூவரும் அருளிச் செய்த திருப் பதிகங்களின் தொகை 10300 எனவும் அவற்றின் பாடற்ருெகை 103000 எனவும் கூறுதல் ஏற்புடையதாகும்.

தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் பாடியனவாக மேற் குறித்த எல்லாத் திருப்பதிகங்களும் பிற்காலத்தார்க்குக் கிடைக்கவில்லை. செல்லரித்துச் சிதைந்தமையால் மறைந்தனபோக எஞ்சிய பதிகங்களையே நம்பியாண்டார்நம்பி சோழ மன்னன் ஆதரவு கொண்டு தேடி முன்போல் முறைப்படுத்தி ஏழு திருமுறைகளாகத் தொகுத்தார் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகிறது.

பண்புற்ற திருஞான சம்பந்தர் பதிக முந்நூற்
றெண்பத்து நான்கினுல் இலங்குதிரு முறைமூன்று,
நண்புற்ற நாவரசர் முந்நூற்றேழ் மூன்றினுல்
வண்பெற்ற முறை யொன்று நூற்றினுல் வன்ருெண்டர்.

எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுள் நம்பியாண்டார் நம்பியால் தேடித்தொகுக்கப்பெற்ற மூவர் திருப்பதிகங்களும் இத்துணையவெனக் கூறுவதாகும். திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப்பதிகங்கள் 384-ம் திருநாவுக்கரசர் தேவாரப் பதிகங்கள் 310-ம் சுந்தரர் தேவாரப் பதிகங்கள் 100-ம் நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் தொகுக்கப்பட்டனவென்பது மேற்காட்டிய செய்யுளாற் புலனாகின்றது.

இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட ஏழு திருமுறைகளும் பண்ணாகிய இசைமுறை பற்றியும் பாவாகிய இயல் முறை கருதியும் முறைப்படுத்தப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது, இவற்றிற் காணப்படும் பண்களெல்லாவற்றிற்கும் கட்டளையாகிய யாப்பியல் வகை கூறும் திருமுறைகண்ட புராணப் பகுதியால் இனிது புலனாம். சேக்கிழார் நாயனார்க்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் பண் முறைபற்றிக் கட்டளைகள் வகுக்கப்பெற்று முறைப் படுத்தப்பெற்றிருந்தனவென்பது பெரிய புராணத்தில் மூவர் வரலாறு கூறும் இடங்களில் அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் சிலவற்றிற் குப் பண்ணமைதியும்[1] கட்டளைக் கூறுபாடும்[2] குறிக்கப் பெற்றிருத்தலால் நன்கு விளங்கும்.

திருஞானசம்பந்தர் பாடியனவாகத் தேடித் தொகுக்கப்பெற்ற திருப்பதிகங்கள் 384-ல் 383 பதிகங்களே முதலில் அச்சிடப்பெற்றன. ஏட்டுச்சுவடிகளிற் காணப்படாது எஞ்சிய திருப்பதிகம் திருவிடைவாய்த் திருப்பதிகம் ஆகும். அஃது அவ்வூர்த்திருக்கோயிற் கல்வெட்டிற் பொறிக்கப்பெற்றுளது. அதனைக் கல் வெட்டாராய்ச்சியாளர் கண்டு படியெடுத்து வெளி

1. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 75-ஆம் செய்யுள்
2. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 107-ஆம் செய்யுள்.

யிட்டமையால் இப்பொழுது திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை யார் திருப்பதிகங்கள் முந்நூற்றெண்பத்து நான்கினை யும் பயிலும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைத்துளது. திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகத்தொகையினை 'நண்புற்றநாவரசர் முந்நூற்றேழ் மூன்றினுல் வண் பெற்ற முறை' எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும். இத்தொடர்க்கு திருநாவுக்கரசர் பதிகங்கள் முந்நூற்றேழும் மூன்று திருமுறைகளாக வகுக்கப் பட்டன என்றும் முந்நூற்றேழும் மூன்றும் ஆக முந்நூற்றுப்பத்துப் பதிகங்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டன என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பதிகங்களின் தொகை 307 என்றும் 310 என்றும் இருவேறு வகையாகக் கூறவேண்டியுளது. ஆறுமுகநாவலரவர்கள் திருநாவுக்கரசர் தேவாரப் பதிகங்கள் தலப்பதிகம் 275-ம் பொதுப்பதிகம் 37-ம் ஆக 312 எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். வெளி வந்துள்ள தேவாரப் பதிப்புகள் சிலவற்றில் திருநாவுக் கரசர் திருப்பதிகங்கள் 311 என்றும் 313 என்றும் வேறு வேறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேல் எடுத்துக் காட்டிய திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளில் பதிக வெண்ணிக்கை பிறழ்ந்தமையினுலோ அன்றிப் பிற்கா லத்தார் அவற்றை அச்சிடுங்கால் ஒரு பதிகத்திலுள்ள பாடல்கள் சிலவற்றைத் தனிப்பதிகமாக வெளியிட் டமையினுலோ இத்தகைய தொகை வேறுபாடு உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். திருமுறைகண்ட புரா ணம் கூறியதற்கேற்பச் சுந்தரர் திருப்பதிகங்கள் நூறும் அவ்வாறே இன்றும் பயிலப்பெற்று வருகின்றன. எனவே இப்பொழுது வழங்கப்பெற்றுவரும் மூவர் தேவாரப் பதிப்புக்களில் 796 திருப்பதிகங்கள் அடங்கி யுள்ளமை புலனுகும். ஏழு திருமுறைகளாக விளங்கும் இத்திருப்பதிகங்களிலுள்ள திருப்பாடல்களின் தொகை 8250 ஆகும். இவைகளே நமக்குக் கிடைத்துள்ள

தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகும். இவ்வேழு திருமுறைகளையும் அடங்கல்முறை என வழங்குவர். மூவர் முதலிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பதினுயிரத்துக்கு மேற்பட்ட திருப்பதிகங்களில் இங்குக் குறித்தபடி 796 திருப்பதிகங்களைத்தவிர எஞ்சிய ஒன்பதினுயிரத்துக்கு மேற்பட்ட திருப்பதிகங்கள் தமிழ் மக்களது விழிப்பின்மையால் சிதலரிக்கப்பட்டுச் சிதைவுற்று மறைந்தன என்பது திருமுறைகண்ட வரலாற்ருல் வெளியாகின்றது.

கி. பி. 1070 முதல் 1120 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த முதற் குலோத்துங்க சோழனது படைத்தலைவர்களுள் ஒருவனுகிய மணவிற்கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பான் சைவசமயகுரவர் மூவரும் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்துத் திருக்கோயிலுள் சேமமுற வைத்தான். இச்செய்தி.

முத்திறத்தா ரீசன் முதற்றிறத்தைப் பாடியவா
ருெத்தமைத்த செப்பேட்டி னுள்ளெழுதி—இத்தலத்தின்
எல்லைக்கிரிவாய் இசையெழுதினுன் கூத்தன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.

எனத் தில்லைத் திருக்கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டிற் காணப்படும் வெண்பாவொன்றிற் குறிக்கப்படுதல் காண்க. எனவே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடியருளிய தேவாரப்பதிகங்களை நம்பியாண்டார் நம்பி தேடிக் கொணர்ந்து திருமுறைகளாகத் தொகுத்தபின்னர் அப்பதிகங்கள் அழிந்து போகாதவாறு, தில்லைப் பெருங்கோயிலில் முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் அவனுடைய படைத்தலைவன் காலிங்கராயனது நன்முயற்சியால் செப்பேடுகளில் எழுதி வைக்கப்பட்டன என்பது இங்கு அறியத்தக்கதாகும்.

---

1. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத்தொகுதி IV, எண் 225

திருமுறை வழிபாடு

தேவாரத் திருமுறைகள் திருக்கோயில்களில் வைத்து வழிபடப் பெற்றுவந்தன. அத்திருப்பதிக ஏடுகள் சிதையாதபடி அவற்றைப் போற்றிக் காப்பதற்குத் தமிழ்ப்புலமைமிக்க தமிழ்விரகரும் அத் திருப்பதிகங்களைப் பொருளுணர்ந்து இசையோடு இறைவன் முன்னிலையிற் பாடிப் போற்றுதற்கு ஓதுவார்களும் அந் நாளில் திருக்கோயில்களில் நியமிக்கப்பெற்றுப் பணி புரிந்து வந்தார்கள். அவ்வாறு திருக்கோயில்களில் திருமுறையேடுகளைச் சேமமாக வைத்துப் பூசித்தற்கு இடமாக விளங்கிய மண்டபம், திருக்கைக் கோட்டியென வழங்கப்பட்டு வந்தது. இச் செய்திகளைக் குறிப்பிடும் பழைய கல்வெட்டுக்கள் சில நம்நாட்டுத் திருக்கோயில்கள் சிலவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று, சீகாழியிலுள்ள திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோயில் கருப்ப இல்லின் தென் புறத்தே வரையப்பட்டுள்ளது. அது,

" திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ச-ஆவது இராஜராஜ வளநாட்டுத் திருக்கழுமல நாட்டுப் பிரமதேயம் திருக்கழுமலம் கற்கடக நாயிற்று முதல் கிராம காரியஞ் செய்கிற பெருமக்களோம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமாளிகைத் தமிழ்விரகர் கண்டு இக்கோயில் திருக்கைக் கோட்டியில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமுறைகள் திருக்காப்பு நீக்கி அழிவுள்ளன எழுந்தருளுவிக்கவும் திருமுறைகள் எழுந்தருளுவித்தும் திருமுறை பூசித்தும் இருக்கைக்கு இவ்வூர் காசு கொள்ளா இறையிலியாக விட்ட நிலம் இவ்வூர் சண்டேஸ்வரவதிக்குக் கிழக்கு நின்றுன் வாய்க்காலுக்கு வடக்கு முதற்கண்ணாற்று இரண்டாஞ் சதுரத்துக்கீழ் இறையான் குடியால் பாரத்துவாசி ஸ்ரீ காழி நாடுடையான் திருவன்னியுடையான் நிலத்து விளைநிலம் .. .... இந்நிலம் இருமாவரை அரைக் காணி முந்திரிகைக் கொல்லையும் குளமும் கழிக்கடை

தீதொழிந்த பிரதான நிலம் குடியிருப்புத் திடர்நிலமும் சுத்த மலிவதிக்கு மேற்கு நின்றான் வாய்க்காலுக்கு வடக்கு முதற் கண்ணாற்று மூன்றாஞ் சதுரத்துப் பாலாசிரியன் இந்நிலத்து வடமேற்கடைய புன்செய் நிலத்து உடைய புன்செய் நிலம் அரைமாவும் உள் படக் கைக்கொண்டு சந்திராதித்தவரை காசு கொள்ளா இறையிலியாகவும் சில்வரி பெருவரி வெட்டி ....கொள்ளாதேமாகவும் சொன்னோம். இந்நிலங் கைக்கொண்டு அனுபவித்துத் திருமுறை திருக்காப்பு நீக்கி இப்படியேர் திருமாளிகையிலே கல்லிலும் செம் பிலும் வெட்டிக் கொள்க – பணியால் ஊர்க் கணக்குப் பட்டன் பிரியன் எழுத்து......" என்பதாம்.

இஃது அரிய செய்திகளை அறிவிக்கும் ஒரு சிறந்த கல்வெட்டாகும். சீகாழிக் கோயிலிலுள்ள திருக்கைக் கோட்டியில் தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்து வழி பாடு செய்யப்பெற்று வந்தன என்பதும், அத்திருமுறை யேடுகள் பழுதுற்றபோது, அவற்றைப் புதுக்குதற்குத் தமிழ் விரகர் ஒருவர் இருந்தனரென்பதும், அவ்வூர்ச் சபையார் அவற்றின் வழிபாடு முதலியவற்றிற்கு இறை யிலி நிலம் அளித்துப் போற்றி வந்தனரென்பதும் இக் கல்வெட்டினால் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றன. இங்ஙனம் சிவாலயங்களில் வைத்துப் போற்றப்பட்டு வந்த தேவாரத் திருமுறைகள் செப்பேடுகளாகவும் ஏட்டுச் சுவடிகளாகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

நாகப்பட்டினம் தாலுகாவிலுள்ள திருக்காரு யிலிற் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு,[1] அவ்வூர் ஆலயத் துத் திருக்கைக் கோட்டியில் திருப்பதிகம் ஓதுவார் சிலர்க்கு உணவளிக்க இறையிலி நிலம் விடப்பட்ட செய்தியை உணர்த்துகின்றது. திருஞானசம்பந்தருக் கும் திருநாவுக்கரசருக்கும் சிவபெருமான் பொற்காசு அளித்தருளிய தலமாகிய திருவீழிமிழலையில் நரசிங்க தேவன் என்ற தலைவன் ஒருவனால் திருக்கைக்கோட்டி மண்டபம் கட்டப்பெற்றதென்பது அவ்வூரிலுள்ள ஒரு

1. கல்வெட்டெண் 454 — 1908-ம் ஆண்டு.

கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[2] இந்நாளில் கோவிலூர் என்று வழங்கப்பெறும் திருவுசாத்தானம் என்னுந் திருப்பதியிலுள்ள திருக்கைக் கோட்டி ஓதுவார்க்கு இராஜகெம்பீர சோழிய வரையன் என்பான் இறையிலி நிலம் அளித்தனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[1] எனவே தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்துப் பூசிக்கப்பெற்ற கோயில் மண்டபம் திருக்கைக்கோட்டி யென்ற பெயருடன் முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்று வந்தமை இனிது புலனும்.[2]

மந்திரங்கள் எழுகோடி யாதலின் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தனர் என்றும் அந்த மந்திரங்கள் பஞ்சப்பிரமமென்றும் சடங்கமென்றும் சொல்லப்பட்டுப் பதினொன்ருகவும் வருதலால் முன்னர்க் கூறிய தேவாரத் திருமுறைகள் ஏழினேடு திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், காரைக்காலம்மையார் முதலிய திருவருட் செல்வர்கள் பாடியருளிய பிரபந்தங்கள் ஆகிய இவற்றையும் முறையே எட்டு முதல் பதினொன்று வரையுள்ள திருமுறைகளாகத் தொகுத்தமைத்தார்களென்றும் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும்.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்தவராகிய சேக்கிழார் நாயனர் அநபாய சோழ மன்னன் வேண்டுகோளின்படி தில்லையை யடைந்து அம்பலவாணரை வணங்கி, அப்பெருமான் 'உலகெலாமுணர்ந்தோதற் கரியவன்' என அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடிய சிறப்புடையது, திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் பெரிய புராணமாகும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் இவ் வருள்நூலைத் தில்லையம்பலவன்

---

2. கல்வெட்டெண் 414 — 1908-ம் ஆண்டு.

---

1. கல்வெட்டெண் 203 — 1908-ஆம் ஆண்டு.

2. இதன் விரிவினைத் தமிழ்ப் பொழில் 16-ஆம் துணரில் திருவாளர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள் எழுதிய திருக்கைக்கோட்டி என்னும் கட்டுரையிற் காண்க.

முன்னிலையிற் கூடிய சிவனடியார் பேரவையில் விரித்துரைக்கும்பொழுது முற்கூறிய பதினொரு திருமுறைகளும் உறுப்பாகத் தாம் இயற்றிய செய்யுள் உடலாக அதற்குப் பொருள் விரித்துரைத்தாரென்பது வரலாறு. 'திருத்தொண்டர் புராணமெனப் புராணத் திருமுறைக்குத் திருநாமம் சீர்பெற அமைத்திட்டு' (51) எனவும் 'தெள்ளுதமிழ்ச் சேக்கிழார் புராணஞ் செய்த திருமுறையை' எனவும் 'திருத்தொண்டர் புராணமெழுதிய முறையை மறையோர் சிவமூலமந்திரத்தால் அருச்சனை செய்திறைஞ்சி' எனவும் 'செறிமதயானைச் சிரத்தில் பொற்கலத்தோடெடுத்துத் திருமுறையை இருத்தி' எனவும் வருஞ் செய்யுட்களில் பெரிய புராணத்தைத் திருமுறையென்ற பெயரால் உமாபதி சிவாசாரியார் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார்.

மூவரோது திருமுறைகளேழு, திருவாதவூரர் முறையொன்று, இசைப்
பாவரைந்த முறையொன்று, மூலர் முறையொன்று, பாசுரம தாதியாக்
கோவை செய்த முறையொன்று, சேவையர் குலாதி நீதிமுறை யொன்றுடன்
பாவை பாகர் திருவருள் சிறந்தமுறை பன்னிரண்டென வைத்தபின்

என அவ்வாசிரியர் கூறுதலால் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டென வழங்கும் வழக்கம் அவர்க்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே இத் தமிழகத்தில் நிலைபெற்று வழங்கியதென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

பன்னிரு திருமுறையாசிரியர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர்கள் பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திர மாலையை இயற்றிய திருமூலரும் பதினொராந் திருமுறையிற் காணப்படும் சில பிரபந்தங்களைப் பாடியருளிய காரைக்கால் அம்மையாரும் ஆவர். இவர்கள் இத் தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்தகாலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்ருண்டாதல் கூடும் என ஆராய்ச்சியாளர்

கருதுகின்றார்கள். பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்களுள் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாராவர். அவர் வாழ்ந்தகாலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டென்பது பலரும் அறிந்ததே. எனவே கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முடிய அமைந்த காலப்பகுதியே சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் தோன்றி வளர்ந்த காலமாகும் இத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டையும் அருளிச்செய்த ஆசிரியப் பெருமக்கள் திருமூலர் முதல் சேக்கிழார் ஈறாகவுள்ள இருபத்தெழுவராவர். இப் பெருமக்களாற் பாடப்பெற்றனவாக இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள பன்னிரு திருமுறைகளிலும் ஏறக்குறையப் பதினெண்ணாயிரம் திருப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

இங்குக்குறித்த திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் இவற்றை இயற்றியுதவிய ஆசிரியப் பெருமக்களது சிவஞான நிறைவின் வெளிப்பாடுகளே யாகும். திருக்கோயிலுள் இருக்கும் திருமேனிகளிலும் அடியார் இருவேடங்களிலும் ஆசிரியன் திருமேனியிலும் இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவானாதலின் மேற்குறித்த இடங்களில் சிவனைக்கண்டு வழிபடுக எனச் சைவநூல்கள் விதிக்கின்றன. அம்முறையில் அவனே தானேயாகிய நெறியில் இறை பணிபுரிந்த மெய்யடியார்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய செழும்பாடல்களிலும் இறைவனது திருவருள் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதல் இயல்பாதலின், அவ்வருள் நூலையும் இறைவன் வாய்மொழியாகத் தெளிந்து வழிபடுதல் வேண்டுமென்பது ஆன்றோர் துணிபு. இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பெற்ற சிறப்புடைய நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தமக்கு முன்தோன்றிச் சிவத்தொண்டு புரிந்த நல்லிசை ஞானசம்பந்தரும் நாவினுக்கரையரும் பாடியருளிய நற்றமிழ் மாலையைப் பாடி இறைவனை வழிபட்ட செய்தியும்[1] அவருடைய தோழராகிய

1. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 44-ம் செய்யுள்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருவஞ்சைக் களத்தில் எழுந்தருளிய இறைவனைத் திருமஞ்சனமாட்டித் திருமாலை முதலியன தொடுத்தணிந்து வழிபடும்போது இறைவனை ஒரு நெறிய மனம்வைத்து உணர்ந்து போற்றுதற்குச் சாதனமாக முன்னுள்ள திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் முதலிய அருளாசிரியர் பாடிய திருப்பாட்டுக்களை உளங்கசிந்து ஓதி வழிபட்ட செய்தியும் [1] இராசராச சோழன், கங்கைகொண்ட சோழன் முதலிய தமிழ்ப் பெருவேந்தர்கள் தேவாரம் திருவிசைப்பா முதலிய திருமுறைகளை ஓதி இறைவனை நாடோறும் வழிபட்டு ஆட்சிபுரிந்த வரலாறும், சீகாழி திருவீழிமிழலை முதலிய திருக்கோயில்களில் இத் திருமுறை நூல்களை எழுந்தருளிவித்து இவற்றை இறைவனாகவே கருதி வழிபடுதற்கேற்ற திருக்கைக்கோட்டி மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருந்தன எனக் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்பும் தில்லையில் திருத்தொண்டர் புராணமெழுதிய முறையை மறையோர் சிவமூல மந்திரத்தால் அருச்சனை செய்து' இறைஞ்சினார்கள் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும் குறிப்பும் பண்டைநாளில் இத்திருமுறைகளை நம் முன்னோர் சிவத்துவம் வெளிப்பட்டுத் திகழும் சிறந்த அருள் நூல்களாகக்கொண்டு வழிபட்டவுண்மையினை இனிது விளக்குவனவாகும். எனவே சிவபூசையின் ஒருசிறந்த அங்கமாகவே இத்திருமுறை வழிபாடு முன்னுள்ள பெருமக்களால் மேற்கொள்ளப் பட்டு வந்ததென்று தெரிகிறது.

சிவபூசை, அடியார்பூசை, குருபூசை ஆகிய வழிபாடுகளுக்கு எத்துணைப் பயன் உண்டோ அத்துணைப் பயன் இத்திருமுறை வழிபாட்டிற்கும் பாராயணத்துக்கும் உண்டென்பர் பெரியோர். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப் பல படிகளாக வகுத்துச் செய்யப்படும் சிவவழிபாட்டினைத் தவிர உயிர்கள் உய்திபெறுதற்கு வேறு சாதனமில்லையென்பது சைவ

1. கழற்றறிவார் நாயனார் புராணம் 9–ஆம் செய்யுள்

நூற் றுணிபு. இறைவனது திருவருளாகிய சிவஞான மொன்றினுல்தான் அப்பெருமானை உள்ளவாறு உணர்ந்து வழிபடுதல்கூடும். இறைவன் அருளிய திருவருள் ஞானத்தால் அம் முதல்வனை வழிபடும் பதிகப்பெருவழியினை அமைத்துத் தந்த திருவருட் செல்வர்கள் காரைக்காலம்மையார், திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், திருவாதவூரடிகள் முதலிய திருமுறையாசிரியர்களாவர். சிவஞானிகளாகிய அப்பெருமக்களனைவரும் பொறிவாயில் ஐந்தவித்தானுகிய இறைவன் அறிவுறுத்த பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி நின்ற செம்புலச் செல்வர்களாதலின், அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமுறைகள் யாவும் உயர்ந்த ஞான நூல்களாகத் திகழ்வனவாம். இத்தகைய சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டினையும் முறைப்படி காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதுதலும், பிறரை ஓதும்படி செய்தலும், பிறர் சொல்லத் தாம் கேட்டலும், பிறரைக் கேட்கும்படி தூண்டுதலும், ஞான நூல்களாகிய இவற்றின் பொருள் நலங்களை இடைவிடாது சிந்தித்தலும் என ஐந்து வகையாலும் பயின்று வழிபடுதல் வேண்டுமென்பர் பெரியோர். "ஞானத்தால் தொழுவார்கள் தொழக்கண்டு. ஞானத்தாய் உனை நானுந் தொழுவனே" என்றவாறு சிவஞானம் பெற்ற பெரியோர்கள் அருளிய இத்திருமுறைகளைச் சாதனமாகக்கொண்டு எல்லாம்வல்ல இறைவனை வழிபட்டுப் போற்றும் முறை ஞானபூசையென நூல்களாற் பாராட்டப் படுகின்றது.

"ஞானநூல்தனை யோதல்; ஓதுவித்தல்,
நற்பொருளைக் கேட்பித்தல், தான்கேட்டல், நன்று
ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும்
இறைவனடி அடைவிக்கும் எழில்ஞானபூசை"

என அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறும் பொருளுரை இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

நிறைமொழி மாந்தராகிய அருளாசிரியர்களால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்ற இத்திருமுறைகள், நன்மை பெருகவும் தீமை நீங்கவும் வேண்டிய மறைமொழிகளாகிய தமிழ் மந்திரங்களென்பது அப்பெருமக்களது வரலாற்றினுல் இனிது விளங்கும். மந்திரம் என்பது தன்னைப் பயில்வாரைப் போற்றிக் காப்பது என்னும் பொருளுடையதென்பர். தமிழ் மந்திரங்களாகிய இத்திருமுறைகளை அன்பினுல் ஓதியுணரும் இயல்புடையோர், இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நேரும் எல்லாத் தீங்கினையுந் நீங்கி எல்லா நலங்களையும் பெற்று இன்புறுவர். "இம்மையே தருஞ் சோறுங்கூறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம், அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஐயுறவு இல்லையே" என்றவாறு இத்திருமுறைகளை யோதி வழிபடும் இயல்புடையோர் இருமைப் பயன்களையும் ஒருங்குபெற்று மகிழ்வார்களென்பது திண்ணம்.

திருஞானசம்பந்தர் வரலாறு

சைவத்திருமுறை பன்னிரண்டனுள் முதல் மூன்று திருமுறைகளைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருளாசிரியர் ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தராவர். கொன்றை மலர் மாலையை யணிந்த சிவபெருமான் திருவடிகளை யன்றிப் பிறிதொன்றையுங் கருதாத ஒரு நெறிய மனமுடையார் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்பது,

"வம்பரு வரிவண்டு மணநாற மலரும்
மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலாற்பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்"

எனவரும் திருத்தொண்டத் தொகையால் இனிது புலனும். திருத்தொண்டத் தொகையின் வகையாகத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பி, தாம்பாடிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருச்சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக் கோவை, திருவுலா மாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை என்னும் ஆறு பிரபந்தங்களிலும் திருஞானசம்பந்தரது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். சேக்கிழாரடிகள் திருத்தொண்டத் தொகையின் விரியாகத் தாம் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணத்துள் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வரலாற்றினை 1256 செய்யுட்களால் திருஞானசம்பந்தர் புராணமாக விரித்துக்கூறியுள்ளார். திருத்தொண்டத் தொகையாற் போற்றப்பெறும் அடியார்களின் வரலாறுகளை விரித்துரைப்பதாகிய இத் திருத்தொண்டர் புராணம், 4286 செய்யுட்களையுடையதாகும். இதன்கண் திருஞானசம்பந்தர் வரலாறொன்றுமே 1256 செய்யுட்களால் விரிவாகக் கூறப்பெற்றுளது. இது நோக்கியே 'பிள்ளை பாதி புராணம் பாதி' என்னும் பழமொழியும் வழங்கப்பெறுவதாயிற்று.

தோற்றம்

சோழவள நாட்டிலே பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சைவயம், கழுமலம் என்னும் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய சீகாழிப்பதியிலே கௌணிய கோத்திரத்திலே சிவபாத விருதயர் என்னும் வேதியர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர், சிவபெருமான் திருவடிகளை இடைவிடாது நினைந்து போற்றும் திருத்தகவிற்றாகிய உள்ளமுடைய தவப் பெருஞ் செல்வராதலின், சிவபாத விருதயர் என அழைக்கப்பெற்றார். வேத நெறியினை வளர்க்குங் கடமைபூண்ட இவ் வேதியரது குடும்பம் வழிமுறை வழிமுறையாகச் சைவத்துறையில் உறுதிப்பாடுடைய தாய் வளர்ந்த தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையதாகும். இக்குடும்பத்திற் பிறந்த சிவபாதவிருதயர் வேதநெறி யும் சைவப்பற்றும் நிரம்பித் தம் குடும்பத்தோடொத்த வேதியர் குலத்துள் தோன்றிய பகவதியாராகிய மறைச்செல்வியாரைத் தமது வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு மனையறம் நிகழ்த்துவாராயினர்.

இவ்விருவரும் தம் முன்னோர் கொண்டொழுகிய சிவநெறியில் அளவிலாப் பற்றுடையராய்ச் சிவ பெருமான் திருவடித்துணையன்றி வேறொன்றையுங் கருதாது இறைவனது திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றின் ஒளியினை நாடெங்கும் பரப்பவேண்டு மென்னும் பேரார்வமுடையவர்களாக விளங்கினார்கள். அந்நாளில் தமிழகத்தில் சமணம் புத்தம் ஆகிய புறச் சமயங்கள் புகுந்தமையால் வேதநெறி வளர்ச்சி குன்றி யது. திருநீறு முதலிய சிவசாதனங்கள் விளக்கம் பெறாது அருகின. இந்நிலையினையுணர்ந்த சிவபாத விருதயரும் பகவதியாரும் பெரிதும் கலக்கமுற்றார்கள். புறச்சமய இருளைப் போக்கித் திருநீற்றினொளியினைப் பரப்பவல்ல பெறலரும் புதல்வரைத் தந்தருள வேண்டுமென்று திருத்தோணிபுரத்தில் வீற்றிருந் தருளும் அம்மையப்பரை வழிபட்டு அரிய நோன்பினை

இயற்றினார்கள். இறைவன்பால் அயரா அன்பின ராகிய அவ்விருவரது கருத்தும் நிறைவேறும் நிலையிற் பகவதியார் மகப்பேற்றிற்கு உரியவராயினர். ஞாயிறு முதலிய கோள்கள் உச்சநிலையிலே விளங்க அமைந்த நற்பொழுதிலே, சிவபெருமானுக்குரிய திருவாதிரை நாளிலே, சிவநெறியும் மறைவழக்கும் சிறந்து விளங்க வும், தமிழ்மக்கள் செய்த தவம் நிரம்பவும், தவப் பெருஞ் செல்வர்கள் மேற்கொண்ட நற்செயல்கள் இனிது நிறைவேறவும், எத்திசையினும் தென் திசையே உயர்வுபெறவும், அசைவில் செழுந் தமிழ் வழக்கே அயல்மொழி வழக்கின் துறைகளை வென்று மேம்படவும், இசைத்திறனும் மெய்யுணர்வும் யாண் டும் நிலைபெறவும், இறைவனது திருவருள் விளக்கம் எங்கும் உண்டாகவும், பிறவித் துன்பத்தைப் பெருக் கும் புறச்சமயங்கள் ஒளிமழுங்கிச் சிதையவும், தவ நிலைக்குரிய சீகாழிப்பதியிலே, எவ்வுயிர்க்கும் சிவமாந் தன்மையை வழங்கவல்ல ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர். அவரது தோற்றத் தால் எவ்வுயிர்களும் மகிழ்ச்சியுற்றன. பெயரிடுதல், தொட்டிலமர்வித்தல் முதலிய சடங்குகளும் உரிய நாட்களிற் சிறப்பாக நிகழ்ந்தன. பிற்றை நாளில் உமையம்மையாரளிக்கும் திருமுலைப்பாலைப் பருகி ஞானத் தலைவராய்த் திகழும் நற்பேறுடைய பிள்ளை யார்க்கு அன்னையாராகிய பகவதியார் இறைவன் திருவடிகளைப் பரவும் பேரன்பினையே திருமுலைப்பாலு டன் சுரந்து அமுது செய்வித்தார். உலகத்தாரின் நற்பேருகத் தோன்றிய பிள்ளையார்க்கு ஏனைய காப்புக் கள் மிகையென்று எண்ணித் திருநீற்றுக்காப்பினை அவர்தம் அழகிய நெற்றியிலணிந்தனர். தாயர் திருமடித்தலத்தும் அழகிய தவிசினிலும் தொட்டிலிலும் மெல்லிய படுக்கையிலும் பிள்ளையாரையமர்த்தித் தாலாட்டி வளர்த்தனர்.

மெய்யுணர்வும் செந்தமிழும் தழைக்கத்தோன்றிய பிள்ளையார் இங்ஙனம் வளர்ந்துவரும் நாட்களில், அவர் தவழ்ந்து தலையசைத்தாடிய தோற்றம்,

சிவபெருமான் திருத்தொண்டினையன்றிப் பிறிதொன்றையும் மதித்துரையோம்' என்று கூறுவதுபோலத் தோன்றியது. இரண்டு கைகளையும் கொட்டி விளையாடிய செயல், 'உலக மக்களே, யாம் சிவநெறியினையன்றிப் பிற சமய நெறிகளை மதிக்கமாட்டோம் அடியரானீர் எல்லீரும் புறச்சமயங்களிற்புக்கு உழலாது அகன்று உய்வீர்களாக' என விலக்குவது போலவும் பின்னுளில் தாம் திருக்கோலக்கா இறைவர்பாற் பெறும் பொற்றாளத்தினை ஒத்தி இசைபாடுவது இவ்வாறெனக் காட்டுவது போலவும் இருந்தது. முறையற்ற கொள்கையினவாகிய புறச்சமயங்கள் இயக்கமற்றுத் தடைப்படும்படி பிள்ளையார் மதிதவழ் மாளிகை முன்றிலின் மருங்கே தவழ்ந்து விளையாடினார். ஏழிசையும் பலகலையும் எல்லாவுலகங்களும் தத்தமக்கேற்ற வகையால் வாழ்வுபெறப் பிறந்தருளிய பிள்ளையாரைச் சுற்றத்தாரும் தோழிமாரும் 'காழியர்தம் சீராட்டே, கவுணியர் கற்பகமே, வருக வருக' என ஆரா அன்பினால் அழைத்துப் பாராட்டினார்கள். பிறந்து ஓராண்டு நிரம்புதற்கு முன்னரே பிள்ளையார் தளர்நடையிட்டு நடக்கத்தொடங்கினார் பின்னர்த் தாதியர்களின் கைகளைப்பற்றி நடந்து தளர்ச்சி நீங்கிப் பாதம் நிலத்திற் பொருந்த நடந்து விளையாடினார். இரண்டாம் ஆண்டும் நிரம்பியது இந்நிலையிற் பிள்ளையார் சிறுதேருருட்டியும் தெருவிற் சிறுமியர்கள் செய்த மணற் சிறு வீடுகளைத் தம் அழகிய பாதங்களால் அழித்தும் விளையாடி மகிழ்வித்தார். பிள்ளையார்க்கு மூன்றும் ஆண்டு தொடங்கியது. திருத்தொண்டின் பயனாகிய சிவஞானத்தை அளித்தருளுஞ் சிவபெருமானை முன்னைப்பிறவியில் வழிபட்டுப் பிரிந்த பிரிவுணர்வு, பிள்ளையார்க்கு ஒரொருகால் தோன்றுவதாயிற்று. அந்நிலையிற் பிள்ளையார் இருந்தாற்போல் வெருண்டு அழத்தொடங்கினார். அவரது அழுகைக் குறிப்பு இவ்வுலகியற் பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாய் இருந்தது.

ஞானப்பால் உண்டது

இங்ஙனம் நிகழும் நாளில் ஒருநாள், சிவபாத விருதயர் வேத விதிப்படி நீராடி வருதற்கு வெளியே புறப்பட்டார். பிள்ளையாரும் அவரைத் தொடர்ந்து பின்சென்றார். அவரைத் தந்தையார் வெகுண்டு விலக்கினார். பிள்ளையார் பிடிவாதமாகத் தாமும் உடன் வரவேண்டுமென்ற குறிப்புடையராய்க் கால்களைக் கொட்டி அழுது நின்றார். 'உன் செய்கை இதுவாகில் உடன் வருக' என்று சொல்லித் தந்தையார் அவரை அழைத்துக்கொண்டு திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலிலுள்ள பிரமதீர்த்தத்தை அடைந்தார். பிள்ளையாரைக் கரையில் அமரச் செய்து தாம் தடாகத்தில் இறங்கி விரைவில் நீராடித் திரும்புங் கருத்தினராய், செய்தற்குரிய நியமங்கள் பல செய்தார். பிள்ளையார் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். சிவபாதவிருதயர் நீருள் மூழ்கிச் செபித்தற்குரிய அகமருட மந்திரத்தை ஓதுதற் பொருட்டு நீருள் சிறிது நேரம் மூழ்கியிருந்தார்.

இந்நிலையில் கரையிலமர்ந்திருந்த பிள்ளையார் தம் தந்தையாரைக் காணாது முற்பிறப்பின் நினைவு மூளப் பெற்றுக் கண்களில் நீர் ததும்பக் கைகளாற் பிசைந்து உதடுகள் துடிப்பப் பொருமி அழுபவர், வேறொன்றையும் பாராது திருத்தோணிச் சிகரத்தைப் பார்த்து 'அம்மே அப்பா' என்று அழைத்து அழுதனர். அந்நிலையில் தோணிபுரத்து இறைவர் உமாதேவியாருடன் விடையின்மீது எழுந்தருளிப் பிரம தீர்த்தக் கடையையடைந்தார். உமையம்மையை நோக்கி 'அழுகின்ற பிள்ளையார்க்கு முலைப்பாலைப் பொன் வள்ளத்திலே ஊட்டுக' எனப் பணித்தருளினார். அம்மையாரும் திருமுலைப் பாலைப் பொற்கிண்ணத்திலே கறந்தருளிச் சிவஞானமாகிய இனிய அமிழ்தத்தையுங் குழைத்துப் பிள்ளையார் கையிற் கொடுத்து அவரது அழுகையைத் தீர்த்துப் பாலடிசிலை ஊட்டியருளினார். இவ்வாறு கவுணியப் பிள்ளையார்

இளம்பருவத்திலேயே அம்மையப்பரால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றமையால் 'ஆளுடைய பிள்ளையார்' எனவும் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய சிவஞானம் பெற்றமையால் 'திருஞானசம்பந்தர்' எனவும் போற்றப் பெறுவாராயினர்.

இங்ஙனம் இறைவரருளால் ஞானவாரமுதம் உண்ட ஆளுடைய பிள்ளையார், உலகிலுள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையும் தன் நினைவளவானே ஆக்கவல்ல தனி முதல்வன் பிறப்பிறப்பற்ற செம்பொருளாகிய சிவபெருமானொருவனே யென வுணரும் பேருணர்வும், அத்தகைய முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவனென்றே கருதி வழிபடத்தக்க பெருமையுடையார் சிவனடியார்கள் எனத் தெளியுஞ் சிறந்த பேரறிவும் உடையராய், 'இம்முறையால் விளைவது இஃது' என ஆராய்ந்துணரும் தெளிவின்றித் தம் மனம் போனபடி யொழுகும் வலியிலாதாராகிய புறச்சமயத்தாருடைய பாழ்ங்கொள்கைகள் யாவும் சிதறுண்டழியும்படி மெய்ப்பொருளை நிலைநாட்டுந் துணிபுடன் உளங்கிளர்ந்தெழுந்தார்.

அப்பொழுது நீரில் மூழ்கி நியமங்களை விரைவில் முடித்துக் கரையேறிய சிவபாத விருதயர், சிவஞானத்தின் திருவுருவெனக் கரையிலே நின்றுகொண்டிருந்த ஆளுடையபிள்ளையாரை அவருடைய செவ்வாயிதழின் இருமருங்கும் பால்வழியும் நிலையிற் கண்டார். 'பிள்ளாய், நீ யாரளித்த பாலடிசில் உண்டனை? எச்சில் கலக்கும்படி உனக்கு இதனை இட்டாரைக் காட்டுக' என்று வெகுண்டு தரையிற் கிடந்த சிறிய குச்சியொன்றை எடுத்து அடிப்பதற்கு ஓங்கினார். சிறிய பெருந்தகையாராகிய பிள்ளையார், தம் உச்சியின்மேற் குவித்த கைவிரலொன்றினால், தம்மெதிரே தோன்றிய தோணிபுரத்து இறைவரைச் சுட்டிக்காட்டி, தம் உள்

ளத்துள்ளே பொழிந்தெழுந்த உயர்ஞானத் திருமொழியால், அருமறைப் பொருள்களாகிய உயர்ந்தஉண்மைகளையெல்லாந் தமிழ்மக்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளுதற் பொருட்டு, அளவற்ற மந்திரங்கட்கு மூலமாகிய ஓங்காரத்தினைத் தமிழென்னும் பெயரின் முதல் நிலையாகிய தகர மெய்யுடன் இயைத்துத் தொடங்கிய எழுதுமறையாகிய வளமார்ந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் உலக மக்களுக்கு மெய்ப்பொருளுணர்வு சிறக்கத் தாம் பாடும் திருப்பாடல்கள் அம்மையப்பரது திருச்செவியிற் சென்று சாரும் தகுதி பெறுதற்கு இறைவரது இடப்பாகத்தமர்ந்த உமையம்மையாரது தோடணிந்த திருச்செவியைச் சிறப்பித்து,

'தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசியென் உள்ளங்கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான்முனை நாட்பணிந்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மான் இவனன்றே'

என்ற திருப்பாடலை முதலாகவுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடி 'எம்மை இது செய்தபிரான் பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் இவனே' எனத் தம் தந்தையார்க்கு அடையாளங்களுடன் குறிப்பிட்டருளினார்.

மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் அறியாமையாற் பிழை செய்தாலும் பின் தமது தவறுணர்ந்து இறைவனை உளமுருகிப் போற்றி வழிபடுவாராயின் இறைவனது திருவருள் அவர்களை உய்விக்கும் என்ற உண்மையை அறிவுறுத்தக் கருதிய பிள்ளையார், இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலாயத்தை ஆராயாது எடுக்க முயன்ற இராவணன் அம்மலைக்கீழ் அகப்பட்டு வருந்தித் தன் தவறுணர்ந்து இன்னிசைப்பாடலால் இறைவனைப் போற்ற, இறைவன் அவனுக்கு அருள்புரிந்த பெருங்கருணைத் திறத்தினை இத் திருப்பதிகத்தின் எட்டாந் திருப்பாடலில் எடுத்துரைத் தருளினார். இறை

வனை அன்பினால் வழிபடும் அடியார்களுக்கே இறைவனது திருவருள் எளிதிற் கிடைக்கும் என்னும் நல்லுணர்வுடன் அப்பெருமானைத் தொழாது, தாங்களே முதல்வர் எனக் கருதும் வழுவான மனத்தாலே மயக்கமுற்ற திருமாலும் பிரமனும், பன்றியும் அன்னமுமாகி இறைவனுடைய அடியும் முடியும் தேடி அறியாது அயர்வுற்றுப் பின்பு திருவைந்தெழுத்தோதி உய்ந்த செய்தியினை ஒன்பதாவது திருப்பாட்டில் எடுத்துரைத்தார். கலைஞானங்களுக்கெல்லாம் முதல்வராகிய சிவபெருமானது திருவருள் நெறியை யறிந்து உய்யும் மெய்யுணர்வின்றித் தம்மில் தாமே நன்மையைத் தேடிக்கொள்ள முயலும் சமணர் புத்தர் ஆகியவர்களுடைய சமய நெறிகள் பழிவிளைக்குங் குற்றமுடையனவே என்பதனைப் பத்தாந் திருப்பாடலில் தெளிவாக அறிவுறுத்தியருளினார். இவ்வாறு 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கிய திருப்பதிகத்தைப் பத்துப் பாடல்களால் நிறைவு செய்து, பதிகப் பயன் கூறும் பதினொன்றும் பாடலாகிய திருக்கடைக் காப்பினையும் பாடித் தம் கண்ணெதிரே விசும்பின் கண் விடைமீது தோன்றியருளிய அம்மையப்பரைத் தொழுது நின்றார்.

எல்லையற்ற பிறவிக்கடலைக் கடந்திடும்படி தம்முடைய திருவடித் துணையாகிய புணையினைத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்குத் தந்தருள வந்த சிவபெருமான், உமாதேவியாருடன் திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலை நோக்கி எழுந்தருளினார். அது கண்டு ஆளுடைய பிள்ளையாரும் தம் கண்வழி சென்ற கருத்து விடாது தொடர்ந்து செல்லத் தாமும் திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலை நண்ணினார். தவம்பல செய்து இவர்க்குத் தாதையெனும் பெருமைபெற்ற சிவபாத விருதயர், பிள்ளையாரை அடித்தற்கு ஓங்கிய சிறிய கோல் தம் கையினின்றும் நெகிழ்ந்து கீழேவிழ,

வெருட்சியும் வியப்பும் உடையராய், இருகைகளையும் தலைமேற் குவித்துத் தொழுது, தம் மகனார் பாடியரு ளும் இனிய அகப்பொருட்டுறை வாய்ந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்களின் குறிப்பினை யுணர்வாராகித் தம் அருந் தவப் புதல்வரைப் போன்று இறைவனது திருவுருவுரு வினைத் தாம் முழுதுங் காணப்பெற்றிலாராயினும் அப் பெருமானருளால் தம் புதல்வர்க்குண்டாகிய சிவஞா னப் பெருக்கின் விளைவுகளை நேரிற் காணப்பெற்றாராத லின், வியப்புடைய இந்நிகழ்ச்சி பிரமாபுரமேவிய பெம்மானது திருவருளெனவே துணிந்து ஆளுடைய பிள்ளையாரைத் தொடர்ந்து பின்சென்றார். முன்னே சென்ற பிள்ளையார், தோணிபுரத் திருக்கோயிலை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளிய இறைவன் திருமுன்னர் நின்று "இங்கு எனை ஆளுடையான் உமையாளோடும் எழுந்தருளியிருக்கின்றான்' எனப் பரவிப்போற்றினார். இவ்வியப்புடைய நிகழ்ச்சியை யறிந்த அருமறையந்த ணர்களும் புகலிநகர மாந்தரும் 'இதற்கு ஒப்பாகிய அற்புதம் வேறு எங்கே நிகழ்ந்துள்ளது' என்று சொல் லிக்கொண்டு திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலை யடைந்து நிலமிசை வீழ்ந்து திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றினார்கள். தந்தையார் சிவபாதவிருதயர், தம் அருந்தவப் புதல் வராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரைத் தம் தோளின் மேல் அமர்த்திக்கொண்டு, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க அந்தணர்கள் அருமறை முழக்கஞ் செய்யச் சிவனடியார்கள் போற்றச் சீகாழிப் பதியை வலஞ் செய்து தமது திருமாளிகையை யடைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மூன்று வயதி லேயே உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலடி சிலுண்டு தேவருக்கும் முனிவருக்கும் தெரிவரிய பொரு ளாகும் தாவில் தனிச் சிவஞானசம்பந்தராயினார் என்ற இவ் வரலாறு, உலகத்தார்க்குப் பெருவியப்பைத் தரக்

கூடியதேயாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார், முதன் முதல் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 'தோடுடைய செவியன் என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்திற் பாடல் தோறும் சிவபெருமானை அடையாளங்களுடன் கூறி, 'எனது உள்ளங்கவர்கள்வன் ......பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் இவனன்றே' எனத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுதலானும், தமக்கு அருள் செய்யும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் பிரமதீர்த்தக் கரையில் எழுந்தருள் வந்த எளிமைத் தன்மையினையும் அவனருளால் ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணரும் சிவஞானத்தினையும் அதன் பயனாகத் திருநெறிய தமிழ்பாடும் ஆற்றலையும் தாம்பெற்று மகிழ்ந்ததிறத்தினையும்,

அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன் பொய்கையலர்மேய
பெருநெறிய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவன்றன்னை
ஒருநெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்த னுரைசெய்த
திருநெறிய தமிழ்வல்லவர் தொல்வினை தீர்தலெளிதாமே.

எனவரும் திருக்கடைக்காப்புப்பாடலில் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலானும் 'தோடுடைய செவியன்' என வரும் இத்திருப்பதிகம் உமையம்மையாரளித்த ஞானப் பாலைப் பருகிநின்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் 'யாரளித்த பாலடிசில் உண்டனை, எச்சில் மயங்கிட நினக்கு ஈது இட்டாரைக் காட்டுக' என வெகுண்டுரைத்த தந்தை யாரை நோக்கி 'எம்மையிது செய்தபிரான் இவ னன்றே' என அடையாளங்களுடன் காட்டும் நிலையிற் பாடியருளியதென்பது நன்கு புலனாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது இளம்பருவத்தில் நிகழ்ந்த வியப்புடைய நிகழ்ச்சியாகிய இதனைப் பின்னொரு காலத்தில் நினைந்து போற்றும் நிலையில் தாம் பாடிய திருப்பதிகமொன்றில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். குலச்சிறையார், மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் இருவரது வேண்டுகோட் கிணங்கித் தென்ற

மிழ்ப்பாண்டிநாட்டிற் சிவநெறியைப் பரப்புதல் கருதி மதுரைக்குச் சென்ற திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், சமணர்களை வாதில்வென்று பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்துச் சிவனடியார்களுடன் அளவளாவி யமர்ந் திருக்கின்றார். அந்நிலையில் அவரைக் காணவேண்டு மென்னும் பேரார்வத்தால் அவருடைய தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் சீகாழிப்பதியிலிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து பிள்ளையாரைக் காண்கின்றார். தந்தையாரைக்கண்ட சம்பந்தர், சீகாழிப்பதியி லெழுந்தருளிய இறைவனது நலத்தினை வினவும் நிலையில் மண்ணினல்லவண்ணம்' என்ற திருப்பதிகத் தைப்பாடுகின்றார். அருந்தவத்தீர் எனக்கு வினவு தெரி யாத இளம்பருவத்திலே எழுந்தருளி வந்து அழகிய பொற்கிண்ணத்திலே பாலடிசிலை யூட்டியருளி, அவ் வடிசில் பொல்லாதென்று கூறித் தந்தையார் வெகு ளும்படி என்னை ஆட்கொண்டருளிய பிரமபுரத்து இறைவனாகிய பெருந்தகை, எம் பெருமாட்டியுடன் கழுமல வளநகரில் இனிது எழுந்தருளியிருக்கின்றதா? எனத் தம் தந்தையாரை நோக்கி வினவுவதாக அமைந்தது,

போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத்
தாதையார் முனிவுறத் தானெனை யாண்டவன்
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையா ளவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே.

எனவரும் திருப்பாட்டாகும். உருவறியாப் பருவத்தே இறைவன் அம்மையப்பனாக எழுந்தருளி வந்து தமக்கு ஞானப்பா லளித்து ஆட்கொண்டருளினமையும், அதனை யுணரப்பெறாத நிலையில் தம் தந்தையார் தம்மை வெகுண்டுரைத்தமையும் ஆகிய நிகழ்ச்சி யினைப் பிள்ளையார் இத்திருப்பாடலில் தெளிவாகக் கூறுதல் காணலாம். அன்றியும் இளம்பருவத்தே இறைவன் அம்மையப்பராகத் தோன்றித் தம்மை

யாட்கொண்டருளியது கேட்டுப் பொறுத சமணர் புத்தர் முதலிய புறச்சமயத்தார்கள், தாம் சிவஞானம் கைவரப் பெருமையால் சிவபெருமானை ஓழியாது பழித்துரைத்தனர் என்பதனை,

'அலையாரும் புனல் துறந்த அமணர் குண்டர் சாக்கியர்
தொலையாதங்கு அலர்தூற்றத் தோற்றங் காட்டி
யாட்கொண்டீர்'

எனத் தலைச்சங்கைப் பெருமானைப் போற்றுந் தொடரால் ஆளுடைய பிள்ளையார் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது இளம் பருவத்திலேயே சிவபெருமானது திருக்கோலத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு வழிபட்டுத் திருநெறியதமிழாற் போற்றிய பேருணர்வுடையாரென்பது, அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களாகிய அகச்சான்றுகளால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

இனி, திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஆர்வமுறப்பாடி இறைவனது உவப்பைப் பெற்றவரும் பிள்ளையார் வாழ்ந்த காலத்தையொட்டித் தமிழ்நாட்டில் தோன்றித் திருநெறித்தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த அருளாசிரியருமாகிய நம்பியாரூரர், சிவபெருமான் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு ஞானவாரமுதம் அருத்திய இத்திருவருட் செயலை,

ஏன மருப்பினொடும் எழில் ஆமையும் பூண்டுகந்து
வான மதிலரண மலையேசிலையா வளைத்தான்
ஊனமில் காழிதன்னுள் உயர் ஞானசம் பந்தர்க்கன்று
ஞானம் அருள்புரிந்தான் நண்ணுமூர் நனிபள்ளியதே

எனவரும் திருப்பாடலில் எடுத்துரைத்துப் போற்றியுள்ளமை இவண் நினைவுகூரத் தக்கதாகும்.

சீகாழிப் பெருமானைப் பரவிப்போற்றும் திருவெண்காட்டடிகள், ஆளுடையபிள்ளையார்க்குத் தோணி

புரத்திறைவன் அம்மையொடும் தோன்றி அருள் புரிந்த திறத்தை,

தாதையொடு வந்த வேதியச் சிறுவன்
தளர்நடைப் பருவத்து வளர்பசி வருத்த
அன்னேயோவென்றழைப்ப முன்னின்று
ஞானபோனகத் தருள் அட்டிக் குழைந்த
ஆனந்த் திரளை யவன்வயின் அருள
அந்தணன் முனிந்து தந்தார் யாரென
அவனைக் காட்டுவன் அப்ப வாஞர்
தோடுடைய செவியனென்றும்
பீடுடைய பெம்மா னென்றும்
கையிற் சுட்டிக் காட்ட
ஐயநீ வெளிப்பட்டருளினை யாங்கே.

எனத் திருக்கழுமலமும்மணிக் கோவையில் விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார். தளர்நடைப் பருவத்தினராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தம் தந்தையாரைத் தொடர்ந்து சென்று வளர்பசி வருத்த அன்னேயோ என அழைத்து அழுதநிலையில், அம்மையப்பனாகிய இறைவன் எழுந்தருளி வந்து ஞானபோனகத்தினை அருத்தியருள அதனை நுகர்ந்து மகிழ்ந்த ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார், 'தந்தார் யார்' என்று தம்மை முனிந்த சிவபாதவிருதயரை நோக்கித் 'தோடுடைய செவியனென்றும் பீடுடைய பெம்மானென்றும்' அடையாளங்களுடன் கையினுற் சுட்டிக்காட்ட இறைவன்வெளிப்பட்டருளிய அற்புத நிகழ்ச்சி இத்தொடரில் தெளிவாக விரித்துரைக்கப் பெற்றமைகாணலாம்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைக் குறித்து நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய பிரபந்தங்களிலும் அற்புத நிகழ்ச்சியாகிய இச்செய்தி இடம் பெற்றுளது.

“அலையார்ந்த கடலுலகத் தருந்திசைதோ றங்கங்கே
நிலையார்ந்த பலபதிகம் நெறிமனிதர்க் கினிதியற்றி
ஈங்கருளி எம்போல்வார்க் கிடர்கெடுத்தல் காரணமா
ஓங்குபுகழ்ச் சண்பையெனும் ஒண்பதியுள் உதித்தனையே.

செஞ்சடை வெண்மதியணிந்த சிவனெந்தை திருவருளால்
வஞ்சியன நுண்ணிடையாள் மலையரையன் மடப்பாவை
நற்கண்ணி அளவிறந்த ஞானத்தை அமிர்தாக்கிப்
பொற்கிண்ணத் தருள்புரிந்தபோனகமுன் நுகர்ந்தனையே.

தோடணிகா தினனென்றும் தொல்லமரர்க் கெஞ்ஞான்றும்
தேடரிய பராபரனைச் செழுமறையின் அகன்பொருளை
அந்திச்செம் மேனியனை அடையாளம் பலசொல்லி
உந்தைக்குக் காண அரன் உவனென் றுரைத்தனையே”

என ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பி ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை முன்னிலைப்படுத்திப் போற்றுமுகமாகப் பிள்ளையார் இளம் பருவத்திலேயே திருவருள் ஞானம் பெற்றுத் ‘தோடுடைய செவியன்’ என்னும் திருநெறிய தமிழ் பாடிய அற்புத நிகழ்ச்சியை விரித்துரைத்தமை காண்க.

இறைவனருளால் ஞானவாரமுதம் பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தாம் முன்னைப்பிறப்பில் இளம் பருவ முதலே சிவபெருமானை வழிபட்டுப் போற்றிய திறத்தையும் அங்ஙனம் மறவாது ஏத்திய தம்மை இறைவன் இவ்வுலகில் மீளப் பிறக்கச் செய்து வினைத் தொடர்பகற்றி ஞானமுலாவு சிந்தையில் திருவருட்பதிவினைச் செய்து ஆட்கொண்டருளிய திருவருட் செய்தியையும்,

“துறக்குமா சொலப்படாய் துருத்தியாய் திருந்தடி
மறக்குமா றிலாதவென்னை மையல்செய்திம் மண்ணின் மேற்
பிறக்குமாறு காட்டினாய்”

எனவும்,

"கோல மாய நீண்மதிற் கூடலால வாயிலாய்
பாலனாய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலும்
சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லை தேவரே"

எனவும்,

"பவருத்தில் வந்து பயனுற்ற பண்பன்"

எனவும்,

"பண்டு நான் செய்த வினைகள் பறையவோர் நெறி அருள்
பயப்பார்"

எனவும்,

"கான லுலாவியோத மெதிர்மல்கு காழி
மிகுபந்தன் முந்தியுணர
ஞான முலாவுசிந்தை யடிவைத் துகந்த
நறையூரின் நம்பன்"

எனவும் வரும் தொடர்களால் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்குறிப்புக்களால் ஆளுடைய பிள்ளையார் பண்டைப் பிறவியிலேயே சிவனடிக்குத் தொண்டுபட்டுப் பாசத் தொடர்பினை அறவே நீக்கியவரென்பது நன்கு பெறப்படும்.

இங்ஙனம் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முன்னைப் பிறப்பிலேயே பாச நீக்கம் பெற்றவராயினும் தவவேதியராகிய சிவபாதவிருதயரும் அவர் மனைவியார் பகவதியாரும் ஆற்றிய சிவவழிபாட்டின் காரணமாகவும் இந்நிலவுலகத்தில் இறைவனுக்கு இடையறாது தொண்டுபுரியவேண்டுமெனப் பிள்ளையார் முன்னைப் பிறவியிற் கொண்டிருந்த பெருவிருப்பங் காரணமாகவும் சிவபெருமான் ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அவரை இவ்வுலகிற் பிறப்பித்தருளினன் என்பது,

'பண்டு திருவடி மறவாப் பான்மையோர் தமைப் பரமர்
மண்டுதவ மறைக்குலத்தோர் வழிபாட்டின் அளித்தருள'

எனவும்,

'பாசம் மற்றில ராயினும் பார்மிசை
ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால்
தேசு மிக்க திருவுரு வானவர்
ஈசனைத் தொழுதே தொழு தேகினர்'

எனவும் வரும் சேக்கிழாரடிகள் வாய்மொழிகளால் இனிது புலனும்.

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து (398)

எனத் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் கூறியவாறு முற்பிறப்பிற் கற்ற கல்வியும் கல்விப் பயனுகிய கடவுள் வழிபாடும் உயிரைத் தொடர்ந்து சென்று பயன் தருதல் ஒரு தலையாகலின், ஆளுடைய பிள்ளையார் பண்டுதிருவடி மறவாப் பான்மையாகிய நற்றவத்தின் பயனுக இளம் பருவத்திலேயே இறைவன் திருவருளாற் சிவஞானப் பாலுண்டு திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரெனப் போற்றப் பெற்றனரென்க.

மூவாண்டு நிரம்பாத குழந்தைப் பருவத்தினராகப் பிள்ளையார் இருந்தமையாலும் தளர்நடைப் பருவத்தினராகிய அவர் வளர்பசி வருத்த "அம்மே அப்பா' என அழைத்து அழுதமையாலும் சிவபெருமான் தாயும் தந்தையுமாகிய திருக்கோலத்துடன் வந்தருளி அக்குழந்தைக்குப் பாலமுதம் ஊட்டும் வாயிலாகச் சிவஞானத்தை நல்கியருளினனென்க. ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமுடைய சகலராகிய நம்மனோர்க்கு அருள் செய்யும் முறையில் இறைவன் ஆளுடைய பிள்ளையார்முன் மானிட வடிவு கொண்டு தோன்றுது. விடைமேல் உமையொருபாகராக முன்னின்று அருள் புரிந்ததன் காரணம், பிள்ளையார் நம்மைப்போன்று சகலராய்ப் பிறந்தும் பிரளயாகலர்க்குரிய உபதேசம் பெறும் பக்குவமுடையராயிருந்தமையே யென அறிஞர் கூறுவர்.[1] பண்டை

1. பல்கலைப் புலவர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதிய 'திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரம்' பக்கம் 3,8.

நற்றவத்தாற் றேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும் தொண்டராகிய சீகாழிப் பிள்ளையார்க்குச் சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் விடைமேல் எழுந்தருளிச் சிவஞானம் வழங்கினன் என்னும் இவ்வரலாறு, முற்செய்தவ விசேடத்தினுற் சாமுசித்தராய்ப் பிறந்து வீடுகாதலிக்குஞ் சிவபத்தரை விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலரைப் போலக் கொண்டு நூல்வழியானன்றித் தானே சிவகதியிற் சேர்த்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் எளிவந்து அருள்புரிவன்[1] என்னும் மெய்ந்நூற்றணிபுக்கு ஏற்ற இலக்கியமாதல் தெளிக.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ஞானப்பாலுண்டு முதன் முதற் பாடியதெனக் கூறப்படும் 'தோடுடைய செவியன்' என்ற திருப்பதிகம், தந்தையை நோக்கி மைந்தன் கூறிய மொழியாக அமையாது, பிரமபுரத் துறையும் பெம்மானுகிய உள்ளங்கவர் கள்வனை நினைந்திரங்கும் தலைமகள் கூற்றாக அமைந்திருத்தலால், முனிவுற்ற தாதையாருக்கு இளமகளொருத்தி தன் நிறையழிய வளைசோர உள்ளங்கவர்ந்த கள்வனைக் காட்டி 'இவனே அவன்' எனக் கூறினுளென்பது நெறியாகாதென்றும், பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத் தாதையார் முனிவுற்ற எல்லையிலே திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகம் வேறென்றாய் இருக்கலாமென்றுங் கூறுவதுண்டு.[2]

தோடுடைய செவியன் என்னும் இத் திருப்பதிகம், பாலூட்டி யருள்புரிந்த பெருந்தகை இவனே எனத் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டுமளவில் நில்லாது உமையம்மையாரளித்த ஞானவாரமுதத்தைத் தாம் பருகிய நிலையிற் பெற்ற சிவாநுபவ இன்பத்தினைப்

1. 'பண்டை நற்றவத்தாற்றேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந் தொண்டரைத் தானே தூய கதியினில் தொகுப்பன்' —சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம் 4-ஆம் பாடல்

2 தமிழ்ப்பொழில் 16-ஆம் துணர் பக்கம் 335–341.

பிள்ளையார் தம் தந்தையார்க்கு அறிவுறுத்தும் நிலையி லும் அமைந்துள்ளமை காணலாம். தம் பொருட்டு எளிவந்தருளிய பிரமபுரத்திறைவனைத் தம் தந்தை யார்க்கு அடையாளங்களுடன் சுட்டிக்காட்டக் கருதிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தன்னேரில்லாத் தலைவனாகிய அப்பெருமானைக்கண்டு உயிராகிய தாம்பெற்ற சிவாநு பவமாகிய காதலின்பத்தினைத் தமிழுக்கே யுரிய இனிய அகப்பொருட்டுறையானன்றிப் பிறிதெவ்வாற்றானும் சொல்லால் விளங்கச் சொல்லுதல் இயலாதெனத் துணிந்து 'எம்மை யிதுசெய்த பிரான் இவனன்றே' என இனிய அகப்பொருட்டுறையமைய இத்திருப் பதிகத்தினைப் பாடியருளினாரென்பதும், இத்திருப் பதிகத்திலமைந்த அகப்பொருட் குறிப்பினைச் சிவபாத விருதயர் நன்கு ஓர்ந்துணர்ந்து கொண்டாரென்பதும்,

செம்மை பெற வெடுத்ததிருத் தோடுடைய செவியனெனும்
மெய்ம்மை மொழித்திருப்பதிகம் பிரமபுரம் மேவினார்
தம்மை யடையாளங்களுடன் சாற்றித் தாதையார்க்
கெம்மை யிதுசெய்தபிரான் இவனன்றே எனவிசைத்தார்.

எனவும்,

ஈறில்பெருந்தவம் முன்செய்துதாதை யெனப்பெற்றார்
மாறு விழுந்த மலர்க்கை குவித்து மகிழ்ந்தாடி
வேறு விளைந்த வெருட்சி வியப்பு விருப்போடும்
கூறுமருந்தமிழின் பொருளான குறிப்போர்வார்.

எனவும் வரும் பெரியபுராணச் செய்யுட்களால் இனிது விளங்கும். உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலைப் பருகிப் பாலருவாயராக நின்ற ஆளுடைய பிள்ளை யாரைக்கண்ட சிவபாதவிருதயர், எச்சில் மயங்கிட நினக்கு இதனையிட்டாரைக் காட்டுக எனக் கையின் கண் சிறியதொரு பிரம்பினைக் கொண்டு ஓச்சும் நிலை யிற் பிள்ளையார் முதன்முதற் பாடிய திருப்பதிகம் தோடுடைய செவியன் என்ற இதுவேயெனக் திருவெண்காட்டு அடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழாரடிகள் முதலிய பெருமக்கள் தெளிவாக அறிவுறுத்தியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தகுவதாம்.

பிள்ளையாரது முன்னை நிலை

முழுமுதற் கடவுளின் திருமகனாராகிய முருகப் பெருமானே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராக அவதரித்தருளினரென்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தாம் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணியிற் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். திருப்புகழாசிரியராகிய அருணகிரிநாதர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் நிகழ்த்திய அற்புத நிகழ்ச்சிகளை முருகப்பெருமான் இயற்றிய திருவிளையாடல்களாகத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிற் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். இக்கருத்தே கொண்டு திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகளும்,

'அரனோடு வந்தம்மையளித்த வள்ளப்பாலைப்
புரைதீரவுண்டவரைப் போதமுறக்கண்டானே'

என்றுங்கு ஞானசம்பந்தப்பெருமான் வரலாற்றுநிகழ்ச்சியை முருகப்பெருமான்மீது ஏற்றிப் போற்றியுள்ளார். சிவநெறி பரப்பும் புதல்வரை வேண்டித் தவம் புரியும் சிவபாத விருதயர் பகவதியார் ஆகிய அடியார் இருவர்க்கும் அருள்புரியத் திருவுளங்கொண்ட முருகப்பெருமான், சீகாழிப்பதியிலே பிரமதீர்த்தத்தின் ஒரு பக்கத்திலே இளங்குழந்தையாக அருளுருக் கொண்டு எழுந்தருளினன் எனச் சீகாழிப் புராணம் கூறுகின்றது.[1]

திருஞான சம்பந்தர் முருகப்பெருமானது அவதாரமேயென்பது உண்மையாயிருக்குமானல் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவருளால் திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றப்பெற்ற சிவனடியார்களின் வரலாறுகளை வகைப்படுத்துணர்த்திய நம்பியாண்டார் நம்பி தாம் பாடிய ஆளுடைய பிள்ளையார் பிரபந்தங்களில் முருகவேள் திருவவதாரமே ஞான சம்பந்பந்தரென்பதை மறவாது எடுத்தோதிப் போற்றி

---

1. 'பூதல மதனிற் காழிநன் னகரிற் புண்டரீகன் தடத்தொருசார், மாதவம்புரிவோர் முன்னிளங்கதிர்போல் மதலையாய்வந்தனன் முருகன்'

—சீகாழிப் புராணம்

யிருப்பர். அத்தகைய குறிப்பெதுவும் அவர் பாடிய பனுவல்களிற் காணப்படவில்லை. அவர் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை யடியொற்றித் திருத்தொண்டர் புராணமியற்றிய சேக்கிழாரடிகள் 'பண்டு திருவடி மறவாப் பான்மையோர்' ஆகிய சீகாழிப் பிள்ளையார், யாவருக்குந் தாயுந் தந்தையுமாகிய

அம்மையப்பரளித்த சிவஞானப்பாலுண்டு வளர்ந்தமை பற்றி ஆளுடைய பிள்ளையாராயினர் எனக் கூறியதன்றி முருகனே ஆளுடையபிள்ளையாராகப் பிறந்தருளினரென யாண்டுங் கூறவில்லை. திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் தாம் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களில் முற்பிறப்பிலே இறைவனடிக்குத்தொண்டு பூண்டு வாழ்ந்த சிவனடியாராகவே தம்மைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகவே ஒட்டக்கூத்தர், அருணகிரிநாதர் முதலியோர் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை முருகப் பெருமானாகக்கொண்டு போற்றியிருப்பது, திருவுடை மன்னரைத் திருமாலாகக்கொண்டு போற்றுவது போன்ற உபசார வழக்கெனவே கொள்ளுதல்வேண்டும்.

இனி, முருகன் ஆணையினால் உரோமச முனிவரென்பார் ஞானசம்பந்தராகப் பிறந்தனரெனப் புலவர் புராணமுடையார் கூறியுள்ளார்.[1] உடல் முழுதும் மயிரடர்ந்த உரோமச முனிவரென்பார் திருக்கழுமலத்தில் எழுந்தருளிய இறைவனைத் தம் முனிவர் குழுவுடன் வழிபாடு செய்து மலமாயின தீர்ந்து இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து இன்புற்ற செய்தியை,

ஒழுகலரி தழிகலியி லுழியுலகு
பழிபெருகு வழியை நினையா
முழுதுடலி லெழுமயிர்கள் தழுவுமுனி
குழுவினொடு கெழுவு சிவனைத்

1. புலவர் புராணம், திருஞானசம்பந்தர் சருக்கம் 4-9.

தொழுதுலகில் இழுகுமல மழியும்வகை
கழுவுமுரை கழுமல நகர்ப்
பழுதிலிறையெழுதுமொழி தமிழ்விரகன்
வழிமொழிகள் மொழிதகையவே.

எனவரும் வழிமொழித் திருவிராகமாகிய திருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் இனிது விளக்கியுள்ளார். சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்த உரோமச முனிவர் மீண்டும் திருஞானசம்பந்தராக இவ்வுலகிற் பிறந்தாரெனக் கூறுதல், சிவஞானச் செல்வராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் வாய்மொழிக்கும் சைவசமயத்தவர்கள் கூறும் மீண்டுவாராவழியாகிய வீடுபேற்றின் இயல்புக்கும் முற்றும் முரணுமாதலின் புலவர் புராணமுடையார் கூற்று சிறிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. புகலி நிலாவும் பூசுரன் ஞானசம்பந்தன்' எனவும் 'கழுமல முதுபதிக் கவுணியன்' எனவும் ஆளுடையபிள்ளையார் தாம் பிறந்தருளிய ஊர், குலம், கோத்திரம் ஆகியவற்றைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலாலும் 'கழுமலநாதன் கவுணியர் குலபதி' என நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையாரைப் போற்றுதலாலும் சீகாழிப் பதியில் வேதியர் மரபிலே கவுணிய கோத்திரத்திலே பிறந்தருளியவர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்பது நன்கு தெளியப்படுமென்க.

பொற்றாளம் பெறுதல்

உமையம்மையார் அளித்த பாலடிசிலுண்டு திருநெறிய தமிழ் பாடிய திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது திருமாளிகையை யடைந்து அன்றிரவு இறைவன் திருவருளையே யெண்ணியிருந்து மறுநாள் விடியற் காலையில் எழுந்து திருக்கழுமலத்திருக்கோயிலில் வீற்றிருந்தருளும் தாதையாராகிய இறைவரையும் ஞானவாரமுதம் அருத்திய புண்ணியத் தாயாராகிய உமையம்மையாரையும் வணங்கிப் போற்றினார். அருகேயுள்ள திருக்கோலக்காவென்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானை வணங்கும் விருப்புடன்

சென்று திருக்கோயிலை வலம் வந்து இறைவன் திருமுன்னர் நின்று,

மடையில் வாளை பாய மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
சடையும் பிறையும் சாம்பற் பூச்சுங்கீழ்
உடையுங் கொண்ட உருவ மென்கொலோ.

எனத் தொடங்கும் இன்னிசைத் திருப்பதிகத்தினைத் தம் மெல்லிய கைம்மலர்களால் தாளமிட்டுப் பாடினார். பிள்ளையார் தம் கையதனால் ஒத்தறுத்துப் பாடுதலைக் கண்ட திருக்கோலாக்காவிறைவர், பிள்ளையாருடைய கைகள் வருந்தும் என்று எண்ணித் திருவைந்தெழுத்தெழுதப்பெற்ற செம்பொன்னாலாகிய திருத்தாளத்தினைப் பிள்ளையார் கைத்தலத்திலே வந்து பொருந்தும்படி அளித்தருளினார். ஆளுடைய பிள்ளையாரும் இறைவனருளால் தம்கையகத்து வந்து சேர்ந்த திருத்தாளத்தினைத் தலைமேற் கொண்டு போற்றி மகிழ்ந்து ஏழிசையுந் தழைத்தோங்க அவ்வின்னிசைத் திருப்பதிகத்தினைத் தாளத்துடன் பாடிப் போற்றினார்.

இங்ஙனம் திருக்கோலக்காவில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு உலகவர் காணத் தாளம் ஈந்தருளி, அவர் பாடல் கேட்டுகந்து நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்ப உதவிய இத்திருவருட் செயலை,

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்
ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவர்முன்
தாளம் ஈந்து அவன் பாடலுக் கிரங்குந்
தன்மையாளனை என்மனக் கருத்தை
ஆளும் பூதங்கள் பாட நின்றாடும்
அங்கணன்றனை எண்கண மிறைஞ்சுங்
கோளிலிப் பெருங் கோயிலுளானைக்
கோலக்காவினிற் கண்டு கொண்டேனே.

எனவரும் திருப்பாடலால் நம்பியாரூரர் உளமுருகிப் போற்றியுள்ளார். இதன்கண் 'உலகவர்முன் தாளம் ஈந்து' என நம்பியாரூரர் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலால் திருஞானசம்பந்தர் பொற்றாளம் பெற்ற அருட்செயல் உலக மக்கள் கண்காண நிகழ்ந்ததென்பது நன்கு பெறப்படும்.

கண்ணார் திருநுத லோன்கோலக் காவிற்
கரநொடியாற்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்பையர் கோன்பாணி
நொந்திடுமென்
றெண்ணா வெழுத்தஞ்சு மிட்டசெம் பொற்றாளம்
ஈயக்கண்டும்
மண்ணார் சிலர் சண்பை நாதனை யேத்தார்
வருந்துவதே.

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியில் அற்புத நிகழ்ச்சியாகிய இதனை நம்பியாண்டார் நம்பி குறித்துப் போற்றினமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

பாலைநெய்தல் பாடியது

திருக்கோலக்காவில் பொற்றாளம் பெற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் சீகாழித் திருக்கோயிலையடைந்து 'பூவார் கொன்றை' யெனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றித் தமது திருமாளிகை யடைந்தார். பிள்ளையாரைப் பெற்ற தாயாராகிய பகவதியார் பிறந்த திருநனிபள்ளி யென்னும் ஊரிலுள்ள அந்தணர்கள், மூவாண்டில் அருள் ஞானம் பெற்ற பிள்ளையாரது அற்புத நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மங்கல வாத்தியம் முழங்கச் சீகாழிப் பதியை யடைந்து திருஞானசம்பந்தர் திருவடிகளைப் பணிந்து போற்றினார்கள். திருநனிபள்ளியாகிய தமது ஊருக்கு எழுந்தருள வேண்டும் எனப் பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களது வேண்டு

கோளுக்கிசைந்த திருஞானசம்பந்தர் திருத்தோணி புரத்து இறைவர்பால் விடைபெற்றுத் தாமரைமலர் போலும் மெல்லிய பாதங்கள் தரைமீது பட்டு வருந்தத் திருநனிபள்ளியை நோக்கி நடந்தருளினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் அடிமலர் வருந்த நடப்பதும் அவரைப் பிறர் எடுத்துச்செல்லுவதும் பொருத பேரன்பின ராகிய சிவபாத விருதயர், பிள்ளையாரைத் தமது தோளின்மேல் அமர்த்திக்கொண்டு செல்வாராயினர். தந்தையார் தோளின்மேலமர்ந்து செல்லும் திருஞான சம்பந்தர், திருநனிபள்ளியை அணுகிய நிலையில் அந் நகரைச் சுட்டிக்காட்டி 'எதிரே தோன்றுவதாகிய இப் பதி யாது' எனத் தந்தையாரை வினவ, அவரும் திருநனிபள்ளியென்றூர். அதனையுணர்ந்த பிள்ளையார் அத்திருப்பதியைத் தொழுது 'காரைகள் கூகைமுல்லை' என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். இத்திருப்பதிகத்தின் பாடல்தோறும் சிவபெருமான் இனிது வீற்றிருந்தருளும் நகர் வள மார்ந்த இத் திருநனிபள்ளிபோலும்' என வியந்து போற்றி இதன் திருக்கடைக்காப்பில் 'நாரியோர் பாகர் வைகும் நனிபள்ளியை நினைந்து போற்றுவாரது பேரிடர் கெடுதற்கு ஆணை நமது' என்னும் உறுதி மொழியும் வைத்தருளினர்.

காரைகள் கூகைமுல்லை களவாகையீகை
படர்தொடரி கள்ளி கவினிச்
சூரைகள் பம்மி விம்மு சுடுகாடமர்ந்த
சிவன்மேய சோலை நகர்தான்
தேரைக ளாரைசாய மிதிகொள்ளவாளை
குதிகொள்ள வள்ளை துவள
நாரைகள் ஆரல்வாரி வயன்மேதி வைகு
நனிபள்ளி போலு நமர்காள்.

எனவரும் இத்திருப்பதிகத்தின் முதற் பாசுரத்தின் முதலிரண்டடிகளிற் பாலைநில வியல்பும், பின்னிரண் டடிகளில் நெய்தல் நிலவியல்பும் இவ்வாறே பின்

வரும் பாடல்கள் எல்லாவற்றிலும் மருத நிலத்தொடு தொடர்புடைய நெய்தல் நிலவியல்பும் கூறப்பட்டிருத்தலால் இத்திருப்பதிகம், பாலை நிலமாகவிருந்த திருநனிபள்ளி வளமுடைய நெய்தல் நிலமாக மாறும்படி பாடியருளப் பெற்றதென்ற செய்தி நெடுங்காலமாக வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. திருநனிபள்ளியடைந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அவ்வூர் மக்கள் வேண்டிக்கொண்டவண்ணம் வளமற்ற பாலை நிலமாகிய அவ்வூர் வளமார்ந்த நெய்தல் நிலமாக மாறும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளினார் என்ற இவ் வரலாற்றினை,

" நாத னனிபள்ளி சூழ்நகர் கானக மாக்கியஃதே
போதின் மலிவய லாக்கியகோன் " 1

எனவும்,

" கள்ளம் பொழில் நனி பள்ளித் தடம்கடம் ஆக்கியஃதே
வெள்ளம் பணிநெய்த லாக்கிய வித்தகன் " 2

எனவும்,

" ஞாலத்தினர் அறிய மன்னு நனி பள்ளியது
பாலைதனை நெய்தலாக்கியும் " 3

எனவும்,

" தாழுஞ்சரணச் சதங்கைப் பருவத்தே
பாலையும் நெய்தலும் பாடவலான் " 4

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி தாம் பாடிய பிரபந்தங்களிற் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். இவ்வாறு திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாலைநிலத்தை நெய்தல் நிலமாக மாற்றிய அற்புத நிகழ்ச்சியைச் சிவஞானம் பிரகாசித்த சிவஞானிகளிடத்திலே விளைந்த சிறப்புடைய நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டு,

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி–17 ஆம் பாடல்
2. ,, திருச்சண்பை விருத்தம் 4-ஆம் பாடல்
3. ,, திருவுலாமாலை.
4. ,, திருத்தொகை.

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனை அன்றேவிக் கராங்கொண்ட – பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போல் அல்லாமை காண்.

எனவரும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் முதற்கண் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். நம்பியாண்டார் நம்பி பாராட்டிப் போற்றிய இச்சிறப்புடைய நிகழ்ச்சியை அவர்க்குப் பின்வந்த சேக்கிழாரடிகள் திருத்தொண்டர் புராணத்திற் குறிப்பிடாமைக்குரிய காரணம் விளங்கவில்லை. 'காரைகள் கூகைமுல்லை' யென்ற முதற் குறிப்புடைய இத்திருப்பதிகத்தினைத் திருஞானசம்பந்தர் தம் தந்தையார் தோளின்மேல் அமர்ந்திருந்த நிலையிற் பாடினரென்பதும் 'நனிபள்ளி உள்குவார்தம் பேரிடற் கெடுதற்கு ஆணை நமது' என்னும் உறுதிமொழியினைக் கூறியருளினரென்பதும்,

கடல்வரையோதமல்கு கழிகானல்பானல்
கமழ்காழியென்று கருதப்
படுபொருளாறுநாலு முளதாகவைத்த
பதியான ஞானமுனிவன்
இடுபறையொன்றஅத்தர் பியன்மேலிருந்தி
னிசையா லுரைத்த பனுவல்
நடுவிருளாடுமெந்தை நனிபள்ளியுள்க
வினைகெடுதலாணை நமதே.

எனவரும் இத் திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்புப் பாடலால் இனிது விளங்கும். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநனிபள்ளிக்குப் போம்பொழுது தாமே நடந்துசெல்ல இயலாத இளம் பருவத்தினராயிருந்தமை இத்திருக்கடைக்காப்பினால் நன்கு துணியப்படும்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தொடர்பு

திருநனிபள்ளியிறைவனை வணங்கிப் போற்றிய ஞானசம்பந்தர் தலைச்சங்காடு, சாய்க்காடு வெண்காடு

முதலிய தலங்களை வணங்கி மீண்டும் சீகாழிப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். சிலநாட் கழித்துக் காழியின் கீழ் பாலுள்ள மயேந்திரப்பள்ளி, குருகாவூர், திருமுல்லை வாயில் முதலிய தலங்களை வணங்கி மீண்டார். இந் நிலையில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அவர்தம் மனைவியார் மதங்கசூளாமணியாரும், கழுமலத் தீசன் கவுணியப்பிள்ளையார்க்கு மூவாண்டில் அருள் ஞானங் குழைத்தூட்டிய அற்புத நிகழ்ச்சி கேட்டுத் திருஞான சம்பந்தரை வணங்குதற்குச் சீகாழிப்பதியை யணைந் தனர். அவ்விருவரது வரவறிந்த பிள்ளையார், அவர் களை எதிரேற்று அழைத்துக்கொண்டு திருத்தோணி புரத் திருக்கோயிலின் புறமுன்றிலிற் கொடுபோந்து 'ஐயர், இசையமைந்த யாழினை உங்கள் இறைவர்க்கு இயற்றும்' எனப் பணித்தருளினர். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பிள்ளையாரைத் தொழுது தந்திரி யாழினை வீக்கி இசையாராய்ந்து இறைவற்குகந்த பாணியினை ஏழிசை வல்ல மதங்கசூளாமணியாருடன் பாடி, யாவரும் வியந்து போற்ற யாழிலிட்டு வாசித்துப் போற்றினர். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அவர் மனைவியாரும் தங்குதற்கென ஆளுடைய பிள்ளையார் தனியில்லம் அமைத்துக் கொடுத்து நல்விருந்தளித் தார். பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகங்களைக் கேட்டு உளமுருகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அத்திருப் பதிகங்களைத் தம் யாழின் முறைமையில் வாசித்து எவ்வுயிரும் மகிழ்வித்தார்.

தில்லைச்சிற்றம்பலப் பெருமானை வழிபட விரும்பிய திருஞானசம்பந்தர், தந்தையாரும் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணரும் அடியார்களும் புடைசூழச் சீகாழிப் பதியினின்றும் புறப்பட்டுக் கொள்ளிடத் திருநதியினைக் கடந்து செல்வ மல்கிய தில்லையில் தென்றிசை வாயில் வழியே உள்புகுந்தார். எழுநிலைக் கோபுரத்தைத் தொழுது போற்றிப் பொன் மாளிகையினை வலங் கொண்டு பேரம்பலத்தையிறைஞ்சிக் கூத்தப் பெருமான் திருமுன்பு திருவணுக்கன் திருவாயிலை

யடைந்தார். அண்ணலார் தமக்களித்த மெய்ஞ்ஞான மாம் அம்பலமும் தம் உள்ளத்தில் நிறைந்த ஞானத் தின்கண் நிகழும் ஆனந்தமாகிய ஒரு பெருந்தனிக் கூத்தும் ஆகிய காட்சியைத் தம் கண்ணின் முன்புறக் கண்டு கும்பிட்டார். 'உணர்வின் நேர்பெறவரும் சிவபோகத்தை உருவின்கண் அணையும் ஐம்பொறி யளவினும் எளிவர அருள்செய்தனை' என்று கூறித் தில்லையம்பலவனது திருவருளை வியந்து போற்றினர். 'கற்றாங்கெரியோம்பி' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடி இறைவனுக்கு உரிமைத்தொழில் புரியும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களைச் சிறப்பித்தருளினர்.

உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இறைவன் ஐந்தொழில் நாடகம் இயற்றும் பேரரங்கமாகத் தில்லை மூதூர் விளங்குவதாகலின் அப்பதியில் தங்குதற்கு அஞ்சிய பிள்ளையார், அதன் கிழக்கேயுள்ள திருவேட் களத்தைத் தாம் தங்கியிருந்தருளும் இடமாகக் கொண்டு நடோறும் கூத்தப்பெருமானை வணங்கி வருவாராயினர். அங்கு அமரும் நாளில் திருக்கழிப் பாலை, திருநெல்வாயில் திருவுச்சி (சிவபுரி) ஆகிய தலங்களை யிறைஞ்சிப் போற்றினர்.

திருநீலகண்டப் பாணர் தில்லையம்பலத்தில் ஆடல் புரிந்தருளும் திருவடிகளை அணுகிப் போற்றும் பேற்றினை விரும்பினர். அவர்தம் ஒழுக்கத்தின் விழுப் பத்தினை எண்ணிய ஆளுடைய பிள்ளையார், அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தினராய்த் திருநீலகண்டப்பாணரை உடனழைத்துக்கொண்டு தில்லைப்பதியினுள்ளே புகுந் தருளினர். அந்நிலையில் இறைவனருளால் தில்லைவா ழந்தணர் மூவாயிரவரும் சிவகணநாதர்களாய்த் தம்மெதிரே தோன்றுதலைக்கண்டு, தாம் கண்ட அவ் வழகிய காட்சியைத் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர்க் குங் காட்டியருளினர். தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் எதிர் கொண்டு இறைஞ்சத் திருக்கோயிலினுட் புகுந்து மன் றுள் நிறைந்தாடும் மாணிக்கக் கூத்தரை வழிபட்டு

'ஆடினாய் நறுநெய்யொடு பால் தயிர்' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். இத்திருப்பதிகத்தில்,

> நீலத்தார் கரியமிடற்றார் நல்ல நெற்றி மேலுற்ற
> கண்ணினார் பற்று
> சூலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணி வார்சடையார்
> சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்
> சேவடி கைதொழக்
> கோலத்தா யருளா யுன காரணங் கூறுதுமே.

எனவரும் பாடலில் தாம் தில்லைவாழ்ந்தணர்களைச் சிவகண நாதர்களாகக் கண்ட காட்சியினைப் பிள்ளையார் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆளுடையபிள்ளையாரைப் பணிந்து 'அடியனேன் பதிமுதலாக வெள்ளாற்றின் கரையிலுள்ள திருக்கோயில்களைப் பணிந்திட வேண்டும்' என வேண்டப் பிள்ளையாரும் அதற்கிசைந்து அடியார் குழுவுடன் தில்லையிலிருந்து மேற்குத்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டுத் திருவெருக்கத்தம் புலியூரின் எல்லையையடைந்தருளினார். அந்நிலையில் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஞானசம்பந்தரை வணங்கி 'இப்பதி அடியனேன்பதி' என்றார். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த பிள்ளையார் 'ஐயர், நீர் அவதரித்திட இப்பதி அளவில் மாதவம் முன்பு செய்தது' எனச் சிறப்புரைத்தருளித் திருக்கோயிலுட்புக்கு இறைவனை வணங்கிச் செழுந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடிப் போற்றினார்.

முத்துச்சிவிகை, குடை, சின்னம் பெறுதல்,

அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருமுதுகுன்றம், திருப்பெண்ணாகடம் ஆகிய தலங்களை வணங்கித் தமிழ் பாடித் திருநெல்வாயிலரத்துறையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இதற்கு முன்னெல்லாம் வழிநடையிளைப்பு நீங்க ஒவ்வொரு சமயம் தம் தந்தையார் தோளின் மேல் அமர்ந்துசெல்லும் பழக்கமுடைய ஞானசம்பந்தப்

பிள்ளையார், திருவரத்துறையினைக் கைதொழச் செல்லும் இந்நிலையில் அப்பழக்கத்தினை விடுத்து அரத்துறையண்ணல்பால் வைத்த ஆரா அன்பினால் அப்பெருமானைச் சிந்தைசெய்யும் பெருவிருப்புடன் மலரினும் மெல்லிய திருவடிகள் தரையிற்பட்டு வருந்த விரைந்து நடந்தனர். அது கண்டு தாதையாரும் பரிவுற்றனர். பிள்ளையார் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கொண்டு மாறன்பாடியென்ற ஊரினை அடைதற்குமுன் கதிரவனும் மேல்கடலிற் படிந்தனன். அன்றிரவு திருஞான சம்பந்தரும் அடியார்களும் மாறன்பாடியிலே தங்கினார்கள்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது வழிநடை வருத்தத்தினைத் திருவுளங்கொண்ட நெல்லாயிரத்துறை யீசன் அரத்துறை யந்தணரது கனவில் தோன்றி, 'ஞானசம்பந்தன் நம்பால் அணைகின்றான். அவனுக்கென முத்துச் சிவிகை, குடை, சின்னம் ஆகியவற்றை நீங்கள் நம்பாற் பெற்றுக்கொண்டு அவனையடைந்து கொடுப்பீர்களாக' என அருள்செய்து மறைந்தருளினார். அஃதுணர்ந்த அந்தணர் அனைவரும் வியப்புற்று விழித்தெழுந்து தாம்கண்ட கடவுட்காட்சியை ஒருவர்க்கொருவர் கூறி மகிழ்ந்து விடியற்காலத்தே திருவரத்துறைக்கோயிலைத் திறந்து பார்த்தனர். இறைவன் அருளிய படி முத்துச்சிவிகை, முத்துக்குடை, முத்துச்சின்னம்என்பன இருத்தலைக்கண்டு மகிழ்ந்துஅவற்றையெடுத்துக்கொண்டு மங்கலவாத்தியம் முழங்கப் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைக்கச் சென்றனர்.

அரத்துறையந்தணர்களுக்கு அருளிய இறைவர், ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் கனவிலும் தோன்றி [1]அரத்துறை வள்ளலார்யாம், யாம் மகிழ்ந்தளிப்பனவற்றை நீ ஏற்றுக்கொள்ளலாம்' எனக்கூறி மறைந்தனர். பிள்ளையாரும் திருவைந்தெழுத்தோதியெழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து இறைவன் திருவருளை யெண்ணியிருந்தனர். அந்நிலையில் அரத்துறை

யந்தணர்கள் ஆளுடைய பிள்ளையாரை யணைந்து 'அரத்துறையண்ணலார் தந்த பேரருள் தாங்குவீர்' எனப் பணிந்து தமக்கு இறைவர் உணர்த்திய அனைத்தையும் எடுத்துரைத்தார்கள். ஆளுடைய பிள்ளையர் இறைவனது பேரருளை நினைந்து,

எந்தை ஈசனெம் பெருமான் ஏறமர் கடவுளென்றேத்திச்
சிந்தை செய்பவர்க் கல்லாற் சென்றுகை
கூடுவதன்றால்
கந்த மாமலர் உந்திக் கடும்புனல் நிவாமல்கு கரைமேல்
அந்தண் சோலைநெல்வாயில் அரத்துறையடிகள் தம்
அருளே.

என்ற திருப்பாடலை முதலாகக்கொண்ட திருப்பதிகத்தினைப் பாடி, 'அரத்துறையடிகள் தம் அருளே இது' எனத் துதித்தருளித் திருவைந்தெழுத்தோதி முத்துச் சிவிகையில் ஏறியமர்ந்தார்; குடை நிழற்றத் திருச்சின்னம் ஊதத் திருநெல் வாயிலரத்துறையை யடைந்து சிவிகையினின்றும் இறங்கி, இறைவன் திரு முன்னர் வீழ்ந்திறைஞ்சினர்; என்னையும் பொருளாக இன்னருள் புரிந்தருளும் பொன்னடித்தலத்தாமரை போற்றியென்றெழுந்தார்.

அரத்துறையீசன் முத்துச்சிவிகையளித்த திருவருட் செயலை நினைந்து ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகம் 'எந்தையீசனெம் பெருமான்' என்ற முதற் குறிப்புடையதாகும். இதன்கண் இவ்வற்புத நிகழ்ச்சி வெளிப்படக் கூறப்படவில்லை. இத்திருப்பதிகம் முழுவதும் இறைவனது திருவருளின் பெருமையை நினைந்து போற்றும் நிலையில் அமைந்திருத்தலால், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்கு முத்துச்சிவிகை அளித்தருளிய அரத்துறையடிகள் தம் அருளை நினைந்து இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினரெனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும். திருஞானசம்பந்தர்க்கு அரத்துறையிறைவர் முத்துச் சிவிகை தந்தருளிய இவ்வரலாற்றினை,

வருந்துங் கொலாங்கழல் மண்மிசை
யேகிடின் என்றுமென்றூர்த்
திருந்தும் புகழ்ச்சண்பை ஞானசம்
பந்தற்குச் சீர்மணிகள்
பொருந்துஞ் சிவிகை கொடுத்தனன்
காண் புணரித் திகழ்நஞ்
சருந்தும் பிரான்நம் அரத்துறை
மேய அரும்பொருளே.

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருநெல்வாயிலரத்துறையிற் சிலநாள் தங்கியிருந்து இறைவனைப்போற்றிய திருஞானசம்பந்தர், அடியார் புடைசூழச் சிவிகையிலமர்ந்து பழுவூர், விசயமங்கை, திருவைகா, புறம்பயம். சேய்ஞலூர், திருப்பனந்தாள், பந்தணைநல்லூர், ஓமாம்புலியூர்-வடதளி, வாழ்கொளிபுத்தூர், கடம்பூர், நாரையூர், கருப்பறியலூர் முதலிய தலங்களைப் பணிந்து திருப்பதிகம் பாடித் தமது பதியாகிய திருப்பிரமபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

உபநயனச் சடங்கு

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சீகாழிப்பதியில் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது அவருக்கு ஏழாவதாண்டு நடந்தது. ஒரு பிறப்பும் எய்தாதபடி சிவஞானம் பெற்ற பிள்ளையார்க்கு வேதியர்கள் தம் குலத்தின் இருபிறப்பின் நிலைமையினைச் சடங்கு காட்டி எய்துவிக்கும் உபநயனச்சிறப்பினை உலகியல் முறைப்படி செய்தனர். மான்தோலுடன் அமைந்த முப்புரி நூலினை அணிந்து மறைநான்கும் தந்தோம் என்று மந்திரங்கள் மொழிந்த மறையோர்களுக்குப் பிள்ளையார் தம்முடைய புனித வாக்கால் எண்ணரிய வேதங்களை இயம்பியருளினார். மறையோர்கள் தாம்தாம்வல்ல மறைகளில்தமக்கு உண்டான ஐயங்களைப் பிள்ளையாரிடம்

கேட்டுத் தெளிவுபெற்றார்கள். மந்திரங்களெல்லாம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாகிய மூலமந்திரம் திருவைந்தெழுத்தே என்னும் உண்மையினை வேதியர்களுக்கு அறிவுறுத்தக் கருதிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், 'துஞ்சலுந் துஞ்ச லிலாத போதினும்' எனத் தொடங்கும் பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடியருளினார். அதன்கண்

மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையுள் நின்றவர் தம்மை யாள்வன
செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்
கந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே.

எனவரும் இரண்டாந் திருப்பாட்டில் நான்மறைகளில் வல்ல வேதியர் யாவரும் சந்தியாவந்தன காலங்களிலும் சிறப்பாக அந்திக்காலத்திலும் ஓதவேண்டிய திருமந்திரம் திருவைந்தெழுத்தே என அறிவுறுத்தருளிய திறம் குறிக்கொண்டு போற்றத்தகுவதாகும்.

உலகியல் முறைப்படி உபநயனச் சடங்கு நிகழவேண்டிய பருவம் ஏழாம் யாண்டேயென்பது, 'நிகழும் முறைமையாண்டேழும் நிரம்பும் பருவம் வந்தெய்தப் புகலும் பெருமை யுபநயனப் பொருவில் சடங்கு முடித்து' எனச் சண்டேசப்பிள்ளையார் புராணத்திற் சேக்கிழார் கூறுதலால் இனிது விளங்கும். வைதிக நூல்களில் ஏழாம்வயதே உபநயனத்திற்குரிய காலமெனக் கூறப்படுதலானும் ஞானசம்பந்தர் மேற்குறிப்பிட்ட பல தலங்களை வணங்கி ஆங்காங்கே பல நாட்கள் தங்கிவந்த நிகழ்ச்சிகளை நோக்கும்பொழுது அந்நிகழ்ச்சிகளில் மூன்றாண்டுகளேனும் சென்றிருத்தல் வேண்டுமாதலானும் ஞானசம்பந்தர்க்கு ஆறுவது வயது முடிந்து ஏழாம் வயது தொடங்கிய நிலையிலேயே உபநயனச் சடங்குகள் நடந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணியப்படும்.

திருநாவுக்கரசரை எதிர்கொண்டு போற்றல்

உபநயனச் சடங்கு முடிந்து பிள்ளையார் சீகாழிப் பதியில் தங்கியிருக்கும்பொழுது தில்லையம்பலப் பெருமானை வணங்க வந்தருளிய திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மூவாண்டிற் சிவஞானம் பெற்ற அற்புத நிகழ்ச்சியை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று மகிழ்ந்தார்; பிள்ளையாரைக் காணவேண்டுமென்னும் பேரார்வத்துடன் சீகாழிப்பதிக்கு எழுந்தருளினர். கல்லே புணையாக் கடலினைக் கடந்த திருநாவுக்கரசர், தம்மைக் காணும் பொருட்டு பிரமபுரத்து எல்லையில் வந்தணைந்தார் எனக் கேட்ட ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். அன்பர் குழாத்தொடும் அரசரை எதிர்கொண்டழைத்தனர். உள்ளத்துப் பெருகி வழியும் இடையறாப் பேரன்பும், மூப்பின் தளர்ச்சியாலும் சிவானந்த விளைவின் மிகுதியாலும், திருமேனியில் தோன்றிய அசைவும், உடுத்த கந்தையும் மிகையெனக் கருதும் துறவுள்ளமும், உழைப்பே பெரிதெனக்கொண்ட உழவாரமாம் படையும், இறைவனை இடையறாது நினைந்துருகுதலாற் கண்களிலிருந்து மழையெனச் சொரியும் கண்ணீரும், பொன்மேனியிற் பூசப்பெற்ற திருவெண்ணீறும் உடையராய், ஈறிலாச் சிவவேடத்தோடும் எதிர்வந்து தோன்றினர் திருநாவுக்கரசர். அவரைக்கண்ட ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், நேயமலிந்தவர் திருவேடத்தினைச் சிவனெனவே தெளிந்து வழிபடும் முறைப்படி. இதுகாறும் தம் உள்ளக்கிழியிலே எழுதிப் போற்றப்பெற்ற தொண்டர் திருவேடமே இப்பொழுது திருநாவுக்கரசராக உருப் பெற்று எழுந்தருளியது எனக்கொண்டு தொழுது போற்றினர். ஆராவிருப்பினால் எதிரே வந்து வணங்கிய திருநாவுக்கரசரைத் தம் எழுதரிய மலர்க்கையால் எடுத்திறைஞ்சி 'அப்பரே' என அழைத்தார். அரசரும் 'அடியேன்' என மகிழ்ந்துரைத்தார். பின்பு பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசரைத் திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று இறைவனை வணங்கித்

தமது திருமாளிகைக்கு உடன்கொண்டு சென்றார். அரசர்க்கும் உடன்வந்த அடியார்களுக்கும் சிறப்பாக அமுது செய்வித்துப் பிரியாநண்புடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார். திருநாவுக்கரசரும் சீகாழிப்பதியிற் சிலநாட்கள் தங்கியிருந்து இறைவனை வணங்கிப் போற்றிப் பிரியா நண்புடைய பிள்ளையார்பால் விடை பெற்றுச் சோழநாட்டுத் திருத்தலங்களை வணங்கச் சென்றனர்.

திருஞானசம்பந்தர் சீகாழியில் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, வழிமொழி, மடக்கு, இயமகம், ஏகபாதம், இருக்குக்குறள், எழு கூற்றிருக்கை, ஈரடியீரடி வைப்பு நாலடிமேல்வைப்பு, முடுகியலாகிய திருவிராகம், சக்கரம் முதலான மிறைக்கவியாகிய திருப்பதிகங்களைச் சித்திரக்கவி களுக்குரிய மூல இலக்கியமாகத் திருவாய்மலர்ந்து திருத்தோணிபுரத்து இறைவனைப் போற்றிசைத்தார். இத்திருப்பதிகங்களையெல்லாம் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணரும் அவர் மனைவியார் மதங்கசூளாமணியாரும் யாழிலிட்டுப் பாடிப் போற்றினார்கள்.

முயலகநோய் தீர்த்தல்

தமிழ்நாட்டிலுள்ள திருத்தலங்கள் எல்லாவற்றி லுஞ் சென்று சிவபெருமானை வழிபட விரும்பிய திரு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது விருப்பத்தைச் சிவ பாதவிருதயர்க்குத் தெரிவித்தார். அதனையுணர்ந்த தந்தையார் திருஞானசம்பந்தரை நோக்கி 'யான் உம்மைப் பிரிந்து கணநேரமும் தரித்திரேன். இரு மைக்கும் இன்பமளிக்கும் யாகமொன்றையும் யான் செய்யவேண்டியுளது. ஆதலால் சிலநாட்கள் உம் முடன் எய்துவேன்' என்றார். பிள்ளையாரும் தந்தை யார் கருத்துக்கு இசைந்தனர் திருத்தோணிபுரப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்ற பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகையில் ஏறியமர்ந்து திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் முதலிய அடியார்கள் தம்மைச் சூழ்ந்து வரத் திருக்

கண்ணார் கோயில், புள்ளிருக்குவேளூர் முதலிய தலங்களை வணங்கிக் காவிரியின் வடகரை வழியே மேற்றிசை நோக்கிச் சென்று அவ்வழியேயுள்ள திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் பாடிப் போற்றி மழநாட்டிலுள்ள திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்ற திருப்பதியை அணுகினார்.

அந்நகரில் வாழும் குறுநில மன்னனாகிய கொல்லி மழவன் என்பான், தன் மகள் முயலகன் என்னும் நோயினால் வருந்துவதைக் கண்டு பலவகை மருத்துவங்கள் செய்தும் அந்நோய் தணியாமையால் இறைவன் திருவடியே உறுதுணையெனக் கொண்டு தன் மகளைத் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்து இறைவர் திருமுன்னர் இட்டு வைத்தனன். அவ்வளவில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அங்கு எழுந்தருள்கின்றார் என்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்று அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிப் பிள்ளையாரைப் போற்றும் பெருவிருப்புடன் தன் நகர் முழுதும் அலங்கரித்து எதிர்கொண்டு இறைஞ்சினான். பிள்ளையார் சிவிகையினின்றும் இறங்கித் திருக்கோயிலை வழிபடச் செல்லும்பொழுது இளங்கொடி போல்வாளாகிய கன்னியொருத்தி உணர்வற்று நிலத்திற்கிடத்தலைக் கண்டு 'இஃது என்ன' என வினவினார், அது கேட்ட மழவன், பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று 'இவள் அடியேன் பெற்ற மகள், இவளை முயலகனென்னும் நோய் வருத்துதலால் இறைவன் திருமுன்னர் இட்டுவைத்தேன்' என்றான். அருள்கூர்ந்த சிந்தையராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் பாச்சிலாச்சிராமப் பரமனைப் பணிந்து,

துணிவளர் திங்கள் துளங்கி விளங்கச்
சுடர்ச் சடை சுற்றிமுடித்துப்
பணிவளர் கொள்கையர் பாரிடஞ்சூழ
ஆரிடமும்பலி தேர்வர்

அணிவளர் கோலமெல் லாஞ்செய்து பாச்சில்
ஆச்சிராமத் துறை கின்ற
மணிவளர் கண்டரோ மங்கையைவாட
மயல்செய்வதோ இவர் மாண்பே.

என்ற திருப்பதிகத்தினைப்பாடி, 'திருநீலகண்டமுடைய அருளாளனாகிய பெருமான் தன்னை வழிபடும் இள நங்கையாகிய இவளை நோயால் மெலிய வைத்தல் மாண்பாமோ' என வினவிப் போற்றினார். அந்நிலையில் உணர்விழந்து தரைமிசைக் கிடந்த மழவன் மகள் நோய்நீங்கி உணர்வுற்றெழுந்து தன் தந்தையின் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள். அதுகண்ட கொல்லி மழவன் அளவிலாமகிழ்ச்சியடைந்து தன்மகளுடன் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பிள்ளையாரும் பிணிதீர்த்தருளிய இறைவன் திருவடிகளை ஒன்றிய சிந்தையுடன் பணிந்து போற்றினார். இவ்வாறு ஆளுடைய பிள்ளையார் கொல்லிமழவன் மகளது முயலகன் என்ற பெரும் பிணியைத் தீர்த்தருளிய அருட்செயலை,

"மழவன் சிறு மதலை வான்பெருநோய் தீர்த்த
குழகன் குலமறையோர் கோமான்"

என்ற தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி உளமுருகிப் போற்றியுள்ளார்.

பனிநோய் தீர்த்தல்

பாச்சில் மேய பரமனைப் பணிந்து போற்றிய ஞானசம்பந்தர் பைஞ்ஞீலி, ஈங்கோய்மலை ஆகிய தலங்களை வணங்கிக் கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூரையடைந்து சிவபெருமானைப் பரவிப் போற்றினார். அதனருகேயுள்ள திருநணாவை இறைஞ்சித் தமிழ்பாடி மீண்டும் திருச்செங்குன்றூரில் வந்து அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது பனிக்காலமாதலால் அந்நாட்டின் இயல்பின்படி தோன்றுவதாகிய பனியென்னும் சுரநோய் ஆளுடைய பிள்ளையாருடன் வந்த அடியார்களையும் தொடர்ந்து வருத்தியது. அதனை

யுணர்ந்த பிள்ளையார் 'இந்நிலத்தின் இயல்பெனினும் இறைவனடியார்களாகிய நமக்கு எய்தப்பெறு' என்று கூறி இறைவனைப் போற்றுபவர், உலகினையழிக்க வந்த கொடிய நஞ்சைத் தன்னகத்தடக்கி இடர் நீக்கியது இறைவனது திருநீலகண்டமாதலால் 'எவ்விடத்தும் அடியார்களைப் பற்றிய இடர்களை நீக்கியருள்வது எம்பிரான் திருநீலகண்டம்' என அதன்மேல் ஆணை வைத்து,

அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லு மஃதறிவீர்
உய்வினை நாடா திருப்பதும் உந்தமக் கூனமன்றே
கைவினை செய்தெம் பிரான்கழல் போற்றுதும் நாமடியோம்
செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப்பெறா திருநீலகண்டம்.

என்ற பாடலை முதலாகக் கொண்ட திருநீலகண்டத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடியருளினார். அந்நிலையே பனியென்ற நோய் அவ்வூரில் வாழ்பவர்க்கேயன்றிக் கொங்குநாடு அடங்கலுந் தீர்ந்தொழிந்தது. இச் செய்தியினை,

'கொங்கிற் பனிநோய் பரிசனத்தைத் தீர்ப்பித்தும்'

எனவும்,

மின்னார் குடுமி நெடு வெற் பகங்கொங்கில் வீழ்பனிநோய்
தன்னார் வழிகெட் டழிந்தமை சொல்லுவர் காண் இறையே
மன்னார் பரிசனத்தோர் மேற்புகலும் எவர்க்குமிக்க
நன்னாவலர் பெருமான் அருகாசனிநல்கிடவே.

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி தமக்குமுன் வழங்கிய தொன்மை வரலாறாகக் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

முத்துப் பந்தர் பெறுதல்

திருஞானசம்பந்தர் திருச்செங்குன்றூரிலிருந்து புறப்பட்டுப் பாண்டிக் கொடுமுடி, வெஞ்சமாக்கூடல், கருவூர் ஆனிலை ஆகிய தலங்களைப் பணிந்து பாடினார். பின் சோழ நாட்டையடைந்து திருச்சிராப்பள்ளி முத

லாகக் காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள திருப்பதிகளைப் பணிந்துபாடித் திருவலஞ்சுழிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது இளவேனிற் பருவங் கடந்து கதிரவன் கடுவெயிலெறிக்கும் முதுவேனிற் பருவம் தொடங்கியது.

திருவலஞ்சுழியிறைவரை வணங்கிய சம்பந்தர் அடியார்களுடன் பழையாறை மேற்றளியை வணங்கித் திருச்சத்தி முற்றத்துறையும் பெருமானைப்பாடி நண்பகற் பொழுதிலே கடுவெயிலையும் கருதாது திருப் பட்டீச்சரத் திருக்கோயிலை வணங்கும் பெருவிருப்புடன் சென்றனர். அந்நிலையிற் சிவபூதங்கள் வானத்திலே மறைந்து நின்று முத்தமிழ் விரகராகிய பிள்ளையாரின் முடிமீது முத்துப்பந்தரினைப் பிடித்து 'எம்மை விடுத்து அருள்புரிந்தார் பட்டீசர்" என்று கூறின. அவ்வாளுலியும் முத்துப்பந்தரும் ஆகாயத்தே தோன்றக்கண்ட ஆளுடையபிள்ளையார், இறைவன் திருவருள் இதுவாலுல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுவதே யெனக்கருதி, நிலமிசைப் பணிந்தார். வானத்திலிருந்து இறங்கும் முத்துப்பந்தரினை அடியார்கள் கைக்கொண்டு விரித்துப் பிடித்தார்கள். ஞானசம்பந்தரும் அவ்வழகிய பந்தரின் நிழலை ஈசனெந்தையிணையடி நீழலெனக் கருதி இனிதமர்ந்து அடியார்கள் புடை சூழத் திருப்பட்டீச்சரத் திருக்கோயிலையடைந்து தமக்கு இனிய நிழல் தந்துதவிய இறைவரை வணங்கித் திருப்பதிகம்பாடிப் பரவியின்புற்றுர்.

முதுவேனில் வெப்பம் நீங்க முத்துப்பந்தர் அளித்தருளிய பட்டீச்சரத்து இறைவனை ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் போற்றிப் பரவிய திருப்பதிகம்,

பாடல்மறை சூடல்மதி பல்வளையொர் பாகமதில்
மூன்ருெர் கணையால்

கூடவெரி யூட்டியெழில் காட்டிநிழல் கூட்டுபொழில்
சூழ் பழசையுள்

மாடமழ பாடியுறை பட்டிசர மேயகடி கட்டரவினர்
வேடநிலைகொண்டவரை வீடுநெறி காட்டிவினை
வீடுமவரே.

என்ற பாடலை முதலாகக்கொண்டதாகும். "பாடும் பாடல் மறையாகவும் திருமுடியிற் சூடுங்கண்ணி வெண்பிறையாகவும் உமையம்மையார் தனது ஒரு பாகத்தின் கண்ணே திகழவும் திரியுமியல்பினவாகிய மும்மதில்களையும் ஓரம்பினால் தீயுண்ணச்செய்து (எம் பொருட்டு முத்துப்பந்தரினை) எழில்பெறக் காட்டி (அதனால் வெயில் வெப்பந்தணியும்படி) நிழலைக் கூட்டியருளிய பொழில்சூழ்ந்த பழையாறையின் ஒரு பகுதியாகிய மழபாடிக் கூற்றிலுள்ள பட்டீச்சரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் அரவாபரணராகிய இறைவர், எக்காலத்தும் தமது திருவேடத்தினை இடைவிடாது நினைந்துருகும் ஒருமையுள்ளத்தையுடைய அடியார்களை வீட்டையும் நன்னெறியிற் செலுத்தி அவர்களைத் தொடரும் இருவினைகளையும் நீக்கியருளும் பேரருளுடையார் என்பது இத் திருப்பாடலின் பொருளாகும். திரிபுரத்தவுணருடைய மும்மதில்களையும் பொடிபட எரித்தருளிய இறைவன், இப்பொழுது எமக்குத் தண்ணிழல் தரும் முத்துப்பந்தரினை எழில்பெறக் காட்டியருளினான் என்பார், 'மதில் மூன்றுடன் கணையால்கூட எரியூட்டி, எழில்காட்டி நிழல் கூட்டு......கட்டரவினர்' எனக் குறிப்பினால் அறிவுறுத்திய திறம் உய்த்துணரத் தக்கதாகும்.

உலவாக்கிழி பெறுதல்

திருஞானசம்பந்தர் பட்டீச்சுரத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பல தலங்களையும் பணிந்து போற்றித் திருவாவடுதுறையில் அமர்ந்திருந்தார். அந்நிலையில் அவருடைய தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் தாம் வேள்வி செய்தற்குரிய காலம் அணுகியதெனத் தெரிவித்து அதற்குரிய பொருள் வேண்டுமெனக் கூறினர். அவரது வேண்டுகோட் கிசைந்த பிள்ளை

யார் 'எஞ்ஞான்றும் ஈறிலாப் பெருஞ் செல்வத்தைத் தந்தருளுவன ஆவடுதுறையிலமர்ந்த எந்தையார் திருவடி மலர்களன்றோ' என எழுந்து ஆவடுதுறை மாசிலாமணியீசர் திருமுன் பெய்தி நின்று 'நீள்நிதி வேண்டினார்க்கு ஈவதொரு பொருளையும் உடையேனல்லேன். நின் திருவடித் துணையன்றி மற்றொன்றைக் கனவிலும் அறியேன்' எனக்கூறி இறைவனது பேரருளை வினவும் நிலையில்,

" இடரினுந் தளரினும் எனதுறு நோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்தநஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோ எமையாளுமா றீவதொன்றெமக்கில்லையேல்
அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறையரனே"

என நாலடிமேல் வைப்பாகிய திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். இவ்வாறு பொருளை விரும்பி இனிய தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றிய ஞானசம்பந்தரது விருப்பத்தினை நிறைவேற்றக் கருதிய இறைவரது திருவருளால் சிவபூதம் ஒன்று, வந்து தோன்றி ஆயிரம் பொன்னடங்கிய பொற்கிழியொன்றை இறைவர் சந்நிதியிலுள்ள பீடத்தின்மேல் வைத்து 'இப்பொற்கிழியானது எடுக்க எடுக்கக் குறையாத உலவாக்கிழி. இறைவரருளால் உமக்கு அளிக்கப்பெற்றதாகும்' எனக்கூறி மறைந்தது.

ஆவடுதுறையிறைவர் அருளிய உலவாக்கிழியினைத் தலைமேற் கொண்டு போற்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார், அப் பொன்முடிப்பினைத் தந்தையார் கையிற் கொடுத்து 'முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானொருவனையே முதல்வனாகக் கொண்டு பண்டை மறைமுறைப்படி செய்தற்குரிய நல்ல வேள்விகளை நீவிர் செய்தற்குமட்டுமன்றித் திருக்கழுமலத்திலுள்ள வேதியரனைவரும் செய்தற்கும் வேண்டும்

பொன்களை மேன்மேலும் தந்து வளர்வது இவ்வுலவாக்கிழி' எனக் கூறினர். பொற்கிழியைப் பெற்ற சிவபாத விருதயரும் பிள்ளையார்பால் விடைபெற்றுச் சீகாழிப்பதியை யடைந்தனர்.

பிள்ளையார் பொன் வேண்டிப் பாடிய திருப்பதிகம் 'இடரினும் தளரினும்' என்ற முதற் குறிப்புடையதாகும். 'ஆவடுதுறையில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானே, எனக்கு இடர்வந்துற்றாலும் உடல் தளர்ச்சியுற்றாலும் நோய் தொடர்ந்து வருத்தினாலும் அத்துன்பங்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது நின் திருவடிகளையே தொழுதெழும் துணிபுடையேன், அடியார்களாகிய எமக்கு ஒன்றுந் தாராதிருக்கும் இதுவோ நீ எங்களை ஆட்கொள்ளும் முறை? யாம் விரும்புவதொரு பொருளை எமக்குத் தந்தருளாயாயின் எளியோமைக் காத்தருளும் நின் அருளினியல்பு அதுவாமோ' என ஆவடுதுறையிறைவனை வினவும் முறையில் இப்பதிகம் அமைந்துளது. இப்பதிகப் பாடல் தோறும்

' இதுவோ எமையாளுமா றீவதொன் றெமக்கில்லையேல்
அதுவோ வுனதின்னருள் ஆவடுதுறையரனே '

என்ற தொடர் நாலடிமேல் வைப்பாக இடம் பெற்றிருத்தலாலும் இதன் திருக்கடைக்காப்பில் 'விலையுடையருந்தமிழ்மாலை' எனப் பிள்ளையார் இத் திருப்பதிகத்தினைக் குறிப்பிடுதலாலும் இப்பதிகம் ஆவடுதுறை யிறைவனை நோக்கிப் பொன் வேண்டும் நிலையிற் பாடப்பெற்றதென்பது நன்கு துணியப்படும்.

திருவாவடுதுறைப் பெருமான் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு ஆயிரம் பொன் நிறைந்த பொற்கிழியினைத் தந்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியாகிய இதனை, பிள்ளையார்க்குக் கெழுதகை நண்பராகிய திருநாவுக்கரசர்,

மாயிரு ஞாலமெல்லாம் மலரடி வணங்கும் போலும்
பாயிருங் கங்கையாளைப் படர்சடை வைப்பர்போலும்

காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமலவூரர்க்கம்பொன்
ஆயிரங் கொடுப்பர்போலும் ஆவடுதுறையனாரே.

எனவரும் திரு நேரிசையிற் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார்.

'சிந்தையைத்தேனைத் திருவா வடுதுறை யுட்டிகழும்
எந்தையைப் பாட லிசைத்துத் தொலையா நிதியமெய்தித்
தந்தையைத் தீத்தொழில் மூட்டியகோன்'

எனவும்,

'மாயிருஞாலத்து மன்னுவடு துறைபுக்
காயிரஞ் செம்பொ னதுகொண்டும்'

எனவும்,

'திருவாவடு துறையிற் செம்பொற்கிழியொன்
றருளாலே பெற்றருளும் ஐயன்'

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி இவ்வற்புதத்தைத் தாம் பாடிய பிரபந்தங்களிற் குறித்துப் போற்றியிருத்தல் இங்கு நோக்கத்தகுவதாகும்.

யாழ்முரி பாடியது

பின்பு திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோழம்பம் வைகல் மாடக் கோயில் முதலிய பல தலங்களைப் பணிந்து பாடித் திருத்தருமபுரத்தை யணுகினார். தருமபுரம் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருடைய அன்னையார் பிறந்த ஊராதலின் அங்கு வாழும் அவருடைய சுற்றத்தார் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு போற்றினார்கள். பெரும்பாணரும் தாம் பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகத்தினை யாழிலிட்டு வாசிக்கும் பேறுபெற்றமையைத் தம் சுற்றத்தார்க்கு எடுத்துரைத்தார். அதனைக் கேட்ட உறவினர்கள் 'நீவிர் திருப்பதிகத்தினை யாழிலிட்டுத் தக்க முறையில் வாசிப்பதனால் அதன் இசை

யாண்டும் பரவுவதாயிற்று' எனப் பாணரை நோக்கி முகமனுரை பகர்ந்தார்கள். அவ்வுரை கேட்டுத் திடுக்குற்ற திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர், ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பணிந்து, திருப்பதிகத்தின் இசை அளவிலடங்காத்தன்மையதென்பதனைத் தம் சுற்றத்தாரும் பிறரும் அறிந்துய்யும்படி ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அவரது வேண்டுகோட்கிணங்கிய பிள்ளையார், திருப்பதிகத்தின் இசை உலகர் கண்டத்திலும் கருவியிலும் அடங்காத வண்ணம் 'மாதர் மடப்பிடி' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடித் தருமபுரத்திறைவரைப் போற்றுவாராயினர். திருநீலகண்டப் பாணரும் தாம் என்றும் போலத் தம் கையிலுள்ள யாழ்க்கருவியில் அத்திருப்பதிகத்தினை வாசிக்கத் தொடங்கிய அளவில் அதன் இசை யாழில் அடங்கவில்லை அஃதுணர்ந்த பெரும்பாணர் நடுக்கமும் பரிவுமுற்றுப் பிள்ளையார் திருவடிகளை வணங்கி, 'இவ்வாறு இத்திருப்பதிகத்தின் இசையை யாழில் ஏற்பன் எனச் செப்புதற்குக் காரணமாயிருந்தது, யாழ்க் கருவியாகிய இதனை யான் தொடுதலினால் நேர்ந்த பிழையன்றோ' எனச் சொல்லித் தம் கையிலுள்ள யாழ்க் கருவியினை உடைத்தற்கு ஓங்கினார். பிள்ளையார் அதனைத் தடுத்தருளி யாழைத் தம் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, 'ஐயரே நீவிர் யாழை முரிக்கப் புகுவது எற்றுக்கு? சிவபிரானார் திருவருட் பெருமையெல்லாம் இக்கருவியில் அடங்குதல் கூடுமோ? சிந்தையால் அளவுபடாப் பதிகவிசை செயலளவில் எய்தாதாதலின் நீவிர் இந்த யாழினைக்கொண்டே இறைவர் திருப்பதிக விசையினை வந்தவாறு பாடி வாசிப்பீராக' என்று கூறித் தம்கையிலுள்ள யாழினைப் பாணர் கையில் திரும்பக்கொடுத்தருளினார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு முன்போன்று தமக்குரிய இசைத் தொண்டினை மேற்கொண்டனர். பின்பு பிள்ளையார் அப்பதியிற் சிலநாள் தங்கிப் பிறதலங்களை

வணங்கப் புறப்பட்டுத் திருநள்ளாற்றினையடைந்து 'போகமார்த்த பூண்முலையாள்' என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அப்பதிகத்தை யாழிலிட்டு வாசித்தார். அது கேட்டு யாவரும் மகிழ்ந்தனர்.

யாழிலிடங்காத வண்ணம் பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகத்தினை முன்னைப் பழக்கத்தினால் மறதியாக வாசிக்கத்தொடங்கிய பாணர், தமது முயற்சி தடைப்பட்ட நிலையில், தமது பிழையுணர்ந்து அப்பிழைக்குக் காரணமாகத் தம் கையிலிருந்த யாழ்க் கருவியை உடைத்தற்கு ஓங்கினராக, அதனையுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தர், விரைந்து தடுத்தருளி யாழைத் தம் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, சிந்தையால் அளவுபடாத் தெய்வ விசையின் சிறப்பினையுணர்த்தி அவ் யாழினைப் பாணரது கையில் மீளவும் தந்தருளினார் என்பதே வரலாறு. இசைத் திறத்தில் வல்ல நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தம் கையிலேந்திய யாழென்னும் சிறந்த இசைக்கருவியைத் தாமே முரிக்கப் புகும் எண்ணத்தை யுண்டு பண்ணியது, இன்னிசையால் அளவுபடாத இத்திருப்பதிகமாதலின், ஆளுடைய பிள்ளையார் இத்திருப்பதிகத்தால் பாணரது யாழை முரியப்பண்ணினார் என்றதொரு செய்தியும் உபசாரமாகப் பேசப்பெறுவதாயிற்று.

> 'ஏழிசை யாழை யெண்டிசை யறியத்
> துண்டப் படுத்த தண்டமிழ் விரகன்'

எனவும்,

> 'பாமாலை யாழ்முரியப் பாணழியப் பண்டருள்செய்
> மாமான சுந்தரன் வண் சம்பந்தமாமுனி'

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைப் பரவிப் போற்றியுள்ளமை இவ்வுபசார வழக்கினைப் பின்பற்றியதெனவே கொள்ளுதல் வேண்டும். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் கையிலேந்திய யாழ்க்

கருவி தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததென்பனே 'அணங்கமர் யாழ்முரித்து' என்புழி, 'அணங்கமர்யாழ்' என்னும் அடைமொழியினுல் நம்பியாண்டார்நம்பி தெளிவாகப் புலப்படுத்தினமை காணலாம். திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் கையிலுள்ள யாழினை முரிக்க வேண்டுமென்பது திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் கருத்தன்று என்பது, யாழினை உடைக்க ஓங்கிய பெரும்பாணரைப் பிள்ளையார் தடுத்துப் பாதுகாத்த செயலால் இனிதுணரப்படும்.

யாழிலடங்காதவாறு திருஞானசம்பந்தர் பாடிய 'மாதர் மடப்பிடி' யென்ற திருப்பதிகம் 'யாழ்முரி' யென்ற பெயரால் தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. இப்பெயர் யாழை முரித்ததனுல் எய்தியதென்பர் சிலர். அன்னேர் கருதுமாறு யாழைமுரித்த செயல் பிள்ளையார் வரலாற்றில் இடம்பெறவேயில்லை. முரி யென்பது ஓரடியில் தொடங்கிய யாப்பியலையும் இசை நடையையும் அவ்வடியிலேயே முரித்து மாற்றி மற்ருெரு யாப்பியலும் இசை நடையும் அமையப் பாடப்பெறுவதாகிய இசைப்பாட்டாகும். இதனை முரிவரியென்றுங் கூறுவதுண்டு. இதன் இலக்கணத்தினை,

> 'எடுத்த இயலும் இசையுந் தம்மின்
> முரித்துப் பாடுதல் முரியெனப்படுமே'

எனச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் காட்டிய மேற்கோட் சூத்திரத்தால் நன்குணரலாம். இங்ஙனம் விரைவில் முரிந்துமாறும் இயலிசை நடையமைந்த வரிப்பாடலை யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளில் வாசித்துக் காட்டுதல் இயலாதாகலின் முரியாகிய இவ்விசைப்பாடலை 'யாழ்முரி' என்ற பெயரால் வழங்குதலுமுண்டு. இவ்வழக்கம்,

. "ஆக்கரிய
யாழ்முரி சக்கரமாற் றீரடி முக்காலும்
பாழிமையாற் பாரசத்தோர் தாமுய்ய — ஊழி
உரைப்பாரும் பல்புகழால் ஓங்கஉமைகோனைத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை"

என வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலையில் 'ஆக்கரிய யாழ்முரி' என நம்பியாண்டார் நம்பி இதனைக் குறிப்பிடுதலால் இனிது விளங்கும்.

நீலநக்கர், சிறுத்தொண்டர் ஆகிய அடியார்களைப் பாராட்டியது

திருநள்ளாற்றினையிறைஞ்சிப் போற்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சாத்தமங்கையை யடைந்த பொழுது திருநீலநக்க நாயனர் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைத்துப் பிள்ளையார்க்கும் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் முதலாக அவருடன் வந்த அடியார்களுக்கும் தம் மனையில் திருவமுதமைத்து உபசரித்துப் போற்றினர். பிள்ளையார் திருச்சாத்த மங்கையிலுள்ள அயவந்தி என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவனைப் பாடிப்போற்றிய திருப்பதிகத்தில் 'சாத்தமங்கை அடிகள் நக்கன்பரவ அயவந்தி யமர்ந்தவனே' எனவும் 'நிறையினர் நீலநக்கன் நெடுமாநகரென்று தொண்டர், அறையுமூர் சாத்தமங்கை' எனவும் வரும் தொடர்களால் திருநீலநக்க நாயனரைச் சிறப்பித்தருளினர். பின்பு பல பதிகளையும் பணிந்து பாடித் திருச்செங்காட்டங்குடியை யணுகினர். மன்னவர்க்குப் படைத்தலைவராய்ச் சென்று வாதாவி நகரத்தை அழித்த பரஞ்சோதியாராகிய சிறுத்தொண்ட நாயனர் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு போற்றினர். பிள்ளையாரும் அவருடன் அளவளாவிக் கணபதீச்சரமென்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய பெருமானைப் பணிந்து 'பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னை' யென்னும் பாமாலையைப் பாடிப்போற்றினர். அத்திருப்பதிகத்திற்

சிறுத்தொண்ட நாயனாரின் திருத்தொண்டின் பெருமையினைச் சிறப்பித்தருளினார்.

விடந் தீர்த்தல்

சிறுத்தொண்டரால் உபசரிக்கப்பெற்ற திருஞானசம்பந்தர் திருமருகல் என்னுந் தலத்தை யடைந்து இறைவனை வழிபட்டு அங்கு அமர்ந்தருளினார். அந்நாளிலே வணிகனொருவன் கன்னியொருத்தியை உடனழைத்துக்கொண்டு தன்னூர்க்குச் செல்பவன், ஞாயிறு மறைந்த அளவில் வழிச்செலவை நிறுத்தித் திருமருகல் திருக்கோயிலின் ஒருபுறத்திலிருந்த மடமொன்றில் துயிலும்போது நள்ளிரவில் அரவினால் தீண்டப்பட்டு விடந் தலைக்கேறிச் சோர்ந்து வீழ்ந்தனன். அந்நிலையில் அவனுடன் வந்தவள், மணம் செய்யப்பெறாத கன்னியாதலின் அவனைத் தீண்டவும் மாட்டாதவளாய் அழுதரற்றினாள். அவ்வழுகுரலைக் கேட்ட ஊரவர் சிலர், விடந்தீர்க்கும் மந்திரம் வல்லாரை யழைத்துவந்து மந்திரித்துப் பார்த்தும் அவ்விடந் தீர்ந்திலது. அதுகண்டு ஆற்றொணாத் துயரமுற்ற அந்நங்கை "வணிகர் குலமணியே, அன்னையையும் அத்தனையையும் விடுத்து உன்னையே என்னுயிரெனக் கொண்டு உடன் போந்தேன். நீயோ அரவினால் இறந்து என்னைவிட்டு அகன்றாய். இத்துன்பத்தைப் போக்குவார் ஒருவரையுங்காணேன். ஆதலின் இனி யான் வாழமாட்டேன் ' என அழுகின்றவள் பேரறிவினளாதலால் 'உலகத்தார் உய்யவேண்டிக் கொடிய நஞ்சினை யுண்டருளிய பெருமானே! வெந்து சாம்பலாகிய மன்மதனது உயிரை அவன் மனைவி வேண்டப் பரிந்து அளித்தருளிய புண்ணியனே! நின்னை வணங்கிய மறையவன்மேற் சீறிவந்த காலனை உதைத்தருளிய திருவடியையுடையவனே! என் நாயகனைப்பற்றிய இந்த விடவேகம் நீங்கும்படியும் யான் இத் துன்பக்குழியினின்றும் ஏறி உய்யும்படியும் அருள்

செய்தருள்க' என இறைவனை நினைந்து அரற்றுவாளாயினாள். அவள் அரற்றிய அவ்வோசையானது வைகறைப் பொழுதிலே திருமருகற் பெருமானை வழிபட வந்த திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரது திருச்செவியிலணைந்தது. அவரும் அவள் இருந்த திருமடத்தைச் சார்ந்து அவளை நோக்கி, 'நீ அஞ்சாதே, நினது இடுக்கண் இதுவெனக் கூறுக' எனப் பணித்தருளினார். அம்மொழி கேட்ட கன்னி, பிள்ளையார் திருவடியில் வீழ்ந்து கண்ணீர் சொரிந்து நின்று பின்வருமாறு கூறுவாள் :

'என் தந்தை வைப்பூரிலுள்ள தாமன் என்போன். இங்கு அரவினால் தீண்டப்பட்ட இவன் எந்தையின் மருகன். எந்தைக்கு என்னுடன் மகளிர் எழுவர். அவருள் மூத்த மகளை இவனுக்குக் கொடுப்பதாக உறுதி கூறிய என் தந்தை, பொருளாசையாற் பிறனொருவனுக்கு மணஞ்செய்வித்தனன். என்னையொழிந்த ஏனைய மகளிரும் இவ்வாறே ஓரொருவராகப் பிறர்க்கு மணஞ்செய்விக்கப் பெற்றனர். என் தந்தையை நம்பித் தளர்வுறும் இவனுக்காகப் பரிவுற்று யான் சுற்றத்தாருக்குத் தெரியாதபடி இவனுடன் போந்தேன். இவனும் இங்குப் பாம்பினால் இறந்தான். யானும் அலைமறியும் கடல் நடுவே கப்பல் கவிழப் பெற்றாரைப்போல் துன்பத்திற்குத் துணையாவார் ஒருவருமின்றிப் புலம்பும் நிலைமையள் ஆயினேன். இந்நிலையிற் சுற்றத்தாரென இங்குத் தோன்றி எம் துயர்நீங்க அருள் செய்தீர்' எனப் போற்றி நின்றாள். அத்துயரச் செய்தியைக் கேட்டு நெஞ்சங்கலங்கிய திருஞானசம்பந்தர், திருமருகலிற் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய பெருமானைப் பணிந்து 'உடையானே இந்த ஒள்ளிழையாள் உளம் மெலிந்து வருந்துதல் அருட்கடலாகிய நினது திருவுள்ளத்திற்குத் தகுவதாமோ' என நெஞ்சம் நெக்குருகி இறைவன்பால் முறையிடும் நிலையில்,

சடையா யெனுமால் சரண்நீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவளுண் மெலிவே.

எனத் தொடங்குந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றினார். அந்நிலையில் வணிகனும் விடம்தீர்ந்து உயிர்பெற்றெழுந்தான். கன்னியும் வணிகனுடன் பிள்ளையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்தனள். புகலிவேந்தராகிய பிள்ளையாரும் அவ்விருவர்க்கும் மணம் புணரும் பெருவாழ்வை வகுத்தருளினார். இந் நிகழ்ச்சியை,

வயலார் மருகற் பதிதன்னில் வாளர வாற்கடியுண்
டயலா விழுந்த அவனுக்கிரங்கி யறிவழிந்த
கயலார் கருங்கண்ணி தன்துயர்தீர்த்த கருணைவெள்ளப்
புயலார் தருகையி னனென்னத் தோன்றிடும்புண்ணியமே.

என ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி குறித்துப் போற்றியுள்ளார்.

பாம்பு தீண்டியிறந்த வணிகனை உய்வித்தற் பொருட்டுப் பாடியருளிய இத்திருப்பதிகம், மருகற் பெருமானைக் காதலித்த மங்கை யொருத்தியின் ஆற்றாமை கூறிச் செவிலியிரங்குதல் என்னுந் துறையில் அமைந்துளதே யன்றி, தன்னுடன் போந்த வணிகன் பாம்பின்றற் கடியுண்டிறத்தல் கண்டு ஆற்றாத கன்னியின் துன்ப நிலையைப் புலப்படுத்துவதாக இல்லையே? எனச் சிலர் வினவுதல்கூடும். நிறைமொழி மாந்தராகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் முதலிய அருளாசிரியர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்கள் மறைமொழிகளாகிய மந்திரங்களாதலின், அவையனைத்தும் அவர்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படையாகத் தெரிவிப்பனவாக அமைந்திருத்தல் வேண்டு மென்னும் இன்றியமையாமையில்லை. வணிகனுடன் போந்த கன்னியின் துயர்தீர்க்கக்கரு

திய ஆளுடைய பிள்ளையார் இறைவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு அகப்பொருட்டுறையமையப் பாடிய இத் திருப்பதிகமாகிய மந்திரத்தால் கன்னியின் மாமனாகிய வணிகன் உயிர் பெற்றெழுந்தனன் எனக்கொள்வதே ஏற்புடையதாகும். தமிழுக்கேயுரிய இனிய அகப் பொருட்டுறையமைந்த இத் திருப்பதிகத்தினைப்பாடி விடந்தீர்த்தருளிய இவ்வரலாற்றின் நுட்பத்தினை,

'குவளைக் கருங்கட் கொடியிடை துன்பந்தவிர அன்று
துவளத் தொடுவிடம் தீர்த்த தமிழின் தொகைசெய்தவன்'

எனவரும் திருச்சண்பை விருத்தம் இனிது புலப்படுத் துவதாகும்.

திருஞானசம்பந்தர் திருமருகலில் தங்கியிருக்கும் பொழுது சிறுத்தொண்டநாயனார் அங்கு வந்து திருச் செங்காட்டங்குடிக்கு மீண்டும் எழுந்தருளும்படி பிள்ளை யாரை வேண்டிக்கொண்டார். பிள்ளையார் மருகற் பெருமானை வணங்கி விடைபெறச் சென்றார். அப்பொழுது, செங்காட்டங் குடியிற் கணபதீச்சரத்தில் வீற்றிருந்தருளுந் திருக்கோலத்தை மருகற்பெருமான் பிள்ளையார்க்குக் காட்டியருளினர். அது கண்ட பிள்ளையார்,

அங்கமும் வேதமும் ஓதுநாவர் அந்தணர் நாளும் அடிபரவ
மங்குல் மதிதவழ் மாடவீதி மருகல் நிலாவிய மைந்த [சொல்லாய்
செங்கயலார்புனற் செல்வமல்கு சீர்கொள் செங்காட்டங் [குடியதனுள்
கங்குல் விளங்கெரி யேந்தியாடுங் கணபதி யீச்சரங் [காமுறவே.

எனத்தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப்பாடிப் போற்றித் தம்மை அழைக்கவந்த சிறுத்தொண்டருடன் செங் காட்டங்குடி அடைந்து கணபதீச்சரத்திறைவரைப்

பணிந்து அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்தார். பின்பு தம்முடன் வந்த சிறுத்தொண்டர்க்கு விடையருளித் திருப்புகலூர் தொழச்சென்றார்.

திருப்புகலூரில் அடியார் திருக்கூட்டம்

முருகநாயனார் எதிர்கொண்டழைக்கத் திருப்புகலூரையடைந்த பிள்ளையார், திருக்கோயிலிற்புகுந்து அங்கமர்ந்தருளிய பெருமானை நெக்குருகு சித்தையுடன் நேர்நின்று துதித்தருளி முருகநாயனார் திருமடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அங்கமரும் நாளில் புகலூர் வர்த்தமானீச்சரத் திருக்கோயிலை வணங்கித் தாம் பாடிய திருப்பதிகத்தில், முருகநாயனார் மலர்மாலை சாத்தி வழிபட்ட திருத்தொண்டினைக் 'குறிப்பறி முருகன் செய்கோலம்' எனவும் 'முருகன் முப்போதுஞ் செய்முடிமேல் வாசமா மலருடையார்' எனவும் வரும் தொடர்களால் சிறப்பித்தருளினார்.

'வர்த்தமானிசர் கழல்வணங்கி வாழ்முருகன்
பத்தியை யீசன் பதிகத்தே காட்டினன்'

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை இக்குறிப்பினை விரித்துரைத்தல் காண்க,

திருநாவுக்கரசர் திருவாரூரிற் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றிப் புகலூர் தொழப் போந்தார். அரசரது வருகையை யுணர்ந்த ஆளுடைய பிள்ளையார், அடியார் குழுவுடன் அவரை யெதிர்கொண்டழைத்து அளவளாவி மகிழ்ந்தனர். பிள்ளையார் அப்பரை நோக்கி 'அப்பரை இங்கு அணையப்பெறும் பேருளுடையோம் யாம். ஆரூரை எப்பரிசால் தொழுதுய்ந்தது? என வினவினார். திருநாவுக்கரசர் தாம் திருவாரூரிற்கண்ட திருவாதிரைத் திருவிழாவின் சிறப்பினை 'முத்துவிதானம்' எனத்தொடங்கும் திருப்பதிகத்தினால் விரித்துக்கூறினார். ஆளுடைய பிள்ளை

யார், அது கேட்டுத் திருவாரூர்ப் பெருமானைத் தொழுது போற்ற விரும்பினர்; 'ஆரூரைத் தொழுது போற்றி மீண்டு வந்து உம்முடன் மேவுவேன்' என்றுரைத்து அப்பரது இசைவுபெற்றுப் புறப்பட்டார். திருவிற்குடி வீரட்டானத்தைப் பணிந்து 'ஆரூரடைவோம்' எனப்பாடித் திருவாரூரெல்லையில் வந்துசேர்ந்தார். பிள்ளையாரது வருகையையறிந்த ஆரூர் நகரமக்கள் அவரை எதிர் கொண்டு போற்றினர்கள். பிள்ளையார் திருவாரூரெல்லையில் சிவிகையினின்றும் இறங்கிச் 'சித்தந் தெளிவீர்காள்' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடி மலர் தூவி வழிபட்டார். தம்மை எதிர்கொள வந்த தொண்டர் குழாத்தினை நோக்கி 'அந்தமாயுலகாதியாய்' எனத் தொடங்குந் திருப்பதிகத்தினைப்பாடி 'எந்தைதான் எனை ஏன்றுகொளுங்கொலோ' என ஆரா அன்பினால் வினவித் திருக்கோயிலின் முன்னுள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தை யிறைஞ்சினர். பூங்கோயிலுட்புகுந்து புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றி நிலமுறப் பலமுறை பணிந்தார். அங்கு அரநெறி யென்னும் திருக்கோயிலில் அமர்ந்த பெருமானைப் பணிந்து மகிழ்ந்தார். பின்பு வலிவலம், கோளிலி, முதலாக அருகேயுள்ள திருப்பதிகளைத் தொழுது மீண்டும் திருவாரூரையடைந்து இறைவனை வணங்கியிருந்தார். பின்னர்த் திருநாவுக்கரசரது பேரன்பின் திறத்தை நினைந்து திருப்புகலூர் தொழப் புறப்பட்டுத் திருவாரூரின் புறத்தே செல்பவர், அத்திருப்பதியைப் பிரியலாற்று நிலையினராய் அதனையே நோக்கிநின்று, தம் நெஞ்சத்தை விளித்து 'நெஞ்சே நீ மறவாது சிவனது ஆரூர்தொழுவாயாக' என அறிவுறுத்துங் கருத்துடன் 'பவனமாய்ச் சோடையாய்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் கைகூப்பித் தொழுதார். பின்பு பனையூரைப்பணிந்து புகலூரையடைந்தார். திருநாவுக்கரசர் முருகநாயனர் முதலிய அடியார்கள் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். திருஞானசம்பந்

தர் முருகநாயனார் திருமடத்தில் நீலநக்கர், சிறுத் தொண்டர் முதலிய அடியார்களுடன் அளவளாவி யமர்ந்திருந்தனர்.

திருநாவுக்கரசருடன் தலயாத்திரை

ஞானசம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருப்பதிகளை வணங்கவெண்ணித் திருப்புகலூரினின்றும் புறப்பட்டார்கள். சிறுத்தொண்டரும் திருநீலநக்கரும் விடைபெற்றுத் தத்தம் ஊருக்குச் சென்றனர். பிள்ளையாரும் நாவுக்கரசரும் புகலூரைத்தொழுது போம்பொழுது அரசரைப் பிரிதற்கு மனமில்லாத பிள்ளையார், முத்துச்சிவிகை பின்வரத் தாமும் நடந்து சென்றார். அப்பொழுது அப்பரடிகள் பிள்ளையாரை நோக்கி, 'சிவபெருமான் உமக்களித்த முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருள்வீராக' எனப் பணித்தார். அதுகேட்ட பிள்ளையார் 'இறைவன் திருவருள் அவ்வாறாயின் நீவீர் எங்கே செல்கின்றீரோ யானும் அங்கே அடியார்களுடன் வரக்கருதுகின்றேன்' எனக் கூற அப்பரும், அதற்கிசைந்து முன்னே சென்றனர். பிள்ளையாரும் பரிசனங்களுடன் அவர் பின்னே சென்றார்.

திருநாவுக்கரசருடன் அம்பர் மாகாளத்தையுடைந்த பிள்ளையார், அங்கே கோச்செங்கணன் கட்டிய திருவம்பர்ப் பெருந் திருக்கோயிலைப் பாடிப் போற்றினர். பின்பு குங்கிலியக்கலயநாயனர் எதிர்கொண்டு போற்றத் திருக்கடவூரையடைந்தார். மார்க்கண்டர்க்காகக் காலனை யுதைத்த வீரட்டப் பெருமானைப் பரவிப் போற்றிக் கலயநாயனர் இல்லத்தில் திருவமுது செய்தருளித் திருக்கடவூர்த் திருமயானத்தைப் பணிந்திருந்தனர். பின்பு ஆக்கூர் மீயச்சூர், பாம்புரம் முதலிய திருத்தலங்களைப் பணிந்து திருவீழிமிழலையையடைந்தனர். திருமாலின் வழிபாட்டிற்கு உவந்து விண்ணினின்றிழிந்த விமானத்தில்

வீற்றிருந்தருளும் மணவாள நம்பியாகிய இறைவனது திருவடிகளைப் பரவிப் போற்றி மகிழ்ந்தார். திருக்கோயிலின் மதிற்புறத் தமைந்த திருமடத்தில் திருநாவுக்கரசரும் அவருடன் வந்த அடியார்களும் தங்கினர். திருக்கோபுரத்தின் வடபாலமைந்த திருமடத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பரிசனங்களுடன் அமர்ந்திருந்தனர். அங்குத் தங்கியிருக்கும் நாளில் ஆளுடைய பிள்ளையார் பேணுபெருந்துறை, திலதைப்பதி என்ற தலங்களைப் பணிந்து பாடினார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவீழிமிழலையில் தங்கி இருக்கும்பொழுது அவரைக்காண விரும்பிய காழிநகரமாந்தர் வீழிமிழலைக்கு வந்து பிள்ளையாரைத் தொழுது தங்களுடன் காழிப்பதிக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களது விருப்பத்தையுணர்ந்த பிள்ளையார் 'இன்று கழித்து நாளை வீழிமிழலையிறைவர் அருள் பெற்றுப் புறப்படுவோம்' எனக் கூறி, அன்றிரவு துயிலமர்ந்தார். அந்நிலையில் வீழிமிழலைப் பெருமான் பிள்ளையார்க்குக் கனவில் தோன்றி, 'யாம் தோணியிலமர்ந்த வண்ணத்தை நீ இன்று வீழிமிழலையிற் காண்பாய்' என அருள் செய்து மறைந்தனர். துயிலுணர்ந்து வியப்புற்று எழுந்த பிள்ளையார், கைகளைத் தலைமேற் குவித்திறைஞ்சித் திருவீழிமிழலைத் திருக்கோயிலுட் புகுந்து விண்ணிழி விமானத்தின் கண்ணே திருத்தோணிபுரத் திருக்கோலத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து 'மைம்மருபூங்குழல்' என்ற திருப்பதிகத்தைப்பாடிப் போற்றினர். இத் திருப்பதிகத்தின் பாடல் தோறும் 'புகலி நிலாவிய புண்ணியனே, மிழலை விண்ணிழி கோயில் விரும்பியது என்கொல் சொல்லாய்' எனப் பிள்ளையார் இறைவனை நோக்கி வினவிப் போற்றுவதுடன் இப்பதிகத்தின் ஒன்பதாந் திருப்பாடலில் 'எறிமழுவோடிளமான்கையின்றி யிருந்த பிரான்

இதுவென்கொல் சொல்லாய்' என வரும் தொடரால் மானும் மழுவுங் கைக்கொள்ளாது வீற்றிருந்தருளுந் தோணியப்பரது திருவுருவத்தை வீழிமிழலையிற் கண்ட அற்புத நிகழ்ச்சியை வெளியிட்டருளிய திறம் உளங் கொளத் தக்கதாகும்.

வாசித்தீரக் காசு பெறுதல்

திருஞானசம்பந்தர் தம்மை யழைக்கவந்த காழி மறையவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருநாவுக்கரசருடன் வீழிமிழலையில் தங்கியிருந்தனர். அக்காலத்தில் மழையின்மையால் பஞ்சமுண்டாயிற்று. உயிர்களெல்லாம் பசியால் வருத்தமுற்றன. சிவனடியார்களையும் பசி நோய் வருத்திற்று. அதுகண்டு ஞானசம்பந்தரும் நாவரசரும் 'கண்ணுதலோன் திருநீற்றுச் சார்வினோர்க்குங் கவலை வருமோ' என்று கருத்திற்கொண்டு சிவனடிகளைச் சிந்தித்து இரவில் துயில் கொண்டனர். அந்நிலையில் வீழிமிழலையிறைவர் அவ்விருவர்க்கும் கனவில் தோன்றி 'நீங்கள் கால நிலைமையால் மனத்தில் வாட்டமடையீர் ஆயினும் உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுடைய வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு இப்பஞ்சம் நீங்குமளவும் நாம் நாள்தோறும் இத் திருக்கோயிலின் கிழக்குப் பீடத்திலும் மேற்குப் பீடத்திலும் ஒவ்வொரு காசு நுமக்குத் தருகின்றோம். பஞ்சம் நீங்கியபின் அக்காசும் தவிர்வதாகும்' என்று சொல்லி மறைந்தருளினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து இறைவனருளைப் போற்றித் திருநாவுக்கரசருடன் திருக்கோயிலிற் புகுந்தபோது கிழக்குப் பீடத்திலே காசு இருத்தலைக் கண்டு விருப்புடன் திருவருளைத் தொழுது அதனை எடுத்து 'இறைவனடியாரானோர் எல்லாரும் வந்து உண்பார்களாக' என இரண்டு காலங்களிலும் பறைசாற்றித் தெரிவித்து, தம்முடைய திருமடத்தில் வரும் அடியாரனைவருக்கும் நாடோறும் திருவமுதளித்திருந்தனர். அப்பரடிகளும்

மேற்குப் பீடத்தில் வைக்கப்படும் காசினை யெடுத்து அவ்வாறே சிவனடியார்களுக்கு நாடோறும் திருவமுதளித்து வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழும் நாளில் திருநாவுக்கரசரது திருமடத்திலேயுள்ள அடியார்கள் காலம்பெற அமுது செய்தனர். ஞானசம்பந்தர் திருமடத்திலுள்ள அடியார்கள் அமுது செய்தற்குக் காலந்தாழ்ந்தது. அஃதுணர்ந்த பிள்ளையார், தம் திருமடத்தில் திருவமுதாக்குவோரை நோக்கி, நாடோறும் அமுதளிக்கக் காலந்தாழ்ப்பதற்குரிய காரணமென்ன எனக்கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் பிள்ளையாரைப் பணிந்து, தாங்கள் இறைவன்பாற் பெறும்படிக்காசைப் பெற்றுப் பண்டம் வாங்குவதற்குக் கொண்டு சென்றால் அதற்கு வட்டம் கேட்கிறார்கள். திருநாவுக்கரசர் பெற்ற காசை வட்டமின்றி யேற்றுக் கொள்கிறார்கள். இதுவே காலந்தாழ்த்தற்குக் காரணம் எனக் கூறினர். அதனையுணர்ந்த பிள்ளையார் 'அப்பமூர்த்தி கைத்தொண்டு செய்தலால் அவர் பெறுங் காசு வட்டமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்பெறுகிறது' என்று சிந்தித்து 'இனிவரும் நாட்களிலே தருங்காசு வாசி தீரும்படி இறைவனைப் பாடிப்போற்றுவேன்' எனத் திருவுளங்கொண்டார். மறுநாட் காலையிலே வீழிமிழலை யிறைவனைப் பணிந்து,

> வாசி தீரவே, காசு நல்குவீர்
> மாசின் மிழலையீர், ஏசலில்லையே.

என்னுந்திருப்பதிகம் பாடி, வாசியில்லாத நல்ல காசினைப் பெற்றார். அதனைப் பெற்ற அடியார்கள், பண்டம் வாங்குதற்குச் சென்று கொடுத்தபோது வணிகர்கள், 'இக்காசு மிக நன்று, வேண்டுவன தருவோம்' எனச் சொல்லி உணவுப் பொருளைத் தந்தார்கள். அன்று தொடங்கிப் பிள்ளையார் திருமடத்திலும் அடியார்கள் உரிய காலத்தில் திருவமுது செய்தார்கள். இங்ஙனம் இருவருடைய திருமடங்களிலும்

எண்ணிறந்த சிவனடியார்கள் திருவமுது செய்து மகிழ்ந்துறையும் காலத்தே எங்கும் மழை பெய்து நெல் முதலிய தானியங்கள் நிறைய விளைந்தமையால் உயிர்களெல்லாம் துன்ப நீங்கி யின்புற்றன.

பிள்ளையார் திருவீழிமிழலையிறைவரை நோக்கி, 'வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்' என வெளிப்படையாக வேண்டுதலால் இத்திருப்பதிகம் பிள்ளையார் பெற்ற படிக்காசின் வட்டந் தீர்தற் பொருட்டு அருளிச் செய்யப்பெற்றதென்பது நன்கு விளங்கும். இங்ஙனம் பாடிப்போற்றிய பிள்ளையாரது வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்தருளிய வீழிமிழலைப்பெருமான், பிள்ளையாருக்கு வாசிதீரக் காசளித்தருளினர் என்பது வரலாறு. திருநாவுக்கரசர் தம் கெழுதகை நண்பராகிய திருஞானசம்பந்தரைக் குறித்துப் பேசும் நிலையில்,

"பாடிப்பெற்ற பரிசில் பழங்காசு
வாடி வாட்டந் தவிர்ப்பார்"

எனப் புகழ்ந்து போற்றுதலால் இவ்வரலாற்றின் உண்மை நன்கு தெளியப்படும். ஞானசம்பந்தர் பெற்ற காசு வாசியுளதாதற்கு அதன் பழமையே காரணம் என்பதனை, 'பரிசில் பழங்காசு' என்ற தொடரால் அப்பரடிகள் நன்கு விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

சீகாழிப்பதியிற் பெரிய பெருமாட்டியுடன் தோணி மீது வீற்றிருந்தருளும் பெருமானைக் காண விரும்பிய திருஞானசம்பந்தரைக் கழுமல நகர்க்குப்போகவிடாது தோணிபுரத் திருக்கோலத்தை வீழிமிழலை விண்ணிழி விமானத்திலேயே காட்டியருளிப் பிள்ளையாரையும் திருநாவுக்கரசரையும் திருவீழிமிழலையிலேயே தங்கப் பணித்து, பஞ்சம் வந்தபொழுது அவ்விரு பெருமக்களுக்கும் நாடோறும் ஒவ்வொரு காசு தந்தருளிய

வீழிமிழலை யிறைவரது பேரருட் செயலைப் பிற் காலத்தில் அத்திருத்தலத்தினை யிறைஞ்சுதற்கு வந்த நம்பியாரூரர் கேட்டு மகிழ்ந்தார். 'வீழிமிழலையில் வீற்றிருக்கும் பெரியீர், நல்லிசை ஞானசம்பந்தரும் நாவினுக்கரையரும் பாடிய இன்னிசைத் தமிழ்ப்பாடல் களை நீவீர் இருந்த இடத்திலேயே அமைதியாக அமர்ந்து கேட்கவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பத்தால் பெருமக்களாகிய இருவர்க்கும் நாடோறும் படிக்காசு தந்தருளினீர். அவ்விருவரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை சொல்லியவே சொல்லியேத்தும் தொண்டினை மேற் கொண்டவன் அடியேன். ஆதலால் அடியேனுக்கும் அருளுதல் வேண்டும்' என வினவும் முறையில்,

பரந்த பாரிடமூரிடைப்பலி பற்றிப் பார்த்துணுஞ் சுற்றமாயினீர்
தெரிந்த நான்மறையோர்க் கிடமாய திருமிழலை
இருந்துநீர் தமிழோடிசைகேட்கும் இச்சையாற் காசுநித்தல் நல்கினீர்
அருந்தண் வீழிகொண்டீர் அடியேற்கும் அருளுதிரே.

என் வீழிமிழலைப் பெருமானைப் பாடிப் போற்றியுள்ளார்.

இவ்வாறு ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அப்பரடி களும் திருவீழிமிழலையில் அடியார்களுடன் தங்கி யிருந்து இறைவன் அளித்த படிக்காசினைக் கொண்டு பசியால் வருந்திய எல்லார்க்கும் அமுதளித்துத் துயர் கூர் வறுமை துடைத்தருளிய திருவருட் பண்பினால் தான் இவ்வுலகம் நிலைபெறுவதாயிற்று என்ற உண்மையினை,

பாடிய செந்தமிழாற் பழங்காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீர்த்திரு ஞானசம்பந்தன் நிறைபுகழான்
நேடிய பூந்திரு நாவுக்கரசோ டெழின்மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தினா லுளதாய்த்திக் குவலயமே.

என்ற பாடலால் நம்பியாண்டார் நம்பி அறிவுறுத்திய திறம் நினைந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

மறைக்கதவம் அடைத்தல்

ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அப்பரடிகளும் அடியார் கூட்டத்துடன் திருவீழிமிழலையினின்றும் புறப்பட்டுத் திருவாஞ்சியம் முதலிய பல தலங்களைப் பணிந்துபாடி அன்பர்கள் எதிர்கொண்டு போற்றத் திருமறைக் காட்டை அடைந்தார்கள். அப் பெருமக்களிருவரும் திருமறைக் காட்டிலுள்ள திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து கோபுரத்துள் நுழைந்து முன்றில் வாயிலை அணுகினார்கள். முன்னாளிலே அருமறைகள் சிவபெருமானை வழிபாடுசெய்து திருக்காப்பிடப் பெற்ற திருக்கதவை அம்மறைகளை அன்புடன் ஓதும் அடியார்கள் வந்து திறக்கப்பெறாமையினால் அவ்வாயில் அடைக்கப்பட்டே இருந்தது. அந்நிலையில் அன்பர்கள் வேறோர் பக்கத்தில் வாயிலமைத்து அதன் வழியே சென்று வழிபட்டு வந்தனர். இச் செய்தியினை அடியார்கள் சொல்லக் கேட்ட ஆளுடைய பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசரை நோக்கி, 'அப்பரே வேதவனப்பெருமானை எப்படியும் இவ்வாயில்வழியாகச் சென்று நாம் வழிபடுதல் வேண்டும். இத் திருக்கதவு திறக்கும்படி நீரே செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடியருளும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அப்பரும் பிள்ளையார் வேண்டுகோட்கிசைந்து 'பண்ணினேர் மொழியாள் உமைபங்கரோ' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். அப் பதிகப் பாடல்களின் பொருட்சுவையினைத் துய்க்க விரும்பிய மறைக்காட்டு இறைவர், பதிகம் முடியுமளவும் திருக்கதவைத் திறக்கத் தாழ்த்தருளினர். அதுகண்டு வருத்தமுற்ற அப்ப மூர்த்திகள் 'அரக்கனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீர், இரக்கமொன்றிலீர் எம்பெருமானிரே' எனப் பத்தாம் பாடலைப் பாடினார். அடைக்கப்பட்டிருந்த திருக்கதவு இறைவர் அருளால் விரை

வில் திறந்துகொண்டது. இரு பெருமக்களும் அளவிலா மகிழ்ச்சியுடையராய் அடியார்களுடன் கோயிலி னுள்ளே புகுந்து இறைவன் திருமுன்னர் வீழ்ந்திறைஞ் சித் திருப்பதிகங்கள் பாடிப் போற்றினார்கள். மறைக் காட்டீசரை வழிபட்டு வெளியே வந்தபின் திருநாவுக் கரசர் ஆளுடைய பிள்ளையாரை நோக்கி 'இத்திருக் கதவம் இறைவனருளால் அடைக்கவும் திறக்கவும் அமையும்படி தாங்கள் இப்பொழுது அடைக்கப் பாடி யருளுதல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கிசைந்த பிள்ளையார்.

சதுரம்மறை தான்துதி செய்து வணங்கும்
மதுரம்பொழில் சூழ்மறைக் காட்டுறை மைந்தா
இதுநன் கிறை வைத்தருள் செய்க எனக்குன்
கதவந்திருக் காப்புக்கொள் ளுங்கருத் தாலே.

என்ற திருப்பாடலைப் பாடினார். அந்நிலையில் முன் திறந்திருந்த கதவு தானே அடைத்துக்கொண்டது. அதுகண்டு திருநாவுக்கரசரும் அங்கிருந்த அடியார் களும் இறைவன் திருவருட்டிறத்தை வியந்து போற்றி னார்கள். பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தின் ஏனைய பாடல்களையும் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தினார். பின்பு இருபெருமக்களும் அடியார்களுடன் அங்குள்ள திருமடத்தில் தங்கியிருந்தனர்.

வாய்மூர் இறைவர் ஆடல்காட்டியருளல்

அருமறைகளால் திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு தம்மால் அரிதில் திறக்கப்பெற்றதும் பிள்ளை யாரால் எளிதில் அடைக்கப்பெற்றதும் ஆகிய இரு நிகழ்ச்சிகளையும் எண்ணிய திருநாவுக்கரசர், தாம் இறைவன் திருக்குறிப்பறியாது திறக்கப்புகுந்தது தவறெனக் கருதிய உள்ளத்தினராய்த் திருமடத்தின் ஒருபால் துயில்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சிவ பெருமான் சைவ வேடத்துடன் அரசர்முன் தோன்றி,

'நாம் திருவாய்மூரில் இருப்போம். எம்மைப் பின் தொடர்ந்து வருக' எனக் கூறிப் போயினர். அவரைக் கண்டபொழுதே கைகளைத் தலைமேற் குவித்தெழுந்த அப்பரடிகள், பேரார்வத்துடன் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். இவ்வாறு அப்பரடிகளை அழைத்துச்சென்ற இறைவர், அணிமையிலுள்ளார் போற் காட்டி நெடுந்தூரஞ் சென்று வழியிடையே மறைந்தருளினர். அந்நிலையில், திருமறைக் காட்டில் திருமடத்தில் தங்கியிருந்த ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசரைக் காணாது 'அவர் திருவாய்மூருக்கு எய்தினர்' என அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு அவரைத் தேடிச்சென்றார். வழியிடையே தம்மை அழைத்துப் போந்த இறைவரைக் காணாது வருத்த முற்ற திருநாவுக்கரசர், தம்மை ஆரா அன்பினால் தேடிவரும் கெழுதகை நண்பராகிய ஞானசம்பந் தரைக்கண்டு மகிழ்ந்தார். 'அருமறைகளால் அடைக் கப்பெற்ற திருக்கதவைக் குறிப்பறியாது திறக்க முற்பட்ட என்னைப்போலன்றித் திருத்தொண்டின் நிலைமை நன்கு செறியப்பாடி அடைப்பித்த செழித்த மொழிவளமுடைய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் உதோவந்து நிற்கின்றார். திருவாய்மூர்ப்பெருமான் என்னையன்றி இவரையும் மறைத்துநிற்க வல்லரோ' என வினவும் முறையில்,

> திறக்கப் பாடிய என்னினுஞ் செந்தமிழ்
> உறைப்புப் பாடி அடைப்பித்தார் உந்நின்றார்
> மறைக்க வல்லரோ தம்மைத் திருவாய்மூர்ப்
> பிறைக்கொள் செஞ்சடையாரிவர் பித்தரே.

என்ற திருக்குறுந்தொகையைப் பாடிப் போற்றினர். அப்பொழுது திருவாய்மூரிறைவர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு எதிரே தோன்றி ஆடல்காட்டி யருள் புரிந்தார். பிள்ளையார் தாம்கண்ட அற்புதக் காட்சியை,

தளரிள வளரென வுமைபாடத் தாளமிடவோர் கழல்வீசிக்
கிளரிள மணியர வரையார்த் தாடும் வேடக் கிறிமையார்
விளரிள முலையவர்க் கருள்நல்கி வெண்ணீறணிந்தோர் சென்னியின்மேல்
வளரிள மதியமொ டிவராணீர் வாய்மூரடிகள் வருவாரே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தாற் போற்றித் தெய்வக்காட்சியாகிய அதனை அப்பரடிகளுக்கும் காட்டி மகிழ்ந்தார். இப்பதிகத்துப் பாடல்தோறும் தம் நண்பராகிய அப்பரடிகளை 'இவர்' எனச் சுட்டிக்காட்டி, 'இவரை ஆட்கொண்டருளும் நீர்மையையுடைய திருவாய்மூரிறைவர் இதோ வருகின்றார்' என்ற பொருளமைய 'இவர் ஆள்நீர் வாய்மூரடிகள் வருவாரே எனப் பிள்ளையார் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். இதனால் ஞானசம்பந்தர், திருவாய்மூரடிகள் தமக்குக் காட்டிய ஆடற்கோலத்தைத் தம்நண்பராகிய நாவரசர்க்குக்காட்டிய செய்தி நன்கு புலனாதல் காணலாம். திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் திருவாய்மூரிற் சில நாளமர்ந்து பெருமானைப் போற்றி மீண்டுந் திருமறைக்காட்டினையடைந்து திருமடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்.

திருஞானசம்பந்தர் திருமறைக்காட்டில் திருநாவுக்கரசருடன் போந்து திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கோயிற் கதவினை அடைத்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியை,

" அடைத்தது
அரைசோ டிசையா அணிமறைக் காட்டுக்
குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக் கதவே " 1

எனவும்,

— " நித்திலங்கள்
மாடத்தொளிரும் மறைக்காட் டிறைகதவைப்
பாடி யடைப்பித்த பண்புடையான் " 2

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

---

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை—4
2. " திருத்தொகை.

மதுரைக்கு எழுந்தருளுதல்

பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஆனைமலை முதலிய மலைகளைத் தங்களுக்குரிய இருப்பிடமாகக்கொண்டு வாழ்ந்த சமணர்கள், தங்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதுடன் பிற சமயத்தவர்களை யிகழ்ந்தும் வந்தனர். அந்நாளிற் பாண்டிநாட்டை அரசு புரிந்தவன் கூன் பாண்டியன் என்பான். அவன் சமண சமயத்தவர் சூழ்ச்சியிற்பட்டுத் தனக்குரிய சைவசமயத்தை விட்டுச் சமணனாயினான். பாண்டிநாட்டுக் குடிமக்களிற் பலரும் சமணசமயத்தை மேற்கொண்டனர். அங்குள்ள திருக்கோயில்களிற்பல பாழிகளாகவும் பள்ளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டன. மதுரை நகர மாந்தரில் பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சர்பெருமானாகிய குலச்சிறையாரும் தமக்குரிய சிவநெறியை நெகிழவிடாது கடைப்பிடித்தொழுகினார்கள். அவ்விருவரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருத்தலைக் கேள்வியுற்றுப் பிள்ளையாரை வணங்கிவரும்படி தம் பரிசனத்தார் சிலரை மறைக்காட்டிற்கு அனுப்பினார்கள்.

பாண்டிநாட்டிலிருந்து திருமறைக்காட்டிற்கு வந்த பரிசனங்கள், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பணிந்து தம் நாட்டின் நிலைமையையும் மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் ஆகிய இவர்களது அன்பு வணக்கத்தையும் தெரிவித்து நின்றார்கள். உடனிருந்த அடியார்கள் சிவநெறி பரப்பப் பாண்டிநாட்டிற்கு எழுந்தருளவேண்டும் எனப் பிள்ளையாரை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அது கேட்டு ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசரைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டு திருமறைக்காட்டுத் திருக்கோயிலுட் சென்று இறைவரைப் பணிந்து மதுரைக்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பத்தை நாவரசர்க்குத் தெரிவித்தார். அதனை

யுணர்ந்த வாகீசர், பிள்ளையாரை நோக்கிப் 'பிள்ளாய், அந்த அமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனைக்கு ஓர் எல்லை யில்லை என்பதை யானே அனுபவத்திருக்கின்றேன். அன்றியும் ஞாயிறு முதலிய கோள்களும் இப்பொழுது நல்ல நிலைமையில் இல்லை. ஆகவே இப்பொழுது பாண்டி நாட்டிற்கு எழுந்தருள உடன்படுவது ஆகாது' என்று கூறித் தடுத்தருளினார். அதுகேட்ட பிள்ளையார் 'நாம் போற்றுவது நம் பெருமான் திருவடிகளாதலால் நம்பால் எத்தகைய தீங்கும் வாராது' என வற்புறுத்து முகமாக,

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள்கங்கை முடிமேலணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்லநல்ல அவை நல்லநல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

எனத்தொடங்கும் கோளறு திருப்பதிகத்தைப்பாடிக் கோளும் நாளும் தீயவேனும் இறைவனடியார்களுக்கு நன்காம் எனக் கூறியருளினார். இத்திருப்பதிகத்தைச் செவிமடுத்து மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், மதுரைப் பயணத்திற்கு உடன்பட்டுப் பிள்ளையார்க்கு முன்னே தாமும் புறப்படத் துணிந்தார். அதனை யுணர்ந்த ஞானசம்பந்தர், 'அப்பர், நீர் இச் சோழநாட்டிலே இறைவரைத் தொழுதிருப்பீராக' எனக் கைகூப்பி வணங்கித் தடுத்தனர். அப்பரடிகளும் பிள்ளையாரது விருப்பத்திற்கிணங்கித் தமது பயணத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்.

'வேயுறு தோளி பங்கன்' என்ற இத்திருப்பதிகம், கோள்களாலும் நாள்களாலும் உலகியலில் நேருந்

துன்பங்கள் சிவனடியார்களைச் சார்ந்து வருத்தாதபடி ஆளுடைய பிள்ளையாரால் ஆணையிட்டு அருளிச் செய்யப்பெற்றதென்பது,

தேனமர் பொழில்கொளாலை விளைசெந்நெல் துன்னி
 வளர் செம்பொ னெங்குநிகழ
நான்முக னாதியாய பிரமாபுரத்து
 மறைஞான ஞான முனிவன்
தானுறு கோளுநாளும் அடியாரைவந்து
 நலியாத வண்ணம் உரைசெய்
ஆனசொன் மாலையோதும் அடியார்கள் வானில்
 அரசாள்வர் ஆணை நமதே.

எனவரும் திருக்கடைக்காப்பினால் இனிது விளங்கும். இவ்வாறு சிவனடிகளைச்சிந்தித்து வழிபடும் அன்புடைத் தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசடிகள் திருமுன்னே ஆளுடைய பிள்ளையார் கோளறு திருப்பதிகம் பாடி 'ஆணை நமதே' எனக்கூறிய ஒருமைப்பாட்டினை,

'முத்திப் பகவன் முதல்வன் திருவடியை
அத்திக்கும் பத்தரெதிர் ஆணை நம தென்னவலான்'

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையில் நம்பியாண்டார் நம்பி ஆர்வமுறப் பாராட்டியுள்ளனர். இங்ஙனம் உறுதிப்பொருளைத் தம்மேல் ஆணையிட்டு அறிவிக்கும் உரவோர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராதலின் அவரை 'ஆணை நமதென்ற பெருமாள்' என்ற பெயரால் நம் தமிழ் முன்னோர் கல்வெட்டுக்களிற் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்கள்.

திருநாவுக்கரசர்பால் விடைபெற்ற திருஞானசம்பந்தர், அடியார்கள் புடைசூழச் சிவிகையிலமர்ந்து அகத்தியான் பள்ளி, கோடிக்குழகர் முதலிய தலங்களை வணங்கிச் சோழநாட்டிலிருந்து தென்மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்று தென்பாண்டி நன்னாட்டையடைந்

தருளித் திருக்கொடுங்குன்றத்து இறைவனை வணங்கி மதுரை நகரத்தின் மருங்கே வந்தடைந்தார். பிள்ளையார் வருகையை யறிந்து மகிழ்வுற்ற மங்கையர்க்கரசியார், பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைக்கும்படி குலச்சிறையாரை முன்னர் அனுப்பினர். மந்திரியாராகிய அவரும் மதுரை நகர எல்லையின் புறத்தே சென்று ஆளுடைய பிள்ளையாரைக்கண்டு நிலமுறப் பணிந்து வீழ்ந்தார். பிள்ளையார் சிவிகையினின்றும் இறங்கி அவரைத் தமது கைகளாற்பற்றியெடுத்து, 'செம்பியர் பெருமான் குலமகளாகிய மங்கையர்க்கரசியார்க்கும் திருந்திய தூயநெஞ்சமுடைய அமைச்சராகிய உமக்கும் நம் சிவபெருமானது திருவருள் பெருகும் நன்மைதான் வாலிதே' என வினவினர். அதனைக்கேட்ட குலச்சிறையார் பிள்ளையாரைப் பணிந்து நின்று 'அடியேங்கள் சென்ற காலத்திலே பெற்றுள்ள பழுதுடையாத்திறமும், இனி எதிர்காலத்திலே பெறுஞ் சிறப்பும் தேவரீர் இத்தென்றமிழ் நாட்டிற்கு எழுந்தருளிய இந் நிகழ்கால நிகழ்ச்சியினலே பெற்ற பேருகும். இதனல் அடியேங்கள் எக்காலத்தும் திருவருளுடையோம் ஆயினேம். நன்மையில்லாத நெறியில் அழுந்திக் கிடக்கும் இந்நாடும் நல்லதமிழ் வேந்தனுகிய எங்கள் பாண்டிய வேந்தனும் வெற்றிபொருந்திய திருவெண்ணீற்றினுலே விளங்கும் மேன்மையையும் பெற்றேம். பாண்டிமாதேவியாகிய அரசியாரும் தாங்கள் இங்கெழுந்தருளியதறிந்து அடியேனை இங்குத் தங்கள் திருமுன் அனுப்பினுர்கள்' எனக் கூறினர். பிள்ளையார் மதுரையை நெருங்கிய நிலையில் திருவாலவாய் எம்மருங்குள்ளது என வினவினர். அங்கு நின்ற அடியார்கள், கோபுரத்துடன்தோன்றும் அதுவே திருவாலவாய் எனக் கூறினுர்கள். அதனைக்கண்ட பிள்ளையார் நிறைந்த பேரன்பினல் நிலமிசைப்பணிந்து 'அன்பராயினுர் பரவும் ஆலவாயாவதும் இதுவே' என வியந்து 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற முதற் குறிப்புடைய

திருப்பதிகத்தைப்பாடி மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் ஆகிய இருவரது திருத்தொண்டினையும் திருவாலவாய்ப் பெருமான் ஏற்றருளிய திறத்தைச் சிறப்பித்தருளினார். பின்பு குலச்சிறையாருடன் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலை வலங்கொண்டு இறைவர் திருமுன்னின்று 'நீலமாமிடற், றாலவாயிலான், பாலதாயினார். ஞாலமாள்வரே' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றினார்.

ஆலவாயிறைவரைப் பணிதற்குத் திருக்கோயிலினுள்ளே புகும் மங்கையர்க்கரசியார், இறைவரைக் கும்பிட்டுக் கோயில் முன்றிலில் அணைந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரைக் கண்டு அவருடைய திருவடித்தாமரைகளில் வீழ்ந்து பணிந்தார். பிள்ளையார் எழுதரிய மலர்க்கையால் அவரை எடுத்தார். "யானும் என் நாயகனும் செய்த தவம் என்கொலோ" என மங்கையர்க்கரசியார் மனமுருகிப் போற்றினார். 'புறச் சமயச் சூழலுள்ளே இருந்தும் சிவனடித்தொண்டினை மறவாது வாழும் பெருந்தகையீர், உம்மைக் காணும் பொருட்டே யாம் இங்கு வந்தோம்' எனக் கூறிப் பிள்ளையார் பாண்டிமாதேவியார்க்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினார். செல்வமல்கிய திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலில் தங்கித் தொண்டுபுரிந்துவரும் அடியார்கள் பிள்ளையாரை அணுகிப் 'புறச்சமய இருள்கெடத் தாங்கள் இங்கெழுந்தருளுதற்கு அடியேங்கள் அளவிறந்த தவமுடையோம்' எனக் கூறிப் போற்றினார்கள். அவர்களுக்கு அருளுரை கூறிய ஆளுடைய பிள்ளையார், திருக்கோயிற்புறத்தணைந்து குலச்சிறையார் காட்டிய திருமடத்தில் அடியார்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். பாண்டிமாதேவியார் ஆணையின்படி அமைச்சராகிய குலச்சிறையார் ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கும் அடியார்களுக்கும் நல்விருந்து அளித்தார்.

சமணரை வாதில் வெல்லுதல்

பகற்பொழுது போய் இராப்பொழுது தொடங்கியது. ஞானசம்பந்தருடன் வந்த அடியார்கள் பாடும் திருப்பதிகத்தின் இன்னிசை முழக்கம் மதுரை நகர மெங்கும் பரவுவதாயிற்று. அதுகண்டு பொருத சமணர்கள், கூட்டமாகச்சேர்ந்து பாண்டியனையடைந்து 'மதுரையிற் சைவ வேதியர்கள் கூட்டமாக வந்திருத்தலைக் கண்டமையால் உண்ணாநிலையினர் ஆயினேம்' என அறிவிக்கும் முறையில் 'யாங்கள் கண்டுமுட்டு' என்றனர். இத் துன்பச் செய்தியைக் கேட்டமையால் யானும் உண்ணா நிலைமையினனாயினேன் என்பான் 'யானும் கேட்டு முட்டு' என்றான் பாண்டியன். சினமுற்ற அவ்வேந்தன் 'சிவனடியார்கள் இங்கு வந்திருப்பதன் நோக்கம் யாது' என வினவினான். 'சோழ நாட்டிலே சீகாழிப்பதியிலே பிறந்த பார்ப்பனச் சிறுவனொருவன் சிவனிடத்திலே ஞானம் பெற்றவனென்று முத்துச்சிவிகையிலே ஏறியமர்ந்து எங்களை வாதில் வெல்லும்பொருட்டு அடியார்களோடு இங்கே வந்துள்ளான்' எனச் சமணர்கள் கூறினார்கள். 'இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்' என்றான் பாண்டியன். 'சம்பந்தன் என்னும் அவ்வந்தணன் தங்கியிருக்கும் மடத்தில் மந்திரவிச்சையினாலே தீப்பற்றும்படி நாம் செய்வோமானால் அவன் இந்த நகரத்திலே இருத்தற்கு அஞ்சி ஓடிவிடுவான்' எனச் சமணர்கள் கூறினார்கள். 'ஆவது இதுவேயாகில் அதனைச் செய்யப் போமின்' என்று கூறி அரசன் அவர்களை அனுப்பினான். அரசனது ஆதரவுபெற்றுச் சென்ற சமணர்கள், தங்கள் மந்திர வன்மையினால் சம்பந்தர் மடத்தில் தீமூட்ட முனைந்தார்கள். மந்திரங்களெல்லாவற்றினும் மிக்கதாகிய திருவைந்தெழுத்தினையோதும் சிவனடியார்கள் தங்கிய திருமடத்தில் சமணருடைய மந்திரங்கள் யாவும் பயன்படாதொழிந்தன. வலியற்ற சமணர்கள் இரவில் மறைந்துசென்று சம்பந்தர் திருமடத்தில் தாமே

தீமூட்டினர். மடத்தில் ஒருபகுதி தீப்பற்றியெரிந்தது. அதுகண்டு அஞ்சிய சிவனடியார்கள் விரைந்துதீயினை யணைத்து ஞானசம்பந்தர் முன்சென்று முறையிட்டார்கள். அஃதுணர்ந்த பிள்ளையார், சிவனடியார்கள் துயிலும் மடத்தில் பாவிகள் இங்ஙனம் பழுதுசெய்தல் முறையாகுமோ? இத்தீங்கு என்பொருட்டு அவர்களாற் செய்யப்பட்டதாயினும் இறைவனடியார்களைப் பற்ற வல்லதோ? இத்தீங்கு அரசன்முறை செய்யாமையால் நேர்ந்ததாகும் எனச் சிந்தித்து, சைவர் வாழ்மடத்து அமணர்கள் இட்ட தீத்தழல்போய்ப் பையவே சென்று பாண்டியனைச் சார்வதாகுக' என ஏவும் கருத்துடன்,

செய்யனே திருவாலவாய் மேவிய
ஐயனே யஞ்சலென்றருள் செய்யெனைப்
பொய்யரா மமணர் கொளுவுஞ்சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரது மங்கல நாணைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் மந்திரியாராகிய குலச்சிறையார் மன்னவன்பால் வைத்த அன்பினைக் கருதியும் பாண்டியன்பால் அபராதமுறுதலையெண்ணியும் அவன் மீண்டும் சிவநெறியிற் சேர்தற்குரிய நற்பேற்றினை நினைந்தும் பிள்ளையார் தீப்பிணியைப் பையவே செல்க எனப் பணித்தருளினர். 'நிறைமொழிமாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழி' அவர்கள் கருதிய வண்ணம் நன்மையும் தீமையும் உடனே தரவல்லதாகலின், மறைமுனிவராகிய பிள்ளையார் 'பையவே சென்று பாண்டியற்காக' என இத் திருப்பதிகத்திற் பணித்தவாறு விரிந்த வெந்தழல் வெம்மைபோய்த் தென்னவனாகிய பாண்டியனை மெல்லப் பொருந்தி வெப்பு நோயாக மாறியது.

திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளிய திருமடத்தில் சமணர்கள் வைத்த தீயானது நீதியல்லா நெறியில் அன்னோர் ஒழுகுதற்கு இடமளித்த பாண்டியனையே

பற்றி வருத்தற்குரிய தென்னும் உலகியல் முறையினை யொட்டி ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இறைவன் திருவருளையெண்ணி இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர் எனத் தெரிகிறது. இந்நுட்பம்,

அப்ப னாலவா யாதி யருளினல்
வெப்பந் தென்னவன் மேலுற மேதினிக்
கொப்ப ஞானசம் பந்த னுரைபத்தும்
செப்ப வல்லவர் தீதிலாச் செல்வரே

எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக் காப்பினுல் இனிது விளங்கும். பாண்டிமாதேவியாராலும் குலச் சிறையாராலும் உபசரிக்கப்பெற்று மதுரையில் தங்கிய ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார், அன்றிரவு சமணர்கள் தம்மடத் திலிட்ட தீயினைப் பாண்டியனைப்பற்றி வருத்துக எனப் பணித்தருளிய இந்நிகழ்ச்சியினை,

'பத்திச் சிவமென்று பாண்டியமா தேவியொடும்
கொற்றக் கதிர்வேற் குலச்சிறையுங் கொண்டாடும்
அற்றைப் பொழுதத் தமணரிடு வெந்தீயைப்த
பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை என்னவலான்'[1]

எனவரும் தொடர்களில் நம்பியாண்டார்நம்பி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தர் தங்கிய திருமடத்தில் இரவில் சமணர்கள் தீயிட்ட செய்தி பொழுது புலர்ந்ததும் வெளிப்படுவதாயிற்று. அதனைக் கேள்வியுற்ற மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும்மனநடுக்கமுற்றனர். 'இக்கொடியோர் வாழும் நாட்டிலேஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை வரவழைத்த நாம் இறப்பதே நன்று' எனத் துணிந்தனர். பின்பு திருமடத்திலே தீதின்மை யறிந்து ஒருவாறு ஆறுதல் பெற்றனர். இந்நிலையிலேயே பாண்டி மன்னனை வெப்புநோய் பற்றி வருத்தும் செய்தியைக் காவலாளர்கள் பாண்டிமாதேவியார்க்கும் அமைச்சர்க்

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை.

கும் விரைந்து தெரிவித்தார்கள். அது கேட்ட மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் உளநடுக்கமுற்று மன்னனை யடைந்தார்கள். மருத்துவர்கள் தாம் கற்ற பல கலைகளால் மன்னனது நோயைத் தணிக்க முயன்றும் அந்நோய் தணியவில்லை. தங்கள் சமயப் புரவலனாகிய பாண்டியன் சுரநோயால் வருந்துவதை யறிந்த சமண முனிவர்கள், மன்னனை யடைந்து அவனது நோய்க்குக் காரணம் தமது தீச்செயலே யென வுணராதவர்களாய், நோய் தணிக்கும் மந்திரங்களைச் சொல்லி மயிற்பீலியால் தடவினார்கள். தம் கையிலுள்ள குண்டிகை நீரைத் தெளித்தார்கள். அதனால் மன்னனது சுரநோய் முன்னையிலும் பன்மடங்கு அதிகரிப்பதாயிற்று. அது கண்டு வருத்தமுற்ற பாண்டியன், அவர்களைப் பார்த்து 'நீங்கள் ஒருவரும் இங்கே தங்காது போய்விடுங்கள்' என வெகுண்டு கூறி உணர்விழந்து சோர்ந்தான்.

மன்னது சோர்வு கண்டு அச்சமுற்ற மங்கையர்க்கரசியார், அமைச்சரை நோக்கி 'நேற்றிரவு திருஞானசம்பந்தர்க்குச் சமணர்கள் செய்த தீமைதான் இப்படி முடிந்ததோ' என வருந்திக் கூறினர். குலச்சிறையார் பாண்டியனைப் பணிந்து 'ஞானசம்பந்தர்க்கு அருகர்கள் செய்த தீங்கே இவ்வாறு வந்து மூண்டது. ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை அழைத்தால் இந்நோய் தீரும்' என மொழிந்தார். ஞானசம்பந்தர் என்னும் நாம மந்திரம் தன் செவியகத்துப் புக்க அளவிலே அயர்வு நீங்கி உணர்பெற்ற பாண்டியன், சமணர்கள் செய்யுந் தீச்செயல்களே தனது நோய்க்கு ஏதுவாயின என எண்ணினன். 'திருஞானசம்பந்தர் அருளால் இந்நோய் அகலுமேல் அறிவேன். யானுற்ற பிணியைத் தீர்த்து வென்றவர் பக்கமே சார்தற்குரியேன். அவ்வாறாயின் அவரை அழைப்பீராக' எனப் பணித்தான். அது கேட்ட மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறையாரும் மன்னனுக்குத் திருவருட் பேறுண்டாதலை யுணர்ந்து மனமகிழ்ச்சி யுடையராய், ஞானத்தின் திருவுருவாய் எழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை

யாரையடைந்து அவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பணிந்து நின்று, "சமணர்கள் செய்த தீத்தொழில் கேட்டு மிகவும் அஞ்சி வருந்திஞேம். அவர்கள் செய்த தீங்கு வெப்பு நோயாகி அரசனைப்பற்றி நின்று மிகவும் வருத்துகின்றது. அமணர்கள் தீர்க்கப்புக்க அளவில் அந்நோய் மேலும் பெருகி வருத்துவதாயிற்று. ஆதலால் தாங்கள் அரசன் முன்னர் அமணர்களை வென்றருளின் வேந்தனுயிரும் அடியேங்களது உயிரும் உய்யும்' என விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்ட பிள்ளையார் 'நீவிர் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா. யாவரும் கண்டு மகிழும் வண்ணம் அமணர்களை இன்றேவாதில் வென்று தென்னவர் கோமானைத் திருநீறு அணிவிப்போம்' என மொழிந்தருளினர்.

'ஆவதும் அழிவதும் ஆகிய எல்லாம் இறைவன் செயல்' என்னும் உறுதியுடன் திருமடத்திலிருந்து புறப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர், திருவாலவாய்த் திருகோயிலையடைந்தார். கண்ணுற்பார்க்கத் தகாத கொடியோரை நேரிற் கண்டு வாது செய்தல் ஆலவாய்ப் பெருமானுகிய நினது திருவுள்ளத்திற்கு இயைந்த செயலாகுமா? என இறைவனது திருக்குறிப்பை வினவியறிந்துகொள்ளும் விருப்பத்துடன்,

காட்டு மாவ துரித்துரி போர்த்துடல்
நாட்ட மூன்றுடையா யுரை செய்வனன்
வேட்டு வேள்வி செய்யா அமண்கையரை
ஓட்டி வாது செயத்திரு வுள்ளமே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடி இறைவனது திருவுள்ளக் குறிப்பினை யுணர்ந்துகொண்டார். பின்பு சமணர்களை வாதில் வென்று அழித்தற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருப்புகழே உலகமெல்லாம் பரவச் செய்தற் பொருட்டும் ஆலவாயிறைவனது உடன்பாடு பெற்று அப்பெருமான்பால் விடைபெறுங் கருத்துடன்,

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆத மில்லி யமணொடு தேரரை

வாதில் வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமே
பாதி மாதுடனுய பரமனே

ஞாலநின்புகழேமிக வேண்டும் தென்
ஆலவாயி லுறையுமெம் ஆதியே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினுர். 'வாடல் மேனி அமணரை வாட்டிடக் கூடலாலவாய்க்கோனை விடைகொண்டு' அடியார்கள் புடைசூழச் சிவிகையி லேறியமர்ந்து பாண்டியனது அரண்மனையை அடைந் தருளினுர்.

பிள்ளையாரது வருகையை அமைச்சர் பாண்டிய னுக்குத் தெரிவித்தார். அதனையறிந்த வேந்தன். தனது நோய்த் துன்பம் சிறிது தணியப்பெற்றவனுய்ப் பிள்ளையார் அமர்தற்கு எனத் தவிசொன்றையிடும்படி சொல்லி அவரை எதிர்கொண்டழைக்க ஏவினன். அவனது செய்கையைக்கண்டு பொருமையுற்ற சமணர் கள், 'அரசே நமது சமயத்தை நிலைநிறுத்தும் முறை இதுவோ? நினது தரும நெறியை நீயே காத்தல் வேண்டும். ஞானசம்பந்தரை நோய்தீர்க்க இங்கு அழைத்தனையாயின் அவரும் நாங்களும் சேர்ந்து தீர்க்கும்படி சொல்லி, அவராலே நினது நோய் தீர்க் கப்பட்டதாயினும் எங்களாலும் தீர்க்கப்பட்டதெனச் சொல்லுக' எனக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர் களது சூழ்ச்சியை யுணர்ந்த பாண்டியன், 'நீங்கள் இருதிறத்தீரும் உங்கள் தெய்வச் சார்பினலே தீருங் கள். யான் நடுவுநிலை திறம்பி வஞ்சகம் பேசமாட் டேன்' எனத் தெளிவாகக் கூறினன். அவ்வுரை கேட்டுச் சமணர்கள் கலக்க முற்ருர்கள். அந்நிலையில் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அங்கு எழுந்தருளினுர். வேந்தன் தன் முடியின்பக்கத்தில் இடப்பெற்றிருந்த மணிப்பாசனத்தைப் பிள்ளையாருக்குக் காட்ட அவரும் அதன்கண் அமர்ந்தருளினுர். அதுகண்ட சமணர்கள் அச்சமுற்றனர். ஞானசம்பந்தரைக் காணப்பெற்ற நற்பேற்றினல் நோய் வருத்தம் சிறிது தணியப்பெற்ற

மன்னன் பிள்ளையாரை நோக்கி 'நுமது ஊர் யாது' என வினவினான். அதற்கு அவர்,

பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலிவெங்குருப் பெருநீர்த்தோணி
புரமன்னு பூந்தராய் பொன்னஞ் சிரபுரம் புறவம்சண்பை
அரன்மன்னு தண்காழி கொச்சைவயம் உள்ளிட்டங்
காதியாய
பரமனூர் பன்னிரண்டாய் நின்றதிருக் கழுமலம் நாம்
பரவுமூரே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் பிரமபுரம் முதலிய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய திருக்கழுமலமே நாம் கருதுமூர் என மறுமொழி கூறியருளினார்.

அருகேயிருந்த சமணர்கள், தம் உள்ளத்திற் கொண்ட அச்சத்தை மறைத்துக்கொண்டு கோலும் நூலும் காட்டிப் பிள்ளையாரை வாதுக்கு அழைத்தனர். சம்பந்தர் அவர்களை நோக்கி 'உங்கள் சமய நூற்றுணிபினை உள்ளவாறு பேசுங்கள்' என்றார். அருகர் கூட்டமாக எழுந்து பிள்ளையாரைச் சூழ்ந்து கொண்டு பேசத் தொடங்கினார்கள். அதுகண்டு அச்சமுற்ற பாண்டிமாதேவியார் மன்னனை நோக்கி 'ஞானசம்பந்தரோ சிறு பாலர், சமணர்களோ பலர், நினது வெப்பு நோயை இவர் தீர்த்தபிறகு சமணர்கள் வல்லமையுடையராயின் வாது செய்யலாம்' எனக்கூறினார். பாண்டியன் மங்கையர்க்கரசியாரை நோக்கி 'நீ வருந்தற்க' என்று கூறிச் சமணர்களைப் பார்த்து 'நீங்கள் செய்தற்குரிய வாதம் வேறு என்ன இருக்கிறது? நீங்களும் சிவபத்தராகிய இவரும் என்னுடைய சுரநோயைத் தீர்த்து நீங்கள் தெளிந்துணர்ந்த தெய்வத்தன்மையை என்பால் தெரிவிப்பீராக' என்றான். பிள்ளையார், தம்பால் தாயினும் சாலப்பரிவுடைய மங்கையர்க்கரசியாரை நோக்கி, 'பாண்டிமாதேவியே, என்னைப் பால் மணம்மாருத பாலன் எனக்கருதி நீ அஞ்சவேண்டாம். திருவாலவாயிறைவன் நிலைபெற்ற துணையாய் என்

நெஞ்சத்துள் எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது இச்சமணர்களுக்கு யான் எளியேனலேன்' என்னுங்கருத்தமைய,

மானி னேர்விழிமாதராய் வழுதிக்கு மாபெருந்தேவி கேள்
பானல் வாயொரு பாலன் ஈங்கிவன் என்று நீ
பரிவெய்திடேல்
ஆனைமாமலை யாதியாய இடங்களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர்கட் கெளியேனலேன் திருவாலவாயரன் நிற்கவே.

என்ற திருப்பதிகத்தினைப்பாடி அவரது அச்சத்தைப் போக்கியருளினார்.

கூன்பாண்டியன், சம்பந்தரையும் சமணர்களையும் நோக்கி 'நீங்கள் என்னுடைய வெப்புநோயைத் தீருங்கள். தீர்த்தவர் எவரோ அவரே வாதில் வென்றவர்' என்றான். ஆண்மக்களுக்கு இடப்பாகத்திலுற்ற நோயைத் தீர்த்தல் எளிதெனவுணர்ந்த அமணர்கள், மன்னனை நோக்கி 'அரசே நினது இடப்பாகத்து வெப்பினை எங்கள் சமய மந்திரத்தினால் தீர்ப்போம்' என்று சொல்லி இடப்பாகத்திற் பீலிகொண்டு தடவினார்கள். அதனால் மன்னனுக்கு முன்னையிலும் சுரநோய் அதிகப்பட்டது. அதுகண்ட வேந்தன், பிள்ளையாரை நோக்க, அரசனது குறிப்புணர்ந்த சம்பந்தர், அவனது வலப் பாகத்தில் அடைந்து, 'திருவாலவாயண்ணல் திருநீறே மருந்தும் மந்திரமுமாகி எல்லாப் பிணிகளையும் போக்கவல்லது' என்னுங் கருத்தினால்,

மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு
சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுள்ள நீறு

செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவாலவாயான்திரு நீறே.

என்ற திருநீற்றுப் பதிகத்தை அருளிச்செய்து தென்னவன் மேனியில் திருவளர் நீறுகொண்டு தமது திருக்கரத்தாற் பூசினார். அந்நிலையில் வலப்பாகத்தின் வெம்மை நீங்கியது. இடப்பாகத்தில் முன்னையினும்

வெப்பம் இருமடங்காக அதிகரித்தது. அது கண்ட அருகர்கள் நடுக்கமெய்தித் தூரத்தே சென்றனர். அரசன் அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் தோற்றீர்கள் என்னைவிட்டு அகலப் போமின்' எனக்கூறிப் பிள்ளையாரை நோக்கி 'இடப்பாகத்து வெம்மையையும் தாங்களே தீர்த்தருளவேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டான். சம்பந்தர் திருநீறுகொண்டு ஒருமுறை மன்னனது இடப்பாகத்திலே பூசியருளினார். அந்நிலையில் இருபக்கத்து வெம்மையும் நீங்கிச் சுரநோய் அறவே தீர்ந்தொழிந்தது. அரசனும் உய்ந்தனன். பாண்டியமாதேவியாரும் அமைச்சரும் பிள்ளையார் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றினார்கள். வெப்பு நீங்கப் பெற்ற பாண்டியன் எழுந்து சென்னிமேற் கைகுவித்து ஞானசம்பந்தர் திருவடிகளை வணங்கி 'யான் உய்ந்தேன்' என்றான்.

பாண்டியனது வெப்பு நோயை நீக்கும் ஆற்றலில்லாத சமணர்கள், ஞானசம்பந்தரைத் தருக்க வாதத்தால் வெல்லுதல் இயலாதெனத் தெரிந்து, தீயிலும் நீரிலும் வெல்வதாக எண்ணினார்கள். அவர்களை நோக்கிய திருஞானசம்பந்தர், 'இனி உங்கள் வாய்மையைப் பேசுமின்' என்றார். அதுகேட்ட சமணர்கள் 'தருக்கம்பேசி வெல்லவேண்டுவதில்லை, காட்சியளவையினாலேயே நிறுவுதல் இயலும். இருதிறத்தாரும் தாம் கண்ட பேருண்மையினை ஏட்டிலெழுதி அதனைநெருப்பிலிட்டால் வேவுறா ஏட்டினையுடைய சமயமே மெய்ச்சமயம்' என்றனர். திருஞானசம்பந்தர் அவர்களை நோக்கி 'நீர் உரைத்தது நன்று. அவ்வாறே செய்வோம்' என்றார். அவர் பணித்தவண்ணம் பாண்டியன் தன் பேரவை முன்னர்த் தீக்குண்டம் அமைத்து அதன்கண் தீமூட்டச் செய்தனன். திருஞானசம்பந்தர் சிவபெருமானே மெய்ப்பொருளெனத் தெளிந்து தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் எழுதப்பெற்ற அடங்கல் முறையினைக் கொணரச்செய்து, இறைவனே பொருளெனத் தொழுது அத்திருமுறையினை முடிமிசைக்

கொண்டு போற்றித் திருக்காப்பு நாணுகிய கயிற்றை அவிழ்த்து அத்திருமுறையேட்டினை விரித்துப் பார்த்தருளினார். அவ்வளவில்,

போக மார்ந்த பூண் முலையாள் தன்னோடும் பொன்னகலம்
பாக மார்ந்த பைங்கண் வெள்ளேற் றண்ணல் பரமேட்டி
ஆக மார்த்த தோலுடையன் கோவண ஆடையின்மேல்
நாக மார்த்த நம்பெருமான் மேயது நள்ளாறே.

என்ற பாடலை முதலாகவுடைய திருநள்ளாற்றுத் திருப்பதிகம் வந்து நேர்பட்டது. அதுகண்ட பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தினையே விரும்பித் திருநள்ளாற்றுப் பெருமானைத் தொழுது அப்பதிக ஏட்டினைக் கழற்றிக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டார். 'என்னை ஆளுடைய இறைவனது திருநாமமே என்றும் நிலைபெற்ற மெய்ப் பொருளாகும் என உலக மாந்தர்க்கு அறிவுறுத்தும் நிலையில் இத்திருப்பதிக ஏடு தீயில் வேவாது நிலை பெறுக' என்று சொல்லித் 'தளிரிள வளரொளி' என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடி இறைவனை வழிபட்டுப் 'போக மார்த்த பூண்முலையாள்' என்னுந் திருப்பதிக ஏட்டினை யாவரும் காணத் தீயினில் இட்டருளினார்.

இங்ஙனம் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரால் தீயிலிடப்பெற்ற ஏட்டில் எழுதப்பட்ட திருப்பதிகம், பரஞானம் அபரஞான மென்னும் இருதனங்களையுடைய உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்திற் கொண்டு விளங்கும் எண்பேருருவினனாகிய சிவபெருமானைப் பொருளாகக் கொண்டமையால், கொழுந்துவிட்டெரியும் அத்தீயினுள்ளே எரிந்து சாம்பலாகாது பச்சையாய் விளங்கிற்று. அதுகண்ட சமணர்கள் தங்கள் நூற்பொருளெழுதப்பட்ட ஏட்டினை இஃது 'என்னாகுமோ' என்ற கவலையுடன் நெருப்பிலிட்டார்கள். அவர்களால் இடப்பட்ட அவ்வேடு தீயில் வெந்து சாம்பலாயிற்று. திருஞானசம்பந்தர், தாம் தீயில்

இட்ட ஏட்டினைக் குறித்த நாழிகைவரை பார்த்திருந்து அதற்கு அழிவின்மைகண்டு, அதனை யாவருங்காண எடுத்தருளினர். அவ்வேடு முன்னையினும் பசுமையும் புதுமையும் உடையதாய் விளங்கிற்று. பிள்ளையார் தாம் நெருப்பிலிட்ட திருப்பதிக ஏட்டினை அவையத்தார் முன்னே காட்டித் திருமுறையிலே முன்போலக் கோத்தருளினர். இங்ஙனம் தீயிலிட்டும் பச்சையாய் விளங்கியதனுல் இது பச்சைப் பதிகம் எனப் போற்றப் பெறுவதாயிற்று.[1]

இவ்வாறு ஆளுடைய பிள்ளையாரால் தென்னவன் பேரவை முன்னர்த் தீயிலிடப்பெற்று வேவாது பச்சையாய் விளங்கிய பதிகம் 'போக மார்த்த' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருநள்ளாற்றுப் பதிகமே யென்பது,

" போகமார்ப்பைக்
காந்துங் கனலிற் குளிர்படுத்துக் கடற்கூடலின்வாய்
வேந்தின் துயர் தவிர்த்தானை "2

எனவரும் நம்பியாண்டார் நம்பி வாய்மொழியால் நன்கு தெளியப்படும். அன்றியும் ஞானசம்பந்தர் இத் திருப்பதிக ஏட்டினைத் தீயிலிடும்பொழுது பாடிய,

தளிரிள வளரொளி தனதெழில் தருதிகழ் மலைமகள்
குளிரிள வளரொளி வனமுலை யிணையவை குலவலின்
நளிரிள வளரொளி மருவுநள் ளாறர்தம் நாமமே
மிளிரிள வளரெரி யிடிலிவை பழுதிலை மெய்ம்மையே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தில் தாம் தீயிலிடுவதற்குத் தேர்ந்துகொண்டது, 'போக மார்த்த பூண்முலையாள்' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருநள்ளாற்றுப் பதிகமே

1. கொச்சைச் சதுரன் தன் கோமானைத் தான்செய்த
பச்சைப் பதிகத்துடன் பதினுயிரம்பா
வித்துப் பொருளை விளக்க வலபெருமான்
—திருத்தொகை

2. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி 71

யென்பதனைக் குறிப்பாக விளக்கியுள்ளார். "இளந் தளிரையொத்த ஒளிவளருந் தனது திருமேனியழகினை உலகப் பொருள்களுக்குத் தந்தருளி அவற்றுடன் பிரிவின்றி விளங்கும் மலைமகளுடைய குளிர்ச்சியும் இளமையும் ஒளியும் பொருந்திய அழகிய கொங்கையிணையொடு பொருந்துதலால் திருவருளாகிய ஒளியுடன் திகழும் நள்ளாற்றீசராகிய உமையொருபாகரது சிறப்புணர்த்துங் குறிப்புடைய இப்பதிக ஏட்டினைத் தீயினில் இடில் இப்பதிகப் பாடல்கள் பழுதுறுதலில்லையென்பது திண்ணம்" என்பது இதன் பொருள். இத் திருப்பதிகம் அரசன் முன்னிலையில் வளர்க்கப்பட்ட தீயில் ஏட்டினையிடும் பொழுது பாடப்பெற்றதென்பது,

சிற்றிடை யரிவைதன் வனமுலை யிணையொடு செறிதரும்
நற்றிற முறுகழு மலநகர் ஞானசம் பந்தன
கொற்றவ னெதிரிடை யெரியினில் இட விவை கூறிய
சொற்றெரி யொருபதும் அறிபவர் துயரிலர் தூயரே.

எனவரும் இதன் திருக்கடைக்காப்புப் பாடலால் நன்கு விளங்கும்.

திருஞானசம்பந்தர் தீயிலிட்டு எடுத்தருளிய ஏடு எரிந்து சிதையாது பச்சையாய் விளங்கியது கண்டு வியப்புற்ற பாண்டியன், சமணர்களை நோக்கி "நீவிர் இட்ட ஏட்டினை எடுத்துக் காட்டுமின்' என்றான். சமணர்கள் தாம் இட்ட ஏட்டினையெடுக்க எண்ணித் தீயருகே சென்றபொழுது தீ முன்னையினும் கொழுந்து விட்டெரிந்தமை கண்டு அஞ்சி விலகினர். அது கண்ட மன்னன் தண்ணீரைக் கொணர்ந்து தீயினை அவிக்கச் செய்தனன். பின்பு சமணர்கள் தீக் குண்டத்தை அணுகித் தாம் இட்ட ஏட்டினைத் தேடிப் பார்த்தனர்; சாம்பலுங்கரியுமன்றி மற்றொன்றையும் காணாது திகைத்து நின்றார்கள். அவர்களை நோக்கிய அரசன் 'இப்பொழுதும் நீவிர் தோற்றிலிரோ' என

நகைத்துரைத்தான். அந்நிலையில் அவர்கள் வேந்தனை நோக்கி, 'மன்னவ, ஓர் வாதினை முர்முறை செய்து உண்மை காணுதலே முறையாகும். இருதிறத்தாரும் தத்தம் சமய வுண்மைகளெழுதிய ஏட்டினை ஆற்று வெள்ளத்தில் இட்டால் எவருடைய ஏடு வெள்ளத்தில் எதிரேறிச் செல்கின்றதோ அவ்வேட்டிற்குரியவரே வென்றவராவர்' எனக் கூறினார்கள். அப்பொழுது அமைச்சராகிய குலச்சிறையார் அவர்களை நோக்கி 'இனிமேற் செய்யக்கருதும் வாதில் தோற்றவர்கள் தம் தோல்விக்கு அடையாளமாகப் பெறும் இழப்பு இன்னது என்பதனை இப்பொழுதே உறுதி செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்றார். அதுகேட்டுச் செற்ற மடைந்த சமணர்கள் 'யாம் இவ்வாதில் தோல்வி யுற்றோமானால் எங்களை இவ்வேந்தனே கழுவேற்றுங் கடமையுடையான்' என வெகுண்டு கூறினர். இச் சபதமொழியினைக்கேட்ட மன்னன், சமணர்களை நோக்கி 'நீவிர் நும் செய்கையினை மறந்து செற்றத் தால் வாய் சோர்ந்து பேசிவிட்டீர்கள். இனி வைகை யாற்றில் ஏட்டினை இடப்போதல் முறை' என்று கூறினான். அரசன் பணித்த வண்ணம் இருதிறத் தாரும் வைகையாற்றின் கரையினை யடைந்தார்கள்

முன்னே தோல்வியுற்றவர்கள் பின்னும் தோல்வி யடையமாட்டார்கள் என நம்பிய சமணர்கள், அரசனது முன்னிலையில் தங்கள் சமய வுண்மையென 'அஸ்திநாஸ்தி' யென்ற வடமொழி வசனத்தை ஏட்டிலெழுதி, அதனை வைகை யாற்றில் இட்டனர். அவர்களால் இடப்பட்ட ஏடு, ஆற்று வெள்ளத்தில் எதிரேறிச் செல்லமாட்டாது அவ்வெள்ளத்தால் விரைந்து தள்ளப்பட்டுக் கடலை நோக்கிச் சென்றது. ஏட்டினை நோக்கிக் கரைவழியே ஓடிய சமணர்கள், அதனைத் தொடரமாட்டாது திரும்பிவந்து ஞான சம்பந்தரை நோக்கி 'நீவிரும் நுமது சமய

வுண்மையை ஏட்டிலெழுதி ஆற்றிலிட்டால் உண்மை காண்போம்' எனவுரைத்தனர். அந்நிலையில் பாண்டியன், ஞானசம்பந்தரை நோக்கினான். பிள்ளையாரும் சைவசமய வுண்மைகளைத் தொகுத்துத் திருப்பாசுரமாகப் பாடத்தொடங்கினார்.

வேதநூல்களிற் சொல்லப்படும் ஒழுகலாறு உலகியல் வாழ்வின்பாற் படுமென்பதும், அழிவிலின்பப் பெருவாழ்வாகிய வீடுபேறடைவிப்பதாய் என்றும் சிதைவின்றி நிலைபெற்ற மெய்ந்நெறி சிவநெறியே யென்பதும் ஆகிய சிறந்த வுண்மைகளை, தம்முடைய மதமே சிறந்ததெனக் கூறிக் கலகஞ் செய்யுமியல்புடையராய் அங்குள்ள சமணர்கள் அறியமாட்டார்களாயினும், திருநீறு பூசப்பெற்றுப் பழவினைப்பாசம் நீங்கி இருவினையொப்புடையனாய் இறைவனையடைந்து இன்புறும் பக்குவ நிலையுற்ற பாண்டியன் அறிதல் வேண்டுமென்னும் பேருளுடையராகிய திருஞானசம்பந்தர்,

> வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
> வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
> ஆழ்க தீயது எல்லாம் அரன் நாமமே
> சூழ்க வையகமுந் துயர் தீர்கவே.

என்று தொடங்கும் திருப்பாசுரத்தைப் பாடியருளி ஏட்டில் எழுதி அவ்வேட்டினைத் தமது திருக்கரத்தால் வைகையாற்றில் இட்டருளினார். பிறவியெனும் பேராற்றை அருந்தவருள்ளம் எதிர்த்து எதிர்செல்வது போன்று அவ்வேடு வைகைப் பெருவெள்ளத்தைக் கிழித்து எதிர் ஏகியது. குலச்சிறையார் குதிரைமீது இவர்ந்து வைகையாற்றின் கரைவழியாக அதனைத் தொடர்ந்து சென்றார். இத்திருப்பாசுரத்தில் 'வேந்தனும் ஓங்குக' எனப் பிள்ளையார் பாடியதனால் முன்பு கூனனாயிருந்த

பாண்டியன் கூன் நீங்கி, நின்றசீர்நெடுமாறன் ஆயினன்.

தம்மால் வைகையாற்றில் இடப்பட்ட ஏடு எதிரேறி விரைந்து செல்லக்கண்ட பிள்ளையார்,

> வன்னியு மத்தமு மதிபொதி சடையினன்
> பொன்னியல் திருவடி புதுமல ரவைகொடு
> மன்னிய மறையவர் வழிபட அடியவர்
> இன்னிசை பாடலார் ஏடகத் தொருவனே.

என்றுதொடங்குந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றினர். அப்பொழுது அவ்வேடு வைகையின் வடகரையிலமைந்த திருக்கோயிலின் பக்கத்தில் தேங்கிய நீர் நடுவே வந்து நின்றது. அதுகண்ட குலச்சிறையார், குதிரையை விட்டு இழிந்து ஆற்றில் இறங்கி ஏட்டினையெடுத்துத் தலைமேற்கொண்டு, அங்கு வைகைக் கரையிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய சிவ பெருமானை யிறைஞ்சி விரைந்து மீண்டார். ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரை வணங்கித் தாம் கொணர்ந்த ஏட்டினை நின்றசீர்நெடுமாறன் முதலிய யாவருங் காணக் காட்டினர். அதனைக்கண்டு அங்குள்ளார் அனைவரும் மகிழ்ந்து இறைவனது திருவருளை வியந்து போற்றினர்கள். வைகையாற்றில் எதிரேறிச் சென்ற ஏடு, திருவேடகத் திருக்கோயிலின் பாங்கே அணைந்து நின்ற செய்தி, அப்பொழுது பாடிய 'வன்னியு மத்தமும்' என்ற பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் 'ஏடு சென்று அணைதரும் ஏடகத்தொருவனை' என வரும் தொடராற் புலனாதல் காணலாம்.

'வாழ்க அந்தணர்' எனத் தொடங்கும் திருப் பாசுரம் தென்னவனாகிய பாண்டியனால் தெளிவிக்கப் பட்டுந் தெளிவடையாத சமணர்கள் தெளிய வேண்டி அவர்களோடு இயற்றும் புனல் வாதத்தில் வையை யாற்றில் எதிரேறிச் செல்லும்படி ஏட்டில் எழுதியிடப்

பட்டது என்பதனை முத்தமிழ் விரகராகிய ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரே,

அற்றன்றி யந்தண் மதுரைத்தொகை யாக்கினுனும்
தெற்றென்று தெய்வந்தெளியார் கரைக்கோலை தெண்ணீர்ப்
பற்றின்றிப் பாங்கெதிர்வி னூரவும் பண்புநோக்கில்
பெற்ருென் றுயர்த்த பெருமான் பெருமானுமன்றே.

எனவரும் இத்திருப்பாசுரத்தின் பதினொராந் திருப் பாட்டில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்ஙனம் ஞானசம்பந்தரால் வைகையில் இடப்பட்ட ஏடு சிவபெருமானது திருவருளால் அந்நதியினில் எதிரேறிச் சென்ற செய்தி,

பருமதில் மதுரைமன் அவையெதிரே
பதிகம தெழுதிலை யவையெதிரே
வருநதி யிடைமிசை வருகரனே
வசையொடு மலர்கெட வருகரனே.

எனவரும் திருக்கழுமலத் திருவியமகப் பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டமை யறிக.

'மங்கையிடத்தரனைக் கவிநீரெதிர் ஓட மதித்தருள்செய்
தங்குருபுகழ்ச்சதுர் மாமறை நாவளர் சைவசிகாமணி'[1]
எனவும்

வைகையாற் றேடிட்டு வானீ ரெதிரோட்டுஞ்
செய்கையால் மிக்க செயலுடையான்'[2]

எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி ஆளுடைய பிள்ளை யாரைப் போற்றுந் தொடர்களில் வைகையாற்றில் ஏடு எதிரேறிச் சென்ற செய்தி தெளிவாகக் குறிக்கப் பட்டமை காணலாம்.

நின்றசீர்நெடுமாறனாகிய பாண்டியன், தன் அமைச்சரை நோக்கி 'வாதிற் சூளுரைத்துத் தோல்வி

1 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் 15-ஆம் செய்யுள்

2. ,, திருத்தொகை.

யுற்ற சமணர்கள் முன்னமே ஞானசம்பந்தர்பால் தீங்கு விளைத்தோராதலின் அவர்கள் செய்துகொண்ட சபதத்தின்படி அவர்களைக் கழுவேறச் செய்கலே முறையாகும்' எனக்கூறினான். ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் சமணர்கள்மேல் சிறிதும் பகைமையில்லாதவராயினும் அவர்கள் சிவனடியார்கள் இருந்த மடத்திலே தீவைத்த காரணத்தால் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை விலக்காதிருந்தார். அமைச்சர் குலச்சிறையார் கழுத்தறிகளை நாட்டியபின் தோல்வியுற்று நின்ற சமணர் அனைவரும் அத்தறிகளில் ஏறி உயிர் துறந்தனர். பின்னர்ப், பாண்டியனுக்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநீறளிப்ப அவன் பணிந்து பெற்றுத் தன்மேனி முழுதும் பூசி மகிழ்ந்தான். அதனைக்கண்ட மதுரை நகரத்தார் அனைவரும் பிள்ளையாரளித்த திருநீறு பெற்றுச் சிவநெறியினை மேற்கொண்டார்கள். புறச்சமய இருள் நீங்கித் திருநீற்றின் ஒளி யாண்டும் பரவியது. அங்கயற்கண்ணியொடும் அமர்ந்த ஆலவாய்ப்பெருமானது திருவருளை யெண்ணி யுள முருகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், பாண்டியனும் பாண்டிமாதேவியாரும் அமைச்சரும் அடியார்களும் புடை சூழ்ந்துவர மதுரைத் திருக்கோயிலை வலம்வந்து இறைவன் திருமுன்னர் நின்று 'வீடலாலவாயிலாய்' என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். சிவநெறியினை மேற்கொண்ட பாண்டியன், சொக்கலிங்கப் பெருமானை யிறைஞ்சி, 'சமணரது மாயையால் மதி மயங்கி மன்னுயிர்த் தலைவனாகிய நின்னை அறியாதிருந்த எளியேனை, ஆட்கொள்ளும் வண்ணம் இனிய அருளாளராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைத் தந்தருளினை' என நெஞ்ச நெக்குருகிப் போற்றினான். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமடத்துக்கு எழுந்தருளிய பின் அரசனும் அரசியும் அமைச்சரும் பிள்ளையார் பால் விடைபெற்றுத் தத்தமக்குரிய மாளிகையை யடைந்தார்கள். பிள்ளையார் 'ஆலநீழலுகந்த திருக்கையே' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருவியமகப் பதிகத்தைப்

பாடி, முன்னொரு நாளில் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப் பொற்பலகை யிட்டருளிய திறத்தை அதன்கண் குறித்துப் போற்றி, அங்ஙனம் அருள்பெற்ற சிறப்புடையவராகிய திருநீல கண்டப் பெரும்பாணரோடும் அளவளாவி யிருந் தருளினார். இத்திருப்பதிகத்தில்,

நக்க மேகுவர் நாடுமோ ரூருமே
நாதன் மேனியின் மாசுண மூருமே
தக்க பூமனைச் சுற்றக் கருளொடே
தாரம் உய்த்தது பாணர்க் கருளொடே
மிக்க தென்னவன் தேவிக் கணியையே
மெல்ல நல்கிய தொண்டர்க்கணியையே
அக்கினாரமு துண்கல னோடுமே
ஆலவாயரனுருமை யோடுமே.

எனவரும் ஆருந் திருப்பாடலில் உள்ள 'தக்க பூமனைச் சுற்றக் கருளொடே தாரம் உய்த்தது பாணர்க் கருளொடே' என்ற தொடர், திருநீலகண்டயாழ்ப் பாணரது யாழ் மழையில் நனைந்து கட்டழியாதபடி ஆலவாயிறைவர் பாணர்க்குப் பொற்பலகையிட்டு அவரது யாழின் ஓசையினை மிகுவித்தருளிய அருட் செயலைக் குறித்தல் காண்க. தமது வேண்டுகோட் கிணங்கிப் பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் தீர்த்துச் சால்பினால் மிக்க பாண்டிமாதேவியாரது மங்கல நாணைப் பாதுகாத்தருளிய ஆலவாய்ப் பெருமானது பெருங்கருணைத் திறத்தை இத் திருப்பாடலில் 'மிக்க தென்னவன் தேவிக்கு அணியையே மெல்ல நல்கிய தொண்டர்க்கு அணியையே' எனவரும் தொடரால் ஆளுடைய பிள்ளையார் உளமுருகிப் போற்றியுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

சிவனடியார்கள் தங்கிய திருமடத்தில் நள்ளிரவில் தீயிடுதல் முதலிய தீச்செயல்களைச் செய்து வாதில்

தோல்வியுற்ற சமணர்கள் அக்கால அரசியல் நிலைமைக்கேற்பக் கழுவேற்றப்படுதலாகிய அரச தண்டத்தை யடைந்து இறந்தனராகவும் அவர்களது தோல்வியையும் ஆளுடைய பிள்ளையாரது அருள் வெற்றியையும் குறிப்பிடக் கருதிய நம்பியாண்டார் நம்பி, அமணர்கள் கழுவேறி யுயிர்துறத்தற்குக் காரணம் ஆளுடைய பிள்ளையாரது திருவருள் வெற்றியே எனத் தெளிவிக்கும் வகையில்,

'வலிகெழு குண்டர்க்கு வைகைக் கரையன்று வான்கொடுத்த
கலிகெழு திண்டோட் கவுணியர் தீபன்'[1]

எனவும்

'குழுவா யெதிர்ந்த வுறிக்கைப் பறிதலைக் குண்டர் தங்கள்
கழுவா வுடலங் கழுவின வாக்கிய கற்பகமே.'[2]

எனவும் வரும் தொடர்களால் அமணரைக் கழுவேற்றிய செயலை ஆளுடைய பிள்ளையார் மீது ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சமணர்களைக் கழுவேற்றவில்லை என்பதும், சமணர்கள் முன்பு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமடத்தில் நள்ளிரவில் தீவைத்துச் சிவனடியார்களைக் கொல்ல முயன்ற பெருங்குற்றத்திற்குரிய கொலைத் தண்டத்தை அவர்களே அநுபவிக்கும்படி செய்தல் அரச நீதியாதல் கருதியும் 'யாங்கள் தோற்பின் எங்களைக் கழுவேற்றுங் கடமையுடையான் இவ்வேந்தனே' எனச் சமணர்கள் தாமே கூறிய சூளுறவு பற்றியும் கழுவேற்றுதலாகிய தண்டனை அக்கால வழக்கத்தின்படி பாண்டியனால் நிறைவேற்றப்பட்டதென்பதும் பெரிய புராணத்தைப் பயில்வார்க்கு இனிது விளங்கும். தம்பால் தோல்வி

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி 12-ஆம் பாடல்
2. ,, 28-ஆம் பாடல்.

யுற்ற சமணர்கள் கழுவேறி உயிர் விடாதபடி அவர் களை ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தடுத்தருளினரென் றும் சாவாயினும் வாதுசெய்யும் இயல்புடைய சமணர் கள் தாங்களே கழுவிலேறி உயிர் துறந்தனரென்றும் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி கூறியுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் மதுரையில் தங்கியிருக்கும் நாளில், அவரைக் காணவிரும்பிய அவருடைய தந்தை யார் சிவபாத விருதயர், சீகாழியினின்றும் புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது ஞான சம்பந்தர் தம் தந்தையாரை நோக்கி 'அருந்தவத்தீர், குழந்தைப் பருவத்திலே பொற்கிண்ணத்திலே பாலடிசில் ஊட்டி என்னை ஆட்கொண்டருளிய தோணி புரப் பெருந்தகை எம்பெருமாட்டியுடன் இனிதிருந் ததே' எனக் கழுமலப் பெருமானது நலம் உசாவுதலைப் பொருளாகக் கொண்ட 'மண்ணினல்ல வண்ணம்' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். திருவால வாய் இறைவரைக் காலங்கள் தோறும் கும்பிட்டு மதுரையில் தங்கியிருந்த பிள்ளையார், பாண்டி நாட்டி லுள்ள ஏனைய தலங்களை வணங்குதற்குப் புறப்பட் டருளினர். அவரைப் பிரிந்துறைதலாற்றாத பாண்டிய னும் மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் அவருடன் தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஞானசம்பந்தர் திருப்பரங்குன்றம், ஆப்பனூர், திருப்புத்தூர், கானப் பேர், சுழியல், குற்றாலம், நெல்வேலி முதலிய தலங்களை வணங்கித் தமிழ்மாலை பாடிப்போற்றி அடியார்களுடன் திருவிராமேச்சுரத்தை யடைந்தனர். மன்னவனாகிய இராமபிரான் இராவணனைக் கொன்ற பழிநீங்க இராமேச்சுரத்தில் சிவபெருமானைப் பூசனை புரிந்த தொன்மை வரலாற்றினை அமைத்துத் திருப்பதிகம் பாடி இறைவனை வழிபட்டு அடியார்களுடன் அத்தலத் தில் தங்கியிருந்தார். பாண்டிமாதேவியாரும் குலச் சிறையாரும் அடியார்கள் திருவமுது செய்தற்கு வேண்

டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். அங்கிருக்கும் பொழுது பிள்ளையார் ஈழமண்டலத்திலுள்ள திருக்கோணமலை, மாதோட்டக்கேதீச்சரம் ஆகிய சிவதலங்களை நினைந்து திருப்பதிகங்கள் பாடிப் பணிந்து போற்றினர்.

பின்பு இராமேச்சுரத்திலிருந்து புறப்பட்டு வடதிசைநோக்கித் திருவாடானை, திருப்புனவாயில் ஆகிய திருப்பதிகளைப் பணிந்து தென்னவனமைச்சர் குலச்சிறையார் பிறந்த பதியாகிய மணமேற்குடியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்கமரும் நாளிற் பிள்ளையார் சோழ நாட்டுத் தலங்களை வணங்கப் புறப்பட்டார். அது கண்ட மங்கையர்க்கரசியாரும் அரசனும் அமைச்சரும் பிரியா நண்புடன் தொழுது அவருடன் போக ஒருப்பட்டனர். அஃதுணர்ந்த பிள்ளையார், அவர்களது பேரன்பிற்கு உளமுவந்தனராயினும் அவர்களது கடமையினை வற்புறுத்தும் முறையில் அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் பாண்டி நாட்டிலிருந்து சிவநெறியைப் போற்றுவீர்களாக' எனப் பணித்தருளினர். ஆளுடைய பிள்ளையாரது ஆணையை மறுத்தற்கு அஞ்சிய வேந்தன் முதலியோர் பிரிவாற்ருது பிள்ளையாரைத் தொழுது நின்ருர்கள். பிள்ளையாரும் அவர்களுக்கு விடை கொடுத்துப் பாண்டிய நாட்டை யகன்று அடியார்களுடன் பொன்னிவளந்தரு நாட்டிற் புகுந்தருளித் திருக்களர், திருப்பாதாளீச்சரம் முதலிய தலங்களை யிறைஞ்சி முள்ளியாற்றின் கரையை யடைந்தார்.

ஓடம் உய்த்தது

அப்பொழுது முள்ளியாற்றில் மிகப்பெரிய வெள்ளம் வந்தமையால் ஓடம் விடுவோர் ஓடங்களைக் கரையிலே பிணித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அங்கு நின்ற ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், ஆற்றுக்கு அப்பால் தோன்றும் திருக்கொள்ளம் பூதூரிற் கோயில்கொண்

டருளிய பெருமானைத் தொழவேண்டுமென்னும் பேரார்வத்தால் உந்தப்பெற்றுக் கரையிலே கட்டப்பட்டிருந்த ஓடத்தைக் கட்டவிழ்த்து அதன்கண் அடியார்களை யேற்றி,

கொட்டமே கமழும் கொள்ளம் பூதூர்
நட்ட மாடிய நம்பனை யுள்க
செல்லவுந்துக சிந்தையார் தொழ
நல்குமாறருள் நம்பனே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றித் தமது நாவன்மையினையே கோலாகக் கொண்டு ஓடத்தைச் செலுத்துவாராயினர். எடுத்த திருப்பதிக்கம் முடிவதற்குள் ஓடம் அக்கரையினை யடைந்தது. அடியார்களுடன் திருக்கொள்ளம்பூதூரையடைந்த பிள்ளையார் ஆற்றில் ஓடம் செலுத்தும் வண்ணந் தமக்கு அருள் புரிந்த பெருமானைப் பரவி மகிழ்ந்தனர். 'கொட்டமேகமழும்' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருக்கொள்ளம் பூதூர்த்திருப்பதிகம் ஆற்றில் ஓடத்தைச் செலுத்துதற் பொருட்டுப் பாடப்பெற்றதென்பது, அதன்கண் பாடல் தோறும் 'செல்லவுந்துக சிந்தையார் தொழ, நல்குமாறருள் நம்பனே' என ஈரடிமேல் வைப்பாக வரும் தொடரால் நன்கு புலனும். ஞானசம்பந்தர் இத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிய அளவில் அவர் ஏறியமர்ந்த ஓடம் திருக்கொள்ளம் பூதூர்க்கரையினை அணைந்ததென்பது,

'ஓடம் வந்தணையுங் கொள்ளம் பூதூர்'

எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பினுல் இனிது விளங்கும். இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை,

'நதிப்புனலினெதிர் பஃறியுய்த்தன' [1]

எனவும்,

'மருவினிய
கொள்ளம்பூ தூர்க்குழகன் நாவா யதுகொடுப்ப
உள்ளமே கோலாக வூன்றினுன்' [2]

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் 35-ஆம் பாடல்.
2. ,, திருத்தொகை.

எனவும் வரும் தொடர்களால் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

பாண்டியன் அவையிற் சமணரொடு தாம் செய்த அனல் வாதத்திலே எரியில் இட்டும் வேவாத பதிக முடைய இறைவராகிய நள்ளாற்றீசரை வணங்க விரும்பிய ஞானசம்பந்தர், திருக்கொள்ளம் பூதூரி லிருந்து புறப்பட்டு வழியிலுள்ள பல தலங்களையும் பணிந்து திருநள்ளாற்றினையடைந்தார். இறைவன் திருமுன்னர் நின்று 'எந்தாய், தென்னவன் முன்னிலை யில் அமணரோடு செய்த அனல் வாதத்திலே தீயிலிட்ட ஏடு எரியாது பச்சையாகத் திகழும்படி என்னுள்ளத் துணையாய்த் திருவாலவாயில் அமர்ந் திருந்தருளியவாறு எங்ஙனம்' என வியந்து வினவு வார் 'பாடகமெல்லடி' என்னுந் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார்.

புத்தரை வாதில் வென்றது

பின்பு திருத்தெளிச்சேரியை வணங்கிப் புத்தர்கள் வாழும் போதிமங்கை அருகே வரும்பொழுது சிவனடி யார்கள் 'பரசமய கோளரி வந்தான்' என்று சின்னம், காளம் முதலிய பல்லியங்களை இயம்பி ஆரவாரித்தார் கள். அந்த ஆரவாரத்தினைக் கேட்கப் பொறாத புத்தர்கள், தம்சமயக் கல்வியில் மேம்பட்ட புத்த நந்தியென்பவனை அடைந்து முறையிட்டார்கள். இச்செய்தியைக் கேட்டு உளங் கனன்ற புத்தநந்தி என்பான் தேரர் கூட்டத்துடன் அங்கு விரைந்து வந்தான். சிவனடியார்களை நோக்கி 'நீங்கள் எங்களை வாதில் வென்றபின் அல்லவா நுமது வெற்றிக்கு அடையாளமாகிய சின்னம் முதலிய வற்றைப் பிடித்தல் வேண்டும்' எனக் கூறித் தடுத்து நிறுத்தினான். அதனைக் கேட்டு மனம் பொறாத அடியார்கள், அந்நிகழ்ச்சியை ஞானசம்பந்தரிடஞ் சென்று தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட பிள்ளையார்

'புத்தர்கள் வாதிற் பொருமிடத்து அறிவோம்' என அமைதியாகக் கூறினர். அந்நிலையில் பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களாகிய திருமுறையினை ஏட்டில் எழுதும் பெருமையுடைய அடியார் ஒருவர், பிள்ளையாரது திருவாக்காகிய,

புத்தர் சமண்கழுக்கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்கள் தெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணிவார் வினைப்பகைக்
கத்திர மாவன அஞ்செழுத்துமே.

என்ற திருப்பாட்டினை யோதி, 'இடியிடித்து விழுதலாற் புத்தன் தலை உருண்டு வீழ்க' என வெகுண்டுரைத்தனர். அன்பர் கூறிய மந்திரமாகிய அத்திரவாக்கினால் இடி விழவே புத்தநந்தியின் தலை உடலினின்றும் அறுபட்டு வீழ்ந்தது. அதனைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அஞ்சிய புத்தர்கள் சிதறுண்டு ஓடினர்கள். அஃதுணர்ந்த ஞானசம்பந்தர், அடியார்களை நோக்கி 'அரன் நாமமே ஓதுமின்' எனப் பணித்தருளினர். அரகர முழக்கங் கேட்ட புத்தர்கள், மீண்டுங் கூட்டமாகக் கூடிச் சாரிபுத்தன் என்பவனை அழைத்து வந்து பிள்ளையாரை அணுகி மந்திர வாதமின்றித் தர்க்க வாதமே செய்யவேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டனர். பிள்ளையாரும் அதற்கிசைந்தருளினர். சத்திர மண்டபத்தில் சிவனடியார்களும் புத்தர்களும் ஒருங்கு குழுமியிருந்தார்கள். புத்தநந்தியின் சிரத்தின்மேல் இடி விழும்படி திருமுறை யோதிய அன்பரும் சாரி புத்தனும் ஆகிய இருவரும் நிகழ்த்திய வாதத்தில் சாரிபுத்தன் தோல்வியுற்றான். அதுகண்டு அங்குள்ள புத்தரனைவரும் தங்கள் கொள்கை தவறெனவுணர்ந்து திருஞானசம்பந்தருடைய திருவடிகளை வணங்கிச் சைவரானார்கள் இங்ஙனம் ஞானசம்பந்தர் தம் அடியார்களைக்கொண்டு புத்தரை வாதில் வென்றருளிய செய்தியை ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் விரித்துரைத்துள்ளார். ஆளுடைய பிள்ளையாரது

அடியார் கூட்டத்தை எதிர்த்து நின்று தடுத்த புத்த நந்தி என்பான் ஞானசம்பந்தருடைய திருமுறைப் பாடலாகிய அத்திரவாக்கினுல் தலை அறுபட்டு வீழ்ந்த செய்தியை,

'நேர்வந்த
புத்தன் தலையைப் புவிமேற் புரள்வித்த
வித்தகப் பாடல் விளம்பினுன்.'

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையில் நம்பியாண்டார் நம்பி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அப்பரைக்கண்டு மகிழ்தல்

போதிமங்கையிற் சிவநெறி பரப்பிய திருஞான சம்பந்தர் திருக்கடவூரிறைவனைப் பணிந்து அங்கமரும் நாளில் 'அப்பர் எங்குற்றார்' என அடியார்களை வினவினுர். அப்பர் திருப்பூந்துருத்தியிலுள்ளார் என அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு அவரைக் காணும் பெருவிருப்புடன் பல தலங்களை வணங்கிக் காவிரித் தென்கரையை யடைந்து திருப்பூந்துருத்திக்குச் செல்வாராயினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் வருகின்றார் என அறிந்த அப்பரடிகள், திருப்பூந்துருத்தி எல்லையிலேயே முன்சென்று திருத்தொண்டர் கூட்டத்துடன் தாமும் ஒருவராகக் கலந்து பிள்ளையாரது முத்துச் சிவிகையினைத் தாங்கி வந்தனர். அப்பொழுது ஞானசம்பந்தருள்ளத்திலே ஒருவகை யுணர்ச்சியுண்டாக 'அப்பர் தாம் எங்குற்றார் இப்பொழுது' என அடியார்களை வினவினுர். அவ்வுரை கேட்ட நாவுக்கரசர், நெஞ்சம் நெக்குருகி நின்று 'உம் அடியேன் உம் அடிகள் தாங்கி வரும் பெருவாழ்வு வந்தெய்தப்பெற்று இங்குற்றேன்' என்றார். ஞானசம்பந்தர் விரைந்து சிவிகையை விட்டிறங்கி 'இவ்வாறு செய்தருள்வதென்னே' எனக் கூறி அப்பரடிகளை வணங்கினுர். 'ஞானசம்பந்தர்க்கு எளியேனுற் செய்யத்தக்கது வேறு யாதுளது' எனக் கூறி அப்பரும் உடன் வணங்கினுர். அங்கு நின்ற தொண்டர்கள் யாவரும் பெருமக்களிருவரது நண்பின்

திறத்தைக்கண்டு உளமுருகி இறைஞ்சிப் போற்றினார்கள்.

நண்பிற்சிறந்த நாவரசருடன் திருப்பூந்துருத்திப் பெருமானைப் பணிந்தேத்திய ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரது திருமடத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அப்பர், பிள்ளையாரை நோக்கி, போக்கும் வரவுமாகிய நிகழ்ச்சியை வினவினார். பிள்ளையார் பாண்டி நாட்டில் நிகழ்ந்த செயல்களை அரசர்க்கு விரித்துரைத்தார். அவற்றைக் கேட்ட நாவுக்கரசர் பிள்ளையாரை நோக்கித் 'திருநெறித்தொண்டெனும் வான்பயிர் தழைக்கச்சூழும் பெருவேலி யாயினீர்' எனத்தொழுது போற்றினார். அன்பின் பெருவெள்ளம் அனைய மங்கையர்க்கரசியாரது மாட்சியையும் தவம் பணிகுலச் சிறையாரது தொண்டின் சிறப்பையும் பிள்ளையார் எடுத்துரைத்தார். பாண்டிமாதேவியார் குலச்சிறையார் என்னும் இவர்களது திருத்தொண்டின் சிறப்பினைக்கேட்டு மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், அவ்விருவரது தொண்டினையேற்று மகிழும் திருவாலவாயிறைவனைப் பணியும் பெருவிருப்புடையரானார். அப்பரடிகள் தொண்டை நாட்டின் சிறப்பினைச் சொல்லக்கேட்ட ஞானசம்பந்தர், சான்றோர் வாழும் அந்நாட்டிலுள்ள திருத்தலங்களை வணங்க விரும்பினார். வாகீசர் பிள்ளையார்பால் விடைபெற்றுப் பாண்டி நாட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

பின்பு திருஞானசம்பந்தர் அடியார்களுடன் காவிரியின் வடகரையையடைந்து நெய்த்தானம், ஐயாறு, பழனம் முதலிய திருத்தலங்களைப் பணிந்து பாடி மறையவர் மகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளக் காழிப் பதியையடைந்தார்; சிவிகையிலிருந்து இறங்கித் திருத்தோணிபுரக் கோயிலுட் புகுந்து மாதொரு பாகனார் மலரடி பணிந்தார்; 'உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே' என்னும் திருவியமகத்திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். 'மதுரை மன்னவனாகிய பாண்டியனது பேரவையின் முன்னர்த் திருப்பதிகம் எழுதப்பெற்ற

ஏடானது நதியின்மீது எதிரேறிச் செல்லுதற்கு அருளிய இறைவனே' என இத்திருப்பதிகத்திருக்கடைக் காப்பில் பிரமபுரத்திறைவனைப் போற்றி மகிழ்ந்தார். பின்பு தம்மைப் பிரியாது உடன்வரும் பெருங் கேண்மையினராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை விறலியாருடன் அவரது மாளிகையிற் செல்லப் பணித்துத் தம்மைப் பெற்றெடுத்த தாயார் மகிழ்ந் தெதிர்கொள்ளத் தமது திருமாளிகையில் சென்றமர்ந் தார்.

தொண்டை நாட்டுக்கு எழுந்தருளுதல்

திருவேகம்பப் பெருமானை வணங்க விரும்பிய ஞானசம்பந்தர், தம் தந்தையாரை நோக்கி 'அப்பர், நீர் அருமறை முறைப்படி வேள்வி செய்து இங்கு அமர்ந்திருப்பீராக' எனக் கூறி, அடியார் குழாத் தொடும் சீகாழிப்பதியிலிருந்து புறப்பட்டுத் தில்லைக் கூத்தப்பெருமானைப் பணிந்து, தினைநகர், மாணிகுழி, பாதிரிப்புலியூர், வடுகூர், வக்கரை, இரும்பை மாகாளம் முதலிய தலங்களை யிறைஞ்சித் திருவதிகை வீரட் டானத்தை யடைந்தார். அப்பொழுது வீரட்டானத் திறைவர், பூதம் பாட நின்றுடும் தமது ஆடற் கோலத்தினைப் பிள்ளையார்க்குக் காட்டியருளினர். அத்தெய்வக்காட்சியைக் கண்டு உளமுருகிய ஞான சம்பந்தர்,

குண்டைக் குறட்பூதங் குழும அனலேந்திக்
கெண்டைப் பிறழ்தெண்ணீர்க் கெடில வடபக்கம்
வண்டு மருள்பாட வளர்பொன் விரிகொன்றை
விண்ட தொடையலான் ஆடும் வீரட்டானத்தே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப்பாடிப்போற்றினர். பின்னர் ஆமாத்தூர், கோவலூர் வீரட்டம், அறையணி நல்லூர் ஆகிய தலங்களையிறைஞ்சி அண்ணமலையிது வென்று அன்பர்கள் காட்டக் கண்டார். திருவண்ணமலை அழல்வண்ணனாகிய சிவபெருமானது வடிவுபோன்று தோன்றிய தோற்றத்தைக் கண்ணுற்

பருகிக் கைதொழுது மகிழ்ந்த ஞானசம்பந்தர், 'உண்ணுமுலையுமையாளொடும் உடனாகிய ஒருவன்' என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார். பின்னர் அண்ணாமலை மீது வீற்றிருந்தருளும் இறைவனுடைய திருவடித் தாமரைகளைத் தம் முடிக்கணிந்து பேரின்பமடைந்தார். 'பூவார் மலர் கொண்டு' என்னும் பதிகம் பாடிச் சில நாள் அங்கு அமர்ந்திருந்தார்.

ஆண்பனை பெண்பனையாதல்

பின்பு வடதிசை நோக்கிச் சென்று தொண்டை நாட்டில் திருவோத்தூரையடைந்து இறைவனைப் போற்றியிருந்தார். அந் நாளில் சிவனடியார் ஒருவர் திருஞானசம்பந்தரை வணங்கி நின்று, 'எளியேன் இறைவனுக்கு அடித்தொண்டன். சிவனடியார்களுக்கெனத் தண்ணீர் இறைத்து வளர்த்த பனைகளுள் ஒன்றேனும் காய்த்திலது. இதனையறிந்த சமணர்கள் இப்பனைகளைச் சிவனருளால் காய்க்கும்படி செய்ய முடியுமா எனவினவி, என்னை இகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள் என முறையிட்டார். அது கேட்ட பிள்ளையார் திருக்கோயிலினுள்ளே போந்து,

பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டு நின் பொன்னடி
ஏத்தா தாரில்லை யெண்ணுங்கால்
ஓத்தூர் மேய ஒளிமழுவாளங்கைக்
கூத்தீர் உம்ம குணங்களே.

என்ற பதிகத்தைப் பாடித் திருக்கடைக்காப்பில்,

குரும்பை யாண்பனை யீன்குலை யோத்தூர்
அரும்பு கொன்றை யடிகளைப்
பெரும்புகலியுள் ஞானசம்பந்தன் சொல்
விரும்புவார் வினை வீடே.

என முடிக்குமளவில், அங்கிருந்த ஆண்பனைகளெல்லாம் பெண்பனைகளாக மாறிக் குரும்பையீன்று காய்த்தன அதனைக்கண்ட அடியார்கள் அதிசயித்

தார்கள். இத்திருவருள் நிகழ்ச்சியை நேரிற்கண்ட சமணர்கள் பலரும் தமது சமயத்தை வெறுத்துச் சிவநெறியை மேற்கொண்டு திருஞானசம்பந்தரை வணங்கினுர்கள்.

'திருவோத்தூர் ஆண்பனையைப் பெண்பனையா கென்னும்
பெருவார்த்தை தானுடைய பிள்ளை'[1]

என ஞானசம்பந்தரைப் பாராட்டு முகத்தால் இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம்.

காஞ்சி காளத்தி முதலிய தலங்களைப் பணிதல்

திருவோத்தூரிறைவரைப் போற்றிய ஞானசம்பந்தர், திருமாகறல், குரங்கணின்முட்டம் ஆகிய பதிகளைப்பணிந்து காஞ்சிநகரமக்கள் முகமலர்ந்து எதிர்கொள்ளக் கச்சிமா நகரிற் புகுந்து திருவேகம்பத் திருக்கோயிலை வலம்வந்து மங்கை தழுவக்குழைந்த திருவேகம்பப் பெருமானை வணங்கி 'மறையானை' என்னும் பதிகம்பாடித் 'திருவேகம்பத்து உறைவானை யல்லது என்னுள்ளம் உள்காது' எனநெஞ்சம் கசிந்து போற்றினுர். அறப்பெருஞ்செல்வி யாகிய உமையம்மையார் எழுந்தருளிய திருக்காமக் கோட்டத்தை இறைஞ்சி மகிழ்ந்தார். காஞ்சியில் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது திருவியமகம், திருவிருக்குக்குறள் முதலிய இன்னிசைப் பதிகங்களால் இறைவனைப்போற்றி இன்புற்றுர். கச்சி நெறிக்காரைக்காடு, அனேகதங்காவதம், கச்சிமேற்றளி, திருமாற்பேறு, திருவல்லம், இலம்பையங் கோட்டூர், விற்கோலம், தக்கோலம் (திருவூறல்) முதலிய தலங்களை வணங்கிப் பாடிப் பழையனூர்த் திருவாலங்காட்டின் எல்லையிலே வந்தணைந்தார்.

---

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை.

'இம்மையிலே இவ்வுலகத்தவர் யாவருங் காண எம்மை யாளும் காரைக்காலம்மையார் தம் தலையாலே நடந்து போற்றும் அம்மையப்பர் எழுந்தருளிய திரு வாலங்காடு இதுவாகும்' எனக்கருதிய ஞானசம்பந்தர் அம் மூதூரினை மிதிக்க அஞ்சி அப்பதியின் மருங் குள்ளதோர் ஊரிலே அன்றிரவு துயில்கொள் வாராயினர். அந்நிலையில் திருவாலங்காட்டு இறைவர் ஆளுடைய பிள்ளையாரது கனவில் தோன்றி 'நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ' என வினவினர். இடை யாமத்தில் துயிலுணர்ந்தெழுந்த பிள்ளையார், இறை வனது திருவருளேயிது வெனவுணர்ந்து,

துஞ்ச வருவாருந் தொழுவிப்பாரும் வழுவிப்போய்
நெஞ்சம் புகுந்தென்னை நினைவிப்பாரும் முனைநட்பாய்
வஞ்சப் படுத்தொருத்தி வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட்டு
அஞ்சும் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம்மடிகளே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். இப்பதிகம் ஆலங்காட்டிறைவன் நள்ளிரவில் தோன்றி யருளியபோது பாடப்பெற்றதென்பது,

'ஆந்தண் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம் அடிகளை
வேந்தன் அருளாலே விரித்தபாடல் இவைவல்லார்'

எனவரும் இதன் திருக்கடைக்காப்பினால் இனிது புலனாம்.

பொழுது புலர்ந்தபின் ஞானசம்பந்தர் திருவாலங் காட்டு இறைவனை வணங்கித் திருப்பாசூர், வெண் பாக்கம் ஆகிய தலங்களையிறைஞ்சினர். அன்புரு வாகிய கண்ணப்பர் வழிபட்ட காளத்தியிறைவனைக் காணவிரும்பித் திருக்காரிகரை பணிந்து செல்லும் போது அடியார்களை நோக்கி 'எதிரே தோன்றுவ தாகிய இம் மலையாது' என வினவ, அவர்கள் அது திருக்காளத்தி மலை என்றனர். அது கேட்ட பிள்ளையார் 'வானவர்கள் தானவர்கள்' என்ற திருப் பதிகத்தைப் பாடி அதன்கண்,

வாய் கலச மாக வழிபாடுசெயும் வேடன் மலராகு நயனம்
காய்கணையி னலிடந் தீச னடி கூடுகாளத்தி மலையே.

எனக் கண்ணப்பநாயனரது அன்பின் திறத்தைச் சிறப்பித்துப் போற்றினர். பொன்முகலியாற்றின் கரையை யடைந்து காளத்திமலை மீதேறிச் சிவபெருமானைப் பணிந்து வீழ்ந்தெழும் பிள்ளையார் தாம் கும்பிட்ட பயன் காண்பார்போல் வில்வேடர் பெருமானாகிய கண்ணப்பநாயனரைக் கண்டு தாழ்ந்தார். உள்ளத்தில் தெளிகின்ற அன்பின் மெய்ம்மையுருவினையும் அத்தகைய அன்பினுள்ளே நிலைபெற்றுத் தோன்றும் சிவபரம்பொருளையும் ஒருங்கே கண்ட விருப்பம் பொங்கப் புகலிப்பிள்ளையார் பலமுறையும் வீழ்ந்து வணங்கினர். பின்பு காளத்திமலையினின்றும் இறங்கி அங்குள்ள திருமடமொன்றில் அமர்ந்து பெருமானைக் காலங்கள்தோறும் வழிபட்டிருந்தார். அங்கிருக்கும் நாட்களில் வடதிசையிலுள்ள திருக்கயிலாயம், கேதாரம், கோகரணம், திருப்பருப்பதம், முதலிய தலங்களை நினைந்து செந்தமிழ்ப் பதிகங்கள் பாடிப் பாவினர். பின்பு 'சந்தமாரகிலொடும்' என்ற பதிகம்பாடி 'எந்தையார் இணையடி என்மனத் துள்ளவே' எனக் காளத்தி இறைவனைப் பணிந்து போற்றினர். அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுப் பாலாற்றின் வடகரையையடைந்து திருவேற்காடு என்னுந் திருத்தலத்தை யிறைஞ்சினர். பின்பு அன்பர்கள் எதிர்கொள்ளத் திருவொற்றியூரையடைந்து உம்பர் பிரானைத் தமிழ் மாலைகளாற் போற்றிப் பரவி அப்பதியில் அமர்ந்திருந்தார்.

எலும்பைப் பெண்ணாக்குதல்

மயிலாப்பூரில் வணிகர் குலத்துள் தோன்றி வாணிகத் தொழிலில் மேம்பட்டு எல்லையில் செல்வமெய்தினர் ஒருவர். உயிராகிய தம்மையும் உடையானாகிய இறைவனையும் உள்ளவாறறிந்து செம்மையே புரிமனத்தினராய்ச் சிவநேசர் எனும் பெயர் பெற்று விளங்கினர். சிவனடித்தொண்டில் ஈடுபட்டு உருகிய

மனமுடைய அவ்வணிகர், உண்மையற்ற புறச் சமயங்களைத் தமிழ்நாட்டைவிட்டு அகற்றவேண்டு மென்னும் உறுதியுடையராய் வாழ்ந்தார். சீகாழிப் பதியில் மூவாண்டில் அருள் ஞானம் பெற்ற ஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரது பெருமையினை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவடிக்கீழ் எல்லையில்லாத பேரன்புடையராயினார். அந்நாளில் சிவநேசர்க்குப் பெண் மகவு பிறந்தது. அழகிற் சிறந்த அக்குழந்தைக்குப் பூம்பாவையெனப் பெய ரிட்டார். பூம்பாவை என்னும் பெயர்பெற்ற அந்நங்கை வளர்ந்து மணப்பருவ மெய்தினாள். திருஞான சம்பந்தர் மதுரைக்குச் சென்று கூன்பாண்டியனது வெப்புநோயையும் கூனையும் தவிர்த்துச் சமணர்களை வாதில் வென்று தென்னாடெங்கும் சிவநெறி பரப்பிய செய்தியை அடியார்கள் சிவநேசர்க்குத் தெரிவித்தார் கள். அதனைக் கேட்டு அளவிலா மகிழ்ச்சியுற்ற சிவநேசர், 'காழிநாடுடையவர்க்கு அடியேன், யான் பெற்றெடுத்த பூம்பாவையையும் ஈட்டிய பெருநிதியை யும் என்னையும் அவர்க்கே உடைமையாகக் கொடுத்த னன்' என மொழிந்தார்.

இங்ஙனம் சம்பந்தர்க்கு உரியளெனச் சொல்லப் பெற்ற பூம்பாவை ஒருநாள் கன்னி மாடத்தருகே யுள்ள பூஞ்சோலையில் நறுமலர் கொய்யச்சென்றாள். அப்பொழுது ஒரு பாம்பு மல்லிகைப் பந்தரிலே மறைந்துவந்து அவள் விரலிலே தீண்டியது. அதனையறிந்த தந்தையார், விடந்தீர்க்கும் வன்மை யுடைய மருத்துவரையும் மந்திரம் வல்லாரையும் அழைத்து வந்து, மருந்தளித்தும் மந்திரித்தும் வேண்டுவன செய்து பார்த்தார். எனினும் விடம் நீங்காது தலைக்கேறினமையால் அவள் ஆவிசோர்ந்து இறந்தாள். சிவநேசர் அதுகண்டு கலக்கமுற்றாரா யினும் 'திருஞானசம்பந்தர்க்கு இவள் உரியள் என்று கூறினமையால் இனித் துன்பமுற வேண்டியதில்லை' யெனத்தெளிந்து ஒருவாறு துன்பம் நீங்கி 'ஞான சம்பந்தர் இங்கு வரும் வரையிலும் இவளுடம்பைத்

தகனஞ்செய்த சாம்பலையும் எலும்பினையும் ஒரு குடத்திலிட்டுச் சேமித்து வைப்பேன்' எனத் துணிந்தார். அவ்வாறே தன்மகளது உடம்பைத் தீயிலிட்டு வெந்த சாம்பலையும் எலும்பையும் ஒரு குடத்திலே யிட்டுக் கன்னிமாடத்தில் வைத்துப் பூசனை செய்துவந்தார். இந்நிலையில் 'திருஞானசம்பந்தர் திருவொற்றியூரில் அடியார்களுடன் எழுந்தருளியுள்ளார்' என அவ்வூர் மக்கள் சிவநேசர்க்குத் தெரிவித்தார்கள். அச்செய்தி கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்ற சிவநேசர், மயிலாப்பூராகிய தம் பதியை அணிசெய்து ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டழைக்கச் சென்றார். சம்பந்தரும் மயிலாப்பூர்ப் பெருமானை வணங்கும் விருப்புடையராய்த் திருவொற்றியூரிலிருந்து புறப்பட்டு எதிரே வந்தருளினார். சிவநேசராகிய அவ்வணிகர் காழிப்பிள்ளையார் அமர்ந்தருளும் முத்துச்சிவிகையின் முன்னே வீழ்ந்து வணங்கினார். ஞானசம்பந்தர் சிவிகையிலிருந்து இறங்கித் தம்மை வணங்கி நிற்கும் சிவநேசருடைய செயல்களை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு அவருடன் திருமயிலாப்பூரை அடைந்தார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார், மயிலையிலுள்ள திருக்கபாலீச்சரத்திறைவனை வணங்கிப் புறத்தே போந்து சிவநேசரை நோக்கி, 'ஒருமைவைத்த நல்லுணர்வுடையீர், உம்மாற் பெறப்பட்ட மகளது என்பு நிறைந்த குடத்தினை உலகவர் அறிய இத்திருக்கோயிலின் புறவாயிலிற் கொணர்வீராக' எனப் பணித்தருளினார். சிவநேசரும் வெந்த சாம்பலோடு என்பு நிறைந்த குடத்தினைச் சிவிகையில் வைத்துக் கொணர்ந்து கபாலீச்சரத்து இறைவன் திருமுன்னர் வைத்து வணங்கினார். உலகமாந்தருக்கு உறுதிப் பொருளை உணர்த்தத் திருவுளங்கொண்ட ஆளுடைய பிள்ளையார், மயிலை நகரத்தாரும் புறச் சமயத்தாரும் காணக் கோயில் வாயிலையடைந்து, அங்கு வைக்கப் கப்பட்டுள்ள என்பு நிறைந்த குடத்தைப்பார்த்து இறைவனது திருவருளை நினைந்து, 'மக்கள் அடைதற்

குரிய பயன் சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்தலும் இறைவனது திருவிழாப் பொலிவுகண்டு மகிழ்தலுமே யென்பது உண்மையானால், பூம்பாவாய் நீ உலகர் முன் உயிர்பெற்றுவருக' எனப் பூம்பாவையை நோக்கி அழைக்கு முகமாக,

மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச்சரமமர்ந்தான்
ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல்கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்.

என்ற திருப்பாடலை முதலாகக்கொண்ட திருப்பதிகத்தினைப் பாடியருளினார். ஞானசம்பந்தர் வாக்காகிய இவ்வமுதம் குடத்திலுள்ள அங்கத்திலே பொருந்த அவ்வெலும்பனைத்தும் ஓருருவாய் வடிவு நிரம்பியது. இவ்வாறு முதற்பாடலிலேயே வடிவு பெற்ற பூம்பாவை, இப்பதிகத்தில் இரண்டுமுதல் ஒன்பது வரையுள்ள எட்டுப் பாடல்களைப்பாடிய அளவில் பன்னிரண்டு வயது உடையளாயினாள். சிந்தையில் தெளிவில்லாத சமணரும் புத்தரும் இச்செய்கை இயல்வதன்று என்று கூறுவார்கள் என்னும் கருத்தமைய,

உரிஞ்சாய வாழ்க்கை அமண் உடையைப்போர்க்கும்
இருஞ்சாக்கியர்கள் எடுத்துரைப்ப நாட்டில்
கருகுசோலை சூழ்ந்த கபாலீச் சரமமர்ந்தான்
பெருஞ்சாந்தி காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்.

என்ற பத்தாந் திருப்பாடலைப் பாடிய அளவில், செந்தாமரை மலர் விரிய அதனுள்ளே யிருந்து எழும் திருமகளைப்போன்று பூம்பாவை குவித்த செங்கையுடன் குடம் உடைய எழுந்து வெளிப்பட்டுத் தோன்றினாள். பிள்ளையார் திருக்கடைக்காப்புச்சாத்தி இறைவனைப் பரவினார். பூம்பாவையைக் கண்ட சிவநேசர், பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கினார். பூம்

பாவையும் சிவபெருமானை யிறைஞ்சி ஞானசம்பந்தரை வணங்கி நின்றாள்.

சிவநேசர் திருஞானசம்பந்தரை வணங்கி அடியேன்பெற்ற பூம்பாவையைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்தருளல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அதுகேட்ட பிள்ளையார். அவரை நோக்கி 'நீவிர்பெற்ற பெண் விடத்தினால் இறந்தபின்பு இறைவன் திருவருளால் பூம்பாவையாக யாம் மீண்டும் பிறப்பித்தோம். ஆதலால் இவள் எமக்கு மகளாவாள். எனவே யாம் இவளை மணத்தல் தகாது' என மறுத்தார்; சிவநேசர்க்கும் அவருடைய சுற்றத்தார்க்கும் மறை முறையினை எடுத்துரைத்து மயக்கம் நீக்கினார். பிள்ளையார் கூறும் உரை தக்கதெனவுணர்ந்த சிவநேசர், பூம்பாவையைப் பிறரெவர்க்கும் மணஞ்செய்து கொடுக்க இசைவின்றிக் கன்னிமாடத்தே இருக்கச் செய்தனர். இறைவன் திருவருளின் வண்ணமாகிய பூம்பாவையும் சிவனருளைச் சிந்தித்திருந்து சிவத்தைச் சேர்ந்தாள் என்பது வரலாறு.

'மட்டிட்ட புன்னையங்கானல்' எனத் தொடங்கும் இத்திருப்பதிகத்தில் சிவபெருமானுக்குத் திங்கள் தோறும் நிகழுஞ் சிறப்புடைய திருவிழாக்களை யெடுத்துக்கூறி, 'இத்தகைய நல்விழாப் பொலிவு கண்டு மகிழாது பூம்பாவாய் இவ்வுலகினைத் துறந்து போகின்றனையோ' என வினவும் முறையில் 'போதியோ பூம்பாவாய்' எனப் பாடல்தோறும் ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டழைத்தலானும், இதன் திருக்கடைக் காப்பில் 'தேனமர் பூம்பாவைப் பாட்டாகச் செந்தமிழான், ஞானசம்பந்தன் நலம்புகழ்ந்த பத்தும்' என இப்பாடல்கள் பூம்பாவையின் நலம் புகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதலானும் இத் திருப்பதிகம் எலும்பைப் பெண்ணுக உருக்கொண்டெழும்படி ஞானசம்பந்தரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றதென்பது உய்த்துணரப்படும்.

இவ்வாறு விடத்தால் இறந்த பூம்பாவையின் அங்கத்தை மீண்டும் உயிர்பெற்றுவருக என அழைத்து இவ்வுலகில் வாழச்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையாரது அருட்செயலை,

'வெய்ய விடம்
மேவி யிறந்த அயில் வேற்கண் மடமகளை
வாவென் றழைப்பித்திம் மண்ணுலகில் வாழ்வித்த
சீர்நின்ற செம்மைச் செயலுடையான்'

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார்நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

புண்ணியப் பதிருைண்டு

எண்ணில்லாத பல்லாண்டுகள் படைப்புத் தொழிலை மேற்கொண்ட பிரமனாகிய முதியோன், தன்னாற் படைக்கப்பட்ட திலோத்தமை யென்னும் நங்கையின் பேரழகினைத் தனக்குரிய நான்கு முகங்களாலுங் கண்டு நுகர்ந்தான். திருவருள் நெறியிற் செல்லும் நற்பேறுடைய பதினாறுண்டு இளைஞராகிய ஞானசம்பந்தர், அத்திலோத்தமையினும் நலஞ்சிறந்த பூம்பாவையினிடத்தே, அவளது மேனி வனப்பினை நோக்காது சிவபெருமானது திருவருட் பெருவெள்ளத்தை ஆயிரமுகத்தாற் காணுதற் குரியதாகக் கண்டு மகிழ்ந்தார். இந் நுட்பத்தினை,

எண்ணிலாண் டெய்தும் வேதாப் படைத்தவ ளெழிலின் வண்ணம்
நண்ணு நான் முகத்தாற்கண்டான் அவளினும் நல்லாள் தன்பாற்
புண்ணியப் பதினாருண்டு பேர்பெறும் புகலிவேந்தர்
கண்ணுதல் கருணைவெள்ளம் ஆயிர முகத்தாற் கண்டார்.

என்ற செய்யுளிற் சேக்கிழாரடிகள் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இவ்வற்புதம் நிகழ்ந்தபொழுது ஞானசம்

பந்தப் பிள்ளையார்க்குப் பதினாறுவயது நடைபெற்ற தென்பது இப்பாடலால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

திருக்கபாலீச்சரப்பெருமானைப் பணிந்து போற்றிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், சிவநேசர் முதலியோர்க்கு விடையருளித் திருவான்மியூரடைந்து இறைவனைப் பேற்றிச் சில நாள் அங்கமர்ந்திருந்தார். பின்பு இடைச்சுரம், திருக்கழுக்குன்றம், அச்சிறுபாக்கம் அரசிலி, புறவார் பனங்காட்டூர் முதலிய பதிகளைப் பரவிப் போற்றித் தேவர்பிரான் நடம் பயிலுந் திருத்தில்லை நகரடைந்தார். தில்லைவாழந்தணர்கள் எதிர்கொண்டு போற்றத் தில்லைச் சிற்றம்பலவனை யிறைஞ்சிப் போற்றி எல்லையிலா இன்புற்றார். பின் தில்லைக்கூத்தன்பால் விடைபெற்றுப் பல தலங்களை வணங்கி வருபவர், சேய்மையிலே சீகாழிப்பதி தோன்றுவதுகண்டு சிவிகையை விட்டு இறங்கி 'வண்டார்குழ லரிவையொடும்' என்ற பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு அப்பதியின் எல்லையை யடைந்தார். நறுமலர் கொண்டு அருச்சித்து அந்நகரைத் தொழுது 'நம்பன்மேவும் நன்னகர் நலங்கொள்காழி சேர்மினே' எனப்பாடிப் பரவிப் பிரமபுரத்துட் புகுந்தார். தோணிபுரத் திருக்கோயிலை வலங்கொண்டு கோயிலுள்ளே புகுந்து பெரிய பெருமாட்டியுடன் வீற்றிருக்கும் பெருமானைப் பணிந்து போற்றித் தமது திருமாளிகையினில் அமர்ந்திருந்தார்.

திருமணம்

இங்ஙனம் இருக்கும் நாளிலே திருஞானசம்பந்தரை வணங்கும் விருப்புடன் முருகநாயனார், நீலநக்க நாயனார் முதலிய திருத்தொண்டர்கள் சுற்றத்தாருடன் சீகாழிப் பதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இந்நிலையில் சிவபாதவிருதயரும் சுற்றத்தார்களும் ஒருங்கு கூடித் திருஞானசம்பந்தர் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுதற்

குரிய பருவமும் இதுவே யென்று எண்ணிப் பிள்ளை யாரை அணுகி, 'மறை முறைப்படி வேள்வி பல செய்தற்கு ஒரு கன்னியை மணம் புரிந்தருளவேண்டும்' என வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதுகேட்ட பிள்ளையார், சுற்றத் தொடர்ச்சியினை விட்டு நீங்கும் நினைவினராய் 'அது கூடாது' என மறுத்தருளினார். மறையவர்கள் மீண்டும் பிள்ளையாரைக் கைதொழுது 'பெருந்தகையீர், வேதநெறியை மீண்டும் இவ்வுலகில் நிலைபெறச்செய்த பெருமை தங்களுக்கு உரியதே. ஆதலால் அவ்வேத விதிப்படி அந்தணர்க்குரிய அறுதொழில் இயற்றுத திருமணம் செய்யத் தாங்கள் திருவுளங் கொண்டருளல் வேண்டும்' என வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஞானசம்பந்தர் இறைவனது திருவருளை நினைந்து, மறைவாழவும் அந்தணர் தம் வாய்மை யொழுக்கம் பெருகுந் துறைவாழவும் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டருளினார். அது கண்டு உவகைமிக்க சிவபாதவிருதயர், தம்மோடு ஒத்த குலத்தவராய்த் திருநல்லூரில் வாழும் நம்பாண்டார் நம்பியின் திருமகளே ஞானசம்பந்தர்க்கு ஏற்புடைய வாழ்க்கைத் துணையெனக் கருதினார். நல்லூரில் அவர்பால் மகட்பேசச் சென்றார். நம்பாண்டார் நம்பியும் சிவபாத விருதயரை உவகையுடன் எதிர் கொண்டு போற்றித் தம் மகளை ஆளுடைய பிள்ளையார்க்குத் திருமணஞ் செய்து தருவதாக உடன்பட்டுரைத்தார். சிவபாதவிருதயர் சீகாழிக்கு வந்து திருமண நாளை உறுதி செய்துகொண்டு நம்பாண்டார் நம்பிக்கு அறிவித்தார். அவரும் ஏழு நாட்களுக்கு முன் திருமண வினையைத் தொடங்கி முளைப்பாலிகை அமைத்துத் திருநல்லூரில் திருமணப் பொலிவு எங்கணும் விளங்க மங்கல அணி செய்தார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தோணிமீது பெரிய நாச்சியாருடன் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானை இறைஞ்சி

விடை பெற்றுச் சிவிகைமீதமர்ந்து உறவினரும் அடியவரும் புடைசூழத் திருநல்லூரையடைந்தார். சிவிகையினின்றும் இறங்கிப் 'பெருமணம்' என்னுந் திருக்கோயிலில் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றினர். திருமணக் கோலம் புனைந்தருள வேண்டுமென அன்பர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அதற்கு இசைந்த பிள்ளையார், கோயிலின் பக்கத்தே அமைந்த திருமடத்திற்போந்து திருமஞ்சனமாடி வெண்பட்டுடுத்துத் திருநீற்றினை நிறையப் பூசி இறைவனது திருவடையாள மாலையினை யணிந்து திருமணக்கோலங் கொண்டருளினர். இங்ஙனம் வதுவைக் கோலம் புனைந்த பிள்ளையார், அடியவர்கள் புடைசூழச் சிவிகைமீதமர்ந்து மங்கலவாத்தியம் முழங்க, மறையவர்கள் மறைமுழக்கஞ் செய்ய, மகளிர் மணப்பொருள்களையேந்தி யெதிர் கொள்ளத் திருமணப்பந்தர் முன் சார்ந்து சிவிகையினை விட்டு இறங்கிச் சென்று மணப்பந்தரில் இடப்பெற்ற பொற்பீடத்தில் அமர்ந்தருளினர். நம்பாண்டார் நம்பி, தம் மனைவியாருடன் திருஞானசம்பந்தர் திருவடிகளைத் தூய நீரால் விளக்கி அந் நன்னீரையுட்கொண்டு சுற்றத்தார் மேலும் தெளித்தனர்; ஆளுடைய பிள்ளையார் கையில் மங்கலநன்னீர் சொரிந்து யான்பெற்ற அருநிதிப்பாவையாரை ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு அளித்தேன்' என உறுதி கூறினர். மங்கலமகளிர் மணமகளை அழைத்துவந்து ஞானசம்பந்தரது வலப்பக்கத்தில் அமரச்செய்தனர். திருநீலநக்கநாயனர், திருஞானசம்பந்தர் திருமுன்பிருந்து சிவபெருமானையிறைஞ்சி வேதவிதிப்படி திருமணச்சடங்குகளை நிகழ்த்திவைத்தார். ஞானசம்பந்தர் வெண்பொரியினைத் தூவித் தீவலம்வருகலாகிய சடங்கினை நிறைவேற்றும் நிலையில். மணமகளது மலர்க்கையைப்பற்றி 'விருப்புறும் அங்கியாவார் விடையுயர்த்தவரே' யென்னுந் தெளிவுடைய சிந்தையராய், மந்திரமுறையால் வளர்த்த எரியினை வலம் வருபவர், 'இருவினைக்கு வித்தாகிய இந்த இல்வாழ்க்கை வந்து

என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டதே. இனி இவளோடும் அந்தமில் சிவன்தாள் சேர்வேன் என்னும் உறுதி கொண்டு, திருப்பெருமணக் கோயிலையடைந்தார். உறவினரும் அடியார்களும் பிறரும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

ஈறில் பெருஞ்சோதியினுள் எல்லாரும் புகுதல்

திருப்பெருமணத்திருக்கோயிலை யடைந்த பிள்ளையார், இறைவன் திருமுன்னர் நின்று 'எளியேனை முன்னை நாளில் ஆட்கொண்டருளிய திருவருட் பண்பு இப்பொழுது இறைவனது திருவடியிற் சேர்த்தருளும்' என்னும் நல்லுணர்வுமிகத் தமது திருமணத்தைக் கண்டோரது பிறவிப்பாசத்தை நீக்குதலே பொருளாகக்கொண்டு,

கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா கழுமலம்
பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டு மெய்யாய்த்தில
சொல்லூர்ப் பெருமணம் சூடலரேதொண்டர்
நல்லூர்ப் பெருமணம் மேய நம்பானே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப்பாடி, 'நாதனே, நல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்பனே, நினது திருவடி நீழலில் எளியேன் சேரும் பருவம் இதுவாகும்' என உளமுருகிப் போற்றினார்.

அப்பொழுது பேரருட்கடலாகிய சிவபெருமான் நல்லூர்ப் பெருமணக் கோயில் தன்னுள் ஒடுங்க அதற்கு மேலோங்கிய தூயபெருஞ் சோதிப்பிழம்பாகத் தோன்றி நின்று, 'ஞானசம்பந்தனே, நீயும் நின் மனைவியும் நினது திருமணங்காணவந்தோர் யாவரும் இந்தச் சோதியினுள்ளே வந்து சேர்மின்' எனத் திருவாய்மலர்ந்து அச் சோதியினுள்ளே புகுதற்கென வாயிலொன்றும் வகுத்துக்காட்டியருளினார். அது கண்ட ஞானசம்பந்தர், உலகத்தார் உய்யும் பொருட்டு நன்னெறியினை அறிவுறுத்தத் திருவுளங்கொண்டு

'ஞான மெய்ந்நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொல்லாம்' என்று,

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப்போற்றி, 'இம் மணத்தில் வந்தோர் யாவரும் இழிதகைப் பிறவி நோய்தீர இச்சோதியினுள்ளே புகுமின்' என எல்லோரையும் அன்பால் அழைத் தருளினார். பிறவிப் பெருங்கடலிற் பட்டுக் கரைகாணாது வருந்தும் இயல்பினராகிய மக்கள், திருஞானசம்பந் தரது திருமணத்தைக்கண்டு உடன் சேவித்துச் செல் லும் நற்பேற்றினாலே அங்கே தோன்றிய ஈறில் பெருஞ் சோதியிற் புகுந்து பிறவாநெறியாகிய பேரின்ப வாழ் வைத் தலைப்பட்டார்கள். திருநீலநக்கநாயனார். முருக நாயனார், சிவபாதவிருதயர், நம்பாண்டர் நயபி, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் முதலிய திருத்தொண் டர்கள், தங்கள் வாழ்க்கைத்துணைவியாரொடும் சுற்றத் தாரொடும் சோதியிற் புகுந்தார்கள், ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய பரிசனங்களும் ஆறுவகைச் சமயத் தினராகிய அருந்தவர்களும் அடியார்களும் முனிவர் களும் பிறரும் இறைவனது ஈறில்பெருஞ் சோதியினிற் புகுந்து இன்புற்றார்கள். இங்ஙனம் திருமணங்காண வந்தோர் யாவரும் சோதியிற் புகுந்த பின்னர்த் திருஞானசம்பந்தர் தம் காதலியாரைக் கைப்பிடித்து இறைவனது எழில் வளர் சோதியை வலஞ்செய்து அதனுள்ளே புகுந்து சிவபெருமானோடு ஒன்றியுட னானார். உடனே அச்சோதி மறையத் திருப்பெரு மணத் திருக்கோயில் முன்போலவே தோன்றியது. காலம் தாழ்த்துதவந்தமையால் சோதியுள் நுழையும் நற்பேறில்லாதவர்கள் கலங்கி நின்றார்கள். விண்ண வர், முனிவர் முதலியோர் தமது ஏசறவுதீர இறைவனை

யேத்தி மகிழ்ந்தார்கள் என்பது வரலாறு. இந் நிகழ்ச்சியை,

முத்தமிழ்நூ லெல்லாம் முழுதுணர்ந்த பிள்ளையார்க்
கொத்த மணமிதுவென் றேத்தித் தமர்களெல்லாம்
சித்தங் களிப்பத் திருமணஞ்செய் காவணத்தே
அற்றைப் பொழுதத்துக் கண்டுட னேநிற்கப்
பெற்றவர்க ளோடும் பெருமணம்போய்ப் புக்குத்தன்
அத்தன் அடியே அடைந்தான் அழகிதே. [1]

எனவருந் தொடரில் நம்பியாண்டார் நம்பி தெளி வாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம்.

இவ்வரலாற்றில் ஞானசம்பந்தர் தமது திருமணத் தில் உலகியல் முறைப்படி காதலியைக் கைப்பற்றித் தீயினை வலம் வருபவர், சுட்டுணர்வுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனே தீயுருவில் நின்று அருள் செய்பவன் என்னும் மெய்ம்மையுணர்ந்து திருப்பெருமணத் திருக் கோயிலை வலம்வந்தார் எனக் கூறப்படுதலால், இறைவனொருவனே மெய்ப்பொருளெனக்கொண்ட ஒரு நெறிய மனமுடையார் திருஞானசம்பந்தர் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் சுற்றத்தொடர்பின் நீங்கி இறைவன் திருவடியையடைந்து இன்புறுதல் வேண்டு மென்னும் பெருவிருப்பத்தினால் 'கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா' என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத் தினைப்பாடிப் போற்றினாரென்பது,

'நறும்பொழிற் காழியுள் ஞானசம்பந்தன்
பெறும்பத நல்லூர்ப் பெருமணத்தானை
உறும் பொருளாற் சொன்ன ஒண்தமிழ்'

எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக் காப்பினாலும்,

1. ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை.

தக்கிருந் திரன்று தாளால் அரக்கனை
உக்கிருந் தொல்க உயர்வரைக் கீழிட்டு
நக்கிருந்தீர், இன்று நல்லூர்ப் பெருமணம்
புக்கிருந்தீர் எமைப் போக்கருளீரே.

என இறைவனை வேண்டும் நிலையிலமைந்த இப்பதிகத்து எட்டாந் திருப்பாடலாலும் இனிது விளங்கும். யாவரிடத்தும் வைத்த பேரருளால் விரிந்த திருவுள்ளமுடைய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், சமணர் சாக்கியர் கூறும் மயக்கவுரையிற் சிக்குண்டு மதிமயங்கும் உலகமக்களை அழைத்து அவர்களது பிணக்கு நீக்கி அவர்கட்கு வீடுபேற்றின்பம் வழங்குதற்பொருட்டு நல்லூர்த் திருப்பெருமணக் கோயிலுக்குள் அழைத்தருளினரென்பது.

ஆதர் அமணொடு சாக்கியர் தாஞ்சொல்லும்
பேதைமை கேட்டுப் பிணக்குறுவீர் வம்மின்
நாதனை நல்லூர்ப் பெருமண மேவிய
வேதனை தாள்தொழ வீடெளி தாமே.

எனவரும் இத்திருப்பதிகத்தின் பத்தாம் பாடலால் இனிது புலனாதல் காண்க.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், தம்முடைய திருமணங்காண வந்தோர் யாவரும் ஈறில் பெருஞ் சோதியுட் புகுந்த பின்னரே தாம் தம் காதலியாருடன் அச்சோதியை வலம் வந்து அதனுள்ளே புகுந்தனர் என்பதனை நோக்குங்கால், அப்பெருந்தகையார் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் என்பது நன்கு புலனாம். பிள்ளையாரது பேரருட் சிந்தையை விளக்கக் கருதிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,

'கொள்ளை கொள்ள வீடுதவிக் கூற்றைப் பிடர் பிடித்துத்
தள்ளுந் திருஞானசம்பந்தா'

என அழைத்துப் போற்றினமை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் மயிலாப்பூரிற் பூம்

பாவையை உயிர் பெற்றெழச் செய்த காலத்து அவர்க் குப் பதினாறு வயது நடைபெற்றதெனச் சேக்கிழா ரடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிள்ளையார் அவ்வற்புத நிகழ்ச்சிக்குப்பின் பல தலங்களை இறைஞ்சிச் சீகாழிப் பதிக்கு வருதற்கு ஏறக்குறைய மூன்று திங்களாதல் கூடும். பதினாறு ஆடவர்க்குரிய மணப் பருவமா தலின் அப்பருவத்தே பிள்ளையார்க்குத் திருமணம் நிகழ்வதாயிற்றென்பதும் அத்திருமண நாளிலேயே பிள்ளையார் இறைவனது சோதியிற் கலந்தமையால் அப்பெருந்தகையார் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலம் பதினாறென்பதும் நன்கு துணியப்படும். 'தொன் ஞானசம்பந்தர்க்கு அந்தம் பதினாறு' என வழங்கும் பழம்பாடற்றொடர் இதனை வலியுறுத்துவதாகும்.

திருநாவுக்கரசர் வரலாறு

திருநெறிய தமிழாகிய சைவத் திருமுறைகளுள் நான்கு, ஐந்து, ஆறுந் திருமுறைகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அருளாசிரியர் திருநாவுக்கரசராவர். ஆளுடைய அரசராகிய இப்பெருந்தகையார், எஞ் ஞான்றும் திருத்தகவிற்ருகிய பேரின்பத்தைத் தன் அடியார்களுகக்கு வழங்கவல்ல சிவனெனு நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனியம்மாளுகிய இறைவனையே சிறப் பீனுஞ் செம்பொருளாகக் கொண்டொழுகிய தெளிந்த சிந்தையுடையவராவர். இச் செய்தி.

> 'சிவனெனும் ஓசை யல்ல தறையோ வுலகில்
> திருநின்ற செம்மையுளதே'

எனவரும் இவரது வாய்மொழியாலும்,

> 'திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
> திருநாவுக்கரையன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்'

என நம்பியாரூரர் இவரைப் பாராட்டிப் போற்றுந் திருத்தொண்டத்தொகைத் தொடர் மொழியாலும் இனிதுவிளங்கும்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, திருத்தொண்டத் தொகை யின் வகையாகத் தாம் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலும் திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலையென்னும் பனுவலிலும் திருநாவுக்கரசரது வரலாற்றிலுள்ள அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றையும் அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களின் சிறப்பினையும் 'திருநாவுக்கரசு' என்னும் திருப் பெயரை மந்திரமாகக்கொண்டு ஓதி அவரை வழிபடும் மெய்யடியார்கள் அடையும் பெருநலங்களையும் விரித் துரைத்துப் போற்றியுள்ளார். திருக்தொண்டத்தொகையின் விரியாகச் சேக்கிழாரடிகள் பாடிய திருத்

தொண்டர் புராணத்தில் திருநாவுக்கரசரது வரலாறு 429 செய்யுட்களால் திருநாவுக்கரசர் புராணமாக விரித்துரைக்கப் பெற்றுளது. நாவுக்கரசர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களில் அவரது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள்பல இடம்பெற்றுள்ளன. இக் குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அப்பரடிகளது வரலாற்றை யறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும்.

குடும்ப நிலை

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே தெய்வநெறிச் சிவம் பெருக்குந் திருவாமூர் என்னும் ஊரிலே வேளாண் மரபிற் குறுக்கையர் குடியிலே புகழனார் என்பாரும் அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் மாதினியார் என்பவரும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மனையறம் நிகழ்த்தினார்கள். அவ்விருவருக்கும் திருமகளாகத் திலகவதியார் என்னும் புகழ்ச் செல்வியார் தோன்றினார். திலகவதியார் பிறந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவர்க்குத் தம்பியாராக மருணீக்கியாரென்பார், அலகில் கலைத்துறை தழைப்ப, அருந்தவத்தோர் நெறி வாழ, ஒளி விளங்கு கதிர்போல வந்து பிறந்தருளினார். அவரைப்பெற்று வளர்த்த பெரியோர்கள். உரிய நாளிற் பள்ளியிலமர்த்திக் கலை பயிலச் செய்தார்கள். திலகவதியார்க்குப் பன்னிரண்டு வயது தொடங்கி நடைபெற்றது.

உருவும் திருவும் உயர்பேரொழுக்கமும் வாய்ந்த கலிப்பகையாரென்னும் வேளாண்குடித் தலைவர், திலகவதியாரை மணந்துகொள்ள விரும்பிப் புகழனார்பால் பெரியோர் சிலரை மணம் பேச அனுப்பினார். குணமுங் குலமும் ஒத்தமை கேட்டு மகிழ்ந்த புகழனார், தம் அருமைத் திருமகளார் திலகவதியாரைக் கலிப்பகையார்க்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதாக மகிழ்ச்சியோடு உடன்பட்டார். மணம் பேசச் சென்ற பெரியோர், புகழனரது இசைவினைக் கலிப்பகையார்க்குத் தெரிவித்தார்கள்,

இங்ஙனம் இருதிறத்தாராலும் உறுதிசெய்யப் பெற்ற திருமணம் நிகழ்வதற்குள் வடநாட்டிலுள்ள பகைமன்னர் சேனை, தமிழ்நாட்டின்மேற் போர்குறித்துப் புறப்படுவதாயிற்று. இப் பகைப்படை யெழுச்சியை முன்னமே குறிப்பாலுணர்ந்த தமிழ்நாட்டு வேந்தன், போராற்றல் மிக்க கலிப்பகையாரைச் சேனைத் தலைவராக நியமித்துப் படைகளுடன் வட புலத்திற்கு அனுப்பினான். இங்ஙனம் நாடாளும் வேந்தனுக்கு உற்றுழி யுதவுதற்பொருட்டுச் சேனைகளுடன் வடநாடு சென்ற கலிப்பகையார், நீண்ட நாட்கள் அங்கே தங்கியிருந்து பகைவரைப் பொருது வெல்லுந் தொழிலில் ஈடுபட்டு வினைபுரிவாராயினர். இந் நிலையில் இவர்க்குத் திலகவதியாரை மணஞ் செய்து தருவதாக இசைந்திருந்த புகழனார் 'நெருநலுளனொருவன் இன்றில்லை' யெனத் தொன்று தொட்டு வழங்கும் நிலையாமையைப் பொருந்தி ஊழ்வினைப் பயனால் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விண்ணுலகடைந்தார். அந்நிலையில் அவர்தம் இன்னுயிரனைய மனைவியார் மாதினியார், சுற்றமுடன் மக்களையும் துகளாக எண்ணி உயிர் நீத்துக் கற்புநெறி வழுவாது கணவனாருடன் சென்றார். இவ்வாறு தந்தையுந் தாயும் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த துன்ப நிலையுட்பட்டுத் துளக்கமுற்ற திலகவதியாரும் மருள்நீக்கியாரும் ஆற்றொணாத்துயரில் அழுந்தினார்கள். அறிவினால் மிக்க பெரியோர்கள் உலகியல்பினை யெடுத்துரைத்துத் தேற்ற ஒருவாறு மனந்தெளிந்து தம் தந்தை தாய்க்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக் கடன்களைச் செவ்வனே செய்து முடித்தார்கள்.

தமக்கையார் தவநிலை

இவர்கள் இங்ஙனமிருக்க, வடநாட்டிற் போர் புரியச் சென்ற கலிப்பகையார், பகைவரது போர்க்களத்திலே தமது தறுகணாண்மையினைப் புலப்படுத்தி மாற்றாரை யழித்துத் தம் உயிரைக் கொடுத்துப் பூதவுடம்பை நீத்துப் புகழுடம்பெய்தினார். இத் துன்பச்

செய்தி திலகவதியார் செவிக்கு எட்டியது. இதனைக் கேள்வியுற்ற திலகவதியார், என் தந்தையும் தாயும் என்னை 'அவர்க்கே (கலிப்பகையார்க்கே) கொடுப்ப தாக இசைந்தார்கள். அந்த முறையால் அவர்க் குரிய பொருளாவேன், ஆதலால் இவ்வுடம்பைத் துறந்து என்னுயிரை அவருயிரோடு இசைவிப்பேன்' எனத் தமது உயிரைவிடத் துணிந்தார். அப்பொழுது அவருடைய தம்பியாராகிய மருள் நீக்கியார், தமக் கையாராகிய திலகவதியார் பாதங்களில் வீழ்ந்து புலம்பினர்; 'அன்னையும் அத்தனும் இறந்த பின்னரும் தமக்கையாகிய உம்மை வணங்கப் பெறுதலினல் யான் இதுகாறும் உயிர்தரித்திருக்கின்றேன். இந் நிலையில் ஒன்றுமறியாத என்னைக் கைவிட்டுச் செல் வீராயின் யானும் உமக்கு முன்னே உயிர்துறப்பேன் எனக்கூறி வருந்தினர்.

தம்பியாராகிய மருள்நீக்கியார் இவ்வாறு ஆதரிப் பாரின்றி வருந்தும் இடர்நிலையைக் கண்டு திலக வதியார் உள்ளங்கலங்கினர். தம் தம்பியார் இவ் வுலகிற் புகழுடன் நிலைபெற்று வாழ வேண்டுமெனத் தாம் கொண்ட பேரருளானது, தம்முயிரைத் துறந்து விண்ணுலகடைய எண்ணிய தமது துணிபினை விலக் கினமையால், தம்பியின் பொருட்டு இவ்வுலகில் உயிர் தாங்கி யிருப்பதாக உறுதி கொண்டார் இன்ன லுறுத்தும் பொன்னினும் மணியினுமாகிய அணிகலன் களைப் பூணுது அனைத்துயிரையும் வாழ்விக்கும் அருளையே அணிகலனகை மேற்கொண்டு மனையின்கண் இருந்தே தவப்பெருஞ் சீலராய்த் தம்பியைப் பேணி வளர்ப்பாராயினர்.

இவ்வாறு இளம்பருவத்தினராகிய மருள்நீக்கியார் தாயுந் தந்தையுமின்றி வருந்தியபொழுது அவருடைய தமக்கையாராகிய திலகவதியார், தம்பியார் உளராக வேண்டுமெனக் கொண்ட பெருங்கருணையால், அவர்க் குத் தாயென அமைந்து அவரைப் பேணி வளர்க்க

முன்வந்தமை, இறைவனது திருவருட் செயலேயாகும். இந்நுட்பத்தினை மருள் நீக்கியாரே தாம் இறைவனருளாற் சமணந்துறந்து சிவநெறியினை மேற்கொண்டு திருநாவுக்கரசராய் விளங்கிய காலத்தில்,

‘ எம்மையாரிலை யானும் உளேனலேன்
எம்மை யாரும் இதுசெய வல்லரே
அம்மை யாரெனக் கென்றென் றரற்றினேற்
கம்மையாரைத் தந்தார் ஆரூர் ஐயரே.’

எனவரும் திருவாரூர்த் திருக்குறுந்தொகையில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம். ‘எம்மைப் பெற்ற தாயுந் தந்தையும் என்னைவிட்டு இறந்தாராக அவர்கள் இல்லாமையால் யானும் இவ்வுலகில் உயிரோடுளேனல்லேன் என எண்ணும் நிலையில் ஆதரவற்றிருந்தேன். இங்ஙனம் பற்றுக்கோடின்றி வருந்திய என்னை உயிர்க்குயிராகிய இறைவனையன்றி வேறு யாரும் இவ்வுயர்நிலையில் இருக்கச்செய்ய வல்லரோ? தாயாகிய நிலையிலிருந்து எளியேனைவளர்ப்பார் யார்? எனத் தம்மை நோக்கி அழுதரற்றிய என் பொருட்டு ஆரூரில் எழுந்தருளிய இறைவர், என்னைப் பாதுகாத்தற்குரிய அம்மையாரைத் தந்து அருள் புரிந்தார்’ என்பது மேற்காட்டிய திருக்குறுந்தொகையின் பொருளாகும்.

இளமைக் காலத்துத் தம்முடைய இருமுதுகுரவரும் இறந்துபோயினர் என்ற செய்தியை ‘எம்மையார் இலை’ என்ற தொடராலும், அந்நிலையிற் பாதுகாப்பாரின்றித் தாம் வருந்திய எளிமையினை ‘யானும் உளேனலேன்’ என்ற தொடராலும், தம் தமக்கையாராகிய திலவதியார் தமக்குரிய கணவரெனப் பெற்றோரால் உறுதி செய்யப்பெற்ற கலிப்பகையார் போரில் இறந்தமை கேட்டு உயிர்விடத் துணிந்த நிலையில் ‘என்னைப் பேணி வளர்க்கும் அன்னையாவார் வேறு யாருளர்’ எனத் தாம் அழுதரற்றிய செய்தியை ‘அம்மையார் எனக்கு என்றென்று அரற்றினேற்கு’ என்ற

தொடராலும் அந்நிலையிற் சிவபெருமான், திலகவதி யார் உயிர் துறத்தலைத் தவிர்த்து இவ்வுலகில் வாழச் செய்து தம்மைப் பேணிவளர்க்கும் அம்மையாராகத் தம் பொருட்டுத் தந்தருளினாரென்பதை 'அம்மை யாரைத் தந்தார் ஆரூர் ஐயரே' என்ற தொடராலும் திருநாவுக்கரசர் தெளிவாக விளக்கிய திறம் நினைந்து மகிழத் தக்கதாகும். 'அம்மையாராயினார் ஆரூர் ஐயரே' என்னாது 'அம்மையாரைத் தந்தார் ஆரூர் ஐயரே' என அடிகள் குறிப்பிடுதலால், இறைவனால் மருள்நீக்கியார்க்கு அளிக்கப்பெற்ற அம்மையா ராவார், அவரை இளம்பருவ முதற்கொண்டு அன் புடன் வளர்த்து நன்னெறிப் படுத்திய அவருடைய தமக்கையார் திலகவதியாரே யென்பது நன்கு புல னாகும். மருள் நீக்கியாரைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும் இளம்பருவத்தில் இறந்து போயினரெனவும் இந்நிலை யில் உயிர்துறக்க எண்ணிய திலகவதியார் தம்பியைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு உயிர் தாங்கியிருந்தாரெனவும் சேக்கிழாரடிகள் கூறுஞ் செய்தி, திருநாவுக்கரசர் வாய் மொழியாகிய இத் திருக்குறுந்தொகையால் உறுதி யாதல் காண்க.

தருமசேனராதல்

இங்ஙனம் திலகவதியாரால் வளர்க்கப்பெற்ற மருள்நீக்கியார், பாசற்ற உள்ளத்திலே கவலை நீங்கப் பெற்றவராய்ப் பருவம் நிரம்பி அறிவு வளரப்பெற்று உலகியலுணர்வும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்றார். இளமை யும் யாக்கையும் செல்வமும் நிலையுடையன அல்ல என வுணர்ந்து நில்லாதனவாகிய இவை நீங்குதற்கு முன்னரே நிலையுடைய நல்லறங்களைச் செய்ய எண்ணி னார். வெயில் வெம்மை தணியச் சோலைகளை வளர்த் தும் உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத நல்ல நீர் நிறைந்த குளங்கள்பலவற்றைத் தோண்டியும் வறுமை யாற் சென்றிரந்த இரவலர்களுக்கு இல்லையென்னாது

வேண்டுவன ஈந்தும் வந்த விருந்தினரை உபசரித்தும் செந்தமிழ் நாவலர்க்குப் பெரும்பொருளைப் பரிசிலாக நல்கியும் இவ்வாறு உலகத்துள்ளார்யாவர்க்கும் இல்லை யென்னாது ஈந்து மகிழும் அருளாளராகத் திகழ்ந்தார்.

அக்காலத்தில் சமணசமயத் துறவிகள் பலர், தமிழகத்திற்கு சமண சமயத்தைப் பரப்பவேண்டு மென்னும் பெருவிருப்புடையாராய்ப் பாடலிபுத்திரம் முதலிய பதிகளிற் சமண்பள்ளிகளும் பாழிகளும் அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாம் பெற்றுள்ள தருக்கசாத்திர வன்மையாலும் சீவகாருணியமாகிய அருளொழுக்கத்தினைப் போற்றியுரைக்கும் அறிவுரைகளாலும் தமது சமயத்தைத் தமிழ் நாடெங்கும் பரப்புந் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். நில்லாத உலகியல்பு கண்டு இனி நிலையாவாழ்க்கையில் ஈடுபடுவேனல்லேன் எனத் துணிந்து, துறந்தார்தம் தூநெறிக்கட் செல்ல விரும்பிய மருள் நீக்கியார், எல்லாச் சமயங்களுள்ளும் சிறப்புடைய மெய்ச்சமயம் இதுவெனத் தெரிந்துணரும் ஆர்வ முடையராய்ச் சிவபெருமானது திருவருள் கைகூடப் பெருமையால் கொல்லாமையாகிய நல்லறப் போர் வையில் மறைந்துலவும் சமணசமயத்திற் சேரக் கருதினார். பாடலிபுத்திரம் என்ற ஊரையடைந்து சமணமுனிவர்கள் வாழும் தவப்பள்ளியின் மருங்கு அணைந்தார் அங்குள்ள சமணர்கள், 'பேரின்பமாகிய வீடு பேற்றினை அளிக்கவல்ல மெய்ச்சமயம் எங்கள் சமணசமயமாகிய இதுவே' என மருள் நீக்கியார்க்கு எடுத்துரைத்து அவரைத் தம்சமயத்தில் ஈடுபடுத்த முயன்றார்கள். அவர்களது அறிவுரையில் ஈடுபட்ட மருள்நீக்கியார், சமணசமயத்திற் சேர்ந்து அச்சமயத்திலுள்ள அரியபல நூல்களை நன்கு பயின்று தேர்ந்தார். அதுகண்டு மகிழ்ந்த சமணர்கள், அவரைத் தருமசேனர் என்ற சிறப்புப் பெயராற் பாராட்

டிப் போற்றினர்கள் தருமசேனராகிய மருள் நீக்கியார் புத்தரில் ஒரு சாராராகிய தேரர்களை வாதில் வென்று சமண சமயத்தலைவர்களில் ஒருவராய் மேம்பட்டு விளங்கினர்

திலகவதியார் திருத்தொண்டு

தம்பியார் உளராகவேண்டும்' என்ற பேரருளால் மனையின்கண் இருந்து மருள்நீக்கியாரை வளர்த்து வந்த திலகவதியார், தம்பியாகிய அவர் சமணர் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டுச் சமண சமயத்திற் சேர்ந்தனரென்பதைக் கேள்வியுற்றார். இயற்கையிலேயே சுற்றத் தொடர்பொழியுங் கருத்தினராகிய திலகவதியார், அப் பற்றறுதி இப்பொழுது தானே வந்து சேர்ந்தமையால் தூயசிவ நன்னெறியே சார்வதற்கு நாதன் திருவருளை விரும்பித் திருவதிகைத் திருவீரட்டானத் திருக்கோயிலை அடைந்து, சிவபெருமான் திருவருளையிறைஞ்சிச் சிவ சின்னங்கள் அணிந்து நாடோறும் பொழுது புலர்வதன்முன் திருவதிகைத் திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், நலமலி ஆன்சாணத்தால் நன்றாக மெழுகுதல், மலர்கொய்து கொடுவந்து மாலைகள் தொடுத்தமைத்தல் முதலிய திருப்பணிகளை விருப்புடன் செய்து இறைவனைப் போற்றியிருந்தார்.

இங்ஙனம் நாடோறும் இறைவனை வழிபட்டிருக்கும் திலகவதியார், தம்முடைய தம்பியார் தீவினைத் தொடர்பால் புறச்சமயத்தை மேற்கொண்டமையெண்ணிப் பெரிதும் வருந்தினர். அதிகைப்பெருமானை இறைஞ்சி நின்று, 'என்னை ஆண்டருளினீராகில், அடியேன்பின் பிறந்தவனைப் புறச்சமயப் படுகுழியினின்றும் எடுத்தாளவேண்டும்' எனப் பலமுறையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார். திருவதிகைப் பெருமான், சிவநெறியில் உறைப்புடையராகிய திலகவதியாரது கனவில் தோன்றி 'நீ உன்னுடை மனக்கவலையைத்

தவிர்வாயாக, உன்னுடன் பிறந்த தம்பி முன்னமே முனியாகி எமையடையத் தவமுயன்றான், அன்னவனை இனிச் சூலைநோயைத் தந்து ஆட்கொள்வோம்' என அருள்செய்து அவ்வண்ணமே தருமசேனர் வயிற்றிற் சூலைநோயினைப் பற்றச்செய்தார்.

சூலை நோயால் வருந்துதல்

இறைவனருளால் தருமசேனரைப் பற்றிய சூலை நோய், வடவைப் பெருந்தீயும் ஆலகாலமாகிய நஞ்சும் வச்சிரப்படையும் என இங்ஙனம் கொடுமை விளைப்பனவெல்லாம் ஒன்றாகத்திரண்டு வருத்தினாற் போல் குடரைக் குடைந்து வருத்திற்று. அந்நோயின் வருத்தத்தைப் பொறுக்கலாற்றாத தருமசேனர், நடுக்கமுற்றுப் பாழியறையில் மயங்கி வீழ்ந்தார். அவர் சமண சமயத்தில் தாம் கற்றுவல்ல மந்திரங்களால் அந்நோயினைத் தடுக்கமுயன்றும் அது தணியாது மேன்மேலும் முடுகி வருத்துவதாயிற்று, தருமசேனர் படும் துயரத்தைக்கண்ட சமணர்கள் பலருங்கூடி 'உயிரைக்கவரும் கொடிய நஞ்சினை யொத்த சூலை நோய் இவரைப்பற்றி வருத்துகின்றதே. இதற்கு இனி நாம் என்ன செய்வோம்' எனப்பெரிதும் உளங்கலங்கினார்கள். தம் கையிலுள்ள குண்டிகை நீரை மந்திரித்துத் தருமசேனர்க்குக் கொடுத்துக் குடிக்கும்படி செய்தார்கள். மயிற்பீலி கொண்டு காலளவும் தடவினார்கள். அந்நிலையிற் சூலைநோய் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரிப்பதாயிற்று. அதுகண்டு சோர்வுற்ற சமணர்கள், 'ஐயோ இனி நாம் என்செய்வோம்' எனக் கலக்கமுற்ற மனத்தினராய், 'இது நம்மாற் போக்குதற்கரிய நோயாகும்' எனச் சொல்லித் தருமசேனரைக் கைவிட்டு அகன்று சென்றனர்.

சூலைநோயாற் சோர்வுற்ற தருமசேனர், தம்மைச் சமணர்களெல்லாருங் கைவிட்டு அகன்ற நிலை

யில். தம்முடைய பழைய உறவினரை யெண்ணினார். அப்பொழுது தம்முடைய தமக்கையார் திலகவதியாரைப்பற்றிய நினைவுண்டாயிற்று. அந்நிலையில் தமக்கு அடிசிலமைப்பவனை அழைத்துத் தாம்படுந் துன்பத்தைத் தமக்கையாருக்குச் சொல்லிவரும்படி அனுப்பினார் அவனும் அவ்வாறே திருவதிகையடைந்து நந்தவனத்தின் மருங்கே மலர்கொய்யச் செல்லும் அருந்தவச் செல்வியாராகிய திலகவதியாரைக்கண்டு வணங்கி, 'நும்முடைய தம்பியார் ஏவலால் யான் இங்கு வந்தேன்' எனக் கூறிநின்றான். அதுகேட்ட திலகவதியார் 'தீங்குளவோ' என வினவினார். 'சூலை நோய் உயிரை மட்டும் போக்காமல் நின்று குடரை முடக்கித் துன்புறுத்தலால் அமணர்களெல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள் இச்செய்தியை எனக்கு முன் பிறந்த தமக்கையார்க்குச் சொல்லி விட்டு இருளாகும் நேரத்தில் இங்கு திரும்பி வா' என்று நும்முடைய தம்பியார் என்னை இங்கு அனுப்பினார் என அவன் கூறினான். அது கேட்ட திலகவதியார் 'நன்றறியார் அமண்பாழி நண்ணுகிலேன் என்ற மறுமொழியை நீ சென்று அவனுக்கு உரைப்பாயாக' என மறுமொழிகூறி யனுப்பினார். அடிசிலாக்குவோனும் அங்கிருந்து மீண்டு சென்று தருமசேனரை அடைந்து தமக்கையார் கூறியதனைத் தெரிவித்தான்.

திருவதிகையடைந்து திலகவதியாரைப் பணிதல்

அவன் கூறியதனைக் கேட்ட தருமசேனர், 'இனி இதற்கு யாது செய்வேன்' என அயர்வுற்றார். அப்பொழுது இறைவனது திருவருள் கைகூடப் பெற்றமையால், 'இம்மை மறுமை வாழ்வுக்கு ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாத இச் சமண சமயத்தால் தவிராத சூலைநோயின் துயர்கெடச் செம்மை நெறியிலொழுகும் திலகவதியாருடைய திருவடிகளை வணங்கி உய்வேன்' எனக் கருதினார். அங்ஙனம் கொண்ட மனக்கருத்துத் தம்

மைப்பிடித்து எழுப்ப ஒருவாறு சோர்வகன்று எழுந்தார். உடுத்த பாயும் பிடித்த குண்டிகையும் கொடுத்த மயிற்பீலியும் அறவே விட்டு நீங்கத் தூய வெள்ளைத் துண்யினை இடையில் உடுத்துத் தமக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கைதந்து உடன் வருவாரைப் பற்றிக்கொண்டு சமணப் பள்ளியைக் கடந்து நள்ளிரவில் ஒருவரும் காணுவண்ணம் பாடலிபுத்திரத்தினின்றும் புறப்பட்டார். சூலைநோய் பின்தொடரத் தமக்கையாரை அடைந்துய்வேன் என்ற பெருவிருப்பம் ஈர்த்து முன் செல்லத் திருவதிகையில் திலகவதியார் இருந்த திருமடத்தை அடைந்தார்.

திருமடத்தினுட் சென்ற மருள்நீக்கியார், தம் தமக்கையாராகிய திலகவதியார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, 'நமது குலத்திற்றோன்றிய முன்னோர்கள் செய்த நற்றவத்தின் பயனாகத் திகழும் பெரியீர்! இவ்வுடம்பைப்பற்றிய சூலை நோயினைப் பொறுத்தலாற்றுது நும் திருவடிகளைச் சரணடைந்தேன். இனி யான் அறியாமையிற்பட்டு மயங்காமல் துன்பக் கடலினின்றும் பிழைத்துக் கரையேறுதற்குரிய நன்னெறியினை உபதேசித்தருள்வீராக' என விண்ணப்பஞ் செய்தார். தம்பியாரது மனநிலையினை யுணர்ந்த திலகவதியார், சிவபெருமானது திருவருளை நினைந்துருகிக் கைதொழுது தம்பியாரை நோக்கி 'உறுதிப் பொருளாகிய தெய்வங் கொள்கையில்லாத புறச்சமயப் படுகுழியில் விழுந்து பெருந் துயருழந்தீர் எழுந்திரீர்' என மொழிந்தார். அது கேட்ட மருள்நீக்கியார், சூலைநோயுடன் நடுக்கமுற்றெழுந்து தொழுதார். திலகவதியாரும் அவரை நோக்கி 'நும்மைப் பற்றிய இச் சூலைநோய் இறைவனது திருவருளே யென அறிவீராக. தன்னைச் சரணடைந்தாரது பாசத்தளையை நீக்கி இன்னருள்புரியும் இறைவனடிகளைப் பணிந்து பணி செய்யும்' எனப் பணித்தார். மருள்நீக்கியார் தமக்கையாரது அருட்

பணியை யேற்றுக்கொண்டு இறைஞ்சி நின்ருர். தம் தம்பியார் திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலிற் புகுதற்குத் தகுதியுடையராம் வண்ணம் திலகவதியார் கயிலைப் பெருமானை நினைந்து அவனது திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினைத் திருவைந்தெழுத் தோதிக் கொடுத்தருளினுர். பெருவாழ்வு வந்ததெனப் பணிந்தேற்ற மருள்நீக்கியார், திருவாளன் திருநீருகிய அதனை உருவார அணிந்து தமக்கு உய்யுநெறிதரும் தமக்கையார்க்குப்பின்னே தாமும் புறப்பட்டார்.

சூலை தீர்த்து ஆட்கொள்ளப் பெறுதல்

நீறணிந்த மருள்நீக்கியாரது அகத்திருளும் நிறைகங்குற் புறத்திருளும் ஒருசேர மாறும்படி தோன்றிய திருப்பள்ளியெழுச்சிக் காலமாகிய விடியற்காலத்திலே, தவச்செல்வியாராகிய திலகவதியார், திருவலகும் திருமெழுக்கும் தோண்டியுங் கொண்டு திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலுள் தம்பியை அழைத்துக் கொண்டு புகுந்தார். உடன் சென்ற மருள்நீக்கியார், திருக்கோயிலைத் தொழுது வலங்கொண்டு நிலமிசை வீழ்ந்து இறைஞ்சினுர். அந்நிலையில் இறைவன் திருவருளால் தமிழ்மாலைகளாகிய திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் போற்றும் உணர்வு அவர்க்கு உண்டாயிற்று. அவ்வுணர்வினுல் தூண்டப்பெற்ற மருள்நீக்கியார், தம்மை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் சூலைநோய் நீங்கும்பொருட்டுப் புரமெரித்த பெருமாகுகிய திருவதிகை யிறைவனை நினைந்து உள்ளத்திலே பேரன்பு பொங்க,

கூற்ருயின வாறு விலக்ககிலீர்
கொடுமை பல செய்தன நானறியேன்
ஏற்ருயடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்ருதென் வயிற்றினகம் படியே
குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட

ஆற்றே னடியேன் அதிகைக்கெடில
வீரட்டானத் துறையம்மானே.

எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றி னார். நிலைபெற்ற பெருவாழ்வைத் தரும் இத்திருப் பதிகத்தைப் பாடிய பொழுது அவரது வயிற்றில் புகுந்து வருத்திய சூலைநோய் விரைவில் நீங்கியது.

சிவனருள் பெற்ற சிறப்புடையாராகிய மருள்நீக்கி யார், 'இறைவனது திருவருள் அடியேற்கு உயிருடன் நலத்தையும் அருளியது' என மகிழ்ந்து முதல்வன் கருணைக் கடலில் மூழ்கி யின்புற்றார்; மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கக் கண்ணீர் மழையெனப் பொழிய நிலமிசை வீழ்ந்து புரண்டார்; 'என்றும் வெள்ளம் ஏறாத பெருந் திடரென அமைந்த எளியேன்பால் இவ்வாறு நின் திருவருட்பெருவெள்ளத்தைப் பெருகவிடுதல்தகுமோ' என இறைவனை உளங்கசிந்து போற்றினார். 'பொய்ம் மைமிக்க புறச்சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எழுமாறு இதுவென வுணராது மயங்கி அவமே செய்து கிடக் கும் எளியேன், மலைமகள் கேள்வனாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளை அடைந்து உய்யும்வண்ணம் இத்தகைய நல்வாழ்வைத் தந்த சூலைநோய்க்குச் செய்யத் தக்க கைம்மாறு யாதுளது?' எனத் தம்மை நல்வழிப் படுத் திய சூலைநோய்க்கு நன்றி தெரிவித்து இறைவனைத் தொழுதார். அந்நிலையில் "செந்தமிழ்ச் சொன்மலர் களால் இயன்ற திருப்பதிகமாகிய பாமாலையை நீ பாடிய தன்மையினால் நின்பெயர் 'நாவுக்கரசு' என உலகேழினும் நிலைபெற்று வழங்குக" என இறைவனது திருவருள்வாக்கு யாவருங் கேட்ப வானின்கண் எழுந் தது.

அத் திருவருள்மொழியினைக் கேட்ட திருநாவுக் கரசராகிய பெருந்தகையார், இத்தனை நெடுங்கால மாக இறைவனை மறந்திருந்த தீவினையாளனாகிய எளி

யேனுல் இத் திருத்தகவிற்குகிய பெருவாழ்வு அடை தற்குரியதோ' என வியந்தார். தனது பேராற்றலே யுணராமல் கயிலேயை யெடுத்த இராவணனது பிழை யைத் திருவுளங் கொள்ளாது சிவபெருமான் அவ னுக்கு வாழ்நாளும் வாட்படையும் தந்த பெருங்கரு ணைத்திறத்தினே யுணர்ந்து போற்றுதவனேயே தமக் குரிய கடமையாக மேற்கொண்டு அதிகை வீரட்டா னத்துப் பெருமானே வணங்கித துதித்தார்.

இவ்வாறு மருள்நீக்கியார் புறச்சமய இருள்நீங்கச் சிவநெறியை மேற்கொண்டு திருநாவுக்கரசராகத் திரு வருள் பெற்றதனுல் உலகம் உய்ந்ததென்று திருவதி கையிலுள்ளார் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியுற்ருர்கள். திருநாவுக்கரசர், சிவ சின்னங்களேயணிந்து இறைவன் திருவடிகளே இடையருது நினைக்கும் நல்லுணர்வும், அப்பெருமானது பெருங்கருணைத் திறத்தை விரித் துரைக்கும் நற்சொல்லும், திருக்கோயிலிற் கைத்திருத் தொண்டு புரியும் உழவாரப் படையும் உடையராய், மனமொழி மெய்களாகிய முக்கரணங்களாலும் சிவ நெறித் தொண்டு புரிவாராயினர். சிவநெறியில் உறைப்புடைத் தொண்டராகிய திலகவதியார், திரு வீரட்டானப் பெருமானே வணங்கி, 'பொய்ம்மைமிக்க புறச்சமயத்தாரது சூழலில் அகப்பட்டு மயங்கிய என் தம்பியை அச்சமயத் தொடக்கினின்றும் மீளும்படி செய்து எங்களேப் பொருளாக ஆண்டுகொண்டருளிய இத்திருவருட்டிறத்தினே இவ்வுலகில் வேறு யார் பெற் றனர்' என வியந்து நெஞ்சம் நெக்குருகிப் போற்றி மகிழ்ந்தார்.

இளேஞராகிய மருள்நீக்கியார். உலக வாழ்வின் நிலேயின்மையை நன்குணர்ந்து 'நிலேபேறில்லாத இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவேனல்லேன்' எனத் துறவறத்தை மேற்கொண்டு பாடலிபுத்திரத்திற் சம

ணர்கள் தங்கியிருக்கும் பள்ளியை யடைந்தாரெனவும், அதுகண்ட சமணர்கள் மருள்நீக்கியாரைத் தங்கள் சமயத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளும் பெரு விருப்புடையவர்களாய் 'வீடடையும் நெறியிதுவே' என மெய்ம்மையாக நம்பும் வண்ணம் தங்கள் சமயநூற் பொருளை அவர்க்கு அறிவுறுத்தினர்களெனவும், அவர்களது சமய தத்துவ நூல்களை நன்கு பயின்ற மருள் நீக்கியார் புத்த சமயத்தாருள் ஒரு பிரிவினராகிய தேரர் என்பாரை வாதில் வென்று சமண்சமயத் தலைவராய்த் தருமசேனர் என அழைக்கப் பெற்றாரெனவும் பெரியபுராணம் கூறும்.

நின்றுண்ணுமியல்பினராகிய சமணர் குழுவிற் சார்ந்த மருள்நீக்கியார், இருந்துண்ணுமியல்பினராகிய தேரர் என்ற வகுப்பாரை வாதில் வென்றாரென்பது இதனால் உய்த்துணரப்படும்,

நின்றுண்ணும் பழக்கமுடையவர்களாகிய சமணர்கள், குண்டர் அமணர் என இரு பிரிவினராகத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் பேசப்பட்டுள்ளார்கள்.[1] இவ்விரு பிரிவினருள் நம் மருள்நீக்கியார் குண்டர் என்பவர் குழுவிலேயே சார்ந்தொழுகினரென்பது,

'குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்
நகைநாண துழிதர்வேனை'

எனவும்,

'அறந் தெரியா வூத்தைவாய் அறிவில்சிந்தை
ஆரம்பக் குண்டரோ டயர்த்து நாளும்
மறந்தும் அரன் திருவடிகள் நினைய மாட்டா
மதியிலியேன்'

எனவும்,

1. 'அலையாரும் புனல் துறந்த அமணர் குண்டர் சாக்கியர்
தொலையாதங் கலர்தூற்றத் தோற்றங் காட்டி யாட்
கொண்டீர்'

—சம்பந்தர் தேவாரம்.

'மனைதுறந்த வல்லமணர் தங்கள் பொய்யும்
மாண்புரைக்கும் மனக்குண்டர் தங்கள் பொய்யும்
சினைபொதிந்த சீவரத்தர் தங்கள் பொய்யும்'

—அப்பர் தேவாரம்.

'பெருகுவித் தென் பாவத்தைப் பண்டெலாங்
குண்டர்கள்தஞ் சொல்லேகேட்டு, உருகுவித்து'

எனவும் அவர் சமண மதத்தை விட்டுநீங்கித் திருநாவுக்கரசராய் விளங்கியபோது கூறிய வாய்மொழிகளால் இனிது விளங்கும். தாம் குண்டர் குழுவிற் சேர்ந்திருந்த காலத்திற் சமண சமயத்துறவிகளாகிய அமணர்களை யாதரித்து அவர் பொருட்டுப் பெரும்பொருளையும் காலத்தையும் வீணே செலவிட்ட தன்மையினையும் குண்டர்குழுவினின்றும் தம்மைப் பிரித்து ஆட்கொண்ட பேரருளாளன் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமானே என்பதனையும்,

'குண்டாக்க னாயுழன்று கையிலுண்டு
குவிமுலையார் தம்முன்னே நாணமின்றி
உண்டியுகந்து அமணே நின்றார் சொற்கேட்டு
உடனாகி யுழிதந்தேன்'

எனவும்,

'பல்லுரைச் சமணரோடே பலபல காலமெல்லாஞ்
சொல்லிய செலவு செய்தேன்'

எனவும்,

'துறவியென் றவமதோரேன் சொல்லிய செலவு செய்து
உறவினால் அமணரோடும் உணர்விலேன்'

எனவும்,

'குண்டுபட்ட குற்றந் தவிர்த்தென்னையாட்
கொண்டு நற்றிறங் காட்டிய கூத்தனை'

எனவும்,

'குண்டரொடு பிறித்தெனையாட் கொண்டார்'

எனவும் வரும் தொடர்களால் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்ஙனம் தேவாரப்பதிகங்களிற் காணப்

படும் குண்டர் அமணர் என்ற பெயர்வேறுபாடு, இப் பொழுதுள்ள சமண சமயத் தமிழ்நூல்களில் இருப்ப தாகத் தோன்றவில்லை. எனவே அமணர் குண்டர் என்னும் இருதிறத்தார்க்குந் தனித்தனியே யுரிய ஒழுகலாறுகளின் வேறுபாட்டினை உணர்தற்கு இயல வில்லை.

திலகவதியார் திருவைந்தெழுத்தோதிக்கொடுத்த திருநீற்றினை அணிந்துகொண்ட மருள்நீக்கியார், தம் தமக்கையாராகிய அவருடன் திருவதிகை வீரட்டா னத் திருக்கோயிலை வலம்வந்து இறைவன் திருமுன் னர் நிலமிசை வீழ்ந்து பணிந்தபொழுது, சிவபெரு மான் திருவருளால் உரைத்தமிழ் மாலையாகிய பாமாலை களைப் பாடும் உணர்வு அவர்க்குண்டாயிற்றென்பர் ஆசிரியர் சேக்கிழார். திருநாவுக்கரசர் இவ்வாறு இறைவனருளால் தாம் பாமாலை பாடிப் போற்றும் பயிற்சிபெற்று உய்ந்த நிகழ்ச்சியை,

'நாயேன் முன்னைப்
பந்தமறுத் தாளாக்கிப் பணிகொண் டாங்கே
பன்னியநூல் தமிழ்மாலை பாடுவித்தென்
சிந்தைமயக் கறுத்த திரு வருளினானை'

எனவும்,

'பத்திமையாற் பணிந்தடியேன் தன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வித்தானை'

எனவும் வரும் தொடர்களால் கசிந்துருகிப் போற்றி யுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' என்ற முகற் குறிப் புடைய திருப்பதிகம், தீராத வயிற்றுநோயாகிய கடும் பிணியால் வருந்திய நிலையிற் பாடப்பட்டதென்பது,

'சுடுகின்றது சூலை தவிர்த்தருளீர்'
'உடலுள்ளுறு சூலை தவிர்த்தருளீர்'
'வலிக்கின்றது சூலை தவிர்த்தருளீர்'

என இப்பதிகத்து வரும் வேண்டுகோளால் நன்கு விளங்கும். தம்மை வருத்திய கடும் பிணியாகிய சூலை நோயினை இறைவன் விரைவிற் போக்கியருளிய அருள் நிகழ்ச்சியை,

சூலை தீர்த்தடியேனை யாட்கொண்டாரே' (6-96-3)

எனவும்,

'உடலுறுநோய் தீர்த்தென்னை யாட்கொண்டாரே' (6-96-6)

எனவும்,

'இடருறுநோய் தீர்த்தென்னையாட்கொண்டாரே' (6-96-11)

எனவும்,

'உறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப் போனார்' (6-93-5)

எனவும் வரும் தொடர்களால் திருநாவுக்கரசர் தெளிவாகவிளக்கியுள்ளமை காணலாம். இங்ஙனம் தமக்கையார் அருளால் சிவநெறியினை மேற்கொண்ட திருநாவுக்கரசர் சூலைதீர்ந்து இறைவன் திருவருளில் திளைத்த திறத்தினை,

புலனொ டாடித் திரிமனத்தவர்
பொறிசெய் காமத் துரிசடக்கிய
புனித நேசத் தொடுதமக்கையர்
புணர்வினாற் றுரைசெயக் குடர்
சுலவு சூலைப் பிணிகெடுத் தொளிர்
சுடுவெ ணீறிட் டமணகற்றிய
துணி வினன் முப்புரமெரித்தவர்
சுழலிலே பட்டிடுதவத்தினர்
....
அரையதேவத் திருவடிக்களே.

என்ற பாடலில் நம்பியாண்டார் நம்பி நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளமை காண்க.

ஏதிலார் செய்த வஞ்சனைகளை வென்று மீளுதல்

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் சிவநெறியிற் சேர்ந்து வாழுந் திறத்தினைப் பாடலிபுரத்திலுள்ள சமணர்கள் கேள்வியுற்று மனம்பொறுாராயினர். 'மாறுபட்ட பல சமயங்களையும் வாதில் வென்று நமது சமயத்தை நிலை நிறுத்திய தருமசேனர், தம்மைப்பற்றிய சூலைநோய் இங்கே ஒருவராலும் நீங்காமையால் உய்யும் நெறியை நாடித் திருவதிகையிற் சென்று முன்போலச் சைவராகிச் சூலைநோய் நீங்கி உய்ந்தனர். இனி நமது சமயம் அழிந்தது' என வருத்தமுற்று ஓரிடத்திலே ஒருங்கு கூடினார்கள். 'தருமசேனருக்கு வந்த சூலைநோய் நம் சமயத்தில் ஒருவராலும் நீங்காமல் அவர் சிவநெறியை மேற்கொண்டதனால் நீங்கிய இவ்வுண்மையை நம் வேந்தன் அறிந்தானாயின் நம்மை வெகுண்டு தானும் சைவனாகி நமக்கு நாடொறும் தந்துவரும் உணவு முதலிய வசதிகளையும் நிறுத்தி விடுவான். இனி இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்' என்று சொல்லித் தமக்குள்ளே ஆராய்ந்து வஞ்சனையாகிய ஓர் உபாயத்தைத் தெரிந்துகொண்டனர். 'நம் சமணசமயத் தலைவராய்த் திகழ்ந்த தருமசேனர், தம் தமக்கையராகிய திலகவதியார் சைவசமயத்தை மேற்கொண்டிருந்ததலால் தாமும் அவர்போல் ஆக விரும்பித் தமக்குச் சூலைநோய் வந்ததாகப் பொய்யே காட்டி அந்நோய் நம்மால் தீர்ந்திலதெனப் பொய்கூறி இங்கு நமக்கு இகழ்ச்சியுண்டாகத் தம் தமக்கையாரிடத்திற் சென்று சைவராகி நம் சமயத் தெய்வத்தையும் இகழ்ந்துரைத்தனர்' என்றதொரு பொய்வழக்கினைச் சித்திரித்து வேந்தனிடம் முன்னமே சென்று முறையிடுவதே செய்யத்தக்கதெனத் துணிந்தார்கள்.

இங்ஙனம் முடிவுசெய்துகொண்ட அடிகள்மாராகிய அவரெல்லோரும் பல்லவ வேந்தனது தலைநகரில் வந்தடைந்தார்கள். அரண்மனையினுள்ளே புகுந்து அர

சனை நோக்கி, 'அரசே, எங்களுக்குத் தலைவராய் இருந்த தருமசேனர், தமக்குச் சூலைநோய் வந்த தெனப் பொய் கூறிச் சைவராகி நின் சமயத்தை ஒழித்தார்' என்று கூறினார்கள். அவ்வுரை கேட்டுச் சினமுற்ற பல்லவமன்னவன், 'குற்றமிகுந்த உள்ள முடையராய்த் தம் சமயத்தைச் சார்தற் பொருட்டு இவ்வாறு சூலைநோய் வந்ததாகப் பொய்கூறிப் புகழ் மிக்க நம் சமயத்தை இகழ்ந்து சிதைத்தல் முறை யாமோ? எல்லையற்ற தவமுடைய அடிகளே இத்தகைய குற்றத்திற்கு நம்மால் தரப்படுந் தண்டம் யாது?' என வெகுண்டு வினவினான். அதுகேட்ட சமணர்கள், கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தினை மேற் கொண்டு நடிக்கும் இயல்பினராகலின், 'உயர்ந்த நெறியாகிய நமது சமயத்தை அழித்து அரச நீதியாகிய நின்னுடைய ஆணையையுங்கடந்த பொறியிலியாகிய அவனை நீ தண்டித்து ஒறுத்தல் வேண்டும்' என்றனர். அப்பொழுது பல்லவ மன்னன் தன் அமைச்சர்களை நோக்கி 'இம்முனிவர்களாற் சுட்டப்பட்ட தீயோனைப் பிடித்து என்பாற்கொண்டு வாருங்கள்' எனப் பணித்தான்.

அரசனது பணியினை மேற்கொண்ட அமைச்சர்கள் சேனை வீரருடன் திருவதிகையை நோக்கிச் சென்று சிவனடியாராகிய திருநாவுக்கரசரையடைந்து 'ஐயன்மீர், நும்மை அழைத்து வரும்படி எம்மை அரசன் ஏவினான்' என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட திருநாவுக்கரசர், 'தனக்குவமையில்லாத தலைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு மீளா ஆளாய் அவன் திருவடிகளை இடைவிடாது சிந்திக்கும் இயல்புடைய நாம், இவ் வுலகில் வேந்தர் யார்க்கும் குடியாக அடங்கி வாழும் எளிமையுடையோமல்லோம். இறப்பதனுக்கு ஒரு சிறிதும் அஞ்சோமாதலால் நமனைக்கண்டு சிறிதும் அஞ்சோம். வஞ்சனை பொய் முதலிய குற்றங்கள்

அற்றேமாதலின் நரகத்தில் துன்புறேம். இவ்வுலகில் எந்நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை. ஆதலால் யாம் அரசனால் அழைக்கப்படும் எளிமையுடையோ மல்லோம்' என அமைச்சர்களுக்கு மறுமாற்றம் உரைக்கு முகமாக,

நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம்
இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர்காதிற்
கோமாற்கே நாமென்று மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகினோமே

எனவரும் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தினைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இதனால் இத்திருப்பதிகம் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் என்னும் பெயர்த் தாயிற்று. இதன்கண் திருநாவுக்கரசர், தாம் இவ் வுலக வாழ்க்கையில் எத்தகைய தொடர்புமின்றித் தேவாதிதேவனாகிய சிவனொருவனையே சிந்தித்து அவனடியார்களுக்குத் தொண்டுபட்டு வாழும் உறுதிப் பாட்டினையும் எத்தகைய குற்றமுமில்லாத தாம் மண்ணுள் வேந்தராகிய எவர்க்கும் அஞ்சவேண்டுவ தில்லை யென்பதனையும் தெளிவாக அறிவுறுத்தி யுள்ளார். உயர்ந்த ஆடைகளையுடுத்துப் பொன்னி னும் மணியினுமாகிய அணிகலன்களைப்பூண்டு இவ் வுலகத்தை ஆட்சி புரிந்து பட்டத்து யானைமேல் உலாப்போதும் மன்னரது சொல்வழியடங்கிப் பணிந் தொழுகும் கீழ்மைநிலை எம்மனோர்க்கு இல்லை என்பார்,

'துகிலுடுத்துப் பொன்பூணடு திரிவார் சொல்லும்
சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற்றோமே'

என்றும்,

'பாராண்டு பகடேறி வருவார் சொல்லும்
பணிகேட்கக் கடவோமோ பற்றற்றேமே'

என்றும் கூறினர். நும்மை அனுப்பியவன் தொண்டை நாட்டினை ஆளும் பல்லவவேந்தன். அவனேயன்றி இந்நாவலந்தீவு முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்திய வேந்தர் வேந்தனே நும்மை எம்பால் விடுத்தானாயினும் யாம் அவனைப் பொருளாக மதிக்கமாட்டோம் என்பார்,

"நாவலந்தீவகத்தினுக்கு நாதரான
காவலரே யேவி விடுத்தாரேனும்
கடவமலோம் கடுமையொடுகளவற்றேமே"

என்றார். சமண சமயத் தொடர்பினின்றும் நீங்கிச் சிவனருளில் திளைக்கும் திருநாவுக்கரசர், உலகியற் றொடர்பினை அறவே மறந்த நிலையில் அமைச்சர்களை நோக்கி, 'நின்றுண்பார் எம்மை நினையச் சொன்ன, வாசகமெல்லாம் மறந்தோமன்றே வந்தீரார் மன்னவனாவான்றான் ஆரே' என வினவுவதும்,

'உம்மோடு மற்றும் உளராய் நின்ற, படையுடையான் பணி
கேட்கும் பணியோமல்லோம் பாசமற வீசும்படியோம்நாமே'

எனவும்,

'தேவாதி தேவன் சிவனென் சிந்தை
சேர்ந்திருந்தான் தென்றிசைச்கோன் தானேவந்து
கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றாலுங்
குணமாகக் கொள்ளோம் எண்குணத்துளோமே'

எனவும் தமது நிலையைப் புலப்படுத்துவதும் ஆகிய குறிப்புக்களை ஊன்றி நோக்குங்கால், மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகமாகிய இத்திருப்பதிகம், அரசனது ஏவலால் தம்மை அழைக்கப் படையுடன் வந்த மந்திரிகளை நோக்கித் திருநாவுக்கரசராற் பாடப்பெற்றதென்பது நன்கு புலனாம்.

திருநாவுக்கரசரது மறுமாற்றத்தினைக் கேட்ட அமைச்சர்கள், அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று, 'பெருந்தகையீர் அரச தண்டத்தினின்றும்யாங்கள் உய்யுமாறு தாங்கள் எம்முடன் வந்தருளவேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களது வேண்டுகோட்கிணங்கிய திருநாவுக்கரசர் 'ஈண்டு வரும் வினைத்துன்பங்களைப் போக்குதற்கு எம் இறைவனாகிய சிவபெருமானுளன்' என்னும் உறுதியுடையராய் அமைச்சர்களுடன் சென்றார். அமைச்சர்கள், திருநாவுக்கரசரை அழைத்து வந்த செய்தியைப் பல்லவ மன்னனுக்குத் தெரிவித்தார்கள் பல்லவன், தன் பக்கத்திலுள்ள சமணர்களை நோக்கி இவனுக்குரிய தண்டனை யாது' என வினவினான். அதுகேட்ட சமணர்கள், திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையிலிடுதல் வேண்டும் எனக் கூறினார்கள். அரசன் பணித்த வண்ணம் ஏவலாளர் திருநாவுக்கரசரை வெம்மைமிக்க நீற்றறையினுள்ளே அடைத்துத் தாளிட்டுப் பூட்டினர். நீற்றறையுட் புக்க நாவுக்கரசர், தில்லையம்பலத்தில் தாண்டவம் புரியும் தம்பிரானது திருவடி நீழலைத் தலைக்கொண்டு 'ஈசனடியார்க்கு ஈண்டுவரும் துயருளவோ' எனச் சிவபெருமானைத் தியானித்து வழிபட்டு இருந்தார் தன்கண் சார்ந்தாரது உடம்பினை வெந்தொழியச் செய்யும் வெம்மைமிக்க அந்நீற்றறையானது, இளவேனிற் பருவத்திலே மதிநிலா வெறிக்கும் மாலைப் பொழுதிலே தென்றலாகிய மென்காற்று வீசும் செங்கழுநீர்த் தடாகம் போன்று குளிர்ச்சியுடையதாய் இனிய யாழொலியினதாய் இறைவன் திருவடி நீழலாகிய அருளின் நீர்மையதாய்த் திருநாவுக்கரசர்க்குப் பேரின்பம் தருவதாயிற்று. ஆனந்த வெள்ளத்தினிடை மூழ்கி அம்பலவர் திருவடித்தாமரையின் அருளாரின்பத்தேனமுதுண்டு தெளிவெய்திய திருநாவுக்கரசர், தம் திருமேனிக்கு எத்தகைய துன்பமுமின்றி இனிதமர்ந்திருந்தார்.

கருவிகரணங்களின் ஆற்றலைத் தடைப்படுத்தச் சிதைக்கும் வெம்மை மிக்க நீற்றறையிலே, திருநீறாகிய

கவசமணிந்து சிவனடியே சிந்திக்குஞ் சித்தராய் எத்தகைய துன்பமுமின்றித் திருநாவுக்கரசர் இனிதமர்ந்திருந்த இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை,

‘ சிவசம்பத்திடைத் தவஞ்செய்து
திரியும் பத்தியிற் சிறந்தவர்
திலகன் கற்றசிட்டன் வெந்தொளிர்
திகழும் பைம்பொடித்தவண்டணி

கவசம் புக்குவைத் தரன் கழல்
கருதுஞ் சித்தனிற் கவன்றிய
கரணங் கட்டுதற்கடுத்துள்ள
களகம் புக்கநற் கவந்தியன்

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் நீற்றறையினுள்ளே இறைவனது திருவடி நீழலென இன்புற்றமர்ந்தபொழுது,

மாசில் வீணையும் மாலைமதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிளவேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசனெந்தை யிணையடி நீழலே.

எனத் தொடங்கும் திருக்குறுந்தொகைத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினரென்பர் பெரியோர்.

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கிளவேனிற்பருவம்
தைவருதண் தென்றலணை தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று
மொய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரன்றயா ழொலியினதாய்
ஐயர் திருவடிநிழல் அருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

எனவும்,

மாசில்மதி நீடுபுனல் மன்னிவளர் சென்னியனைப்
பேச இனியானை யுலகாளுடைய பிஞ்ஞகனை
ஈசனை யெம்பெருமானை எவ்வுயிருந் தருவானை
ஆசையி லாராவமுதை அடிவணங்கி யினிதிருந்தார்.

எனவும் வரும் சேக்கிழார் வாய்மொழிகளில் மாசில் வீணையும்' என்ற இத் திருக்குறுந்தொகையின் சொல் லும் பொருளும் எடுத்தாளப் பெற்றமை இங்கு நினைக் கத் தகுவதாகும்.

ஏழு நாட்கள் சென்றபின் பல்லவ மன்னன் சமணர் களை அழைத்து 'நீற்றறையைத் திறந்து பாருங்கள்' என்றான். அவர்கள் நீற்றறையைத் திறந்தபொழுது அதனுள்ளே திருநாவுக்கரசர் எத்தகைய துன்பமு மின்றி இனிதிருத்தலைக்கண்டு தமக்குள்ளே வியந் தனர் எனினும் அரசனிடத்திற்சென்று 'அரசே, அவன் முன்னே நம்முடைய சமயத்தில் இருந்து பெற்ற மந்திரவலியினாலே வேவாமற் பிழைத்திருந் தான். இனி அவனுக்கு நஞ்சூட்டுவதே தகும்' எனக் கூறினார்கள். அரசனும் 'அவ்வாறே செய்யுங் கள்' எனப் பணித்தான். சமணர்கள் வஞ்சனையால் நஞ்சு கலந்த பாலடிசிலை நாவுக்கரசர்க்கு உண்ணத் தந்தார்கள். இறைவனது திருவைந்தெழுத்தை இரவும் பகலும் மறவாதோதும் மாண்புடைய திருநா வுக்கரசர், சமணர்களது வஞ்சனையைத் தெரிந்து கொண்ட நிலையிலும் 'நாதனடியார்க்கு நஞ்சமும் அமுதாம்' என்று கூறி, நஞ்சுகலந்த பாலடிசிலை உண்டு இறைவனருளால் எத்தகைய தீங்குமின்றி இனிதிருந்தார்.

கண்ணோட்டமின்றி அமணர் தந்த கொல்லுமியல் பினதாகிய கொடிய நஞ்சினையும் விரும்பியுண்ணத் தக்க நல்லமிழ்தமாக மாற்றியருளிய சிவபெருமானது பேரருட்டிறத்தை,

துஞ்சிருள் காலை மாலை தொடர்ச்சியை மறந்திராதே
அஞ்செழுத் தோதின் நாளும் அரனடிக் கன்பதாகும்
வஞ்சனைப் பாற்சோறாக்கி வழக்கிலா அமணர் தந்த
நஞ்சமு தாக்குவித்தார் நனிபள்ளியடிகளாரே.

எனவரும் திருநேரிசையில் திருநாவுக்கரசடிகளார் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளமை காண்க.

இவ்வாறு பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைந்த நனி நாகரிகராகிய நாவுக்கரசரது பண்புடைமையினை 'விடம் அடையார் இட ஒள் அமுதாத் துற்றவன்' எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்.

நஞ்சினை உண்டும் உயிர் பிழைத்திருந்த நாவுக்கரசரைக் கண்ட சமணர்கள் 'இவனுக்கு நஞ்சமும் அமுதாயிற்று. இனி இவன் பிழைப்பானாகில் நமக்கெல்லாம் நாசமே' என்று நடுக்கமுற்றனர். அரசனிடத்திற் சென்று 'நாம் நஞ்சு கலந்து உண்பிக்கவும் நமது சமயத்திற் கற்றுக்கொண்ட மந்திர வன்மையினால் நஞ்சு தன்னைக் கொல்லாதபடி தடுத்துவிட்டான். அவன் இறவாதிருப்பானாயின் எம்முடைய உயிரும் நினது அரசாட்சியும் அழிவது திண்ணம்' என முறையிட்டார்கள். அவ்வுரை கேட்ட பல்லவன் 'இனி அவனைக் கொல்லுதற்குரிய உபாயம் யாது' என வினவினான். 'நின் பட்டத்து யானையைக் கட்டவிழ்த்து அவனுக்கெதிரே விடுவதே செய்யத் தகுவது, என்று சமணர்கள் கூறினார்கள். அரசனும் அங்ஙனமே செய்யப் பணித்தான். கொடியோர், திருநாவுக்கரசர்க்கு எதிரே சினமிக்க மதயானையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார்கள். திருநாவுக்கரசர், தன்மேல் யானை வரக்கண்டும் சிறிதும் அஞ்சாது சிவபெருமானைத் தியானித்து அவ்யானையை நோக்கி 'நாம் எல்லாமுடைய இறைவர்க்குச் சுற்றத்தார்களாகிய தொண்டர்களாவோம். ஆதலால் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. இனி யாம் அஞ்சும்படி வருவதாகிய இடையூறெதுவுமில்லை' என அறிவுறுத்தும் கருத்துடன்,

சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும் சுடர்த்திங்கட் சூளாமணியும்
வண்ணவுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமும்
அண்ணலரண் முரணேறும் அகலம்வளாய அரவும்
திண்ணன் கெடிலப் புனலும் உடையாரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவதி யாதொன் றுமில்லை அஞ்ச வருவதுமில்லை.

எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கி ஒவ்வொரு திருப்பாட்டிறுதியிலும் 'கெடிலப் புனலும் உடையாரொருவர் தமர் நாம், அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்ச வருவதுமில்லை' என்று பாடியருளினார். கண்டோர் அஞ்சும்படி அங்கு வந்த யானையானது, அன்புருவாகிய திருநாவுக்கரசரை வலஞ் செய்து அவர்க்கெதிரே நிலத்தில் தாழ்ந்து இறைஞ்சி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றது.

இவ்வாறு சமணர்களால் ஏவப்பட்டுத் தம்மைக் கொல்லவந்த மதயானை இறைவனருளால் தம்மைக் கொல்லாது மீண்ட தகைமையினைப் பின்னொரு காலத்து நினைந்து உளமுருகிய திருநாவுக்கரசர், மக்களனைவரும் இறைவன் திருவருளைத் துணையென நம்பி எத்தகைய இடையூறுகளுக்கும் மனங்கலங்காது அச்சமின்றி வாழ்தல் வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்புடையராய், உலக மக்களை நோக்கி 'மக்களே நும் தலைமேல் மலையே வந்து வீழ்ந்தாலும் நீங்கள் நின்ற நிலையினின்றும் ஒரு சிறிதும் கலங்காதிருப்பீராக. எல்லாவுலகுக்கும் தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய சுற்றத்தாராகிய அடியார்களைக் கொலை செய்தலையே தொழிலாகவுடைய மதயானையும் கொன்றிடவல்லதோ? (கொல்லவல்லதன்று)' எனத் தம் அநுபவ வாயிலாக உணர்ந்த உண்மையினை,

மலையே வந்து விழினும் மனிதர்காள்
நிலையினின்றும் கலங்கப் பெறுதிரேல்
தலைவனாகிய ஈசன் தமர்களைக்
கொலைசெய் யானைதான் கொன்றிடு கிற்குமே.

எனவரும் திருப்பாடலில் அறிவுறுத்தியுள்ளார். கொல்லுதற் பொருட்டுத் தம்மேல் ஏவப்பட்ட மதயானை இறைவனருளால் தம்மைக் கொல்லாது மீண்ட செய்தியினை இத்திருப்பாடலால் திருநாவுக்கரசர் குறிப்பாக வெளியிட்டருளிய திறம் நினைந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

திருநாவுக்கரசரைக் கொல்லாது வணங்கி வலம் வந்து திரும்பிய பட்டத்துயானையைப் பாகர்கள் மீண்டும் அங்குசத்தினாற்குத்தி அவர்மேற் செலுத்தினர். அப்பொழுது அவ்யானை உடன் வந்த பாகர்களைக் கொன்று வீழ்த்திச் சமணர்கள் மேற்சென்று அவர்களிற் சிலரை மிதித்து வருத்தி அங்குள்ளோர் யாவர்க்குந் தீராக்கவலையை யுண்டாக்கிற்று. அங்கிருந்து ஓடித் தப்பிப்பிழைத்த சமணர்கள். மானமிழந்து வருந்தி மன்னனையடைந்து 'தருமசேனன் என்பான், நம் சமயத்திலிருந்து கற்றுக்கொண்ட மந்திர வலியினாலே நாம் ஏவிய யானையைக்கொண்டே நம் வலிமையைச் சிதைத்து மன்னனாகிய நினது புகழுக்கும் இழிவினையுண்டாக்கினான்' எனக் கூறிப் புலம்பினார்கள். அரசன் சினமுற்று 'இனி அவனுக்குச் செய்தற்குரிய தண்டனை யாது' என வினவினான். அது கேட்ட சமணர்கள் 'அவனைக் கல்லொடு சேர்த்துக் கயிற்றினாற் கட்டிக் கடலில் தள்ளுக' என்றனர் அக்கொடுந் தொழிலுக்கு உடன்பட்ட பல்லவன், கொலைத்தொழிலாளரை நோக்கித் 'தீங்கு புரிந்த தருமசேனனைச் காவலொடும் கொண்டு சென்று கருங்கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றாற் பிணித்துப் படகிலேற்றிச் சென்று கடல் நடுவே தள்ளிவிடுங்கள்' எனக் கட்டளையிட்டான். அரசனது ஆணையினை மேற்கொண்ட ஏவலாளர், சமணர்கள் தம்முடன் வர அரசன் பணித்தவண்ணம் திருநாவுக்கரசரை அழைத்துச்சென்று கல்லோடு பிணித்துப் படகிலேற்றிக் கடல் நடுவிலே தள்ளிவிட்டுத் திரும்பினார்கள் உறைப்புடைமெய்த் தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசர், 'எப்பரிசாயினும் ஆக இறைவனை யேத்துவேன்' என்னுங் கருத்துடையராய்ச் சிவபெருமானது திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தினைத் துதிப்பார்,

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சி வாயவே.

எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்க வல்லது இறைவனது திருவைந்தெழுத்தே யெனத் திருநாவுக்கரசர் இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றியபொழுது அவரோடு பிணிக்கப்பட்டுக் கடலில் தள்ளப்பட்ட கருங்கல்லானது கடல்மேல் மிதப்பதாயிற்று. அக்கல்லிற் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறும் அறுந்தொழிந்தது. அந்நிலையில் அக் கருங்கல்லே தெப்பமாக அமைய, அதன்மேல் திருநாவுக்கரசர் இனிது அமர்ந்திருந்தார். கடலின் தெய்வமாகிய வருணன், முற்செய் தவத்தால் அலைகளாகிய கைகளால் கல்லே சிவிகையாக வாகீசரைத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூரின் மருங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தனன். கடலினின்றும் கரையேறிய திருநாவுக்கரசர், திருப்பாதிரிப்புலியூரிற் சிவனடியார்கள் மகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளத் தமக்குத் தோன்றாத் துணையாய் இருந்து இன்னருள் சுரக்கும் தம்பிரானாரைத் திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் திருக்கோயிலிற் சென்று வணங்கினார்.

> ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் றோன்றினராய்
> மூன்றாயுலகம் படைந்துகந்தான் மனத் துள்ளிருக்க
> ஏன்றான் இமையவர்க் கன்பன் திருப்பாதிரிப்புலியூர்த்
> தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன்
> தன்னடியோங்களுக்கே.

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார்.

'சொற்றுணை வேதியன்' எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் சமணர்கள் கல்லொடு பிணித்துக் கடலில் தள்ளியபோது திருநாவுக்கரசடிகளால் அருளிச் செய்யப்பெற்றதென்பது,

> 'கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
> நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே'

என அப்பதிகத் தொடக்கத்தில் அடிகள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலால் நன்கு விளங்கும். அன்றியும் தாம்

கடலில் தள்ளப்பட்ட நிலையில் கடலிலிருந்து கரையேறும்படி இறைவனது திருவருள் தமக்குத் துணை புரிந்ததென்னும் உண்மையினை,

'நெடுநீரி னின்றேற நினைந்தருளி, ஆக்கினவா றடியேனை

எனவும்,

'நெடுநீரி னின்றேற நினைந்தருளி, உருக்கின
வாறடியேனை

எனவும் வரும் தொடர்களால் அடிகள் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். சமணர்கள் கல்லோடு பிணித்துத் தம்மைக் கடலில் வீழ்த்தியபோது தாம் சிவபெருமானது திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தை ஓதிக் கரையேறி உய்ந்த செய்தியினை.

கல்லி னோடெனைப் பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்கவென் வாக்கினால்
நெல்லு நீள் வயல் நீலக் குடியரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றியுய்ந்தே னன்றே.

எனவருந் திருப்பாடலில் திருநாவுக்கரசடிகளார் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளமை காணலாம்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் 'சொற்றுணை வேதியன்' எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிக் கல்லே புணையாகக் கரையேறிய அற்புத நிகழ்ச்சியைத்

'தெண்கடலிற் பிணியன கல்மிதப்பித்தன......
நாவுக்கரசர் பிரான்றன் அருந்தமிழே' (25)

எனத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலும்,

'நெற்றுணையின் மிதவாமல் கற்றுணையில் வரும் ஆதி' (6) என ஏகாதச மாலையிலும் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். 'நல்வினை தீவினைகளாகிய இருவகைக் கயிற்றினால் மும்மலமாகிய கற்களுடன் பிணிப்புண்டு பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து

கரைகாணாது வருந்தும் அறிவிலா மக்களை அத்துன்பக் கடலினின்றும் எடுத்து இறைவன் திருவடிகளாகிய இன்பக்கரையிற் சேர்க்கவல்ல திருவைந்தெழுத்து, இருவினைப் பாசமும் அற்று இறைவன் திருவடி நீழலே சரணெனக்கொண்ட தெளிந்த பேரறிவினராகிய திருநாவுக்கரசரை, வலைஞர்களாற் சிறிய படகின் துணைகொண்டு கடத்தற்குரிய இக்கருங்கடலில் ஒரு கல்லின் மேல் மிதக்கச்செய்து, கரையேற்றிய இச்செய்தி வியந்துரைத்தற்குரியதோ' எனச் சேக்கிழார் இவ்வற்புதநிகழ்ச்சியை உளமுருகிப் போற்றியுள்ளார்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய குறிப்புக்களால் சமணர்கள் திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் அடைத்தும் நஞ்சு கலந்த பாலடிசிலை வஞ்சனையால் உண்பித்தும் யானையால் இடரச்செய்தும் கல்லோடு பிணித்துக் கடலில் பாய்ச்சியும் செய்த தீமைகளையெல்லாம் திருநாவுக்கரசடிகளார் சிவபெருமான் திருவருட்டுணையால் கடந்து உய்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களாகிய அகச்சான்றுகளாலும், அவரைப்போற்றிய நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழாரடிகள் முதலிய பெருமக்களின் வாய்மொழிகளாலும் நன்கு வலியுறுத்தப்பெற்றமை காணலாம்.

தோன்றாத்துணையாயிருந்து தம்மைக் கடலினின்றுங் கரையேற்றிய சிவபெருமானைத் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் வழிபட்டிருந்த திருநாவுக்கரசர், திருவதிகை வீரட்டானத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானை இறைஞ்சி மகிழவேண்டும் என்னும் பெருவேட்கையுடையராய்த் திருமாணிகுழி, திருத்தினைநகர் ஆகிய தலங்களை வணங்கித் திருக்கெடில நதியைக் கடந்து சென்றார். சமணர்கள்செய்த இடர்களை யெல்லாம் இறைவனருளால் வென்ற திருநாவுக்கரசர் அங்கு எழுந்தருளுந்தலைக் கேள்வியுற்ற திருவதிகை மாந்தர் அனைவரும் நகரை அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியம் முழங்க வாகீசரை எதிர்கொண்டு போற்றினார்கள். தூய்மைதரும் வெண்ணீறணியப் பெற்ற பொன்மேனியும், இறைவ

ணது திருவடையாள மாலையாகிய தாழ்வடமும், இறைவன் திருவடிகளை மறவாத சிந்தையும், நெஞ்சம் நெக்குருகி வெள்ளம் பாய்வதுபோல் அன்பு நீர் பொழி யும் கண்களும், திருப்பதிகமாகிய பாமாலை பொருந் திய மலர்போலுஞ் சிவந்த திருவாயும் உடையவ ராய்த் திருநாவுக்கரசர் திருவதிகை வீதியுள்ளே புகுந் தருளினார். அவரைக் கண்ட மாந்தர்கள் 'கருணையே யுருவான இப்பெருந்தகையாரை நேரிற்கண்டும் சம ணர்கள் தீங்கு விளைவிக்கச் செற்றங் கொண்டது எவ் வாறு' என்று கூறித் தொழுது போற்றினார்கள். ஆளுடைய அரசர் திருவதிகை வீரட்டானத் திருக் கோயிலிற் புகுந்து திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளை வணங்கிநின்று, தாம் முன்னர்ச் சமண சமயத்திற் சார்ந்தொழுகிய காலத்திற் சிவபெருமானைப் போற் ருது இகழ்ந்திருந்த தமது அறியாமைக்குப் பெரிதும் வருந்தி,

வெறிவிரவு கூவிளநற் றெரிங்கலானை
　　வீரட்டத்தானை வெள்ளேற்றினானைப்
பொறியரவி னானைப் புள்ளூர்தியானைப்
　　பொன்னிறத்தினானைப் புகழ்தக்கானை
அறிதற் கரியசீர் அம்மான் றன்னை
　　அதியரைய மங்கை அமர்ந்தான் றன்னை
எறிகெடிலத்தானை இறைவன் றன்னை
　　ஏழையேனான்பண் டிகழ்ந்த வாறே.

எனத்தொடங்கும் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் பரவினார். இதன்கண் தெய்வங்கொள்கையில் தெளிவு பிறவாத சமணர்களுடன்கூடித் தமது வாழ் நாளை வீணே கழித்த எளிமையை நினைந்து ஆளு டையவரசர் பெரிதும் மனங் கலங்கின்றார்.

உறிமுடித்த குண்டிகைதங் கையிற்றூக்கி
　　ஊத்தைவாய்ச் சமணர்க்கோர் குண்டாக்கனாய்க்
கறிவிரவு நெய்சோறு கையிலுண்டு
　　கண்டார்க்குப் பொல்லாத காட்சியானேன்

மறிதிரை நீர்ப் பவ்வநஞ் சுண்டான்றன்னை
மறித்தொருகால் வல்வினையேன் நினைக்கமாட்டேன்
எறிகெடில நாடர் பெருமான் றன்னை
ஏழையேனான் பண்டிகழ்ந்த வாறே.

எனத் தாம் முன்னாளில் சமண சமயத்திற் சார்ந்தொழுகியபோது சிவபெருமானை நினையாத தமது அறியாமையை எடுத்துக்கூறி யிரங்குகின்றார். இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் தமது ஏழைமையை நினைந்து வருந்திப் பாடினமையால் இப்பதிகம் ஏழைத் திருத்தாண்டகம் என்னும் பெயருடையதாயிற்று இதனால் நாவுக்கரசர் தமது வாழ்நாளின் முற்பகுதியில் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தொழுகியவரென்பதும் பின்பு சிவனருளால் சைவ நெறியை மேற்கொண்டவரென்பதும் இனிது விளங்குதல் காணலாம்.

சமணர்களது சொற்கேட்டுத் திருநாவுக்கரசரைப் பலவாறு துன்புறுத்திய பல்லவ மன்னன், தான் செய்த துன்பங்களையெல்லாம் வென்றேறிய திருநாவுக்கரசரது பெருமையினைக் கேள்வியுற்றான். தன்னுடைய பழவினைகளாகிய பாசம் நீங்கப் பெற்றமையால் அல்லல் நீங்கித் திருவதிகைப்பதியையடைந்து திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளை இறைஞ்சிச் சிவநெறியை மேற்கொண்டான். மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்ற காடவனாகிய அம்மன்னன், சமணர் அறிவுறுத்திய நெறி பொய்யென்று உணர்ந்து பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்துத் தகர்த்து அவற்றிலுள்ள கற்களைக் கொணர்ந்து திருவதிகையிலே சிவபெருமானுக்குக் 'குணதர வீச்சரம்' என்னுந் திருக்கோயிலை அமைத்து இறைவனை வழிபட்டனன் எனப் பெரிய புராணம் கூறும். இங்ஙனம் முன்பு சமணர் சொற்கேட்டுத் திருநாவுக்கரசருக்குப் பலவகை இன்னல்களைச் செய்து, பின்பு அவரது பெருமையுணர்ந்து அவர் திருவடிகளைப் பணிந்து சைவனாகிய பல்லவ மன்னன், கி. பி. 600 முதல் 625 வரை காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு

தொண்டை நாட்டை ஆட்சி புரிந்த பெருவேந்தனாகிய மகேந்திரவர்ம பல்லவனே யென்பது வரலாற்றாராய்ச்சி யாளர் துணிபாகும்

சூலக்குறி இடபக்குறி பொறிக்கப் பெறுதல்

திருவதிகையில் திருவீரட்டானத்திறைவர்க்குத் தொண்டு புரிந்திருந்த திருநாவுக்கரசர், சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருத்தலங்கள் பலவற்றையும் வழிபட விரும்பினார். திருவதிகையிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக் கோவலூர் முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருப் பெண்ணாகடத்தையடைந்தார். அங்குத் தூங்கானை மாடம் என்னுந் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானைத் தொழுது 'எம்பெருமானே, புன்மை மிக்க நெறியாகிய சமண சமயத்தில் தொடக்குண்டு வருந்திய இவ்வுடம்புடனே இனி உயிர்வாழ்ந்திருக்கத் தரியேன். அடியேன் இவ்வுடம்பினைப் பொறுத்திருப் பதற்கு இசைவாக நின்னுடைய சூலமும் இடபமும் ஆகிய இலச்சினையை என்மேற் பொறித்தருள வேண்டும்' என விண்ணப்பித்துக்கொள்ளும் முறையில்,

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றி
செய்யும்
என்னாவி காப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே.

கடவுந் திகிரி கடவா தொழியக் கயிலையுற்றான்
படவுந் திருவிர லொன்றுவைத் தாய்பனி மால்வரைபோல்
இடவம் பொறித்தென்னை யேன்றுகொள் ளாயிருஞ்
சோலைதிங்கள்
தடவுங் கடந்தையுள் தூங்கானை மாடத்தெந் தத்துவனே.

எனவரும் திருவிருத்தமாகிய திருப்பதிகத்தைப்பாடிப் போற்றினார். அப்பொழுது இறைவனருளால் ஒரு சிவபூதம், பக்கத்திலுள்ளார் யாரும் அறியாதபடி

அங்குத் தோன்றி ஆளுடைய அரசர் திருத்தோள்களில் மூவிலைச்சூலமாகிய இலச்சினையை இடப இலச்சினையுடன் பொறித்துச் சென்றது. அதனையுணர்ந்த திருநாவுக்கரசர், மகிழ்ந்து சிவபெருமான் திருவருளை நினைந்து கண்ணீர் சொரிய நிலமிசை வீழ்ந்தெழுந்து ஆர்வம் பெருக உய்ந்தேன் என மொழிந்து இறைவன் திருவடிகளைப் பரவி இன்புற்றார்.

தில்லைக்கூத்தனை வணங்குதல்.

தூங்கானைமாடச் சுடர்க்கொழுந்தாகிய இறைவனை வணங்கி இனிதுறையும் வாகீசர், திருநெல்வாயில் அரத்துறை, திருமுதுகுன்றம் முதலிய தலங்களைப் பணிந்து தமிழ்மாலை சாத்திக் கிழக்குத்திசை நோக்கித் திரும்பி நிவாநதியாகிய வெள்ளாற்றின் கரைவழியே சென்று எல்லையிலாச் செல்வம் நிறைந்த தில்லையம்பலத்திலே திருக்கூத்தியற்றும் கூத்தப்பெருமானை வணங்கி ஊனாலும் உயிராலும் அடைதற்குரிய உறுதிப்பயனை அடைய விரும்பித் தேனாரு மலர்ச்சோலைத் திருத்தில்லை மருங்கணைந்தார். அறிவிற் பெரியவர் ஆகிய அடிகளார், பெரும்பற்றப் புலியூராகிய தில்லைப்பதியின் மேலை வாயில் வழியாக உட்புகுந்து, சிவமே நிலவிய திருவீதியைத் தொழுது வலங்கொண்டு எழுநிலைக் கோபுரத்தை இறைஞ்சிப் பொன்மாளிகையினை வலம்வந்து, கனகசபையினைக் கண்ணுற்று மன்றுள் நடமாடும் அண்ணலார் திருமுன் அணைந்தார். அப்பொழுது கூத்தப்பிரான் திருநாவுக்கரசரை நோக்கி 'என்று வந்தாய்' என வினவும் அருள் நோக்கத்துடன் காட்சி கொடுத்தருளினார். அத் திருக்குறிப்பை யுணர்ந்த திருநாவுக்கரசர், இரண்டுகைகளும் தலைமேற்குவிய, கண்களினின்றும் ஆனந்தக்கண்ணீர் மழையெனச் சொரிய, மனங்கசிந்துருக, உடல் நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்தெழ, மன்றுடும் ஐயன் திருக்கூத்தை எதிர்கண்டு ஆர்வமுறக் கும்பிட்டுக் 'கருநட்ட கண்டனை' யென்னுந் திருவிருத்தம் பாடிப் போற்றினார்.

கூத்தப்பிரான் தம்மைநோக்கி 'என்று வந்தாய்' என வினவிய அருட்குறிப்பினை,

ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக் கூனமில்லைக்
கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தான் அடியவற்காய்ச்
சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்துநட்டம்
என்றுவந்தாயெனும் எம்பெருமான்றன் திருக்குறிப்பே.

என இத்திருப்பதிகத்தின்கண் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு 'என்று வந்தாய்' என இறைவன் தம்மை நோக்கி வினவிய வினாவுக்கு விடை கூறுவார் போல்,

பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரம யோகீ
எத்தினாற் பத்திசெய்கேன் என்னைநீ யிகழவேண்டா
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தாவுன் ஆடல்காண்பான் அடியனேன் வந்தவாறே.

எனவரும் திருநேரிசையினைப்பாடித் துதித்தார். தில்லைத் திருமுன்றிலிலும் திருவீதிகளிலும் உழவாரத் திறற் கைத்தொண்டு புரிந்து 'அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச் சிற்றம்பலம்' என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடி மகிழ்ந்திருந்தார்.

பின்பு திருவேட்களம் என்னும் திருப்பதியை யடைந்து இறைவனைப்பரவித் திருக்கழிப்பாலையை அணுகி மணவாள நம்பியாகிய பெருமானை வணங்கி 'வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே என்கின்றாளால்' எனத்தொடங்குந் திருப்பதிக முதலாகப் பலபதிகம் பாடி அங்கே சிலநாள் அமர்ந்திருந்தார். பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டு,

பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ.

என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடிக்கொண்டு தில்லைப் பதியை யடைந்தார். 'அரியானை அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை' யெனத் தொடங்கும் பெரிய திருத் தாண்டகம் பாடித் திருச்கோயிலுட் புகுந்து தில்லைச் சிற்றம்பலவனை இறைஞ்சிச் 'செஞ்சடைக் கற்றைமுற் றத் திளநிலாவெறிக்கும்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருநேரிசையினைப்பாடிப் பரவினர்.

ஆளுடைய பிள்ளையாரைக் கண்டு மகிழ்தல்

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் தில்லைச்சிற்றம்பல வனைப் போற்றி மகிழும் நாளில் சீகாழிப்பதியிலே கவுணியப்பிள்ளையார் மூவாண்டில் உமையம்மையா ரளித்த ஞானப்பாலுண்டு திருஞானசம்பந்தராய்த் 'தோடுடைய செவியன்' எனும் திருநெறிய தமிழ்பாடி 'எம்மையிதுசெய்தபிரான் இவனன்றே' எனத் தம் தந்தையார்க்குக் கைவிரலாற் சுட்டிக் காட்டிய அற் புத நிகழ்ச்சியை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற் ருர். ஆளுடைய பிள்ளையாரை வணங்க வேண்டு மென்னும் பெருங்காதலால் அப்பொழுதே தில்லைக் கூத்தனை யிறைஞ்சி விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப் பட்டுத் திருநாரையூரடைந்து இறைவனைத் தமிழ் மாலையினுற் போற்றிசைத்துச் சீகாழிப்பதியைச் சென்று சேர்ந்தார்.

சூலைநோயினைத் தந்து சிவபெருமானுல் நேரே ஆட்கொள்ளப் பெற்ற திருநாவுக்கரசராகிய பெருந் தகையார் சீகாழிப்பதியை நோக்கி வருகின்ருர் எனக் கேள்வியுற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார், அடியார்களுடன் அரசரை எதிர்கொண்டழைத்தனர். திருஞானசம்பந் தரைக் கண்டு அளவிலா ஆர்வமுற்ற திருநாவுக் கரசர், எதிர் சென்று அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் மலர் போலும் மெல்லிய கைகளால் எடுத்து இறைஞ்சி 'அப்பரே' என அன்பினுல் அழைத்தார். அவரும் 'அடியேன்' என்ருர். பெருமக்கள் இருவரும் தாங்கள்

ஒருவரொருவரைக் காணப் பெற்றதற்கு மிகவும் மகிழ்ந்து உள்ள நிறை காதலினால் ஒருவரொருவரிற் கலந்த நட்புரிமையுடையராய், அருட்கடலும் அன்புக் கடலும் இணைந்து வந்தாற்போலவும், சைவ சமயத்தின் இரு கண்கள் போலவும், இறைவனும் உலகம் ஈன்ற அம்மையும் ஆகிய இருவருடைய திருவருளும் ஒருங்கு தோன்றினாற் போலவும் திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலிற் சென்று சேர்ந்தார்கள். ஆளுடைய பிள்ளையார் அப்பரை நோக்கி 'உங்கள் தம்பிரானாரைப் பாடுவீராக' என வேண்டிக்கொண்டார். திருநாவுக்கரசர், பெரிய பெருமாட்டியுடன் தோணிமீது வீற்றிருக்கும் பெருமானைப் 'பார்கொண்டு மூடி' யெனும் முதற் குறிப்புடைய திருவிருத்தம் பாடிப் போற்றினார். பின்பு திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது திருமடத்தில் எழுந்தருளி அவர் அன்புடன் விருந்து செய்து உபசரிக்க அவருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார்.

நல்லூரில் திருவடி சூட்டப்பெறுதல்

இங்ஙனம் பல நாள் அடியார்களுடன் சீகாழிப் பதியில் தங்கிச் சிவபெருமானைப் போற்றி மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், சோழநாட்டிலுள்ள சிவதலங்களெல்லாவற்றையும் வழிபட வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கை யுடையராய்த் தம்முடைய விருப்பத்தைத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்குத் தெரிவித்து அவருடன் திருக்கோலக்காவிற்குச் சென்று இறைவனை இறைஞ்சிப் போற்றினார். பின்பு ஞானசம்பந்தர்பால் விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கருப்பறியலூர், புன்கூர், நீடூர், குறுக்கை, நின்றியூர், நனிபள்ளி ஆகிய தலங்களைப் பணிந்து பாடினார். காவிரியாற்றின் இரு கரையிலுஞ் சென்று செம்பொன்பள்ளி, மயிலாடுதுறை, திருத்துருத்தி, வேள்விக்குடி, எதிர்கொள்பாடி, கோடிகா, ஆவடுதுறை, இடைமருது, நாகேச்சரம், பழையாறை முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருச்சத்தி

முற்றத்தைச் சென்றடைந்தார். மலைமகளாராகிய உமாதேவியாரது அன்பிற் சிறந்த பூசனையை யேற்று மகிழும் என்றுமினிய பெருமானாகிய சிவக்கொழுந் தீசரை இறைஞ்சி நின்று 'எம்பெருமானே, கொல்லுந் தொழிலுடைய கூற்றுவன் என்னுயிரை இவ்வுடம்பி னின்று பிரித்து வருத்துதற்கு முன்னமே நின்னுடைய செந்தாமரை மலர் போலும் அழகிய திருவடிகளை என் தலைமேற் சூட்டியருள்வாயாக' என வேண்டிக்கொள் ளும் முறையில்,

> கோவாய் முடுகி யடுதிறற் கூற்றம் குமைப்பதன்முன்
> பூவாரடிச் சுவ டென்மேற் பொறித்துவை போகவிடில்
> மூவா முழுப்பழி மூடுங்கண்டாய் முழங்குந் தழற்கைத்
> தேவா திருச்சத்தி முற்றத் துறையுஞ் சிவக்கொழுந்தே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். இவ் வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்த சிவபெருமான், நாவுக் கரசரை நோக்கி 'நல்லூருக்கு வா' எனப் பணித்தரு ளினர். அவ்வருள்மொழி கேட்டு அகமகிழ்ந்த அப்ப ரடிகள், திருச்சத்தி முற்றத்திற் சிவக்கொழுந்தீசரை மகிழ்ந்திறைஞ்சி அவர் நன்மை பெருக அருளிய அருளிப்பாட்டின் வண்ணம் திருநல்லூரை யடைந்து இறைவரை வணங்கி மகிழ்ந்தெழுந்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான், 'உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின் றோம்' என நாவுக்கரசர்க்கு உணர்த்தி, அவர்தம் சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டியருளினர். திருநாவுக் கரசர் தமக்கு அருள்புரிந்த இறைவரது பெருங்கருணைத் திறத்தை வியந்து.

> நினைந்துருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்
> நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்
> சினந்திருகு களிற்றுரிவைப் போர்வை வைத்தார்
> செழுமதியின் தளிர்வைத்தார் சிறந்து வானோர்
> இனந்துருவி மணிமகுடத் தேறத்துற்ற
> இனமலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப்பில்கி

நனைந்தனைய திருவடியென் தலைமேல்வைத்தார்
நல்லூரெம் பெருமானார் நல்ல வாறே.

எனவரும் திருத்தாண்டகச் செந்தமிழ்மாலை பாடிப் பரவிப் போற்றினார். திருநாவுக்கரசரடிகள் இத் திருப் பதிகத்தில் அமைந்த திருப்பாடல்களின் இறுதி தோறும் 'திருவடி என் தலைமேல் வைத்தார் நல்லூர் எம்பெருமானார் நல்லவாறே' எனத் திருநல்லூரிற் சிவபெருமான் தம் சென்னிமிசைத் திருவடி சூட்டி யருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியை நினைந்துருகிப் போற்றி யுள்ளமை காணலாம். இவ்வருள் நிகழ்ச்சியை,

'நற்றவன் நல்லூர்ச்சிவன் திருப்பாதம்தன் சென்னிமிசைக்கப் பெற்றவன்'

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியுள் நம்பி யாண்டார் நம்பி குறித்துள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

விடந்தீர்த்தல்

சிவபெருமானால் திருவடி சூட்டப்பெற்ற திருநாவுக் கரசர், நல்லூரில் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் கருகா வூர், ஆவூர், பாலைத்துறை முதலிய தலங்களைப் பணிந்து போற்றினார். பின்பு நல்லூரினின்றும் புறப் பட்டுத் திருப்பழனப் பெருமானை வணங்கி அருகே யுள்ள தலங்களை யிறைஞ்சவெண்ணித் திங்களூரின் வழியாகச் சென்றார். அப்பொழுது வழியிடையே அமைந்த தண்ணீர்ப்பந்தரை யடைந்தார். அதன்கண் 'திருநாவுக்கரசர் தண்ணீர்ப்பந்தர்' என எழுதப்பெற்றிருத்தலைக் கண்டார். 'இத் தண் ணீர்ப்பந்தரை இப்பெயருடன் இங்கு அமைத்தவர் யார்' என அங்குள்ளவர்களை நோக்கி வினவினார். அது கேட்டு அங்கு உள்ளவர்கள் 'இத்தண்ணீர்ப்பந்த ருடன் இவ்விடத்து எங்கும் உள அறச்சாலைகள், கிணறு, குளம், இளமரச்சோலை முதலிய எல்லாவற்றையும் அந்

தணரின் மேம்பட்ட அப்பூதியடிகள் என்பார் திருநாவுக்கரசர் பெயராலேயே செய்தமைத்தார்' எனக் கூறினார்கள். அப்பரடிகள் 'இவ்வறங்களைச் செய்த அப்பூதியடிகள் எவ்விடத்துள்ளார்' என அவர்களை வினவினர். 'அவர் இத்திங்களூரில் வாழ்பவரே. இப்பொழுதுதான் இங்கிருந்து தம்முடைய இல்லத்திற்குச் சென்றுள்ளார். அவ்வீடும் அண்மையிலேயே யுள்ளது' என அருகே நின்றவர்கள் கூறினார்கள். அதனைக் கேட்ட நாவரசர் அப்பூதியடிகள் திருமனைக்கு எழுந்தருளினர்.

சிவனடியாராகிய அவரது வருகையை யுணர்ந்த அப்பூதி அடிகள், அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, 'அடியேன் மனையில் அருளுருவாகிய தாங்கள் எழுந்தருளியது என்முன்னைத் தவப்பயனே' என மகிழ்ந்துரைத்தார். 'நாம் திருப்பழனத்திற் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானை வணங்கிவரும்பொழுது வழியிலே நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரைக் கண்டும் இங்ஙனம் நீர் செய்கின்ற பிற அறங்களைக் கேட்டும் நும்மைக் காண விரும்பி இங்கு வந்தோம்' எனக் கூறிய திருநாவுக்கரசர், 'சிவனடியார்கள் பொருட்டு நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரிலே நும்முடைய பெயரை யெழுதாது வேறொரு பெயரை எழுதியதன் காரணம் யாது? அதனைக் கூறுவீராக' என அப்பூதியடிகளை வினவினர். அவ்வுரையினைக் கேட்டு மனங்கலங்கிய அந்தணராகிய அப்பூதியடிகளார், தம்முன் நின்ற சிவனடியாரை நோக்கி, 'நீர் நன்மொழிகளை அருளிச் செய்திலீர். பழி பாவங்களுக்கு நாணாத இயல்புடைய சமணர்களாகிய கொடியவர்களோடு கூடிப் பல்லவ மன்னன் செய்த வஞ்சனைகளையெல்லாம் சிவனடித் தொண்டின் வன்மையினாலேயே வென்றருளிய மெய்த் தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசரது திருப்பெயரோ வேறொரு பேர்? நம்மை ஆளாகவுடைய சிவபெருமானது திருவடிக்கு விரும்பிப்புரியும் திருத்தொண்டி

ளுலே இப்பிறப்பிலேயே இடர்களையெல்லாம் வென்று உய்யலாம் என்னும் உண்மையை என்னைப்போன்ற எளியோர்களும் தெளிந்து உய்யும் வண்ணம் சிவத் தொண்டு புரிந்த திருநாவுக்கரசரது திருப்பெயரை யான் எழுத, நீர் இக்கொடுஞ்சொல்லை யான் கேட்கும் படி கூறினீர். அலைகள் பொங்கும் கருங்கடலிலே கல்லையே தெப்பமாகக்கொண்டு கரையேறிய அவருடைய பெருமையை இவ்வுலகில் அறியாதார் யாருளர்? மங்கலமாம் சிவவேடத்துடன் நின்று இவ்வார்த்தை பேசினீர். நீர் எங்குறைவீர்? நீர் தாம் யார்? கூறும்' என வெகுண்டுரைத்தார். இவ்வாறு சினமுற்ற அப்பூதியாரது அன்பின் திறத்தையறிந்த திருநாவுக்கரசர் 'புறச்சமயத்தினின்றும் ஏறும் பொருட்டு இறைவன் சூலை நோயினைத் தந்து ஆட்கொள்ள அடைந்து உய்ந்த தெளிந்த உணர்வில்லாத சிறுமையேன் யான்' என மொழிந்தார். அவ்வுரை கேட்ட அப்பூதியடிகள் தம்முடைய குலதெய்வமாகிய திருநாவுக்கரசரே இங்கு எழுந்தருளினுரெனத் தெளிந்து பெருமகிழ்ச்சியுற்றார். மனைவி மக்கள் முதலிய சுற்றத்தாருடன் திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் தம் இல்லத்தில் திருஅமுது செய்தருள வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டார். அப்பரும் அவருடைய பேரன்புக்கு இசைந்தருளினர்.

அப்பூதியார் விருப்பின் வண்ணம் அவருடைய மனைவியார், அறுவகைச் சுவையும் அமையத் தூய நற்கறிகளாக்கி இனிய திருவமுது சமைத்தார். நாவுக்கரசர் அமுது செய்தருளத் தோட்டத்திற் சென்று வாழைக் குருத்தை அரிந்துவரும்படி தம்புதல்வன் மூத்த திருநாவுக்கரசினை அனுப்பினர். அவனும் 'நல்ல தாய் தந்தை ஏவ நான் இது செய்யப்பெற்றேன்' என்னும் உவகையுடன் விரைந்துசென்று மனைப் படப்பையிற் புகுந்து வாழைக் குருத்தை அரிந்தான்.

அப்பொழுது அதனடியில் மறைந்திருந்த. பாம்பு அவனைத்தீண்டிக் கையிற் சுற்றிக்கொண்டது. அவன் அப்பாம்பினை விரைவில் உதறி வீழ்த்திவிட்டு விடவேகத்தால் தான் கீழே விழுவதற்குமுன், தான் கொய்த குருத்திலையை வீட்டிற் சேர்க்கும் கருத்துடன் விரைந்தோடி வந்தான். 'அரசர் அமுது செய்வதற்குத் தடையாகப் பாம்பு தீண்டிய செய்தியை தாய் தந்தைக்குச் சொல்லுதல் கூடாது' என்னுந் துணிவுடன் வீட்டை அடைந்தான். ஏழாம் வேகம் தலைக்கேறுதலால் உரை குழறிக் கண்ணும் மேனியும் கருகத் தான்கொணர்ந்த வாழைக் குருத்தைத் தாய்கையிற் கொடுத்துக் கீழே வீழ்ந்தான்.

இவ்வாறு தளர்ந்து வீழும் மகனை நோக்கிய தாயும் தந்தையும் அவனுடம்பிற் குருதிவழியும் நிலையினையும் விடந்தலைக்கேறி இறந்த அடையாளத்தையுங் கண்டு 'திருநாவுக்கரசர் அமுது செய்தருள்வதற்குத் தடையாகுமே' எனப் பெரிதும் கலக்கமுற்றார்கள். இத்துன்பநிலை சிறிதும் புலனாகாதபடி அடிகளை அமுது செய்விப்போம் என்னும் உறுதியுடன் பெறலரும் புதல்வனது உடம்பினைப் பாயினுள் வைத்து மூடி வீட்டின்புறத்தே ஒரு பக்கத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டுத் திருநாவுக்கரசரை யடைந்து இறைஞ்சி நின்று' 'எம் குடி முழுதும் உய்யக்கொள்வீர் அமுது செய்ய எழுந்தருள வேண்டும்' என அழைத்தார்கள்.

அப்பரடிகளும் அதற்கிசைந்து எழுந்து சென்று ஆசனத்தமர்ந்தார். அப்பூதியார்க்கும் அவருடைய மனைவியார்க்கும் திருநீறளித்து அவர்களுடைய புதல்வர்களுக்குக் கொடுக்கும்பொழுது மூத்ததிருநாவுக்கரசரைக் காணாது அப்பூதியாரை நோக்கி 'நுமது மூத்த புதல்வனை அழையும்' என்றார். 'இப்போது அவன் இங்கே உதவான்' என்றார் அப்பூதியார், அவ்வுரை

கேட்ட நாவுக்கரசரது திருந்திய சிந்தையில் சிவனருளால் ஒருவகைத் தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று. அரசர் அப்பூதியடிகளை நோக்கி 'என்னுள்ளம் இவ்வுரை கேட்கப் பொருது. ஏதோ இடையூறு நேர்ந்திருக்க வேண்டும். நிகழ்ந்தது உள்ளவாறுரைப்பீராக' எனப் பணித்தார். அப்பூதியடிகள் அஞ்சி நடுங்கி நின்று 'அடியார் அமுது செய்யத் தடையாயிருப்பினும் நிகழ்ந்தது கூறலே முறை' எனக்கருதித் தன் மைந்தனுக்கு நேர்ந்த துயர்நிலையைக் குறிப்பிட்டார். அத்துன்பச் செய்தியை யுணர்ந்த அப்பர் பெருமான், அப்பூதியடிகளை நோக்கி நீர் செய்தது மிக நன்ருயிருக்கிறது. இவ்வாறு வேறு யார் செய்வார்' என்று கூறி எழுந்து சென்று உயிர்நீத்த மூத்த திருநாவுக்கரசின் உடம்பினைத் திருக்கோயிலின்முன் கொணரச்செய்து அவ்வுடம்பினை நோக்கிச் சிவபெருமான் அருள்புரியும் வண்ணம்,

ஒன்று கொலமவர் சிந்தை யுவர்வரை
ஒன்று கொலா முயரும்மதி சூடுவர்
ஒன்று கொலாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்று கொலாமவர் ஊர்வது தானே.

எனத் தொடங்கிச் சிவபெருமானுடைய அருளுருவாகிய திருமேனிக்கண் அமைந்த அளப்பரிய தோற்றங்களை ஒன்று முதல் பத்தீருக வைத்து எண்ணும் நிலையிற் பத்துப்பாடல்களால் அமைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினூர். அப்போது உயிர்நீத்த மூத்த திருநாவுக்கரசு, உறக்கம் நீங்கி எழுபவனைப்போன்று உயிர்பெற்றெழுந்து, திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினுன். அப்பர்பெருமான் அவனுக்கு அன்புடன் திருநீறளித்தருளினூர்.

அப்பூதியடிகளும் அவர்தம் மனைவியாரும் தம் மைந்தன் உயிர்பெற்றெழுந்தமை கண்டும் மனமகி

மூாது திருநாவுக்கரசர் அமுது செய்தருளக் காலந் தாழ்ந்ததே எனச் சிந்தை நொந்தார்கள். அப்பர் பெருமான் அவர்களது மனக்கருத்தறிந்து அமுது செய்தருள மனைக்கண் எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மகிழ்ந்த அப்பூதியடிகளார், திருநாவுக்கரசர்க்குத் திருந்திய வாச நன்னீர் தந்து திருவமுது செய்தருளும் படி வேண்டினார். அப்பொழுது அப்பரடிகள் அவரை நோக்கிப் புதல்வர்களும் நீரும் இங்கு என்னுடன் அமுதுசெய்வீராக' எனப் பணித்தருளினார். அவ்வண்ணமே அப்பூதியடிகளும் அவருடைய புதல்வர்களும் தம் இருமருங்கிலும் அமர்ந்து அமுதுசெய்யத் திருநாவுக்கரசர் அவர்களுடன் திருவமுது செய்தருளினார்.

அப்பூதியடிகளார் உபசரிக்கத் திங்களூரிற் சில நாளமர்ந்திருந்த திருநாவுக்கரசர், அப்பூதியடிகளுடன் திருப்பழனப்பெருமானை வழிபடச் சென்று 'சொன் மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே' எனத் தொடங்கும் பாமாலை பாடிப் போற்றினார். அத்திருப் பதிகத்திலே,

> வஞ்சித்தென் வளைகவர்ந்தான் வாரானே யாயிடினும்
> பஞ்சிக்காற் சிறகன்னம் பரந்தார்க்கும் பழனத்தான்
> அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழலோம்பும் அப்பூதி
> குஞ்சிப் பூவாய் நின்ற சேவடியாய் கோடியையே.

எனவரும் திருப்பாடலில் அப்பூதியடிகளாரது ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தினையும் சிவனடித் தொண்டினையும் சிறப்பித்தருளினார் 'என்னை வஞ்சித்து யான் தன் பிரிவினால் வருந்தி இளைத்த நிலையில் என் கைவளைகளைக் கவர்ந்து சென்ற ஆருயிர்த் தலைவனாகிய சிவபெருமான், என் உள்ளம் மகிழ என்பால் எழுந்தருளிலாராயினும், பஞ்சினையொத்து மெத்தென்ற கால்களையும் சிறகினையுமுடைய அன்னங்கள் பரவி ஆரவாரிக்கும் வளமார்ந்த திருப்பழனமென்னும் பெயர்

வாய்ந்த ஊரின்கண்ணே எழுந்தருளியுள்ளான். அவன் தானே வாராதாயினும் யானே அவ்வூர்க்குச் சென்று அவனைக் கண்டு மகிழ்வேன் 'எனக்கருதிய தலைமகள், திருப்பழனத்தை யடைந்து இறைவன் முன்னிலையில் நின்று, 'பாவங்கள் அஞ்சியகன்று அழியும் வண்ணம் நல்ல வேள்விகளை யியற்றும் மேதகவுடைய அப்பூதி யடிகளது திருமுடியின் கண்ணே அணியப்பெற்ற தாமரை மலராக விளங்கும் செம்மையான திருவடிகளையுடைய பெருமானே, எளியேனை ஏற்றுக்கொள் வாயாக' என வேண்டியிறைஞ்சும் முறையில் இத் திருப்பாடல் அமைந்துளது. இதனால் திருநாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகள்பால் வைத்த பெருமதிப்பு இனிது புலனாதல் காணலாம்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசரின் திருவடியே பெருஞ் செல்வமெனக் கொண்டு, அவருடைய திருப்பெயரால் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலிய பல நல்லறங்களைச் செய்து, ஆண்ட அரசர் பாடியருளிய திருப்பதிகத்திலே இறைவனுக்கு உறவினராம் நிலையில் அப்பூதியென்னும் தன் பெயரிடப்பெற்ற சால்புமிக்க அந்தணர். திங்களூரில் வாழ்ந்த அப்பூதியடிகள் என்பதனை,

தனமாவது திரு நாவுக்கரசின் சரணமென்று
மனமார் புனற்பந்தர் வாழ்த்திவைத் தாங்கவன் வண்டமிழ்க்கே
இனமாத் தனது பெயரிடப் பெற்றவன் எங்கள்பிரான்
அனமார் வயற்திங்க ளூரினில் வேதியன் அப்பூதியே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆரூர்ப்பெருமானை வழிபடுதல்

திருப்பழனத்திறைவரைப் பணிந்து பரவிப்போற்றிய திருநாவுக்கரசர், அவ்வூரிற் பல நாள் தங்கியிருந்து மனமொழிமெய்களால் திருத்தொண்டு செய்து

மகிழ்ந்தார். பின்பு தமக்குத் திருவடி சூட்டியருளிய நல்லூர்ப்பெருமானைக் காண விரும்பித் திருநல்லூ ரடைந்தார். அங்கிருந்து இறைவனைப் பரவிய அப்ப ரடிகள் திருவாரூர் தொழ நினைந்து வலஞ்சுழி, குட மூக்கு, நாலூர், சேறை, பெருவேளூர், விளமர் முத லிய திருத்தலங்களைப் பணிந்து திருவாரூர் சென்றணைந் தார். 'அமணர்கள் செய்த வஞ்சனைகளெல்லாங் கடந்து கல்லே மிதப்பாகக் கடல் கடந்தேறிய திரு நாவுக்கரசர் ஈண்டெழுந்தருளப் பெற்றோம்' எனப் பெருமகிழ்வெய்திய திருவாரூர் நகரத்தார், அப்பரடி களை எதிர்கொண்டழைத்துப் போற்றினார்கள். தமக்கு அருள்சுரந்த இறைவனது திருவருட் பெருமையை யெண்ணிய திருநாவுக்கரசர், 'அன்பின் பிணிப்புச் சிறிதுமில்லாத கொடியோராகிய புறச்சமயத்தாருடன் கூடி, வந்தடைந்த சூலைநோயினால் அவர்களைவிட்டு நீங்கிய எளியேனாற் பெறத்தக்கதோ புற்றிடங் கொண்ட பெருமானாகிய சிவனது அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் பெரும்பேறாகிய இப் புண்ணியம்' என்றதோர் உணர்ச்சிமிக,

குலம்பலம் பாவரு குண்டர் முன்னே நமக் குண்டுகொலோ
அலம்பலம் பாவரு தன்புன லாரு ரவிர் சடையான்
சிலம்பலம் பாவரு சேவடியான் திருமூ லட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
புண்ணியமே.

எனவரும் திருவிருத்தத்தைப் பாடித் திருவாரூர்த் திருவீதியுட் புகுந்தார். அடியார்களுடன் திருக்கோ யிலின் தோரணவாயிலையடைந்து தேவாசிரிய மண் டபத்தை இறைஞ்சினார். திருமாளிகை வாயிலுட் புகுந்து புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் திருமுன்னர் நின்று பணிந்து திருத்தாண்டகம் பாடித் துதித்தார். 'காண்டலே கருத்தாய் நினைந்திருந்தேன்' என்னுங் கலைப்பதிகம் பாடிப் பரவினார். திருக்கோயிலை வலம்

வந்து புறம்போந்து தேவாசிரிய மண்டபத்தை யடைந்தார்.

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான் தாள்
தொழாதே
உய்யலாம் என்றெண்ணி உறிதூக்கி உழிதந்தென் னுள்ளம்
விட்டுக்
கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலும் ஆரூரரைக்
கையினால் தொழாதொழிந்தே கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்த
கள்வனேனே.

எனத் தம் செயலற்ற தன்மையைப் புலப்படுத்தும் பழமொழித் திருப்பதிகத்தைப் பாடி அப்பதியில் அமர்ந்திருந்தார்.

ஆரூர்ப்பெருமானைக் காலங்கள்தோறும் கும்பிட்டுத் திருத்தொண்டு புரியும் திருநாவுக்கரசர், 'பாடிளம் பூதத்தினன்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம் முதலாகப் பல பதிகங்களை நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பாடிப் போற்றினர். ஆரூரில் அரனெறி யென்னுந் திருக்கோயிலை யடைந்து இறைவனைத் தமிழ் மாலைகளாற் போற்றி மகிழ்ந்தார். அத்திருக்கோயிலில், நீரால் திருவிளக்கெரித்தும் திருவாரூரிற் பெருமானுக்குத் பங்குனியுத்திரப் பெருவிழாவைச் சிறப்புற நிகழ்த்தியும் திருத்தொண்டு புரிந்த நான்மறைவல்ல அந்தணராகிய நமி நந்தியடிகளை,

ஆராய்ந் தடித்தொண்ட ராணிப்பொன் னாரூ ரகத்தடக்கிப்
பாரூர் பரிப்பத்தம் பங்குனி யுத்திரம் பாற்படுத்தான்
நாரூர் நறுமலர் நாத னடித்தொண்டன் நம்பிநந்தி
நீரால் திருவிளக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே.

எனவரும் திருவிருத்தத்துட் பாராட்டிப் போற்றியதுடன் அப்பெருந்தகையாரைத் 'தொண்டர்க்கு அச்சாணியன்னார்' எனவும் சிறப்பித்தருளினர். அங்

கிருந்து புறப்பட்டு வலிவலம், கீழ்வேளூர், கன்றுப்பூர் ஆகிய தலங்களைப் பணிந்திறைஞ்சி மீண்டும் திருவாரூர் வந்தடைந்தார். அப்பொழுது ஆரூரில் திருவாதிரைத் திருநாளில் வீதிவிடங்கப்பெருமான் திருவுலாப் போந்தருளியது கண்டு அடியார்களுடன் வணங்கி மகிழ்ந்திருந்தார்.

திருப்புகலூரடைதல்

பின்பு திருப்புகலூர்ப் பெருமானை யிறைஞ்ச விரும்பிய நாவரசர் ஆரூரைத் தொழுது நீங்கிப் பல தலங்களையும் பணிந்து பாடித் திருப்புகலூர் மருங் கணைந்தார். அப்பொழுது திருப்புகலூரில் முருக நாயனார் திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார், அடியார்களுடன் அப்பமூர்த்தி களை எதிர்கொண்டார். இருவரும் ஒருவரொருவரை வணங்கி மகிழ்ந்தனர். ஆளுடைய பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசரை நோக்கி 'அப்பரே, நீவிர் வரும் நாளில் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த பெருமையினை விரித் துரைப்பீராக' என வேண்டினர். அப்பரடிகளும் 'வீதி விடங்கப் பெருமானது திருவளர் ஆதிரை நாளின் பெருமையினை இன்னதன்மைய தென்று எவ்வாறு உரை செய்வேன்' என்று சொல்லி,

முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
பத்தர்களோடு பாவையர் சூழப் பலிப்பின்னே
வித்தகக் கோல வெண்டலை மாலை விரதிகள்
அத்தன் ஆரூர் ஆதிரை நாளால் அதுவண்ணம்.

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் பரவினர். இப் பதிகம் முழுவதும் 'ஆரூர் ஆதிரை நாளால் அது வண்ணம்' எனத் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த திருவாதிரைத் திருவிழாவின் பெருமை விரித்துரைக்கப் பெறுதலால் இது திருவாதிரைத் திருப்பதிகம் என வழங்கப்பெறுவ தாயிற்று.

இத்திருப்பதிகத்தை அப்பரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டு மகிழ்ந்த திருஞானசம்பந்தர், திருவாரூர்ப் பெருமானை இறைஞ்சி மகிழும் பெருவிருப்புடையராய்த் 'திருவாரூர் கும்பிட்டு இங்கு வந்து உம்மொடும் உடனமர்வேன்' என அப்பமூர்த்திக்குச் சொல்லி அவர்பால் விடைபெற்றுச் சென்றார். திருவாவுக்கரசர் திருப்புகலூரை யடைந்து சிவ பெருமானைப் பணிந்து தமிழ்மாலைகள் சாத்திக் கைத் திருத்தொண்டு செய்திருந்தார். அங்குறையும் நாட்களில் செங்காட்டங்குடி, நள்ளாறு, சாத்தமங்கை, மருகல் ஆகிய திருத்தலங்களை யிறைஞ்சி மீண்டார். இந்நிலையில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாரூர்ப் பெருமானை யிறைஞ்சி மகிழ்ந்து பல தலங்களை வணங்கித் தம் கெழுதகை நண்பர் திருநாவுக்கரசரை நினைந்து திருப்புகலூர் வந்தடைந்தார். அப்பரடிகள் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து முருகநாயனார் திருமடத்தில் அவருடன் அளவளாவி அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது சிறுத்தொண்டர் நீலநக்கர் ஆகிய அடியார்கள் அங்குவந்து அப்பெருமக்களை வணங்கி மகிழ்ந்தனர்.

திருஞானசம்பந்தருடன் தலயாத்திரை

சிலநாட் சென்ற பின் திருநாவுக்கரசரும் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் திருப்புகலூரினின்றும் புறப்பட்டுத் திருநீலநக்கர், சிறுத்தொண்டர், முருகநாயனார் முதலிய அடியார்கள் விடைபெற்றேகத் திருஅம்பர் என்னுந் திருப்பதியை இறைஞ்சிப் போற்றினார்கள். திருக்கடவூர் சென்று மார்க்கண்டரென்னும் அடியவர் பொருட்டுக் காலனையுதைத்த கடவுளைப் பணிந்து குங்கிலியக்கலயநாயனாரால் உபசரிக்கப்பெற்று அவருடைய திருமடத்திலே அமுது செய்தருளினார்கள். பின்பு திருக்கடவூர்த் திருமயானம், ஆக்கூர்த் தான்றோன்றிமாடம் முதலிய தலங்களைப் பணிந்து

திருவீழிமிழலையை அடைந்தார்கள். வீழிமிழலையி லுள்ள பெருமக்கள் எதிர்கொண்டு போற்ற விண்ணிழி விமானத்தில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானை வணங்கி மகிழ்ந்தார்கள். 'செய்யசடையார் தமைச்சேரார் தீங்குநெறி சேர்கின்றார்' என்னும் கருத்தமையத் திருவீழிமிழலையானைச் சேராதார் தீநெறிக்கே சேர் கின்றாரே' எனமுடியும் உய்யுநெறித்தாண்டகத்தினைத் திருநாவுக்கரசர் பாடிப்போற்றினார். அரசரும் பிள்ளை யாரும் அடியார் கூட்டத்துடன் இருவேறு திருமடங் களில் அமர்ந்திருந்து வீழிமிழலைப்பெருமானைக் காலந் தோறும் வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

படிக்காசு பெறுதல்

அந்நாளில் மழையின்மையாலும் காவிரியில் நீர்ப் பெருக்கில்லாமையாலும் பஞ்சமுண்டாயிற்று. மக்க ளெல்லாம் பசியால் வருத்தமுற்றனர். அந்நிலையில் வீழிமிழலைப் பெருமான் திருநாவுக்கரசர்க்கும் திருஞான சம்பந்தர்க்கும் கனவில் தோன்றி 'நீங்கள் காலவேறு பாட்டினால் மனத்தில் வாட்டமடையமாட்டீர்கள். எனினும் உங்களைச் சார்ந்து வழிபடும் இயல்புடைய தொண்டர்களுக்கு உணவளிக்கும் பொருட்டு நாம் உங்களுக்குப் படிக்காசு தருகின்றோம்' என்று கூறி விண்ணிழி விமானத்தின் மேற்குப் பீடத்திலும் கிழக்குப் பீடத்திலும் அவ்விருவர்க்கும் நாள்தோறும் படிக் காசு வைத்தருளினார். அப்பெருமக்களிருவரும் இறைவனளித்த படிக்காசினைக் கொண்டு பண்டங்கள் வாங்கித் திருவமுது சமைப்பித்துச் 'சிவனடியார்க ளெல்லாம் எய்தியுண்க' என இரண்டு பொழுதும் பறைசாற்றி அடியார்களை அமுது செய்வித்துப் பசித் துன்பத்தை மாற்றியருளினார்கள்.

திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமானுக்குக் கைத்திருத் தொண்டு புரியும் அடியவராதலால் அவர் பெறும் காசி

வட்டமின்றி வணிகர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது. அதனால் அவருடைய திருமடத்தில் நாள்தோறும் உரிய காலத்தில் அடியார்கள் திருவமுது செய்தார்கள். திருஞானசம்பந்தர் இறைவனுக்குத் திருமகனாராதலின் அவர் பெறும் காசு வணிகர்கள்பால் வட்டங் கொடுத்து மாற்றவேண்டியிருந்தது. அதுகொண்டு உணவுப் பொருள்களை வாங்கக் காலந் தாழ்த்தமையால் ஞானசம்பந்தர் திருமடத்தில் அடியார்கள் காலந் தாழ்த்து அமுது செய்யவேண்டிய நிலைமை யேற்பட்டது. அதனை யுணர்ந்த காழிப்பிள்ளையார், வீழிமிழலைப் பெருமானை யிறைஞ்சி 'வாசிதீரவே காசு நல்குவீர்' என வேண்டி வாசியில்லாக் காசு பெற்று அடியார்களை உரிய காலத்தில் திருவமுது செய்வித்தருளினார். பின்னர் எங்கும் மழைபெய்து உணவுப் பொருள்கள் நிறைய விளைந்தமையால் பஞ்சம் நீங்கியது என்ற செய்தி முன்னர் விளக்கப் பெற்றது.

மறைக்கதவந் திறக்கப்படுதல்

திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் திருவீழிமிழலையினின்றும் புறப்பட்டுத் திருவாஞ்சியம் முதலிய திருத்தலங்களை இறைஞ்சிப் போற்றித் திருமறைக்காட்டை அடைந்து திருக்கோயிலை வலம் வந்து, பண்டைநாளில் வேதங்கள் இறைவனை வழிபட்டு அடைந்த திருக்கதவமைந்த திருவாயிலை அடைந்தார்கள். முன்னாளில் வேதங்களால் அடைக்கப்பட்ட திருக்கதவு, வேதங்களில் வல்ல அன்பரொருவரும் வாராமையால் நெடுநாள் திறக்கப்படாதிருந்தது. அதனால் அவ்வூரவர் வேறொருவாயிலமைத்து வேதவனப்பெருமானை வழிபட்டு வந்தனர். இச் செய்தியை உணர்ந்த திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரை நோக்கி 'அப்பரே, நாம் எப்படியும் நேர்முகமாகவுள்ள இத் திருவாயிலின் வழியே சென்று மறைக்காட்டிறைவரை வழிபடுதல்

வேண்டும். ஆதலால் இத்திருக்கதவு திறக்கும்படி நீவிர் திருப்பதிகம் பாடியருளும்' என வேண்டினர். அன்புடைய பிள்ளையாரது விருப்பத்திற்கிசைந்த திருநாவுக்கரசர்,

பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ
மண்ணி னூர்வலஞ் செய்மறைக் காடரோ
கண்ணி னுலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடினர். செந்தமிழ்ப்பாடல்களாகிய அவற்றின் சுவை நலங்களைத் துய்க்கவிரும்பிய மறைக்காட்டீசர், திருக்கதவு திருக்காப்பு நீக்கக் காலந்தாழ்த்தருளினர். தம் வேண்டுகோட்கிரங்கி இறைவனை திருக்கதவு திறந்தருளாமை கண்டு வருத்தமுற்ற நாவுக்கரசர், 'இராவணனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீவிர் ஒரு சிறிதும் இரக்கமுடையீரல்லீர்' என இறைவனை நோக்கிப் பிணங்கிப் பேசும் முறையில்,

அரக்கனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீர்
இரக்க மொன்றிலீர் எம்பெருமானிரே
சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடரோ
சரக்க விக்கதவந் திறப்பிம்மினே.

என அத்திருப்பதிகத்தின் இறுதித் திருப்பாட்டினைப் பாடத் தொடங்கினர், அந்நிலையில், பன்னெடு நாட்களாக அடைக்கப்பட்டிருந்த திருக்கதவு இறைவனருளால் திறக்கப்பெற்றது. அப்பொழுது ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அப்பரடிகளும் நிலமிசை வீழ்ந்திறைஞ்சி நேர்முகவாயில் வழியே கோயிலுட் புகுந்து மறைக்காட்டீசரை வணங்கி வண்தமிழ் மாலைகள் பாடிப் போற்றிப் புறம் போந்தனர். அப்பொழுது நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தரை நோக்கி 'இறைவன் திருவருளால் திருக்கதவு நாடொறும் திறக்கப்பெற்றும் அடைக்கப்

பெற்றும் வரும் நிலையில் இந் நிறைகதவம் அடைத்திடும்படி பாடியருளும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அதுகேட்ட பிள்ளையார் 'சதுரம் மறை' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தினைத் தொடங்கி முதற் பாடலைப் பாட, மறைக்காட்டீசரருளால் திருக்கதவம் விரைவில் அடைக்கப்பெற்றது. அதுகண்டு நாவுக்கரசரும் பிள்ளையாரும் 'நம் பெருமான் அருள்செய்யப் பெற்றோம்' எனப் பெரிதும் மகிழ்ந்து இறைவனைப் போற்றினார்கள். பிள்ளையார், எடுத்த திருப்பதிகத்தின் ஏனைய திருப்பாடல்களையும் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினர். அன்று முதலாக அத்திருக்கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கத்தைப் பெறுவதாயிற்று

இவ்வாறு வேதங்களால் வழிபடப்பெற்று அடைக்கப்பட்ட திருக்கோயிற் கதவு அவ் வேதங்களில்வல்ல அன்பர் எவரும் வாராமையால் நெடுங்காலம் திறக்கப் பெறுதிருந்து பின்பு திருநாவுக்கரசர் பாடிய செந்தமிழ்ப் பதிகத்தால் திறக்கப்பெற்றதாகிய இவ்வற்புத நிகழ்ச்சி, பண்டை நான்மறைகளுக்கும் திருநாவுக்கரசர் அருளிய தேவாரத் திருமுறைகளுக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லையென்பதனைத் தெளிவாக வலியுறுத்தல் காணலாம். திருநாவுக்கரசர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ் மறைகளாகிய திருமுறைகளின் சிறப்பினை,

மணியினை மாமறைக்காட்டு மருந்தினை வண்மொழியால்
திணியன நீள்கதவந் திறப்பித்தன தெண்கடலிற்
பிணியன கன்மிதப் பித்தன சைவப் பெருநெறிக்கே
அணியன நாவுக் கரையர் பிரான்றன் அருந்தமிழே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளமை இவண் நோக்கத் தகுவதாகும்.

மறைக்காட்டீசர் திருவருள் பெற்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அப்பரடிகளும் திருமறைக் காட்டிலுள்ள திருமடத்தில் அடியார்களுடன் வந்து அமர்ந்தனர். தாம் அரிதில் திறக்கப்பாடிய தன்மையினையும் ஆளுடைய பிள்ளையார் விரைவில் அடைக்கப்பாடிய எளிமையினையும் கருதிய திருநாவுக்கரசர், 'திருக்கதவு திறக்கத் தாழ்த்ததன் காரணம் இறைவரது திருக்குறிப்பினை யான் உணராது அயர்த்தமையே' எனக் கவலையுற்ற மனத்தினராய், அத் திருமடத்தின் ஒருபால் துயில்கொண்டார்.

வாய்மூரடிகள் ஆடல் கண்டு மகிழ்தல்

இவ்வாறு அப்பரடிகள் மறைக்காட்டிறைவரை மனத்தின்கண் நினைந்து உறங்கும்பொழுது, சிவபெருமான், பொன்மேனியில் வெண்ணீறு பூசிய சைவ வேடத்தினராய் அவர் கனவிலே தோன்றி, 'அன்ப, யாம் திருவாய்மூரில் இருப்போம், நீ நம்மைத் தொடர்ந்து வருவாயாக' என்று கூறி முன்னே செல்வாராயினர். அந்நிலையில் மெய்யுணர்வு பெற்று விழித்தெழுந்த திருநாவுக்கரசர், 'யான் இருந்த இடத்தில் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்து தம்மைத் திருவாய்மூர்த் தலைவரென அடையாளங்களுடன் சொல்லி அங்கே வா என்று கூறிப்போயினர், அஃதென்கொல்' என ஐயமுற்று,

எங்கே யென்னை இருந்திடந் தேடிக்கொண்
டங்கே வந்தடை யாளம் அருளினார்
தெங்கே தோன்றுந் திருவாய்மூர்ச் செல்வனார்
அங்கே வாவென்று போனார தென்கொலோ.

என்னுந் திருக்குறுந்தொகையைப் பாடிக்கொண்டு 'எம்பெருமான் அருள் இதுவாயின், யானும் உடன் போவேன்' என எழுந்து வேதவனமாகிய திருமறைக் காட்டினை விட்டு நீங்கி விரைந்து பின் சென்றார்.

இறைவர், அப்பரடிகளுக்கு முன்னே கனவிற் காட்டிய திருக்கோலத்தோடும் விரைந்து நடந்தருளினார். அதுகண்டு நாவுக்கரசர் அவரைப் பின் தொடர்ந்து விரைந்து சென்றார். இங்ஙனம் நெடும் பொழுது விரைந்து நடந்தும் தமக்கு முன் செல்லும் வாய்மூர்த் தலைவரைத் திருநாவுக்கரசர் அணுகப் பெற்றிலர். அந்நிலையிற் சிவபெருமான், அணிமையிலே காட்சி கொடுப்பவர் போலப் பொன்மயமான திருக்கோயிலை எதிரே காட்டி, அதனுள்ளே புகுந்து மறைந்தருளினார். திருநாவுக்கரசர், தம்மை அழைத்து வந்த வாய்மூர்த் தலைவர் இடைவழியில் தம்மைவிட்டு மறைந்தமையெண்ணி மனங்கலங்கினார்.

இந்நிலையில் ஆளுடையபிள்ளையார், தம் அன்புடைய நண்பர் திருநாவுக்கரசரைக் காணாது, அரசர் திருவாய்மூர்க்குச் செல்கின்றார் என அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு, அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்து சேர்ந்தார். தம்பால் வைத்த பேரன்பினால் தம்மைத் தேடி வருகின்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைச் சேய்மையிற் கண்டு மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், ஆளுடைய பிள்ளையார் தம்மை அணுகிய நிலையில், 'இறைவர் திருக்குறிப்பறியாது திருக்கதவந் திறக்கப் பாடிய என்னைக் காட்டிலும் செந்தமிழ்த் திறத்தால் நன்கு செறியப்பாடி அடைப்பித்த நயஞ்செறிந்த நன்மொழியாளராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இதோ வந்து நிற்கின்றார். எளியேற்கே யல்லாது இப் பெருந்தகையார்க்கும் இறைவர் தம்மை மறைக்கும் வன்மையுடையரோ?' என வினவுங் குறிப்புடன்,

திறக்கப் பாடிய என்னினுஞ் செந்தமிழ்
உறைப்புப் பாடி அடைப்பித்தார் உந்நின்றார்
மறைக்க வல்லரோ தம்மைத் திருவாய்மூர்ப்
பிறைக்கொள் செஞ்சடையாரிவர் பித்தரே.

என்ற திருப்பாடலைப் பாடிப் போற்றினார். அப்பொழுது உமையொரு பாகராகிய இறைவர், ஆளுடைய பிள்ளையார் காண நேரே தோன்றி ஆடல் காட்டி அருள்புரிந்தார். அவ்வழகிய தெய்வக்காட்சியினைக் கண்ட திருஞானசம்பந்தர், 'தளிரிளவளரென வுமை பாட' என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றித் தாம் கண்ட தெய்வக்காட்சியினைத் தம் கெழுதகை நண்பர் திருநாவுக்கரசர்க்குக் காட்டி மகிழ்ந்தார். நண்புடைய ஞானசம்பந்தர் காட்டிய வண்ணம் அம்மையப்பரது ஆடற் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த அப்பரடிகள்,

பாட அடியார் பரவக் கண்டேன்
பத்தர் கணங்கண்டேன் மொய்த்த பூதம்
ஆடல் முழவம் அதிரக் கண்டேன்
அங்கை யனல்கண்டேன் கங்கையாளைக்
கோட லரவார் சடையிற் கண்டேன்
கொக்கி னிதழ் கண்டேன் கொன்றை கண்டேன்
வாடற் றலையொன்று கையிற் கண்டேன்
வாய்மூ ரடிகளை நான்கண்ட வாறே.

என்னும் திருத்தாண்டகத்தைத் தொடங்கி இத்திருப் பதிகத்திலுள்ள திருப்பாட்டிறுதி தோறும் 'வாய்மூரடிகளை நான் கண்டவாறே' எனத் தாம் கண்ட தெய்வக் காட்சியை வியந்துரைத்துப் போற்றிப் பரவினார். இங்ஙனம் நாவுக்கரசர்க்கும் ஞானசம்பந்தர்க்கும் ஆடல் காட்டி யருள்புரிந்த இறைவர், அவ்விரு பெருமக்களும் பாடியருளிய செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளை அன்புடன் ஏற்று மறைந்தருளினார் நாயன்மார் இருவரும் திருவாய்மூரடைந்து சிவபெருமானை யிறைஞ் சிப் போற்றி அங்குச் சிலநாள் அமர்ந்திருந்தார்கள்

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர், மறைக்காட்டுத் திருக் கோயிற் கதவினைத் தாம் அரிதில் திறக்கப்பாடியதும்

ஞானசம்பந்தர் விரைவில் அடைக்கப்பாடியதும் ஆகிய அருமை எளிமை நோக்கி, 'இறைவர் திருவுள்ளம் அறியாது அயர்த்தேன்' என அஞ்சிக் கவலை கொண்டு திருமடத்தின் ஒருபால் உறங்கும் பொழுது. சிவபெருமான் அவருடைய கனவில் தோன்றித் தன்னை வாய்மூர்த் தலைவன் எனக் கூறி வாய்மூர்க்கு வா என அழைத்துச் சென்றனரென்பது,

மன்னு மாமறைக் காட்டு மணாளனார்
உன்னி உன்னி உறங்குகின்றேனுக்குத்
தன்னை வாய்மூர்த் தலைவனு மாசொல்லி
என்னை வாவென்று போனார் அதென்கொலோ.

என அப்பொழுது அப்பரடிகள் பாடிய திருப்பாடலால் இனிது புலனாம் இவ்வாறு தம் கனவிடைத்தோன்றிய இறைவரைக் கண்டு 'நீர் யார்' என வினவ அவர் 'நீ கொண்ட அச்சத்தைத் தவிர்வாயாக, உன்னை அழைக்க வந்தேன்' என மறுமொழி பகர்ந்தனரென்பதனை,

'தஞ்சே கண்டேன் தரிக்கிலாது ஆரென்றேன்
அஞ்சேல் உன்னை அழைக்க வந்தேன் என்றார்'

என்ற தொடரால் அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்ஙனம் தம்மை அழைத்துச் செல்லும் வாய்மூர்ப் பெருமானை மிக அண்ணிமையிலே தம் கண்ணெதிரே காணப் பெற்றும் தாம் அவரைப் பின்தொடர்ந்து தேடிய பொழுது அவ்விறைவர் இடைவழியில் மறைந்தருளத் தாம் அவரைக் காணாது கலக்கமுற்ற தன்மையினை,

கழியக் கண்டிலேன் கண்ணெதிரே கண்டேன்
ஒழியப் போந்திலேன் ஒக்கவே யோட்டந்தேன்
வழியிற் கண்டிலேன் வாய்மூரடிகள்தம்
சுழியிற் பட்டுச் சுழல்கின்ற தென்கொலோ.

என்ற பாடலாற் புலப்படுத்தினமை காணலாம். இங்ஙனம் நடுவழியில் இறைவர் மறைந்தமைகண்டு

மனங் கலங்கிய திருநாவுக்கரசர், 'இறைவர் நம்முன் தோன்றி வாய்மூருக்கு வா என அழைத்து வந்ததும் பொய்யோ' என ஐயுற்றனர் என்பது,

'மாதே வாகிய வாய்மூர் மருவினர்
போதே யென்று புகுந்ததும் பொய்கொலோ'

எனவரும் அவரது வாய்மொழியாற் புலனும். வாய்மூர்ப் பெருமானைக் காணாது வழியிடையே வருந்திய அப்பரடிகள், தம்முடைய அரும் பெறல் நண்பராகிய திருஞானசம்பந்தர் தம்மை அன்பினால் தேடிவருதலைச் சேய்மையிற் கண்டு. 'வீழிமிழலை யிறைவரைப்பாடி வாசிதீரக் காசு பெற்ற அப்பெருந்தகையார் என்பால் வைத்த பேரன்பினால் இப்பொழுது என்னைத் தேடிவருதல் போன்று வாய்மூர் இறைவரும் என்மேல் வைத்த பெருங்கருணையால் என்னைத் தேடிவந்து திருவாய்மூர்க்கு வருவாயாக என்று சொல்லி வழியில் ஒளித்ததும் முறையாமோ' என ஆளுடைய பிள்ளையாரது பேரன்பின் திறத்தையும் வாய்மூரிறைவரது அருட் செயலையும் நினைந்துருகினரென்பது,

பாடிப்பெற்ற பரிசில் பழங்காசு
வாடி வாட்டந் தவிர்ப்பார் அவரைப்போல்
தேடிக் கொண்டு திருவாய்மூர்க் கேயென
ஓடிப் போந்திங் கொளித்தவா றென்கொலோ.

என அவர் அப்பொழுது பாடியருளிய திருப்பாடலால் இனிது விளங்கும். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்மைத் தேடிவந்த அன்பின் செயலை, தம்மைத் திருமறைக்காட்டில் அழைக்கவந்த வாய்மூரிறைவரது அருட்செயலுக்கு நாவுக்கரசர் உவமையாக எடுத்துக் காட்டிய அன்பின் திறம் நினைந்து மகிழ்த்தக்கதாகும் 'இறைவரை மனத்தின்கண் எண்ணி யான் உறங்கிய நிலையில் அவர் என்னைத் தேடி வந்ததைக் காட்டிலும் யான் ஞானசம்பந்தரை நினையாது வந்த இந்நிலையிலே அன்புடை நண்பராகிய அவர் என்னைத் தேடிவருகின்ற

இச்செயலே பெரிதும் மதிக்கத் தக்கது' என்பார், வாய்மூரிறைவர் தம்மைத் தேடிவந்த முன்னிகழ்ச்சிக்கு ஞானசம்பந்தர் தம்மைத்தேடி வருதலாகிய பின்னிகழ்ச்சியை உவமையாகக் கூறிப் போற்றினர். இத்தகைய பெரியோர்க்கும் இறைவனது திருக்குறிப்பு எளிதின் உணரத்தக்கதன்று எனத் தம் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்துவார், ஞானசம்பந்தர்க்கு வீழிமிழலையிறைவர் வட்டங் கொடுத்து மாற்றவேண்டிய பழங்காசினை முதலில் தந்து. பின் அவர் 'வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்' என வேண்டிப்பாட வட்டந் தீர்த்தருளிய நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைத்தார் ஞானசம்பந்தர் அப்பரடிகள் பாற் கொண்ட நட்பின் பெருமையும் அப்பர் ஆளுடைய பிள்ளையார்பால் வைத்த பேரார்வமும் மேற்காட்டிய திருக்குறுந்தொகையால் நன்கு புலனாதல் காண்க.

இவ்வாறு சிவபெருமான், திருநாவுக்கரசரைத் திருவாய்மூர்க்கு வருக என அழைத்துவந்து இடைவழியில் மறைந்து பின் ஞானசம்பந்தர் நாவுக்கரசர் ஆகிய இருவருக்கும் ஆடல் காட்டி அருள்புரிதற்குரிய காரணம், திருநாவுக்கரசர் மனக்கவலையுடன் திருமடத்தின் ஒருபால் அஞ்சித் துயில் கொண்டமையேயாம். தாம் பத்துப் பாடல்கள் பாடுமளவும் மறைக்கதவம் திறக்கத் தாழ்த்த அருமையையும் ஞானசம்பந்தர் முதற்பாடலைப் பாடிய அளவில் மறைக்கதவம் அடைக்கப்பெற்ற எளிமையையும் எண்ணி, 'இறைவரது திருக்குறிப்பறியாது நாம் மறைக்கதவந் திறக்கப்பாடியது தவறு' எனத் திருநாவுக்கரசர் கருதினமையே அவர் கொண்ட மனக்கவலைக்குரிய காரணமாகும். நாவுக்கரசர் வேண்டிய வண்ணம் மறைக்காட்டீசர் விரைவில் திருக்கதவந் திறக்கத் தாழ்த்தமைக்குரிய உண்மையான காரணம், அப்பரடிகள் பாடிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களின் சுவைநலங்களைத் தாம் துய்த்து மகிழ்தல்வேண்டும் என்னும் பெருவேட்கையேயாமென்பது,

'பண்ணினேரு மொழியாளென் றெடுத்துப் பாடப்
பயன்துய்ப்பான்,
தெண்ணீ ரணிந்தார் திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்க'

எனவரும் சேக்கிழார் வாய்மொழியால் இனிது விளங்கும்,

இனி, திருநாவுக்கரசர் தாம் முன்னரே உணர்ந்து கொள்ளாத இறைவனது திருக்குறிப்பாக எதனைக் கருதினார் என ஆராய்தலும் இன்றியமையாததாகும். "ஒருவர்பால் ஒன்றைக்குறித்து வேண்டுவோர், அப் பொருள் நலங் குறித்துத் தம் உள்ளத்தில் நன்றாகச் சிந்தித்த பின்னரே அதுபற்றிய தம் வேண்டுகோளைத் தெளிவாக வெளியிடும் ஆற்றல் பெற்றோராவர். பண்டை நாட்களில் மறைகளால் அடைக்கப்பெற்று நெடுங்காலமாகத் திறக்கப்படாதிருந்த திருக்கத வினைத் திறந்து நேர்முகவாயில்வழியே சென்று மறைக் காட்டீசரை வழிபடுதல் வேண்டும் என முதன் முதலில் தெளிவாக எண்ணியவர் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையா ராதலின், அப்பெருந்தகையார் என்னைக்காட்டிலும் செந்தமிழ்நலஞ் சிறக்கப்பாடித் திருக்கதவினை அடைப் பித்தருளினார். அவரே திறக்கப்பாடுதற்குரிய உரிமையும் ஆற்றலும் உடையவர். இங்ஙனமாகவும் இதுபற்றிச் சிறி தும் எண்ணாத எளியேன், அன்பிற்சிறந்த ஆளுடைய பிள்ளையாரது வேண்டுகோட்கிசைந்து மறைக்கத வினைத்திறக்கப்பாடியது என் மனத்தொடு பொருந்திய உறுதியான வேண்டுகோளாகாது. என்மனத்திற் பதி யாத நிலையில் மறைக்காட்டிறைவரை நோக்கிக் 'கண்ணினுமைக் காணக் கதவினைத் திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே' எனவும் 'அரக்கனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீர் இரக்கமொன்றிலீர் எம்பெருமா னிரே' எனவும் வருந்தி வேண்டியது, இறைவனது திருக்குறிப்பினை யுணராமையாற் செய்த பிழையாகும். இங்ஙனம் பிழையாக நடந்துகொண்ட எளியேனது வெற்றுரையினையும் மெய்யான வேண்டுகோளாக இறைவன் ஏற்றுக்கொண்டு மறைக்கதவினைத் திறந்

தருளினன்' என்று இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் தம் நெஞ்சிற் கவலையும் அச்சமும் உடையவராய்ப் பின் வாய்மூரிறைவர் திருவருளால் அக்கவலை தீர்ந்து மகிழ்ச்சியுற்றன ரென்பது, அவர் வாய்மூர்ப் பெருமானைத் தொடர்ந்து சென்று பாடிய திருக் குறுந் தொகைப் பதிகத்தில்,

'திறக்கப் பாடிய என்னினுஞ் செந்தமிழ்
உறைப்புப்பாடி அடைப்பித்தார் உந்நின்றூர்'

எனவும்,

'தனக்கேருமை தவிர்க்கென்று வேண்டினும்
நினைத்தேன் பொய்க்கருள் செய்திடும் நின்மலன்'

எனவும் தம்மைப்பற்றிக் கூறுந் தொடர்களால் நன்கு உய்த்துணரப்படும்.

அப்பரும் ஞானசம்பந்தரும் திருவாய்மூரிறைவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் திருமறைக் காட்டில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அப்பொழுது மதுரையிலிருந்த பாண்டிமா தேவியார் மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் அனுப்பிய தூதர்கள், திருமறைக் காட்டினை யடைந்து ஞானசம்பந்தரைக் கண்டு வணங்கி நின்று, பாண்டியநாட்டிற் சமணர்கள் சைவர்களுக்குச் செய்யும் இடையூறுகள் பொறுக்கத் தக்கன அல்ல என்பதை எடுத்துரைத்தார்கள். அது கேட்ட ஞானசம்பந்தர், தென்னாட்டிற் சமணர்கள் செய்யும் தீமைகளை நீக்கிச் சிவநெறியை நிலைநிறுத்தத் திருவுளங்கொண்டு திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினை நினைந்து பாண்டிய நாட்டிற்குப் புறப்பட்டருளினார். அப்பொழுது அப்பரடிகள், ஆளுடைய பிள்ளையாரை நோக்கி, 'பிள்ளாய், அமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனைக்கு ஓர் எல்லையில்லை, மாயத்தில் வல்லவராகிய அவர்கள் எனக்குச் செய்த தீங்கு பலவாகும். அன்றியும் இப்பொழுது கோள்களும் தீயனவாக உள்ளன. ஆதலால் இந்நிலையில் மதுரைக்கு எழுந்தருள உடன்படுதல் பொருந்தாது' எனத் தடுத்தருளினர். அது கேட்ட

பிள்ளையார், 'திருநீற்றினைப் போற்றும் இயல்பினராகிய மங்கையர்க்கரசியாரையும் குலச்சிறையாரையும் சென்று காணும் விருப்புடையேன். அங்குத் தீங்கு புரிந்துழலும் அமணர்களது வன்மையைச் சிதைத்துச் சிவநெறியை நிலை நிறுத்தியன்றி மற்றொரு செயலையும் மேற்கொள்ளேன். நும்மீது ஆணை' எனக்கூறி 'வேயுறு தோளிபங்கன்' எனத் தொடங்கும் கோளறுதிருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அப்பொழுது அப்பரடிகள் ஞானசம்பந்தரை நோக்கி 'நீவிர் அங்குப் போதற்கு என் மனம் ஒருப்படவில்லை. யானே மதுரைக்குச் சென்று சமணர்களது தீமையினைச் சிதைத்து வருகின்றேன்' என்றுரைத்து அவர்க்குமுன் புறப்பட்டார். ஆளுடைய பிள்ளையார், வேண்டும் அமைதிகளை யெடுத்துக் கூறி அப்பரடிகளைத் தடுத்து நிறுத்தி அவர்பால் அரிதில் விடைபெற்றுப் பாண்டி நாட்டிற்குப் புறப்பட்டருளினார்.

பின்பு திருநாவுக்கரசர் திருமறைக்காட்டீசரை வணங்கி அங்கிருந்து புறப்பட்டு நாகைக்காரோணம் முதலிய பதிகளைப் பணிந்து திருவீழிமிழலையை அடைந்தருளினார். விண்ணிழி விமானத்தில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானைப் போற்றி மகிழ்ந்தார். பின்பு திருவாவடுதுறை யணைந்து மாசிலாமணியீசர் மலரடிகளை வணங்கி,

மாயிரு ஞாலமெல்லாம் மலரடி வணங்கும் போலும்
பாயிருங் கங்கையாளைப் படர்சடை வைப்பர் போலும்
காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமலவூரர்க் கம்பொன்
ஆயிரங் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறையனாரே.

எனவரும் திருநேரிசை பாடிக் கழுமலப் பிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தர்க்கு ஆவடுதுறை யிறைவர் ஆயிரம் பொன் நிறைந்த உலவாக்கிழியினைக் கொடுத்தருளிய அருட்செயலை நினைந்துருகிப்போற்றினார்.

எண்ணியது முடிக்கும் உண்ணு நோன்பு

பின்பு திருநாவுக்கரசர் பழையாறை யென்னுந் தலத்தையடைந்து அங்குச் சமணர்களால் மறைக்கப் பட்ட 'வட தளி' யென்னும் கோயிலின் அருகே சென்ற பொழுது, அவருடைய கைகள் வட தளி யிறைவரைத் தாமே தொழுதன. அந்நிலையில் அங்கு எதிர்ப்பட்டார் சிலர், இது சிவபெருமானுக்கு உரிய திருக்கோயிலே இவ் விமானம் அமணர்களால் மறைத்துக் கட்டப்பட்ட பொய்யான விமானமே.' எனக் கூறினார்கள். அது கேட்டு மனம் பொருத வாகீசர், அவ் விமானத்தின் அருகே ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இறைவன் திருவடிகளைச் சிந்தித்து 'எம்பெருமானிரே, அமணர் வஞ்சனையால் மறைத்த மறைப்பினை யகற்றி அவர்களது ஆற்றலைச் சிதைத்திடுவீராக. அடியேன் நுமது திருமேனி வண்ணத்தைக் கண்டு வணங்கியன்றிப் போகேன்' என உண்ணுநோன்பு மேற்கொண்டிருந்தார்.

சிவபெருமான், பழையாறை நகரத்திலுள்ள வேந்தனது கனவில் தோன்றி, 'நாம் சமணர்களால் வட தளியில் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்' என அடையாளங்களுடன் சொல்லி, 'நம்மை நாவுக்கரசு வெளிப் படக் கண்டு கும்பிடும்படியாக நீ முறையற்ற அமணர் களை யழித்துப் போக்குவாயாக' என்றுரைத்து மறைந் தருளினார். விழிப்புற்றெழுந்த மன்னன், தான் கண்ட கனவினை அமைச்சர்களுக்குச் சொல்லி வியந்து இறை வன் அருளிச்செய்த அடையாளத்தின்படியே வட தளியை யடைந்து அங்கு அமணர்கள் செய்த வஞ்ச னையைக் கண்டறிந்தான். உறைப்புடைத் திருத் தொண்டராகிய வாகீசர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங் கினான் வட தளியாகிய திருக்கோயிலை வஞ்சனையால் மறைத்த சமணர்களை யானைகளால் அழித்துப் போக் கினான். அவர்கள் கட்டிய பொய்யான விமானத்தை நீக்கிச் சிவபெருமானுக்குப் புதியதொரு விமானம்

அமைத்து நாள்வழிபாட்டுக்கு வேண்டும் நிபந்தங்களையும் வழங்கி வடதளி யிறைவனை வணங்கி மகிழ்ந்தான்.

இங்ஙனம் இறைவனருளால் தமது எண்ணம் இனிது நிறைவேறியது கண்டு மகிழ்வுற்ற திருநாவுக்கரசர், தலைபறித்து நின்றுண்ணும் இயல்பினராகிய சமணர்கள் தம் வஞ்சனையால் எம்பெருமானை மறைக்க முயன்றனராயினும் நிலையில்லாதாராகிய அவர்களால் நிலையுடைய மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனை மறைத்தல் கூடுமோ' என்னுங் கருத்தமைய,

தலையெ லாம்பறிக் குஞ்சமண் கையருள்
நிலையினுன் மறைத் தால்மறைக் கொண்ணுமே
அலையி னார்பொழில் ஆறை வடதளி
நிலையி னானடி யேநினைந் துய்ம்மினே.

எனவரும் திருக்குறுந்தொகைப் பதிகத்தினைப் பாடி வடதளிப்பெருமானை வழிபட்டுச் சிலநாள் அங்கு அமர்ந்திருந்தார்.

பழையாறையிலுள்ள வடதளியாகிய சிவபெருமானது திருக்கோயிலைச் சமணர்கள் தம் பொய்கொள் விமானத்தால் மறைத்தனரென்பது மேற்காட்டிய திருக்குறுந் தொகையால் நன்கு புலனும். அவ்விமானத்தினருகே திருநாவுக்கரசர் சென்ற பொழுது திருக்கோயிலைத் தொழும் பயிற்சி வாய்ந்த அவருடைய கைகள், தாமே தொழுதன என்ற செய்தி,

'அண்டரைப் பழையாறை வடதளிக்
கண்டரைத் தொழுதுய்ந்தன கைகளே'

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் இனிது விளங்கும். 'வண்ணங்கண்டு நான் உம்மை வணங்கியன்றிப் போகேன்' என்று இறைவனைச் சிந்தித்து உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டிருந்த வாகீசர், தம் பொருட்

டூர் சிவபெருமான் வேந்தனது கனவில் தோன்றிப் பழையாறை வடதளியில் அமணர்களால் மறைக்கப் பட்டிருப்பதனை அடையாளங்களுடன் கூறித் தெளிவித் தருளிய செய்தியை,

'அருட்டிறத்தணி யாறை வடதளித்
தெருட்டரைத் தொழத் தீவினைதீருமே'

எனவரும் தொடராற் குறிப்பிட்டமை காணலாம். வடதளியைத் தம் பொய்கொள் விமானத்தால் மறைத்த அமணர்களது வஞ்சனையைக் கண்டுணர்ந்த மன்னன், முறையற்ற செயலில் ஈடுபட்ட அமணர் ஆயிரவரையும் யானைகளால் அழித்துத் துரத்திய செயலை,

'மூக்கினன்முரன் றோதியக் குண்டிகை
தூக்கி னார்குலந் தூர றுத் தேதனக்
காக்கினன் அணி யாறைவடதளி'

எனவும்,

'குண்டரைக் குணமில்லரைக் கூறையில்
மிண்டரைத் துரந்த விமலன்'

எனவும்,

'நீதியைக் கெட நின்றமணேயுணும்
சாதியைக் கெடுமா செய்த சங்கரன்'

எனவும்,

'ஆளுரு, ஆயிரஞ்சமணும் அழி வாக்கினன்'

எனவும் வரும் தொடர்களால் இறைவனது செயலாகத் திருநாவுக்கரசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு வேந்தன் செய்த செயலை இறைவன்மேல் ஏற்றிக் கூறியது, மன்னன் மேற்கொண்டு புரியும் முறை செய்தலாகிய தொழில் இறைவனது தொழிலெனவே கொள்ளப்படுமென்பதும் ஆவதும் அழிவதும் எல்லாம்

இறைவன் செயலே யென்பதும் ஆகிய உண்மையினை யறிவுறுத்துங் குறிப்புடையதாதல் காண்க.

பொதிசோறு பெற்றுப் பசி தீர்தல்

காவிரியின் இருகரையிலும் அமைந்த திருக்கோயில்களை வழிபட எண்ணிய திருநாவுக்கரசர், பழையாறையிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருவானைக்கா. திருவெறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை ஆகிய தலங்களிற் சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றினார். பின்னர்த் திருப்பைஞ்ஞீலியை வழிபடச் செல்லுங்கால் வழியிலே பசியினாலும் தாகத்தினாலும் மிகவும் இளைப்புற்றார். எனினும் சிறிதும் மனந்தளராது சென்றார். அந்நிலையில் அவரது பசிவருத்தத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான், வழியிலே ஒரு சோலையையுங் குளத்தையும் உண்டாக்கி வழிப் பயணஞ் செய்யும் அந்தணராகத் திருவுருத் தாங்கிக் கையிற் பொதிசோறு கொண்டு அவ்விடத்தே தங்கியிருந்தார். திருநாவுக்கரசர் அவரை யணுகியபோது மறையவர், அவரை நோக்கி 'நீர் நீண்டதூரம் வழி நடந்து வந்தமையால் மிகவும் இளைத்திருக்கின்றீர். யான் கொடுக்கும் பொதிசோற்றை உண்டு இங்குள்ள தடாகத்தில் தண்ணீர் பருகி இளைப்பாறிச் செல்வீர்' என்றார். அந்தணர் கூறிய இன்னுரையினைக் கேட்ட நாவுக்கரசர், இறைவன் திருவருளே யிதுவெனக் கருதி, அவர் தந்த பொதிசோற்றினை உண்டு பசி தீர்ந்து தண்ணீர் பருகித் தளர்வொழிந்திருந்தார். அப்பொழுது அந்தணராய் வந்த இறைவர், அப்பரை நோக்கி 'நீர் எங்கே போகின்றீர்' என வினவினார். 'திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகின்றேன்' என்றார் வாகீசர். அதுகேட்ட அந்தணர் 'யானும் அங்கேதான் போகின்றேன்' என்று சொல்லித் திருநாவுக்கரசருடன் கூடிச் சென்று திருப்பைஞ்ஞீலியை யணுகியவுடன் மறைந்தருளினார். அதுகண்டு வியப்புற்ற வாகீசர் 'ஆடல்

புரிந்த பெருமான் அடியேனைப் பொருளாகக் கொண்டு அருள்புரிந்த கருணைத்திறம் இதுவோ என நெஞ்சம் நெக்குருகிக் கண்ணீர் சொரிந்து நிலமிசை வீழ்ந் திறைஞ்சித் திருப்பைஞ்ஞீலித் திருக்கோயிலிற் சென்று பரமனைப் பணிந்து திருப்பதிகம் பாடிக் கைத்திருத் தொண்டு செய்திருந்தார்.

தொண்டை நாடு செல்லுதல்

சிலநாட் சென்றபின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களையும் பணிந்து செங்கண் விடையார் அமர்ந் தருளும் திருவண்ணாமலையை யடைந்து அன்பினாற் கும்பிட்டுப் போற்றி வீடுபேற்றினும் சிறந்த பேரின் பத்தை யெய்தி மகிழ்ந்தார் பின்பு தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளைப் பணிந்து போற்றும் ஆர்வ முடன் திருவோத்தூரை யடைந்து முக்கட் பெருமா னைப் பரவிப் போற்றினார். மலைமகளார் செய்த வழி பாட்டினை யேற்றருளும் திருவேகம்பப் பெருமானை யிறைஞ்சிப் போற்ற விரும்பிக் காஞ்சிநகரத்தின் மருங் கணைந்தார். 'அதிகைப் பெருமானால் சூலைநோய் தந்து ஆட்கொள்ளப் பெற்ற திருநாவுக்கரசர் இங்கு எழுந்தருளப்பெற்றோம்' என்று களிப்புற்ற காஞ்சிநகர மக்கள், திருநாவுக்கரசரை எதிர்கொண்டு போற்றி னார்கள். திருநாவுக்கரசர் திருவேகம்பத் திருக் கோயிலை யடைந்து கச்சியேகம்பரைக் கண்களாற் கண்டு நேர்ந்த மனத்திற் பொருந்தவைத்து,

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனலேந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தாற் பரவிப் போற்றினார். திருக்கச்சிமயானம், திருமேற்றளி முதலிய திருக்கோ யில்களைப் பணிந்து கைத்திருத்தொண்டு செய்திருந்

தார். அங்குறையும் நாளில் திருமாற்பேறு என்னுந் தலத்தை அடைந்து இறைவனை யிறைஞ்சிக் காஞ்சியில் வைத்த காதலால் 'ஏகம்பன் காண் அவன் என் எண்ணத்தான்' என முடியும் திருத்தாண்டகத்தினைப் பாடிக்கொண்டு திருக்கச்சி யேகம்பத்தைக் கண்டு பணிந்தார். பின் பல தலங்களையும் பணிய விரும்பித் திருக்கழுக்குன்று, திருவான்மியூர், மயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாசூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிகரை என்னுந் தலங்களை இறைஞ்சிப் போற்றித் தொண்டர்கள் புடைசூழத் திருக்காளத்தி மலையை அடைந்தார். பொன்முகலித் திருநதியாகிய தூய தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் திருக்காளத்திமலையின் அடிவாரத்திற் சென்று வீழ்ந்திறைஞ்சி மலையின்மேல் ஏறிக் குடுமித்தேவரைக் கும்பிட்டு, நாதனை 'என்கண்ணுள்ளான்' எனப்போற்றும் திருத்தாண்டகத்தினைப் பாடிப் பரவினார். காளத்தி மலைமீது இறைவனருகே நின்றருளும் அன்புருவாகிய கண்ணப்பநாயனாருடைய திருவடிகளை யிறைஞ்சித் தலைமீது குவித்த கையினராய்க் கண்ணீர் சொரியப் பணிந்து புறம்போந்து அம்மலை மேல் திருப்பணிகள் செய்து மகிழ்ந்தார். தென்கயிலை எனப் போற்றப்பெறுந் திருக்காளத்தி மலைமேல் இறைவனைப் பணிந்த குறிப்பினால் வடதிசையில் உள்ள திருக்கயிலாய மலையில் வீற்றிருந்தருளும் இறைவனது திருக்கோலத்தினைக் காண வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பம் திருநாவுக்கரசர்க்கு உண்டாயிற்று.

திருக்கயிலாய யாத்திரை

கயிலைக்கோலங் காண விழைந்த திருநாவுக்கரசர், காளத்திநாதரை வணங்கிப் போற்றி மலை, காடு, ஆறு, நாடு என்பவற்றைக் கடந்து திருப்பருப்பதத்தை யடைந்து இறைவனைச் சொன்மாலைகளால் துதித்தார். பின் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளைக் கடந்து, காடு நதி மலை என்பன நெருங்கியுள்ள நாடுகள் பிற்பட மாளவ

தேயத்தை யடைந்தார். அங்கிருந்து வெம்மை மிக்க வழியாகிய சுரங்களைக் கடந்து இலாடம், பைதிரம் ஆகிய தேசங்களை நீங்கிக் கங்கையாறு வளஞ்சுரக்கும் காசிப்பதியினை அடைந்தார். வாரணாசியாகிய அத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய முழுமுதற் கடவுளை யிறைஞ்சித் தம்முடன் வந்த அடியார்களை அங்கே தங்கும்படி பணித்தார். தாம் அதற்கப்பாலுள்ள கற்சுரத்திலும் மனிதர்கள் சென்றறியாத வானுற வோங்கிய காடுகளிலும் இலை, கிழங்கு, கனி முதலியவற்றை யுண்பதனையும் தவிர்ந்து இரவு பகலாக இடைவிடாது நடந்து சென்றார். அதனால் அவருடைய பாதங்கள் பரட்டளவும் தேய்ந்தன. அங்ஙனம் தேய்ந்தும் திருக் கயிலாய மலையிற் பெருமானைக் காண வேண்டுமென்னும் பேரார்வத்தால் தம்முடைய இரண்டு கைகளையும் ஆதரவாகக் கொண்டு தாவிச் சென்றார். அந்நிலையிற் கைகளின் மணிக்கட்டுக்களும் கரைந்து சிதைந்தன. மேலும் ஆர்வம் மிகுதலால் பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய அவ்வழியில் மார்பினால் நகர்ந்து சென்றார். மார்பும் தசை நைந்து சிந்த எலும்புகளும் முரிவனவாயின. பின் புரண்டு புரண்டு போயினார், அதனால் உடம்பு முழுதும் சிதைத்து தேய்ந்திடவும் அப்பரடிகளது உள்ளம் திருக்கயிலையினைக் காண வேண்டுமென்னும் உறுதியிற் சிறிதும் குறைந்திலது. அவ்வுறுதியினால் மெல்ல நகர்தற்கு முயன்றும் அது கூடாமையால் சொல்வேந்தராகிய அப்பரடிகள் அவ்வழியிலே செயலற்றுத் தங்கினார்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், திருநாவுக்கரசரை மீளவும் தமிழ்நாட்டிற்கு அனுப்பி உலகெலாம் உய்ய நிலைபெற்ற இனிய செந்தமிழ்த் திருப்பாடல்களைப் பாடுவித்தற்கும் கயிலைக் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்ற ஆளுடைய அரசரது விருப்பத்தை இனிது நிறைவேற்றுதற்கும் திருவுளங்கொண்டு, அவ்

விடத்தில் ஒரு தடாகத்தை உண்டாக்கி வற்கலை யாடையும் சடைமுடியுமுடைய முனிவர் வடிவத் துடன் அவர்க்கு முன் வந்து நின்று 'நீர் நும்முடைய உடம்பின் அங்கங்களெல்லாம் சிதைந்தழிய இக் கொடிய வெம்மை மிகுந்த காட்டில் எதன் பொருட்டு வந்தீர்' என வினவினர். திருநீறணிந்த முனிவராகிய அவரைக் கண்டு அவர் கூறும் இன்னுரைகளைச் செவி மடுத்த நிலையில் அப்பரடிகளுக்கு உடம்பின் சிதை வாலுண்டாகிய சோர்வு ஒருவாறு நீங்கியது. பேசு தற்குரிய உணர்வு சிறிது உண்டாயிற்று. நாவுக்கரசர் முனிவரை நோக்கி 'முனிவர் பெருமானே, வடகயிலை யில் அண்டர் நாயகனுகிய சிவபெருமான் உமையம்மை யாருடன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தை அவர்க்கு அடியவனுகிய யான் கண்ணுரைக் கண்டு கும்பிட வேண்டுமென்னும் விருப்புடன் வந்தேன்' எனக் கூறினர். அதுகேட்ட முனிவர் 'திருக்கயிலாய மலை யென்பது தேவர்களாலும் அணுகுதற்கரியது; நிலவுலகில் வாழும் மனிதர்களால் அடைதற்குரிய எளி மையுடையதன்று. நீவிர் வெம்மை மிக்க இக்கொடுஞ் சுரத்திலே வந்து என் செய்தீர், இங்கிருந்து மீண்டு போதலே நும்மாற் செய்யத்தக்கது' என மொழிந்தார்.

இங்ஙனம் முனிவர் மொழியக்கேட்ட அப்பரடிகள், 'ஆளும் நாயகனுகிய எம்பெருமான் திருக்கயிலாய மலையில் வீற்றிருக்குந் திருக்கோலத்தைக் கண்டு வணங்கியல்லது மாளும் இயல்பினதாகிய இவ்வுடம் பைக் கொண்டு இனி மீளேன்' என மறுத்துரைத் தார். அந்நிலையில் முனிவராய் வந்த சிவபெருமான் அரசரது உள்ளத்தின் உறுதியை யறிந்து விண்ணிலே மறைந்து நின்று 'ஓங்கு நாவினுக்கரசனே எழுந்திரு' என உரைத்தருளினர். உடனே அப்பரடிகள் அழிந்த உடலுறுப்பெல்லாம் முன்போல நிரம்பப்பெற்றுத் தீங்கு நீங்கி யெழில்பெற்ற திருமேனியுடன் எழுந்து

நின்றார். 'என்னை ஆண்டுகொண்டருளிய அண்ணலே, விண்ணிலே மறைந்து அருள்புரியும் வேத நாயகனே, கயிலையில் எழுந்தருளியிருந்த நின் திருக்கோலத்தை நான் கண்ணாறக் கண்டு தொழுதற்குத் திருவருள் புரிவாயாக' என்று உரைத்து நிலமிசை வீழ்ந்திறைஞ்சினார். அப்பொழுது சிவபெருமான் அருள்வாக்கினால் அப்பரை யழைத்து 'நீ இப் பொய்கையில் மூழ்கி நாம் கயிலையிலிருந்த காட்சியைத் திருவையாற்றில் கண்டு மகிழ்வாயாக' எனப் பணித்தருளினார்

திருவையாற்றிற் கயிலைக்கோலம் கண்டு மகிழ்தல்

இறைவனது அருள் வாக்கினைத் தலைமேற்கொண்டு இறைஞ்சிய திருநாவுக்கரசர், இறைவர் காட்டிய பொய்கையில் திருவைந்தெழுத்தோதி மூழ்கித் திருவையாற்றிலுள்ளதோர் தடாகத்திலே தோன்றிக் கரையேறினார். எம்பிரான் தரும் கருணையே இதுவென வுணர்ந்தார் கண்களில் அன்பு நீர் சொரிய இறைவனை வணங்கிச் செல்லும் திருநாவுக்கரசர், திருவையாறாகிய அத்திருப்பதியில் உள்ள நிற்பன நடப்பன ஆகிய எல்லாவுயிர்களும் ஆணும் பெண்ணுமாய்த் துணையொடும் திகழ்தலைக்கண்டு அவைகளைச் சத்தியும் சிவமுமாகிய தன்மையிற் கண்டு பணிந்து திருக்கோயிலுக்கு முன்னே சென்றார். அப்பொழுது அத்திருக்கோயில் கயிலை மால்வரையாகத் தோன்றியது. அங்கே திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அன்பினால் இறைவனைப் போற்றிசைக்கும் தோத்திர வொலியும் மறைமுழக்கமும் எம்மருங்கும் முழங்கின. தேவர், தானவர், சித்தர், வித்தியாதரர், இயக்கர் முதலிய கணங்களும் தவமுனிவர்களும் எவ்விடத்தும் நெருங்கிப் போற்றினர். அரம்பையர் முதலியோர் இசை பாடினர். இறைவரது திருமுன்னர் அவ்வுருடைய ஊர்தியாகிய செங்கண்மால் விடை எதிர்

நின்றது. பெரிய தேவராகிய நந்தியெம்பிரான் பிரம் பினைக் கையிலேந்தி இறைவரது திருமுன்னிலையிற் பணிசெய்து உலாவினர். வெள்ளி மலையின்மேற் பவள மலையொன்று மரகதக் கொடியுடன் விளங்குவது போன்று, திருக்கயிலாயத்திலே செம்மேனியம்மாளுகிய சிவபெருமான், நீலமேனிநேரிழையாகிய உமாதேவி யாருடன் வீற்றிருந்தருளினர். அழகிய அத்தெய்வக் காட்சியைக் காணப்பெற்று மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், தலைமிசைக் கைகுவித்திறைஞ்சி நிலமிசை வீழ்ந்து பணிந்தார்.

வேற்ருகி விண்ணுகி நின்ருய் போற்றி
மீளாமே ஆளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்ருகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
ஓவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
ஆற்ருகி யங்கே அமர்ந்தாய் போற்றி
ஆறங்கம் நால்வேதம் ஆனுய் போற்றி
காற்ருகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

எனவரும் போற்றித் திருத்தாண்டகங்களாகியபாமாலை களைப் பாடிப் போற்றினர். எல்லையற்ற திருவருளாகிய இன்பக் கடலில் திளைத்து மகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு தூய தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசர் கயிலைத் திருக்கோலத்தைக்கண்டு மகிழும் நிலையில் இறைவர், தாம் காட்டிய கயிலைக் காட்சியை மாற்றித் திருவையாறமர்ந்த பழைய நிலையினைப் புலப்படுத்தி யருளினர். அந்நிலையில் அப்பரடிகள் பெரிதும் வருந்தி ஒருவாறு தெளிவுபெற்று இறைவனருளால் தாம் கண்ட கயிலைக் காட்சியை உலக மக்கள் உணர்ந்து மகிழும் வண்ணம்,

மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானை மலையான் மகளொடும் பாடிப்
போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவாரவர் பின் புகுவேன்

யாதுஞ் சுவடுபடாமல் ஐயாறடைகின்றபோது
காதல் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேனவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன்.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். கயிலைக் கோலங் காட்டியருளிய ஐயாற்றிறைவரைத் தொழுது திருத்தாண்டகம், குறுந்தொகை, நேரிசை, விருத்தம் முதலிய சொன்மாலைகளைப் பாடித் திருத்தொண்டு செய்து அங்கு அமர்ந்திருந்தார்.

அப்பரடிகள் திருக்காளத்தி மலையில் வீற்றிருந்தருளிய இறைவரை வழிபட்ட நிலையில் திருக்கயிலாய மலையைக் கண்டு வழிபட வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கை அவருள்ளத்தில் உண்டாயிற்றென்பது, அடிகள் காளத்தி யிறைவரைப் பரவிப் போற்றிய திருத்தாண்டகத்தில்,

'கனத் தகத்தான் கயிலாயத் துச்சியுள்ளான்
காளத்தியான் அவனென் கண்ணுளானே'

எனக் குறிப்பிடுதலால் உய்த்துணரப்படும். அடிகள் வடநாட்டுத் தலங்களை வணங்கிக் கயிலையில் விற்றிருந்தருளுந் தெய்வக் கோலத்தைக் கண்டு வழிபட வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பத்துடன் காடு, நாடு மலை முதலியவற்றைக் கைதொழுது செல்லும் வழியிற் சிவபெருமான் தவ முனிவராகத் தோன்றி அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி விண்ணிடை மறைந்து நின்று 'இங்குள்ள தடாகத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் நம்மைக் காண்பாயாக' என அருள் புரிந்தன ரென்பது,

'வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே ஆளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி'

எனத் திருநாவுக்கரசர் கயிலைமலையானைக் கண்டு போற்றிய போற்றித் திருத்தாண்டகத் தொடராலும்,

'வேற்றுமாகி விண்ணாகி நின்றார்மொழி விரும்பி
ஆற்றல் பெற்றவர் அண்ணலார் அஞ்செழுத்தோதிப்
பாற்றடம்புனற் பொய்கையில் மூழ்கினார் பணியால்'

எனவரும் சேக்கிழாரடிகள் வாய்மொழியாலும் நன்கு புலனாம். காடொடு நாடும் மலையும் கைதொழுது போற்றிய திருநாவுக்கரசர், தவமுனிவராய் வந்த சிவ பெருமான் பணித்த வண்ணம் அவர் காட்டிய பொய் கையில் மூழ்கினமையால் நிலமிசைக் காற்சுவடுபட நடந்து செல்லாத நிலையில் தாம் திருவையாற்றிற்குச் சென்றமையும், அங்கு வாழும் எல்லாவுயிர்களும் சத்தியுஞ் சிவமுமாக விளங்கிய தெய்வக் காட்சியைக் கண்டமையும் ஆகிய அற்புத நிகழ்ச்சியை,

'ஏடு மதிக்கண்ணியானை ஏந்திழையாளொடும் பாடிக்
காடொடு நாடும் மலையுங் கைதொழு தாடாவருவேன்'

எனவும்,

'யாதுஞ் சுவடுபடாமல் ஐயாறடைகின்றபோது
காதல் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்'

எனவும் வரும் தொடர்களால் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்.

திருப்பூந்துருத்தியில் திருமடம் அமைத்தல்

திருவையாற்றிறைவரை வணங்கி மகிழ்ந்த திருநாக்கரசர், அங்கிருந்து புறப்பட்டு நெய்த்தானம் மழபாடி முதலிய தலங்களைப் பணிந்து பாடித் திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்தார். பூந்துருத்திமகிழும் பொய்யிலியாகிய பெருமானைத் திருத்தாண்டகம், திருக்குறுந்தொகை, திருவிருத்தம் ஆகிய திருப்பதிகங்களாற் பாடிப் போற்றினார். அங்கே தங்கியிருந்து இறைவனை வழிபடும் பெருவிருப்பத்துடன் அவ்வூரில் திங்களும் ஞாயிறும் தோயும்படி வானுறவோங்கிய

திருமடம் ஒன்றைக் கட்டுவித்து இறைவனை வழிபட்டிருந்தார். அந்நாட்களில் பலவகைத் தாண்டகம், பரவுதனித் தாண்டகம், அடைவு திருத்தாண்டகம், திருவங்கமாலை முதலிய செந்தமிழ்ச் சொல்மலர்களாற் சிவபெருமானை அருச்சித்துப் போற்றி மகிழ்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் இங்ஙனமிருக்க, திருமறைக்காட்டிலிருந்து இவர்பால் விடைபெற்றுச் சென்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையை அடைந்து சமணர்களை வாதில் வென்று பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்தருளித் தென்னுடெங்கும் திருநீற்றின் ஒளி பரப்பி அங்கிருந்து மீண்டு சோழநாட்டுத் தலங்களை வணங்கி வருபவர், அன்பிற் சிறந்த நண்பராகிய அப்பரடிகளைக் காணும் விருப்புடன் 'அப்பர் எங்குற்ருர்' என அடியார்களை வினவினுர். 'அப்பர் திருப்பூந்துருத்தியில் இருக்கின்ருர்' என அடியார்கள் கூறினுர்கள். அது கேட்ட பிள்ளையார், அடியார் கூட்டத்துடன் புறப்பட்டுத் திருப்பூந்துருத்தியின் அருகே வந்தணைந்தார்.

ஞானசம்பந்தர் திருப்பூந்துருத்தியருகே வருதலைக் கேள்வியுற்ற நாவுக்கரசர், பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு போற்ற விரும்பி முன்சென்று, தம்மை இன்னுரென ஒருவரும் அறியாதபடி அடியார் கூட்டத்துட் புகுந்து. திருஞானசம்பந்தர் அமர்ந்துவரும் முத்துச் சிவிகையினைத் தாங்கிவந்தார். அப்பொழுது ஞானசம்பந்தர், அடியார்களை நோக்கி 'அப்பர் எங்குற்ருர்' என வினவினுர். பிள்ளையாரது அன்பின் திறத்தைக் கண்டு நெஞ்சம் நெக்குருகிய அப்பரடிகள், 'உம் அடியேன் உம் அடிகள் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்று இங்குற்றேன்' என மொழிந்தார். அது கேட்ட ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அச்சமும் வியப்புமெய்திச் சிவிகையினின்றும் கீழே குதித்து

அப்பரடிகளை வணங்கினர். அப்பரும் அவர் வணங்குதற்கு முன் விரைந்து வணங்கினர். இவ்விரு பெருமக்களது நட்பின் திறத்தைக்கண்ட அடியார்களெல்லோரும் உளமுருகித் தொழுது போற்றினர்கள். ஆளுடைய பிள்ளையார் அப்பரடிகளுடன் திருப்பூந்துருத்தித் திருக்கோயிலை அடைந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றித் திருமடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

பாண்டி நாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்றதும் பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்ததும் தென்றமிழ் நாட்டில் திருநீறு பரப்பியதும் ஆகிய செய்தியையும் பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரது சிவபத்தியையும் மந்திரியார் குலச்சிறையாரது திருத்தொண்டின் பெருமையினையும் திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர்க்கு எடுத்துரைத்தார். அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், செந்தமிழ்ப்பாண்டி நாட்டினைக் கண்டு வழிபடத் திருவுளங் கொண்டார். தாம் தொண்டை நாட்டுக்குச்சென்று அங்குள்ள திருத்தலங்களை வழிபட்ட செய்தியைக் கூறி, அத் திருக்கோயில்களை வணங்கித் தமிழ் மாலைகளாற் போற்றும் வண்ணம் நண்புடைய ஞானசம்பந்தர்க்கு எடுத்துரைத்தார். அங்ஙனமே ஆளுடையபிள்ளையாரும் தொண்டை நாட்டுத் தலங்களை வணங்க விரும்பி அப்பரடிகள்பால் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

பாண்டி நாட்டு யாத்திரை

திருநாவுக்கரசர் திருப்பூந்துருத்தியிறைவரையிறைஞ்சி விடைபெற்றுத் தென்றிசை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் பாண்டிநாட்டையடைந்து திருப்புத்தூரை இறைஞ்சிப் போற்றி மதுரையை யடைந்தார். திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலைத் தொழுது வலம்வந்து உள்ளே புகுந்து திருந்திய நூற் சங்கத்தில் தமிழராய்ந்தருளிய சொக்கலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு 'முளைத்

தானே யெல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி' எனத் தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தாற் பரவிப் போற்றினர் பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் அவருடைய கணவரும் வேந்தர் பெருமானுமாகிய நின்ற சீர் நெடுமாறனாரும் மந்திரியார் குலச்சிறையாரும் திருநாவுக்கரசரைக்கண்டு வணங்கி எல்லையிலாப் பெருமகிழ்ச்சியுடையராய்ப் பேரன்புடன் உபசரித்தார்கள். திருநாவுக்கரசர் அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்து திருநேரிசை திருத்தாண்டகம் முதலிய செந்தமிழ் மலர்களால் திருவாலவாய்ப் பெருமானை அருச்சித்துப் போற்றிக் கைத்திருத்தொண்டு செய்து மகிழ்ந்தார்.

பின்பு திருநாவுக்கரசர் திருப்பூவணத்தைவழிபடச் சென்றார். பூவணத்திறைவர் தமது தெய்வத் திருக்கோலத்துடன் திருநாவுக்கரசர்க்கு எதிரே தோன்றிக் காட்சி தந்தருளினர். அவ்வழகிய தெய்வக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்த அப்பரடிகள்,

வடிவேறு திரிசூலம் தோன்றுந் தோன்றும்
வளர்ச்சடைமேல் இளமதியம் தோன்றுந் தோன்றும்
கடியேறு கமழ் கொன்றைக் கண்ணி தோன்றும்
காதில் வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்றும்
இடியேறு களிற்றுரிவைப் போர்வை தோன்றும்
எழில் திகழும் திருமுடியும் இலங்கித் தோன்றும்
பொடியேறு திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழில் திகழும் பூவணத்தெம் புனிதனார்க்கே.

எனவரும் திருத்தண்டகத் திருப்பதிகத்தால் பூவணத்திறைவரை வழுத்திப் போற்றினர். பின்பு திருவிராமேச்சரம், திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலாகப் பாண்டி நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தலங்களையும் பணிந்து செந்தமிழ்ப் பதிகங்களாற் பரவிப் போற்றிச் சோழ நாடடைந்து பல தலங்களையும் பணிந்து போற்றித் திருப்புகலூரில் அமர்ந்திருந்தார்.

அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் அமர்தல்

நைந்துருகு சிந்தையராகிய நாவுக்கரசர், புகலூர்ப் பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி உழவாரத் தொண்டுசெய்து மகிழ்ந்திருந்தார். அந்நாட்களில் நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம், மன்றுறைவார் வாழ்பதிகள் வழுத்து திருத்தாண்டகம் (க்ஷேத்திரக்கோவை), குறைந்த திருநேரிசை, தனித் திருநேரிசை ஆருயிர்த்திருவிருத்தம், தசபுராணத் தடைவு, பாவநாசத் திருப்பதிகம், இறைவனை நேர்பட நின்று அறைகூவுந் திருப்பதிகம் முதலிய பாமாலைகள் அப்பரடிகளால் அருளிச்செய்யப்பெற்றன எனப் பெரிய புராணம் கூறும்.

திருநாவுக்கரசரது உள்ளத் துறுதியை உலகத் தார்க்குத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தத் திருவுளங் கொண்ட சிவபெருமான், அடிகள் உழவாரத் தொண்டு புரியுங்கால் அவ்வுழவாரம் நுழைந்த இடங்களிலெல்லாம் பொன்னும் நவமணிகளும் விளங்கித் தோன்றும்படி செய்தனன். ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்கும் உரவோராகிய திருநாவுக்கரசர், பொன்னும் மணிகளுமாகிய அவற்றைப் பருக்கைக் கற்களோடு ஒப்பக் கருதி உழவாரத்தில் ஏந்தி அருகிலுள்ள தாமரைத் தடாகத்தில் வீசியெறிந்தார். அழகிற் சிறந்த அரம்பை ஊர்வசி முதலிய தேவமாதர்கள், மின்னற் கொடிகள் போன்று வானுலகத்தினின்றும் இறங்கிவந்து வாகீசரது திருமுன் நின்று இன்னிசை பொருந்தப் பாடியும் இன்பச் சுவையினைப் புலப்படுத்தும் ஆடல்களை இயற்றியும் அடிகள்மேல் மலர்களைத் தூவி அவரை அணைபவர் போன்று அணுகியும் கூந்தல் அவிழ இடைநுடங்க ஓடியும் மீண்டும் அவரை நெருங்கியும் இவ்வாறு அப்பரடிகளை மயக்குதற்குப் பெரிதும் முயன்றார்கள். எனினும் இறைவன் திருவடிகளை மறவாது நினைந்து போற்றும் மெய்யுணர்வுடைய தவச் செல்வராகிய

திருநாவுக்கரசர், தம் ஒருமை நிலையிற் சிறிதுந் தவறாது தாம் செய்யுந் திருப்பணியில் உறைப்புடையராய் விளங்கினார். தம்மை மயக்கி நிற்றற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளை நோக்கி, 'யான் திருவாரூரில் வீற்றிருந்தருளும் அம்மானாகிய இறைவனுக்கு ஆட்பட்டேன் நும்மால் அலைக்கப்படும் எளிமை யுடையே னல்லேன். நீவிர் என்னைத் துன்புறுத்தாதீர்' என்பார்,

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பா நின்ற
புண்ணியங்காள் தீவினைகாள் திருவே நீங்கள்
இம்மாயப் பெருங்கடலை யரித்துத் தின்பீர்க்
கில்லையே கிடந்ததுதான், யானேல் வானோர்
தம்மானைத் தலைமகனைத் தண்ணா லாரூர்த்
தடங்கடலைத் தொடர்ந்தோரை யடங்கச் செய்யும்
எம்மான்றன் அடித்தொடர்வான் உழிதர்கின்றேன்
இடையிலேன் கெடுவீர்காள் இடறேன்மின்னே.

எனவரும் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்தார். அடிகளது உறுதிப்பாட்டினை யுணர்ந்த அரம்பையர்கள், தங்களாற் செய்யத்தக்கது எதுவுமில்லை எனத் தெளிந்து திருநாவுக்கரசரை வணங்கிச் சென்றார்கள். இச்செய்தி திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் 416 முதல் 424 வரையுள்ள செய்யுட்களால் விரித்துரைக்கப்பெற்றுளது. பொறிவாயில் ஐந்தவித்தானாகிய இறைவனருளிய பொய்தீரொழுக்க நெறி நின்று புலனைந்தும் வென்ற அப்பர் பெருமானது உள்ளத் திண்மையினை விளக்கும் இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியினை,

'திருநாவுக் கரசடி யவர்நாடற் கதிநிதி
தெளிதேனென் றினியசொல் மடவா ரூர்ப்பசி முதல்
வருவானத் தரிவையர் நடமாடிச் சிலசில
வசியாகச் சொலுமவை துகளாகக் கருதிமெய்
உருஞானத் திரள்மன முருகாநெக் கழுது கண்
உழவாரப் படைகையில் உடையான்வைத் தனதமிழ்
குருவாகக் கொடுசிவன் அடிசூடத் திரிபவர்
குறுகார் புக் கிடர்படு குடர்யோனிக் குழியிலே.

எனவரும் திரு ஏகாதசமாலையில் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்துரைத்துப் போற்றியுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

திருப்புகலூரிற் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து மகிழும் திருநாவுக்கரசர், தம் அந்தக்கரணங்கள் புறத்தே செல்லாது உள்ளே யொடுங்கப்பெற்று இறைவன் திருவடியைத் தலைப்படுஞ் செவ்வியினை யெய்தினர். 'புகலூர்ப் பெருமான், தன்னுடைய அடியவனாகிய எளியேனை இனித் தன் திருவடியின்கண் இருத்தி அருள் புரிவன்' என்னும் முன்னுணர்ச்சி மூளப்பெற்றுப் பல திருவிருத்தங்களைப் பாடிப் போற்றினர். இச்செய்தி,

தன்னைச் சரணென்று தாளடைந்தேன் தன்
அடியடையப்
புன்னைப் பொழிற்புக லூரண்ணல் செய்வன
கேண்மின்களோ
என்னைப் பிறப்பறுத் தென்வினை கட்டறுத் தேழ்நரகத்
தென்னைக் கிடக்கலொட் டான்சிவ லோகத் திருத்திடுமே.

எனவரும் திருவிருத்தத்தால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

இங்ஙனம் இறைவன் தம்மைத் திருவடிக்கீழ் விரைவிற் சேர்த்துக்கொள்வான் என்னும் முன்னுணர்வு மூளப்பெற்ற ஆளுடைய வரசர், புகலூர்ப் பெருமானை நோக்கி, 'புண்ணியத்தின் உருவாக விளங்கும் எம் பெருமானே, உன்னுடைய திருவடிக்கே எளியேனும் வருகின்றேன்' என நெஞ்சம் கசிந்துருகி வேண்டும் நிலையில்,

எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணு கேனோ
எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணி னல்லால்
கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
கழலடியே கைதொழுது காணி னல்லால்

ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
ஒக்க அடைக்கும்போ துணரமாட்டேன்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

எனவரும் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றி நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக் கீழ் எய்தி இன்புற்றூர்.

இங்ஙனம் திருநாவுக்கரசராகிய பெருந்தகையார், திருப்புகலூரிறைவர் திருமுன் நின்று 'உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே' எனத் தாண்டகச் செந்தமிழாற் போற்றிய நிலையிலேயே இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து அறவாழி யந்தணனுகிய இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடிய நன்னாள், சித்திரைத்திங்களிற் சதயத்திருநாள் எனப் பெரிய புராணம் கூறும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாறு

தேவாரத் திருமுறைகளுள் ஏழாந் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ள திருப்பதிகங்களைப் பாடியருளிய அருளாசிரியர், நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். சிவனடியே சிந்திக்கும் பெருந் திருவினராகிய மெய்யடியார்களின் பேரன்பினையும் அத்தகைய தொண்டர்களுக்கு எளிவந்து அருள்புரியும் இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தினையும் உலகமக்கள் நன்குணர்ந்து உய்திபெறும் வண்ணம் நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால் ஈசனடியார் பெருமையினைப் போற்றி உரைக்கும் திருத்தொண்டத் தொகையென்னும் திருப்பதிகத்தை நம்பியாரூரர் அருளிச் செய்துள்ளார். பல்வகை நன்னெறிகளிலும் நின்று நிலைபெற்ற பேரன்பினால் தத்தமக்கியன்ற திருத்தொண்டுகளைப் புரிந்து இறைவனடி சேர்ந்த செம்புலச் செல்வர்களாகிய திருத்தொண்டர்களின் திருப்பெயர்களைப் போற்றிப் பரவுவது திருத்தொண்டத் தொகையெனும் இத்திருப்பதிகமாகும். இதனைத் 'தென்தமிழ்ப் பயனாய் வந்த திருத்தொண்டத் தொகை' எனச் சேக்கிழாரடிகள் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார்.

திருநாரையூரிற் பொல்லாப் பிள்ளையார்பால் அருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியென்பார், இத்திருத்தொண்டத்தொகையின் வகையாகத் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' யென்னும் செந்தமிழ்ப் பனுவலை இயற்றியுள்ளார். அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாரடிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகையின் விரியாகத் திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் செந்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார். பெரிய

புராணம் எனவழங்கும் இப்பெருங்காப்பியம், தொடக்கம் முதல் முடிவுவரை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது வரலாற்றைத் தொடர்பாக விரித்துரைக்கும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இந்நூல், சுந்தரர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையின் பொருளை விளக்குங் கருத்துடன் அத்திருப்பதிகத்திற் போற்றப் பெற்ற திருத்தொண்டர்களின் வரலாறுகளை முறையே விரித்துரைப்பதாகலின், திருத்தொண்டத் தொகைவிரியெனவும் திருத்தொண்டர்புராணம் எனவும் வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது வரலாற்றை உணர்ந்துகொள்வதற்கு அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களும் திருத்தொண்டத் தொகையின்வகையாகிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் அதன் விரியாகிய திருத்தொண்டர் புராணமும் சிறந்த ஆதாரங்களாவன. இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு சுந்தரரது வரலாற்றை ஒரு சிறிது நோக்குவோமாக.

தோற்றம்

திருக்கயிலாய மலையிலே சிவபெருமானுடைய அடியார்களுள் ஒருவராகிய ஆலால சுந்தரரென்பார், இறைவனுக்கு மலர் கொய்து மாலை தொடுத்தணிதலும் திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினை யேந்திநிற்றலுமாகிய அணுக்கத்தொண்டினை மேற்கொண்டவராவர். அவர் ஒருநாள் வழக்கம்போல் இறைவனுக்குரிய நறுமலர்களைப் பறித்துவரத் திருநந்தன வனத்தையடைந்தார். அப்பொழுது உமையம்மையாருடைய சேடியர்களாகிய அனிந்திதை, கமலினி ஆகிய இருவரும் அத்திருநந்தவனத்தில் மலர்கொய்து நின்றனர். ஆலால சுந்தரர் இறைவனது திருவருளால் அவ்விருவரையுங் கண்டு காதலகொண்டார். அம்மகளிர் இருவரும் அவ்வண்ணமே சுந்தரரது பேரழகில் ஈடுபட்டுத் தம் உள்ளத்தை அவர்பாற் செலுத்தினர்கள். ஆலாலசுந்தரர்

மகளிர்பாற் சென்ற தம் மனத்தை மீட்டு இறைவனுக் கேற்ற தூய நன்மலர்களைக் கொய்து கொண்டு சிவபெரு மான் திருமுன்னர்ச் சென்றார். அங்ஙனமே மகளிர் இருவரும் உமையம்மையார் அணிதற்குரிய நறுமலர் களைப் பறித்துக்கொண்டு சென்றனர்.

எல்லா வுயிர்களுக்கும் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று அருள் சுரக்கும் சிவபெருமான், ஆலாலசுந்தரரது உள்ளக் குறிப்பினை முன்னரே உணர்ந்தவராதலின் அவரை நோக்கி, 'நீ மாதர்மேல் மனம்வைத்தனை ஆத லால் தென்னாட்டிலே பிறந்து மெல்லியலாராகிய அம் மகளிருடன் காதல் இன்பம் துய்த்து மீள்வாயாக' எனப் பணித்தருளினார். அது கேட்டு உள்ளங்கலங்கிய ஆலாலசுந்தரர், கைகளைத் தலைமீது குவித்து இறை வனை இறைஞ்சி நின்று, "எனது ஆருயிர்த்தலைவ னாகிய ஐயனே, நின்னுடைய செந்தாமரை மலர் போலுந் திருவடிகளைப் பிரிந்து வருந்துதற்குக் காரண மாகிய காமத்தாற் சிறுமையுற்ற எளியேன், மயக் கத்தை விளைவிக்கும் மனிதப் பிறவியை யடைந்து மதிமயங்குங் காலத்து, ஆண்ட வனாகிய நீ அடியேனைத் தடுத்து ஆட்கொண்டருளுதல் வேண்டும்' என வேண் டிக்கொண்டார். வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈந்தரு ளும் சிவபெருமானும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தருளினார்.

இறைவன் திருவருளால் ஆலாலசுந்தரர், புண்ணி யத்தின் விளை நிலமாகத்திகழும் செந்தமிழ் நாட்டிலே திருமுனைப்பாடி நாட்டின் தலைநகராகிய திருநாவ லூரிலே மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி யடிமைசெய் யும் ஆதிசைவ வேதியர் மரபிலே தோன்றிப் புகழால் மேம்பட்ட சடையனார் என்பார்க்கு அவருடைய அருமைத் திருமனைவியார் இசைஞானியார்பால் மக வாகத் திவவதாரஞ் செய்தருளினார். பெற்றோர்கள்

சிவனருளால் தோன்றிய தம் குழந்தைக்கு நம்பியாரூரர் என்ற திருப்பெயரிட்டு அழைத்தார்கள். நம்பியாரூரர் நடை கற்கத் தொடங்கித் தெருவிலே சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுங் காலத்து அந்நாட்டிலே வாழும் நரசிங்கமுனையர் என்னும் அரசர் அக் குழந்தையின் அறிவொளிதிகழும் திருமுகப் பொலிவினைக் கண்டு மகிழ்ந்து பெற்றோராகிய சடையனாரை அடைந்து நெருங்கிய நண்பின் மிகுதியாலே அக்குழந்தையை வேண்டிப்பெற்றுத் தம் அரசபதவிக்குரிய அரசிளங் குமரன் என்ற முறையில் அன்பினால் வளர்த்துவந்தார்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தாம் பாடிய திருப்பதிகங் களில் திருநாவலூரன்,[1] மறையவர்தங் குரிசில்,[2] சடையன்றன் காதலன்,[3] இசைஞானி சிறுவன்,[4] எனத் தம்மைக் குறிப்பிடுதலால், இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருநாவலூரில் ஆதிசைவ வேதியராகிய சடையனார்க்கு அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் இசைஞானியார் திருவயிற்றில் மகவாகத் தோன்றியவ ரென்பது நன்கு விளங்கும். இவர் தம்மைப் பல இடங் களிலும் ஆரூரன்[1] என்ற பெயராற் கூறிக்கொள்ளுதலை ஊன்றி நோக்குங்கால் இவர்க்குப் பெற்றோர் இட் டழைத்த பெயர் ஆரூரன் என்பது இனிது புலனாம். ஆரூரன் என்னும் இப்பெயர், திருவாரூரிற் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பெய

1. சுந்தரர் தேவாரம் 7—6–10.
2. „ 7–25–10.
3. „ 7–58–10.
4. „ 7–16–11.

1. சுந்தரர் தேவாரம் 7–1–10, 7–2–11, 7–3–10 முதலிய திருக்கடைக்காப்புப் பாடல்கள் பலவற்றிலும் ஆரூரன் என்ற பெயர் குறிப்பிடப் பெற்றுளது. நாவலூரன், ஆரூரன் என்ற இருபெயர்களுக்கும் உரிய வகையில் 'ஊரன்' என்ற பெயரமைந்த பாடல்களும் உள்ளன.

ராகும்[2] இத்திருப்பெயரை தமக்குரிய இயற்பெயராக வழங்கப்பெற்றதென்பதனை 'ஆரூரன் பேர் முடிவைத்த மன்னுபுலவன்'[3] 'சீருருந்திருவாரூர்ச் சிவன் பேர் சென்னியில் வைத்த ஆரூரன்'[4] எனவரும் தொடர்களால் நம்பியாரூரர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவருடைய தந்தையைப் பெற்ற பாட்டனார் ஆரூரன் என்ற இயற்பெயரினை உடையவர் என்பது. சிவபெருமான் அற்புதப்பழ ஆவணங்காட்டி இவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட வரலாற்றால் இனிது விளங்கும். இவருடைய தாயாராகிய இசைஞானியார் திருவாரூரில் ஞானசிவாசாரியார்க்கு மகளாகத் தோன்றியவர் எனத் திருவாரூர்க் கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று[5] குறிப்பிடுதலால், சுந்தரருடைய பெற்றோர்க்கும் திருவாரூர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்மை புலனும். இக்குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் சுந்தரர்க்கு அவர்தம் பெற்றோர் இட்டு வழங்கிய ஆரூரன் என்ற பெயர் திருவாரூரிற் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பெயரென்பது நன்கு புலனும். ஆண்மக்களுள் அழகு அறிவு இளமை செல்வம் முதலியவற்றால் யாவரும் விரும்பிப் போற்றத்தக்க சிறப்புடையாரை நம்பியெனச் சிறப்பித்துப் போற்றுதல் மரபாதலின் அம்மரபின்படி தவப் பெருஞ் செல்வராகிய ஆரூரர்க்கு நம்பியென்ற சிறப்புப் பெயரும் உரியதாயிற்று. எனவே இவர் நம்பியாரூரர் என அழைக்கப்பெறுவாராயினர்.

2. 'ஆரூரா என்றென்றே அலறுநில்லே' எனவரும் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் தொடரில் ஆரூரன் என்ற பெயர் இறைவனுக்குரிய திருப்பெயர்களுளொன்றாகக் குறிக்கப்பெற்றமை காண்க.

3. சுந்தரர் தேவாரம் 7-41-10.

4. ,, 7-87-10, 7-89-11.

5. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி IV, எண் 397.

திருநாவலூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு திருமுனைப்பாடி நாட்டினை ஆட்சிபுரியும் நரசிங்கமுனையரையர் என்னும் குறுநில மன்னர், ஆதிசைவ வேதியராகிய சடையனார்பால் அவர் புதல்வர் நம்பியாரூரரை அன்பினால் வேண்டிப் பெற்றுத் தம் அரசிளங்குமரனாக ஆதரித்து வளர்த்து வந்தாரென்பது,

> 'நாதனுக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்கமுனையரையன்
> ஆதரித் தீசனுக்காட் செயுமூ ரணிநாவலூரென்
> றோத நற்றக்க வன்றொண்டன் ஆரூரன்'

என நம்பியாரூரர் தம்மைப்பற்றிக் கூறும் குறிப்பினால் இனிது விளங்கும்.

இவ்வாறு பெருமைசால் அரசரது பேரன்புக்கு உரிய பிள்ளையாய் வளர்ந்த நம்பியாரூரர், தாம் பிறந்த அந்தணர் மரபுக்கேற்ப முந்நூலணிந்து மறைகள் நான்கும் ஆறங்கங்களும் முதலாகவுள்ள அளவற்ற கலை நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்தார். 'உளங்குளிர் தமிழூரன்' [1] 'அருங்குலத் தமிழூரன்' [2] 'நான்மறையங்கம் ஓதியநாவன்' [3] 'மன்னுபுலவன் வயல்நாவலர்கோன்' [4] என நம்பியாரூரர் தம்மைப்பற்றிக் கூறுங் குறிப்புக்களால் இவர், தம் இளமைப்பருவத்தே உள்ளத்தைக் குளிர்விப்பதாய்த் தமக்குரிய தாய்மொழியாகிய தமிழிலுள்ள தொன்னூல்களையும் வடமொழி நூல்களையும் முறையாகப் பயின்று புலமைச் செல்வராய்த் திகழ்ந்தாரென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இங்ஙனம் இளம்பருவத்திலேயே திருவும் கல்வியும் வாய்க்கப்பெற்ற நாவலூர் நம்பியாகிய இப்பெருந்தகையார், நரசிங்க முனையரையரது ஆட்சியில் இளவரசராயிருந்து பழகி நாட்டு மக்களுக்கு நலம் பல புரியும் வேந்தராய் விளங்கினார். இச்செய்தி,

1. சுந்தரர் தேவாரம் 7-57-12. 2. ,, 7-72-11.
3. ,, 7-54-10. 4. ,, 7-41-10.

'நாடெலாம் புகழ் நாவலூராளி நம்பிவன்றொண்டன்'[5] எனத் தம்மைப் பற்றியும்,

'வேந்தராயுலகாண்டு அறம்புரிந்து
வீற்றிருந்த இவ்வுடல்'[6]

எனத் தமது உடம்பைச் சுட்டியும் இவ்வாசிரியர் கூறும் மொழிகளால் இனிது விளங்கும்.

இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பெறுதல்

இவ்வாறு திருமுனைப்பாடி நாட்டின் இளவரசராய் விளங்கிய நம்பியாரூரர்க்குத் திருமணப்பருவம் எய்தியது. அவருடைய தந்தையாராகிய சடையனார், தங்கள் குடும்பத்தோடு ஒத்த சிறப்புடைய குடும்பத்தினராய்ப் புத்தூரிலே வாழும் ஆதி சைவ வேதியராகிய சடங்கவி சிவாசாரியாருடைய திருமகளைத் தம் புதல்வர்க்கு மணஞ்செய்து தரும்படி முதியோர் சிலரை அவர்பால் மகட்பேச அனுப்பினார். அஃதுணர்ந்த சடங்கவி சிவாசாரியார், பெருமகிழ்ச்சி யுடையராய் முதியோர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். தம்முடைய திருமகளை நம்பியாரூரர்க்கு மணஞ்செய்து தருவதாக அன்புடன் கூறினார். முதியோர்களும் அவரது இசைவினைச் சடையனார்பாற் சென்று தெரிவித்தார்கள். அது கேட்டு மனமகிழ்ந்த சடையனார், திருமண நன்னாளை உறுதிசெய்து கொண்டு நம்பியாரூரரது அரச பதவிக்கு ஒத்த வகையிலே சுற்றத்தார் நண்பர் முதலிய பலருக்கும் திருமணத் திருமுகம் அனுப்பினார். சடங்கவி சிவாசாரியாரும் தம்முடைய ஊராகிய புத்தூரிலே நாவலூர்த் தலைவரது திருமணம் நிகழ்தற்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையுங் குறைவறச் செய்து முடித்தார்.

திருமணத் திருநாளின் முதல்நாளில் மணமகனாகிய நம்பியாரூரர்க்குக் காப்பணிதல் முதலிய மங்

5. ,, 7-64-10. 6. ,, 7-64-6.

கலச் சடங்குகள் மறைமுறைப்படி செய்யப்பெற்றன. மறுநாள் வைகறைப் பொழுதில் துயிலுணர்ந்தெழுந்த நம்பியாரூரர், தமக்குரிய நாட்கடன்களை முடித்துத் திருமஞ்சனமாடினர். மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொலியத் திருமணக் கோலங் கொண்டார். சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நெஞ்சத் திருத்தித் திருவெண்ணீறணிந்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கக் குதிரையேறியமர்ந்து நண்பர்களும் சுற்றத்தாரும் சூழ்ந்து போற்றப் புத்தூரை அடைந்தார். மங்கல மகளிர் நிறைகுட முதலியான ஏந்தி எதிர் கொண்டு அழைத்தார்கள். நம்பியாரூரர் குதிரையை விட்டு இறங்கிப்போந்து திருமணப் பந்தருள் மணத் தவிசில் அமர்ந்திருந்தார்.

இங்ஙனமாக, ஆலால சுந்தரரைத் தடுத்தாட் கொள்வதாகத் திருக்கயிலாயத்திலே முன்பு உறுதி கூறிய சிவபெருமான், தாம் கூறிய வண்ணம் நம்பியாரூரரைத் தடுத்தாட்கொள்ள விரும்பி, முதுமை மிக்க வேதியராகத் திருமேனி கொண்டு, தளர்ந்த நடையினராய்த் தண்டூன்றித் திருமணப் பந்தருள்ளே நுழைந்தார். அங்குத் திருமணங் காண வந்திருந்த பெருமக்களை நோக்கி, 'சபையோர்களே, யான் கூறும் இம்மொழியைக் கேட்பீராக' என்றுரைத்தார். அவரது வருகையை யறிந்த மறையவர்களும் நம்பியாரூரரும் 'நன்று உமது நல்வரவு, நாங்கள் செய்த தவப்பயனே யாம் நீவிர் சொல்லக் கருதியதனைச் சொல்லுமின்' என்றனர். முதியராய் வந்த அவ்வேதியர்; மணமகனாகிய நாவலூரரை நோக்கி 'எனக்கும் உனக்கும் ஒரு பெருவழக்கு உளது. அதனைத் தீர்த்த பின்னரே நீ திருமணஞ் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும்' எனக் கூறினார். அதுகேட்ட நம்பியாரூரர், மறையவரை நோக்கி 'என்பால் உனக்கு வழக்கு இருக்குமாயின் அதனைத் தீர்த்தன்றித் திருமணஞ் செய்யேன். அதனை முழுதுஞ் சொல்லுக' என்றார்.

முதியராய் வந்த அந்தணர், அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து 'வேதியர்களே, இவ்வழக்கினைக் கேண்மின். நாவலூரனாகிய இவன், எனக்கு வழிவழி அடியவனாவான்' எனக் கூறினார். அம்மொழியினைக் கேட்டு அங்கிருந்தோர் திடுக்கிட்டனர்; சிலர் 'இவன் யாவன்' என இகழ்ந்து நோக்கினர்; சிலர் வெகுண்டனர்; திருநாவலூரர் 'இம் மறையோன் மொழி மிகவும் நன்றாயிருக்கிறதே' எனச் சொல்லி நகைத்தார். அது கண்ட கிழவர், அவரருகே சென்று 'ஏடா, அக்காலம் உன்பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்த அடிமையோலை என் கையில் இருக்கிறது. இக்காரியத்தை நீ இகழ்ந்து சிரிப்பது ஏன்' எனக் கேட்டார். 'அந்தணர்கள் வேறோர் அந்தணர்க்கு அடிமை யாதலென்பது இவ் வுலகில் எங்கும் கேட்டதில்லை. நீ சொல்லவே இன்று புதிதாகக் கேட்டேன். மறையோனாகிய நீ பித்தனோ' என்றார் நம்பியாரூரர். அது கேட்ட முதியவர் 'யான் பித்தன் ஆயினும் ஆக; பேயன் ஆயினும் ஆக; நீ எத்தனை முறை இகழ்ந்துரைத்தாலும் அவ்வுரைகளால் யான் சிறிதும் நாணமுறுவேனல்லேன். நீ என்னைச் சிறிதும் அறிந்து கொள்ளவில்லை யென்பதையே நின் மொழிகள் புலப்படுத்துகின்றன. வித்தகம் பேச வேண்டாம் பணி செய வேண்டும்' என்றார்.

அப்பொழுது நம்பியாரூரர், 'ஆளோலை யுண்டு' என இவ்வேதியர் கூறும் மொழியின் உண்மையை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னுங் கருத்துடையராய், புதியராய் வந்த அவ் வேதியரை நோக்கி, 'ஓலையைக் காட்டுக' எனக் கூறினார். 'நீ அவ்வோலையைக் காணுதற்குத் தகுதியுடையையோ? அதனை யான் அவையினர் முன்னிலையிற் காட்டி நீ எனக்கு அடிமை என்பதை உறுதிப்படுத்திய நிலையில் எனக்கு அடிமைத் தொழில் செய்தற்கே யுரியாய்' என்றார் முதுமறையோர். அம் மொழியினைக் கேட்டு வெகுண்ட நாவ

லூரர், விரைந்தெழுந்து அவ் வேதியர் கையிலுள்ள ஓலையைப் பறிக்கச் சென்றார். அந்நிலையில் மறையவ ராய் வந்த இறைவர், விரைந்து ஓடினார். மாலும் அயனும் தொடர ஒண்ணாத அவரை வலிந்து பின் தொடர்ந்த ஆரூரர், அம்மறையவர் கையிலுள்ள ஓலை யைப்பற்றி 'அந்தணர்கள் வேறோர் அந்தணர்க்கு அடிமையாதல் என்ன முறை' என்று சொல்லிக் கிழித் தெறிந்தார். ஓலையைப் பறிகொடுத்த முதியவர், 'இது முறையோ' எனக்கூவி அழுதரற்றினார். அப்பொழுது அங்குள்ளவர்கள் அவ்விருவரையும் விலக்கினார்கள். முறையிட்டு வருந்தும் கிழவராகிய மறையவரை நோக்கி, 'உலகில் இல்லாத வழக்கினைக்கொண்டு பிணங்கி நிற்கும் நீவிர் வாழும் ஊர் எது?' என வின வினார்கள். அதுகேட்ட முதியவர், 'யான் வாழும் ஊர் நெடுந்தூரத்திலுள்ளதன்று. மிகவும் அண்மையிலுள்ள தாகிய திருவெண்ணெய் நல்லூரேயாகும். நம்பியா ரூரனாகிய இவன், என் கையிலுள்ள ஓலையை வலிந்து பிடுங்கிக் கிழித்தெறிந்தமையால் எனக்கு அடிமை யென்பதைத் தானே உறுதிப்படுத்தி விட்டான்' என மொழிந்தார்.

அம்மொழியினைக் கேட்ட திருநாவலூரர், 'இவன் பழைய மன்றாடிபோலும்' என நினைந்து அம்முதி யவரை நோக்கி, 'உன்னுடைய ஊர் திருவெண்ணெய் நல்லூரா யிருக்குமானால் உனது பிழைபட்ட வழக்கை அங்கேயே பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றார். முதியவராய் வந்த மறையவர், 'திருவெண்ணெய்நல் லூர்க்கே வந்தாலும் அங்கு வாழும் தூய நான்மறை யோராகிய அவையத்தார் முன்னிலையில் உன்பாட் டன் எழுதிக்கொடுத்த மூல ஓலையைக்காட்டி நீ எனக்கு அடிமை யென்பதை உறுதிப்படுத்துவேன்' என்று கூறிக் கோலையூன்றிக்கொண்டு முன்னே சென் றார். 'அவரைத் தொடர்ந்து நம்பியாரூரர் பின் சென்

ருர். 'இவ்வழக்கு என்னாகுமோ' எனக் கலக்கமுற்ற மனத்தினராய்ச் சுற்றத்தார்களும் உடன் சென்றார்கள்.

திருவெண்ணெய் நல்லூரையடைந்த முதுமறையோர், அங்குள்ள அவையினரை நோக்கி, 'திருநாவலூரனாகிய இவன், எனக்கு அடியான் என யான் காட்டிய அடிமையோலையை வலிந்து பிடுங்கிக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு மூதறிவுடைய அவையோராகிய நும் முன்னே வந்துள்ளான். இதுவே எனது முறையீடாகும்' என மொழிந்தார். அது கேட்ட அவையத்தார், அம்முதியவரை நோக்கி 'ஐயா, அந்தணர் அடிமையாதல் இவ்வுலகத்தில் இல்லையே' என்றனர். 'இவன் என் கையினின்றும் வலிதிற் பிடுங்கிக் கிழித்த ஓலை, இவனுடைய தந்தைக்குத் தந்தையாகிய பாட்டனே உளமிசைந்து எழுதிக்கொடுத்ததாகும்' எனக் கூறினார் மறைமுதியோர் அந்நிலையில் அவையிலுள்ள பெரியோர்கள், திருநாவலூரரை நோக்கி, நும் பாட்டனார் உளமிசைந்து எழுதிக்கொடுத்த அடிமையோலையை இம்மறையோன் காட்டினால் அதனை வலிய வாங்கிக் கிழித்தெறிவது நுமக்கு வெற்றியாகுமா? ஊன் சுருங்கி வற்றிய உடலினையுடைய இம்முதியோன் தன் வழக்கினைப் பொருத்தமாக எடுத்துரைத்தான். ஆரூரராகிய உம்முடைய எண்ணம் யாது?' என வினவினார்கள்.

அப்பொழுது ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்த நம்பியாரூரர், அவையினரை நோக்கி 'எல்லா நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த பெரியீர், யான் ஆதிசைவன் என்பதை நன்குணர்வீர் முதியோனாகிய இவ்வந்தணன், தனக்கு யான் அடிமையென்று சாதித்தானாயின், இது மனத்தாலுணர்தற்கு எட்டாத மாயையாகவுள்ளது என்றால் இதனைத் தெளிந்துரை இயலவில்லை, எனக் கூறினார். அதுகேட்ட அவையினர், கிழவராய்

வந்த மறையவரை நோக்கி 'நம்பியாரூரரை அடிமை எனக் கூறும் இவ்வுரையினை ஆட்சி, ஆவணம், சாட்சி யென்ற மூன்றனுள் ஒன்றைக்கொண்டு நீவிர் இச் சபையின் முன் உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்' என மொழிந்தனர். 'நாவலூரன் சின மிகுதியால் என் கையிலிருந்து பறித்துக் கிழித்த அடிமைச்சீட்டு படியோலையாகும். அதன் மூலவோலையை அவையத்தார் முன் காட்டுதற் கென்றே போற்றிவைத்துள்ளேன்' என்றார் கிழவர். 'அங்ஙனமாயின் அவ்வோலையைக் காட்டுக' என அவையோர் பணித்தனர். 'இவன் முன்போற் கிழித்தெறியாதபடி நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ள வல்லீராயின் அவ்வோலையைக் காட்டுவேன்' என்றார் மறைமுதியோர். 'நான்மறைவல்ல மறையவரே, நாங்கள் தீங்கு நேராமற் பார்த்துக்கொள் கிறோம்' என அவையத்தார் கூறினார்கள். முதியவர் மூல ஓலையாகிய ஆவணத்தை அவையத்தார் முன் எடுத்துச் சென்றார். அவையினர் பணித்த வண்ணம் கரணத்தான் அவ்வோலையை வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

"திருநாவலூரில் வாழும் அருமறைவல்ல ஆதி சைவனாகிய ஆரூரன் எழுதியது; வெண்ணெய் நல்லூரில் வாழும் முனிவர் பெருமானாகிய பித்தனுக்கு யானும் என் குடும்பத்தில் வழிமுறை வழிமுறையாக இனி வருபவர்களும் அடித்தொண்டு செய்தற்கு இதுவே ஆவண வோலையாகும். இரு திறத்தேமும் உள்ளம் ஒத்த நிலையில் இதனை எழுதிக் கொடுத்தேன். இதற்கு இவை என் கையெழுத்து" என அழகிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்றிருந்த அவ் வாசகத்தைக் கரணத்தான் படித்த பின்னர் அதன்கண் சான்றுள ராகக் கையெழுத் திட்டவர்களுடைய கையெழுத்துக் களையும் ஒப்புநோக்கி இவை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கன என அவையோர் ஒத்துக்கொண்டனர். பின்பு நம்பி

யாரூரரை அழைத்து 'உம்முடைய பாட்டனுருடைய கையெழுத்து இது தானு என்பதைத் தெளிவாகப் பார்த்தறிவீராக' எனப் பணித்தனர். அப்பொழுது அருகே நின்ற கிழவர், அவையினரை நோக்கி 'முன்னர் ஆவண ஓலையைக் கிழித்துக் குற்றம் புரிந்த இவனு இம் மூல ஓலையைப் பார்த்தறிதற்குத் தகுதியுடையான்? இவனுடைய பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்த வேறு கைச்சாத்துக் கிடைக்குமாறுல் அதனேடு யான் காட்டிய ஓலையிலுள்ள கையெழுத்தினையும் நீங்கள் ஒத்துப்பாாத்து நும்மனத்திற்பட்ட முடிவைச் சொல்லுங்கள்' என்ருர். அவையினரும் அவ்வாறே நம்பியாரூரருடைய பாட்டனுர் கையெழுத்தாகச் சேமிக்கப் பெற்றுள்ள கைச்சாத்தொன்றைக் கொணரச் செய்து ஒப்பு நோக்கி 'இவ்விரண்டிலும் கையெழுத்து ஒத்திருக்கிறதே. இனி இதற்கு மாருக ஒன்றும் செய்தற்கில்லை' என்ருர்கள்; 'நம்பியாரூரரே, நீர் நான்மறை முனிவராகிய இம் முதியவர் கொணர்ந்த வழக்கில் தோல்வியடைந்து விட்டீர். இனி முறைப்படி இம் முதியவர்க்கு அடிமை செய்தலே நுமது கடமையாகும்' என முடிவு கூறினுர்கள். அதுகேட்ட நாவலூரர் 'அறநெறி வழாத அவையோர்களாகிய உங்கள் முடிவு இதுவாயின், இதன்வழி அடங்கி நடப்பதற்குரிய யான் இதனை உடன்படேன் என மறுத்தல் இயலுமோ' என மொழிந்தார்.

அப்பொழுது அவையினர், வழக்கில் வென்ற வேதியரை நோக்கி, 'மறைமுனிவரே, நீவிர் காட்டிய ஆவணத்தில் நும்முடைய ஊர் எங்கள் திருவெண்ணெய் நல்லூராகக் குறிப்பிடப் பெற்றுளதே? உமக்கு இவ்வூரில் தொன்றுதொட்டு நிலைபெற்றுவரும் மனையும் ஏனைய வாழ்க்கைச் செல்வமும் ஆகியவற்றை எங்களுக்குக் காட்டுதல் வேண்டும்' என்றனர். பொருவரும் வழக்கில் வென்ற புண்ணிய முதல்வராகிய

மறையவர், அவையினரைப் பார்த்து 'உங்களில் ஒருவரும் இதுவரை என்னை அறிந்துகொள்ளாதிருப்பீரானால் என்னுடன் வம்மின்' என்று சொல்லி, நம்பியாரூரரும் அவையத்தாரும் தம்மைப் பின் தொடர்ந்து வரத் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'திருவருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலிற் புகுந்து மறைந்தார். பின்சென்றோர் யாவரும் அவரைக் காணாது திகைத்து நின்றார்கள்.

உடன்சென்ற நம்பியாரூரர் 'தன்னை அடிமை கொண்ட மறையோர் இறைவனது திருக்கோயிலிற் புகுந்து மறைந்தது என்கொலோ' என வியப்புற்றுத் தனியே தொடர்ந்து சென்று பெருவிருப்பத்துடன் அவரைக் கூவியழைத்தார். அப்பொழுது மறையவராய் வந்து தடுத்தாண்டருளிய சிவபெருமான், உமையம்மையாருடன் விடைமீது விசும்பில் தோன்றி நம்பியாரூரர்க்குக்காட்சி தந்தருளினார். 'நம்பியாரூரனே' நீ முன்னமே நமக்குரிய தொண்டன். நின்மனத்தே மாதரொடு வாழும் காதல்வேட்கை தோன்றினமையால் பின்பு நம்முடைய ஏவலால் இம் மண்ணின்மீது பிறந்தனை. துன்புறுதற்குக் காரணமாகிய இவ்வுலகியல் வாழ்வு நின்னைத் தொடர்ந்து வருத்தாத வண்ணம் நல்லறிவுடைய அவையோராகிய அந்தணர்களின் முன்னிலையிலே நாமே வந்து நின்னைத் தடுத்து ஆட்கொண்டோம்' எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இத் திருவருள் வாக்கினைக் கேட்ட நாவலூரர், தாய்ப்பசுவின் கனைப்பினைக் கேட்டுக் கதறும் கன்றினைப் போன்று அன்பினாற் கதறி, மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கக் கைகளைத் தலைமேற் குவித்து இறைஞ்சினார். 'மறையவனாக வந்து என்னை வலிய ஆட்கொண்ட இது, தில்லையம்பலத்துள் ஆடும் பெருமானாகிய நுமது அருட்செயலோ' என நெஞ்சம் நெக்குருகிப் போற்றி

னுர். அந்நிலையிற் சிவபெருமான், அவரை நோக்கி 'நம்முடன் நீ வன்மொழிகளைப் பேசினமையால் வன்றொண்டன் என்ற பெயரைப் பெற்றனை. நமக்கு அன்பினுற் செய்யத்தக்க சிறந்த வழிபாட்டிற்குரிய மந்திரம் சுவை நிறைந்த திருப்பாட்டேயாகும். ஆதலால் இவ்வுலகில் நம்மைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களாற் பாடிப் போற்றுவாயாக' எனப் பணித்தருளினுர். அவ்வருளுரையைச் செவிமடுத்த வன்றொண்டர், 'என்னை வழக்கினுல் வெல்லுதற்கு வேதியனுகிவந்த கோதிலா அமுதே, நாயேன் நினது திருவருட் பண்பாகிய பெருங்கடலுள் எதனைத் தெரிந்து எத்தகைய சொற்களாற் பாடுவேன்' என இறைவனை நோக்கி உளம் கசிந்து வினவி நின்ருர். 'அன்ப, யான் ஓலை காட்டி நின்னை ஆட்கொள்ள வந்தபொழுது நீ, என்னைப் பித்தனென்றே கூறினுய். ஆதலால் என் பெயர் பித்தனென்றே பாடுக' எனச் சிவபெருமான் அருளிச் செய்தார். இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தை நினைந்துருகிய வன்றொண்டர்,

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையுள்
அத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (1)

காருர்புனல் லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையாற்
பாரூர்புக ழெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீரூர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையுள்
ஆரூரனெம் பெருமாற்கா ளல்லேனென லாமே. (10)

எனவரும் செந்தமிழ்ப் பதிகத்தினை இந்தளப்பண்ணில் நிறைந்த தாளத்துடன் இன்னிசை பொருந்தப் பாடிப் போற்றினுர். உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கும் இத் திருப்பதிகத்தைச் செவிமடுத்து மகிழ்ந்த அருட்டுறை

யிறைவர், 'இவ்வுலகிற் பல்லாற்றானும் நம் பொருள் சேர் புகழைப் பாடிப் போற்றுவையாக' என ஆரூரர்க்கு அருள்செய்து மறைந்தருளினார்.

இங்ஙனம் நம்பியாரூரர்க்குத் திருமணம் நிகழவிருக்கும் நற்பொழுதிலே சிவபெருமான் முதிய வேதியராகத் தோன்றி ஆளோலை (அடிமைச் சீட்டு) ஒன்றைக் காட்டி வல்வழக்காடிய செய்தி,

''வாயாடி மாமறையோதியோர் வேதியனாகி வந்து...
வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தென்னை யாளுங்கொண்ட''

எனவரும் ஆரூரர் வாய்மொழியால் இனிது விளங்கும். மறை முதியோர் காட்டிய ஆளோலையின் மெய்ம்மையினைக் கண்டுணர எண்ணிய நம்பியாரூரர், அவ்வேதியரை நோக்கி 'ஓலையைக் காட்டுக' எனக் கேட்டபொழுது அவர் கொடுக்க மறுத்தமையால் அவரைத் துரத்திச்சென்று அவர் கையிலுள்ள ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்தனராக, அவ்வேதியர் திருவெண்ணெய் நல்லூரையடைந்து அவைச்சபையினரிடம் தம்முடைய வழக்கினை யெடுத்துரைத்துச் சபையினரது ஆணையால் ஆரூரரைத் தம் சொல்வழி அடங்கச் செய்து அவருடைய பாட்டனார் எழுதிக்கொடுத்த ஆளோலை யென மிகப் பழையதோர் ஆவணத்தினைக் காட்டி அடிமைகொண்டருளிய வரலாற்றினை,

'அடக்கங்கொண் டாவணங்காட்டி நல் வெண்ணெயூர் ஆளுங்கொண்டார்'

'வெண்ணெய்நல்லூரில், அற்புதப்பழ ஆவணங்காட்டி அடியனாவென்னை ஆளதுகொண்ட, நற்பதத்தை'

'ஓர் ஆவணத்தால் வெண்ணெய்நல்லூரில் வைத்தென்னை ஆளுங்கொண்டார்'

எனவரும் தொடர்களில் நம்பியாரூரரே விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம்,

நாவலூரரைத் தடுத்து ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் படைத்துக் காட்டியருளிய அற்புதப் பழ ஆவணமாகிய ஆளோலை, இனிய தமிழில் எழுதப் பெற்றிருந்ததென்பது,

தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடருஞ்
சோதிசென்றுங்
கெழுதுந் தமிழ்ப்பழ ஆவணங்காட்டி யெனக்குன்குடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்செய் எனப்பெற் றவன்முரல்
தேன்
ஒழுகு மலரினற் குரெம்பி ரான்நம்பி யாரூரனே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியால் இனிது புலனும்,

இவ்வாறு உலகத்தார் காணத் தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டித் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய பெருமான், வெண்ணெய் நல்லூரில் 'திருவருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலிற் புகுந்துமறைந்தருளிய செய்தியை,

'அன்றுவந்தென்னை அகலிடத்தவர்முன்
ஆளதாகவென்று ஆவணங்காட்டி
நின்று வெண்ணெய் நல்லூர்மிசை யொளித்த
நித்திலத்திரள் தொத்தினை'

எனவும்,

'ஓட்டியாட்கொண்டு போயொளித்திட்ட உச்சிப்போதனை'

எனவும் வரும் தொடர்களில் நம்பியாரூரர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'இப்பொழுது நிகழ்ந்த வழக்கில் நீ நம்முடன் வன்மையாகப் பேசினமையால் வன்றொண்டன் என்ற பெயரினைப் பெற்றனை' என அருட்டுறை யிறையவர் தமக்கு அருள்செய்த திறத்தை.

தன்மையினால் அடியேனைத் தாம் ஆட்கொண்டநாள்
சபைமுன்
வன்மைகள் பேசிட வன்றொண்டன் என்பதோர்
வாழ்வுதந்தார்'

என நம்பியாரூரர் புலப்படுத்தினமை இங்கு நினைக்கத் தகுவதாகும்.

'இவன் பித்தனே' எனத் தாம் இகழ்ந்து கூறும் நிலையில் இறைவன் எளிவந்து தம்மைத் தடுத்தாண்டு தம் குடி முழுதும் உய்யக் கொண்டருளிய செயலை,

'பித்தரை யொத்தொரு பெற்றியர் நற்றவை
யென்னைப்பெற்ற
முற்றவை தம்மனை தந்தைக்குந் தவ்வைக்குந்
தம்பிரானார்'

என்ற தொடரில் ஆரூரர் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். தம்மைத் தடுத்தாட்கொள்ள எளிவந்தருளிய இறைவனைப் 'பித்தன்' என்ற சொல்லால் ஆரூரர் இகழ்ந்துரைத்தமை இத்தொடரால் இனிது புலனாதல் காணலாம்

'நீ முன்பு என்னைப் பித்தனென்றே மொழிந்தனை ஆதலால் என்பெயர் பித்தனென்றே பாடுக' என அருட்டுறையிறைவர் பணித்தருள, நம்பியாரூரர், 'பித்தா பிறைசூடி எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினாரென்பது, அப்பதிகத்தில் 'வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள், அத்தா உனக்காளாயினி யல்லேனெனலாமே' எனவும் 'ஆரூரன் எம்பெருமாற்கு ஆளல்லே னெனலாமே' எனவும் நம்பியாரூரர் இறைவனை நோக்கி வினவிப் போற்றுவதாலும்,

'அருட்டுறை யத்தற் கடிமைப்பட்டேன் இனியல்ல
னென்னும்
பொருட்டுறை யாவதென்னே யென்ன வல்லவன்'

என நம்பியாண்டார் நம்பி இப்பதிகப் பொருளை விரித்துரைத்தலாலும் நன்கு புலனாதும். சிவபெருமானுக்கு மீளா அடிமையாய்த் தொண்டுபுரியும் கடமை தமக்கு உண்டென்பதனை இப்பதிகப்பாடல்தோறும் நம்பியாரூரர் உடன்பட்டுப் போற்றியுள்ளமை, அவர் அருட்டுறையிறைவரால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பெற்ற அற்புத நிகழ்ச்சியை வலியுறுத்துவதாகும்.

நாவலூர் நம்பியை மணந்துகொள்ள இருந்த புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவாசாரியார் திருமகளார், திருமணம் தவிர்ந்தமையால் நம்பியாரூரரையே தமது வழிபடு தெய்வமாகத் தியானிக்கும் மெய்யுணர்வுடையராய் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து உயர்ந்த சிவலோக வாழ்வாகிய பேரின்பம் எளிதிற் கைவரப்பெற்று இறைவனடி சேர்ந்தார்.

வன்றொண்டராகிய நம்பியாரூரர், தம்மை வலிய ஆட்கொண்டருளிய அருட்டுறை யிறைவரை இறைஞ்சித் தம்முடைய ஊராகிய திருநாவலூரை அடைந்தார்; அங்குக் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானைப் பணிந்து செந்தமிழ்ப் பாமாலை பாடிப் போற்றினார்.

தவநெறி தந்தருள வேண்டுதல்

பின்னர் அருகேயுள்ள திருத்துறையூரை யடைந்து அங்குத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய சிவபெருமானை நறுமலர்களால் அருச்சித்து வணங்கி 'எளியேன் பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து துயருறு வண்ணம் தடுத்தாட்கொண்டருளிய பெருமானே, ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கப்பெற்று நின்னை வழிபட்டு மகிழும் வண்ணம் அடியேற்குத் தவநெறி தந்து அருள்புரிவாயாக' என வேண்டி,

மலையா ருருவித் திரண் மாமணி யுந்திக்
குலையாரக்கொணர்ந் தெற்றியோர் பெண்ணை வடபால்
கலையாரல்குற் கன்னிய ராடுந் துறையூர்த்
தலைவாவுனை வேண்டிக்கொள்வேன் தவநெறியே.

எனவருந் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளை வழியாகவுடைய ஐந்து அவாவினையும் அடக்கித் தவநெறியிற் செல்லும் பேராற்றல், இறைவனது திருவருள் வழி ஒழுகும் மெய்யடியார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எய்தலரிது. இவ் உண்மையையுணர்ந்த நாவலூர் மன்னர், திருத்துறையூர்ப் பெருமானை நோக்கித் தமக்குத் தவநெறி தந்து அருள்புரிய வேண்டுமென இறைஞ்சிப் போற்றினமை இப்பதிகப் பாடல்களால் இனிது விளங்கும்

திருவடி சூட்டப் பெறுதல்

திருத்துறையூரிறைவர்பால் தவநெறி வேண்டிப் பெற்ற நம்பியாரூரர், சிவபெருமான் கோயில் கொண்டருளிய எண்ணிலாத் திருத்தலங்களை வணங்கிப் பெரும்பற்றப் புலியூராகிய தில்லையிற் பொன்னம்பலத்திலே ஆடல்புரிந்தருளும் கூத்தப் பெருமானை வழிபட்டு மகிழ விரும்பிப் புறப்பட்டுப் பெண்ணையாற்றைக் கடந்து ஞாயிறு மறையும் மாலைப்பொழுதிலே திருவதிகைப் பதியின் எல்லையை அடைந்தார். "உலகம் போற்றும் ஆளுடைய அரசராகிய திருநாவுக்கரசர் உழவாரப் படையைக் கையிலேந்திச் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்த சிறப்புடைய பெரும்பதியாகிய திருவதிகையை என் கால்களால் மிதித்து உள் புக மாட்டேன்" என அன்பும் அச்சமும் கொண்ட நம்பியாரூரர், திருவதிகை நகரத்துள்ளே நுழையாது அப்பதியின் புறத்தே யமைந்த சித்தவடமடத்தில் அடியார்களுடன் தங்குவாராயினார். அங்கிருந்தபடியே திருவதிகை வீரட்டானத்து இறைவருடைய திருவடி

களைச் சிந்தித்துப் போற்றி அன்றிரவு அத்திருமடத்திலேயே துயிலமர்ந்தார் நம்பியாரூரர் நாவுக்கரசர்பாற் கொண்ட பேரன்பின் பெற்றியை யுணர்ந்த சிவபெருமான், தளர்ந்த முதுவேதியர் வடிவு கொண்டு ஒருவரும் அறியாவண்ணம் அப் பொதுமடத்தினுள்ளே புகுந்து துயில்கொள்பவர், வன்றொண்டர் முடிமேல் தம்முடைய திருவடிகள் பொருந்தும்படி பள்ளிகொண்டருளினர். அப்பொழுது விழித்துணர்ந்த வன்றொண்டர், மறையவரை நோக்கி, 'அருமறைவல்ல பெரியோய், உன்னடி என் சென்னியில் வைத்தனையே' என வினவினர். 'இவ்வாறு திசையறியாவகை செய்தது என்னுடைய முதுமை நிலையே' எனக் கூறி, வேதியர் தமது முதுமைத் தளர்ச்சியையுடன்பட்டார். அந்நிலையில் வன்றொண்டர் மற்றொரு பக்கம் தலைவைத்துத் துயிலமர்ந்தார் முதுமறையவராய் வந்த அதிகையிறைவர், அங்கும் தம் திருவடியை நீட்டினர். அஃதுணர்ந்த நாவலூரர், 'இங்கு என்னைப் பலகாலும் மிதித்தனை நீயார்' என மறையவரை நோக்கி வினவினர். அது கேட்ட மறையவர் 'நீ அறிந்திலையோ' எனக் கூறி மறைந்தருளினர் அந்நிலையில் தம் சென்னியில் திருவடி சூட்டி மறைந்தருளியவர் திருவதிகை விரட்டானப் பெருமானே யெனத் தெளிந்த நம்பியாரூரர், 'என் பொருட்டு எளிவந்தருளிய இறைவனைக் காணப்பெற்றும் அடியேன அறியாமையால் இறுமாந்து இகழ்ந்துரைத்தேனே' என வருந்தி.

தம்மானை யறியாத சாதியா ருளரே
சடைமேற்கொள் பிறையானை விடைமேற்கொள்
விகிர்தன்
கைம்மாவி னுரியானைக் கரிகாட்டி லாட
லுடையானை விடையானைக் கறைகொண்ட கண்டத்
தெம்மான்ற னடிக்கொண்டென் முடிமேல் வைத்திடு
மென்னும்
ஆசையால் வாழ்கின்ற அறிவிலா நாயேன்

எம்மானை யெறிகெடில வடவீரட் டானத்
துறைவானை யிறைபோதும் இகழ்வன்போ லியானே

என வரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் துதித்தார். 'எம் தலைவனாகிய சிவபெருமான் எப்பொழுதாவது தன் திருவடிகளை என் முடிமேற் சூட்டியருள்புரிவான்' என்னும் ஆசையால் வாழ்கின்ற நாயேன், அப் பெருமானே எளிவந்து என் சென்னியில் திருவடி சூட்டியருளிய இந்நிலையில் அவனையறியாது இறுமாந்து இகழ்ந்தேனே' என இத் திருப்பதிகத்தின் முதற் பாடலில் நம்பியாரூரர் கூறியுள்ளமை காணலாம். திருவதிகை வீரட்டானத் திறைவர் திருவடி சூட்டி மறைந்த நிலையில் வன்றொண்டர் இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினாரென்பது இதனால் நன்கு புலனும்

தில்லைச் சிற்றம்பலவனை வணங்குதல்

திருவதிகையிறைவரால் திருவடி சூட்டப்பெற்ற நம்பியாரூரர், இறைவனது திருவடிகளை நினைந்து உவகை மீதூர்ந்த உள்ளத்தினராய் திருக்கெடில நதி யில்மூழ்கிச் சிவபெருமானை வழிபட்டு அந்நதியின் தென்கரையை யடைந்தார். திருமாணிகுழி, திருத் தினைநகர் ஆகிய தலங்களை வழிபட்டுத் தேவர்பிரான் திருநடம்புரியும் தில்லைநகரத்தின் எல்லையை அணுகினார். அந்நகரத்தின் புறத்தே யமைந்த தண்ணிழல் தரும் சோலைகளையும் நறுமணம் மிகுந்த நந்தவனங்களையும் மதிலைச் சூழ்ந்து விளங்கும் கிடங்கு களையும் கடந்து, வடதிசை வாயில் வழியாகத் தில்லை நகரத்தினுள்ளே புகுந்து, சிவனடியார்கள் எதிர் கொண்டு போற்ற அழகிய திருவீதியினை வணங்கி வலம் வந்தார். பெருமதில் சூழ்ந்த செம்பொன் மாளிகையின் நடுவே மேருமலை போன்று ஒளியுடன் விளங்கும் பேரம்பலத்தை வலஞ்செய்து வணங்கினார். அருமறையாகிய வேதத்தின் முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் மெய்யன்பர்களுடைய திருவுள்ளத்திலும்

திருவளரொளியினதாய்த் திகழும் ஞானமயமான திருச் சிற்றம்பலத்தின்முன்னேயுள்ள திருவணுக்கன் திரு வாயிலை யடைந்தார் உலகெலாம் இன்புற மன்றுளே திருவருட் கூத்தியற்றும் கூத்தப்பெருமானைக் கண்டு அன்பு மீதூரத் தலைமீது குவித்த கையினராய்த் திருக் களிற்றுப்படியின் மருங்கே வீழ்ந்து வணங்கினர்.

ஆடவல்ல பெருமானைக் கண்டு கும்பிடும் நம்பியா ரூரர், தம்முடைய ஐம்பொறிகளின் அறிவெலாம் கண்களாகிய ஒருபொறியினளவிலே சென்று அடங்கவும், முக்குணங்களும் இறைவனது திருவரு ளுணர்விலே தோய்ந்தமையால் திருந்திய சாத்துவிக குணமேயாகத் திகழவும், திங்களணி சடைப்பெருமான் ஆடியருளும் திருக்கூத்தினால் வந்த எல்லையற்ற பேரின்ப வெள்ளத்திலே திளைத்து, மாறாத பெரு மகிழ்ச்சியினால் மனமலரப்பெற்றார் 'தேய்ந்து இறக்கும் இடர்நிலை யெய்திய பிறைமதியும் தெளிவு பெற்றுக் குறைவிலா ஒளியுடன் வளர்தற்கு இடமாய் விளங்கும் செஞ்சடைக் கடவுளே, நினது திருவருட் கூத்தினைத் கண்டு கும்பிடும் இப்பேறு பெற்றமையால் மண்ணுல கத்தில் வந்த இம் மனிதப் பிறவியே அடியேற்குத் தூய்மையான பேரின்பத்தை நல்குவதாயிற்று' என்று கூறிக் கண்களினின்றும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியக் கைகளை உச்சிமேற் குவித்துப் பண்ணினால் நீடி அறி தற்கரிய பெருமைவாய்ந்த இன்னிசைத் திருப்பதி கத்தைப்பாடி இறைவனைப் பரவிப் போற்றினர்.

அப்பொழுது தில்லைச்சிற்றம்பலவர் திருவருளால் 'நீ தி .வாரூரில் நம்பால் வருக' என்ற திருவருள்மொழி ஆகாயத்தே தோன்றியது. நாவலூரர் அவ்வருளாணை யைச் சிரமேற்கொண்டு கூத்தப்பெருமானைத் தொழுது விடைபெற்றுப் பொன்னம்பலத்தை வலம் வந்து வணங்கி எழுநிலைக் கோபுரத்தையும் திருவீதியையும் இறைஞ்சித் தில்லை நகரத்தின் தென்திசைவாயில்

வழியாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார். சிவபெருமானது திருவருட்டிறத்தையே நினைந்து செல்லும் நம்பியாரூரர், வழியிடையேயுள்ள கொள்ளிடத் திருநதியைக் கடந்து திருக்கழுமலமென்னும் சீகாழிப்பதியின் எல்லையை அடைந்தார்.

காழியின் எல்லையிற் கடவுளைப் போற்றுதல்

அறம் வளர்த்த அம்மையாகிய உமாதேவியார் அளித்த திருமுலைப்பாலுண்டு வளர்ந்து உலகம் உய்யத் திருநெறிய தமிழ் பாடியருளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பிறந்தருளிய சிறப்பும் தூய்மையும் உடையது, திருக்கழுமலமாகிய சீகாழிப்பதியாதலால், அத்திருத்தலத்தைத் தம் பாதங்களால் மிதித்தல் கூடாதெனக் கருதிய வன்றொண்டர், அந் நகரத்தின் புறவெல்லையை வணங்கி அத் திருப்பதியினை வலஞ்செய்வாராயினர். அடியார்கள் பால் ஆரூரர் கொண்ட அன்பின் திறத்தை உணர்ந்து மகிழ்ந்த காழிப்பெருமான் அவர்க்கு எதிரே அம்மையப்பராக விடைமீது தோன்றிக் காட்சிகொடுத்தருளினார். அத்தெய்வத் திருக்கோலத்தைக் கண்டு உளங்குளிர்ந்த நம்பியாரூரர், 'என்னை ஆட்கொண்டருளிய பெருமானைக் கழுமலவளநகரிற் கண்டு கொண்டேன்' என்னும் கருத்தமைய,

சாதலும் பிறத்தலுந் தவிர்த்தெனை வகுத்துத்
தன்னருள் தந்தவெந் தலைவனை மலையின்
மாதினை மதித்தங்கோர் பால்கொண்ட மணியை
வருபுனல் சடையிடை வைத்தவெம் மானை
ஏதிலென் மனத்துக்கோ ரிரும்புண்ட நீரை
எண்வகை யொருவனை எங்கள் பிரானைக்
காதில்வெண் குழையனைக் கடல்கொள மிதந்த
கழுமல வளநகர்க் கண்டுகொண் டேனே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். இத்திருப்பதிகத்திற் பாடல்தோறும் எங்கள் பெரு

மானைக் 'கழுமல வளநகர்க் கண்டுகொண்டேனே' என நம்பியாரூரர் குறிப்பிட்டுப் போற்றுதலால் கழுமலத் திறைவர் ஆரூரர்க்குக் காட்சி கொடுத்தருளிய செய்தி இனிது புலனுதல் காணலாம்.

தம்பிரான் தோழராதல்

சீகாழிப்பதியில் இறைவனது திருவருட்கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த நம்பியாரூரர், திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர் முதலிய திருத்தலங்களை வணங்கிச் செந்தமிழ்ப் பாமாலை பாடிப் போற்றிக் காவிரியில் நீராடி அதன் தென்கரையை அடைந்தார். மயிலாடுதுறை, அம்பர்மாகாளம், திருப்புகலூர் ஆகிய தலங்களை இறைஞ்சித் திருவாரூரருகே சென்று சேர்ந்தார். அந்நிலையில் திருவாரூரிற் கோயில்கொண்டருளிய இறைவர், ஆரூரில் வாழும் அடியார்களுக்கு முன்னே தோன்றி 'நம் ஆரூரனுகிய வன்றெண்டன் நாம் அழைக்க இங்கு வருகின்றுன். நீங்கள் மகிழ்ந்து அவனை எதிர்கொண்டு அழைப்பீராக' என அருள் செய்து மறைந்தருளினுர். இறைவனது திருவருள் இதுவென வுணர்ந்த அடியார்களும் நகர மாந்தரும் திருவாரூரைச் சிறப்புற அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க ஆரூர்த் திருமதில் வாயிற் புறத்துச் சென்று நம்பியாரூரரை எதிர்கொண்டு வணங்கினுர்கள். திருநாவலூரரும், தம்மை எதிர்கொண்டழைத்த அடியார்களைக் கைகூப்பித் தொழுது, 'எந்தையாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் பெருஞ் சிறப்புடைய திருப்பதியும் இத்திருவாரூரே, இங்கெழுந்தருளிய இறைவர் எளியேனையும் ஆட்கொள்ளுடருநெம் இசைவுடையாரோ என்பதனை அன்புகூர்ந்து அவர்பால் கேட்டுத் தெரிவிப்பீராக' என வினவி வேண்டும் குறிப்புடன்,

கரையுங் கடலு மலையுங் காலையு மாலையு மெல்லாம்
உரையில் விரவி வருவான் ஒருவன் உருத்திர லோகன்

வரையின் மடமகள் கேள்வன் வானவர் தானவர்க்
கெல்லாம்
அரையன் இருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும்
ஆள்வரோ கேளீர்.

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு திருக் கோயில் வாயிலை அணுகினர். சிவனடியார்கள் வீற் றிருக்கும் சிறப்புடைய தேவாசிரிய மண்டபத்தைக் கைகூப்பித் தொழுதார். புற்றிடங்கொண்ட பெரு மான் எழுந்தருளிய திருமூலட்டானத்தைச் சூழ்ந்த திருமாளிகைவாயிலை இறைஞ்சி உள்ளே புகுந்தார். செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளார் மலர் தூவி வழிபாடுசெய்யத் திருவருள்புரிந்த பூங்கோயில் அமர்ந்த பெருமான் சேவடிகளை உளங்குளிர இறைஞ்சி யதனாலுளதாகிய இன்பவெள்ளத்திலே மூழ்கி நின்று இன்னிசைத் தமிழ்மாலையினைப் பாடிப் போற்றினர்.

அப்பொழுது யாவரும் கேட்கும்படி 'நம்பியா ரூரனே தோழமையாக உனக்கு நம்மைத் தந்தனம். நீ எம்மால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்ற அந்நாளில் நீ கொண்ட திருமணக்கோலத்தையே எப்பொழுதும் மேற்கொண்டு இந்நிலவுலகில் இன்புற்று வாழ்வா யாக' என்றதோர் அருள்வாக்கு வானிடையே தோன்றியது. அவ்வருள்மொழியைச் செவிமடுத்த சுந்தரர், 'அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ள வந்த மறையவனே, ஆரூரமர்ந்த அருமணியே, நாயினும் கடையனாய எளியேனையும் பொருளாகக் கொண்டு நின் திருவடித் தாமரையினைத் தந்தருளியது, நின் பெருங்கருணைத் திறமல்லவா' என்று கூறிப் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானைப் பலமுறையும் வணங்கிப் போற்றினர். வீதிவிடங்கப் பெருமானாகிய தியாகேசர் திருமுன்புசென்று தொழுது திருமாளிகையை வலஞ் செய்து போந்தார். அன்றுமுதல் அடியார்களெல்லாம் அவரைத் 'தம்பிரான் தோழர்' என அன்பினால்

அழைத்துப் போற்றுவாராயினர். இறைவன் பணித்த வண்ணம் நம்பியாரூரர் என்றும் திருமணக்கோலப் பெருமான் எனப் போற்றும் வண்ணம் சுந்தர வேடங் களையுடைய தலைவேந்தராய்ப் பூங்கோயிலமர்ந்த பெரு மானை நாடோறும் வழிபட்டு இன்னிசைத் தமிழ் மாலை பாடி மகிழ்ந்திருந்தார்.

இவ்வாறு சிவபெருமான் நம்பியாரூரர்க்குத் தன்னைத் தோழனாகத் தந்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியை,

'தன்னைத் தோழமையருளித் தொண்டனேன் செய்த
துரிசுகள் பொறுக்கும், நாதனை' (7—68—8)

எனவும்,

'என்னுடைய தோழனுமாய் யான் செய்யும்
துரிசுகளுக் குடனாகி' (7—51—1)

எனவும்,

'என்றனை ஆள் தோழனே' (7—84—9)

எனவும் வரும் தொடர்களால் தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் நெஞ்சம் நெக்குருகிப் போற்றியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தருவனவாகும்.

பரவையார் திருமணம்

திருக்கயிலாய மலையிற் பார்வதி தேவியாருடைய சேடியர்களாய் ஆலால சுந்தரரால் காதலிக்கப்பெற்ற மகளிரிருவருள் ஒருவராகிய கமலினியார் என்பார், திருவாரூரிலே உருத்திர கணிகையர் குலத்துட் பிறந்து பரவையார் எனும் பெயரைப் பெற்றுச் செந்தாமரை மலரினை வாழும் திருமகளே இவ்வாறு தோன்றினா ளென்று சொல்லும்வண்ணம் பேரழகுடையராய் வளர்ந்து மங்கைப்பருவ மெய்தினார். உமையம்மை யாருடைய பாங்கியருள் ஒருவராய்த் திருவடித் தொண்டு புரிந்த பண்டையுணர்வு பரவையாரது உள்ளத்திருந்து செலுத்துதலால் அந்நங்கையார் பூங்கோயி

லமர்ந்த பெருமானை நாடோறும் வழிபட்டு வரும் கடமையுடையராய் விளங்கினார்.

இவ்வாறு சிவபெருமானை வழிபடுதல் கருதிப் பரவையார் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வரும் நாட்களில் ஒருநாள், தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், பண்டைப் பிறப்பில் அன்புடையராகிய காதலரை மீளவும் சேர்த்து வைக்கும் நல்லூழாகிய இறைவனது திருவருளாணையால் பரவையாரைக் கண்டு காதல் கொண்டார். பரவையாரும் அவ்வாறே பண்டை நல்வினையின் தூண்டுதலால் நம்பியாரூரரைக் கண்டு காதல் கொண்டார். அளவிறந்த காதலால் அவர் தம் உள்ளத்தே நிறைந்த நாணம் மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு ஆகிய பெண்மைக் குணங்கள் நான்கும் ஒருபுடை சாய்ந்தன. எனினும் இறைவனைத் தொழும் அன்பே அவரது உள்ளத்தை நிறையுடையதாக்கி அவரை இறைவன் திருமுன்னர்க் கொண்டுசேர்த்தது. எனவே பரவையாரும் பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமான் திருமுன்னர்ச் சென்று சேர்ந்தார்.

இங்ஙனமாக, பரவையாரது பேரழகில் ஈடுபட்ட நம்பியாரூரர், அயலே நின்றவர்களை நோக்கி 'என் மனங்கவர்ந்த மயிலியலாகிய இவள் யார்' என வினவினார். அதுகேட்டு அங்குள்ளவர்கள் 'அவர் நங்கை பரவையார், வானோர்க்குந் தொடர்வரிய தூய்மையுடையார்' எனக் கூறினார்கள். பரவையார்பால் எல்லையற்ற காதலுடையராகிய தம்பிரான் தோழர், 'என்னை யாட்கொண்டருளிய இறைவனை யடைந்து எனது கருத்திற்கு இசைவு பெறுவேன்' என்னும் எண்ணமுடையராய்ப், புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் திருமுன்னர்ச் சென்றார். நங்கை பரவையார், இறைவனை வணங்கி வலம் வந்து அங்கிருந்து மற்றொரு புறமாகப் புறப்பட்டுப்போயினார். ஆரூர்ப்பெருமான் திருவடிகளை யிறைஞ்சிப் போற்றிய வன்றொண்டர், பரவையாரைத் தமக்கு வாழ்க்கைத்

துணையாகத் தந்தருளும்படி ஆராத காதலினாற் பணிந்து வேண்டினார். 'இறைவனுடைய திருவடியை யன்றி மற்றெதனையும் விரும்பி யறியாத என்னுள்ளத்தை மயக்கிய இன்னுயிராம் நங்கை எவ்வழியே போயினாள், என்று இவ்வாறு கூறிப் பரவையாரைத் தேடிச் சென்றார். 'ஆரூரிற் கோயில்கொண்டருளிய சிவபெருமான் என்னாற் காதலிக்கப்பெற்ற பரவையாரை எனக்குத் தந்து எனது ஆவியை நல்குவர்' என்னும் நம்பிக்கையுடையராய்த் தேவாசிரிய மண்டபத்தின் ஒருபால் அமர்ந்திருந்தார். அந்நிலையில் ஞாயிறு மறைய மாலைப்பொழுதும் வந்தது.

இவர் இங்ஙனமாக, பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானை வணங்கி மீண்ட பரவையார், நம்பியாரூரர்பாற் சென்ற தமது உள்ளத்தை ஒருவாறு மீட்டுக்கொண்டு பெரிதும் மயக்கமுற்றுத் தமது மாளிகையை யடைந்து மலரமளியில் அமர்ந்து தம் அருகிருந்த பாங்கியை நோக்கி, நாம் ஆரூர்ப் பெருமானை வழிபடச் சென்றபொழுது நம்மெதிரே வந்தார் யாவர்' என வினவினார். 'மாலும் அயனுங் காணுதற்கரிய சிவபெருமானே இவ்வுலகில் மறையவராகி வந்து வலிய ஆட்கொள்ளப்பெற்ற சைவ முதல் திருத்தொண்டர் தம்பிரான் தோழனார் நம்பியாரூரரே அவர்' எனப் பாங்கி விடை பகர்ந்தாள். அது கேட்ட பரவையார், 'எம்பிரான் தமரேயோ அவர்' என்றுரைப்பதன் முன்னமே வன்றொண்டராகிய அவர்பாற் கொண்ட காதல் மேன்மேலும் பெருகி வளர்வதாயிற்று. பரவையாரும் அமளியின்மேல் வீழ்ந்து வெதுப்புற்றுப் பலவாறு புலம்பி வருந்தினார்.

இவ்வாறு நம்பியாரூரரும் நங்கை பரவையாரும் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்ட பெருங்காதலால் உறக்கமின்றி நள்ளிரவில் தனிமையுற்று வருந்துதல் கண்ட திருவாரூரிறைவர், அன்றிரவே சிவனடியார்கள் முன் தோன்றிப் பரவையாரைச் சுந்தரர்க்குத் திருமணம்

செய்து கொடுக்குமாறு பணித்தருளினார்; நம்பியா ரூரரை யடைந்து, 'நங்கை பரவையை உனக்கு வாழ்க் கைத்துணையாகத் தந்தோம். இன்ன வகையே நம் முடைய அடியார்களும் அறிந்துகொள்ளும்படி தெரி வித்துள்ளோம்' என்றருளிச் செய்து, பரவையார் முன் னிலையில் தோன்றி 'உனக்கும் நம்பியாரூரனுக்கும் நாளை திருமணம் நிகழும்' எனக்கூறி மறைந்தருளினார். மறுநாள் விடியற்காலை இறைவன் பணித்தவண்ணம் சிவனடியார்கள் அனைவரும் ஒருங்கு கூடி அடியார்க் கெளிய சிவபெருமானது திருவருட்டிறத்தை வியந்து போற்றித் தம்பிரான் தோழராகிய நம்பியாரூரருக்கு நங்கை பரவையாரை விதிப்படி திருமணஞ் செய்து கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு ஆரூர்ப்பெருமான் திருவரு ளால் பரவையாரை வாழ்க்கைத் துணையாகப் பெற்ற திருநாவலூரர், அம் மெல்லியலாருடன் அன்பினாற் கலந்து மகிழும் நிலையிலேயே சிவனருட் கடலில் திளைத்து இன்புறும் சிவயோகச் செல்வராய்ச் செந் தமிழ்ப் பாமாலைகள் பாடிச் சிவபெருமானைப் போற்றி மகிழ்வாராயினர். இங்ஙனம் திருவாரூரிற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானடிகள், அன்புடைத் தோழ ராய் எளிவந்து தோன்றி, நங்கை பரவையாரை வாழ்க்கைத்துணையாகத் தந்தருளிய இத்திருவருட் செயலை,

எழிசையா யிசைப்பய னாயின்ன முதாயென் னுடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யுந் துரிசுகளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத் தந்தாண்டானை மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூ ரிறைவனையே.

என நம்பியாரூரர் உளங்கசிந்து பரவிப் போற்றியுள் ளமை காணலாம்.

தென்றமிழ்ப்பயனாய்வந்த திருத்தொண்டத்தொகை

நம்பியாரூரர் பரவையாருடன் கூடி இறைவனை வழிபட்டுவரும் நாட்களில் ஒருநாள், தேவாசிரிய

மண்டபத்தில் ஒருங்கு குழுமியிருக்கும் சிவனடியார்களைக் கண்டார், அன்புடைத் தொண்டர்களாகிய இவர்களுக்கு யான் அடியனாகும் நாள் எந்நாளோ என்னும் நினைவுடையராய்ப் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வழிபடுதற்குத் திருக்கோயிலினுள்ளே சென்றார். அந்நிலையில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவனடியார்களுள் ஒருவராகிய விறன்மிண்டர் என்பார், வன்றொண்டர் அடியார் திருக்கூட்டத்தைப் பணியாது நேரே திருக்கோயிலுக்குச் செல்கின்றாரெனக் கருதி, 'சிவனடியார் திருக்கூட்டமானது தன்னைப் பேணாது செல்லும் நம்பியாரூரனுக்கும் புறம்பு; அவனுக்குப் பிரானாகிய சிவபெருமானுக்கும் புறம்பு' என வெகுண்டுரைத்தார்.

இங்ஙனமாக, 'அடியவர்க்கு அடியனாவேன்' என்னும் பேரார்வத்துடன் திருக்கோயிலுள் வழிபடச் செல்லும் வன்றொண்டர்க்கு எதிரே ஆரூரிறைவர் தோன்றிக் காட்சிகொடுத்தருளினார். வன்றொண்டரும் தமக்கு எளிவந்தருளிய இறைவரது பெருங்கருணைத் திறத்தை வியந்து பணிந்து போற்றினார். தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் நற்பேற்றினைத் திருநாவலூரர்க்கு அளித்தருளத் திருவுளங்கொண்ட இறைவர், அடியார்களது திருத்தொண்டின் திறத்தையும் சால்பினையும் சுந்தரர்க்கு அறிவுறுத்தியருளி, 'நம்முடைய அடியார்களை முறைப்படவணங்கி அவர்களது திருத்தொண்டின் திறத்தை விரித்துரைக்கும் திருப்பதிகச் சொன்மாலை பாடிப் போற்றுவாயாக' எனப் பணித்தருளினார். அப்பணியினைத் தலைமேற்கொண்ட வன்றொண்டர், ஆரூரிறைவரை யிறைஞ்சி நின்று 'எம்பெருமானே, நின் மெய்யடியார்களது வரலாறு இன்னதென்றும் அவர்தம் பெருந்தகைமை இதுவென்றும் உணராத தமியேன் எங்ஙனம் பாடவல்லேன்? அடியார்களது பொருள் சேர்புகழை விரித்துரைக்கும் திருப்பதிகத்தினைப்பாடும்

பரிசினை அடியேற்கு அருள் செய்வாயாக' என வேண்டி நின்றார். மாதொருபாகராகிய இறைவர், அவரது வேண்டுகோட்கிசைந்து, வேதங்களை யருளிச் செய்த தமது திருவாக்கினால்,

'தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'

என்று அடியெடுத்துக்கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

ஆரூரிறைவரால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்ற நம்பியாரூரர், தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் அடியார்களை நெடுந்தூரத்திலேயே கண்டு தாழ்ந் திறைஞ்சி ஈரஅன்பினராய் வீரம் மிக்க அவ்வடியார் களது திருப்பெயரை முறையே யெடுத்தோதி அவர்க ளெல்லார்க்கும் தனித்தனியே 'அடியேன்' எனப் பணி மொழி பகர்ந்து,

தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்
இல்லையே யென்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
இளையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கும் அடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

எனவரும் திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத் தினைப் பாடிப் போற்றித் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அமர்ந்த சிவனடியார் உளமகிழ அவர்தம் திருக்கூட் டத்தின் நடுவே சென்றணைந்தார்

இவ்வாறு தாம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டு அவனரு ளால் அவனுடைய மெய்த்தொண்டர்களாகிய அடி யார்களுக்கு ஆட்பட்டு உய்ந்த திறத்தினை,

'ஆட்டான் பட்டமையால் அடியார்க்குத் தொண்டு பட்டு'

எனவும்,

'பண்டே நின்னடியேன் அடியாரடியார்கட்கெல்லாம்
தொண்டே பூண்டொழிந்தேன்'

எனவும் வரும் தொடர்களில் நம்பியாரூரர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நம் செந்தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாகிய சிவபெருமானை வழிபட்டு அவனருளே துணையாகப் பெற்றுச் செய்தற்கரிய திருத்தொண்டுகள் பலசெய்து எய்தற்கரிய பேரின்பத்தினை இவ்வுலக மக்கள் அனைவரும் எளிதின் எய்தி இன்புற வழிவகுத்துக் காட்டிய மெய்யடியார்களையும் அவர்தம் திருக்கூட்டத்தினையும் எடுத்துரைத்துப் போற்றுவது, திருத்தொண்டத் தொகையென்னும் இத்திருப்பதிகமாகும். இதனைத் 'தென்றமிழ்ப் பயனாய்வந்த திருத்தொண்டத் தொகை' எனச் சேக்கிழாரடிகள் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். உலகம் உய்யவும் சிவநெறி பெருகவும் திருப்பதிகத்தினை நம்பியாரூரர் பாடியருளும் நற்பேற்றுக்குக் காரணராக விளங்கியவர், விறன்மிண்ட நாயனாராவர். இச்செய்தி,

'வேறுபிரிதென் திருத்தொண்டத் தொகையாலுலகு
விளங்கவரும்
பேறுதனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்மிண்டரின்
பெருமை
கூறுமளவென் னளவிற்றே'

எனவரும் சேக்கிழார் வாய்மொழியால் இனிது புலனாகும்.

நெல்லிட ஆட்கள் வேண்டிப் பெறுதல்

தேசமுய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளிய திருநாவலூரர், வாழ்க்கைத்துணையாகிய பரவையாருடன் கூடி ஆரூர்ப்பெருமானை வழிபட்டுத் திருவாரூரில் தங்கியிருந்தார். அவரது குடும்பத்திற்கு

வேண்டிய செந்நெல் பருப்பு முதலிய உணவுப்பொருள்களைக் குண்டையூர்க்கிழவரெனும் வேளாளர் அன்புடன் அனுப்பி வருவாராயினர். இப்பணி இடையறாது நிகழ்ந்துவருங்கால் உரியகாலத்தில் மழைபெய்யாமையால் நாட்டிற் பஞ்சம் உண்டாயிற்று. இப்பஞ்சம குண்டையூர்க் கிழவரையும் பற்றி வருத்தியது. 'சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமாளிகைக்கு இன்று நெல் அனுப்புதற்கு இல்லையே' எனப் பெருங்கவலை கொண்ட குண்டையூர்க்கிழவர், அன்று உண்ணாநோன்பினராய் அயர்ந்து துயில்கொண்டார். சிவபெருமான் அவர்க்குக் கனவிலே தோன்றி 'நம்பியாரூரன்பொருட்டு உன்பால் நெல்லைத் தந்தோம்' என்றுரைத்துக் குபேரனை ஏவினார். அவ்வண்ணமே குபேரன் குண்டையூர் முழுவதும் நெல்மலையாகக் குவிந்திடச் செய்தான். மறுநாள் வைகறையில் விழித்தெழுந்த குண்டையூர்க் கிழவர், மலைபோலுயர நெற்குவியலைக்கண்டு வியப்புற்று இறைவன் திருவருளைத் தொழுது போற்றினர் 'வன்றொண்டர்க்களித்த இந் நெல்மலையை யாவர் எடுத்துச் செல்ல வல்லவர்? இதனை அவர்க்குத் தெரிவிப்பேன்' என்றெண்ணியவராய்த் திருவாரூரை நோக்கிச் சென்றார். தம் பொருட்டுக் குண்டையூரில் நெல்மலை அளிக்கப்பெற்றுள்ளதென இறைவன் அறிவிக்க அறிந்த நம்பியாரூரர், குண்டையூரை நோக்கி வந்தார் வழியிடையே வன்றொண்டரைக்கண்ட குண்டையூர்க் கிழவர், அவரை இறைஞ்சி எதிர்கொண்டு தம்மூருக்கு அழைத்துச்சென்றார். அவ்வூரையடைந்து வானளாவ உயர்ந்த நெல்மலையைக்கண்ட தம்பிரான் தோழர், இறைவன் திருவருளை வியந்தார். 'இங்கு நெல்மலையைத் தந்தருளிய சிவபெருமானே இதனை எடுத்துச்செல்லுதற்குரிய ஆட்களையும் தந்தாலல்லது இதனைக்கொண்டு செல்லுதல் இயலாது' என நினைந்து, அண்மையிலுள்ள திருக்கோளிலித் திருக்கோயிலை யடைந்தார். இறைவன் திருமுன் நின்று,

நீள நினைந்தடியே னுமை நித்தலுங் கைதொழுவேன்
வாளன கண்மடவா ளவள் வாடி வருந்தாமே
கோளிலி யெம்பெருமான் குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்
பெற்றேன்
ஆளிலை யெம்பெருமான் அவை யட்டித் தரப்பணியே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றி நெல்லை யெடுத்துச் செல்லுதற்குரிய ஏவலாட்களைத் தரும்படி வேண்டிக்கொண்டார். 'இன்று பகற்பொழுது நீங்கிய பின் நம்முடைய பூதகணங்கள் பரவைவீடு மாத்திர மன்றித் திருவாரூர் முழுவதிலும் நெல்லைக்கொண்டு வந்து குவித்துவிடும்' என்றதோர் அருள்வாக்கு, விசும்பிடை யெழுந்தது. அது கேட்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், சிவனருளைத் துதித்துப் போற்றித் திருவாரூரை யடைந்து நிகழ்ந்த செய்திகளைப் பரவையார்க்குத் தெரிவித்து மகிழ்ந்திருந்தார். அன்றிரவே பூதகணங்கள் குண்டையூரிலுள்ள நெற் குவியலை வாரிக்கொண்டு சென்று பரவையார் மாளிகையிலுந் திருவாரூர் வீதியிலும் நிரப்பிவிட்டன. மறுநாள் வைகறைப் பொழுதில் துயிலுணர்ந் தெழுந்த பரவையார், தம் மாளிகையிலும் திருவாரூர் வீதிகளிலும் நிரப்பிய நெற்குவியல்களைக் கண்டு வியப்புற்றார்; ஆரூர் மக்கள் அவரவர்கள் மனை முகப்பிலுள்ள நெற்குவியலை அவர்களே வாரிக்கொள்ளலாம் எனப் பறையறைவித்தார்.

பரவையார் பசியால் வருத்தமுற்றதனைக் கண்ட சுந்தரர் அவர் பொருட்டுத் தாம் குண்டையூரிற் பெற்ற நெற்குவியலைக் கொண்டுசேர்த்தற்குரிய பணியாட்களைத் தந்தருளவேண்டுமெனக் கோளிலிப்பெருமான் பால் வேண்டிக்கொண்டன ரென்பது,

'கோளிலி யெம்பெருமான் குண்டையூர்ச்சில நெல்லுப்
பெற்றேன்
ஆளிலை யெம்பெருமான், அவை யட்டித் தரப்பணியே'

எனவும்,

'பரவையவள் வாடுகின்றாள்'

எனவும்,

'பரவை பசிவருத்தமது நீயும் அறிதியன்றே'

எனவும் கோளிலிப்பெருமானை நோக்கி குறையிரந்து வேண்டும் திருப்பதிகத் தொடர்களாலும்

'நெல்லிட ஆட்கள் வேண்டி நினைந் தேத்திய பத்தும்'

என அப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில் வரும் குறிப்பினுலும் இனிது புலனுதல் காணலாம்.

கோட்புலிநாயனாரால் உபசரிக்கப்பெறுதல்

நம்பியாரூரர் திருவாரூரில் இனிதுறையும் நாட்களில், சோழ மன்னனுடைய சேனைத் தலைவராகவும் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோயில்களுக்கு வேண்டும் திருவமுதுக்குரிய செந்நெல்லைச் சேர்த்தளிக்குந் திருத்தொண்டினை மேற்கொண்ட தாளாண்மைமிக்க வேளாளராகவும் விளங்கிய கோட்புலியார் என்பார், தமது பதியாகிய நாட்டியத்தான் குடிக்கு எழுந்தருளும் வண்ணம் நம்பியாரூரரை வேண்டிக் கொண்டார். அவரது வேண்டுகோட்கிசைந்த சுந்தரர், திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டுத் திருநாட்டியத்தான் குடியை அடைந்தார் ஆரூரரைக் கோட்புலியார் எதிர்கொண்டு வணங்கி, தமது மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்று முறைப்படி பூசனை புரிந்து திருவமுது செய்து வைத்தார். தம் மக்களாகிய சிங்கடி வனப்பகை யென்னும் பெண்கள இருவரையும் வன்றொண்டர் திருவடிகளில் வணங்கச் செய்து தாமும் வணங்கி நின்று, நின்று, தம்பிரான் தோழராகிய நீவிர் அடியேன் பெற்ற இப்பெண்கள் இருவரையும் அடிமையாக ஏற்றருளவேண்டும்' என அன்புடன் வேண்டிக்கொண்டார். அவரது அன்பின் திறத்தையுணர்ந்த நம்பியாரூரர், 'இப்பெண்கள் இருவரும் என் குழந்தைகள்' என்று சொல்லி அக்குழந்தைகள் இருவரையும் அன்பி

ளுல் அணைத்தெடுத்துத் தம் முடிமீது அமர்த்திக் கொண்டு நெஞ்சம் நெக்குருக உச்சிமோந்து அக்குழந்தைகள் விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார்

'இங்ஙனம் கோட்புலியாருடைய புதல்வியரைத் தம் மக்களாக ஏற்றுக்கொண்ட சுந்தரர் அவருடன் திருநாட்டியத்தான் குடிக் கோயிலை யடைந்து 'பூணாணவதோரரவம்' என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடி, மாணிக்கவண்ணனாகிய இறைவனை வணங்கிப் போற்றினார். நாட்டியத்தான்குடி இறைவனைப் பரவிப் பாடிய இத்திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில் 'கூடா மன்னரைக் கூட்டத்து வென்ற கொடிறன்கோட்புலி' எனத் தம்மை உபசரித்துப் போற்றிய கோட்புலி நாயனாரைச் சிறப்பித்துப் போற்றியதுடன் அவருடைய புதல்வியாகிய சிங்கடியைத் தாம் மகளாக ஏற்றுக் கொண்டருளிய அன்பின் திறம் விளங்க, நாட்டியத் தான்குடி நம்பியை நாளுமறவாச் சேடார் பூங்குழற் சிங்கடியப்பன் திருவாரூரன்' எனத் தம்மைக் குறிப்பிட்டு மகிழ்ந்தார். இவ்வாறே கோட்புலியாருடைய மற்றொரு புதல்வியாகிய வனப்பகை என்ற பெண்ணையும் தம் புதல்வியாக ஏற்றுக்கொண்ட திறத்தைப் புலப்படுத்துங் கருத்துடன் தம்மை 'வனப்பகையப்பன்' என்ற பெயரால் பல பதிகங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார் இவ்வாறு கோட்புலி நாயனார் திருநாவலூரர்க்குச் சிறப்புடைய நண்பராம் பேறுபெற்று விளங்கிய செய்தியை,

'குற்றமறுக்குநங் கோட்புலி நாவற் குரிசிலருள்
பெற்ற அருட்கடலென்றுல கேத்தும்
பெருந்தகையே'

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளமை இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

பொன்பெறுதல்

நாட்டியத்தான்குடியினின்றும் புறப்பட்டு வலிவலம் என்ற தலத்தையடைந்து மாதொருபாகனாகிய பெருமானைக் கண்டுமகிழ்ந்த நம்பியாரூர், 'நன்று மகிழும் சம்பந்தர் நாவுக்கரசர் பாட்டுகந்தீர்' என இறைவனைப் போற்றுங் கருத்துடன்,

நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்
 கரசரும் பாடிய நற்றமிழ்மாலை
சொல்லியவே சொல்லி யேத்துகப்பானைத்
 தொண்டனே னறியாமை யறிந்து
கல்லியன் மனத்தைக் கசிவித்துக்
 கழலடிகாட்டி யென் களைகளையறுக்கும்
வல்லியல் வானவர் வணங்க நின்றானை
 வலிவலந்தனில் வந்து கண்டேனே.

என்ற பாடலால் தமக்கு முற்பட்ட அருளாசிரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் ஆகிய பெருமக்கள் இருவரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் சிவபெருமானுக்குள்ள ஈடுபாட்டினைக் குறிப்பிட்டுப் போற்றி மீண்டும் திருவாரூரை அடைந்தார். அப்பொழுது பங்குனியுத்திரத் திருவிழா அணுகியது. அதனையுணர்ந்த சுந்தரர், அத் திருவிழாவிற் பரவையார் செலவு செய்தற்குரிய பொன்னைக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் திருப்புகலூரை அடைந்தார். திருக்கோயிலிற் சென்று இறைவனைப் பணிந்து போற்றி அண்மையிலுள்ள திருமடத்திற்குச் செல்லத் திருவுளங்கொண்டு அடியார்களுடன் கோயில் வாயிலிலே சிறிது நேரம் இளைப்பாறியிருந்தார். அந்நிலையில் இறைவன் திருவருளால் அவர்க்கு உறக்கம் வருவதாயிற்று. திருக்கோயில் திருப்பணிக்காக அங்கு அடுக்கிவைக்கப்பட்டுள்ள செங்கற்களைக் கொண்டுவரச்செய்து அவற்றைத்

தலைக்கு அணையாகக் கொண்டு அவற்றின்மேல் மேலாடையை விரித்துத் துயில்கொண்டார். பின்பு நம்பியாரூரர் துயிலுணர்ந்தெழுந்தபொழுது தலைக்கு அணையாக அடுக்கிவைத்த செங்கற்கள் எல்லாம் பொன் கட்டிகளாயிருந்தன. அதுகண்டு வியப்புற்ற சுந்தரர் புகலூரிறைவர் திருவருளைத் துதித்துத் திருக்கோயிலினுள்ளே போந்து இறைவனை வணங்கி,

தம்மை யேபுகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்
சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதேயெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையே தருஞ்சோறுங் கூறையும்
ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம்
அம்மையேசிவலோகம் ஆள்வதற்
கியாதுமையுற வில்லையே.

எனவரும் திப்பதிகத்தைப்பாடி பொற்றினர்.

இங்ஙனம் நம்பியாரூரர் பொய்ம்மையாளரைப் பாடாது புகலூர்ப்பெருமானைப் போற்றிப் பொன்பெற்ற செய்தியினை,

'பலலவை செங்கதிரோனைப் பறித்தவன் பாதம் புகழ்
சொல்லவன் தென்புக லூரரன்பால் தூயசெம்பொன் கொள்ள
வல்லவன்'

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நம்பியாரூரரது கருத்தறிந்து அவர் வேண்டிய பொன்னை விரைந்தளித்தமையால் 'எதிரிலின்பம் இம்மையே தருவார்' எனப் புகலூர்ப் பெருமானைச் சேக்கிழாரடிகள் பாராட்டிப் போற்றுவர்.

புகலூரிறைவன் அளித்த பொன்கட்டிகளையெடுத்துக்கொண்டு அடியார்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்ட

சுந்தரர், திருப்பனையூரின் புறத்தே செல்லும்பொழுது அப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய சிவபெருமான் நம்பியாரூரர்க்கு விருப்புடன் ஆடல்காட்டி யருள்புரிந்தார் அவ்வழகியதெய்வக்காட்சியைக்கண்டு மகிழ்ந்தவன்றொண்டர், ஆர்வமுடன் எதிர்சென்று வணங்கி,

மாட மாளிகை கோபுரத்தொடு மண்டபம் வளரும் வளர்பொழிற்
பாடல் வண்டறையும் பழனத் திருப்பனையூர்த்
தோடு பெய்தொரு காதினிற்குழை தூங்கத்தொண்டர்கள் துள்ளிப்பாட நின்
றுடுமாறு வல்லார் அவரே அழகியரே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப்பாடிப் போற்றித் திருவாரூரை யடைந்து தெய்வப் பெருமாளாகிய இறைவரைப் பணிந்து போற்றிப் பரவையாருடன் மகிழ்ந்திருந்தார்.

இறைவன் எழுந்தருளிய திருத்தலங்கள் பலவற்றையும் வழிபட எண்ணிய நம்பியாரூரர், திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டு நன்னிலம், வீழிமிழலை, திருவாஞ்சியம், நறையூர்ச் சித்தீச்சரம், அரிசிற்கரைப்புத்தூர், ஆவடுதுறை, இடைமருது, நாகேச்சரம், சிவபுரம், கலயநல்லூர், குடமூக்கு, வலஞ்சுழி, நல்லூர், சோற்றுத்துறை, கண்டியூர், ஐயாறு, பூந்துருத்தி ஆகிய தலங்களை யிறைஞ்சித் திருவாலம்பொழிலையடைந்து இறைவனை வணங்கியிருந்தார். அன்றிரவு அவர் துயிலும்பொழுது சிவபெருமான் அவரது கனவில் தோன்றி 'மழபாடிக்கு வருதற்கு மறந்தாயோ' என வினவி மறைந்தருளினார். துயிலுணர்ந்தெழுந்த சுந்தரர், காவிரியைக் கடந்து அதன் வடகரையைச் சேர்ந்து திருமழபாடிக்குப் போய் மழபாடி யிறைவர் திருமுன் நின்று,

பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை யரைக்கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல் மிளிர்கொன்றை யணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னையல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். பின்னர் அங்கிருந்து மேற்றிசை நோக்கிப் புறப்பட்டுக் காவிரியின் இருமருங்குமுள்ள தலங்களை யிறைஞ்ச விரும்பித் திருவானைக்காவை யடைந்தார். சிலந்திக்கு அருள் செய்த திருவானைக்கா இறைவரைப் பணிந்து 'மறைகளாயின நான்கும்' என்ற திருப்பதிகம் பாடி 'ஆனைக்கா அண்ணலைப் பணிவோர் எம்மையும் ஆளாகவுடையார்' எனப்போற்றி மகிழ்ந்தார்.

பின்பு திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை யடைந்து தமக்குப் பொன்னைத் தந்தருள வேண்டுமென்னும் குறிப்புடன் சிவபெருமானை வணங்கினார். தாம் விரும்பியவண்ணம் இறைவன் பொன்னைத் தந்தருளாமையால் இறைவன்பால் முறைப்பாடுடையராய் மனம் புழுங்கி நின்று,

வைத்தனன்றனக்கே தலையுமென்னாவும்
நெஞ்சமும் வஞ்சமொன்றின்றி
உய்த்தனன்றனக்கே திருவடிக்கடிமை
யுரைத்தக்கா லுவமனே யொக்கும்
பைத்தபாம் பார்த்தோர் கோவணத்தோடு
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பித்தரே யொத்தோர் நச்சிலராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கிப் பாடல் தோறும் 'இவரலா தில்லையோபிரானார்' என இகழ்ந்து கூறி,

ஏசினவல்ல இகழ்ந்தனவல்ல எம்பெருமானென்றெப் போதும்
பாயினபுகழான் பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகளை யடிதொழப் பன்னாள்

வாயினாற்கூறி மனத்தினால் நினைவான் வளவயல்
நாவலாரூரன்
பேசின பேச்சைப் பொறுத்திலராகில் இவரலா
தில்லையோ பிரானூர்.

எனவரும் அப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில் இவ்வாறு இகழ்ந்துரைத்ததையும் பொறுத்து அருள்புரிதல் இறைவனது கடமையென்பதனை அன்பினால் வற்புறுத்திப் போற்றினார் நேசம் நிறைந்த நெஞ்சத்தினராகிய அடியார்கள் ஏசினாலும் இகழ்ந்துரைத்தலும் உவகை மிக்கு அருள்புரியும் சிவபெருமான், அன்புடைத் தோழராகிய நம்பியாரூரது பேரன்பின் பெற்றிக்கு உளமுவந்து அவர் வேண்டும் பொருட்குவையினைத் தந்தருளினார்.

இவ்வாறு இறைவரை யிகழ்ந்துரைத்தலாகிய புன்மையைச் செய்தநிலையிலும் பேரருளாளராகிய சிவபெருமான் அப்பெரும்பிழையைப் பொறுத்துப் பொன்னைத் தந்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியை,

'புன்மைகள் பேசவும் பொன்னைத்தந் தென்னைப்
போகம்புணர்த்த
நன்மையினார்க்கிடமாவது நந்திருநாவலூரே'

எனத் திருநாவலூர்ப் பதிகத்தில் தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் நினைந்துருகிப் போற்றியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத்தகுவதாகும்.

பொன்பெற்ற சுந்தரர், பாச்சிலாச்சிராமத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பைஞ்ஞீலி, ஈங்கோய்மலையென்னும் பதிகளைப் பணிந்து கொங்குநாட்டை அடைந்தார். காவிரிக்குத் தென் கரையிலுள்ள கறையூர்த் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் திருக்கோயிலை யிறைஞ்சி 'மற்றுப்பற்றெனக்கின்றி' யென்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். பின்பு காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்த் திருக்கோயிலை யடைந்து வழிபட்டார். அந்நிலையிற் பேரூர்ப்பெருமான், தில்லை

மன்றுள் நின்றாடும் தமது திருக்கோலத்தோடு காட்சி கொடுத்தருளினார். அவ்வரிய காட்சியைக்கண்டு அளவிலாப் பேரின்பமடைந்த சுந்தரர் 'தில்லையம்பலவன் திருக்கூத்தினைக் கண்டு கும்பிடப்பெற்றால் இனிப் புறம்போய் எய்துதற்கு யாதுளது' என்னும் பெருமகிழ்ச்சியுடையராய்ப் பேரூரினின்றும் புறப்பட்டுத் தில்லையை நோக்கிச் செல்வாராயினர். கொங்கு நாட்டுத் திருப்பதியுளொன்றாகிய வெஞ்சமாக்கூடலை யிறைஞ்சிப்போற்றிச் சோழநாட்டையடைந்து காவிரி யாற்றையேற்றளி, இன்னம்பர், புறம்பயம் முதலிய திருத்தலங்களை யிறைஞ்சி நடுநாட்டில் திருக்கூடலையாற்றூரை யணுகியவர், அங்குச் செல்லாமல் திருமுதுகுன்றை நோக்கிச் சென்றார். அப்பொழுது கூடலையாற்றூரிற் கோயில்கொண்டருளிய சிவபெருமான், மறையவர் வடிவுகொண்டு வழிப்போக்கராய் வன்றொண்டரையணுகி நின்றார். அந்தணரைக் கண்ட சுந்தரர், அவரைப் பணிந்து ஐயரே, யாம் இன்று திருமுதுகுன்றுக்குப் போதற்குரிய வழியினைத் தெரிவித்தல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அது கேட்ட இறைவர், 'கூடலையாற்றூரையடையச் சென்றது இவ்வழியே' எனக்கூறி அவர்க்குத் துணையாய்த் தாமும் அவ்வூரெல்லையளவும் உடன் போந்து பின் மறைந்தருளினார். உடன்வந்த அந்தணரைக் காணாத சுந்தரர், அழைத்துவந்து மறைந்த அவர் சிவபெருமானேயெனத் தெளிந்து,

> வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரி யுரிபோர்த்துப்
> பொடியணி திருமேனிப் புரிகுழ லுமையோடும்
> கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
> அடிகளிவ் வழிபோந்த அதிசய மறியேனே

என்னும் திருப்பதிகத்தைப்பாடிக் கூடலையாற்றூர்க் கோயிலையடைந்து தமக்கு வழித்துணையாய் வந்த பெருமானை வணங்கிப் போற்றித் திருமுதுகுன்றத்தை அடைந்தார்

ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் எடுத்தல்

திருமுதுகுன்றத் திறைவரை யிறைஞ்சிய நம்பியாரூரர், 'நஞ்சியிடையின்று' என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப்பாடி இறைவன்பால் பொருளை வேண்டிப் பெறும் மனக்குறிப்புடன் 'மெய்யில் வெண்பொடி' என்னும் செந்தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடினார்.[1] அப்பொழுது திருமுதுகுன்றப் பெருமான் நம்பியாரூரர்க்குப் பன்னீராயிரம் பொன்களைப் பரிசிலாகத் தந்தருளினார். அவற்றைப பெற்ற ஆளுடையநம்பி மீண்டும் இறைவரைப் பணிந்து 'தேவரீர் தந்தருளிய இப் பொன்கள் யாவும் அடியேற்குத் திருவாரூரிலுள்ளார் வியக்கும் வண்ணம் அங்கே வரும்படி செய்தல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அப்பொழுது 'இப் பொன்னெல்லாவற்றையும் மணிமுத்தாற்றிலிட்டுத் திருவாரூர்க்குளத்தில் எடுத்துக்கொள்க' என்றதோர் அருள்வாக்கு எழுந்தது. அவ்வருள்மொழியைச் செவிமடுத்த வன்றொண்டர், தாம் பெற்ற பொன்னின் மாற்றறிதற்கு மச்சம் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு பொன் முழுவதையும் மணிமுத்தாற்று நீரினுள்ளே புகவிட்டு, 'அன்று என்னை வலிய ஆட்கொண்ட திருவருளை இதில் அறிவேன்' என்று சொல்லித் தில்லைக் கூத்தனைக் கண்டு கும்பிடும் பேரார்வத்துடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். கடம்பூரை யிறைஞ்சித் தில்லைப் பதியை யடைந்தார் திருவீதியை வலம் வந்து கோபுரத்தை யிறைஞ்சி உள்ளே புகுந்து பொன்னம்பலத்தில் ஆடல்புரியும் பெருமானை ஆர்வமுறக் கண்டு

1. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள சுந்தரர் தேவாரத்துள் இம் முதற் குறிப்புடைய பதிகமோ பாடலோ காணப்பெறவில்லை. 'மெய்யை முற்றப்பொடி பூசியோர் நம்பி' எனவரும் நம்பியென்ற திருப்பதிகமே இங்கு 'மெய்யில் வெண்பொடி' எனச் சேக்கிழாரடிகளாற் குறிப்பிடப்பெற்றதெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

தொழுதார். 'நன்னெறிக்கண் நின்றார்கள் வழுவி நரகுற்றுத் துன்புறுவண்ணம் தடுத்தாட் கொள்ள வல்ல இறைவனை நமக்கு உரிமையாகப் பெற்றோம்' எனத் தம் நெஞ்சத்திற்கு அறிவுத்தும் நிலையில் 'மடித்தாடும் அடிமைக்கண் அன்றியே' எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடினார் அப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில் 'பீகொங்கில் அணிகாஞ்சிவாய்ப் பேரூரர் பெருமானைப் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றாமன்றே' எனத் தாம் தில்லையம்பலவன் திருக்கூத்தினைப் பேரூரிற் கண்டு மகிழ்ந்த நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பித்துப் போற்றினார்.

தில்லையிற் சிற்றம்பலவன் திருக்கூத்தினைக்கண்டு மாறிலா மகிழ்ச்சியில் திளைத்த நம்பியாரூரர். அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கருப்பறியலூர். மண்ணிப்படிக்கரை, வாழ்கொளிபுத்தூர். கானாட்டுமுள்ளூர், எதிர்கொள்பாடி, வேள்விக்குடி முதலிய தலங்களை யிறைஞ்சிச் செந்தமிழ் பாலைகள் போற்றிசைத்துத் திருவாரூரை யடைந்து பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானை வழிபட்டுப் பரவையாருடன் இனிதிருந்தார்

இங்ஙனம் வைகும் நாளில் ஒருநாள் சுந்தரர், பரவையாரை நோக்கி, 'திருமுதுகுன்றப் பெருமான் நமக்குத் தந்தருளிய பொன்னை மணிமுத்தாற்று நீரினுள்ளே புகவிட்டு வந்தோம். அப்பொனதிரளை இறைவனருளால் ஆரூர்த் திருக்கோயிலின் மேல்பாலுள்ள குளத்திலே தேடி எடுத்து வருவோம். நீயும் உடன் வருக' என அழைத்தார். அது கேட்ட பரவையார், முறுவலித்து 'இஃது என்ன அதிசயம்' என்றார். 'நங்கையே, நம் பெருமானருளால் அப்பொன் முழுவதையும் குளத்திலே எடுத்து உனக்குத் தருவது பொய்யாது' என உறுதி கூறிய நம்பியாரூரர், பரவையாருடன் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வணங்கித் திருவாரூர்க் கோயிலை வலம்வந்து அதன் மேல்பாலுள்ள திருக்குளத்தின் வடகீழ்க் கரையில் நிற்கும்

படி பணித்துத் தாமரைக்குளத்திலே யிறங்கி முன் முது குன்றில் மணிமுத்தாறிலிட்ட பொன்னைத் தேடினர். அவர் வாயிலாகச் செந்தமிழ்ப் பாமாலையை யணிய விரும்பிய சிவபெருமான், அக்குளத்திலே பொன் விரைவில் தோன்றாதபடி செய்தருளினர். அந்நிலையிற் பரவையார் தம் கணவரை நோக்கி 'ஆற்றிலே யிட்டுக் குளத்திலே தேடுவீர், இறைவன் திருவருளை யறியும் முறை இதுவோ' என நகைத்துரைத்தார் அது கேட்ட சுந்தரர் 'முதுகுன்றமர்ந்த பெருமானே, பரவையிவள் நகைத்துரையாதபடி தேவரீர் அடியேற்குமுன் அருளிச்செய்த வண்ணம் செம்பொன்னைத் தந்தருள்வீராக' என வேண்டுவார்,

பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்தோலை யரைக்கசைத்தீர்.
முன்செய்த மூவெயிலு மெரித்தீர் முதுகுன்றமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடையாள் பரவையிவள்தன்முகப்பே
என்செய்தவாறடிகேள் அடியேனிட்டளங்கெடவே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினர். உம்பரும் வானவரும் உடன் நின்று காண அடியேனுக்குத் திருமுது குன்றத்தில் நீவிர் அளித்த செம்பொன்னை விரைவிற் பெறாதுபோன தளர்ச்சியினாலுண்டாகிய கையறவாகிய துன்பத்தைப் பரவையாகிய இவளது முன்னிலையிலே நீக்கியருளுதல் வேண்டும் என்பார்.

உம்பரும் வானவரும் உடனேநிற்கவே எனக்குச்
செம்பொனைத் தந்தருளித் திகழும் முதுகுன்றமர்ந்தீர்
வம்பமருங்குழலாள் பரவையிவள் வாடுகின்றாள்
எம்பெருமான் அருளீர் அடியேன் இட்டளங்கெடவே.

எனக் குறையிரந்து வேண்டினர். இவ்வாறு இத்திருப்பதிகத்தின் எட்டாந் திருபாடலளவும் வேண்டியும் இறைவன் பொன்னைத் தந்தருளவில்லை.

எத்தாதிருந்தறியேன் இமையோர்தனிநாயகனே
மூத்தாயுலகுக்கெல்லா முதுகுன்றமமர்ந்தவனே

பூத்தாருங் குழலாள் பரவையிவள் தன்முகப்பே
கூத்தா தந்தருளாய் கொடியேனிட்டளங் கெடவே.

என்னும் ஒன்பதாந் திருப்பாடலைப் பாடிய அளவில் இறைவரருளால் பொன்திரள் குளத்தில் அகப்பட்டது. அப்பொன்னைக் கண்ட சுந்தரர், அதனையும் முன் மாற்றறியக் கொணர்ந்த மச்சத்தையும் உரைகல்லில் உரைத்துப் பார்த்தபொழுது பொன் உரையில் தாழ்ந்து காணப்பட்டது. அதுகண்ட சுந்தரர் இறைவனை மீண்டும் பதிகம்பாடிப் பரவினர். திருவருளால் அப் பொன் மாற்றுயர்ந்து விளங்கியது. அதனைக்கொண்டு கரையேறிய வன்றொண்டர், பொற்குவையினை ஏவலாட்கள் மூலம் பரவையார் மாளிகைக்கு அனுப்பி விட்டுப் பூங்கோயிலமர்ந்த இறைவரை வணங்கிப் பரவையாருடன் திருமாளிகையை யடைந்து இறைவரது திருவருட்டிறத்தை யெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தார்.

'ஆற்றிலே யிட்டுக் குளத்திலே தேடுதல்' என்பது, தமக்குரிய பொருளைப் பெறுதற்குரிய செய்வகையுணராது மதிகெட்டு அலையும் பேதையரது செயலைக் குறித்து வழங்கும் பழமொழியாகும். இப்பழமொழியை 'ஆற்றிற் கெடுத்துக் குளத்தினில் தேடிய ஆதரைப் போல்' எனத் திருநாவுக்கரசடிகள் திருநல்லூர்த் திருவிருத்தத்தில் உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளார். உலகியற்பெற்றியை யுணர்த்தும் இப்பழமொழியின் ஆற்றலையும் இறைவன் திருவருட்டுணையினால் மாற்றி விடலாமென்பது நம்பியாரூரர் துணிபாகும். இத்துணிபினை உலக மக்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டே திருமுதுகுன்றர் அளித்த பன்னீராயிரம் பொன்னையும் மணிமுத்தாற்று நீருட் புகவிட்டு அப்பொன்னை யாவரும் காணத் திருவாரூர்க் குளத்தில் எடுத்துக்காட்டத் திருவுளங்கொண்டார் எனக் கருதவேண்டியுளது.

' அன்றெனை வலிந்தாட்கொண்ட அருளிதில் அறிவேன் என்று,
பொன்திரள் எடுத்து நீருட் புகவிட்டுப் போதுகின்றார் '

எனவரும் சேக்கிழார் வாய்மொழி இக்கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்தல் காணலாம். இறைவனது திருவருட்டிறத்தை விளக்க நம்பியாரூரர் செய்த இவ் வற்புத நிகழ்ச்சியை,

செழுநீர் வயல்முது குன்றினிற் செந்தமிழ் பாடிவெய்ய
மழுநீள் தடக்கையன் ஈந்தபொன் ஆங்குக்கொள்ளாது வந்தப்
பொழில் நீள் தருதிரு வாரூரில் வாசியும் பொன்னுங் கொண்டோன்
கெழுநீள் புகழ்த்திரு வாரூரனென்று நாங் கேட்பதுவே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி தாம்கேட்ட பழைய வரலாருகக் குறித்துப் போற்றியுள்ளார்.

இறைவன் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள ஏனைத் திருத்தலங்களையும் வழிபட்டு மகிழ எண்ணிய நம்பியாரூரர், ஆரூரிறைவர்பால் விடைபெற்று நன்னாறு, கடவூர் வீரட்டம், திருமயானம், வலம்புரம், சாய்க்காடு, வெண்காடு, நனிபள்ளி, செம்பொன்பள்ளி, நின்றியூர், நீடூர், திருப்புன்கூர் ஆகிய தலங்களை யிறைஞ்சித் திருக்கோலக்காவின் எல்லையை யடைந்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் அவர்க்கெதிரே தோன்றிக் காட்சிகொடுத்தருளினர். அத்தெய்வக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்முடைய மெல்லிய கைகளால் தாளமிட்டு இன்னிசைத் திருப்பதிகம் பாடியது கண்டு இரங்கிய திருக்கோலக்கா இறைவர் பிள்ளையார்க்குத் திருத்தாளம் அளித்தருளிய செய்தியை,

நாளுமின்னிசை யாற்றமிழ் பரப்பும்
ஞானசம்பந்தனுக்குல கவர்முன்
தாளம்ஈந்து அவன்பாடலுக் கிரங்குந்
தன்மையாளனை என்மனக் கருத்தை

ஆளும் பூதங்கள் பாடநின்றாடும்
அங்கணன்றனை யெண்கணமிறைஞ்சுக்
கோளிலிப் பெருங்கோயிலுள்ளானைக்
கோலக்காவினிற் கண்டுகொண்டேனே

எனவரும் திருப்பாடலிற் போற்றிசைத்துப் பரவினர்.

இறைவன் பொதிசோறளித்தருளல்

பின்பு சீகாழிப்பதியைப் புறத்தே வலம்வந்து வணங்கி நின்று அத்திருப்பதியில் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய முத்தமிழ் விரகராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவடிகளைப் பரவிப் போற்றிக் குருகாவூர் என்னுந் திருப்பதியை நோக்கிச் செல்வாராயினர். அங்ஙனம் செல்லும் வன்றொண்டர் பசியாலும் நீர் வேட்கையாலும் வருந்துதலையுணர்ந்த சிவபெருமான், வழியிடையே மறையவர் வடிவுடன் தண்ணீரும் பொதிசோறுங் கொண்டுவந்து வெயில் வெப்பம் நீங்க நிழல்தரும் பந்தரையும் உண்டாக்கி நம்பியாரூரரை எதிர்பார்த்திருந்தார். அப்போது சுந்தரர் அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் அவ்விடத்தே வந்து பந்தரின் கீழேபோய் அங்குள்ள அந்தணர் பக்கத்திலே 'சிவாயநம' எனத் திருவைந்தெழுத்தோதி அமர்ந்தார். அந்தணராய் வந்துள்ள சிவபெருமான் அவரை நோக்கி 'நீவீர் மிகவும் பசியுடையவராக வுள்ளீர். யான் கொண்டுவந்த இப் பொதிசோற்றையுண்டு தண்ணீர் பருகி இளைப்பாறுவீராக' என வேண்டிக்கொண்டார். சுந்தரரும் அதற்கிசைந்து அவர் அன்புடன் தந்த பொதிசோற்றை வாங்கி அடியார்களுடன் அமுது செய்து உடன்வந்த பரிசனங்களெல்லோரும் உண்ணும்படி செய்தார். அறவாழியந்தணனாகிய இறைவனளித்த பொதிசோறு யாவரும் உண்ணும்படி குறையாது பெருகியது. உண்டு பசிதீர்த்த வன்றொண்டர், உரிய நேரத்தில் உணவளித்து உய்வித்த மறையவரைப் பாராட்டி அடியார்களுடன் அருகே துயிலமர்ந்தார். அந்நிலையில் மறையவராய் வந்த இறைவர்,

பந்தருடன் மறைந்தருளினர் துயிலுணர்ந்தெழுந்த சுந்தரர், மறையவரைக் காணுது அதிசயித்து, இவ்வாறு வந்து அருள்புரிந்தவர் குருகாவூரிற் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானேயெனத் தெளிந்து,

இத்தனை யாமாற்றை யறிந்திலே னெம்பெருமான்
பித்தரே யென்றும்மைப் பேசுவார் பிறரெல்லாம்
முத்தினை மணிதன்னை மாணிக்க முளைத்தெழுந்த
வித்தனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே

எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு திருக்குருகாவூரை யடைந்து உணவளித்து உயிர்காத்த பெருமானை அன்பினுற் போற்றி மகிழ்ந்தார். உளங்குளிர்ந்து பாடிய தமிழ்மாலையாகிய இத்திருப்பதிகத்திலே,

'ஆவியைப் போகாமே தவிர்த்தென்னையாட் கொண்டாய்'

எனவும்,

'பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய் பரவுவார் பிணிகளைவாய்'

எனவும் நம்பியாரூரர் குருகாவூரிறைவர் தமக்கு அருள் செய்த திறத்தைப் பத்தர்கட்குக் குறிப்பிட்டுப் போற்றுதல் இந்நிகழ்ச்சிக்குரிய அகச்சான்றுதல் காணலாம்.

குருகாவூர்ப் பெருமானை வழிபட்ட சுந்தரர், திருக்கழிப்பாலையை யிறைஞ்சித் தில்லையை யடைந்து தில்லைச் சிற்றம்பலவன் திருக்கூத்தினைக் கண்டு கும்பிட்டு எல்லையிலா இன்பத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்தார். பின்பு, திருத்தினைநகரை வணங்கித் தாம் பிறந்த தலமாகிய திருநாவலூரை யடைந்தார். தம் ஆவியினும் அடைவுடைய சிவபெருமான் திருவடிகளை இறைஞ்சிக் 'கோவலனான்முகன்' என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றி அடியார்களுடன் அப்பதியில் அமர்ந்திருந்தார்

தொண்டை நாட்டு யாத்திரை

தொண்டைநாட்டுத் திருத்தலங்களை வழிபட விரும்பிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவலூரினின்றும்

புறப்பட்டுத் திருக்கழுக்குன்றத்தை வணங்கிச் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடித் திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயிலையடைந்து அங்கு வீற்றிருக்கும் பெருமானைப் பணிந்து போற்றிக் கோயிற் புறத்தணைந்தார். அப்பொழுது வெயில் வெம்மை மிக்க நண்பகற்பொழுதாகியும் அவர்க்கு அமுது சமைத்தளிக்கும் பரிசனங்கள் அங்கு வந்து சேரவில்லை. அந்நிலையில் நம்பியாரூரர் திருக்கோயிலின் மதிற்புறத்தே ஒருபால் தங்கியிருந்தார். அடியார் பசித்திருக்கப்பொறுக்க சிவபெருமான், மறையவர் வடிவுடன் அங்கு வந்து வன்றொண்டரை நோக்கி 'நீர் பசியால் மிகவும் வாட்டமடைந்துள்ளீர், யான் சிறிது நேரத்திற்குள் இங்குள்ள வீடுகளில் இரந்து உணவுகொண்டு வருமளவும் இவ்விடத்திலேயே யிருப்பீராக' என்று சொல்லிச் சென்று அண்மையிலுள்ள வீடுகளில் திருவமுதும் கறியும் இரந்துபெற்று நம்பியாரூரரையணுகி 'இதனை யுண்டு பசி தீரும்' எனக் கொடுத்தருளினார். அந்தணரது பேரன்பைக் கண்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், அவர் தந்த உணவினை விருப்புடன் வாங்கி அடியார்களுடன் அமுது செய்தார். அந்நிலையில் சோறிரந்து கொணர்ந்த மறையவர் விரைவில் மறைந்தார். அது கண்ட சுந்தரர், தம்பால் மறையவராய் வந்து பசிதீர்த்தருளியவர் சிவபெருமானே யெனவுணர்ந்து 'வெம்மை மிகுந்த இவ்வுச்சிப் பொழுதிலே திருவடி வருந்த வீடுதோறும் சென்றிரந்து எமக்குச் சோறளித்த இப்பெருங் கருணையை என்னென்பேன்' என நெஞ்சநெக்குருகி மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீரரும்பி மலைமேல் மருந்தாகிய ஆலக்கோயிற் பெருமானைப் பணிந்தார்.

முதுவாயோரி கதறமுதுகாட் டெரிகொண்டாடல் முயல்வானே
மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ சூடும் மலையான் மகள்தன் மணவாளா
கதுவாய்த் தலையிற் பலிநீ கொள்ளக் கண்டாலடியார் கவலாரே;
அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சூ ராலக் கோயிலம்மானே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காஞ்சி நகரத்தை யணுகி அந்நகர மக்கள் அன்பினால் எதிர்கொண்டு போற்ற அந்நகரத்தினுள்ளே சென்று திருவேகம்பத்தை யடைந்து மலைமகளாரது பூசனையை யேற்றருளிய ஏகாம்பரநாதரைக் கண்டு நிலமிசை வீழ்ந்திறைஞ்சினார். ஆராத காதலுடன் திருப்பதிகச் செந்தமிழ் பாடித் துதித்தார். தொண்டர்களுடன் அந்நகரத்திலே சில நாள் தங்கியிருந்தார்.

காஞ்சியில் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் காமக் கண்ணியாராகிய உமையம்மையார் எழுந்தருளிய திருக்காமக் கோட்டத்தைச் சென்று பணிந்தார். திருமேற்றளித் திருக்கோயிலை யடைந்து திருப்பதிகம் பாடித்துதித்தார். திருவோணகாந்தன் தளியை யிறைஞ்சி,

நெய்யும் பாலுந் தயிருங்கொண்டு நித்தல் பூசனை செய்யலுற்றார்
கையிலொன்றுங் காணமில்லைக் கழலடி தொழு துய்யினல்லால்
ஐவர் கொண்டிங் காட்ட வாடி யாழ்குழிப்பட் டழுந்துவேனுக்
குய்யுமாறென் றருளிச் செய்யீர் ஓணகாந்தன் றளியுளீரே.

என்னும் திருப்பதிகப் பாமாலை பாடி இறைவர்பால் பொன்னை வேண்டிப் பெற்று மகிழ்ந்தார். கச்சிஅனேக தங்காவதம் என்னுந் திருக்கோயிலை யடைந்து செந்தமிழ் பாடித் துதித்தார்.

பின்பு, பனங்காட்டூர், மாற்பேறு, திருவல்லம் முதலிய திருத்தலங்களைப் பணிந்துபோற்றித் திருக்காளத்தி மலையை அடைந்தார். அம்மலையை வலம்வந்து அதன் மீதேறிக் காளத்தியப்பரைக் கைத்தொழுதிறைஞ்சி அவராருகே 'பொங்கிய ஒளியின் நீழற் பொருவிலன்புருவாய்' நிற்கும் கண்ணப்ப நாயனார் திருவடிகளை

வணங்கி மகிழ்ந்து தொண்டர்களுடன் அப்பதியிற் சில நாள் அமர்ந்திருந்தார். அம் மலையிலிருந்தவண்ணமே வடநாட்டிலுள்ள திருப்பருப்பதம், திருக்கேதாரம் முதலிய திருத்தலங்களையும் நினைந்திறைஞ்சிச் செந்தமிழ்ப் பாமாலை பாடிப் போற்றினார். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களையும் பணிந்து பாடிக் கடற்கரையிலுள்ள திருவொற்றியூரை யடைந்து அங்குக் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் எழுத்தறியும் பெருமானை நாள்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் ஆர்வமுறத் தொழுது அப்பதியில் தங்கியிருந்தார்.

சங்கிலியார் திருமணம்

திருக்கயிலாய மலையிலே உமாதேவியார்க்குப் பணிபுரியும் சேடியர்களாய் முன்னர் ஆலால சுந்தரரைக் காதலித்த மகளிர் இருவருள் கமலினியார் என்பார் திருவாரூரில் நங்கை பரவையாராய்த் தோன்றி நம்பியாரூரரை மணந்தனர் என்ற செய்தி முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மற்றொருவராகிய அனிந்திதையார் என்பார் தொண்டை நாட்டில் ஞாயிறு என்னும் ஊரில் வாழும் ஞாயிறு கிழவர் என்ற வேளாளர்க்கு அருமைத் திருமகளாகத் தோன்றிச் சங்கிலியார் என்னும் பெயருடன் வளர்ந்து வந்தார். உமாதேவியார் திருவடிகளிலே நிறைந்த பேரன்புடையராய் வளரும் சங்கிலியார், பெதும்பைப் பருவமெய்தினார். அவருடைய தந்தையார், தம் மனைவியாரை நோக்கி 'நம்முடைய மகளுக்கு அமைந்த வடிவு, பண்பு முதலிய நலன்கள் யாவும் மண்ணுலகில் வாழ்வார்க்கு இசையாவண்ணம் மேற்பட்டுள்ளன. இவளுக்குத் திருமணம் நிகழும் பருவமும் அணுகியது. இதற்கு யாது செய்வோம்' என்றார். அது கேட்ட மனைவியார் 'இவளுக்கு இசைந்த வகையில் ஒருவரைக் கணவராகத் தேர்ந்து திருமணஞ்செய்து கொடுப்பீராக' எனக் கூறினார். இவ்வாறு தாயும் தந்தையும் தன் திருமணங் குறித்துப்

பேசியது கேட்டு அயலே நின்ற சங்கிலியார், 'இவர்கள் பேசும் இவ்வார்த்தை என் திறத்துப் பொருந்தாது. ஈசனருள்பெற்றார் ஒருவர்க்கே யான் மனைவியாதற்குரியேன். என் கருத்துக்கு மாருக யாது விளையுமோ' என மனங்கலங்கி மூர்ச்சித்து நிலமிசை விழுந்தார். அது கண்டு தந்தையும் தாயும் பதைபதைத்தோடித் தம் மகளாகிய சங்கிலியைக் கைகளால் தாங்கியெடுத்து முகத்திற் பனிநீர் தெளித்து மூர்ச்சை தெளிவித்து 'நினக்கு நிகழ்ந்த துன்பம் யாது' என வினவினர். உணர்வு தெளியப்பெற்ற சங்கிலியார், 'என் தாயும் தந்தையுமாகிய நீங்கள் இப்பொழுது என் திருமணத்தைக் குறித்துப் பேசிய இவ்வுரை எனக்கு ஏற்புடையதன்று. சிவபெருமான் அருள்செய்த ஒருவரை யான் மணத்தற்குரியேன். இனிமேல் திருவொற்றியூரை யடைந்து இறைவன் திருவருளிற் செல்வேன்' என மறுமொழி பகர்ந்தார். அவரது மனக்கருத்தறிந்த தந்தையும் தாயும் சோர்வுற்று அச்சமும் வியப்பும் உடையவர்களாகித் தம்மகள்சொன்ன அவ்வார்த்தையினை உலகத்தார் அறியாமல் மறைத்தொழுகினர்கள்.

இந்நிலையில், அவர்களோடு குலத்தால் ஒப்புடைய ஒருவன், சங்கிலியாரது தகுதியை யுணராதவனாய் அவரை மணந்துகொள்ள விரும்பி அவருடைய தந்தையார்பால் மகட் பேசி வருவதற்குச் சிலரை யனுப்பினன். அவர்கள் ஞாயிறு கிழவரை யடைந்து சங்கிலியாரை மணம்பேசியபொழுது அவருடைய தந்தையார், தம்முடைய மகளது மனக்கருத்தினை வெளியிடுதல் தகுதியன்றென நினைந்து, தீங்கு நேராதபடி வேறொருவகையால் சமாதானங் கூறி அனுப்பிவிட்டார். இவ்வாறு பெண் கேட்க வந்தவர்கள் திரும்பிச் செல்வதற்கு முன்னமே அவர்களை யனுப்பியவன் அங்கு வந்து சால்புமிக்க சங்கிலியாரை இகழ்ந்துரைப்பானாயின். அவனது அடாச் செய்கை கண்டு

வெறுப்புற்ற பெரியோர், 'இவன் இறந்தவனை ஒத்தான்' என எண்ணி அவனை அவ்விடத்தை விட்டு அகற்றினர். அங்ஙனம் சென்ற அவன் விரைவில் இறந்தொழிந்தான். உய்யவேண்டும் என்ற நினைவுடையவர்கள் சங்கிலியார் திறத்தே இவ்வாறு பேசத்தகாத வார்த்தையைப் பேசமாட்டார்கள் என்னும் மெய்ம்மையை உலகத்தார் அறியும்படி செய்த விதிபோல் இச்செயல் நிகழ்ந்தது.

இதனைக் கேள்வியுற்ற ஞாயிறு கிழவர், அன்பிற் சிறந்த தம் சுற்றத்தாரிடம் தம்மகள் சங்கிலியாரது திருவருள் நினைவினை உள்ளபடியெடுத்துரைத்து மிகவும் அச்சமுடையவராய் 'இனி, சங்கிலியார் எண்ணியவண்ணம் அவரைத் திருவொற்றியூரிற் சிறந்த தொண்டு செய்திருக்கும்படி செய்தல் வேண்டும்' எனத்துணிந்தார். அத்துணிபின்படி சுற்றத்தாருடன் சங்கிலியாரை அழைத்துச் சென்று திருவொற்றியூர் இறைவரைப் பணிந்து அவ்வூர் மக்கள் இசைவு பெற்றுத் திருக்கோயிலின் அருகே கன்னிமாடம் ஒன்று அமைத்தார். அதிலே தம் மகள் சங்கிலியாரை அமர்த்தி 'உமக்கு வேண்டிய பணிகளை யாங்கள் செய்ய நீர் சிவபெருமானுக்குரிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்து இக்கன்னிமாடத்திலே உறைவீராக' என இறைஞ்சி வேண்டி அவர்க்கு வேண்டும் வசதிகளைச் செய்து தம்முடைய ஊரையடைந்தார். கன்னிமாடத்திலே வாழும் சங்கிலியார், நாள்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் ஒற்றியூரிறைவரைப் பணிந்து திருக்கோயிலில் திருமாலை தொடுக்கும் மண்டபத்திலே திரையிட்டிருக்கும் இடத்தில் அமர்ந்து அன்பு நாராக அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சு தொடுக்க நறுமலர் மாலைதொடுத்து எழுத்தறியும் பெருமானுக்கு எழில்பெறச் சாத்தும்படி திருத்தொண்டு புரிந்து வருவாராயினர்.

இங்ஙனம் நிகழ்ந்து வரும் நாட்களிலே ஒற்றியூர்ப் பெருமானை வழிபட்டு மகிழும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஒருநாள் அடியார்கள் செய்யும் பலவகைத் திருத்தொண்டுகளையும் கண்டு மகிழ்பவராகி மலர்மாலை தொடுக்குந் திருமண்டபத்தை அணுகினார். அப்பொழுது இறைவனுக்குச் சாத்தும்படி தாம் கட்டிய மலர்மாலைகளைக் கொடுத்துவிட்டு மின்னற்கொடி போன்று திரையினுள்ளே மறையும் சங்கிலியாரை இறைவனருள் கூட்டிய நல்விதியாற் கண்ணுற்றார். சங்கிலியாரைக் கண்டு காதல்கொண்ட சுந்தரர், மலர் தொடுக்கும் மண்டபத்தை நீங்கிப் புறத்தே ஒருபாற் போந்து 'என்னை உள்ளம் திரிவித்தாள் இவள் யார் கொல்' என வினவினார். அதனைக் கேட்டு அருகே நின்றவர்கள் 'அவர்தாம் நங்கைசங்கிலியார். பெருகூந் தவத்தால் சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பணிபுரியும் கன்னியார்' எனப் பகர்ந்தனர். அம்மொழிகேட்ட சுந்தரர், 'மகளிர் இருவர் காரணமாக இப்பிறவியை இறைவர் எனக்கு எய்துவித்தருளினார். அவ்விருவருள் ஒருத்தி நங்கை பரவை, மற்றையவள் சங்கிலியாகிய இந்நங்கை' என மன மருண்டார். 'இவளைச் சிவபெருமான்பால் வேண்டிப்பெறுவேன்' எனத் துணிந்து ஒற்றியூர்ப் பெருமான் திருமுன் சென்றார் 'மங்கை பங்கராயிருந்தும் கங்கையைச் சடையிற் கரந்தருளுங் காதலுடைய பெருமானே, இத்திருக்கோயிலில் நுமக்குத் திருமாலை தொடுத்து என் உள்ளத்தை நெகிழ்வித்த சங்கிலியைத் தந்தருளி எனது துயரத்தைத் தீர்த்தருள்வீராக' எனக் குறையிரந்து வேண்டித் திருக்கோயிலின் புறத்தேபோய் ஒருபக்கத்தே கவலையோடு அமர்ந்திருந்தார். அந்திலையில் ஞாயிறு மறைய இரவுப்பொழுது வந்தெய்தியது. அப்பொழுது ஒற்றியூரிறைவர் வன்றொண்டரை யடைந்து 'இவ்வுலகத்தவர் யாவராலும் அடைதற்கரிய தவச்செல்வியாகிய சங்கிலியை உனக்கு மணஞ்செய்து தருவோம். நீ

கொண்ட கவலையை ஒழிக' என அருள் செய்தார். 'ஒன்றும் அறியா நாயேனை அன்று வலியவந்து வெண்ணெய் நல்லூரில் ஆட்கொண்டருளினீர். இன்றும் எனது உயிர்காக்க இவளை மணஞ் செய்து தர வேண்டு நின்றீர்' என நம்பியாரூரர் ஒற்றியூரிறைவரைப் போற்றி வணங்கினார்.

இவ்வாறு நம்பியாரூரர்க்கு அருள்புரிந்த சிவபெருமான், அன்று நள்ளிரவிலே கன்னிமாடத்தில் துயில் கொள்ளும் சங்கிலியார் கனவிலே தோன்றி, 'சாரும் தவத்துச் சங்கிலியே, யான் சொல்வதனைக் கேட்பா யாக. என்பால் மிகுந்த அன்புடையவனும் அன்று திரு வெண்ணெய் நல்லூரில் யாவருங்காண என்னால் தடுத் தாட்கொள்ளப் பெற்றவனும் என் அன்பிற்கினிய தோழ னும் ஆகிய சுந்தரன், தனக்கு மனைவியாக உன்னைத் தரும்படி என்னை வேண்டி நின்றான். நீ மகிழ்ச்சியுடன் அவனை மணந்து கொள்வாயாக' எனப் பணித்தருளி னார். அவ்வருள் மொழியைச் செவிமடுத்த சங்கிலியார், இறைவன் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி 'எம்பெரு மானே, நும்மால் அருளிச்செய்யபெற்றார்க்கு யான் உரியேன். தங்களது ஆணையைத் தலைமேற் கொண் டேன். என்னை நம்பியாரூரர்க்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கும் நிலையில் மலைமகளாரைப் பிரிவின்றி ஒரு பாகத்திற் கொண்டருளிய தங்கள்பால் அடியேன் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியதொன் றுண்டு. தம்பி ரான் தோழராகிய அவர் திருவாரூரில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் நிலைபெறத் தங்கியிருக்கும் விருப்ப முடையவரென்பதனையும் தாங்கள் அறிந்தருளல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். அது கேட்ட இறைவர், சங்கிலியாரை நோக்கி, "பெண்ணே, அவ் வன்றொண்டன் 'உன்னைப் பிரியேன்' என உனக் கொரு சபதஞ் செய்து தருவான்" எனக் கூறி யருளினார்.

பின்பு இறைவர் சுந்தரரை யடைந்து 'நம் சங்கிலி பாற் சென்று நினது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தோம். அதற்கு உன்னாற் செய்யத்தக்கதொரு காரியமுளது' என்றார். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர் 'யான் செய்ய வேண்டுவது யாது' என வினவ "நீ இன்றிரவே அவள்பாற் சென்று 'நின்னைப் பிரியேன்' எனச் சபதஞ் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும். இனி இக்காரியத்தில் நாம் செய்யத்தக்கது உண்டாயின் அதனையும் கூறுக" எனப் பணித்தருளினார். சங்கிலியார்பால் தம் மனத்தைப் பறிகொடுத்த நம்பியாரூரர், 'இறைவன் எழுந்தருளிய திருத்தலங்கள் பலவற்றையும் அடைந்து வழிபடும் விருப்புடைய அடியேனுக்கு இவ்வாறு சபதஞ் செய்து கொடுத்தல் பெருந்தடையாகுமே' என்னும் நினைவுடையராய் இறைவரைப் பணிந்து "எம்பெருமானே அடியேன் சங்கிலிக்கு 'நின்னைப் பிரியேன்' எனச் சபதஞ்செய்து கொடுத்தற்காக அவளுடன் திருக்கோயிலில் நும் திருமுன்னர் வரும்பொழுது தேவரீர் அவ்விடத்தைவிட்டு ஆலயத்திலுள்ள மகிழமரத்தடியின்கீழ் எழுந்தருளியிருத்தல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டார். இறைவரும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தருளி, முன்போல் சங்கிலியார்முன் கனவிலே தோன்றி 'நங்கையே, சுந்தரன் உனக்குச் சபதஞ்செய்து தருதற்கு இசைந்துள்ளான். அவன் திருக்கோயிலிலே நம் திருமுன்பு சபதஞ்செய்தற்கு வந்தால் நீ அதற்கு உடன்படாமல் மகிழமரத்தடியிலே சபதஞ்செய்து தரும்படி கேட்பாயாக' என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

அந்நிலையிற் சங்கிலியார் விழித்தெழுந்து வியப்புற்றுத் தம்முடைய பாங்கியர்களை எழுப்பித் தமக்குச் சிவபெருமான் கனவிலே தோன்றி அருள்செய்த எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். அது கேட்ட பாங்கியர் அச்சமும் அதிசயமும் பெருமகிழ்ச்சி

யும் உடையவர்களாய்ச் சங்கிலியாரை வணங்கினர்கள். அந்நிலையில் இறைவர்க்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் திருமாலை தொடுத்தற்குரிய வைகறைப் பொழுதும் வந்தெய்தியது. சங்கிலியார் சேடியர்களுடன் ஒற்றியூர்த் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். சங்கிலியார் செல்வதற்கு முன்னரே அவர்க்குச் சபதஞ்செய்து கொடுத்தற்பொருட்டு அவரது வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த சுந்தரர், சேடியருடன் வந்த சங்கிலியாரருகே சென்று தமக்கு இறைவன் அருளிச் செய்தவற்றை எடுத்துரைத்தார்.

சங்கிலியார் நாணத்தால் மறமொழி கூறமாட்டாது ஒருபுறத்தே ஒதுங்கித் திருக்கோயிலுட் செல்வாராயினர். சுந்தரர் அவரைத் தொடர்ந்து பின்சென்று 'இங்கு நான் உம்மைப் பிரியேன் எனச் சபதஞ் செய்தற்பொருட்டு இறைவன் திருமுன்னர் வருவீராக' என அழைத்தார் சங்கிலியார் கண்ட கனவில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்டறிந்த பாங்கியர்கள் சுந்தரரை நோக்கி, 'தேவரீர், இதற்காக இறைவன் திருமுன்பு சென்று சபதஞ் செய்வது தகாது' என்றார்கள் அந்நிலையில் நம்பியாரூரர் இறைவனது செய்கையையறியாது 'மங்கைமீர், நான் வேறு எங்கே சபதஞ் செய்து தரவேண்டும்' என வினவ, இங்குள்ள மகிழமரத்தடியிலேயே சபதஞ் செய்தாற்போதும்' என அவர்கள் மறுமொழி பகர்ந்தார்கள். அது கேட்ட வன்றொண்டர் மனமருட்சியுடையாராய் 'இவர்கள் சொல்லியதை மறுத்தால் திருமணம் நிகழாது தடைப்படுதலுங் கூடும். எனவே இதற்கு உடன்படுதலே தகுதி' எனத் துணிந்து 'அவ்வாறே செய்யலாம் வாருங்கள்'. என்று அவர்களையழைத்துக்கொண்டு அவர்களோடு மகிழின்கீழ்ச் சென்று அந்த மகிழமரத்தை மூன்றுமுறை வலம்வந்து சங்கிலியாரை நோக்கி 'இங்கு உன்னைப் பிரியேன்' எனச் சபதஞ்செய்து கொடுத்தார். இவ்வாறு திருநாவ

ரூரர் தம்மை மணத்தற்பொருட்டுந் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் சூளுறுதல் கண்ட சங்கிலியார் அச்சூளுறவில் வழுவினால் அவர்க்கு வரும் துன்பத்தினையெண்ணி, 'தீவினையாட்டியேன் இறைவன் பணியால் இச் செயலைக் கண்டிருந்தேனே' எனப் பெரிதும் மனங் கலங்கி ஒருபக்கத்தே மறைந்து நின்றார். சுந்தரர் சூளுறவு முற்றிய பின் திருக்கோயிலினுள்ளே சென்று இறைவனைப் பணிந்து 'அருள் நாளும் நூற இருந்தீர், நீர் செய்த இச்செயல் மிகவும் அழகாயிருக்கிறது' என்று கூறிப் போற்றி மகிழ்ந்து கோயிற்புறத்து அணைந்தார் பின்பு சங்கிலியார் மலர்தொடுக்கும் மண்டபத்தையடைந்து பூமாலை புனைந்தேத்தும் திருத்தொண்டினை இனிது முடித்து எழுத்தறியும் பெருமானை யிறைஞ்சிப் போற்றித் தம்முடைய கன்னிமாடத்தை யடைந்திருந்தார். அதற்கு முன்னரே ஒற்றியூரிறைவர், அடியார்களுக்குக் கனவிலே தோன்றி, 'நம்முடைய அடியவனாகிய நம்பியாரூரனுக்கு நங்கை சங்கிலியை உலகவர் காணத் திருமணஞ் செய்து கொடுப்பீராக' என அருள் செய்து மறைந் தருளினார். இறைவரது அருளாணையைத் தலைமேற்கொண்ட சிவனடியார்கள், பலவகைச் சிறப்புக்களுடன் சங்கிலியாரை நம்பியாரூரர்க்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தார்கள். நம்பியாரூரர் தம் வாழ்க்கைத் துணையாகிய சங்கிலியாருடன் கூடி 'ஊழியாம் ஒரு கணந்தான், அவ்வூழி ஒரு கணமாம்' எனக் கருதும் வண்ணம் ஐம்புல இன்பமும் ஆரத்துய்க்கும் அந்நிலையிலேயே இறைவனது திருவருளாகிய பேரின்பக் கடலில் திளைத்து மகிழ்வாராயினார்.

சால்புடைய நங்கையாகிய சங்கிலியை மணந்து கொள்ள விரும்பி முதியோர் சிலரை மணம் பேச அனுப்பினான் ஒருவன், அந் நங்கையைப் பெற்றோர் தர மறுத்தமையால் இகழ்ந்துரைத்தலாகிய தீமையைச் செய்து விரைவில் இறந் தொழிந்தான் என்பதும்,

அவன் அங்ஙனம் இறந்து போகவே அங்ஙனம் மகட் பேச விரும்பிய பிற ஆடவர்களும் பெரிதும் அச்சமுற்று மணம் பேச முன் வாராமையால் சங்கிலியார்க்கு மங்கல நூலணிதலாகிய திருமணம் தடைப்பட்டதென்பதும், கற்றுத்துறைபோய பொற்றொடி நங்கையாகிய சங்கிலியாரைத் திருவொற்றியூர்த் திருக்கோயிலிற் கண்டு காதல் கொண்ட திருநாவலூரர் அந் நங்கையை மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் பெருங்காதலால் ஒற்றியூர்ப் பெருமானைப் பணிந்து அவனது திருவருட்டுணை கொண்டு சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டாரென்பதும், இத்திருமணத்தால் 'இருமனைவியாளன் இடர்ப்பாடு' என உலகத்தார் இகழ்ந்துரைத்துச் சிரிக்கும் வண்ணம் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பநிலையினையும் இனிமைதரும் நல் வாழ்வாக நம்பியாரூரர் இறைவனருளால் மாற்றியமைத்துக் கொண்டாரென்பதும்,

தருமகட் பேசினேன் வீயவே நூல்போன சலிங்கிலிபாற்
புகுமணக் காதலினாலொற்றி யூருறை புண்ணியன்றன்
மிகுமலர்ப் பாதம் பணிந்தருளாலிவ் வியனுலகம்
நகும் வழக்கே நன்மையாப் புணர்ந்தான் நாவலூரரசே.

எனவரும் நம்பியாண்டார்நம்பி வாய்மொழியால் இனிது புலனாகும். தம்பிரான் தோழராகிய நம்பியாரூரர்க்கு வாழ்க்கைத் துணையாதற்கேற்ற தகுதியுடைய சங்கிலியாரைத் தனக்கு மணம் பேசிய அளவிலமையாது அவரை இகழ்ந்துரைத்தலாகிய தீமையைச் செய்தமையால் திடுமென இறந்தொழிந்தான் என்பார் 'தருமகட் பேசினேன் வீயவே' என்றார். ஈண்டுப் பேசுதல் இகழ்ந்துரைத்தல். "பேசின பேச்சைப் பொறுத்திலராகில் இவரலாதில்லையோ பிரானார்" என் புழிப் பேசுதல் இப்பொருட்டாதல் காண்க. இங்ஙனம் தகுதியுடைய சங்கிலியாரை மணப்பேசும் நிலையில்

இகழ்ந்துரைத்தோன் இறந்து போகவே அந்நிகழ்ச்சி யினைக் கேட்டறிந்தபிறரும் மணம்பேச அஞ்சி விலகின மையால் மங்கல நூலணிதலாகிய திருமணந் தடைப் பட்ட சங்கிலியார் என்பார் 'வீயவே நூல் போன சங்கிலி' என்றார். நூல்போன சங்கிலி என்றது மங்கல நூலணிதலாகிய திருமணந் தடைப்பட்ட சங்கிலியார் எனவும், கற்றுத்துறை போய பொற்புடை நங்கை யாகிய சங்கிலியார் எனவும் இருபொருள் தந்து நிற்றல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். சங்கிலியாரை மணந்து கொள்ளவிரும்பிய சுந்தரர் ஒற்றியூரிறைவர் திருவடி களைப் பணிந்து அவரருளால் தவச்செல்வியாராகிய சங்கிலியாரை மணந்துகொண்டார் என்பார் 'சங்கிலி பாற், புகுமணக்காதலினால் ஒற்றியூருறை புண்ணி யன்றன், மிருமலர்ப் பாதம்பணிந்து அருளால்.......... புணர்ந்தான்' என்றார். உலகம் நகும் வழக்காவது, 'இரு மனைவியரை மணப்போன் அவ்விருவருள் ஒருத் திக்கும் நல்லனல்லன்' என உலகத்தாரால் நகைத் துரைக்கப்படும் இடர்நிலையினதாதல். இத்துன்பியல் நிலையையும் ஒற்றியூர்ப் பெருமான் அருட்டுணை கொண்டு இன்ப அன்பினை வளர்க்கும் இனிய நல்வாழ் வாக நம்பியாரூரர் அமைத்துக் கொண்டாரென்பார் 'இவ்வியலுலகம், நகும் வழக்கே நன்மையாப் புணர்ந் தான் நாவலூரரசே' என்றார்.

இனி, கணவனென மணம் பேசி முடிக்கப்பெற்ற மணமகன் இறந்துபோகவே கைம்மைநிலை யெய்திய மகளிரைப் போன்று மங்கல நூலிழந்த சங்கிலியாரைச் சுந்தரர் மீண்டும் மணந்துகொண்டமையே 'இவ்விய லுலகம் நகும்வழக்கு' என இப்பாடலிற் சுட்டப்பட்ட தெனக் கருதுவாருமுளர். சிலநாள் நிரம்பப்பெற்ற தகுதியுடைய சங்கிலியாரை அத்தகுதி சிறிதும் வாய்க் கப்பெறுதான் ஒருவன் மணம்பேசி யிகழ்ந்தமையால் விரைவில் இறந்தொழிந்தா னென்பதும், அவன்

செய்து கொடுக்வேண்டிய இடர்ப்பாட்டில் அகப்பட்ட சுந்தரர், ஒற்றியூர்ப் பெருமானை நோக்கி 'கொன்றை மலர் மாலையணிந்த கடவுளே, அடியேன் நின் திரு முன்னர்ச் சங்கிலிக்குச் சபதஞ்செய்து கொடுக்கும் போது தாங்கள் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி அயலிலுள்ள மகிழமரத்தடியில் இருந்தருளல் வேண்டும்' என வேண்ட அதற்கிசைந்த சிவபெருமான், ஆரூரர் அறி யாதபடி சங்கிலியாரை யடைந்து 'நங்கையே, நம் வன்றொண்டன் உனக்குச் செய்தற்குரிய சூளுறவை நம் முன்னிலையிற் பெறாது மகிழமரத்தடியில் ஏற்றுக் கொள்வாயாக' என நடுநிலையில் நின்று அறிவுறுத் தருளினாரென்பது,

"பொன்னவிலுங் கொன்றையினாய் போய்மகிழ்க்கீழ் இரு' என்று
சொன்ன வெனைக்காணுமே 'சூளுறவு மகிழ்க்கீழே'
என்ன வல்ல பெருமானே"

எனவரும் நம்பியாரூரர் வாய்மொழியால் நன்கு தெளி யப்படும். இவ்வாறு தம்மாற் காதலிக்கப்பெற்ற சங்கிலி யாரைத் தமக்கு மணஞ்செய்வித்தருளிய இறைவனது அருட்செயலை,

"மான்றிகழுஞ்சங்கிலியைத்தந்துவரு பயன்களெல்லாம்
தோன்றவருள் செய்தளித்தாய்"

எனவும்,

"நாயேனைப் பொருட்படுத்துச்
சங்கிலியோடெனைப் புணர்த்த தத்துவனை"

எனவும்,

"பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்குமெனக்கும்
பற்றாய பெருமானே"

எனவும் நம்பியாரூரர் நெஞ்சநெக்குருகிப் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். இவ்வாறு சுந்தரர் இறைவனருளைத்

இறந்துபோகவே மகட் பேசுதற்குரிய சுந்றத்தார் பிறரும் மணம்பேசுதற்கு அஞ்சி விலகினரென்பதும், எனவே சங்கிலியார்க்குத் திருமணம் நிகழ்தல் தவிர்ந்த தென்பதும் அந்நிலையில் திருவொற்றியூர்ப் பெருமானைப் பணிந்து அவரருளால் பரவையார் கணவராகிய சுந்தரர், பின்முறை வதுவையாகச் சங்கிலியாரை மணந்துகொண்டாரென்பதும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாகிய மேற்காட்டிய திருப்பாடலிலும் திருத்தொண்டர் புராணத்திலும் விரித்துரைக்கப்பெற்றன. ஆகவே மகட்பேசியவனுக்குச் சங்கிலியாரை மணஞ்செய்து கொடுப்பதாகப் பெற்றோர்கள் உடன்பட்டனரெனக் கொள்ளுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லையென்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்றியும் சங்கிலியாருடைய தந்தையாராகிய ஞாயிறுகிழவர் தம்மகளார் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவரை மணஞ்செய்து கொடுப்பதில்லையென்னுந் துணிபுடையராய்த் திருவொற்றியூரிற் கன்னிமாடம் அமைத்து அதன்கண் சங்கிலியாரை அமர்த்தி அவர் ஒற்றியூர்ப் பெருமானுக்குப் பணிபுரிதற்கேற்ற வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார் எனச் சேக்கிழார் நாயனுர் ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனுர் புராணத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்குறிப்புக்களை நுணுகி நோக்குங்கால் சங்கிலியார்க்குப் பெற்றோர்களால் ஒருபொழுதும் மணம் நிச்சயிக்கப் பெறவில்லையென்பது இனிது விளங்கும். எனவே 'நூல் போன சங்கிலி' என்ற தொடர்க்கு 'மங்கல நூலிழந்து கைம்மை நிலையினரான சங்கிலியார்' என ஒரு சாரார் கூறும் பொருள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிக்கும் நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழாரடிகள் ஆகிய முன்னோர் கூற்றுக்கும் முற்றும் முரணுமென மறுக்க.

சங்கிலியாரை மணக்க விரும்பி ஒற்றியூரிறைவரைப் பணிந்து வேண்டி அவர்பணித்த வண்ணம் 'நின்னைப் பிரியேன்' எனச் சங்கிலியார்க்குச் சபதஞ்

துணையாகக் கொண்டு சங்கிலியாரை மணந்து கொண்ட அற்புத நிகழ்ச்சியை.

" துணையும் அளவுமில்லாதவன் றன்னருளே துணையாக்
கணையுங் கதிர்நெடு வேலுங் கறுத்த கயலிணையும்
பிணையும் நிகர்த்தகட் சங்கிலி பேரமைத் தோளிரண்டும்
அணையு மவன்திரு வாரூர ளுகின்ற அற்புதனே "

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தகுவதாகும்.

சங்கிலியாரை மணந்துகொண்ட சுந்தரர், வாழ்க்கைத் துணையாகிய அவருடன் கூடி ஐம்புலவின்பங்களை ஆரத்துய்க்கும் சிற்றின்ப நிலையிலும் சிவபெருமானது திருவருளாகிய பேரின்பத்தையே நுகர்ந்து மகிழும் சிவயோகியாராகத் திகழ்ந்தனர். இச்செய்தி.

" ஓர்ந்தனன் ஓர்ந்தனன் உள்ளத்துள் ளேநின்ற ஒண்பொருள்
சேர்ந்தனன் சேர்ந்தனன் சென்றுதிருவொற்றியூர்புக்குச்
சார்ந்தனல் சார்ந்தனன் சங்கிலிமென்றோள் தடமுலை
ஆர்ந்தனன் ஆர்ந்தனன் ஆமாத்தூரையன் அருளதே."

எனவரும் சுந்தரர் வாய்மொழியால் இனிது புலனாதல் காணலாம்,

கண்களையிழந்து வருந்துதல்

நம்பியாரூரர் சங்கிலியாருடன் திருவொற்றியூரில் மகிழ்ந்துறையும் நாளில் இளவேனிற்பருவம் எய்தியது. தமிழ்ப்பொதியத் தென்றல் சந்தன மணத்துடன் மெல்லென வீசும் அவ்விளவேனிற் காலத்தே திருவாரூரில் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்கு நிகழும் வசந்த விழாவையும் அத்திருவிழாவில் திருவோலக்கத்திலே நடைபெறும் பரவையாரின் ஆடல் பாடல்களையும் முன் கண்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், ஆரூரில் நிகழவிருக்கும் அவ்

வழங்கிய தெய்வக்காட்சியைக் காணும் பெருவிருப்பத்தால் ஏசற்ற உள்ளத்தரானார். என் உயிர்க்குயிராகிய எழிலாரூர்ப் பெருமானை மூர்க்கனேன் இத்தனை நாள் பிரிந்திருந்தேனே என நைந்த சிந்தையினராய்,

'பக்தியையும் அடிமையையுங் கைவிடுவான் பாவியேன்
பொத்தினநோய் அதுவிதனைப் பொருளறிந்தேன் போய்த்தொழுவேன்
முத்தினைமா மணிதன்னை வயிரத்தை மூர்க்கனேன்
எத்தனை நாள் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே'

'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யும் துரிசுகளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டானை மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே'

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார்.

மற்றொரு நாள் திருவாரூர் நினைவுமூளப் பெற்ற வன்றொண்டர், உன்னுந்தோறும் உவகையளிக்கும்சிவ பெருமானை ஒற்றியூர்த் திருக்கோயிலிற் சென்றிறைஞ்சி அவ்வூரைவிட்டு ஆரூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். சங்கிலியார்க்குத் தாம் செய்து கொடுத்த சபதத்திற்கு மாறாக அவரைப் பிரிந்து ஒற்றியூரெல்லையைக் கடந்தபொழுது ஆரூரருடைய இரண்டு கண்களும் ஒளியிழந்து மறைந்தன. வழி தெரிந்து நடக்க முடியாத நிலையில் அவர் மூர்ச்சையடைந்தார். செய்வதறியாது திகைப்புற்ற வன்றொண்டர், 'சங்கிலிபால் சபதம் தவறினமையால் இத்தீவினை விளைந்தது' எனவுணர்ந்து தமது செயலற்ற நிலைமைக்கும் சொன்ன சொல் தவறினமையால் தமக்குண்டாகிய பழிக்கும் நாணி 'இக்கொடுந்துயரம் நீங்க எம்பெருமானைப் பாடிப் போற்றுவேன்' என நினைத்து,

அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடியடைந்தேன்
அதுவு நான்படப் பாலதொன் றானால்
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள்
பிழைப்பனாகிலும் திருவடிப் பிழையேன்

வழுக்கி வீழினுந் திருப்பெயரல்லால்
மற்றுநா னறியேன் மறுமாற்றம்
ஒழுக்க என்கணுக் கொருமருந் துரையாய்
ஒற்றியூ ரெனும் மூருறைவானே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடித் தமது பிழையினைப் பொறுத்தருளும்படி ஒற்றியூர்ப் பெருமானைப் பரவிப் போற்றினார். ஆதிருப்பதிகத்தில்,

'மூன்று கண்ணுடையாய் அடியேன்கண்
கொள்வதே கணக்கு வழக்காகில்
ஊன்றுகோலெனக் காவதொன் றருளாய்'

எனவும்,

'கழித்தலைப்பட்ட நாயதுபோல
ஒருவன் கோல்பற்றிக் கறகற இழுக்கை
ஒழித்துநீ அருளாயின செய்யாய்'

எனவும்,

"அகத்திற் பெண்டுகள் நானென்று சொன்னால்
'அழையேல்போ குருடா' எனத் தரியேன்
முகத்திற்கண்ணிழந் தெங்ஙனம் வாழ்வேன்"

எனவும் சுந்தரர் ஒற்றியூர்ப் பெருமானையழைத்துப் பேசும் உரையாடல்கள் இரண்டு கண்களையும் இழந்தமையால் அவரடைந்த பெருந்துயரத்தை நன்கு புலப்படுத்துவனவாய்ப் படிப்போருள்ளத்தை யுருக்குவனவாகும்.

இங்ஙனம் சுந்தரர் கண்ணிழந்து நெஞ்சங் கலங்கி வருந்திய நிலையிலும் ஒற்றியூரிறைவர் அவர்க்கு விரைந்து அருள் புரிந்திலர். திருவாரூரைத் தொழவிரும்பிய சுந்தரர், உடன்வரும் தொண்டர்கள் வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே சொல்ல வடதிருமுல்லை வாயிலையடைந்தார். சொல்லரும் புகழான் தொண்டைமான் யானையை முல்லைக்கொடியாற் பிணித்து நிறுத்தி அவ்வேந்தனுக்கு எல்லையிலின்பம் வழங்கியருளிய திருமுல்லைவாயிற் பெருமானையிறைஞ்சிக் கண் பார்வை

யின்றித் தாம் படும் துயரத்தைக் களைந்தருள வேண்டித் 'திருவு மெய்ப்பொருளும்' எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். 'சங்கிலியின் பொருட்டு என் கண்களைக் கவர்ந்துகொண்ட பெருமானே, கண்ணிழந்து வருந்தும் அடியேனது பெருந்துயரத்தைக் களைந்தருள்வாயாக' என வேண்டுவார்,

'விண்பணிந் தேத்தும் வேதியாமாதர் வெருவிட
வேழமன் றுரித்தாய்
செண்பகச் சோலைசூழ்திரு முல்லைவாயிலாய் தேவர்தம்
அரசே
தண்பொழி லொற்றி மாநக ருடையாய் சங்கிலிக்கா
வென் கண் கொண்ட
பண்பநின் னடியேன் படுதுயர் களையாய் பாசுபதா
பரஞ்சுடரே'

என இத்திருப்பதிகத்தில் திருமுல்லைவாயி லிறைவரைப் பரவிப் போற்றுதல் இவண் நினைக்கத் தகுவதாகும்.

ஊன்றுகோல் பெறுதல்

பின்பு நம்பியாரூரர் திருவெண்பாக்கத் திருக்கோயிலையடைந்து சிவபெருமானுடைய அருட்பண்புகளைச் சிந்தித்து வணங்கி, 'குழையணியப்பெற்று எழில் பெற விளங்கும் திருச்செவியையுடைய பெருமானே, 'என்னை எளியவந்து ஆண்டுகொண்டருளிய இறைவர் யான் அறியாமையாற்செய்யும் பிழைகளையும் பொறுத்தருள்புரிவார்' என்னுந் துணிபுடன் அடியேன் ஏதேனும் பிழை செய்திருந்தால் அப்பிழையை நின் திருவருளாற் பொறுத்தருள் புரிதலே முறை இறைவனாகிய நீ அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளாமையால் நினக்கு வரும் பழியையும் எண்ணிப்பாராது என் கண்ணொளிப் படலத்தால் மறையச் செய்தாய். நீ இக் கோயிலினுள்ளே உள்ளாயோ' எனத்தமது மன வருத்தம் தோன்ற வினவி நின்றார். அப்பொழுது அவரு

டைய தோழராகிய வெண்பாக்கத்திறைவர் கோயி லுள் இருந்துகொண்டே இணக்கமில்லாத மொழி யால் 'உளோம் போகீர்' என மறுமொழி கூறி ஊன்று கோலொன்றைக் கொடுத்தருளினர். இச்செய்தி,

பிழையுளன பொறுத்திடுவ ரென்றடியேன் பிழைத்தக்கால்
பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய்
குழைவிரவு வடிகாதா கோயிலுளா யோவென்ன
உமையுடையா னுள்ளிருந் துளோம்போகீ ரென்றானே.

பொன்னவிலுங் கொன்றையினாய் போய்மகிழ்க்கீ
ழிருவென்று
சொன்னவெனைக் காணாமே சூளுறவு மகிழ்க்கீழே
என்னவல்ல பெருமானே இங்கிருந்தாயோவென்ன
ஒன்னலரைக் கண்டாற்போ லுளோம்போகீரென்றானே

மான்றிகழுஞ் சங்கிலியைத் தந்துவரு பயன்களெல்லாம்
தோன்றவருள் செய்தளித்தா யென்றுரைக்க வுலகமெல்லாம்
ஈன்றவனே வெண்கோயி லிங்கிருந்தாயோ வென்ன
ஊன்றுவதோர் கோலருளி யுளோம்போகீ ரென்றானே.

எனவரும் திருப்பாடல்களால் நம்பியாரூரர் வெண்பாக் கத்திறைவர் செயலை விரித்துரைத்தலால் நன்கு புல னாம்.

இடக்கண் பெறுதல்

இறைவனருள் என்னளவில் இவ்வளவுதான் போலும் என எண்ணி வருத்தமுற்ற சுந்தரர், வெண் பாக்கத்தை விட்டுநீங்கிப் பழையனூரையடைந்தார். அங்கு, காரைக்காலம்மையார் தலையாலே நடந்தெய் திய திருவாலங்காட்டெல்லையினை யிறைஞ்சி நின்று 'முத்தா முத்தி தரவல்ல' என்ற முதற் குறிப்புடைய செந்தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடிப்பரவினர். பின்பு திரு ஊறல் என்ற தலத்தைப் பணிந்து கற்றோர் வாழும் காஞ்சிநகரத்தையடைந்தார். உலகமீன்ற பெருமாட்டி யாராகிய உமையம்மையார் எழுந்தருளிய திருக்காமக்

கோட்டம் என்னுந் திருக்கோயிலையிறைஞ்சி அறப் பெருஞ்செல்வியாகிய அன்னையின் திருவடிகளைத் துதித்து வணங்கித் திருவேகம்பம் என்னும் ஏகாம்பர நாதர் கோயிலை யடைந்தார். கச்சியேகம்பப் பெருமான் திருமுன்பு எய்தி நின்று 'தேவர்கள் நெடுங் காலம் வாழவேண்டி அமுதுண்டு மகிழ அவர் பொருட்டு ஆலகால நஞ்சினை யுட்கொண்டருளிய அருளாளனே, கடையவனாகிய அடியேன் பின்விளைவதனை யெண்ணாது செய்த பெரும் பிழையைப் பொறுத்து அடியேற்கு மறைந்த கண்களைக் காட்டியருள்புரிவாயாக' என வேண்டிக் கொண்டு நிலமிசை வீழ்ந்து வணங்கினார். மங்கை தழுவக் குழைந்த பிரானாகிய கச்சியேகம்பர், பொங்கிய பேரன்பால்போற்றிய வன்றொண்டர்க்கு மறைந்த இடக்கண்ணைக் கொடுத்தருளி மலைமகளார் வழிபட்ட தமது திருக்கோலத்தைக் காட்டியருளினார். இடக்கண்ணைப் பெற்றமையால் இறைவரது எழில்மேனியைக் கண்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர்.

ஆலந்தானுகந்தமுது செய்தானை
ஆதியை அமரர் தொழுதேத்துஞ்
சீலந்தான் பெரிதும் முடையானைச்
சிந்திப்பாரவர் சிந்தையுளானை
ஏலவார் குழலாளுமை நங்கை
என்றும் ஏத்தி வழிபடப்பெற்ற
காலகாலனைக் கம்பனெம்மானைக்
காணக்கண் அடியேன் பெற்றவாறே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றி உடன் வந்த அடியார்களுடன் இறைவனைக் கும்பிட்டு அந் நகரத்திலே சிலநாள் தங்கியிருந்தார். திருவாரூரை யடைந்து என்னுயிர்க்குயிராம் பெருமானை என்று காண்பேன் என்னும் ஏக்கமுண்டாக,

அந்தியு நண்பகலும் அஞ்சுபதஞ் சொல்லி
முந்தியெழும் பழைய வல்வினை மூடாமுன்

சிந்தை பராமரியாத் தென்றிரு வாரூர்புக்
கெந்தை பிரானாரை என்றுகொல் எய்துவதே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு காஞ்சியி லிருந்து புறப்பட்டுத் தொண்டை மண்டலத்தைக் கடந்து திருவாமாத்தூரை யடைந்து செந்தமிழ் மாலை யாற் போற்றிசைத்துத் திருநெல்வாயில் அரத்துறை யிறைவரைப் பணிந்து 'கல்வாயகில்' என்னும் சொன் மாலை பாடித் துதித்துப் பலதலங்களையிறைஞ்சிச் சோழ மண்டலத்தை யடைந்து அடியார்கள் எதிர்கொண் டழைக்கத் திருவாவடுதுறையை யடைந்தார். அந் நிலையில் அவர் மேனியிற் புகர்நோய் (மேக நோய்) தோன்றி வருத்தியது.

திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலை வலம் வந்து வணங்கிய சுந்தரர், மாசிலாமணி யீசர் திருவடிகளை யிறைஞ்சி நின்று 'அமரர்கள் தலைவனாகிய பெருமானே கண்ணேயுடன் உடல் நோயும் தொடர்ந்து என்னை வருத்துதலால் கருத்தழிந்து கலங்குகின்றேன். நின்னை யன்றி எனக்கு உறவாவார் வேறுயாருளர் ?' என வின வும் நிலையிற் 'கங்கைவார் சடையாய்' எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார்.

"கண்ணிலேன் உடம்பில் அடுநோயாற்
கருத்தழிந்து உனக்கே பொறையானேன்"

என இப்பதிகத்தின் இரண்டாந் திருப்பாடலிற் குறிப் பிடுதலால் இவர் கண்ணோயுடன் உடற்பிணி யொன்றி னாலும் வருத்த முற்றமை நன்கு பெறப்படும்.

உடற்பிணி நீங்கப்பெறுதல்

மாசிலாமணி யீசரை அன்புடன் வழிபட்ட வன் றொண்டர் திருத்துருத்தியை யடைந்து இறைவரைப் பணிந்து அடியேனது உடம்பிற் பொருந்திய இந் நோயை ஒழித்தருளவேண்டும்' என வேண்டிக்

கொண்டார். அடியார்கள் அன்பினுற் சொல்லிய குறைகளை யறிந்து முடித்தருள வல்ல திருத்துருத்தி யிறைவர் வன்றெண்டரை நோக்கி 'நீ இத்திருக்கோயிலின் வடபாலுள்ள திருக்குளத்திற் குளிப்பாயாக' எனப் பணித்தருளினுர். அவ்வருள்மொழியைச் செவிமடுத்த சுந்தரர் இறைவரைத் தொழுது சென்று அத்தீர்த்தத்துள் மூழ்கி நோய் நீங்கி எழுந்து ஒளிதிகழும் திருமேனியுடன் கண்டவர்கள் அதிசயிப்பக் கரையேறித் தூய ஆடையுடுத்துத் திருக்கோயிலை வலம் வந்து,

மின்னுமா மேகங்கள் பொழிந்திழிந் தருவி
　　வெடிபடக் கரையொடுந் திறைகொணர்ந்தெற்றும்
அன்னமாங் காவிரி யகன்கரை யுறைவார்
　　அடியிணைதொழுதெழும் அன்பராம் அடியார்
சொன்ன வாறறிவார் துருத்தியார் வேள்விக்
　　குடியுளா ரடிகளைச் செடியனேன் நாயேன்
என்னைநான் மறக்குமா றெம்பெருமானை
　　என்னுடம்படும் பிணியிடர் கெடுத்தானை.

எனவரும் பண்ணிறைந்த திருப்பதிகத்தினைப் பாடித் திருத்துருத்தியிலும் அதற்கு அண்மையிலுள்ள திருவேள்விக் குடியிலும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய இறைவரது திருவருளைப் பரவிப் போற்றினுர். இத்திருப்பதிகத்தில்,

'என்னுடம்படும் பிணி இடர் கெடுத்தானை'

எனவும்,

'உற்றநோய் இற்றையே யுறவொழித்தானை'

எனவும்,

'தொடர்ந்தடுங் கடும்பிணித் தொடர்வறுத்தானை'

எனவும் வரும் தொடர்களால் சொன்னவாறறிவாரைப் பாராட்டி மகிழ்தலால் திருத்துருத்தியில் உடல்நோய் நீங்கப்பெற்ற நிலையில் நம்பியாரூரர் இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணி

யப்படும். இங்ஙனம் திருநாவலூரர் திருத்துருத்தியிற் சொன்னவாறறிவார் திருவருளால் உடம்பிற் புகர் நோய் நீங்கி நலம் பெற்ற செய்தியை,

நிதியார் துருத்திதென் வேள்விக்குடியாய் நினைமறந்த
மதியேற் கறிகுறி வைத்தபுகர் பின்னை மாற்றிடென்று
துதியா அருள்சொன்ன வாறறிவாரிடைப் பெற்றவன்காண்
நதியார் புனல்வயல் நாவலர் கோனென்னும் நற்றவனே.

என்வரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இனிது விளக்குதல் காணலாம்.

வலக்கண் பெறுதல்

சொன்னவாறறிவார் திருவருளால் உடம்பிற்புகர் நோய் நீங்கி நலம்பெற்ற சுந்தரர், அடியார்களுடன் திருத்துருத்தியினின்றும் புறப்பட்டுப் பல தலங்களையும் பணிந்து ஒருநாள் மாலைப்பொழுதிலே திருவாரூரை யணுகினார். அங்குப் பரவையுண் மண்டளி யென்னுந் திருக்கோயிலையடைந்து தூவாயர் ஆகிய இறைவரைத் தொழுது 'தூவாயா' என்னும் திருப்பதிகம் பாடி 'எழுத்தொடு சொற்பொருளெல்லாம் கண்டானே. கண்தனைக் கொண்டிட்டுக் காட்டாயே' எனத் தமக்குக் கண்ணைத் தந்தருளும்படி வேண்டிப் புறம்போந்து ஓரிடத்திலே யிருந்தார். பின்பு அர்த்த யாமத்திலே திருவாரூர்த் திருமூலட்டானத்திறைவரை வழிபடச் சென்றார். எதிர் வந்த அன்பர்களை நோக்கி ஆரூர்ப் பெருமானோடு தமக்குள்ள அயன்மை விளங்க வருந்திக் கூறும் நிலையில்,

குருகுபா யக்கொழுங் கரும்புகள் நெரிந்தசா
றருகுபா யும்வய லந்தணா ரூரரைப்
பருகுமா றும்பணிந் தேத்துமா றுந்நினைந்
துருகுமா றும்மிவை யுணர்த்தவல் லீர்களே.

எனக் கைக்கிளைத்திணை யமைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு தேவாசிரிய மண்டபத்தை யிறைஞ்சிக்

கோபுரத்தைக் கைதொழுது உள்ளே புகுந்து புற்றிடங் கொண்ட பெருமான் திருமுன்னர் வீழ்ந்தெழுந்தார். இறைவரது திருமேனியைக் காணத் தமக்கு ஒருகண் போதாமையால் மனம் வருந்தினர். 'அடியேனைத் துன்பக் கடலினின்றும் கரையேற்றி மற்றைக் கண்ணாகிய வலக்கண்ணையுந் தந்தருள்வீராக' என வேண்டி,

> மீளா வடிமை யுமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
> மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி
> ஆளாயிருக்கும் அடியார்தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
> வாளாங் கிருப்பீர் திருவாரூரீர் வாழ்ந்து போதீரே.

> விற்றுக்கொள்வீர் ஒற்றியல்லேன் விரும்பியாட்பட்டேன்
> குற்றமொன்றுஞ் செய்ததில்லை கொத்தையாக்கினீர்
> எற்றுக்கடிகேள் என்கண் கொண்டீர் நீரே பழிபட்டீர்
> மற்றைக்கண்தான் தாரா தொழிந்தால் வாழ்ந்து
> போதீரே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினை இறைவனுடன் தமக்குள்ள தோழமைத்திறம் விளங்கப் பாடிப் போற்றினர். உள்ளத்தை யுருக்கவல்ல இத் திருப்பதிகத்தைச் செவிமடுத்த திருவாரூர்ப் பெருமான் திருவுளமிரங்கி நம்பியாரூரர்க்கு வலக்கண்ணையுங் கொடுத்தருளினர். இரு கண்களையும் ஒருங்கே பெற்ற சுந்தரர் பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமான் திருமேனியைக் கண்களாரக் கண்டு ஆடிப்பாடித் துதித்துப் பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்தார். பின்னர்ப் புறம்போந்து தேவாசிரிய மண்டபத்தில் தங்கியிருந்தார்.

'மீளாவடிமை' யெனத் தொடங்கும் இத் திருப்பதிகத்தில் "எற்றுக்கடிகேள் என்கண் கொண்டீர் நீரே பழிபட்டீர், மற்றைக் கண்தான் தாராதொழிந்தால் வாழ்ந்து போதீரே" எனத் திருவாரூர்ப் பெருமானை நோக்கிச் சுந்தரர் வருந்தி முறையிடுதலை

நோக்குங்கால் கச்சியேகம்பர் திருவருளால் இடக்கண் பெற்ற சுந்தரர், திருவாரூர்ப் பெருமானையடைந்து மற்றைய வலக்கண்ணையுந் தந்தருளும்படி இத்திருப் பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினாரென்பது நன்கு புலனாம். சுந்தரர், காணுந் தன்மையிழந்த தம்முடைய இரண்டு கண்களையும் இறைவன் மீளவும் காணுமாறு தமக்குக் காட்டியருளிய அற்புத நிகழ்ச்சியை,

பேணா தொழிந்தே னுன்னையல்லாற் பிறதேவரைக்
காணா தொழிந்தேன் காட்டுதியே லின்னங் காண்பனான்
பூணாரவா புக்கொளியூரவி நாசியே
காணாத கண்கள் காட்டவல்ல கறைக்கண்டனே.

எனவரும் திருப்பாடலின் ஈற்றடியில் தெளிவாகக் குறித்துப் போற்றியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தருவதாகும்.

ஆரூர்ப்பெருமானைப் பரவையார்பால் இருமுறை தூதனுப்புதல்

சுந்தரர் பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானை வணங்கச் சென்றபொழுது அவருடைய பரிசனங்களிற் சிலர் பரவையார் மாளிகை வாயிலை யணுகினர். தம்மைப் பிரிந்துசென்ற சுந்தரர் திருவொற்றியூரிற் சங்கிலியாரை மணந்துகொண்ட நிகழ்ச்சியைக் கேள்வியுற்ற பரவையார், சினங்கொண்டிருந்தமையால் சென்ற பரிசனங்கள் மாளிகைக்குள் நுழையப்பெறாது மீண்டு தேவாசிரிய மண்டபத்தை யடைந்தனர். சுந்தரரை இறைஞ்சி நின்று 'பெரியீர், தாங்கள் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணந்த செய்தி முழுவதையும் பரவையார் முன்னமே கேள்வியுற்றுச் சினங்கொண்டிருந்தமையால் இப்பொழுது யாங்கள் அவர் மாளிகைப்புறத்திலும் செல்ல வொண்ணாதபடி தடுக்கப் பட்டுத் திரும்பிவிட்டோம்' எனக் கூறினார்கள். அந்

நிலையிற் சுந்தரர் பெரிதும் கலக்கமடைந்து 'இனி இதற்கு என் செய்வோம்' என நெடிது நினைந்து தம் மேற் பரவையார் கொண்ட வெகுளியைத் தணித்து வரும்படி உலகியல் நடைமுறைகளை நன்குணர்ந்த பெரியோர் சிலரை அனுப்பினார். சுந்தரரால் அனுப்பப் பெற்ற பெரியோர்கள், பரவையார் மாளிகையை யடைந்து அவ்வம்மையார் மனங்கொளத் தக்கவகையில் வேண்டும் நியாயங்களை எடுத்துரைத்து 'நீவிர் நம்பியாரூரருடன் முன்போலக் கூடியிருத்தல் வேண்டும்' என வேண்டினர். சுந்தரர்பாற் செற்றங்கொண்டிருந்த பரவையார், அமைதி கூறவந்த அறிஞர்களை நோக்கி, 'குற்றம் பொருந்திய நம்பியாரூரர்க்குச் சார்பாக நீங்கள் இவ்வாறு கூறுவீர்களாயின் என்னுயிரைத் துறப்பேன்' என வருந்திக் கூறினார். அம்மொழிகேட்டு அவருடைய மன நிலையினை யறிந்து அச்சமுற்ற பெரியோர்கள், சுந்தரர்பாற் சென்று நிகழ்ந்ததனைத் தெரிவித்து அமைந்தனர்.

இங்ஙனமாக, அன்புடைய பரவையாரை அணுகப் பெறாது துன்புற்று வருந்தும் சுந்தரர், எல்லோரும் அயர்ந்து துயிலும் நள்ளிரவிலே தம் தோழராகிய வீதிவிடங்கப்பெருமான் திருவடிகளை நினைந்து போற்றி 'என்னை அடிமைகொண்டருளிய பெருமானே, முன்னை வினையால் இத்துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய பரவையின்பால் நீரே இந்த இரவுப் பொழுதிற் சென்று அவள் என்பாற்கொண்ட ஊடலைத் தணிவித்தருள்வீராயின் யான் உயிர்தாங்கி யிருத்தல் கூடும். இதுவன்றி என்னாற் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை' என வேண்டிப் போற்றினார். அந்நிலையில் அடியார்களது துன்பத்தினைக் காணப்பொறாத அருளாளராகிய சிவபெருமான், நெடியான் அறியா அடிமலர்கள் நிலத்தில் தோய எழுந்தருளித் தம் தோழராகிய சுந்தரரையடைந்து 'நின் துயரம் யாது' என வினவினார். அதுபோ

திருமேனியாகக் கொண்டு எளிவந்தருளிய இறை வரைக் காணப்பெற்ற சுந்தரர், விரைந்தெழுந்து சென்று அவர்தம் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். 'எம்பிரானாகிய நுமது திருவருளால் அடியேன் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியை மணந்த செய்தி முழுதையும் பரவை கேள்வியுற்றுத் தன்பால் யான் அடைந்தால் தன் உயிரையே விட்டுவிடுவதென்னும் துணிபுகொண்டுள்ளாள். சிறியேன் உமக்கு அடியவனும் தேவரீர் அடியேனுக்கு நல்ல தோழனும் ஆண்டவனும் ஆக இருப்பது உண்மையானல், அறிவிழந்து வருந்தும் சிறியேனது அயர்வு நீங்க இவ்விரவே பரவை வீட்டுக்குத் தூதுசென்று அவளது ஊடலைத் தீர்த்து அருளுதல் வேண்டும்' எனக் குறையிரந்து வேண்டினர்.

அடியார்களது அன்பினை வேண்டும் இறைவர், வன்றெண்டரது துன்பத்தை நீக்கத் திருவுளங் கொண்டு தம் தோழராகிய அவரை நோக்கி 'நீ வருந்தற்க; யாம் நின்னுடைய தூதனுகி இப்பொழுதே பரவை வீட்டுக்குச் செல்கின்றோம்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளித் தேவர் முனிவர் முதலியோர் புடை சூழ்ந்துவரப் பரவையார் மாளிகை வாயிலை அடைந்தார். உடன் வந்த சிவகணங்கள் அனைவரும் புறத்தே நின்றனர். இறைவர் தமக்கு வழிபாடு செய்யும் மறை முனிவர் வடிவுடன் தனித்து உள்ளே சென்று 'பரவையே கதவைத்திறந்திடுக' எனக் கதவினைத் தட்டி அழைத்தார். பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானுக்குப் பூசனைபுரியும் மறைமுனிவரே இவ்வாறு அழைக்கின்ருர் என எண்ணிய பரவையார், 'இப்பெரியவர் நள்ளிரவிலே இங்கு வந்தது எக்காரணம் பற்றியோ' என நடுக்கமுற்று அஞ்சிக் கதவைத் திறந்து அங்கு வந்த மறையவரை நோக்கி, 'செந்தண்மை பூண்ட அந்தணரே, நீவிர் எம்மையாளும் சிவபெருமானைப்

போன்று இங்கு எழுந்தருளியதன் காரணம் என்ன' என வினவினார். அதுகேட்ட மறையவர் 'நங்கையே நான் சொல்வதை நீ மறுக்காமல் செய்வாயானால் சொல்லுவேன்' என்றார். 'நீவிர் சொல்லக் கருதிய தனைச் சொல்வீராக, என்னாற் செய்யத்தக்கதாயிற் செய்வேன்' என்றார் பரவையார். 'நம்பியாரூரர் இங்கு வருவதற்கு நீ இசைதல் வேண்டும்' என மறையவர் பணித்தருளினார். அதுகேட்ட பரவையார், 'பங்குனித்திருநாளுக்குப் பொன்முதலியன கொண்டு பண்டுபோல் வருபவராக இங்கு என்னைப் பிரிந்து சென்று திருவொற்றியூரெய்தி அங்கே சங்கிலியாற் பிணிப்புண்டவர்க்கு இங்கு ஓர் சார்பும் உண்டாகுமோ? அவர்பொருட்டு நள்ளிரவில் தாங்கள் இங்குவந்து சொன்ன காரியம் மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது' என மறுத்துரைத்தார். 'நங்கையே, நீ நம்பியாரூரன் செய்த குற்றத்தினை யுளத்திற்கொள்ளாது வெகுளி நீங்கி அவனை அன்புடன் வரவேற்கும் பொருட்டன்றோ யான் உன்னை வேண்டிக்கொண்டது. இதனை மறுத் துரைப்பது முறையாகாது' என மறையவர் வற்புறுத் திக் கூறினார். அவர் கூறியவற்றைக்கேட்ட பரவை யார், 'அருமறை முனிவராகிய நீர் பொருத்த மில்லாத இக்காரியத்தின் பொருட்டு நள்ளிரவில் இங்குவருதல் நுமது பெருமைக்கு ஏற்றதன்று. ஒற்றி யூரில் நிலைத்த வுள்ளமுடைய அவர் இங்கு வருவதற்கு ஒரு சிறிதும் இசையமாட்டேன். நீர் விரைவில் இவ்விடத்தைவிட்டு அகல்வீராக' எனச் சினந் தோன்றக் கூறினார். அந்நிலையில் மறையவராக வந்த இறைவர் தம்முளத்துள்ளே நகைத்துக்கொண்டு தமது உண்மையுருவம் பரவையாருக்குப் புலப்படாமல் மறைத்துத் தம் தோழரது வருத்த நிலையைக் கண்டு மகிழும் வேட்கையினராய்ப் பரவையார் முதலில் மறுத் துரைத்ததனையே முடிவாகக் கொண்டு சுந்தரர்பால் திரும்பிச்சென்றார்.

தம்பொருட்டுத் தூதுசென்ற இறைவரை வழி யிடையே யெதிர்பார்த்து நின்ற சுந்தரர், இறைவரை

யெதிர்கண்டு அவர் தம்முடைய குறையினை இனிது நிறைவேற்றி வருகின்றாரெனப் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்; 'அன்று அடியேனைத் தடுத்தாட்கொண்டதற்கு இசையவே இன்று பரவையின் வெகுளியைத் தணித்து வந்தீர்' என மனங்கசிந்து இறைஞ்சிப் போற்றினார். அப்பொழுது சிவபெருமான் வன்றொண்டரை நோக்கி 'யாம் நினது வேண்டுகோளின்படியே பரவை வீட்டுக்குப்போய் அவளுக்குச் சொல்லத்தக்க நியாயங்களை யெடுத்துரைத்தோம். எனினும் அவள் இசையவில்லை' என்றார். அம்மொழியினைக் கேட்டுத் திடுக்குற்ற சுந்தரர், தமக்கு எளிவந்தருளிய இறைவரை வணங்கி 'முழுமுதற்கடவுளாகிய நுமது பணிமொழியினை நும்அடியவளாகிய பரவை மறுக்குந் துணிவுடையவளோ? நீவீர் எனது அடிமைத்திறத்தை விரும்பாவிட்டால் அன்று வலியவந்து எளியேனை ஆட்கொண்டது எதற்காக? அருளாளராகிய நீர், அடியேன் படும் துயரத்தைக் கண்டிரங்கி என்னை அவள்பாற் சேர்த்திலீராயின், என்னுயிர் விரைவில் நீங்குவது திண்ணம்' என்றுரைத்துத் தளர்ந்து வீழ்ந்தார். தம் தோழராகிய சுந்தரரது தளர்ச்சி கண்டு தரியாத சிவபெருமான், அவரை அருட் கண்ணால் நோக்கி 'நாம் மீண்டும் பரவைபாற் சென்று இப்பொழுதே நீ அவளை அடையும்படிச் செய்வோம். துயர் நீங்கி மகிழ்வாயாக' எனத் தேறுதல்மொழி பகர்ந்து சிவகணங்களுடன் பரவையாரது மாளிகையை யடைந்தார்.

இங்ஙனமாக, பரவையார், தமது வெகுளியைத் தணிக்கவந்த மறைமுனிவர் நீங்கியபின் அங்ஙனம் வந்தவர் சிவபெருமானேயாதல் வேண்டுமெனத் தெளிந்து பெரிதும் அஞ்சினார். 'அந்தோ எம்பெருமானது அருள்வாக்கினை அறியாது மறுத்துரைத்தேனே' என மனங்கலங்கினார்; 'தம்முடைய தோழருக்காக அருச்சகர் வடிவுகொண்டு எளிவந்த பெருமானைத் தீவினையாட்டியேன் போற்றாது இகழ்ந்தேன்" என் வருந்திப் புலம்பினார்; தம்முடைய பாங்கியரையெழுப்பி மறைமுனிவர் வந்து சென்ற நிகழ்ச்சி

யினையெடுத்துக்கூறினார்; இறைவர் வந்துசென்ற மனை வாயிலை நோக்கியவண்ணம் துயிலின்றியிருந்தார்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், தன்னை யாவரும் உணர்ந்து கொள்ளுதற்குரிய உண்மைத் திருக்கோலத்துடன் தேவர் முனிவர் சித்தர் முதலானோர் சூழ்ந்து போற்றப் பரவையார் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். அத்தெய்வக் காட்சியைக் கண்ட பரவையார், விரைந்து எதிர்சென்று சிவபெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். சிவபெருமான், பரவையாரை நோக்கி 'நங்கையே தோழனாகிய சுந்தரன் நட்புரிமையால் நம்மை ஏவ மீளவும் உன்பால் வந்தோம். நீ முன்புபோல் மறுத்துரையாது நின்பிரிவால் வருந்தமுறும் சுந்தரன் நின்னை யடைதற்கு இசைதல் வேண்டும் எனப் பணித்தருளினார். அவ்வருள் மொழியைச் செவிமடுத்த பரவையார், 'இவ்வாறு முழுமுதற் கடவுளாகிய ஆரூர்ப்பெருமானை அலைக்கழித்தேனே' யென மனங்கலங்கிக் கண்ணீர் மல்கி, 'அடியேன் செய்த தவப்பயனால் அருமறை முனிவராக முன்பு வந்தவரும் நீர்தாமோ? இங்ஙனம் நள்ளிருளிலே ஒளிவளர்செய்ய பாதம் தரையிற்பட்டு வருந்த அன்பர்க்காக இங்கும் அங்கும் உழல்வீராகி எளிவந்தருளினீராயின், சிறியேன் இதற்கு உடன்படாமல் வேறு என்செய்வேன்' எனத் தம் இசைவு தோன்றக் கூறி யிறைஞ்சினார்.

பரவையாரது பணிமொழியினைக் கேட்டு மகிழ்ந்த இறைவர், 'நங்கையே, நீ நின் பெருந்தன்மைக்கேற்ப நன்றே மொழிந்தனை' எனக்கூறி விரைந்து சென்று சுந்தரரை யடைந்தார். தம்பிரான்தோழராகிய நம்பியாரூரர் சிவபெருமானை யெதிர்கொண்டு போற்றி எம்பெருமானே, என்னுயிரைக்காவாது இடர்செய்யும் பரவையிடத்திலிருந்து எத்தகைய மறுமொழியினைக் கொண்டு வந்தீர்' எனக்கேட்டார். இறைவரும் வன்றொண்டரை நோக்கி 'நின்மேல் பரவை கொண்ட கோபத்தைத் தணிவித்து வந்தோம்; இனி நீ

அவளிடத்திற் செல்லலாம்' எனத் திருவாய் மலர்ந் தருளினார். இறைவனது அருளுரையினைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், 'எந்தைபிரானே, போகம் வீடு என்னும் இருமையின்பத்தினையும் அடியேற்கு வழங்கி யருளினீர். இனி எளியேற்கு இடரொன்றுமில்லை' என்று கூறி இறைவன் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி னார். தொண்டர்களின் துயர்தீர்த்தருள்புரியும் வீதி விடங்கப் பெருமான் எவ்வுயிரும் களிகூர விடை மீதெழுந்தளித் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலிற் சென்று புகுந்தருளினார். புற்றிடங்கொண்ட பெருமானது திரு வருள்பெற்ற நம்பியாரூரர், தம்முடைய பரிசனங்கள் சூழ்ந்துபோற்றி உடன்வரப் பரவையார் மாளிகைக்குப் புறப்பட்டருளினார். அன்பிற்சிறந்த பரவையாரும் திரு மாளிகையை யணிசெய்து நிறைகுடமும் நல்விளக்கும் நறும்புகையும் கொண்டு பாங்கியர்களுடன் மனைவாயி லிலே நின்று தம் அன்பிற்குரிய நம்பியாரூரரை வணங்கி வரவேற்றார். சுந்தரர் பரவையாருடைய செங்கையினைப்பற்றிக்கொண்டு திருமாளிகையி னுள்ளே சென்று சேர்ந்தார். உயிரோரன்ன செயிர்தீர் காதலராகிய அவ்விருவரும் வீதிவிடங்கப்பெருமான் தம்பொருட்டுத் தூதராக எளிவந்தருளிய திருவருட் செயலை நினைந்துருகி மாறிலா மகிழ்ச்சியில் திளைத் திருந்தார்கள்.

அடியார்கள் எங்கேயிருந்து நினைந்தாலும் அங்கே வந்து அவர்களோடு உடனாகி நின்று அன்னோரது துன்பத்தைப் போக்கியருளவல்ல அருளாளனாகிய சிவபெருமான், தன் அன்புடைத் தோழர் சுந்தரர் பொருட்டு எழுந்தருளி வந்து தாமரை மலரினும் மெல்லிய தன் திருவடிகள் திருவாரூர்ப் பெருவீதியின் புழுதியிலே அளைந்து வருந்த நள்ளிரவிலே ஒருமுறைக் கிருமுறை தூது சென்றருளிய இவ்வருட்செயல் நினைக் குந்தோறும் நெஞ்சத்தை யுருக்குவதாகும். தனக்கு ஒவ்வமையில்லாத தலைவனாகிய சிவபெருமான் தம் பொருட்டுத் தூதனாக எளிவந்தருளிய இச்செய்தியை,

'தூதனை என்றனை ஆள் தோழனை'

எனவும்,

'அடியேற்கெளிவந்த
தூதனைத் தன்னைத் தோழமையருளித்
தொண்டனேன் செய்த துரிசுகள் பொறுக்கும்
நாதனை'

எனவும் வரும் தொடர்களால் நம்பியாரூரர் நெஞ்சம் நெக்குருகிக் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். அவருடைய வாய் மொழிகளாகிய இத்தொடர்களே இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை வற்புறுத்தும் அகச்சான்றுகளாக அமைந் திருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

ஏயர்கோனுற்ற பிணி தவிர்த்தல்

நம்பியாரூரர் தம் மனைவியாகிய பரவையாரது ஊடலைத் தணிவித்தற்பொருட்டு நள்ளிரவில் இருமுறை தூதுசென்று வரும்படி சிவபெருமானை ஏவல்கொண் டார் என்ற இச்செய்தி நாடு முழுவதும் பரவியது. சோழநாட்டில் திருப்பெருமங்கலத்திலே வேளாளர் மரபிலே தோன்றிய திருவருட் செல்வராகிய ஏயர் கோன் கலிக்காமநாயனார் இச்செய்தியினைக் கேட்டு உளம் வெதும்பி வருந்தினார். 'எல்லா வுலகத்துக்கும் தலைவனாகிய இறைவனை அடியவன் ஏவல் கொள்வ தென்பது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. இப்படி இறைவ னையே ஏவல் கொள்பவன் தொண்டனாம். இக்கொடுஞ் செய்தியைக் கேட்டிருந்தும் யான் உயிர் தாங்கியிருக் கின்றேன் ஒருவன் தன் மனைவியின் பிணக்கத்தைத் தீர்த்து அவளுடன் மகிழவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக இறைவனையே தூதாக அனுப்ப, ஒப் பில்லாத கடவுள் அவனுக்குத் தூதராகி ஒருநாள் இரவு முழுவதும் தம் திருவடிகள் நோவ அலைந்து திரிந்தாராம் வானோராலும் அறிய முடியாத அவ் விறைவர் அடியார்களிடத்துக் கொண்ட அருள் காரணமாகத் தூதுசெல்ல இசைந்தாராயினும் அடியவ னொருவன் அவரை அங்ஙனம் ஏவுதல் என்ன முறை?

அரிவையின்பால் வைத்த ஆசை காரணமாக ஆளுடைய இறைவரைத் தூதராக நடக்கச்செய்து சிறிதும் மனநடுக்கமுறாதிருந்த அவ்வன்றொண்டனைக் காண்பேனாயின் என்ன நேரும்' என்று சொல்லி மிகவும் சினங்கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு சிவனடியாராகிய ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் தம்மிடத்துச் சினங்கொண்டிருத்தலைக் கேள்வியுற்ற நம்பியாரூரர், இறைவனைத் தம்பொருட்டுத் தூதாக அனுப்பியது பெரும்பிழையென வுணர்ந்தார். தம்மீது கலிக்காமநாயனார் கொண்டிருக்கும் செற்றத்தைநீக்கியருளும்படி சிவபெருமானைப் பல முறையும் இறைஞ்சி வேண்டினார். அவ்விருவரையும் அன்பினால் ஒற்றுமைப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான், ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார்க்குச் சூலைநோயை ஏவினார். அந்நோய் கலிக்காமனாரது வயிற்றிற்புகுந்து அழலிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய வேலைப் போன்று குடைந்து வருத்தியது. அந்நோயின் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாது தளர்ச்சியுற்று வாடிய கலிக்காமர், உயிர்க்குயிராகிய சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்தித்துப் போற்றினார். அப்பொழுது இறைவர் அவர்முன்னே தோன்றி, 'உன்னை வருத்தும் இச் சூலை நோய் வன்றொண்டன் வந்து தீர்த்தாலன்றித் தீராது' எனக் கூறியருளினார். அம்மொழியினைக் கேட்டு வருந்திய கலிக்காமர், இறைவனை நோக்கி 'என் தந்தை, தந்தைக்குத் தந்தை முதலாகவுள்ள எங்குல முன்னோர்க்கெல்லாம் தொழுகுலமாய் விளங்கும் முழு முதற்கடவுள் நீரே யென்னும் துணிபுடன் வழிமுறை வழிமுறையாக நும்மை வழிபட்டுவரும் குடியிற்பிறந்த எனது நோயினை நும்மால் வலிந்து ஆட்கொள்ளப் பெற்ற புதியவனாகிய வன்வருண்டனோ தீர்த்தற்குரியயவன்?' இந்நோய் அவனால் தீர்க்கப்படுதலைவிடத் தீராமல் நின்று என்னை வருத்துதலே நன்றாகும். நீவிர் அவ்வன்றொண்டனுக்கேற்ற உறுதியையே செய்தீர்' எனக் கூறினார்.

அந்நிலையில் இறைவர், அங்கிருந்தும் மறைந்தருளி நம்பியாரூரரையணுகி 'நீ நமது ஏவலால் ஏயர்கோன் கலிக்காமனை யடைந்து அவனை வருத்துகின்ற சூலைநோயினைத் தீர்ப்பாயாக எனப் பணித்தருளினார் அவ்வருளுரையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், ஆரூரினின்றும் புறப்பட்டுத் தாம் சூலைநோய் தீர்க்கவரும் செய்தியை முன்னமே கலிக்காமர்க்குத் தெரிவிக்கும்படி ஆளனுப்பினார் வன்றொண்டர் சூலைநோயைத் தீர்க்கும் கருத்துடன் தம்மை நோக்கி வருகின்றார் என வுணர்ந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமர், 'இறைவனைத் தூதனாக ஏவல்கொண்ட வன்றொண்டன் எனது நோய் தீர்க்க இங்கு வந்தால் நான் செய்வது என்னாகும். அவன் இங்கு வருவதற்கு முன்னரே என்னை வருத்தும் சூலைநோயினை வயிற்றொடும் கிழித்துப் போக்குவேன்' எனத் துணிந்து உடைவாளினால் தமது வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிர் நீத்தார். அத்துன்ப நிகழ்ச்சியறிந்து மனந்துளங்கிய அவர் தம் மனைவியார் தம் ஆருயிர் கணவரது பிரிவாற்றாது உடனுயிர்விடத் துணிந்தார். அப்பொழுது 'நம்பியாரூரர் இங்கெழுந்தருளினார்' எனச் சிலர் விரைந்துவந்து கூறினார்கள். அதனைக்கேட்ட அவ்வம்மையார் 'ஒருவரும் அழாதீர்கள்' என வீட்டிலுள்ளார்க்குப் பணித்துத் தம் கணவர் உயிர்நீத்த செய்தியை ஒருவரும் அறியாதபடி மறைத்துவிட்டுச் சுந்தரரை யெதிர்கொண்டழைக்கும்படி சுற்றத்தார்களை யனுப்பினார்.

எதிர்கொண்டழைத்த சுற்றத்தார்களுடன் ஏயர்கோன் மாளிகையையடைந்த நம்பியாரூரர், தமக்குச் செய்யப்பெற்ற அருச்சனையினை விரைவில் ஏற்றுக்கொண்டு 'யான் மிகவும் வருந்துகிறேன். கலிக்காமனாரது சூலைநோயினைத் தீர்த்து அவருடன் அளவளாவியிருத்தற்கு என் மனம் விரைகின்றது' எனக் கூறினார். அப்பொழுது கலிக்காமர் மனைவியார் ஏவலால் அங்

குள்ள பணியாளர்கள் சுந்தரரை வணங்கி நின்று 'பெரியீர், அவர்க்குத் தீங்கொன்றுமில்லை. உள்ளே பள்ளிகொள்கின்றார்' என விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். சுந்தரர், அவர்களை நோக்கி 'நீவிர் கலிக்காமர்க்குத் தீங்கெதுவுமில்லையென்றீர், ஆயினும் என் மனம் தெளிவுபெற்றிலது. ஆதலால் யான் அவரை விரைவிற் காணுதல் வேண்டும்' என்றார். அவரது விருப்பத்தை மறுத்தற்கியலாமையால் அவரை ஏயர்கோன் இருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவ்வறையினுள்ளே புகுந்த வன்றொண்டர் குருதிநீர் சோரக் குடர் சரிந்து உயிரின்றிக்கிடந்த கலிக்காமனாரது உடம்பினைக்கண்டு மனநடுக்கமுற்றார். 'நானும் இவர்முன்பு என்னுயிரைத் துறப்பேன்' எனத் துணிந்து கலிக்காமர் வயிற்றிற் செருகப்பட்டிருந்த குற்றுடைவாளைப் பற்றிக் கொண்டு அவ்வாளினாலேயே தம்முயிரையும் போக்க முனைந்தார். அந்நிலையில் சிவனருளால் ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் உயிர்பெற்றெழுந்து வன்றொண்டர் கையிற்பற்றிய வாளினைப் பற்றித் தடுத்தார். அன்பர் உயிர்பெற்றெழுந்தமை கண்டு மகிழ்ந்தவன்றொண்டர், கலிக்காமர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். ஏயர் கோன் கலிக்காமனாரும் தம் கையிற் பற்றிய வாளினை நிலத்திலே யெறிந்துவிட்டு நம்பியாரூரர் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சினார். இருவரும் எழுந்து நின்று ஒருவரொருவரை அன்பினால் தழுவிக்கொண்டு கெழுதகை நண்பராகி இறைவனது திருவருளை வியந்து போற்றினார்கள். பின் நம்பியாரூரர், ஏயர்கோன்கலிக் காமனாருடன் திருப்புன்கூரை யடைந்து இறைவனது திருக்கோயிலை வலம்வந்து வணங்கி 'அந்தணாளனுன் னடைக் கலம்புகுத' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் பரவினார். தம் அன்புடைத் தோழராகிய ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனாரைப்பற்றிய சூலைநோயாகிய கடும்பிணியைத் தீர்த்தருளிய இறைவனது திருவருட்செயலை இத்திருப்பதிகத்தில்,

ஏதநன்னிலம் ஈராறுவேலி ஏயர்கோன் உற்ற
இரும்பிணி தவிர்த்து'

எனவருந்தொடரால் நம்பியாரூரர் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனாரை நண்பராகக் கொண்ட நம்பியாரூரர். அவருடன் திருவாரூரை யடைந்து பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானைக் கும்பிட்டு மகிழ்ந்தார். அங்கு நம்பியாரூரருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்த ஏயர்கோன்கலிக்காமர், ஆரூரர்பால் விடைபெற்றுத் தம்முடைய ஊருக்குச்சென்றார். பின்பு சுந்தரர் திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டுத் திருநாகைக் காரோணத்துக்குச் சென்று அங்கு வீற்றிருந்தருளும் இறைவனை யிறைஞ்சிநின்று தமக்கு விலையுயர்ந்த அணிகலன்களும் பிறவும் வேண்டும் என்ற குறிப்புடன்,

பத்தூர்புக் கிரந்துண்டு பலபதிகம் பாடிப்
பாவையரைக் கிறிபேசிப் படிறாடித் திரிவீர்
செத்தார்தம் எலும்பணிந்து சேவேறித்திரிவீர்
செல்வத்தை மறைத்துவைத்தீர் எனக்கொரு
நாளிரங்கீர்
முத்தாரம் இலங்கிமிளிர் மணிவயிரக்கோவை
யவைபூணத் தந்தருளி மெய்க்கினிதா நாறும்
கத்தூரி கமழ்சாந்தும் பணித்தருளவேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோண மேவியிருந்தீரே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடினார். சுந்தரரது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தருளிய சிவபெருமான், அவருக்குப் பொன்னும் நவமணிகளும் நறுமணப் பொருள்களும் பட்டாடைகளும் கடுகிச்செல்லும் குதிரையும் ஆகியவற்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தருளினார் விலை மதித்தற்கரிய அப்பொருள்களைப் பெற்று மகிழ்ந்த சுந்தரர். நாகப்பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டு

நடுவிலுள்ள தலங்களை வணங்கித் திருவாரூரை யடைந்து பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானைப் போற்றி மகிழ்ந்திருந்தார்.

சேரமான் தோழராய் அவருடன் தல யாத்திரை செய்தல்

இங்ஙனமாக, சேரமண்டலத்தை ஆளும் பெருமாக் கோதையாராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார், நம்பியாரூரது பெருமையினைக் கூத்தப்பெருமான் அறி வுறுத்தியருளக் கேட்டுணர்ந்து வன்றொண்டராகிய அவரைக் காணவேண்டுமென்னும் பேரார்வத்துடன் தில்லைச் சிற்றம்பலவரை வழிபட்டுத் திருவாரூரை நோக்கி வருவாராயினர். சேரவேந்தரது வருகையை யுணர்ந்த வன்றொண்டர், சிவனடியார்களுடன் அவரை யெதிர்கொண்டழைத்தார். நம்பியாரூரரைக் காணப்பெற்ற சேரமான் பெருமாள், அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சினார். சுந்தரர், தாமும் சேரவேந்தர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரை இருகைகளாலும் எடுத்துத் தழுவிக் கொண்டார். இங்ஙனம் சேரமான் பெருமாளும் நாவலூர் மன்னரும் உயிர் ஒன்றி உடம்பும் ஒன்றுமென அன்பினால் அளவளாவி மகிழும் தோழமைத் திறத்தைக் கண்ணுற்ற சிவனடியார்கள், திருநாவலூரராகிய சுந்தரரைச் 'சேரமான் தோழர்' என்ற பெயரால் அழைத்துப்போற்றினார்கள்.

சேரமான் தோழராகிய சுந்தரர், 'கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற்றறிவார்' எனத் தம்மால் முன்பு பாராட்டப்பெற்ற சேரவேந்தரது கையினைப் பற்றி யழைத்துக்கொண்டு திருவாரூர்த் திருக்கோயிலை வலம் வந்து வணங்கி உள்ளே புகுந்தார். சேரமான் பெருமாளும் உடைய நம்பியாகிய சுந்தரரைத் தொடர்ந்துசென்று பூங்கோயிலமர்ந்த இறைவர் திரு

முன்பு வீழ்ந்திறைஞ்சிக் கண்களில் அன்புநீர் பொழிய‌த் திருமும்மணிக் கோவையென்னும் சொல்மாலை புனைந்து போற்றினார். தாம் பாடிய செந்தமிழ்ப் பனுவலைத் தம் தோழராகிய சுந்தரர் முன்னிலையில் நலம் விளங்கக் கேட்பித்தார். திருவாரூர்த் திருமூலட்டானத்தில் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமான், சேரவேந்தர் பாடிய தெய்வத்தமிழ்ப் பனுவலை விரும்பி யேற்றுக் கொண்டருளினார்.

நம்பியாரூரர், தம் அன்பிற்கினிய தோழராகிய சேரமான் பெருமானை அழைத்துக்கொண்டு பரவையாரது திருமாளிகைக்குச் சென்றார். அப்பொழுது பரவையார், திருவிளக்கு நிறைகுடம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களுடன் சேரமான் பெருமானை வணங்கி வரவேற்று சிவனடியார்களுக்கும் உடன்வந்த பரிசனங்களுக்கும் தக்கவகையால் அறுசுவைப் போனகம் அமைத்து அன்புடன் விருந்தளித்து உபசரித்தார். அடியார்கள் மகிழ ஆளுடைய நம்பியும் சேரமான் பெருமானும் உடனிருந்து திருவமுது செய்தார்கள் சொல் வித்தகராகிய அவ்விருவரும் செல்வத்திருவாரூர் மேவும் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றி வீதிவிடங்கப் பெருமானது திருக்கோலக் காட்சிச் சிறப்பினைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

இங்ஙனம் திருவாரூரில் தங்கியிருக்கும் நாளில் நம்பியாரூரர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாலவாய் முதலிய திருத்தலங்களை வழிபடவேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையுடையராய்த் தமது விருப்பத்தினைச் சேரமான் பெருமானுக்குத் தெரிவித்தார் தம்பிரான் தோழரைப் பிரியாத பெருங்கேண்மையினராய சேரமன்னரும் தமக்கு 'மதிமலி புரிசை'த் திருமுகம் அனுப்பியருளிய திருவாலவா யிறைவரைக்கண்டு வழிபட வேண்டுமென்னும் பேரார்வமுடையராய்ச் சுந்தர

ருடன் செல்லத் துணிந்தார் ஒத்த உள்ளமுடையார் இருவரும் அடியார்களும் பரிசனம் புடைசூழத் 'திருமறைக்காடு' அகத்தியான்பள்ளி, கோடிக்குழகர் முதலிய தலங்களைப் பணிந்து பாண்டி நாடடைந்து திருப்புத்தூரைப் பணிந்து தமிழ் நிலைபெற்ற மதுரை நகரத்தை யடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது பாண்டி நாட்டை ஆட்சி புரிந்த வேந்தனாகிய பாண்டியனும் பாண்டியன் மகளை மணந்து வேட்டகத்தில் தங்கியிருந்த சோழ மன்னனும் இவ்விரு பெருமக்களையும் எதிர்சென்று வரவேற்றுத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நம்பியாரூரர் சேரமான் பெருமாளுடன் ஆலவாயிறைவரை வணங்கிச் செந்தமிழ்ப்பாமாலை பாடிப் போற்றினார். 'அடியேனையும் பொருளாக எண்ணித் திருமுகப்பாசுரம் பாடிக்கொடுத்தருளிய பேரருளின் எல்லையை அறிந்திலேன்' எனச் சேரமான் பெருமாள் ஆலவாய் அண்ணலைப் பரவித்துதித்தார். பாண்டியன் இவ்விருபெருமக்களையும் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அன்புடன் உபசரித்துப் போற்றினான். சுந்தரருஞ் சேரமானும் சிலநாள் அங்கே தங்கியிருந்து திருவாலவாயிறைவரை வணங்கி மகிழ்ந்தார்கள்.

சுந்தரர், சேர சோழ பாண்டியர்களாய அம் மூவேந்தர்களுடன் திருப்பூவணம் சென்று 'திருவுடையார்' என்னுந் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்தார். திருவாப்பனூர், திருவேடகம் முதலிய தலங்களை யிறைஞ்சித் திருப்பரங்குன்றத்தையடைந்து 'கோத்திட்டையும் கோவலும்' எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் பரவினார். 'இறைவ, நின் திருவடிக்கீழ் நின்று ஆட்செய்யும் அருமையை நினைந்து அஞ்சுகின்றோம்' என்னுங்கருத்தமைய 'அடிகேள உமக்கு ஆட்செய அஞ்சுதுமே' என இப்பதிகப் பாடல்தோறும் குறித்துப்

போற்றினார். இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் அருமையை இப்பதிகவாயிலாகக் கேட்டுணர்ந்த அரசர் மூவரும் அன்பு நீங்கா அச்சமுடன் நம்பியாரூரரை வணங்கினார்கள். முடியுடைவேந்தர்களாகிய தமிழ் மூவேந்தர் முன்னிலையிலே இத் திருப்பதிகம் திருப்பரங்குன்றத்தில் அருளிச் செய்யப்பெற்ற தென்பது,

அடிகேளுமக் காட்செய வஞ்சுதுமென்
றமரர்பெருமானை ஆரூரனஞ்சி
முடியா லுலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே
மொழிந்தாறு மோர்நான்கு மோரொன்றினையும்
படியா விவைகற்று வல்ல அடியார்
பரங்குன்றமேய பரமனடிக்கே
குடியாகி வானோர்க்குமோர் கோவுமாகிக்
குலவேந்தராய் விண்முழுதாள் பவரே.

எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக் காப்பால் இனிது விளங்கும்.

பாண்டிநாட்டுத் தலங்களையெல்லாம் வழிபட விரும்பிய சுந்தரர், சேரமான் பெருமாளுடன் திருப்பரங்குன்றத்தினின்றும் புறப்பட்டபொழுது, அந்நாட்டு மன்னனாகிய பாண்டியன், அவ்விருபெருமக்களும் தென்னாட்டுத் திருக்கோயில்களை வழிபடுவதற்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்துவைக்கும்படி ஏவலாளர்களை யனுப்பினான். பாண்டியனும் சோழனு மாகிய அவ்விருவேந்தர்களும் சுந்தரர், சேரமான் ஆகிய அவ்விருவரிடத்தும் விடைபெற்று மதுரை நகரத்தை யடைந்தார்கள். சுந்தரர், சேரமான் பெருமாளுடன் திருக்குற்றாலம்-குறும்பலா, திருநெல்வேலி முதலிய தலங்களை வழிபட்டுத் திருவிராமேச்சரத்தை யடைந்து இராமபிரானால் வழிபடப்பெற்ற பெருமானைத் திருப்பதிகச் செந்தமிழ்மாலைகளாற் போற்றிசைத்துச் சிலநாள் அங்கே தங்கியிருந்தார். அங்கிருந்தபடி ஈழ

நாட்டிலுள்ள மாதோட்டக்கேதீச்சரத்தை எண்ணி வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார். பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருச்சுழியல் என்ற தலத்தையடைந்து 'ஊனுயுயிர்' என்னும் திருப்பதிகம்பாடி இறைவனை வழிபட்டு அப்பதியில் தங்கியிருந்தார் அப்பொழுது சிவபெருமான் தம் திருக்கையிலே பொற்செண்டும் திருமுடியிற் சுழியமும் உடையவராகி நம்பியாரூரர்க்குக் கனவிலே தோன்றி, 'யாம் இருப்பது கானப்பேர்' என்று கூறி மறைந்தருளினார். அங்குமிலாத் திருவேடத்தைக்கண்டு விழித்தெழுந்த சுந்தரர், தாம் கண்ட கனவுக்காட்சியைச் சேரமான் பெருமாளுக்குத் தெரிவித்துத் திருச்சுழியலிலிருந்து புறப்பட்டு,

தொண்டரடித் தொழலுஞ் சோதியிளம் பிறையுஞ்
 சூதன மென்முலையாள் பாகமு மாகிவரும்
புண்டரி கப்பரிசாம் மேனியும் வானவர்கள்
 பூசலிடக் கடல்நஞ்சுண்ட கருத்தமரும்
கொண்டலெனத் திகழுங் கண்டமு மெண்தோளுங்
 கோல நறுஞ்சடைமேல் வண்ண முங் கண்குளிரக்
கண்டுதொழப் பெறுவ தென்றுகொலோ வடியேன்
 கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காளையையே.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு திருக்கானப்பேர்க்குச் சென்று இறைவரை வழிபட்டு அங்குச் சில நாள் தங்கியிருந்தார். பின் திருப்புனவாயிலை வழிபட்டுச் 'சித்தநீ நினை' என்னும் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துச் சோழநாட்டை யடைந்தார். பாம்பணிமா நகரிலுள்ள பாதாளீச்சரம் முதலாகப் பல திருக்கோயில்களை வழிபட்டுச் சேரமான் பெருமாளுடன் திருவாரூரையடைந்து பரவையார் மாளிகையில் தங்கியிருந்தார்.

பலநாட் சென்றபின் சேரமான் பெருமாள் நாயனார், தம் தோழராகிய சுந்தரரை வணங்கித் தங்கள் நாட்டிற்கு எழுந்தருளவேண்டுமெனப் பலமுறையும்

வேண்டிக்கொண்டார். சுந்தரர் அதற்கு இசைந்து சேரமான் பெருமானுடன் புறப்பிடங்கொண்ட பெருமானை யிறைஞ்சி விடைபெற்றுத் திருவாரூரினின்றும் மேற்றிசை வழியாகப் புறப்பட்டுக் காவிரியின் தென் கரை வழியே திருக்கண்டியூரை யடைந்து இறைவனை யிறைஞ்சி மகிழ்ந்தார். அப்பொழுது வடகரையி லிருக்கிற திருவையாறு எதிரே தோன்றக் கண்டு நெஞ்சங் கசிந்துருகிய சுந்தரர், கடல்போற் பெருகுங் காவிரியாற்றின் வெள்ளத்தைக் கடந்து தொழநினைந் தார். சேரமான் பெருமானார் ஆரூரரை நோக்கி 'இறைவர் எழுந்தருளிய திருவையாற்றினை வழிபட நினைந்து என்னுள்ளம் உருகாநின்றது. நாம் இவ்வாற்றைக் கடந்து ஐயாற்றிறைவரைப் பணிவோம்' எனக் கூறினார். அதுகேட்ட சுந்தரர் ஓடங்கள் செல்லாதபடி காவிரிநதியிற் கரைகடந்து வெள்ளம் பெருகுதலைக் கண்டு கலக்கமுற்று

பரவும் பரிசொன் றறியேனான் பண்டேயும்மைப் பயிலாதேன்
இரவும் பகலும் நினைந்தாலும் எய்தநினைய மாட்டேனான்
கரவி லருவி கமுகுண்ணத் தெங்கங் குலைக்கீழ்க் கருப்பாலை
அரவத் திரைக காவிரிக்கோட்டத் தையாறுடைய வடிகளோ.

என வரும் திருப்பதிகத்தினைப்பாடி 'ஐயாறுடைய அடிகளோ' என ஐயாற்றிறைவரை ஆராத காதலால் அழைத்து நின்றார் அப்பொழுது சிவபெருமான், கன்று அழைத்தலைக்கேட்டுக் கதறிக் கனைக்கின்ற பசுவைப்போன்று எல்லோரும் கேட்க 'ஓலம்' என்று உரக்கக் கூறியருளினார். உடனே காவிரிநதியின் வெள்ளம் விலகி நடுவே வழிகாட்டியது. மேற்பக்கத்து வெள்ளம் பளிங்குமலையென விலகி நிற்கக் கீழ்ப் பக்கத்து நீர் வடிந்தோட மணற்பரப்பாயிருந்த நடு

வழியைக்கண்டு இறைவனருளை வியந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் சேரமான்பெருமாளும் அடியார் திருக் கூட்டத்துடன் அவ்வழியே இறங்கிச்சென்று கரையேறி ஐயாறு அமர்ந்தபெருமானை அன்பினால் இறைஞ்சிப் போற்றிக் காவிரி நதியின் நடுவிலமைந்த அம் மணல் வழியாகவே மீண்டும் வந்து தென்கரையில் ஏறினார்கள். அந்நிலையில் முன் விலகிநின்ற வெள்ளம் தொடர்ந்து செல்வதாயிற்று. இங்ஙனம் காவிரிநதியின் வெள்ளத்தால் உண்டாகிய தடையை விலக்குதற் பொருட்டு நம்பியாரூரர் இத்திருப்பதிகத்தினைப் பாடி யருளினாரென்பது, இப்பதிகத்து,

> கதிர்க்கொள் பசியை யொத்தே நான் கண்டே
> னும்மைக் காணாதேன்
> எதிர்த்து நீந்த மாட்டேனா னெம்மான் றம்மான்
> றம்மானே
> விதிர்த்து மேக மழைபொழிய வெள்ளம் பரந்து
> நுரைசிதறி
> அதிர்க்குந் திரைக்காவிரிக்கோட்டத் தையா
> றுடைய வடிகளோ.

எனவரும் திருப்பாடலால் இனிது விளங்கும்.

ஆறுவிலக ஐயாற்றிறைவரைக் கண்டு கும்பிட்டு மகிழ்ந்த அவ்விருபெருமக்களும் வழியிலுள்ள பலதலங் களையும் வணங்கிக் கொங்குநாட்டைக் கடந்து சேர நாடடைந்து மலைநாட்டு மக்கள் மகிழ்ந்தெதிர் கொள்ளக் கொடுங்கோளூரையடைந்தனர். சேரமான் பெருமாள், தம் தோழராகிய வன்றொண்டரைத் திருவஞ் சைக்களம் என்ற திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அஞ்சைக்களத் திறைவரைக் கும்பிட்டு மகிழ்ந்த சுந்தரர், 'முடிப்பதுகங்கை' என்னும் திருப் பதிகத்தினைப் பாடித் துதித்துப் புறம்போந்தார். சேர மான்பெருமாள் தம் கெழுதகை நண்பராகிய சுந்தர ரைப் பட்டத்து யானையின்மேல் அமரச்செய்து தாம் அவர்பின்னே யமர்ந்து இருகைகளாலும் வெண்சாமரை

வீசிக்கொண்டு தம்முடைய அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்; பட்டத்து யானையினின்றும் இறங்கிய நம்பியாரூரரை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்று அரியணையில் அமரச்செய்து தம் தேவிமார்கள் பொற் குடத்தில் நன்னீர் ஏந்திப் பணிசெய்ய வன்றொண்டர் திருவடிகளை விளக்கி நறுமலர்தூவி அருச்சித்தார். உடனிருந்து திருவமுது செய்வித்து உபசரித்தார். இங்ஙனம் பலநாட்கள் சுந்தரரைத் தம் தலைநகரில் அமர்த்திய சேரமான்பெருமாள், செண்டாடுந் தொழில் மகிழ்வும் சிறுசோற்றுப் பெருவிழாவும பாடல் ஆடல் இன்னியங்கள் முதலாகப் பலவகை மகிழ்ச்சிச் செயல் களும் நிகழச்செய்து தம் தோழராகிய அவரை மகிழ் வித்து அவருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்தார்.

சேரமான்பால் விடைபெற்றுத் திருவாரூர்க்குத் திரும்புதல்

இங்ஙனம் சேரவேந்தரும் சுந்தரரும் அன்பினால் அளவளாவி மகிழ்ந்திருக்கும் நாட்களில் திருவாரூர்ப் பெருமானைக் கண்டிறைஞ்சி மீண்டுறவேண்டுமென்ற எண்ணம் சுந்தரர்க்கு உண்டாயிற்று. அந்நினைவு மீதூரப்பெற்ற சுந்தரர்,

பொன்னு மெய்ப்பொருளுந் தருவானைப்
 போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானைப்
பின்னை யென்பிழையைப் பொறுப்பானைப்
 பிழையெலாந்தவிரப் பணிப்பானை
இன்ன தன்மைய னென்றறியொண்ணா
 எம்மானை எளிவந்தபிரானை
அன்னம்வைகும் வயற்பழனத்தணி
 யாரூரானை மறக்கலுமாமே

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப்பாடித் தமது ஆற்றாமை யினைச் சேரமானுக்குணர்த்தி விடைபெற முயன்றார். தோழராகிய சுந்தரரது உள்ளக் குறிப்பினையுணர்ந்த

சேரமான், அவரை நோக்கி 'இன்றுமது பிரிவாற்றேன் என்செய்வேன்' என்றுரைத்து மிகவும் வருந்தினார். சேரமான் பெருமானைப்பிரியாத பேரன்பினராய சுந்தரர் வேந்தர் பெருமானாகிய அவரை நோக்கி 'இந்நாட்டிற் குளவாம் இடர்நீங்கப் பகைநீக்கி அரசாளுதல் நுமது கடன்' என அன்பினால் அறிவுறுத்தினார். 'இவ்வுலக ஆட்சியும் வானுலக ஆட்சியுமாக அமைந்து எனக்கு இன்பஞ்செய்வன நும்முடைய திருவடித்தாமரைகளே, செல்வத் திருவாரூர்க்கு எழுந்தருள எண்ணிய நுமது விருப்பத்தை நீக்கவும் அஞ்சுகிறேன்' என்றார் சேரமான் பெருமாள். அது கேட்ட வன்றொண்டர், 'என்னுயிருக்கின்னுயிராம் எழிலாரூர்ப் பெருமானை வன்னெஞ்சக் கள்வனேன் மறந்திரேன்' என்றுரைத்துச் சேரமான் பெருமானை வணங்கி விடை கொண்டார். சேரமானும் தம் தோழரை வணங்கித் தமது திருமாளிகையிலுள்ள பெரும்பொருள்களைப் பொதிசெய்து ஆட்களின்மேல் ஏற்றுவித்து நெடுந் தூரஞ்சென்று வழியனுப்பினார். சுந்தரரும் தம் நண்பரை அன்பினால் தழுவி நிறுத்தி விடைபெற்று மலைநாட்டை நீங்கிச் சுரங்களையும் காட்டாறுகளையும் கடந்து கொங்குநாட்டின் தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருமுருகன் பூண்டி வழியே போதற்குத் துணிந்து சென்றார்.

அங்ஙனம் செல்லுங்கால் அவ்வூரிற் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமான், பூதகணங்களை நோக்கி 'நீங்கள் வேடுவராகிச் சென்று சுந்தரருடைய பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்மின்' எனப் பணித்தருள அவர்கள் வேடுவர்களாகச் சென்று சுந்தரர்க்கு முன்னாக நிதிக்குவியலைச் சுமந்து செல்லும் சுமையாட்களை வழிமறித்து அம்பினாலும் வேற்படைகளாலும் அச்சுறுத்தி அவர்களிடமுள்ள பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் கவர்ந்து கொண்டனர். பொருளைப் பறி

கொடுத்த சுமையாட்கள், சுந்தரர் அருகே போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதுகண்ட வேடுவர், இறைவனருள் பெற்ற சுந்தரரை அணுகுதற்கு அஞ்சி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனர். அந்நிலையில் சுந்தரர் திருமுருகன் பூண்டியிலுள்ள திருக்கோயிலுட்புகுந்து இறைவனை யிறைஞ்சி நின்று,

கொடுகு வெஞ்சிலை வடுகவேடுவர் விரவலாமை சொல்லித்
திடுகு மொட்டெனக் குத்திக் கூறைகொண் டாறலைக்குமிடம்
முடுகு நாறிய வடுகர்வாழ் முருகன் பூண்டிமா நகர்வாய்
இடுகு நுண்ணிடை மங்கை தன்னொடும் எத்துக்கிங்
கிருந்தீர் எம்பிரானிரே.

என வரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் பாட்டின் இறுதி தோறும் 'முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய் எத்துக்கிங் கிருந்தீர் எம்பிரானிரே' என வினவிப்போற்றினார். உடனே இறைவனருளால் முன் வழிப்பறிசெய்த வேடுவர்கள் அனைவரும் தாம் கவர்ந்து கொண்டுசென்ற பொருள்களையெல்லாம் அத்திருக் கோயிலின் வாயிலிலே கொண்டுவந்து குவித்தார்கள். அவ்வரும் பொருள்களைக்கண்டு இறைவன் திருவருளை வியந்த நம்பியாரூரர், அவற்றை முன்போற் பொதிசெய்து முன்னையெடுத்துச் செல்லும்படி ஏவலாளர்களுக்குக் கூறி, அப்பதியினின்றும் புறப்பட்டுக் கொங்குநாட்டைக் கடந்து திருவாரூரை யடைந்தார். பூங்கோயிலுட் புகுந்து புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றிப் பரவையாரது மாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

கொங்குநாட்டில் இரக்கமில்லாத சிந்தையினராகிய வடுக வேடுவர்கள் பல்கி வழிப் போவாரைத் துன்புறுத்தி அவர்பாலுள்ள ஆடை அணிகலன் முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் கவர்ந்துகொண்டு வாழ்ந்தனரென்பதும்[1] அக்கொடியோர் நிரம்பிவாழும் திருமுருகன் பூண்டி வழியாகப் பெரும்பொருளுடன் வந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், அவ்வேடர்களால்

நேர்ந்த துன்பத்தை யெண்ணித் திருமுருகன் பூண்டியிற் கோயில்கொண்டருளிய சிவபெருமானைச் செந்தமிழ்ப்பதிகத்தாற் போற்றி வணங்கினாராக, வழிப்போவார்க்குத் தீங்குசெய்து வாழும் அவ்வேடர்களும் தம் கொடுந்தொழிலை நீங்கிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய திருவடிகளைப்பணிந்து அடங்கி யொழுகினார்களென்பதும்,

'எங்கேனும் போகினும் எம்பெருமானை நினைந்தக்கால்
கொங்கே புகினும் கூறைகொண் டாறலைப்பாரிலை'

எனவரும் சுந்தரர் அநுபவ மொழியாலும்,

'வேடர்சுற்றம், படுத்தான் திருமுருகன்பூண்டியினிற்
பராபரத்தேன் மடுத்தான்'

என அவரைக் குறித்து நம்பியாண்டார் நம்பி கூறும் இவ்வரலாற்றுக் குறிப்பாலும் இனிது விளங்கும்.

முதலையுண்ட பாலனை மீட்டுத் தந்தருளுதல்

திருவாரூரிற் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றி மகிழ்ந்திருந்த நம்பியாரூரர், சிலநாட் சென்றபின் தம்கெழுதகை நண்பராகிய சேரமான்பெருமானை நினைந்து மலைநாடு செல்லத் திருவுளங்கொண்டார். சோழநாட்டைக் கடந்து கொங்குநாடடைந்து திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியென்னுந் தலத்தை யணுகி வீதிவழியாகச் சென்றார். அப்பொழுது அங்கே ஒரு வீட்டில் மங்கலவொலியும் அதற்கு எதிர் வீட்டில் அழுகையொலியும் எழுதலைக்கேட்டு அங்குள்ளாரை நோக்கி 'மாறுபட்ட இவ்விரண்டொலியும் ஒருங்கு நிகழக் காரணம் யாது' என வினவினார். அது கேட்ட

1. இங்ஙனம் ஆறலைப்போர் பல்கிவாழும் கொங்குநாட்டிற் புதியராய்ச் சென்றோர் பாதுகாப்பற்ற நிலையிற் பெரிதும் வருத்தமுற்ற அக்கால நிகழ்ச்சியினை யொட்டியே 'ஏமரார் கொங்கேறினார்' (282) என்னும் பழமொழியுண்டாயிற்றுப் போலும்.

வேதியர்கள் சுந்தரரை வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்கள் :—

'ஒத்த பருவத்தினராய் ஐந்து வயது நிரம்பப் பெற்ற சிறுவர் இருவர் மடுவிலே குளித்தபொழுது அவ்விருவருள் ஒருவனை முதலை விழுங்கிற்று. மற்றொருவன் அதன் வாயில் அகப்படாது பிழைத்துக்கொண்டான். பிழைத்த சிறுவனுக்கு இவ்வீட்டில் இப்பொழுது உபநயனம் நடைபெறுகின்றது. இம்மங்கலவொலி இவனோடொத்த வயதினனாய் முதலைவாயில் அகப்பட்டிறந்த தம் புதல்வனை நினைப்பித்தமையால் வருந்திய பெற்றோரது அழுகையொலி அவ்வீட்டில் உண்டாயிற்று' என்பது அவர்கள் கூறிய மறுமொழியாகும். அத்துயரச் செய்திகேட்ட சுந்தரர் சிந்தைகலங்கி நின்றார். அந்நிலையில் புதல்வன் இறந்தமை நினைந்து வருந்தும் வேதியரும் அவர்தம் மனைவியும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வந்த செய்தியுணர்ந்து அழுகை நீங்கி முகமலர்ச்சியுடன் அங்கு ஓடிவந்து அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். அவர்களைக் கூர்ந்து நோக்கிய சுந்தரர், 'புதல்வனை யிழந்தவர்கள் நீவிரோ' எனப் பரிவுடன் வினவினார். அவர்கள் மீண்டும் சுந்தரரை வணங்கி நின்று 'பெரியீர், அதுமுன்னே நிகழ்ந்துபோயிற்று, அது நிற்க, தங்களை நெடுங்காலமாகக் கண்டு வணங்குதற்கு விரும்பியிருந்த எங்களது அன்பு பழுதாகாமல் தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளியது எமது தவப்பேறேயாகும்' என மகிழ்ந்துரைத்தார்கள். தன்னை யடைந்தார்களின் இடர் தீர்த்தருளவல்ல சுந்தரர், 'இவ்வேதியனும் மனைவியும் தம் மகனையிழந்த துன்பத்தையும் மறந்து யான் இங்கு வந்ததற்காக மனம் மகிழ்கின்றார்கள். இவர்களுடைய புதல்வனை முதலை வாயினின்றும் அழைத்துக் கொடுத்த பின்னரே அவிநாசியில் எழுந்தருளிய எந்தை பிரானை யான் இறைஞ்சுதல்

வேண்டும்' என அருளிச்செய்து 'புதல்வனை முதலை விழுங்கிய மடு எங்கேயுளது' என வினவிச்சென்று அம் மடுவின் கரையை யடைந்தார். 'முதலையானது தான் விழுங்கிய புதல்வனை உயிருடன் கரையிற் கொண்டு வந்து தரும்படி அருள் செய்வீராக எனத் திருப் புக்கொளியூர் அவிநாசியில் எழுந்தருளிய சிவபெரு மானை நினைந்து,

எற்றான் மறக்கேன் எழுமைக்கும் எம்பெருமானையே
உற்றாயென் றுன்னையே யுள்குகின் றேனுணர்ந் துள்ளத்தால்
புற்றாடரவா புக்கொளி யூரவி நாசியே
பற்றாக வாழ்வேன் பசுபதியே பரமேட்டியே.

என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடத் தொடங்கினார். இப் பதிகத்தில்,

உரைப்பா ருரையுகந் துள்கவல்லார் தங்க ளுச்சியாய்
அரைக்காடரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாய்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவிநாசியே
கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனையே.

எனவரும் நான்காந் திருப்பாடலைப் பாடும்பொழுது காலனாகிய இயமன், மடுவிலிருந்த முதலை வயிற்றிலே முன்விழுங்கப்பட்டிறந்த புதல்வனது உடம்பைச் சென்ற ஆண்டுகளின் வளர்ச்சியை யுடையதாகச் செய்து அவ்வுடம்பினுள்ளே அப்புதல்வனது உயிரைக் கொண்டுவந்து புகுத்தினான். உடனே முதலையானது மடுவிலிருந்து வெளிப்பட்டு முன்தான் விழுங்கிய புதல்வனைக் கரையிலே கொண்டுவந்து உமிழ்ந்தது. புதல்வனைக்கண்ட தாயார், விரைந்துசென்று தழுவி எடுத்துக்கொண்டார். தாயும் தந்தையுமாகிய அவ் விருவரும் சுந்தரர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி னார்கள். இத்தகைய அற்புத நிகழ்ச்சியை நேரிற் கண்ட அனைவரும் இறைவனது திருவருட்டிறத்தை வியந்து போற்றினார்கள். முதலை வாயினின்றும்

வெளிப்பட்டுய்ந்த மறைச் சிறுவனை நம்பியாரூரர் அவிநாசித் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று அருளாளராகிய இறைவரைத் தொழுது போற்றி வேதியரது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று மங்கல வாத்தியம் முழங்க அப்புதல்வனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்தருளினார்.

திருப்புக்கொளியூரில் மடுவில் நீராடிய மறைச் சிறுவனொருவன் முதலையால் விழுங்கப்பட்டு இறந்து போன துயரச் செய்தி அவ்வூர்க்குச் சென்ற நம்பியாரூரரது திருவுள்ளத்திலே அடங்காக் கவலையை யுண்டு பண்ணிய தென்பது. அவர் அப்புதல்வனை உயிர்ப்பித்தல்வேண்டி அவிநாசி யிறைவரை நினைந்து போற்றிய திருப்பதிகத்துள்,

'வழிபோவார் தம்மொடும் வந்துடன் கூடிய மாணிநீ
ஒழிவதழகோ சொல்லாய் அருளோங்கு சடையானே
பொழிலாருஞ் சோலைப் புக்கொளியூரவி நாசியே
இழியாக் குளித்த மாணி யெனைக்கிறி செய்ததே'

எனவும்,

'புள்ளேறு சோலைப் புக்கொளியூரிற் குளத்திடை
உள்ளாடப் புக்க மாணி யெனைக்கிறி செய்ததே'

எனவும்,

'கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு
காலனையே'

எனவும் நெஞ்சம் நெக்குருகி இறைவனை வேண்டுதலாற் புலனும். இங்ஙனம் இனிமை பொருந்திய செந்தமிழ்ப் பதிகத்தைப்பாடி நம்பியாரூரர் முதலையுண்ட பாலனை மீண்டும் உயிர்பெற்றுவரச் செய்தருளிய இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை

'கொடுத்தான் முதலைகொள் பிள்ளைக்குயிரன்று
புக்கொளியூர்த்
தொடுத்தான் மதுரகவியவி நாசியை'

என நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

சேரமான்பெருமானுடன் அளவளாவி மகிழ்தல்

முதலை யுமிழ்ந்த பாலகனுக்கு முந்நூல் சாத்தி மகிழ்ந்த நம்பியாரூரர், தம் அன்புடைத் தோழர் சேரமான் பெருமானைக் கண்டு அளவளாவி மகிழ வேண்டுமென்னும் பேரார்வத்துடன் மலைநாட்டை நோக்கிச் செல்வாராயினர். நம்பியாரூரர் வஞ்சி நகரத்தை நோக்கி வருதலைக் கேள்வியுற்ற சேரமான் பெருமாள், தம் ஆருயிர்த் தோழராகிய அவரை எதிர் கொண்டு வணங்கி யானைமேலமர்த்தித் தம் நகரத் துக்கு அழைத்துவந்து அரியணையில் அமரச்செய்து பூசித்துப் போற்றினார். சேர மன்னரால் உபசரிக்கப் பெற்ற சுந்தரர் அவருடன் அருகேயுள்ள மலைநாட்டுத் தலங்களை இறைஞ்சி அன்பினால் அளவளாவி மகிழ்ந் திருந்தார்.

திருக்கயிலைக்கு எழுந்தருளுதல்

ஒருநாள் சேரமான்பெருமாள் திருமஞ்சன சாலை யில் நீராடிக்கொண்டிருந்தபொழுது நம்பியாரூரர் திருவஞ்சைக் களத்திறைவனை வழிபடச்சென்றார். திருக்கோயிலிற் புகுந்த சுந்தரர், நெஞ்சம் நெகிழ்ந் துருகிக் கண்ணீர்சோர நிலமிசை வீழ்ந்திறைஞ்சி இறைவனை வேண்டுங் குறிப்புடன் 'அஞ்சைக் களத் தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே, அடியேன் இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்து நீங்கினேன். அடியேனை நின் திருவடியிலே சேர்த்தருளல்வேண்டும்' எனத் 'தலைக்குத்தலைமாலை' என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். இப்பதிகத்தில் 'வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்' எனத் தமது மனக் கருத்தை வெளிப்பட எடுத்துரைத் தார். அடியார்களின் கருத்தறிந்து முடிக்கவல்ல கயிலைப்பெருமான், சுந்தரரது பாசத்தளையை யகற்றி ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வைத் தந்தருளத் திருவுளங் கொண்டார். நம்பியாரூரரைத் திருக்கயிலாயத்திற்கு அழைத்து வரும்படி வெள்ளையானையுடன் தேவர் களைத் திருவஞ்சைக் களத்திற்கு அனுப்பியருளினார்.

சிவபெருமானது அருளாணையினைச் சிறமேற் கொண்டு வெள்ளை யானையுடன் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயில் வாயிலையடைந்த தேவர்கள், அஞ்சைக் களத்தப்பனை வழிபட்டுக் கோயில் வாயிலையடைந்த நம்பியாரூரரைக் கண்டு வணங்கிநின்று 'தாங்கள் இவ்வெள்ளையானையின் மீதமர்ந்து திருக்கயிலைக்கு உடனே வருதல் வேண்டுமென்பது சிவபெருமானது அருளிப்பாடாகும். தாங்கள் ஏவியவற்றைச் செய்ய நாங்கள் காத்திருக்கின்றோம்' என விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். இறைவனது திருவருளை யெண்ணிச் செய்வதொன்றும் அறியாது தம்மை மறந்த வன்றொண்டர், ஈசனது அருளாணையை விரைந்து ஏற்றுக் கொண்டார். தேவர்கள் அவரை வலம்வந்து வணங்கி வெள்ளை யானையின்மீது அமர்த்தினார்கள். அண்டர்கள் போற்ற வெள்ளானையில் ஏறிய வன்றொண்டர். தம்முடைய உயிர்த் தோழரும் மன்னுயிர்கள் கூறும் மாற்றங்களையெல்லாம் உள்ளவாறு உய்த்துணரவல்ல திருவருட் செல்வருமாகிய சேரமான் பெருமானைத் தம்மனத்திற் சிந்தித்துக்கொண்டு கயிலைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வாராயினர்.

தம் உயிர்த்தோழராகிய சுந்தரர் தம்மை நினைத்துச்செல்லும் பேரன்பின் திறத்தைத் திருவருளாற்றலால் விரைந்துணர்ந்த சேரமான் பெருமாள், தம் அருகே நின்ற குதிரையின்மீதேறித் திருவஞ்சைக் களத் திருக்கோயிலுக்கு விரைந்து சென்றார்; வெள்ளை யானையின் மீதமர்ந்து விசும்பிற் செல்லும் சுந்தரராகிய தம் தோழரைக்கண்டார். தமது குதிரையின் செவியிலே திருவைந்தெழுத்தினை உபதேசித்தார். அவ்வளவில் அக்குதிரை வான்வழியே செல்லும் ஆற்றல் பெற்றுத் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெள்ளை யானையை வலம்வந்து அதற்கு முன்னே செல்வதாயிற்று. அப்பொழுது சேரமான் பெருமானைத் தொடர்ந்து பின்சென்ற படைவீரர்கள் குதிரைமீது செல்லும் அரசரைத் தம் கண்ணுக்குப் புலப்படும்

எல்லைவரையிற் கண்டு பின்பு காணப்பெறாது வருந்தினார்கள். வேந்தர்பெருமானைப் பிரியாது உடன்செல்ல வேண்டுமென்னும் மனத்திட்பமுடைய அவ்வீரர்கள், தமது உடைவாளினால் தம் உடம்பை வெட்டி வீழ்த்தி வீரயாக்கையைப் பெற்று விசும்பின்மீது எழுந்து சேரமான் பெருமானைச் சேவித்துச் சென்றார்கள். சேரமான்பெருமாளும் தேவர் குழாமும் முன்செல்லப் பின்சென்ற நம்பியாரூரர்,

> தானெனை முன்படைத்தா னதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
> நானென பாடலந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
> வானெனை வந்தெதிர்கொள்ள மத்தயானை யருள்புரிந்து
> ஊனுயிர் வேறுசெய்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே.

எனவரும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிக்கொண்டு திருக்கயிலாய மலையின் தென்றிசை வாயிலையணுகினார்.

அங்கே சேரமான் பெருமாளும் நம்பியாரூரரும் முறையே குதிரையிலிருந்தும் யானையிலிருந்தும் இழிந்து பல வாயில்களையுங் கடந்து திருவணுக்கன் திருவாயிலை யடைந்தார்கள். அவ்வாயிலில் சேரமான் பெருமான் உள்ளே புக அனுமதியின்றித் தடைப்பட்டு நின்றார். அவருடைய கெழுதகை நண்பராகிய சுந்தரர் உள்ளே புகுந்து அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி நின்று, 'கங்கை சடைக்கணிந்த கடவுளே, நின் திருவடிகளை வணங்கி மகிழ்தற்பொருட்டுக் கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமாள் திருவணுக்கன் திருவாயிற் புறத்தே வந்து நிற்கின்றார் என விண்ணப்பஞ் செய்தார் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சிவபெருமான், பெரிய தேவராகிய நந்தியை நோக்கி, 'சேரமானைக் கொணர்க' எனப் பணித்தருளினார். அவரும் விரைந்து சென்று சேரமான பெருமானை அழைத்து வந்தார். அழைக்கப்பெற்று வந்த கழறிற்றறிவார், இறைவன் திருமுன்பு வீழ்ந்திறைஞ்சி நின்றார். இறைவர், சேரமானை நோக்கி 'நீ இங்கு நாம் அழையா

திருக்க வந்தது எது கருதி' என வினவியருளினார். அது கேட்ட சேர வேந்தர், இறைவனை யிறைஞ்சி 'எம்பெருமானே, அடியேன் நம்பியாரூருடைய திருவடிகளைப் போற்றி அவரேறிய வெள்ளானைக்கு முன் அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு வந்தேன். நினது திருவருட் பெருவெள்ளம அடியேனை ஈர்த்துக்கொண்டு புகுதலால் இங்கு நின் திருமுன் வரப்பெற்றேன். எனது பாசத்தளையை அகற்றுதற் பொருட்டு வன்றொண்டரது தோழமையைத் தந்தருளிய பெருமானே, மறைகளாலும், முனிவர்களாலும் அளவிடுதற்கரிய பெருமானாகிய நின்னைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு திருவுலாப்புறம் என்ற செந்தமிழ்ப் பனுவலொன்றைப் பாடி வந்துள்ளேன். இத் தமிழ்ப் பனுவலை நின் திருச்செவியில் ஏற்றருளல் வேண்டும்' என விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் 'சேரனே, அவ்வுலாவைச் சொல்லுக' எனப் பணித்தருளினார். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தாம் பாடிய செந்தமிழ்ப் பனுவலைக் கயிலைப் பெருமான் திருமுன்னர் எடுத்துரைத்து அரங்கேற்றினார். சேரர் காவலர் பரிவுடன் கேட்பித்த திருவுலாப்புறத்தை ஏற்றருளிய சிவபெருமான், அவரை நோக்கிச் 'சேரனே நீ நம்பியாரூரனாகிய ஆலாலசுந்தரனுடன் கூடி நீவிர் இருவீரும் நம் சிவகணத் தலைவராய் இங்கு நம்பால் நிலைபெற்றிருப்பீராக' எனத் திருவருள் புரிந்தார். சிவபெருமான் அருளிய வண்ணம் நம்பியாரூரர் அணுக்கத் தொண்டு புரியும் ஆலால சுந்தரராகவும் சேரமான் பெருமாள் சிவகணத் தலைவராகவும் திருக்கயிலையில் திருத்தொண்டு புரியும் பேரின்ப வாழ்வில் திளைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

நம்பியாரூரரை மணந்து வாழ்ந்த பரவையாரும் சங்கிலியாரும் சிவபெருமான் திருவருளால் திருக்கயிலையடைந்து முறையே கமலினியாராகவும் அநிந்திதையாராகவும் ஆகி உமையம்மையாருக்குத் தாங்கள் முன் செய்து வந்த அணுக்கத் தொண்டினைச் செய்து மகிழ்ந்தார்கள்.

நம்பியாரூரர் திருவஞ்சைக்களத்திறைவரை வணங்கச் சென்றபொழுது மனைவாழ்க்கையை அறவே வெறுத்து இறைவன் திருவடிகளிற் சேரும் பெரு வேட்கையுடையராய் அஞ்சைக்களத்தப்பனைப் பணிந்து வேண்டினாரென்பது.

வெறுத்தேன்மனை வாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்
விளங்குங் குழைக்காதுடை வேதியனே
இறுத்தாய் இலங்கைக் கிறையாயவனைத்
தலைபத்தொடு தோள்பல இற்றுவிழக்
கறுத்தாய் கடல்நஞ் சமுதுண்டுகண்டம்
கடுகப்பிரமன் தலையைந் திலுமொன்
றறுத்தாய் கடலங் கரைமேன் மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே.

எனத் திருவஞ்சைக்களத்திறைவனைப் பரவிய திருப் பாடலால் இனிது புலனாம்.

எல்லா வுலகங்களையும் பேரூழிக்காலத்தே ஒரு சேர அழித்தலாகிய மகாசங்காரத் தொழிலை மேற் கொண்டமையால் 'நொடித்தான்'[1] என்ற காரணப் பெயருடன் திருக்கயிலாயமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமான், மனைவாழ்க்கையினை அறவே வெறுத்துத் தன்னைச் சரணடைந்த நம்பியாரூரர்க்கு அருள்புரியத் திருவுளங்கொண்டு அவரைக் கயிலாய மலைக்கு அழைத்துவரும்படி தேவர்களுடன் வெள்ளை யானையை அனுப்பியருளினாரென்பது, அவரது அழைப் பினையேற்று கயிலைக்குச் செல்லும் நம்பியாரூரர் இறைவ னருளால் தாம் பெற்ற பெருஞ் சிறப்பினைக் குறித்துப் பாடிய 'தானெனை முன்படைத்தான்' என்ற திருப் பதிகத்தால் இனிது விளங்கும். கயிலைப் பெருமானது ஆணையால் களிற்றுடன் வந்த அமரர்கள்,

1. நொடித்தல் – அழித்தல். நொடித்தான் – மகா சங்காரகாரணனாகிய சிவபெருமான். அவ்விறைவன் எழுந் தருளிய திருமலை கயிலையாதலால் அது நொடித்தான் மலை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

வன்றொண்டரை வலம் வந்து அவரை வெள்ளை யானையின்மேல் அமர்த்தினரென்பது

'வானை மதித்தமரர் வலஞ்செய்தெனை யேறவைக்க
ஆனை யருள்புரிந்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே'

எனவும்,

'விண்ணுலகத்தவர்கள் விரும்ப வெள்ளையானையின் மேல்
என்னுடல் காட்டுவித்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே'

எனவும் வரும் அப்பதிகத் தொடரால் இனிது புலனும். இங்ஙனம் வெள்ளையானையின் மேற்செல்லும் சுந்தரரது யாக்கை ஊனுடம்பால் உளவாம் மாசு நீங்கி இறவா நிலைமைத்தாகிய தூய திருமேனியாய் விளங்கிற்றென்பது.

"வானெனை வந்தெதிர் கொள்ள மத்தயானை யருள்புரிந்து
ஊனுயிர் வேறுசெய்தான் "

எனவும்,

" துஞ்சுதல் மாற்றுவித்துத் தொண்டனேன்
பரமல்லதொரு வேழத்தினை ஆனை தந்தான் "

எனவும் நம்பியாரூரர் தமக்கு இறைவன் செய்த பெருநலத்தை எடுத்துரைத்தலால் நன்கு விளங்கும்.

நம்பியாரூரரைத் தன்மேற்கொண்டு செல்லும் வெள்ளையானை நிலமெங்கும் அதிர்ந்து அசைய விசும்பும் நிலைகெட்டதிர வழியிடையே எதிர்ப்பட்ட மலை முகட்டின்மேல் அடிவைத்தேறியபொழுது, கடற்றெய்வமாகிய வருணன் சுந்தரருடைய திருவடிகளில் மலர்தூவி வழிபட்டனன் என்பது,

'நிலைகெட விண்ணதிர நிலமெங்கு மதிர்ந்தசைய
மலையிடை யானையேறி வழியே வருவேனெதிரே
அலைகடலாலரையன் அலர்கொண்டு முன்வந்திறைஞ்ச'

எனவரும் தொடராற் புலனாகும். வேத ஆகமங்களைக் கற்றுவல்ல மெய்யடியார்கள் கூறும் அரன் நாமமும்

தோத்திரங்களும் வேதவொலியும் எதிர்ந்திசைப்பச் சிவனடித் தொண்டு பூண்ட வாணன் என்பான் சுந்தரரை வரவேற்றனன் என்பதும் இந்திரன், திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் சுந்தரரை எதிர்கொண்டழைத்தன ரென்பதும் யானை மேல்வரும் சுந்தரரைக் கண்ட முனிவர்கள் இவன் யார் என இறைவரை நோக்கி வினவ 'இவன் நந்தம் ஆரூரன்' எனச் சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந் தருளினரென்பதும்,

அரவொலி யாகமங்கள் அறிவாரறி தோத்திரங்கள்
விரவிய வேதவொலி விண்ணெலாம் வந்தெதிர்ந்திசைப்ப
வரமலி வாணன் வந்து வழிதந்தெனக் கேறுவதோர்
சிரமலி யானைதந்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே.

இந்திரன் மால்பிரமன் எழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளமத்த யானை யருள்புரிந்து
மந்திர மாமுனிவர் இவன் ஆரென எம்பெருமான்
நந்தமரூரனென்றான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே.

என நம்பியாரூரர் கூறுமாற்றால் நன்கு தெளியப்படும்.

இவ்வாறு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவஞ்சைக் களத்திலிருந்து வெள்ளானையின் மீதமர்ந்து திருக் கயிலையை நோக்கிச் சென்றபொழுது சிவபெருமானது திருவருட்டிறத்தை வியந்து பாடிய 'தானெனை முன் படைத்தான்' என்ற இன்னிசைத் திருப்பதிகத்தினை வருணனிடத்திற் கொடுத்தருள, அவன் அத்திருப் பதிகத்தினைத் திருவஞ்சைக்களத்திலே உய்த்துத் தெரி வித்தான் என்பர் சேக்கிழார். இச்செய்தி,

ஊழிதோ றூழிமுற்று முயர் பொன்னொடித்தான் மலையைச்
சூழிசை யின்கரும்பின் சுவை நாவலவூரன் சொன்ன
ஏழிசை யின்தமிழா லிசைந் தேத்திய பத்தினையும்
ஆழி கடலரையா அஞ்சையப்பர்க் கறிவிப்பதே.

எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பினால் நன்கு வலியுறுதல் காணலாம். இவ்வாறே சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கயிலையில் இறைவன் திருமுன்னர் அரங்கேற்றிய திருக்கயிலாய ஞானவுலாவை உடனிருந்து கேட்ட மாசாத்தனார், அத்தெய்வப் பனுவலை யுளத்துட்கொண்டு சோழ நாட்டிலுள்ள திருப்பிடவூரிலே வெளிப்படச் சொல்லித் தமிழகத்திலே வழங்கச்செய்தனர் எனச் சேக்கிழாரடிகள் வெள்ளானைச் சருக்கத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளமை இவண் நினைக்கத்தகுவதாகும்.

சிவபெருமான் அனுப்பிய வெள்ளானையின் மீதமர்ந்து திருவஞ்சைக் களத்திலிருந்து கயிலைக்குப் புறப்பட்ட சுந்தரர். தம் அன்புடைத் தோழராகிய சேரமான் பெருமானைச் சிந்தையில் நினைத்துக் கொண்டு சென்றாராக, அதனைத் திருவருளாலறிந்த சேரமான்பெருமாள் நாயனார், தம்முடைய குதிரைக்குத் திருவைந்தெழுத்தினை யுபதேசித்து விசும்பின் வழியே செலுத்திச் சுந்தரர் ஏறிச்செல்லும் வெள்ளானைக்கு முன்பாகக் கயிலாய மலையை யடைந்தனர் என்பது,

சேரற்குத் தென்னா வலர்பெருமாற்குச் சிவனளித்த
வீரக் கடகரிமுன்புதம் பந்தி யிவுளிவைத்த
வீரற்கு வென்றிக் கருப்புவில் வீரனை வெற்றிகொண்ட
சூரற் கெனதுள்ளம் நன்குசெய்தாய் இன்று தொண்டு
பட்டே.

எனவரும் நம்பியாண்டார் நம்பி வாய்மொழியாலும், சுந்தரர் ஏறிச்செல்லும் வெள்ளானைக்குமுன் இவரது குதிரை செல்வதாகத் தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் வரையப் பெற்றுள்ள இராசராசசோழன் காலத்து ஓவியத்தாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

சேரமான் பெருமாளும் அவர் தோழராகிய நம்பியாரூரரும் தாம் இவ்வுலகில் தங்கியிருந்த மக்கள்

யாக்கையுடனேயே தேவர்களாலும் சென்று சேர்தற்கரிய திருக்கயிலாயத்தை அடைந்து மாதொருபாகராகிய சிவபெருமானைக்கண்டுபோற்றி அப்பெருமானது திருவருளின்பத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்தார்களென்பது,

ஞானவாரூரரைச் சேரரையல்லது நாமறியோம்
மானவ ஆக்கையொடும் புக்கவரை, வளரொளிப்பூண்
வானவராலும் மருவற்கறிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயிற் பெருந்தவத்தோர் தங்கள்
கூட்டத்திலே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாலும்,

' களையா வுடலோடு சேரமான் ஆரூரன்
விளையா மதமாரு வெள்ளானைமேல் கொள்ள '

எனவரும் திருவிசைப்பாவினுலும் நன்கு வலியுறுத்தப் பெறும் மெய்ம்மை வரலாருதல் அறிந்து மகிழத்தகுவதாகும்.

தேவார ஆசிரியர் காலம்

1. அப்பரும் சம்பந்தரும்

தமிழகத்திலே பல்லவரென்ற வகுப்பார் புகுந்து நிலைபெறுவதற்கு முன் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே களப்பிரர் என்ற மரபினர் பாண்டி நாட்டிற் புகுந்து அந்நாட்டின் அரசியலைக் கைப் பற்றிக்கொண்டார்களென்பதும், தமிழ்மொழிக்கும் தமிழர் சமயத்திற்கும் இடையூறு விளைத் தார்களென்பதும், மதுரையில் நிகழ்ந்த கடைச்சங்கம் அழிந்த செய்தியாலும் மூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றாலும் நன்கு விளங்கும். சமண சமயத்தினரான இக்களப் பிரரால் பாண்டிநாட்டில் விளைந்த இன்னல்கள் பல. இத்தகைய களப்பிரரது கொடுங்கோலாட்சியையகற்றி மீண்டும் பாண்டியரது பேரரசைத் தோற்றுவித்த பெருந்தகை கடுங்கோன் என்னும் பெயருடைய பாண் டியனாவான். இச்செய்தி வேள்விக் குடிச் செப்பேடு களாலும் சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

தமிழரொடு தொடர்பில்லாத அயல்வேந்தராகிய பல்லவர்கள் தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியாகிய தொண் டைநாட்டைக் கைப்பற்றிக் காஞ்சியைத் தலைநக ராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியது கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் பின்னரேயாகும். பல்லவர்கள் கி பி நான்காம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழகத்திற் புகுந்து ஆளத் தொடங்கினார்களெனினும் அவர்களது ஆட்சி கி பி ஆறும் நூற்றாண்டு வரை தொண்டை நாட்டளவிலேயே நடைபெறுவதாயிற்று. முதல் மகேந்திரவர்மன் காலத்திலேதான் பல்லவராட்சி சோழநாட்டிலும் பரவுவதாயிற்று. கி. பி. ஏழாம்

நூற்றண்டில் மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய இரண்டாம் புலிகேசியென்பான் தொண்டநாட்டின் மேல் முதல்முதல் படையெடுத்து வந்தான். அவனது போர்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறும் ஐகோல் கல்வெட்டில் "துள்ளிவிழும் கயல் மீன்களையொத்த கண்களையுடைய காவிரியாறு, இவனது யானைகளின் மதநீர் விழுந்து தடைப்பட்டுக் கடலிற் செல்ல இயலாமற் போயிற்று. புலிகேசியும் பல்லவப் பனியைப் போக்கடிக்கும் கடுங்கதிரவனுய்ச் சோழ, கேரள, பாண்டியரைக் களிப்புறச் செய்தான்" என குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனல் இரண்டாம் புலிகேசி பல்லவர்மேற் படை யெடுத்து வந்த செய்தி சோழ, கேரள பாண்டியர்களாகிய தமிழ் மூவேந்தர்க்கும் களிப்பினை விளைத்ததென்பது நன்கு புலனுகின்றது. ஆகவே தமிழ்வேந்தர் பல்லவர் ஆட்சியை அகற்றுதற்குரிய காலங்கருதி யிருந்தனரென்பது நன்கு போதரும். தமிழ் வேந்தர் தளர்நிலையும் அயல் வேந்தர் உயர்நிலையும் பெற்றிருந்த காலத்தில்தான் திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் தமிழகத்திலே திருவவதாரஞ் செய்தருளினுர்களென்பதும், அவ்விருபெருமக்களும் தமிழ்நாடெங்கணும் சென்று தெய்வங்கொள்கையால் விளையும் பெருநலங்களையும் அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு. ஊக்கம் முதலிய நற்பண்புகளிற் குறையாது வாழ்தற்குரிய நெறிமுறையினையும் வற்புறுத்தித் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையினை வளம்பெறச் செய்தார்களென்பதும் அவ்விரு பெருமக்களது வரலாற்றல் நன்கு விளங்கும்.

தேவார ஆசிரியர் மூவருள்ளும் முன்னே தோன்றியவர் திருநாவுக்கரசராவர். அவ்வடிகளாரைச் சமணர் சொற்கேட்டு வருத்திய பல்லவமன்னன் கி. பி. 600 முதல் 630 வரை காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த மகேந்திர வர்மனுவன். இவன் இயற்றிய

மத்தவிலாசப் பிரஹசனம் என்ற வடமொழி நாடகத்தில் தன் காலத்தில் நிலவிய பாசுபதம், காபாலம், புத்தம் ஆகிய சமயங்களை மேற்கொண்டொழுகிய மக்களை இழித்துக் கூறியுள்ளான். இந்நாடகத்தில் சமண சமய மக்களை இவ்வாறு இழித்துரையாமையால் இவன் இதனை இயற்றிய காலத்தில் சமண சமயச் சார்புடையவனாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றின் மேலுள்ள உச்சிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பின்புறத்தி லமைந்த சமண முனிவர்களின் கற்படுக்கைகளி லொன்றில் முதல் மகேந்திரவர்மனுடைய சிறப்புப் பெயர் பொறிக்கப் பட்டிருத்தலால்[1] அவ்வேந்தன் சமண சமயத்துறவிகளை ஆதரித்தவனென்பதும் அச்சமயத்தின் வழி ஒழுக விரும்பியவனென்பதும் நன்கு தெளியப்படும். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொண்டை நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் ஆட்சி புரிந்த பல்லவ நூவேந்தனாகிய இம் மகேந்திரவர்மனே திருச்சிராப் பள்ளிப் பெருங்குன்றைக் குடைந்து அங்கே சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயிலமைத்தவனென்பது ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. வடமொழியிற் பெரும் புலமை பெற்று விளங்கிய இவ்வேந்தன், தான் நிறுவிய திருச்சிராப்பள்ளித் திருக்கோயிலில் வடமொழிச் சுலோகங்கள் சிலவற்றைப் பொறித்துள்ளான். தான் புறச் சமயத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவநெறியைக் கடைப்பிடித்துச் சைவனாகிய தன்மையையும் திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேல் அமைந்த குகைக்கோயிலிற் சிவ

1. 1938-ம் ஆண்டின் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டறிக்கை, 2-ம் பகுதி 3-ம் பாரா; செந்தமிழ் 45-ம் தொகுதி பக். 80- 'திருச்சிராப்பள்ளி' என்னும் தலைப்புடைய கட்டுரை.

2. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி I. 33, 34-ம் கல்வெட்டுக்கள்

லிங்கத் திருவுருவத்தை எழுந்தருளுவித்த செய்தியை யும் அச்சுலோகங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளான்.[3] இச் செய்திகளை நுணுகி நோக்குங்கால் இவ்வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே தான் திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றில் இப்பொழுதுள்ள சிவாலயம் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் அதற்குமுன் இவ் வேந்தன் சமண சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகிய காலத்தில் இக்குன்றின்கண்ணே இப்பொழுள்ள திருக் கோயில் இருந்திலதென்பதும் நன்கு புலனும் என்பர்.[3]

சமணர்களாற் கருங்கல்லினோடு பிணித்துக்கடலில் தள்ளப்பெற்ற திருநாவுக்கரச சுவாமிகள், திருவைந் தெழுத்தினை ஓதி இறைவன் திருவருளால் அக் கருங் கல்லே தெப்பமாகப் பெற்றுக் கடலைக்கடந்து திருப் பாதிரிப்புலியூரருகே கரையேறினர். தமக்குத் தோன் றாத் துணையாயுதவிய பெருமான் எழுந்தருளிய திருக் கோயிலையடைந்து 'ஈன்றாளுமாய்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினர். சமணர்கள் செய்த வஞ்சனைகளையெல்லாங் கடந்து திருநாவுக் கரசர் உய்ந்து கரையேற உதவிய இறைவனது திரு வருட்டிறத்தை நன்குணர்ந்த பல்லவ மன்னன், தன் னுடைய பழவினைகளெல்லாம் அற்றொழியத் திருநாவுக் கரசரைப் பணிந்து சைவனாயினன். பாடலிபுத்திரத்தி லிருந்த சமணப் பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் ஒருசேர இடித்து அவற்றின் கற்களைக்கொண்டுவந்து திருவதி கையில் 'குணபர ஈச்சுரம்' என்ற பெயருடைய திருக் கோயிலைக் கட்டினன் என்பது வரலாறு.

புல்லறிவிற் சமணர்க்காப் பொல்லாங்கு புரிந்தொழுகும்
பல்லவனும் தன்னுடைய பழவினைப் பாசம்பறிய
அல்லலொழிந் தங்கெய்தி ஆண்ட அரசினைப்பணிந்து
வல்லமணர் தமைநீத்து மழவிடையோன் தாளடைந்தான்.

3. செந்தமிழ் 45-ம் தொகுதி, பக்கம் 78.

1. பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசர், செய்யுள் 145.

> விடறியாச் சமணர்மொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
> காடவனுந் திருவதிகை நகரின்கண் கண்ணுதற்குப்
> பாடலிபுத் திரத்திலமண் பள்ளியொடு பாழிகளும்
> கூடஇடித்துக் கொணர்ந்து குணபரஈச்சர மெடுத்தான் [2]

எனவரும் சேக்கிழார் வாய்மொழிகளால் இச்செய்தி இனிது புலனாதல் காணலாம்.

குணபரன் என்பது பல்லவ மன்னர்களுள் முதல் மகேந்திரவர்மனைக் குறித்த சிறப்புப் பெயராதல் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்த வல்லத்திலும் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள மகேந்திர வர்மன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களால் இனிது விளங்கும்.[3] திருச்சிராப்பள்ளிக் கோயிலிற் பொறிக்கப் பட்டுள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டு "லிங்கத்தைவழிபடும் குணபரன் என்னும் பெயர் கொண்ட அரசன் இந்த லிங்கத்தினால் புறச்சமயத்திலிருந்து திரும்பிய அவனது ஞானம் நெடுங்காலம் நிலை நிற்பதாகுக" எனக் கூறுதலின், குணபரன் என்னும் பெயருடைய மகேந்திர வர்மன் முன்பு சமண சமயமாகிய புறச்சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகிப் பின்பு இறைவன் திருவருளால் சைவனாகித் திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோயிலைக் கட்டினான் என்பது நன்கு புலனாகும்.[4] மேற்காட்டிய குறிப்புக்களால் குணபரன் என்ற தன் பெயரால் திருவதிகையிற் சிவன் கோயிலைக் கட்டிய பல்லவ வேந்தன் முதல் மகேந்திரவர்மனே யென்பது உறுதி யாகத் தெரிகின்றது.

திருநாவுக்கரசர் இறைவன் திருவருளால் சமண சமயத்தொடர் பொழியச் சைவ சமயத்தை மேற் கொண்ட காலத்து அவர் முதுமைப் பருவத்தினராக

2. பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசர், செய்யுள் 146.
3. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி II, எண் 72.
4. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி I, எண் 33, 34.

இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது அந் நிலையில் அவர்க்கு அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பர் தமிழ் வரலாறு எழுதிய தஞ்சை சீநிவாசபிள்ளை யவர்கள். மகேந்திரவர்மன் ஆட்சி கி. பி. 600 முதல் 630 வரையென்று தெரிதலால் மகேந்திரன் பட்டத்தை யேற்ற காலத்தில் திருநாவுக்கரசர் தருமசேனர் என்ற பெயருடன் சமண சமயத்தில் சார்ந்திருந்தாரென்றும் அவருக்கு அப்பொழுது ஏறக்குறைய முப்பது வயது நடந்ததென்றும் கொள்ளலாம். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் சமணஞ் சார்தற்கு முன் மருணீக்கியார் என்ற இயற்பெயரோடு விளங்கிய அவர் கி. பி. 575-ம் ஆண்டிலோ அதற்கு ஒன்றிரண்டாண்டுகள் முன்னோ பின்னோ திருவவதாரஞ் செய்தருளினரெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். இறைவனருளால் சூலைநோய் தீரப்பெற்று திருநாவுக்கரசு என அழைக்கப்பட்ட இப் பெருந்தகையார், தில்லையம்பலவாணனை வழிபட்டுப் போற்றும் நிலையில், சீகாழியில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் என்னும் இளங்குழந்தை மூவாண்டிலே உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலைப் பருகித் திருநெறியதமிழ் பாடிய வியப்புடைய நிகழ்ச்சியை அடியார்கள் சொல்லக் கேட்டார். உடனே தில்லைப் பெருமான்பால் விடைபெற்றுத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைக் காணவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பத்தால் சீகாழிப்பதிக்குச் சென்றார். அக்காலத்தில் திருநாவுக்கரசரது திருமேனி நிலையினைக் கூறப்போந்த சேக்கிழார்,

> சிந்தையிடை யறாவன்பும் திருமேனி தனிலசைவும்
> கந்தைமிகை யாங்கருத்தும் கையுழவாரப் படையும்
> வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறும்
> அந்தமிலாத் திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தணைய.

என்ற பாடலால் அவரது உடம்பின் முதுமைத் தளர்ச்சியைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். திருநாவுக்கரசர்

முதன் முதல் சீகாழிப்பதியையடைந்து திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரைக் கண்ட காலத்துப் பிள்ளையார்க்கு உபநயனச் சடங்கு முடிந்ததெனப் பெரிய புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. உபநயனம் செய்தற்குரிய பருவம் ஏழாவது வயதெனச் சண்டேசுர நாயனார் புராணத்தில் சேக்கிழார் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். எனவே திருநாவுக்கரசர் சீகாழிக்கு வந்த பொழுது திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு ஏழாவது வயது நிரம்பி எட்டாம் வயது நடந்ததென்பது பெறப்படும்.

சீகாழியில் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருடன் அன்பினால் அளவளாவி மகிழ்ந்த அப்பரடிகள் சம்பந்தர்பால் விடைபெற்றுச் சிவதலங்களை வழிபடச் சென்ற பின்பு ஞானசம்பந்தர் சிலகாலம் சீகாழிப்பதியிலே தங்கியிருந்து பலவகை மிறைக் கவிகளையும் செந்தமிழின் மூல இலக்கியமாகப் பாடிப் போற்றி இறைவனை வழிபட்டிருந்தனர். பின்பு தாமும் அடியார் குழாத்துடன் சிவதலங்களை வழிபட விரும்பிச் சோழநாட்டில் காவிரியின் வடகரை வழியாகச் சென்று மழநாடு, கொங்குநாடு ஆகியவற்றிலுள்ள எண்ணிறந்த சிவாலயங்களை இறைஞ்சிப் பாடினார். பின் சோழ நாட்டை யடைந்து காவிரியின் தென்கரையிலமைந்த திருக்கோயில்களை இறைஞ்சிப்பாடித் திருசெங்காட்டங் குடியை யடைந்தார். அப்பதியிலே பரஞ்சோதியாராகிய சிறுத்தொண்ட நாயனாரால் உபசரிக்கப்பெற்றுக் கணபதீச்சரமென்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை இன்னிசைச் செந்தமிழாற் பாடிப் போற்றினார் எனப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. திருச்செங்காட்டங்குடித் திருப்பதிகத்தில் 'செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய' எனவும் 'கன்னவில்தோட் சிறுத்தொண்டன்', 'சிட்டன் சீர்ச்சிறுத்தொண்டன்' செருவடிதோட் சிறுத்

தொண்டன்' 'சீராளன் சிறுத்தொண்டன்' எனவும் சிறுத்தொண்ட நாயனாரைத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். சிறுத்தொண்டன் என்பது இவ்வடியாரது இயற்பெயரன்று; பரஞ்சோதியார் என்பதே இவரது இயற்பெயராகும். இவர் சிவனடியார்கள்பால் மிகவும் சிறுமை யுடையராகப் பணிந்தொழுகிய காரணத்தால் சிறுத்தொண்டர் என அழைக்கப்பெற்றார். இச்செய்தி,

சீதமதி யரவினுடன் செஞ்சடைமேற் செறிவித்த
நாதனடியார்தம்மை நயப்பாட்டு வழிபாட்டால்
மேதகையா ரவர்முன்பு மிகச்சிறிய ராயடைந்தார்
ஆதலினாற் சிறுத்தொண்ட ரெனநிகழ்ந்தார் அவனியின்மேல்.[1]

எனவரும் பெரிய புராணச் செய்யுளாற் புலனாதல் காணலாம். சம்பந்தர் திருச்செங்காட்டங்குடியிற் சென்று சிறுத்தொண்டரால் உபசரிக்கப்பெற்ற காலத்தில் அவருடைய அருமைப் புதல்வர் சீராளதேவர்க்கு மூன்றும் ஆண்டு நிரம்பி அக்குழந்தையைப் பள்ளி பயில வைத்தார்கள் என்பர் சேக்கிழார்[2]. பரஞ்சோதியார் செங்காட்டங்குடியில் தங்கி மனையறம் நிகழ்த்தி அடியார்களைப் போற்றிச் சிறுத்தொண்டராகத் திகழ்வதற்கு முன்னே அவர், போர்த்துறையில் வல்லவராய் அரசனால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுப் பகைவென்று திறை கொண்டு சேனைத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தாரென்பது பெரிய புராணத்தால் நன்கறியப்படும். படைத் தலைவராகிய பரஞ்சோதியார் தம் வேந்தன் பொருட்டுப் போர் மேற்கொண்டு சென்று வடநாட்டில் வாதாபி யென்னும் பழைய நகரத்தை அழித்து ஆங்குள்ள பல வகைப் பொருள்களையும் தம் அரசன் முன் கொணர்ந்தார் எனப் பெரிய புராணம் கூறும்.

---

1. சிறுத்தொண்டர் புராணம் செய்யுள். 15.
2. ,, ,, 22, 23.

வாதாபி என்பது மேலைச்சளுக்கிய நாட்டின் தலை நகராகும். இதனை யிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த சாளுக்கியவேந்தனாகிய இரண்டாம்புலிகேசியென்பான் முதல் மகேந்திரவர்மன் ஆட்சியில் முதன்முறை யாகத் தொண்டை நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்தான். அவன் வந்த காலத்துப் பல்லவ மன்னன் காஞ்சி யிலுள்ள கோட்டையில் ஒளிந்துகொண்டானென்று ஐகோல் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. மகேந்திரன் தன் பகைவர்களைப் புள்ளலூரில் வென்றான் என்று நந்திவர்ம பல்லவன் அளித்த காசாக்குடிச் செப்பேடு கூறுகின்றது. யுவான் சுவாங் என்னும் சீனதேச யாத்திரிகன் கி. பி. 641-ம் ஆண்டில் வாதாவி நகர்க்குச் சென்று அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்தபொழுது தான் கண்ட அந் நகரத்தின் சிறப்பியல்பினைத் தனது யாத்திரைக் குறிப்பில் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளான். அக்குறிப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் கி. பி. 641-ம் ஆண்டிலோ அதற்கு முன்னோ வாதாபி நகரம் அழிந்திருத்தலியலா தென்பது திண்ணம். முதல் மகேந்திர வர்மனுடைய புதல்வனாகிய நரசிங்கப் போத்தரையன் என்பான் தன் நாட்டின்மேல் இரண்டாம் முறையாகப் படை யெடுத்துவந்த சளுக்க வேந்தனாகிய புலிகேசியைப் பரியளம், சூரமாரம், மணிமங்கலம் முதலிய ஊர்களிற் பொருது வென்றான். அவ்வளவில் நில்லாது சளுக்க வேந்தனைத் துரத்திச் சென்று அவனது வாதாவி நகரத்தைக் கைப்பற்றி யழித்தான். அவ்வூரில் வெற்றித்தூண் ஒன்றை நாட்டி அதன்மேல் தன் வீரச் செயலைக் கூறும் கல்வெட்டினையும் பொறித்தான்.[1] பல்லவன் வாதாவி நகரத்தில் நாட்டிய அவ்வெற்றித் தூணில் 'மகாமல்ல' 'க்ஷிதிபுஜாம் அக்ரேஸர: பல்லவ' 'ஸ்தம்பம் ஜய' என்ற தொடர்கள் இக்காலத் திலும் அழியாது காணப்படுகின்றன. மகாமல்லன்

1. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி XI, எண் 1.

என்ற சிறப்புப் பெயருடையவனும் அரசர்களில் முதல்வனுமாகிய நரசிங்கவர்ம பல்லவனால் நாட்டப் பட்டது அவ்வெற்றித்தூண் என்பது அதன்கட் காணப் படும் மேற்காட்டிய தொடர்களால் இனிது புலனும்.

நரசிங்கவர்ம பல்லவனுடைய படைகள் மேலைச் சளுக்கிய நாட்டின்மேற் சென்று வாதாவி நகரத்தை யழித்த செயல் கி. பி. 642-ல் நடந்திருத்தல் வேண்டு மென்பர் வரலாற்றுராய்ச்சியாளர். நரசிங்கவர்மன் ஆட்சியில் நடந்த இவ்வாதாவிப் போர் இவன் பேரன் பரமேசுரவர்மனால் அளிக்கப்பட்ட கூரம் சாசனத்திற் குறிக்கப்பட்டுளது. இப்பெரும் போரில் நரசிங்கவர்ம னுக்குச் சேனைத்தலைவராயிருந்து வியக்கத்தக்க பெரு வெற்றியைத் தந்தவர் பரஞ்சோதியாரென்னும் இயற் பெயருடைய சிறுத்தொண்ட நாயனாராவர். வாதா விப் போரில் இவர் தேடித்தந்த வெற்றியினை,

மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை
வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும்
பரித்தொகையும்
இன்னன எண்ணில கவர்ந்தே இகலரசன்
முன்கொணர்ந்தார்.

எனவரும் செய்யுளால் சேக்கிழார் பெருமான் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு நரசிங்கவர்மனது படைத்தலைவரா யிருந்து வடபுலத்திற்சென்று செய்த பெரும்போரில் வாதாவி நகரத்தையழித்த பரஞ்சோதியாரே பின்னர் அவ்வேந்தனது விருப்பத்திற்கிசைந்து தமது பிறந்தக மாகிய திருச்செங்காட்டங்குடியை யடைந்து மனைத் தக்க மாண்புடைய மனைவியாராகிய வெண்காட்டு நங்கையாருடன் மனையறம் நிகழ்த்திச் சிவனடியார் களுக்குத் திருவமுதளித்துச் சிறுத்தொண்டர் என்னும்

சிறப்புப் பெயர் பெற்றுத் திகழ்ந்தாரென்பது பெரிய புராணத்தையும் வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்வார்க்கு இனிது விளங்கும்.

கி. பி. 642-ல் வாதாவி நகரத்தைக் கைப்பற்றிய பரஞ்சோதியார், பல்லவமன்னன் வேண்டுகோட்கிணங்கிச் சேனைத் தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகிச் செங்காட்டங்குடியினையடைந்து மனையறம் நிகழ்த்துங்கால் அவர்க்குச் சீராளன் என்னும் அருமைப் புதல்வன் பிறந்தது கி. பி. 644-ஆம் ஆண்டிலெனக் கொள்ளலாம். அவனுக்கு மூன்றும் வயது நிகழ்ந்த கி. பி. 647-ஆம் ஆண்டினையடுத்துத்திருஞானசம்பந்தர் திருச்செங்காட்டங்குடியடைந்து சிறுத்தொண்ட நாயனாரால் உபசரிக்கப்பெற்றாரெனக் கருதுதல் பொருத்தமுடையதாகும். உபநயனஞ்செய்யப்பெற்றுச் சீகாழிப்பதியிலிருந்த திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைத் திருநாவுக்கரசர் சந்தித்தபொழுது பிள்ளையார்க்கு எட்டாம் வயது நிகழ்ந்ததென்பது முன்பு விளக்கப்பட்டது. அதன்பின் சம்பந்தர் மேற்கொண்ட தலயாத்திரையில் ஓராண்டு கழிந்திருத்தல் கூடும். ஆகவே அவர் திருச்செங்காட்டங்குடியில் சிறுத்தொண்டரால் உபசரிக்கப்பெற்ற காலமாகிய கி. பி. 647-ல் அவருக்கு ஒன்பது வயது நடைபெற்றதெனக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் கொள்ளவே திருஞானசம்பந்தர் திருவவதாரம் செய்தருளியது கி. பி. 638-ம் ஆண்டினையடுத்து நிகழ்ந்ததென்பது ஒருவாறு உய்த்துணரப்படும்.

செங்காட்டங்குடியிலிருந்து புறப்பட்ட சம்பந்தர் திருப்புகலூரில் முருகனார் திருமடத்தில் சிறுத்தொண்டர் நீலநக்கர் முதலிய அடியார்களுடன் தங்கியிருந்தபொழுது திருநாவுக்கரசர் திருவாரூரை யிறைஞ்சிப் போற்றி வருபவர், ஞானசம்பந்தரை இரண்டாம் முறையாகச் சந்தித்தாரென்பதும், அவ்விரு பெருமக்களும் திருக்கடவூர், திருவீழிமிழலை முதலிய பல தலங்

களை வணங்கிப்பாடித் திருமறைக்காட்டில் தங்கியிருந்தபொழுது பாண்டிநாட்டிலிருந்து மங்கையர்க்கரசியாராலும் குலச்சிறையாராலும் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் திருஞானசம்பந்தரை வணங்கிப் பாண்டி நாட்டுக்கு எழுந்தருளும்படி வேண்டிக்கொள்ளப் பிள்ளையாரும் அதற்கு இசைந்து தென்றமிழ்நாட்டிற் சிவநெறி வளர்க்க எழுந்தருளினாரென்றும் கூறுவார் சேக்கிழார். பிள்ளையார் தென்னாட்டிற் சென்று திருவாலவாயிறைவர் திருவருளால் புறச்சமய இருள் நீக்கிச் சிவநெறியை நிலைநாட்டிய காலத்து அவர்க்குப் பத்தாம்வயது நடைபெற்றதெனக் கொள்ளலாம். அக்காலம் கி பி. 648-ம் ஆண்டையொட்டியதாகும். கி. பி. 640 முதல் 670 வரை பாண்டிநாட்டை ஆட்சி புரிந்த வேந்தன் மாறவர்மன் அரிகேசரியென்ற பெயருடைய பாண்டியனாவன். இவன் செழியன் சேந்தன் என்பவனுடைய புதல்வன். இவனைச் சுந்தர பாண்டியனெனவும் கூன்பாண்டியனெனவும் திருவிளையாடற்புராணம் கூறும். இவன் சேர வேந்தனையும் குறுநில மன்னர்களையும் பாழி, நெல்வேலி, செந்நிலம் முதலான ஊர்களிற் பொருது வென்றனன் என்றும் சோழர்க்குரிய தலைநகராகிய உறையூரை ஒருபகலிற் கைப்பற்றினன் என்றும் வேள்விக்குடி செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இக்குறிப்பினை நுணுகி நோக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் இவன் முதலில் சோழமன்னனை வென்று உறையூரைக் கைப்பற்றி யிருத்தல் வேண்டுமென்றும் பிறகு அவ்வளவன் வேண்டிக்கொண்டவாறு அவன் மகளார் மங்கையர்க்கரசியாரை மணந்து பகைமை யொழிந்து உறவும் நட்பும் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்றும் உய்த்துணர்ந்து கூறுவர்.[1]

மாறவர்மன் அரிகேசரியாகிய இவ்வேந்தன், முதலில் சமண சமயப் பற்றுடையவனாக இருந்து

1. பாண்டியர் வரலாறு, இரண்டாம் பதிப்பு பக் 41.

பின்னர் இவனது மனைவியார் மங்கையர்க்கரசியார் மந்திரியார் குலச்சிறையார் ஆகிய இப்பெருமக்களது நன்முயற்சியால் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை வணங்கி அவர் திருக்கரத்தால் திருநீறு அணியப் பெற்று வெப்பு நோயும் கூனும் தவிர்ந்து நின்றசீர் நெடுமாறன் என அழைக்கப்பெற்றான் என்பது வரலாறு. 'நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்' என இவ்வேந்தர் பெருமானைச் சிவனடியாருள் ஒருவராக வைத்துப் போற்றுவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். இத்தென்னவர் பெருமானுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாராகிய பெருநம்பி குலச்சிறையாரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை மதுரைக்கு அழைத்துப் போற்றித் தெய்வத் தமிழாற் சிவநெறி வளர்த்த பெருந் திருவினரென்பது ஞானசம்பந்தர் வரலாற்றால் நன்கு விளங்கும்.

நின்றசீர் நெடுமாறனுக்கு மகனாகிய கோச்சடையன் ரணதீரன் என்பான் கி. பி. 670 முதல் 710 வரை பாண்டி நாட்டையாண்டான். அவன் கி. பி. 674-ல் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்த முதலாம் விக்கிரமாதித்தனை மருதூரிலும் மங்கலபுரத்திலும் எதிர்த்துப் பொருது தோல்வியுற்றோடச் செய்தமையும், இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனாகிய சளுக்க விக்கிரமாதித்தனைப் பொருது துரத்தும் இப் போர் நிகழ்ச்சியிற் பல்லவ வேந்தனாகிய முதலாம் பரமேசுரவர்மனும் அவன் மகன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனும் கலந்து கொண்ட செய்தியும் வேள்விக்குடி, கூரம், கேந்தூர் என்னுமிடங்களிற் கிடைத்த பாண்டிய பல்லவ சளுக்கர்களின் செப்பேடுகளைக் கொண்டு வரலாற்றாசிரியர்களால் நன்காராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இனி, கோச்சடையன் ரணதீரன் என்பான், நின்ற சீர் நெடுமாறனுக்குப்பின் ஆட்சியுரிமை பெற்றதுபோல முதலாம் பரமேசுரவர்மனும் தன் பாட்டனாகிய வாதாவி கொண்ட நரசிம்மவர்மனுக்குப்பின் இரண்டாண்டுகளில் ஆட்சியுரிமை பெற்றுள்ளான். எனவே கோச்சடையன் ரணதீரனுக்குத் தந்தையாகிய நின்றசீர் நெடுமாறனும் பரமேசுரவர்மன் ஆட்சிக்கு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் மறைந்த வாதாவிகொண்ட நரசிங்கவர்மனும் சமகாலத்தவரென்பதும், நின்றசீர் நெடுமாறனது வெப்புநோய் நீக்கிய சம்பந்தரும், வாதாவி கொண்ட நரசிம்ம பல்லவனுடைய படைத் தலைவராகிய சிறுத்தொண்டரும் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இத்தமிழகத்தே வாழ்ந்த திருவருட் செல்வர்களென்பதும் நன்கு தெளியப்படும்.

இம்முடிபினை முதன் முதல் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்திய பெருமை மனோன்மணீய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களுக்கே யுரியதாகும். அவர்கள் தமது நுண்ணுணர்வினால் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட இக்கொள்கை அவர்கட்குப் பின் கிடைத்த சாசனங்களாகிய வரலாற்றுச் சான்றுகளாலும் உறுதிபெற நிலைத்துவிட்டது. சம்பந்தர் காலத்தைப் பற்றிய பிள்ளையவர்களது ஆராய்ச்சி முடிபு ஏனைய சைவத் திருமுறையாசிரியர்களின் காலத்தைக் கண்டறிதற்கும் சிறந்த எல்லைக் கல்லாகத் திகழ்கின்றதென்பதனை வரலாற்றாசிரியர்கள் நன்குணர்வார்கள்.

2. சுந்தரர்

நம்பியாரூரர் சிவனடியார்கள் அறுபத்து மூவருள் இறுதியில் வாழ்ந்தவரென்பது அவ்வடியார்களைப் போற்றிப் பரவிய திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத்தால் நன்கு விளங்கும். திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் இறைவனது திருவடி நீழலடைந்து

இன்புற்ற சில நாட்களுக்குப் பின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தமிழகத்திலே திருவவதாரஞ் செய்து திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பெருமானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பெற்றுப் 'பித்தா' என்பது முதல் 'ஊழிதோறூழி' யென்பதீருகவுள்ள திருப்பாடல்களைப் பாடித் திருக் கயிலையை அடைந்தாரென்பது வரலாறு.

"பின்பு சில நாளின்கண் ஆரூர் நம்பி
பிறங்குதிருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தா
வென்னும்
இன்பமுதல் திருப்பதிகம் 'ஊழிதோறும்'
ஈருய் முப்பத்தொண்ணுயிரமதாக
முன்பு புகன்றவர் நொடித்தான் மலையிற் சேர்ந்தார்"

எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணச் செய்யுளால் இவ்வுண்மை புலனுதல் காணலாம்.

திருஞானசம்பந்தபிள்ளையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் அடியார் குழுவுடன் ஈறில் பெருஞ் சோதியினிற் புகுந்து சில மாதங்கள் கழித்தே திருநாவுக்கரசர் திருப்புகலூரில் நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவாகி அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் அமர்ந்து இன்புற்ருர். இச்செய்தி பெரியபுராணத்திற் கூறப்படும் இவ்விரு பெருமக்கள் வரலாறுகளையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்வார்க்கு நன்கு புலனும். திருநாவுக்கரசர் திருவவதாரஞ் செய்தருளியதாகக் கருதப்படும் கி. பி. 575-ம் ஆண்டுடன் அவர் இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்த காலமாகிய எண்பத்தோராண்டுகளையும் சேர்த்துக் கணக்கிட அவர் திருப்புகலூரில் இறைவன் திருவடியிற் கலந்து மறைந்த காலம் கி. பி. 656-ம் ஆண்டினையொட்டியதென்பது ஒருவாறு புலனும். இக்காலப் பகுதியையடுத்து ஒருசில ஆண்டுகளுக்குப் பின் தோன்றியவர் சுந்தரர் என முன்னோர் கூறுதலால் அப்பெருந்தகையார் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. ஏழாம்

நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுமாமெனக் கொள்வது பெரிதும் பொருத்த முடையதாகும். இம்முடிபினை வலியுறுத்தற்குரிய சான்றுகள் சில சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்களிற் காணப் படுகின்றன.

சுந்தரர், தம் காலத்தில் தமிழகத்திலே பெருவேந்தனுகவும் சிறந்த சிவனடியாராகவும் திகழ்ந்த வேந்தர் பெருமானொருவனைக் "கடல்சூழ்ந்த உலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்" எனத் தாம் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். இத்தொடரில் அமைந்துள்ள 'காக்கின்ற' என்னும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சமானது, இங்ஙனங் குறிக்கப் பட்ட காடவர்கோனுகிய கழற்சிங்கன் சுந்தரர் காலத்தில் வாழ்ந்தவன் என்பதை நன்கு தெளிவிப்பதாகும். காடவர் என்பது பல்லவர் மரபினரைக் குறித்து வழங்கும் பெயர்களுள் ஒன்று. எனவே இங்குக் கழற் சிங்கன் எனப் போற்றப்பட்ட வேந்தர் பெருமான் பல்லவர்குலத் தோன்றலென்பதும் இனிது புலனும். திருத்தொண்டத் தொகையடியார்களுள் ஒருவராக இக் கழற்சிங்கன் போற்றி வழிபடப்பெற்றிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இவ்வரசர் பெருமான் சிறந்த சிவபத்தனென்பது நன்கு தெளியப்படும். இப்பெருந் தகைக்கு வழங்கும் கழற்சிங்கன் என்ற பெயரில் உள்ள கழல் என்பது இவரது வெற்றித்திறத்தை விளக்குதற்கியைந்த அடைமொழியாகும். ஆகவே சிங்கன் என்பதே இவரதுஇயற்பெயராகச் சுந்தரராற் குறிக்கப்பட்ட தெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நரசிங்கன் என்ற பெயரைச் சிங்கன் என வழங்கும் மரபுண்மை சிங்கப் பிரான் சிங்கப்பெருமாள் என்ற பெயர் வழக்கத்தால் நன்குணரலாம். எனவே திருத்தொண்டத்தொகையில் கழற்சிங்கன் எனக் குறிக்கப்பெற்ற பல்லவ வேந்தன்

நரசிங்கன் என்ற இயற் பெயரையுடைய தோன்றல் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்தையொட்டி ஆட்சி புரிந்த பல்லவ வேந்தர்களுள் சிங்கன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டவர் இருவர். அவருள் முதலாமவன் வாதாவிகொண்ட நரசிங்கவர்மன். இரண்டாமவன் இராஜசிங்கன் என வழங்கும் இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனாவான். இவ்விருவருள் முதல் நரசிங்கவர்மன் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் காலத்தவன் என்பதும் சிறுத்தொண்டராகிய பரஞ்சோதியார் இவ்வேந்தனது படைத்தலைவராய்ச் சென்று வாதவி நகரத்தை வென்றனரென்பதும் முன்னே விளங்கப்பெற்றன. திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் இறைவன் திருவடியடைந்த சில ஆண்டுகள் கழித்துத் தோன்றிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் தம்காலத்து வேந்தனாகப் போற்றப்பெற்ற கழற்சிங்கன் என்பான் முதலாம் நரசிம்மவர்மனாக இருத்தல் இயலாது. எனவே இராசசிங்கன் என அழைக்கப்பெறும் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனே காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் எனச் சுந்தரமூர்த்திகளாற் போற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படும். இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனாகிய இவ்வேந்தன் காஞ்சியில் இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்ற பெயராற் கயிலாசநாதர் கோயிலைக் கட்டியவன் மாமல்லபுரத்தில் இவ்வேந்தன் இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம், க்ஷத்திரியசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்னும் இரண்டு திருக்கோயில்களைக் கட்டியிருத்தலால் இவனுக்கு க்ஷத்திரியசிம்மன் என்ற பெயரும் வழங்கியதெனத் தெரிகிறது. எனவே இவன் நரசிம்மன், இராசசிம்மன், க்ஷத்திரியசிம்மன் என்ற மூன்று பெயர்களையுடையனாயிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்று பெயர்களிலும் சிம்மன் அல்லது சிங்கன் என்பதே இவனது இயற்பெயராகச் சிறப்பிக்கப்பெற்றிருத்தலைக் காண

லாம். இவனுக்குரிய மூன்று பெயர்களுள் ஒன்றை மட்டும் பிரித்துக் கூறாமல் அவை மூன்றையும் உளப் படுத்திக்கூறும் முறையில் இவனது இயற்பெயராகிய சிங்கன் என்பதற்கு முன் இவன் பெற்ற வெற்றித் திறத்தை அறிவிக்கும் கழல் என்னும் அடைமொழியை யுஞ் சேர்த்துக் கழற்சிங்கன் என நம்பியாரூரர் சிறப் பித்துப் போற்றினாராதல் வேண்டும்.

காஞ்சிக் கயிலாசநாதர் கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்ட வடமொழிக் கல்வெட்டு இராசசிம்ம பல்லவனைச் சிவசூடாமணியென்று புகழ்ந்து போற்றுகின்றது.[1] இவ்வாறே மாமல்லபுரத்தில் அமைந்த இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரக் கல்வெட்டும் பனைமலைக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டும் இவனைச் சிவசூடாமணியென்றே சிறப்பித் துரைக்கின்றன.[2] பரமேச்சுரனே இராசசிங்கப் பல்லவ னாக அவதரித்துள்ளாரென்று காசாக்குடிச் செப்பேடு கூறுகின்றது.[3] இவ்வேந்தனைப் பரம மாகேச்சுரனென உதயேந்திரச் செப்பேடு உயர்த்துப் போற்றுகின்றது.[4] இவன் காஞ்சியிற் கயிலாயத்தை யொத்த பெருங் கோயிலொன்றை யமைத்துச் சிவபெருமானை வழிபட்ட பெருமையுடையவனென்பது வேலூர்ப் பாளையம் செப்பேட்டிற் கூறப்பட்டுள்ளது.[5] இவ்விரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் காஞ்சிமா நகரில் எடுப்பித்த கயிலாச நாதர் திருக்கோயிலில் இவனுக்கு அந்நாளில் வழங்கிய இருநூற்றைம்பது பட்டங்கள் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன.[6] அவற்றுள் 'சங்கரபக்தன்' 'ஈசுவரபக்தன்' 'சைவ சித்தாந்த மார்க்கே' என்பன குறிப்பிடத்தக்கன

1. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு, தொகுதி I, எண் 24.
2. ஷை எண் 31, Epigraphi Indica, Vol. XIX, No. 18.
3. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு, தொகுதி II, எண் 73.
4. ஷை எண் 74.
5. ஷை எண் 98.
6. ஷை தொகுதி I எண் 25.

வாகும். இவற்றுள் இறுதியிற் குறிக்கப்பட்ட வடசொற் றொடர் சைவசித்தாந்த நெறியைப் பின்பற்றியவன் என்ற பொருளைத் தருவதாகும். "துஷ்யந்தன் முதலான அரசர்கள் தெய்வமொழியைக் கேட்டார்க ளென்பதில் வியப்பில்லை. நற்குணங்கள் பறந்தோடிப் போன இக்கலியுகத்தில் அத்தகைய அசரீரியை ஸ்ரீ-பரன் (இராசசிம்மன்) கேட்டது வியப்பைத் தருவதே" எனக் காஞ்சிக் கயிலாயநாதர் கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்ட வடமொழிக் கல்வெட்டுக் கூறுதலால் இவ்வேந்தர் பெருமான் இறைவனது திருவாக்காகிய அசரீரியைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பெருமையுடையவ னென்பது உய்த்துணரப்படும். இவ்வாறு இராசசிம்ம னாகிய கழற்சிங்கன் அசரீரி கேட்ட வரலாற்றை ஆசிரியர் சேக்கிழார், பூசலார் நாயனார் புராணத்தில் தெளிவாக விரித்துக்கூறியுள்ளார். காடவர் கோமா னாகிய வேந்தன் காஞ்சியில் சிவபெருமானுக்குக் கருங் கல்லினாற் கோயில் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானை அங்குத் தாபிக்கக் கருதிய நல்ல நாளில் திருநின்ற வூரில் வாழ்ந்த மறையவராகிய பூசலார் நாயனாரும் தாம் பல ஆண்டுகள் நினைந்து மனத்தினால் அமைத்த மனக்கோயிலில் இறைவனை யெழுந்தருளச் செய்வதற்கு அவ்வேளை நிச்சயித்தாரென்பதும், பூசலாரது மனக் கோயிலில் முதன்முதல் எழுந்தருளக் கருதிய சிவ பெருமான் அதற்கு முதல்நாள் இரவிலே பல்லவ மன்னன் கனவிலே தோன்றிக் காஞ்சியிலமைத்த கற்றளிக்குக் கடவுள் மங்கலம் செய்யக் குறிப்பிட் டிருந்த அந்நாளை மாற்றி வேறொரு நாளில் அதனைச் செய்யும்படி அறிவுறுத்தி மறைந்தாரென்பதும் வரலாறு.

"காடவர்கோமான் கச்சிக் கற்றளியெடுத்து முற்ற
மாடெலாஞ் சிவனுக்காகப் பெருஞ்செல்வம் வகுத்தல் செய்வான்

நாடமா லறியாதாரைத் தாபிக்கும் அந்நாள் முன்னாள்
ஏடலர் கொன்றைவேய்ந்தார் இரவிடைக் கனவிலெய்தி,

நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்துசெய்த
நன்று நீடாலயத்து நாளை நாம் புகுவோம் நீயிங்
கொன்றியசெயலை நாளையொழிந்துபின் கொள்வாயென்று
கொன்றைவார் சடையார்தொண்டர் கோயில்கொண்
டருளப் போந்தார்.

எனவரும் பூசலார் நாயனார் புராணச் செய்யுட்களால் இதனை நன்குணரலாம். காஞ்சியிலுள்ள கயிலாசநாதர் கோயிற் கல்வெட்டையும் பூசலார் நாயனார் புராணத்தையும் உடன் வைத்து ஆராய்வார்க்குப் பூசலார் புராணத்திற் கச்சிக் கற்றளியெடுத்தவனாகக் கூறப்படும். காடவர் கோமானும் காஞ்சிக்கயிலாய நாதர் திருக்கோயிலைக் கட்டிய இராசசிம்ம பல்லவனும் ஒருவனே யென்பது நன்கு விளங்கும்.

இதுகாறும் கூறிய செய்திகளால் இராசசிம்மனென்னும் இப்பல்லவ வேந்தன் ஈடும் எடுப்புமற்ற சிவபத்தனாகத் திகழ்ந்தவனென்பது நன்கு தெளியப்படும். சிவபெருமான்பால் எல்லையற்ற பேரன்பினைச் செலுத்திய இப்பல்லவ வேந்தனையே சுந்தரர் தாம் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத்தில் "கடல் சூழ்ந்த உலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்" எனப் போற்றினாரெனக் கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்த முடையதாகும். ஆகவே தம் காலத்தில் அரசுபுரிந்த பெரு வேந்தனாகச் சுந்தரராற் பாராட்டப் பெற்ற காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் என்பான் காஞ்சிமா நகரிலிருந்து கி. பி. 690 முதல் 720 வரை ஆட்சிபுரிந்த பல்லவவேந்தனாகிய இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனே யென்பது நன்கு துணியப்படும்.

நம்பியாரூரரை அன்பினால் மகன்மைகொண்டு வளர்த்தவர் திருநாவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு

திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த குறுநில மன்னராகிய நரசிங்க முனையரையர் எனப் பெரிய புராணம் கூறும். முற்காலத்தில் பேரரசர்கள் தமக்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னர்க்கும் அமைச்சர், படைத் தலைவர் முதலாயினோர்க்கும் பட்டங்கள் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்யுங்கால் தம் பெயர்களோடு இணைக்கப்பெற்ற பட்டங்களைக் கொடுப்பது பெருவழக்காயிருந்தது. இவ்வுண்மை கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இனிது விளங்கும். முனையரையன் என்ற சிறப்புப் பெயரின் முன் அதனை வழங்கிய நெடுமுடி வேந்தனாகிய நரசிங்கனது பெயரும் இணைக்கப் பெற்ற நிலையில் வழங்கிய பெயரே நரசிங்க முனையரையன் என்பதாகும். ஆகவே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை இளம் பருவத்திலே வளர்த்துப் போற்றிய நரசிங்க முனையரையர் என்பார், இரண்டாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவனுக்குத் திறை செலுத்திய குறுநில மன்னரென்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே இவரால் ஆதரித்து வளர்க்கப்பெற்ற சுந்தரர் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனாகிய இராசசிம்மன் காலத்தவரென்பதும் உறுதியாதல் காணலாம். சுந்தரருடன் கயிலைக்குச் சென்ற கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமாள் வாழ்ந்த காலமும் சுந்தரர் காலத்தில் உடனிருந்தவர்களாகிய சோமாசிமாறர், விறன்மிண்டர், மானக்கஞ்சாறர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், பெருமிழலைக் குறும்பர், கோட்புலியார், பூசலார், செருத்துணையார் என்னும் நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலமும் இதுவேயாகும். இம்முடிபினைத் திருவாளர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் தமிழ்ப் பொழில் மூன்றுந் துணரில் எழுதிய 'சுந்தரமூர்த்திகளது காலம்' என்ற கட்டுரையிலும் செந்தமிழ் 44-ம் தொகுதியில் எழுதிய 'கொல்லம் ஆண்டு' என்ற கட்டுரையிலும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

திருவாளர் ராவ்சாகிப் மு. இராகவையங்காரவர்களது கொள்கையும் இதுவேயாகும்.[1]

இனி, சுந்தரர் வாழ்ந்தகாலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியாகுமெனத் தஞ்சை ராவ்பகதூர் சீநிவாச பிள்ளையவர்கள் தாமெழுதிய தமிழ் வரலாறு என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். திருவாங்கூரில் கல்வெட்டாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராயிருந்த T. A. கோபிநாத ராயரவர்கள் சுந்தரரது காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியாகுமென்று செந்தமிழ் மூன்றுந் தொகுதியில் வரைந்துள்ளார்கள். சுந்தரர் குறித்த கழற்சிங்கன் என்பான் கி. பி. 830 முதல் 854 வரை ஆட்சிபுரிந்த தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் என டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனுரவர்கள் கருதுவர். இன்னோர் தமது முடிபுக்கு ஆதாரமாகக் காட்டும் காரணங்களை முறையே ஆராய்வோம்.

(1) சுந்தரமூர்த்திகளும் சேரமான் பெருமாளும் சமகாலத்தவர் என்பது பெரியபுராணத்தால் நன்கறியப்படும். திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தன்பால் அன்புடைய பாணபத்திரருக்குத் திருமுகப் பாசுரம் பாடிக்கொடுத்து அவரைச் சேரமான் பெருமாளிடத்து அனுப்பினுரென்று பெரிய புராணமும் வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலும் தெளிவாய்க் கூறுகின்றன. சேரமான் பெருமாள் காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியன் வரகுணனென்னும் பெயருடையவனென்பது பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலால் நன்கறியப்படும். அந் நூலில் வரகுணன் என்ற பெயருடன் பாண்டியன் ஒருவனே குறிக்கப்படுதலால் அவ்வரகுணன் முதலாம் வரகுணனுகவே இருத்தல்வேண்டும். இவன் கி. பி.

1. ஆழ்வார்கள் கால நிலை 135, 136-ம் பக்கங்களில் அமைந்த அடிக்குறிப்பினை நோக்குக.

840-க்கு முன் ஆட்சிபுரிந்தவனென்று கொள்வது பொருந்தும் என்பது அன்னோர் கூறும் காரணங்களுள் ஒன்றாகும்.

சுந்தரரும் சேரமான் பெருமாளும் திருவாலவாயிறைவரை வழிபடுதற் பொருட்டு மதுரைக்குச் சென்றிருந்தபொழுது பாண்டியமன்னனும் அவனுடைய மகளை மணந்து அங்கு விருந்தாக வந்திருந்த சோழனும் அவ்விருபெருமக்களையும் வரவேற்று உபசரித்தனரெனவும் சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய அம்மூவேந்தருடன் சுந்தரர் திருப்பரங்குன்றத்தில் இறைவனைப் பாடிப் போற்றினரெனவும் சேக்கிழார் கூறுவர். சுந்தரரையும் சேரமான் பெருமாளையும் வரவேற்றுப் போற்றிய பாண்டியன் இன்ன பெயருடையவனென்றோ அவன் மருகனாக வந்து தங்கிய சோழமன்னன் பெயர் இதுவென்றோ சேக்கிழார் குறிப்பிடவில்லை. சேக்கிழார்க்குப் பன்னூறாண்டுகள் பிற்பட்டுத் தோன்றிய பரஞ்சோதி முனிவரே சேரமான்பெருமாள் காலத்தவன் வரகுண பாண்டியன் எனக் கூறுகின்றார். மிகப் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவராகிய அவரது கூற்றை வரலாற்றுச்சான்றென அவ்வாறே ஏற்றுக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது. சம்பந்தரால் வெப்பு நோயினின்றுங் காப்பாற்றப் பெற்ற பாண்டியன் கூன்பாண்டியனாகிய சுந்தரபாண்டியனென்றும் இவனுக்குப் பத்துத் தலைமுறைகட்கு முந்தியவன் அரிமர்த்தனபாண்டியனென்றும் அரிமர்த்தனபாண்டியற்கு நாற்பத்துமூன்று தலைமுறைகட்கு முற்பட்டவன் வரகுண பாண்டியனென்றும் இப் பரஞ்சோதி முனிவரே தாமியற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கூற்றினை யுண்மையெனக் கொண்டால் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலத்தவனாகிய சுந்தரபாண்டியனுக்கு ஐம்பத்துமூன்று தலைமுறைகட்கு முன்பு ஆட்சிபுரிந்தவன் சுந்தரர் காலத்தவனாகச் சொல்லப்படும் வரகுணபாண்டியனெனக் கொள்ள வேண்டிவரும். ஞானசம்பந்தர் இறைவன் திருவடிகளிற் கலந்து மறைந்த சில ஆண்டுகளை கழித்து இந்நிலவுலகிற் பிறந்

தருளிய சுந்தரரைச் சம்பந்தர்க்குப் பன்னூறாண்டுகள் முற்பட்டு வாழ்ந்தவராக மயங்கக் கொள்ளுமாறு அமைந்த பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணத்தை வரலாற்றுச் சான்றென நம்பிச் சுந்தரர் வாழ்ந்த காலம் இதுவெனத் துணிதல் வரலாற்றுராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் ஏற்புடையதன்றாம்.

(2) சேரமான் பெருமாள் சுந்தரருடன் கயிலை சென்றனரெனப் பெரியபுராணம் கூறும். இவர் மகமதிய மதத்தைத் தழுவி மக்காவுக்குப் போயினாரென்று மலையாளத்தில் ஒரு கதை வழங்குகின்றது. இவர் ஆட்சியை விட்டுச் சென்றது முதலாகவே கொல்லம் ஆண்டு துவங்கி எண்ணப்பட்டு வருகின்ற தென்பர். கொல்லம் ஆண்டின் துவக்கம் கி. பி. 825-ம் ஆண்டாதலால் அவ்வாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சியைத் துறந்து சென்றவராகச் சொல்லப்படும் சேரமான்பெருமாளும் அவருடன் திருக்கயிலை சென்றவராகக் கூறப்படும் சுந்தரரும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பது அவர்கள் கூறும் மற்றொரு காரணமாகும்.

கொல்லம் ஆண்டென்பது, தமிழ்நாட்டின் பகுதியாகிய பழைய கொல்லம் கடல் கோளால் அழிவெய்திய பிறகு கடற்பெயர்ச்சியால் சேரநாட்டில் தோன்றிய புதிய நிலப்பகுதிக்குக் கொல்லம் என்ற அப்பழைய பெயரையமைத்து அங்கு மக்கள் குடியேறிய ஆண்டு முதலாக எண்ணப்பட்டு வருவதாகும். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில், 'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்' என வரும் சூத்திரவுரையுள் "கூபகமும் கொல்லமும் கடல் கொள்ளப்படுதலின் [1]குமரியாற்றிற்கு வடகரைக்கண் அப்பெயரானே கொல்லமெனக் குடியேற்றினார் போலும்" எனத் தெய்வச்சிலையார் கூறும் உரைக்குறிப்பாலும் "கொல்லம் தோன்றி இருநூற்றைம்பத்திரண்டாம் ஆண்டு" எனவும், "கொல்லம் தோன்றி

1. தொல், சொல், எச். 4, தெய்வச்சிலையார் உரை.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெரன்பதாமாண்டு மிதுனத்தில் வியாழன் நின்ற ஆண்டு" எனவும் வரும் கல்வெட்டுத் தொடர்களாலும்[2] இச்செய்தி வலியுறுதல் காணலாம். கி. பி. 822-ல் நிகழ்ந்த கடல் கோளால் பழைய கொல்லம் அழிந்துவிட்டதென்றும் கி. பி. 825-ல் புதிய கொல்லம் அமைக்கப்பெற்றதென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். எனவே கி. பி. 825-ல் புதிய கொல்லம் அமைக்கப்பெற்றுக் குடியேறிய காலம் முதற்கொண்டே கொல்லம் ஆண்டு தொடங்கி யெண்ணப்பட்டு வருகிறதென்பது தெளியப்படுதலின், சேரமான்பெருமாள் தமது ஆட்சியைத் துறந்து சென்ற ஆண்டாகக் கொல்லம் ஆண்டினைக் கொள்ளுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை யென்க. சேரமான் பெருமாள் மக்காவுக்குச் சென்றார் என உண்மையுணராதார் சிலர் தவருகப் பேசி வரும் கதை வரலாற்றுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதென்பதனை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வர். அங்ஙனமாகவும் அக் கதைசொல்வாரது கூற்றினை ஆதரவாகக்கொண்டு சேரமான்பெருமாள் காலத்தைத் துணிய முற்படுதல் பொருத்தமற்றதாகும். கொல்லம் ஆண்டு தொடங்குதற்குச் சிறிதேறக்குறைய நூற்று இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பே சேரமான் பெருமான் தமது ஆட்சியைத் துறந்து திருக்கயிலைக்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதுதலே பொருத்தமுடையதாகும்.[1]

3. சுந்தரர் பாடியருளிய தில்லைத்திருப்பதிகத்தில்

"கருமையாற் றருமனார் தமர்நம்மைக் கட்டியகட்டறுப்பிப் பானை
அருமையாந் தன்னுலகந் தருவானை மண்ணுலகங் காவல் பூண்ட
உரிமையாற் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக் கஞ்செய்யும்
பெருமையார் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம் பெருமானைப் பெற்ற மன்றே"

2. திருவாங்கூர்க் கல்வெட்டுத் தொகுதி III, 57, 58.

1. செந்தமிழ் 44-ம் தொகுதி பக்கம் 38

எனவரும் பாடலில் தம் காலத்தில் அரசாண்ட பல்லவ வேந்தனுக்குச் சிற்றரசர் திறை செலுத்துவதை மறுப்பதற்கு இடமுண்டாகிய நிலைமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இராசசிம்ம பல்லவன் மிக்க பராக்கிரமசாலி. அவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தவர்கள் அவன்பால் அன்பும் அச்சமுமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவனுக்குத் திறை செலுத்துவதை மறுப்போர் எவரும் இருந்ததாக நினைப்பதற்கிடமில்லை. பல்லவராட்சியில் இத்தகைய நிலையேற்பட்ட காலம் தந்திவர்மனது ஆட்சிக் காலமேயெனலாம். இவனது ஆட்சியில் இராஷ்டிரகூட அரசன் மூன்றும் கோவிந்தன் என்பான் கி. பி. 804-ம் ஆண்டில் காஞ்சி நகரத்தின்மேற் படையெடுத்து வந்து வெற்றிபெற்றான். தந்திவர்மன் அவனுக்குத் திறை கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. இதற்கு முன்னெல்லாம் தந்திவர்மனுக்குத் திறை செலுத்தி வந்த சிற்றரசர்கள், இவனது தோல்வி நிலை அறிந்து திறை கோடாது மறுப்பதற்கு இடமுண்டாயிற்று. இந்நிலையினையே சுந்தரர் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வேந்தன் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா ஆலம்பாக்கம் என்ற ஊரில் கயிலாசநாதர் திருக்கோயிலைக் கட்டியுள்ளான். அக்கோயிலில் இவனால் பிரதிட்டை செய்யப்பெற்ற சிவலிங்கத்தின் திருவுருவம் தந்திலிங்கம் என இவன்பெயரால் வழங்கப்பெறுகின்றது. இக்குறிப்பு இவனது சிறந்த சிவபத்தியை விளக்குவதாகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இப்பல்லவ வேந்தன் பொருட்டுப் பரிந்து தில்லைப்பெருமானை வேண்டியதற்கு இவனது சிவபத்தியே சிறந்த காரணமாகும் என்பது அவர்கள் கூறும் மற்றொரு காரணமாகும்.

மேற்காட்டிய தில்லையம்பலத் திருப்பதிகத்தில் தம்காலத்துப் பல்லவ வேந்தன் போர் வலிமையற்றவனென்றோ அவனுக்குக் குறுநில மன்னர்கள் திறைகொடுக்க மறுத்தார்களென்றோ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் குறிப்பிடவேயில்லை. தில்லையம்பலப் பெருமான், தன்பால் அன்புடைய பல்லவ மன்னனைச் சார்ந்தோர்க்கு அருள்புரிபவராகவும், அவ்வேந்தனோடு

முரணிப்பகைஞராயினோர்க்குக் கடுந்தண்டம் விதிப்பவராகவும் விளங்கும் திறத்தை விரித்துரைப்பதே இத் திருப்பாடலாகும். இதனால் தம் காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த பல்லவவேந்தனது ஒப்புயர்வற்ற சிவபத்தியின் மாட்சியையும்அதன் பயனாக அவ்வேந்தனுக்குண்டாகிய வெற்றிச்சிறப்பையும் உலகமக்களுக்கு அறிவுறுத்துவதே நம்பியாரூரரின் உளக் கருத்தாதல் நன்கு பெறப்படும். இத்தகைய சிவபத்திச் சிறப்பு இராசசிம்மபல்லவன்பால் அமைந்திருந்தமை அவன் எடுப்பித்த காஞ்சிக் கயிலாசநாதர் கோயிலிற் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டால் உறுதிப்படுதலாலும், சுந்தரர் தம் காலத்துப் பல்லவவேந்தனது வெற்றிப்பெருர்புகழ் மண்ணுலகமெல்லாம் பரவிய திறத்தையும் அவனது ஆட்சியின் கீழ்க் கடலாற் சூழப்பட்ட இந் நிலவுலகத்தின் பெருநிலப்பரப்பு அடங்கி அமைதியுற்ற செம்மையையும்

> "பாரூர் பல்லவனூர் மதிற்காஞ்சி மாநகர்வாய்ச்
> சீரூரும் புறவிற் றிருமேற்றளிச் சிவனை"

எனவும்

> "கடல் சூழ்ந்த உலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
> காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்"

எனவும் வரும் தொடர்களால் முறையே குறிப்பிடுதலாலும் அவர் காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவன் இராசசிம்மன் எனக்கொள்ளுதலே ஏற்புடையதென்க.

4. கழற்சிங்கநாயனார் புராணத்தில் அவ்வேந்தனுடைய பட்டத்தரசியைக் குறித்துச் சேக்கிழார் கூறிய கூற்றிலிருந்து அவள் செய்த தவறுகள் இரண்டென்று தெரிகிறது. ஒன்று, வேந்தன் திருவாரூர்ப் பெருமானை வணங்கும்பொழுது உடனிருந்து வணங்காமை மற்றொன்று. பூமாலை கட்டும் மண்டபத்தின் அருகே யிருந்த புதுமலர் இறைவனுக்கு மாலையாகத் தொடுத்தணிதற்குரிய தென்றும் கோயிலிலுள்ள மலரை மோத்தல் முறையன்றென்றும் கருதாது அம்மலரை யெடுத்து மோந்தமை இராசசிங்கனுடைய பட்டத்

தரசி ரங்கபதாகை யென்பவள் காஞ்சியிற் கயிலாச நாதர் கோயிலிலுள்ள சிறு கோயில்களுள் ஒன்றைக் கட்டியிருக்கின்றாள். இதனால் அவள் சிறந்த சைவப் பற்றுடையவளென்பது நன்கு தெளியப்படும். ஆகவே திருவாரூர்க் கோயிலில் இறைவனுக்குரிய மலரை யெடுத்து மோந்தவள் இராசசிம்மனுடைய புட்டத்தரசி ரங்கபதாகையாக இருத்தல் இயலாது. மூன்றாம் நந்திவர்மனுடைய பட்டத்தரசியாகிய சங்கா என்பவள் இரட்டப் பேரரசனும் சமண சமயத்தவனுமாகிய அமோக வர்ஷ நிருபதுங்கனுடைய மகளாவாள். அவளே மன்னனுடன் திருவாரூர்க் கோயிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிற்பவளங் கண்டு வரும்பொழுது பூமண்டபத்தின் அருகிலுள்ள மலரையெடுத்து மோந்த வளாதல் வேண்டும் என்பாருமுளர்.[1]

கழற்சிங்கனாகிய வேந்தர்பெருமான் திருவாரூக்குச் சென்று இறைவரை வழிபட்டபொழுது அவனுடைய பட்டத்தரசியும் அவ் வழிபாட்டிற் கலந்து கொண்டு திருக்கோயிலை வலம் வந்தாளெனவும் அவள் பூத்தொடுக்கும் மண்டபத்தருகே வந்தபொழுது இறைவனுக்கணிதற்கியலாதபடி தூய்மை யிழந்த நிலையிற் கீழே கிடந்த புதுமலரொன்றை யெடுத்து மோந்தாளெனவும் அதனைக்கண்டு பொறாத செருத் துணையார் என்னும் அடியவர் அவளது மூக்கினை யறுத்த நிலையில் அங்கு வந்த வேந்தன், தன் மனைவி செய்த செயல் குற்றமென்பதனை ஒப்புக்கொண்டு அக் குற்றம் புரிதற்குத் துணையாயிருந்த அவளுடைய கையையும் வெட்டினானெனவும் பெரிய புராணம் கூறும். இச் செய்தி இவ் வேந்தர் பெருமானது சிவ பத்தியின் மாண்பினைப் புலப்படுத்துவதன்றி இவனுடைய பட்டத்தரசி சமண சமயத்தவள் என்பதை உணர்த்துவதன்றும். இவ்வரலாற்றிலிருந்து கழற் சிங்கன் பட்டத்தரசியைச் சைவ சமயத்தவள் அல்லள் என்று துணிதற்குரிய குறிப்பெதுவும் இல்லையென்பதும்

1. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி, பக். 54–56.

இவளும் தன் கணவனைப் போன்று சிவநெறியிற் கொண்ட பற்றுக் காரணமாகத் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலை யிறைஞ்சுதற்கு வந்தவளென்பதும் நன்கு புலனுதல் காணலாம். ஆகவே இச்செய்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனைக் கழற்சிங்கநாயனர் எனக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

பாட்டுடைத் தலைவனுகிய வேந்தனை வீரக் கழலணிந்தவனென்றும் அரசருட் சிங்கம் போன்றவனென்றும் தம் நூல்களிற் போற்றிப் புகழ்தல் நூலாசிரியர் அனைவர்க்கும் பொதுவாக வுரிய புலமைமரபாகும்; அம்மரபின்படி 'அறைகழல் முடித்த அவனி நாரணன்' எனவும் 'தரைகழல் வீரநந்தி' எனவும் 'பல்லவர் கோன் அரி' எனவும் வரும் நந்திக் கலம்பகத் தொடர்களில் தனித்தனியே கூறப்பட்ட 'கழல்' என்ற சொல்லையும் 'அரி' யென்ற சொல்லையும் 'கழலரி' என ஒன்ருகக் கூட்டி அந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனுகிய நந்திவர்மனே சுந்தரராற் போற்றப்பெற்ற கழற்சிங்க நாயனர் எனத் துணிந்து கூறுதல் வரலாற்று முறையன்றென்பதே அறிஞர் துணிபாகும். தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனுக்கு கழற்சிங்கன் என்னும் பெயர் வழங்கியது உண்மையாயின் அப்பெயரை நந்திக் கலம்பக ஆசிரியரே தம் நூலில் தெளிவாகக் கூறியிருப்பார். அந்நாலில் ஓரிடத்திலேனும் கழற்சிங்கன் என்ருே சிங்கன் என்ருே பெயர் கூருது நந்தியென்பதனையே அவனது இயற்பெயராகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே சுந்தரராற் போற்றப்பெற்ற கழற்சிங்கனை நந்திக் கலம்பகத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனுக் கொள்ளுதற்குச் சிறிதும் இயைபில்லையென்பது நன்கு தெளியப்படும். சிவனடியார்களை அவரவர்க்குரிய சிறப்புடை யியற்பெயராற் குறிப்பிட்டுப் போற்றும் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறப்பட்ட கழற்சிங்கன் என்ற பெயரை வெறும் புனைபெயராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. நம் காலத்தில் ஆட்சி

புரிந்த பல்லவனைச் சுந்தரர் கழற்சிங்கன் என்ற பெயரால் தெளிவாகக் கூறியிருக்கவும் அப்பெயரால் வழங்கப்படாத தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனைக் கழற்சிங்கனெனக் கொள்ளுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

5. சுந்தரர் வட திருமுல்லைவாயிற் பதிகத்திற் குறிப்பிட்ட தொண்டைமான் களிற்றை முல்லைக் கொடியாற் கட்டிய செய்தி, இரண்டாம் நந்தி வர்மனது பட்டவர்த்தனம் என்னும் மதம் பிடித்த யானையைப் பற்றியதாகலாம் என்பர் சிலர்.[1]

இங்ஙனம் எண்ணுதற்கு எவ்வித தொடர்புமில்லை யென்பது அத்திருப்பாடலை ஊன்றிப் பயில்வார்க்கு நன்கு புலனாம். அப்பாடலிற் குறிக்கப்பட்ட தொண்டைமானென்பவன், காஞ்சியைப் பல்லவர்கள் கைப்பற்றுதற்கு முன்பு தொண்டை நாட்டை ஆட்சி புரிந்த தமிழ்வேந்தனுவான். அவனுக்குத் திருமுல்லைவாயிற் பெருமான் அருள்புரிந்த பழைய வரலாற்றையே சுந்தரர் தம் பாடலிற் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். பல்லவர் குடியினரைத் தொண்டைமான் என வழங்கும் வழக்கம் தேவார ஆசிரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாகும். ஆகவே சுந்தரர் இரண்டாம் நந்திவர்மனைத் தொண்டைமான் என்ற பெயரால் தம் பாடலிற் குறிப்பிட்டாரென்னும் இக்கூற்று உண்மையன்றென்க.

6. சுந்தரரை இராசசிங்கன் காலத்தவராகக் கொள்ளுதற்கு அப்பர்க்கும் இராசசிங்கனுக்கும் உள்ள குறுகிய கால இடையீடும், இராசசிங்கனாற் கட்டப்பெற்ற காஞ்சிக் கயிலாய நாதர் கோயிலைச் சுந்தரர் பாடாமையும் தடைகளாமென்பர் சிலர்.[2]

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் இறைவன் திருவடிகளிற் கலந்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே சுந்தரர் தமிழகத்தே பிறந்தருளினரெனத்

1. பெரிய புராண ஆராய்ச்சி பக் 58.
2. ஷ ஷ பக் 59.

திருமுறைகண்ட புராணம் கூறிய செய்தி முன்னரே விளக்கப் பெற்றது. அப்பரும் சம்பந்தரும் வாழ்ந்த காலப் பகுதியை யடுத்துத் தொண்டைநாட்டினை ஆட்சிபுரிந்த வேந்தன் இராசசிம்மனாதலின் அவனே சுந்தரர் காலத்துப் பல்லவன் காடவர்கோன் கழற்சிங்கனாதல் வேண்டுமென்பது இக்குறிப்பினால் மேலும் உறுதிபெறுதல் காணலாம். தேவார ஆசிரியர் மூவரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களிற் பெரும்பாலன சிதலரிக்கப்பட்டு மறைந்துபோயின என்ற செய்தி திருமுறை கண்ட புராணத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலால் சுந்தரர் தேவாரமாக இப்பொழுது வழங்கிவரும் பதிகங்களைத் தவிரக் கயிலாச நாதர் கோயில் முதலிய பிற தலங்களைக் குறித்துச் சுந்தரர் திருப்பதிகம் பாடவில்லையெனக் கூறுதல் திருமுறை கண்ட வரலாற்றிற்கு முற்றிலும் முரணாகுமென்க.

கழற்சிங்கன் வடபுலங்கவர்ந்து நிறைகொணர்ந்த பெருவீரன் எனச் சேக்கிழார் கூறும் வரலாற்றுக் குறிப்பு[1] தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. மேலைச் சளுக்கியனாகிய வடபுலவேந்தனை அமரில் வென்ற புகழுடைய இராசசிம்ம பல்லவனுக்கே இச்செய்தி மிகவும் பொருந்துவதாகும். அன்றியும் இவனுடைய சமகாலத்தரசனாகிய கோச்சடையன் ரணதீரன் என்னும் பாண்டியன் மங்கலபுரத்தில் மகாரதரைப் பொருதழித்த புகழுடையானென்பதை வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் விளக்கிக் கூறுகின்றன. மங்கலபுரப் போரில்[2] பாண்டியனுக்குத் தோற்றோடியவன் மேலைச் சளுக்கிய வேந்தன் முதல் விக்கிரமாதித்தனே இருத்தல் வேண்டுமென்பது வரலாற்றாராய்ச்சி

---

1. பெரிய. கழற்சிங்க நாயனார் புராணம் 2-ஆம் செய்யுள்.

2. மங்கலபுரம் என்பது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் கொள்ளிடத்திற்கு வடகரையிலுள்ள மங்கலம் என்னும் ஊர். (பாண்டியர் வரலாறு பக். 46)

யாளர் துப்ரே அவர்களது கருத்தாகும்.[3] இப்பாண்டி யன் கி.பி. 670 முதல் 710 வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவன் காலத்திலேதான் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சேரமான் பெருமாள் நாயனுருடன் மதுரைக்குச் சென்று இவனுலும் இவன் மகளை மணந்து மதுரையில் தங்கியிருந்த சோழமன்னனுலும் உபசரிக்கப் பெற்றுத் திருவாலவாய்ப் பெருமானையும் திருப்பரங்குன்றப் பெருமானையும் வழிபட்டுப் போற்றின ரென்பது ஆராய்ச்சி யாளர் கருத்தாகும்.[4] இம்முடிபினை இயைத்து நோக்குமிடத்துச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வாழ்ந்தகாலம், பல்லவர், பாண்டியர், சோழர், சேரர் என்னும் தமிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் அனைவரும் சைவசமயத்தைப் போற்றி வளர்த்த அமைதியான காலமென்பதும் இக்காலப் பகுதியில் தமிழகத்தை யாண்ட வேந்தர்களிடையே சிறுகச் சிறுக ஒற்றுமை நிலவத் தொடங்கிய தென்பதும் ஒருவாறு புலனுகும். சீனதேச யாத்திரிகரொருவர் எழுதியுள்ள யாத்திரைக்குறிப்பில் தமிழ் நாட்டில் இராசசிம்ம பல்லவன் ஆட்சிக்காலத்தில் பஞ்சம் ஒன்று ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இச் செய்தி,

'வையக முற்று மாமழை மறந்து
வயலில் நீரிலை மாநிலம் தருகோம்
உய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன
ஒளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந் தெங்கும்
பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப்
பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலிகொண் டருளுஞ்
செய்கை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே.'

எனவரும் சுந்தரர் தேவாரத்தாலும்,

பொன்னம் பலத்துறை புண்ணிய னென்பர் புயல்மறந்த
கன்னன்மை தீரப் புனிற்றுக் கலிக்காமற் கன்றுபுன்கூர்

---

3. பாண்டியர் வரலாறு பக். 68
4. ,, 46

மன்னு மழைபொழிந் தீரறு வேலிகொண் டாங்கவற்றே
பின்னும் பிழைதவிர்த் தீரறு வேலிகொள் பிஞ்ஞகனே.'

எனவரும் கோயிற் றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்தாலும் கோட்புலிநாயனர் வரலாற்ருலும் வெளியுறுதல் காணலாம்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய குறிப்புக்களால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் தம் காலத்து வேந்தனுகப் போற்றப்பெற்ற 'காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்' என்பான் கி. பி. 690 முதல் 720 வரையில் ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுகிய இராசசிம்ம பல்லவனே என்பது நன்கு புலனுதலின் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியும் எட்டாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கமுமாகிய காலப்பகுதியே சுந்தரரும் அவர்தம் உயிர்த்தோழர் சேரமான் பெருமாள் நாயனரும் வாழ்ந்த காலமென்பது நன்கு துணியப்படும்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள்

1. தொகுப்புமுறை

தேவார ஆசிரியர் மூவருள் இயலிசைத் தமிழாகிய திருப்பதிகங்களை முதன்முதல் அருளிச் செய்தவர், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராதலின், அவர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், அவர்தம் கெழுதகை நண்பராய் அக்காலத்தில் விளங்கிய திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் நான்காம் திருமுறை - ஐந்தாந்திருமுறை - ஆறுந் திருமுறை என மூன்று திருமுறைகளாகவும், இவ்விரு பெருமக்களும் வாழ்ந்த காலப்பகுதியையொட்டிச் சில ஆண்டுகள் பிற்பட்டுத் தோன்றிய நம்பியாரூரர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் ஏழாந்திருமுறை என ஒரு திருமுறையாகவும் முறைப்படுத்தப்பெற்ற செய்தி முன்னர் விளக்கப்பெற்றது.

இயலிசைத் தலைவராகிய இப்பெருமக்கள் மூவராலும் அருளிச் செய்யப்பெற்ற திருப்பதிகங்கள் முழுவதும் தேவாரம் என்ற பெயரால் ஒருங்கே தொகுக்கப்பெற்றுப் 'பண்முறை' எனவும் 'தலமுறை' எனவும் இருவேறு முறையில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டு வெளிவந்து வழங்குதலை யாவரும் அறிவர். இவ்விரு வகையுள் பண்முறையென்பது, திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர் என்னும் இப்பெரு மக்கள் மூவருள் முறையே ஒவ்வொருவரும் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களில் அமைந்த பண்களை வகைப் படுத்தி ஒவ்வொரு பண்ணுக்கும் உரிய திருப்பதிகங் களைக் கட்டளை விகற்பத்திற்கு இயைய நிரலே தொகுத்து இவ்வாறே மூவர் திருப்பதிகங்களையும் ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தெழுதிய பழைய முறையாகும்.

தலமுறையென்பது 'கோயில் திருவேட்களம்' முதலாகத் திருப்பதிக் கோவையிற் குறித்த முறையையொட்டித் தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருத்தலங்களையெல்லாம் தில்லைப்பெருங்கோயில் முதலாக வரிசைப் படுத்தி அவ்வத்தலங்களுக்குரிய தேவாரப் பதிகங்களை முற்குறித்த ஏழுதிருமுறைப் பாகுபாட்டிற்கு ஏற்ப முறைப்படச் சேர்த்து அமைத்த முறையாகும்.

இவ்விருவகையுள் முற்கூறிய பண்முறையமைப்பே பழைய ஏட்டுச்சுவடிகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. மூவர் தேவாரப்பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாகப் பகுத்து வழங்கும் திருமுறைப்பகுப்புக்கு அடிப்படையாயமைந்தது இப் பண்முறையமைப்பேயெனக் கருதுதல் பொருந்தும். பண்முறையமைப்பாகிய இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கினால்தான் மூவர் திருப்பதிகங்களையும் முதல் ஏழு திருமுறைகளாகப் பகுத்து வழங்கிய நம் முன்னோரது பகுப்பு முறை இனிது விளங்கும். தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் தல முறையில் அமைத்துப் பயிலும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் தோன்றியதெனவே கருத வேண்டியுளது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பவற்றை முறையே கண்டு வழிபடும் விருப்புடைய சிவநேசச் செல்வர்கள், தாம் வழிபட விரும்பிய ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் அமைந்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முழுவதையும் நாள்தோறும் முறையே பாராயணஞ் செய்தற்கு ஏற்ற வண்ணம் முறைப்படுத்தப்பெற்றதே இத் தலமுறைப் பகுப்பாகும். இப்பகுப்பு தில்லைப்பெருங் கோயிலை முதன்மைத் திருத்தலமாகக்கொண்டு அமைந்திருப்பது தேவார ஆசிரியர் மூவர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஏற்புடையதேயாகும். இது, சிவத்தலங்களெல்லாவற்றிற்கும் முதலில் வைத்துப் போற்றத்தகும் சிறப்புடைய திருத்தலம் என்ற நோக்கத்துடன் தில்லைப் பெருங்கோயிலைப்பற்றி அம் மூவரும் உளமுவந்து பாடிய திருப்பாடற்குறிப்புக்களால் நன்கு புலனாம்.

இக்குறிப்பினை விளக்கும் முறையில் 'கோயில் திருவேட்களம் நெல்வாயில் கழிப்பாலை' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிக் கோவை அமைந்திருத்தல் அறியத் தக்கதாகும். மேற் குறித்த பண்முறை, தலமுறை என்னும் இருவகை முறைகளுள் தேவார ஆசிரியர் காலந் தொட்டு இடையீடின்றி வழங்கிவருவதும் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்ற பகுப்பிற்கு நிலைக்களமாக அமைந்ததும் பண்முறையே யாதலின் அம்முறையினைப் பின்பற்றித் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் அமைப்பினை நோக்குதல் ஏற்புடையதாகும்.

யாவருக்கும் தாயும் தந்தையுமாகிய அம்மையப்பர் அளித்த ஞானவாரமுதமாகிய பாலைப் பருகிப் பேருணர்விற் பொலியும் ஆளுடைய பிள்ளையார், உள் நிறைந்து பொழிந்தெழுந்த உயர்ஞானத் திருமொழியால் முதன்முதல் திருவாய்மலர்ந்தருளியது 'தோடுடைய செவியன்' எனும் முதற்குறிப்புடைய பிரமபுரத் திருப்பதிகமாகும். 'யாரளித்த பாலடிசில் உண்டனை? எச்சில் மயங்கிட உனக்கு இதனை இட்டாரைக் காட்டுக' என வினவிக் கையிற் சிறியதொரு கோல் கொண்டு சிவபாதவிருதயராகிய தந்தையார் தம்மை அடித்தற்கு ஓங்கியபொழுது, சிவஞானம்பெற்ற பிள்ளையார், தம் கண்ணெதிரே விசும்பில் விடையின்மேல் எழுந்தருளிய அம்மையப்பரைத் தம் தந்தையார்க்கு ஒரு திரு விரலாற் சுட்டிக்காட்டி 'எம்மை இது செய்த பிரான் பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவனே' என அடையாளங்களுடன் புலப்படுத்துவதாக அமைந்தது 'தோடுடைய செவியன்' எனும் இத்திருப்பதிகமாதலின், இதனை 'மெய்ம்மை மொழித் திருப்பதிகம்' எனச் சேக்கிழாரடிகள் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். எல்லையிலா மறைகளுக்கெல்லாம் முதலாக அமைந்தது ஓமெனும் எழுத்தாகிய பிரணவமாகும். மறைமுதலெழுத்தாகிய 'ஓம்' என்பதிலுள்ள ஓகாரத்தினைத்

'தமிழ்' என்பதன் முதலெழுத்தாக அமைந்த தகர மெய்யுடன் இணைத்துத் தொடங்கிய சிறப்பு 'தோடுடைய செவியன்' எனும் இத்திருப்பதிகத்துக்கு உண்மையால், "எல்லையிலா மறைமுதல் மெய்யுடன் எடுத்த எழுதுமறை, மல்லல்நெடுந் தமிழ்" எனப் போற்றப்பெற்று முதற்றிருமுறையில் முதற்றிருப் பதிகமாக முறைப்படுத்தப்பெற்றது.

இத்திருப்பதிகத்திற்குரிய பண் நைவளம் என்பதாகும். இதனை இக்காலத்தார் நட்டபாடை என வழங்குவர். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதன் முதற் பாடியருளிய இப்பதிகத்தில் அமைந்த பண் நட்டபாடையாதலின், பிள்ளையார் நட்டபாடைப் பண்ணிற் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும் 'தோடுடைய செவியன்' எனும் இத்திருப்பதிகத்தையொட்டி முதற்றிருமுறையின் முதற்கண் வைக்கப் பெற்றன. ஆளுடைய பிள்ளையார்க்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர் காரைக்காலம்மையார். அம்மையார் அருளிச் செய்த திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகங்கள் இரண்டனுள் 'கொங்கை திரங்கி' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகம், நட்டபாடைப் பண்ணில் அமைந்திருப்பதுபோலவே, பிள்ளையார் அருளிய முதல் திருப்பதிகமும் நைவளம் என்ற நட்டபாடைப் பண்ணில் அமைந்திருத்தல் இங்கு ஒப்பு நோக்கியுணரத்தக்கதாகும்.

மூவாண்டிலேயே சிவஞானம் கைவரப்பெற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் அம்மையப்பரை விடைமேற் கண்டு தம் தந்தையார்க்குக் காட்டும் நிலையில் 'தோடுடைய செவியன்' எனும் இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியபின் அடுத்து நிகழ்ந்த அற்புகச் செயல், திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோலக்காவை அடைந்து இறைவனை வணங்கிப்பாடி அப்பெருமானால் அளிக்கப்பட்ட பொற்றாளத்தினைப் பெற்றமை

யோயாம். உலகவர் கண்டு மகிழ இவ்வியத்தகு செயல் நிகழ்ந்த நிலையிற் பாடிய திருப்பதிகம் 'மடையில் வாளை பாய' என்ற முதற் குறிப்புடையதாகும். இப்பதிகம் தக்கராகம் என்ற பண்ணிற் பாடப்பெற்றதாதலின், தக்கராகப் பண்ணமைந்த திருப்பதிகங்கள் யாவும் இதனைச் சாரவைக்கப்பெற்றன. குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணுக்குரிய நைவளம் என்ற முதல் திறத்தின் அகநிலையாக அமைந்தது நட்டபாடை. அதனையடுத்துப் பாலைப்பெரும் பண்ணுக்குரிய அராகம் என்ற முதல் திறத்தின் அகநிலையாக அமைந்த தக்கராகப் பண் அமைந்திருத்தல் பொருத்தமுடையதேயாம். தக்கராகப் பண்ணுடன் பெயரால் ஒற்றுமையுடையது பழந்தக்கராகம் என்ற பண்ணாகும். எனவே பழந்தக்கராகப் பண்ணமைந்த பதிகங்கள் தக்கராகப் பதிகங்களை அடுத்துவைக்கப்பட்டன. தக்க கைசிகம் என்ற பெயரே தக்கேசி எனத் திரிந்ததென்பர்.[1] இப்பெயரொற்றுமை கருதித் தக்கேசிப் பண்ணமைந்த பதிகங்கள் பழந்தக்கராகப் பண்ணமைந்த பதிகங்களை அடுத்துவைக்கப்பட்டன. இனி, பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் நானிலத்து ஐந்திணையொழுக்கங்களுக்குச் சிறப்புரிமையுடையவாகப் பகுத்துரைத்த பழைய தமிழ்ப் பண்களுள் குறிஞ்சிப்பண் முதன்மையுடையதாதலின் குறிஞ்சிப்பண்ணிலமைந்த பதிகங்கள் தக்கேசிப் பதிகங்களைச் சாரவைக்கப்பட்டன. குறிஞ்சியொடு பெயரொற்றுமையுடைய பண்கள் வியாழக் குறிஞ்சி, மேகராகக் குறிஞ்சி என்பனவாகும். இவ்விரு பண்களிலும் அமைந்த பதிகங்கள் குறிஞ்சிப்பண்ணுக்குரிய பதிகங்களை அடுத்து முறைப்படுத்தப்பெற்றன. எடுத்த இயலும் இசையும் இடையே முரிந்து மாறுபடுமியல்புடையதாய் அமைந்த இசைப்பாடல் முரி எனப்படும்.[2] இத்தகைய முரிப்பாடல்களாக அமைந்தது

1. யாழ்நூல், பக்கம் 285.
2. "எடுத்த இயலும் இசையும் தம்மின்
முரித்துப் பாடுதல் முரியெனப் படுமே"
(சிலப். கானல்வரி அரும்பதவுரை மேற்கோள்)

'மாதர் மடப்பிடி' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருத் தருமபுரப்பதிகமாகும். இயலிசைத் திறத்தில் வேறு பாடுடைமையால் யாழில் இசைத்தற்கு அடங்காத நிலையில் 'யாழ்மூரி' எனப் பெயர் பெற்ற இத்திருப் பதிகம், முதற்றிரு முறையில் இறுதித் திருப்பதிகமாக வைக்கப்பெற்றது. எனவே முதற் றிருமுறையாகிய இதன்கண் நட்டபாடை, தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், தக்கேசி, குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி, மேகராகக்குறிஞ்சி என்னும் ஏழு பண்களுக்குரிய நூற்றுமுப்பத்தைந்து திருப்பதிகங்களும் யாழ்மூரி என்ற திருப்பதிகம் ஒன்றும் ஆக நூற்றுமுப்பத்தாறு திருப்பதிகங்கள் இடம் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில், இறைவனது திருவருட் பெருமையினை உலகமக்கள் உணர்ந்து போற்றும்படி வியப்புடைய அருட்செயல் கள் பல நிகழும் வண்ணம் பாடப்பெற்ற திருப்பதிகங் களை அற்புதத் திருப்பதிகங்கள் எனப் போற்றுவர் பெரியோர். மூன்றும் வயதினராகிய கவுணியப் பிள்ளையார், திருப்பிரமபுரத் திருக்கோயிலிலுள்ள பிரம தீர்த்தத்துள் மூழ்கி நியமங்கள் செய்யும் தம் தந்தை யாரைக் காணப் பெறாது அத்தீர்த்தக்கரையில் நின்று 'அம்மே அப்பா' என அழைத்து அழுதருளியபோது இறைவன் அம்மையப்பராக விடைமீது எழுந்தருளி வந்து பிள்ளையார்க்கு ஞானபோனகம் அருத்தியருள அதன் பயனாக உளங்குளிர்ந்து பாடிய 'தோடுடைய செவியன்' என்னும் பனுவலும், திருக்கோலக்காவில் பொற்றாளம் பெறப் பாடிய 'மடையில் வாளை' என்ற பதிகமும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் வேண்டிக் கொண்ட வண்ணம் திருப்பதிகத்து இசை யாழிலடங்கா வண்ணம் பாடிய 'மாதர் மடப்பிடி என்னும் யாழ்மூரிப் பதிகமும், திருப்பாச்சி லாச்சிராமத்தில் கொல்லி மழவன் மகளைப்பற்றிய முயலகன் எனும் நோய்தீரப்

பாடிய 'துணிவளர் திங்கள்' என்ற பதிகமும், கொங்கு நாட்டிற் பனிநோய் நீங்கப் பாடிய 'அவ்வினைக் கிவ்வினையாம்' என்னும் திருநீலகண்டப் பதிகமும், மதுரையிற் சமணரொடு நிகழ்த்திய அனல் வாதத்தில் தீயிலிட்டும் வேவாது பச்சையாய் விளங்கிய 'போக மார்த்த பூண்முலையாள்' என்னும் பச்சைப் பதிகமும், திருவோத்தூரில் ஆண்பனை பெண்பனை யாகும் வண்ணம் பாடிய 'பூத்தேர்ந்தாயன' என்ற பதிகமும், திருவீழிமிழலையிற் பெற்ற பழங்காசின் வட்டம்தீரப் பாடிய 'வாசிதீரவே காசு நல்குவீர்' என்ற பதிகமும் இம் முதல் திருமுறையிலுள்ள அற்புதத் திருப்பதிகங்களாகும்.

அன்புடைய அடியார்கள் கூறும் வேண்டுகோளைச் செவி மடுத்து இன்னருள் புரியும் அம்மையப்பனுக வினங்குவோன் எல்லாம் வல்ல முழு முதற்கடவுளே என வலியுறுத்தும் நிலையில் 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கிய இம் முதல் திருமுறை, ஞானத் திரளாய் நின்ற அவ்விறைவன் திருவடிகளை மனத் திறுற் பேணிப் போற்றி வழிபடும் மெய்யடியார்கள் 'இன்னெடு நன்னுலகெய்துவர்' எய்திய போகமும் உறுவர்கள், இடர்பிணி துயர் அணைவிலரே' என இத் திருமுறைப்பனுவல்களை உளமுருகி ஓதுவோர் எய்தும் பயன்களை அறிவுறுத்தும் இனிய திருப்பாடலுடன் நிறைவு பெற்றுளது.

இரண்டாந் திருமுறையில் இந்தளம், சீகாமரம், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம், நட்டராகம், செவ்வழி என்னும் ஆறு பண்களில் அடங்கிய நூற்றிருபத் திரண்டு திருப்பதிகங்கள் முறைப்படுத்தப் பெற்று உள்ளன ஒவ்வொரு பண்களிலும் அவற்றுக்குரிய பல கட்டளைகளிலும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவவதாரம் செய்த திருப்பதியாகிய சீகாழிப் பதிக்

குரிய திருப்பதிகங்களே முதலிடம் பெற்றிருத்தல் காணலாம். மருதப் பெரும்பண்ணின் 'வடுகு' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாகிய இந்தளப்பண், இத் திருமுறையின் முதற்கண் இடம்பெற்றிருத்தலை நோக்குங்கால், தெய்வப்பாடல்களுக்குச் சிறப்புரிமையுடைய பண்களுள் இந்தளமும் ஒன்றென்பது நன்கு புலனும். காரைக்கால் அம்மையார் அருளிய திருவாலங் காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டனுள் முதற்பதிகத்திற் குரிய நட்டபாடைப்பண் தேவாரத்தில் முதல் திருமுறையில் முதற் பண்ணுக அமைந்திருத்தல் போலவே அம்மையார் அருளிய 'எட்டியிலவம்' என்னும் இரண்டாந் திருப்பதிகத்திற்குரிய இந்தளப்பண் இவ்விரண்டாந் திருமுறையின் முதற் பண்ணுக அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

பாலைநெய்தல் பாடிய 'காரைகள் கூகைமுல்லை' என வரும் திருநனிபள்ளித் திருப்பதிகமும், திருநெல்வாயில் அரத்துறையீசர் தந்தருளிய முத்துச் சிவிகை, குடை, சின்னம் முதலியவற்றைப் பெற்ற பிள்ளையார், இறைவனது திருவருளை வியந்து போற்றிய 'எந்தையீசன்' என்னும் திருப்பதிகமும், திருமருகல் என்னும் தலத்தில் அரவுதீண்டியிறந்த வணிகனொருவனை உயிர்பெற்றெழச் செய்தல் வேண்டி ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடியருளிய 'சடையாயெனுமால்' என்னும் விடந்தீர்த்த பதிகமும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவம் அடைக்கப் பாடிய 'சதுரம் மறை' என்ற பதிகமும், திருமறைக் காட்டிலிருந்து மதுரைக்குப் புறப்பட்ட பொழுது, 'நாளும் கோளும் தீயன' ஆதலால் எழுந்தருள ஒண்ணுது' எனவிலக்கிய தம் கெழுதகை நண்பர் அப்பரடிகளுக்கு அமைதி கூறி அவரது இசைவு பெறும் கருத்துடன் பாடிய 'வேயுறு தோளி பங்கன்' எனவரும் கோளறு திருப்பதிகமும், மதுரையிற் கூன்பாண்டியனது வெப்புநோய் நீங்கப்பாடிய 'மந்திர

மாவதுநீறு' என்னும் திருநீற்றுப் பதிகமும், திருமயிலாப் பூரில் எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய 'மட்டிட்ட புன்னையங் கானல்' என்னும் பூம்பாவைத் திருப்பதிகமும் இவ் விரண்டாந் திருமுறையில் அமைந்த அற்புதத் திருப் பதிகங்களாகும்.

செந்நெலங்கழனிப் பழனத்தயலே செழும்
புன்னை வெண்கிழியிற் பவளம்புரை பூந்தராய்
துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழலீர் சொலீர்
பின்னு செஞ்சடையிற் பிறைபாம்புடன் வைத்ததே.

என உலக மக்களுக்குரிய செந்நெல் உணவினையும் நறுமலரினையும் குறிப்பிட்டு இறைவன் திருவருட் குறிப் பறிந்து உயிர்கள் தம்முட் பகையின்றி வாழவேண்டிய நுட்பத்தினையும் அறிவுறுத்தும் திருப்பாடலை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கிய இரண்டாந் திருமுறை,

எய்தவொண்ணா இறைவன் உறைகின்ற புகலியைக்
கைதவமில்லாக் கவுணியன் ஞானசம் பந்தன்சீர்
செய்தபத்தும் இவை செப்பவல்லார் சிவலோகத்தில்
எய்தி நல்ல இமையோர்கள் ஏத்த இருப்பார்களே.

என நிறைவுபெற்றிருத்தலை நுணுகி நோக்குங்கால், இறைவனது திருவருள்வழி நின்று எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயொழுகும் மெய்யடியார்கள் "வையத்து வாழ்வாங்குவாழ்பவன் வானுறையும், தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என்னும் தமிழ்மறைக்கு இலக்கியமாகச் சிவலோகத்தில் எய்தி இமையோர்கள் போற்ற இன் புற்றிருப்பார்கள் என இறைவன் வழிபாட்டினாலெய்தும் இருமைப்பயன்களையும் அறிவுறுத்தும் முறையில் இத் திருமுறை அமைந்திருத்தல் இனிது புலனாகும்.

மூன்றாந் திருமுறையில் காந்தாரபஞ்சமம், கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம், கௌசிகம், பஞ்சமம், சாதாரி, பழம் பஞ்சுரம், புறநீர்மை, அந்தாளிக் குறிஞ்சி

என்னும் ஒன்பது பண்களுக்குரிய நூற்றிருபத்தைந்து பதிகங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. சிவத்தலங்கள் எல்லாவற்றிலும் முதலில்வைத்து எண்ணத்தகும் சிறப்புடையது. சிவநெறிச் செல்வர்களால் 'கோயில்' என வழங்கப் பெறும் தில்லைச் சிற்றம்பலமாதலின் அத்தலத்துக்குரியதும் காந்தாரபஞ்சமப்பண் அமைந்ததுமாகிய 'ஆடினாய் நறு நெய்யொடு பால் தயிர்' என்ற திருப்பதிகம் இத்திருமுறையின் முதற்கண் வைக்கப்பெற்றது. இத்திருப்பதிகத்தை யடுத்துக் காந்தாரபஞ்சமம் என்னும் இப் பண்ணுக்குரிய 'பந்துசேர் விரலாள்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பூந்தராய் (சீகாழி)த் திருப்பதிகம் அமைந்துளது. இவ்வாறே முதற்றிருமுறையில் குறிஞ்சிப்பண்ணின் இரண்டாம் கட்டளையாக அமைந்த திருப்பதிகங்களில் 'கற்றாங் கெரியோம்பி' என்னும் தில்லைத்திருப்பதிகம் முன்னும 'நல்லார் தீமேவும்' என்னும் சீகாழித் திருப்பதிகம் பின்னும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பதிகங்களில் முற்குறித்த இரண்டிடங்களைத் தவிர ஏனைய எல்லாப் பண்களிலும் கட்டளைகளிலும் சீகாழிப் பதிக்குரிய திருப்பதிகங்களே முதலிடம் பெற்றிருத்தல் அறியத் தக்கதாகும், ஆளுடையபிள்ளையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் தம் திருமணங் காணவந்தோர் அனைவரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு திருப்பெருமணத் திருக்கோயிலில் தோன்றிய ஈறில் பெருஞ்சோதியினுள்ளே புகும்பொழுது பாடியருளிய திருப்பதிகம் 'கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா' என்னும் முதற்குறிப்புடைய பனுவலாதலின், அதனை மூன்றாந் திருமுறையின் முடிவுத் திருப்பதிகமாகவும் அப்பதிகத்திற்குரிய அந்தாளிக்குறிஞ்சி என்ற பண்ணினை அத்திருமுறையின் இறுதிப் பண்ணாகவும் முன்னுள்ள சான்றோர் முறைப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தமக்கு உபநயனச் சடங்கு நிகழ்ந்தபோது, 'மறை நான்கும்

தந்தோம்' என்று மந்திரங்கள்மொழிந்த அந்தணர்க்கு 'அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே' என்று அறிவுறுத்தும் முறையில் அருளிச் செய்த பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகமும், தம் தந்தையார் செய்யவிரும்பிய வேள்வியின் பொருட்டுத் திருவாவடுதுறை யிறைவனைப் பொன்வேண்டி உலவாக்கிழிபெறும் நிலையிற் பாடிய 'இடரினும் தளரினும்' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகமும், மதுரையில் அடியார்களுடன் தங்கியிருந்த திருமடத்திற் சமணர் இட்ட தீ 'பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே' எனப் பணித்த 'செய்யனே' என்ற திருப்பதிகமும், அங்ஙனம் தீயிட்ட கொடுந்தொழிலாளராகிய சமணரொடு தாம் வாது செய்தற்கு ஆலவாய்ப் பெருமானது திருவுள்ளக் குறிப்பறியப்பாடிய 'காட்டுமாவது', 'வேதவேள்வியை' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகங்களும், சமணரொடு நிகழ்த்திய அனல் வாதில் தாம் தீயில் இட்ட ஏடு வேவாவண்ணம் நள்ளாற்றிறைவரைப் பரவிப் போற்றிய 'தளிரிளவளர்' என்ற திருப்பதிகமும், புனல் வாதில் வைகையாற்றில் ஏடு எதிரேறிச் செல்லும் வண்ணம் பாடிய 'வாழ்க அந்தணர்' என்னும் திருப்பாசுரமும், சமணரை வாதில் வென்று சோழநாடடைந்த பின் திருக்கொள்ளம்பூதூர்ப்பெருமானை வழிபட விரும்பி முள்ளியாற்று வெள்ளத்தில் நாவலமே கோலாக ஓடம் உய்க்கும் நிலையிற் பாடிய 'கொட்டமே கமழும்' என்ற திருப்பதிகமும், தம் திருமணங் காண வந்தோர் அனைவரும் ஈனமாம் பிறவிதீர இறைவன் தோற்றுவித்த ஈறில் பெருஞ் சோதியினுள்ளே புகுக' என வழிவகுத்துக் காட்டும் கருத்துடன் அருளிச்செய்த 'காதலாகி' என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகமும், தம்மைச் சார்ந்தவர்களது தீதுறுபிறவிப் பாசந் தீர்த்தல் செம்பொருளாக்கொண்டு, 'நாதனே, நல்லூர் மேவும் பெருமண நம்பனே, நின் பாதமெய்ந் நீழல் சேரும் பருவம் ஈது' எனவேண்டி ஈறில் பெருஞ்

சோதியினுள் புகும் நிலையிற் பாடிய 'கல்லூர்ப் பெருமணம்' என்னும் திருப்பதிகமும் இம் மூன்றுந் திருமுறையில் அமைந்துள்ள அற்புதத் திருப்பதிகங்களாகும்.

'ஆடினாய் நறுநெய்யொடு பால் தயிர் அந்தணர்பிரியாத சிற்றம்பலம்
நாடினாய் இடமா நறுங்கொன்றை நயந்தவனே
பாடினாய் மறையோடு பல்கீதமும் பல்சடைப் பனிகால் கதிர் வெண்டிங்கள்
சூடினாய் அருளாய் சுருங்க எம தொல்வினையே'

எனத் தில்லைச் சிற்றம்பலவனைப்பரவி வினைத்தொடர் பறுக்கும் வேண்டுகோளாகிய திருப்பாடலுடன் தொடங்கிய இம்மூன்றுந் திருமுறை, நல்லூர்ப் பெருமணம் மேவிய நாதனை வழிபட்டு யாவரும் எளிதில் வீடுபேற்றினை எய்தி இன்புறும் நிலையிற் பாடிய திருப்பதிகத்தின் பயனுரைக்கும்,

'நறும்பொழிற் காழியுள் ஞானசம்பந்தன்
பெறும்பத நல்லூர்ப் பெருமணத்தானை
உறும்பொரு ளாற்சொன்ன ஒண்தமிழ் வல்லார்க்
கறும்பழி பாவம் அவல மிலரே'

எனவரும் திருக்கடைக்காப்புப் பாடலுடன் நிறைவு பெற்றிருத்தலை நினைக்குமிடத்து, இவ்வுலக வாழ்வில் நேரும் பழி, பாவங்களை அறுத்து நீக்கி அவலக் கவலையினின்றும் நீங்கி மகிழும் பேரின்ப வாழ்வாகிய வீடு பேற்றினை உலக மக்களுக்கு அளிக்கவல்ல பதிகப் பெருவழியாக விளங்குவன, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இம்மூன்று திருமுறைகளும் என்ற நுட்பம் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

முற்காலத்தில் இசைத் தமிழ்நூலார் வகுத்துக் காட்டிய நூற்றுமூன்று பண்களுள், (13) செவ்வழி, (17) தக்கராகம், (21) நேர்திறம்-புறநீர்மை,

(25) பஞ்சமம், (37) நட்டபாடை, (38) அந்தாளிக் குறிஞ்சி, (41) காந்தாரம், (46) பழம்பஞ்சுரம், (47) மேகராகக்குறிஞ்சி (49) கொல்லிக்கௌவாணம், (54) பழந்தக்கராகம் (61) குறிஞ்சி, (62) நட்டராகம், (64) வியாழக்குறிஞ்சி, (69) தக்கேசி (70) கொல்லி, (73) இந்தளம், (76) காந்தாரபஞ்சமம், (80) கௌசிகம், (81) பியந்தைக் காந்தாரம், (82) சீகாமரம், (98) சாதாரி என இருபத்திரண்டு பண்கள் திருஞான சம்பந்தர் அருளிய முதல்மூன்று திருமுறைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. திருமுறைகண்ட புராணத்தின் படி அச்சிடப்பெற்று வழங்கும் தேவாரப் பண்முறைப் பதிப்பில் முதற்றிருமுறையில் 45-ம் திருப்பதிகமாக அமைந்த 'துஞ்சவருவார்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருவாலங்காட்டுத் திருப்பதிகம் தக்கராகப் பண்ணுக்குரியதாகக் குறிக்கப்பெற்றுளது. அத் திருப்பதிகம் மூன்றுந் திருமுறையில் ஏழாவது பண்ணாக அமைந்த பழம்பஞ்சுரத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையாரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றதாகும். "துஞ்சவருவார்' என்றே எடுத்த ஓசை சுருதிமுறை வழுவாமல் தொடுத்த பாடல்....பஞ்சுரமாம் பழையதிறம் கிழமை கொளப் பாடினார்"[1] எனச் சேக்கிழாரடிகள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலால் 'துஞ்சவருவார்' என்னும் இத்திருப்பதிகத்திற்குரிய பண், நூற்றுமூன்று பண்களுள் 46 என்னும் எண் பெற்ற பழம்பஞ்சுரமே என்பதும், இப்பொழுது முதல் திருமுறையில் தக்கராகப் பண்ணில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ள இப்பதிகம் சேக்கிழாரடிகள் காலத்தில் மூன்றுந் திருமுறையில் பழம்பஞ்சுரப் பண்ணைச் சார்ந்த திருப்பதிகங்களுடன் சேர்க்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் நன்கு துணியப்படும். எனவே ஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரப் பதிகங்கள் அடங்கிய முதல் மூன்று திருமுறைகளிலும்

1. பெரிய. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1010-ஆம் செய்யுள்.

பழந்தமிழ்ப்பண்களாகிய நூற்றுமூன்று பண்களுள் மேற் குறித்த இருபத்திரண்டு பண்கள் அமைந்துள்ளமை இனிது புலனாம்.

திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் பண்ணமைந்த பதிகங்கள் அனைத்தும் நான்காந் திருமுறையென ஒன்றாகவும், திருக்குறுந்தொகைப் பதிகங்கள் அனைத்தும் ஐந்தாந் திருமுறையென ஒன்றாகவும், திருத்தாண்டகப் பதிகங்கள் அனைத்தும் ஆறாந் திருமுறையென ஒன்றாகவும் இவ்வாறு மூன்று திருமுறைகளாக வகுக்கப்பெற்றன. தம்மைப்பற்றி வருத்திய சூலைநோயினைப் பொறுக்கலாற்றாது சமண சமயத்தைத் துறந்துபோந்த மருள்நீக்கியார், தம் தமக்கையார் திலகவதியாரைப் பணிந்து திருநீறணிந்து திருவதிகை வீரட்டானத்திறைவனை இறைஞ்சி உரைத் தமிழ் மாலைகள் சாத்தும் உணர்வு பெற்று முதன்முதற் பாடிய திருப்பதிகம் 'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' என்பதாகும். திருநாவுக்கரசரால் முதலிற் பாடப்பெற்றமை கருதி இது நான்காந் திருமுறையின் முதலாந் திருப்பதிகமாக அமைக்கப் பெற்றது. இப்பதிகத்திற்குரிய பண் கொல்லி என்பதாகும். எனவே கொல்லிப் பண்ணமைந்த பதிகங்கள் இதனைச் சார வைக்கப்பெற்றன. கொல்லி, காந்தாரம், பியந்தைக்காந்தாரம், சாதாரி, காந்தாரபஞ்சமம், பழந்தக்கராகம், பழம்பஞ்சுரம், இந்தளம், சீகாமரம், குறிஞ்சி என்னும் பத்துப் பண்களும், திருநேரிசை, திருவிருத்தம் என்னும் யாப்பியல் விகற்பமும் அமைந்த திருப்பதிகங்கள் இந் நான்காந் திருமுறையில் முறையே தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் திருநேரிசை, திருவிருத்தம் என்பவற்றை முறையே நேரிசைக்கொல்லி யெனவும் விருத்தக்கொல்லி யெனவும் கொல்லிப்பண்ணில் அடக்குதல் மரபு.

திருநேரிசை யென்பது,

கூவிளம் புளிமா தேமா கூவிளம் புளிமா தேமா எனவரும் கட்டளையடியினையுடைய செய்யுளாகும். அறு சீர்களால் இயன்ற இக் கட்டளையடியில் முதற் சீரும் நான்காஞ் சீரும் ஒரோவழிக் கருவிளம் ஆதலும், இரண்டாஞ் சீரும் ஐந்தாஞ் சீரும் தேமாவாதலும் உண்டெனவும், மூன்றுஞ் சீரும் ஆறுஞ் சீரும் எப்பொழுதும் தேமாவாயே நிற்பன எனவும் இதன் யாப்பமைதியினை விளக்குவர் யாழ் நூலாசிரியர்.[1] நேரிசை என்னும் இப்பெயர், மேற்குறித்த அறுசீர்க்கட்டளையடியால் அமைந்த யாப்பினைக் குறிப்பதுடன் அதனைப் பாடுதற்கமைந்த சுத்தாங்கமாகிய இசையமைப்பினையும் புலப்படுத்தும் முறையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

'நேரிசையாக அறுபதம் முரன்று' 1–75–3 எனவும்,

'நீணமார் முருகுண்டு வண்டினம் நீலமாமலர் கவ்வி நேரிசை
பாணில் யாழ்முரலும் புறவார் பனங்காட்டூர்' 2–53–10

எனவும் வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாடல்களில் நேரிசை என்னும் இவ்விசையமைப்பு குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். இக்குறிப்புக்களை ஊன்றி நோக்குங்கால், வண்டுகள் நறுமலர்களில் மகரந்தப் பொடியையும் தேனையும் மாந்தி அம்மலர்களிற்படிந்து இடையீடின்றி முரல்வது போலும் நேரிய இசையமைந்த திருப்பாடல்கள் நேரிசை என்ற பெயர் பெறுவன என்னும் நுட்பம் இனிது புலனாகும். சிவபெருமானுக்கு உவப்பை விளைக்கும் பண்களுள் கொல்லிப் பண்ணும் ஒன்றென்பதனை,

'கொல்லியாம் பண்ணுகந்தார் குறுக்கை வீரட்டனாரே'
4–49–6

---

1. யாழ்நூல், பக்கம் 217.

எனத் திருநாவுக்கரசர் திருக்குறுக்கைத் திருநேரிசையிற் குறித்துள்ளார். தெய்வ வழிபாட்டிற்குரிய இக் கொல்லிப் பண்ணில் திருநேரிசைப் பதிகங்களைப் பாடும் வழக்கம் உண்டென்பது, 'நந்தாத நேரிசையாங் கொல்லிக்கு' எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணத்தால் உணரப்படும். தேவாரத்தில் வரும் இத்திரு நேரிசையாப்பும் திவ்யப்பிரபந்தத்தில் வரும் திருக் குறுந்தாண்டக யாப்பும் ஒன்றே யென்பது, இவ்விரு பனுவல்களிலும் அமைந்த திருப்பாடல்களை ஒப்பு நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும்.

அப்பரடிகள் அருளிய திருப்பதிகங்களில் திருவிருத்தம் என்பது, இக்காலத்தில் கட்டளைக்கலித்துறை என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறும் யாப்பாகும். ஐஞ்சீரடி நான்காய், அடிதோறும் முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாமல் நிற்க, ஐந்தாம் சீராகிய இறுதிச்சீர் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் என்னும் சீர்களுள் ஒன்றாகப்பெற்று, முதற்சீரின் முதலசை நேரசையாயின் ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசையாயின் பதினேழெழுத்தும் உடையதாய் வரும் செய்யுள் கட்டளைக் கலித்துறை எனப்படும். மேற்குறித்தவண்ணம் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெற்ற கட்டளையடிகளால் இயன்ற செய்யுளாதலின் இது கட்டளைக்கலித்துறை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. பிற்காலத்தாரால் கட்டளைக்கலித் துறை யென்றபெயரால் வழங்கப்பெறும் இச்செய்யுள், தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ள பழைய யாப்பிலக்கணத்தின்படி ஐஞ்சீர் நான்கடியான் வந்த தரவு கொச்சகம் எனப்படும்.

"இனி, 'நூனவில் புலவர்' என்றதனை, இதனைக் கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவியற்படுத்துச் செய்வனவும் தரவு கொச்சகம். அவற்றுள் ஒரோ வெழுத்து மிக்குவருவனவும் கொச்சகமாம்.

திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்கு தெய்வ
மருவளர் மாலையோர் வல்லியி னொல்கி யனநடைவாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக்கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே.

போதோ விசும்போ புனலோ பணிக ளதுபதியோ
யாதோ வறிகுவ தேதுமரிதி யமன்விடுத்த
தூதோ வனங்கன் றுணையோ விணையிலி தொல்லைத்தில்லை
மாதோ மடமயி லோவென நின்றவர் வாழ்பதியே.

இவை பதினேழும் பதினாறுமாய் வந்த தரவுகொச்சகம்.

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்
கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனங் காக்குங் கருங்கட்செவ்வாய்
மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய் வருவன்வண் பூங்கொடிகள்
பயிலச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறையே.

காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் றக்கோர்தஞ் சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊருணி யுற்றவர்க் கூரன்மற் றியாவர்க்கு மூதியமே.

இவை ஓரோவெழுத்து மிக்க தரவு கொச்சகம்''

எனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் 155-ஆம் சூத்திர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கம், அவரால் உதாரணமாகக் காட்டப்பெற்ற திருச்சிற்றம்பலக் கோவைச் செய்யுளுக்கேயன்றித் திருநாவுக்கரசர் அருளிய இத்திருவிருத்த யாப்புக்கும் மிகவும் பொருத்த முடையதாகும்.

விருத்தம் என்பது வடசொல். அச்சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களுள் ஒன்றன் நிகழ்ச்சி அல்லது விருத்தாந்தம் என்பதும் ஒரு பொருளாகும். ஒரு பொருளின் விருத்தாந்தமாகிய நிகழ்ச்சியை விரித்துரைக்கும் பனுவலை விருத்தம் என்ற பெயரால் வழங்குதலும் உண்டென்பதும் நரிவிருத்த கிளிவிருத்தம், எலிவிருத்தம் எனச் சமண சமயத்தார்க்குரியனவாகத் தேவாரத்

திருப்பதிகங்களிற் குறிக்கப்பெறும் நூற்பெயர்களால் இனிது விளங்கும். அப்பரடிகள், இறைவன்பால் முறையிட்டுத் தெரிவித்துக்கொள்ளுதற்குரிய செய்திகளாகவும், இறைவன் செய்த அருட்செயல்களாக உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தவேண்டிய செய்திகளாகவும் அமைந்த திருத்தகவினவாகிய நிகழ்ச்சிகளைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தன இத் திருப்பதிகங்களாதலின், இவை திருவிருத்தம் என வழங்கப் பெற்றன. 'எலிவிருத்தம்' என்ற நூற்பெயரை 'எலியின் தொழிற்பாட்டு'[1] என ஆளுடைய பிள்ளையார் விரித்துரைத்தலால் இங்கு எடுத்துக்காட்டிய விருத்தம் என்ற சொல்லுக்குப் பாவினத்தின் வகையாகப் பிற்காலத்தில் வழங்கும் விருத்தப்பா எனப் பொருள் கொள்ளாது ஒன்றன் விருத்தாந்தமாகிய தொழில் நிகழ்ச்சியை விளக்கும் பனுவல் எனப் பொருளுரைப்பதே இயைபுடையதாதல் காணலாம். புறச்சமயத்தரால் புனைந்துரை வகையால் இயற்றப்பெற்ற நரிவிருத்தம், கிளிவிருத்தம், எலிவிருத்தம் என்பனபோன்று வாழ்க்கைக்குப் பெரும்பயன் தராத நிகழ்ச்சிகளை விரித்துரையாது உலகத்தார்க்கு இருமையினும் பெரும்பயன் தரத்தக்க திருத்தகவினவாகிய அருள் நிகழ்ச்சிகளையே விரித்துரைப்பன இத்திருப்பதிகங்களாதலின், நரி விருத்தம் முதலியபிறவற்றின் வேறாகத் 'திரு' என்னும் சிறப்புடை அடைமொழியைப் பெற்றுத் திருவிருத்தம் எனப் போற்றப்பெறுவனவாயின. இவ்வாறே, உயர்வற வுயர்நலமுடைய இறைவனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகிய நம்மாழ்வார், திருமாலாகிய பெருமானிடத்தே தாம் கொண்ட பேரன்பின் திறத்தால் தம் உள்ளத்தே விளைந்த அநுபவ நிகழ்ச்சியையும், தம் உள்ளத்தை நெகிழ்வித்த தன்னேரில்லாத் தலைவனாகிய இறை

1. 3 – 39 – 5.

வனைப் பிரிந்து இருள்தருமா ஞாலத்தே இருத்தல் தம்மாற் பொறுத்தற்கரிய துன்பமாதலையும், ஆருயிர் நாயகனாகிய அவனை யடைந்து இன்புறுதற்குத் தடையாயின இவை யென்பதனையும் தம் பெருமானாகிய இறைவனை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்யும் முறையில் கட்டளைக் கலித்துறையாப்பில் அருளிய பனுவல் திருவிருத்தம் என்ற பெயரால் வழங்குதல் இங்கு நினைக்கத் தகுவதாகும்.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி தரவு கொச்சகம் என்றும், பிற்கால யாப்பிலக்கண அமைப்பின்படி கட்டளைக் கலித்துறை என்றும் கூறப்படும் செய்யுளமைப்பில் திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பாடல்களைச் சேக்கிழாரடிகள் திருவிருத்தம் என்ற பெயராற் குறித்துள்ளார். எனவே இத்திருப்பதிகங்களுக்குத் திருவிருத்தம் என்ற இப்பெயர், ஆசிரியர் சேக்கிழார் காலத்திற்கு முன்னரே நிலைபெற்று வழங்கிய பழமையுடையதென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

சமண சமயத்தைச் சார்ந்த மருள் நீக்கியார், தாம் சூலை நோயினாற் படும் துயரத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது அச்சமயத்தை விட்டு நீங்கித் திருவதிகையை யடைந்து, தம் தமக்கையார் அளித்த திருநீற்றினைப் பூசி அதிகை வீரட்டானத்து எழுந்தருளிய பெருமானைப் பணிந்து உரைத்தமிழ் மாலைகள் சாத்தும் உணர்வு பெற்று முதன்முதற் பாடியருளிய 'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' என்னும் திருப்பதிகமும், தம் சமயத்தை வளர்த்த தருமசேனர் சைவராயினமை கண்டு பொறாது வெகுண்ட சமணர்கள், தம் சமயச் சார்புடைய பல்லவ மன்னன் துணைகொண்டு பலவகையின்னல்களைச் செய்பவர் திருநாவுக்கரசரை யானையால் இடறச் செய்தபொழுது தம்மைக் கொல்லவந்த யானையைக் கண்டு சிறிதும் கலங்காது இறைவன்

திருவருளை நினைந்து போற்றிய 'சுண்ணவெண் சந்த னச்சாந்தும்' என்ற திருப்பதிகமும், சமணர்கள் திருநாவுக்கரசரைக் கல்லுடன் பிணித்துச் கடலில் தள்ளியபோது அக்கல்லே தெப்பமாக மிதக்கும்படி பாடிய 'சொற்றுணை வேதியன்' என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகமும், கல்லே தெப்பமாகக் கடலிலிருந்து கரையேறிய நாவுக்கரசர், திருப்பாதிரிப்புலியூரை யடைந்து தோன்றாத்துணையாயிருந்து தம்மை உய்வித் தருளிய பாதிரிப் புலியூர்ப் பெருமானைப் பரவிப் போற் றிய 'ஈன்றாளுமாய்' என்னும் திருப்பதிகமும், அமண் சமயத் தொடக்குடைய உடம்போடு வாழ விரும்பாது அவ்வுடம்பினைத் தூயதாக்கும் வண்ணம் இறைவனது திருவடையாளமாகிய இடபக்குறி, சூலக்குறி என்ப வற்றைப் பொறித்தருளும் வண்ணம் பெண்ணாகடத்துத் திருத்தூங்கானை மாடத்து எழுந்தருளிய பெருமானை வேண்டிப் போற்றிய 'பொன்னார் திருவடிக்கு ஒன் றுண்டு விண்ணப்பம்' என்னும் திருப்பதிகமும், தம்பாற் பேரன்புடைய அப்பூதியடிகள் திருமனை யில் அமுது செய்தருளப் புகும்பொழுது அவர் தம் புதல்வன் மூத்த திருநாவுக்கரசு அரவுதீண்டி யிறக்க அத்துன்ப நிகழ்ச்சியைப் பெற்றோர்கள் மறைக் கவும், இறைவன் திருவருட் குறிப்பால் உணர்ந்து அவன் உயிர்பெற்றெழும் வண்ணம் பாடிய 'ஒன்று கொலாம்' என்ற திருப்பதிகமும், 'ஆளும் நாயகன் கயிலை கண்டன்றி மாளும் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன்' என்னும் உறுதியுடன் கயிலை நோக்கிச் சென்ற திருநாவுக்கரசர், இடைவழியில் தவமுனிவராய்த் தோன்றித் தம்மைத் தடுத்து நிறுத்திய இறைவன் பணித்த வண்ணம் அங்குள்ள குளத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் வந்தெழுந்து, எவ்வுயிரும் சத்தியுஞ் சிவமுமாய்த் தோன்றிய தெய்வக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்து பாடிய 'மாதர்ப்பிறைக் கண்ணியானை' என்ற

பதிகமும் நாலாந்திருமுறையிலுள்ள அற்புதத் திருப் பதிகங்களாகும். இத்திரு முறையில் நூற்றுப் பதின் மூன்று திருப்பதிகங்கள் உள்ளன.

'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' என இறைவனை நோக்கி முறையிடும் நிலையில் தொடங்கிய இந் நாலாந் திருமுறை, 'காலன் அறிந்தான் அறிதற்கரியான் கழலடியே' என்ற இனிய தொடருடன் நிறைவு பெற்றிருத்தலை நோக்குங்கால் 'கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின், ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு' எனத் தெய்வப் புலவர் அறிவுறுத்திய தவப்பயனாகிய இறவாத இன்பப் பெருவாழ்வை நல்கும் திருவருட் சாதனமாவது இத்திருமுறை யென்னும் உண்மை குறிப்பாற் புலனாதல் காணலாம்.

"அன்னம் பாலிக்குத் தில்லைச் சிற்றம்பலம்" என வரும் கோயில் திருக்குறுந் தொகை முதலாக 'வேத நாயகன்' என்ற முதற் குறிப்புடைய ஆதிபுராணத் திருக்குறுந்தொகை யீறாகவுள்ள நூறு திருப்பதிகங்களின் தொகுதி, ஐந்தாந் திருமுறையென வழங்கப் பெறுவதாகும். இத்திருமுறையிலுள்ள பதிகங்கள் யாவும் 'குறுந்தொகை' என்னும் ஒரே யாப்பில் அமைந்த திருப்பாடல்களால் இயன்றனவாதலின் யாப்பமைதி கருதி இவற்றை ஒரே திருமுறையாக நம் முன்னோர் முறைப்படுத்தியுள்ளார்கள். குறுந்தொகை யாப்பு என்பது, நாற்சீர் நாலடியாய் அடிதோறும் தேமா, புளிமா என்னும் மாச்சீர்களுள் ஒன்று முதற் சீராகவும், கருவிளம், கூவிளம் என்னும் விளச்சீர்களுள் ஒன்று நான்காஞ் சீராகவும், இடையிலுள்ள இரண்டு மூன்றுஞ் சீர்கள் பெரும்பாலும் விளச்சீர்களாகவும் சிறுபான்மை மாச்சீர்களாகவும் அமையவரும் செய்யுள் விகற்பமாகும்.

(1) நாக நாறு நரந்தை நிரந்தன
ஆவு மாரமு மோங்கின வெங்கணும்
சேவு மாவுஞ் செறிந்தன கண்ணுதல்
பாக மாளுடை யாள்பலி முன்றிலே.

(2) செம்பொன் வேங்கை சொரிந்தன சேவிதழ்
கொம்பர் நல்லிலவங்கள் குலவிந்தன
பொங்கர் வெண்பொரி சிந்தின புன்னைதம்
திங்கள் வாழ்சடை யாடிகு முன்றிலே.

(3) மரவம் பாதிரி புன்னை மணங்கமழ்
குரவங் கோங்க மலர்ந்தன கொம்பர்மேல்
அரவ வண்டின மார்த்துட னியாழ்செயும்
திருவ மாற்றிலோ யாடிகு முன்றிலே.

எனச் சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவ வரியில் வந்துள்ள வரிப் பாடல்கள், இக்குறுந்தொகை யாப்புக்குரிய பழைய இலக்கியங்களாகக் கொள்ளத் தக்கன.

'அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலம்
பொன்னம் பாலிக்கு மேலுமிப் பூமிசை
என்னன் பாலிக்கு மாறுகண் டின்புற
இன்னம் பாலிக்கு மோஇப் பிறவியே.'

எனத் திருநாவுக்கரசர் பாடியருளிய திருக்குறுந் தொகைப் பாடலையும் மேற்காட்டிய வேட்டுவ வரிப் பாடல்களையும் ஒப்புநோக்குவார்க்கு அப்பரடிகள் அருளிய இக்குறுந்தொகையாப்பு இளங்கோவாருள் வாழ்ந்த காலப்பகுதி யாகியாகி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே நாட்டிற் பரவிவழங்கிய தொன்மை யுடையது என்பது நன்கு புலனாகும்.

ஒருமா கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம்

என்பது திருக்குறுந்தொகை யென்னுஞ் செய்யுளின் கட்டளையடியாகும். முதற்சீர் தேமாவாயின் அடிமன் எழுத்துத் தொகை ஒற்று நீக்கிப் பதினொன்றும்:

புளிமாவாயின் பன்னிரண்டாம். ஓரடிக்குள் அமைந்த மூன்று தளைகளுள், முதற்றளை நேரொன்றாசிரியத்தளை; இரண்டு மூன்றும் வெண்டளைகள். மேற்குறித்த எழுத்துக் கணக்கும் தளையமைதியும் வேறுபடாது நிற்கச் சீர்கள் வேறுபட்டு வரலாம்'' என இக்குறுந்தொகை யாப்பின் அமைப்பினை விளக்குவர் யாழ்நூலாசிரியர்.* பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்தளவும் பெற்று வரும் அளவடியாகிய நாற்சீரடியுள் பதினொன்றும் பன்னிரண்டுமாகக் குறைந்த எழுத்துக்களைப் பெற்று வருவன இப்பாடல்களாதலின் இவை குறுந்தொகை யெனப்பெற்றன.[1]

சிவபெருமான் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலங்களையெல்லாம் கண்டிறைஞ்சிக் கைத்திருத்தொண்டு செய்யும் கடமையினை மேற்கொண்ட திருநாவுக்கரசடிகள், இறைவனது பேரருளை நினைந்து ஒரு தலத்திலிருந்து மற்றொரு தலத்திற்கு நடந்துசெல்லும்பொழுதும்[2] அவ்வத் தலங்களிலுள்ள திருக்கோயில்களை அடைந்து உழவாரத் தொண்டு முதலிய திருப்பணிகளைச் செய்யும்போதும்[3] தம் பெருமானாகிய இறைவனை முன்னிலையாக்கிப் போற்றும் நிலையிலும்[4], அவ்விறைவனது பொருள்சேர் புகழை உலக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் நிலையிலும்[5]

* யாழ்நூல், பக்கம் 210.

1. 'அளவடி நான்கின கலிவிருத் தம்மே' (யாப்பருங்கலம், செய்யுளியல் சூத்–89) என்னும் பிற்கால யாப்பிலக்கண விதியை யொட்டி இத் திருக்குறுந்தொகையைக் கலிவிருத்தம் என்ற பாவினத்துள் அடக்குவாரும் உளர்.

2. பெரிய–திருநாவுக்கரசர்–174.

3. பெரிய–திருநாவுக்கரசர்–171.

4. ,, ,, 269.

5. 'தொழற்பாலதே' என்னும் திருக்குறுந்தொகை முதலிய திருப்பதிகங்களின் பாடல் அமைதியை நோக்கியுணர்க.

பாடிப் பரவுதற்கேற்ற சந்தமாக இத்திருக் குறுந் தொகை யாப்பு அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

தனக்குவமையில்லாத தலைவனுகிய முழுமுதற் பொருளின் எண்ணிறந்த அருட்குணங்களெல்லாவற்றையும் அப்பெருமான் திருமுன்னரும் தம்முன் உள்ள அன்பர்களுக்கும் பிறர்க்கும்தமது நெஞ்சத்திற்கும் விரித்துரைத்தற்கேற்ற யாப்பமைதி பெற்று விளங்குவன திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகங்களாகும். தாண்டகம் என்பது, தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி எண் சீரான் வந்த கொச்சக வொருபோகு எனக்கூறப்படும். அடிதோறும் நான்காஞ்சீரும் எட்டாஞ்சீரும் தேமா வாகநிற்ப, மூன்ருஞ்சீரும் ஏழாஞ்சீரும் பெரும்பான்மை தேமாகவும் ஒரோவழிப் புளிமாகாவும் அமைய, இவை யொழிந்த ஒன்று, இரண்டு ஐந்து, ஆருஞ்சீர்கள் பெரும்பாலும் காய்ச்சீர்களாகவும், சிறுபான்மை மாச்சீர் விளச்சீர்களாகவும் வருதல் தாண்டகம் என்னும் பாவின் இயல்பாகும்.

எண்சீரான்வந்த இத் தாண்டகப்பாவில், அடி தோறும் மூன்று, நான்கு, ஏழு, எட்டாம் சீர்களை விலக்கிவிட்டு ஏனைய நான்கு சீர்களையும் இணைத்து நோக்கினுல் அப்பாடல் கொச்சகக் கலிப்பா என்னும் யாப்புருவில் அமைதலைக் காணலாம்.[1]

வண்ணங்கள் தாம்பாடி வந்து நின்று
வலிசெய்து வளைகவர்ந்தார் வந்து நம்மைக்
கண்ணம்பால் நின்றெய்து கனலப் பேசிக்
கடியதோர் விடையேறிக் காபா லியார்
சுண்ணங்கள் தாங்கொண்டு துதையப் பூசித்
தோலுடுத்து நூல்பூண்டு தோன்றத் தோன்ற
அண்ணலார் போகின்ருர் வந்து காணீர்
அழகியரே ஆமாத்தூர் ஐயனுரே.

1. யாழ் நூல், பக்கம் 219.

எனவரும் திருத்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மூன்று, நான்கு, ஏழு, எட்டாஞ் சீர்களை விலக்கி ஏனைய நான்கு சீர்களையும் இணைத்து நோக்கினல்,

வண்ணங்கள் தாம்பாடி வலிசெய்து வளைகவர்ந்தார்
கண்ணம்பூரல் நின்றெய்து கடியதோர் விடையேறிச்
சுண்ணங்கள் தாங்கொண்டு தோலுடுத்து நூல்பூண்டு
அண்ணலார் போகின்ருர் அழகியரே ஆமாத்தூர்.

என்ற கொச்சகக் கலிப்பாவின் உருவம் வந்து எய்தும். எனவே நாற்சீரடியால் வரும் கலிப்பா அடிதோறும் இடையிலும் ஈற்றிலும் இவ்விரண்டு மாச்சீர்களைப் பெற்று வருதலால் அமைந்த எண்சீரடி யாப்பு இத் தாண்டகப்பாவுக்கு உரியதென்பது நன்கு புலனும்.

இவ் யாப்பு, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரால் ஒற்றும் குற்றுகரமும் நீக்கி நாலெழுத்து முதல் இருபதெழுத் தீருக வகுத்துரைக்கப்பட்ட பதினேழு நிலத்து ஐவகை அடிகளிலும் கழிநெடிலடிக்கு உரிய மேலெல்லை யாகிய இருபதெழுத்தென்னும் வரையறையைத் தாண்டி இருபதின் மேற்பட்ட எழுத்தால் மிக்குவருதலின் தாண்டகம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் இருபதெழுத்தென்னும் இவ்வரையறையைக் கடந்து வருவன பிறவும் உளவேனும் அவையனைத்தும் பண்ணெடு கூடிய இசைப்பாடல்களாதலின் இயல்வகை குறித்த தாண்டகம் என்னும் இப்பெயரினைப் பெருவாயின.

இனி, வடமொழியில் தண்டகம் என வழங்கும் செய்யுள் விகற்பமே தமிழில் தாண்டகம் என வழங்குவதாயிற்றெனக் கருதுவாரும் உளர். அன்னோர், தமது கருத்துக்கு ஆதாரமாக யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் வடமொழி யாப்பிலக்கண விதிகள் சில வற்றை அப்படியே தமிழிலும் மேற்கொள்ளும் முறை

யில் தண்டகம் என்ற செய்யுளமைப்பைத் தாண்டகம் என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டிருத்தலை எடுத்துக்காட்டுதலுங் கூடும். தேவார ஆசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலத்திற்கு நானூறாண்டுகள் பிற்பட்டவர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர். அவ்வாசிரியர் வடமொழியிலக்கண விதிகளைத் தமிழிலும் வைத்துணர்த்த விரும்பி, "இருபத்தேழெழுத்து முதலாக உயர்ந்த எழுத்தடியினவாய் எழுத்தும் குருலகுவும் ஒத்துவருவன அளவியற்றாண்டகம், எழுத்தொவ்வாதும் எழுத்தலகு ஒவ்வாதும் வருவன அளவழித்தாண்டகம்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.[1] அவ்வாசிரியரால் தாண்டகம் என்ற பெயருடன் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட தண்டகச் செய்யுட்களையும்[2] அவர்க்கு நெடுங்காலம் முற்பட்ட அப்பரடிகள் அருளிய திருத்தாண்டகப் பாக்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் அவை எழுத்தளவாலும் பரந்துபட்ட ஓசையாகிய 'பா' என்னும் உறுப்பாலும் தம்முள் வேறுதல் புலனாம்.

திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருத்தாண்டக யாப்பு ஒற்றும் குற்றியலுகரமும் நீக்கி எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட ஐவகை யடிகளுள் கழிநெடிலடிக்கு மேலெல்லையாகிய இருபதெழுத்தென்னும் அளவினைக் கடந்து இருபத்தேழெழுத்திற்கு உட்பட்டு வருவதாகும். யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையில் தாண்டகம் என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்ட வடமொழித் தண்டகயாப்பு இருபத்தேழெழுத்து முதலாக அவற்றின் மிக்க எழுத்துக்களைப் பெற்று இயல்வதாகும். தேவாரத்திலுள்ள திருத்தாண்டகப்பாடல்கள் நொச்சகம் என்னும் தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கணத்தினை அடியொற்றியமைந்தனவாகும். யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட தாண்டகச்

1. யாப்பருங்கல விருத்தி, பக்கம் 447.
2. „ பக்கம் 454–456.

செய்யுட்கள் தண்டகம் என்னும் வடமொழிச் செய்யுளிலக்கணத்தினை அடியொற்றிப் பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட புதுவகைச் செய்யுட்களாகும். தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி செய்யுட்களுக்கு எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குமிடத்து ஒற்றும் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் நீக்கி எண்ணுதல் மரபு.[1] வடமொழியில் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆகிய இச்சிறப்பொலிகள் இல்லாமையால் இவற்றை நீக்கி எழுத்தெண்ண வேண்டுமென்ற வரையறை எழுதற்கு இடமில்லாதுபோயிற்று. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் என்ற ஒலி நுட்பங்களைக் கருதாது அமைக்கப்பட்ட வடமொழி யாப்பமைதியினை மேற்குறித்த ஒலி நுட்பங்கள் பெருக வழங்கும் தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு ஏற்றியுரைத்தல் ஒரு சிறிதும் ஏற்புடையதன்றாம். எனவே தமிழ்ச் செய்யுள் இலக்கணத்தை அடியொற்றியமைந்த திருத்தாண்டகப்பாவும் வடமொழித் தண்டக யாப்பினை அடியொற்றிப் புதியன புனைந்த யாப்பருங்கல விருத்தி உதாரணச் செய்யுட்களும் இலக்கண வகையால் தம்முள் வேறுபட்டன எனஉணர்தல் வேண்டும்.

தமிழ்ச் செய்யுள் வகையாகிய இத்தாண்டகமென்னும் யாப்புக்கு மூல இலக்கியமாக விளங்குவன திருநாவுக்கரசர் பாடிய இத்திருத்தாண்டகப் பாடல்களேயாகும். இத்திருப்பதிகங்களை முதன் முதல் அருளிச்செய்தவர் அப்பரடிகளாதலின் அப்பெருந்தகையாரைத் 'தாண்டகச் சதுரர்'[2] எனவும் 'தாண்டகவேந்தர்'[3] எனவும் போற்றுவர் பெரியோர்.

1. தொல் – செய்யுளியல் 44, பேராசிரியர் உரை.
2. 'தாண்டகச் சதுரராகும் அலர் புகழரசும்' – பெரிய. குங்குலிய–32
3. நால்வர் நான்மணி மாலை.

ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயலாகிய நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருப்பாடல்களுள் திருநெடுந்தாண்டகம், திருக்குறுந் தாண்டகம் என இருவகைப் பனுவல்கள் இடம்பெற் றுள்ளன. இவற்றுள் திருநெடுந்தாண்டகம் என்பது திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருத்தாண்டக யாப்பில் அமைந்த முப்பது திருப்பாடல்களையுடையதாகும். நெடுந்தாண்டகம் என்பது நெடிய இயற்பாடலாகிய தாண்டகம் என விரியும். திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 'நிதியினைப் பவளத்தூணை' என்னும் முதற் குறிப்புடைய பாடல் முதலாக இருபது திருப்பாடல்களையுடைய பனுவல் திருக்குறுந்தாண்டகம் என்பதாகும். இது தாண்டகமாகிய பாவினைப் போன்று இருபதின் மேற் பட்ட எழுத்துக்களையுடைய நெடிய அடிகளைப்பெறாது, இருபதெழுத்திற்கு உட்பட்ட எழுத்துக்களால் இயன்ற அடிகளையுடையதாய்த் தாண்டகம்போலச் சுத்தாங்க மாகப் பாடுதற்குரியதாய்த் தாண்டகப்பாவிற் குறுகி வரும் பாவினால் இயன்றதாதலின் திருக்குறுந் தாண்டகம் என வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. வேறு பட்ட செய்யுள் வகையாகிய இவ்விருதிறப் பாக்களையும் 'தாண்டகம்' என ஒரே யாப்பாகக் கொண்டு இலக் கணங் கூறுவர் பன்னிருபாட்டியலுடையார்[1]

திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருநேரிசைப் பதிகங் களும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருக்குறுந் தாண்டகமும் ஒரே யாப்பில் அமைந்தனவாகும். இருபதெழுத்துக்கு மேற்படாது இவ்வெல்லைக்குள்

---

1. "மூவிரண்டேனும் இருநான்கேனும், சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளினுடவர், கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற் றுள், அறுசீர்குறியது நெடியது எண் சீராம்"

"அறுசீ ரெண்சீர் அடிநான் கொத்தங், கிறுவது தாண்ட கம் இருமுச் சீரடி, குறியது நெடிய திருநாற்சீரே" பன்னிரு பாட்டியல்.

அடங்கிவரும் அடிகளையுடைய இவை தாண்டகம் என்னும் யாப்பிற்குறுகி வேறுபட வந்த யாப்பின என்பதும், இருபதெழுத்தின் மேற்படவரும் அடிகளையுடைய நெடிய இயற்பாடல்கள் திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருத்தாண்டகமும் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய திருநெடுந்தாண்டகமும் ஆதலின் அவையே தாண்டகம் என்னும் யாப்பிற்குரியன என்பதும், தண்டகம் என்னும் வடமொழிச் செய்யுள் விகற்பத்தை அடியொற்றிப் பிற்காலத்தாராற் பாடப்பெற்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட தாண்டகச் செய்யுட்களும் தேவாரத்திலும் திவ்யப் பிரபந்தத்திலும் அமைந்த திருத்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் திருப்பாடல்களும் தம்முள் வேறுவன என்பதும் உளங்கொளத்தகுவனவாம்.

"பாதந்தோறும் நகணங்கள் இரண்டிட் ரகணங்கள் ஏழுடையது தாண்டகமாம். அஃதாவது தனன தனன தானனா தானனா தானனா!! தானனா தானனா- தானனா என இருபத்தேழெழுத்தான் வரும் வடமொழித் தண்டகத்தின் இலக்கணத்தினை, வேங்கடமகி தமது நூல் தண்டிப் பிரகாசிகையிற் கூறினர். அஃது இங்கு எடுத்துடையதல்ல" எனவும்[2] இத்தாண்டகச் செய்யுள் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி என்சீரான் வந்த தொச்சக வொருபோகு எனப்படும்[3] எனவும் யாழ்நூலாசிரியர் கூறிய விளக்கம் இங்கு நோக்கத் தக்கதாகும்.

ஆறாந்திருமுறையாகிய இப்பகுதியில் 'அரியானை அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை' எனத் தொடங்கும் கோயில்-பெரிய திருத்தாண்டகம் முதலாக, 'எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணுகேனோ' எனத்தொடங்கும் திருப்புகலூர்த் திருத்தாண்டகம் ஈறாகத் தொண்ணூற்றொன்பது திருப்பதிகங்கள் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

2. யாழ்நூல்-பக். 220 3. யாழ்நூல்-பக். 219

ஆண்ட அரசராகிய அப்பரடிகள் திருப்புகலூரிற் கைத் திருத்தொண்டுசெய்து தங்கியிருக்குங் காலத்துத் திருப்புகலூர்ப் பெருமானை இறைஞ்சிப் 'புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்' என விண்ணப்பஞ் செய்யும் முறையில் மண்முதலாம் உலகேத்த மன்னு திருத்தாண்டகமாகிய 'எண்ணுகேன் என் சொல்லி எண்ணுகேனே' என்ற முதற்குறிப்புடைய இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்போற்றி நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக் கீழ் அமர்ந்திருந்தார் என்பது வரலாறு ஆதலின், அவ்வடிகளார் இறைவன் திருவடி நீழலை எய்தி இன்புறும் நிலையிற் பாடிய இத்திருப்பதிகம் அப்பர் பாடியருளிய நான்கு, ஐந்து, ஆறாகிய மூன்று திருமுறைகளிலும் ஆறாந்திருமுறையின் இறுதிக்கண் வைக்கப் பெறுவதாயிற்று. நான்கு ஐந்து ஆறாகிய மூன்று திருமுறைகளிலும் முந்நூற்றுப் பன்னிரண்டு திருப்பதிகங்கள் உள்ளன. அவற்றின் மொத்தத் திருப்பாடல்கள் மூவாயிரத்து அறுபத்தாறாகும். நான்காந் திருமுறையில் திருநேரிசை' திருவிருத்தம் என்ற பகுதிகளிலும் ஐந்து ஆறாந்திருமுறைகளிலும் கோயில் என வழங்கும் தில்லைக்குரிய திருப்பதிகங்கள் முதற்கண் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

இனி, ஏழாந்திருமுறை யென்பது, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்கள் அனைத்தையும் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகும். இத் திருமுறையில் 'பித்தாபிறை சூடீ' என்னும் திருப்பதிகம் முதலாகத் 'தானெனை முன்படைத்தான்' என்னும் திருப்பதிகம் ஈறாக நூறு திருப்பதிகங்கள் உள்ளன. இப்பதிகங்களிலுள்ள திருப்பாடல்களின் தொகை ஆயிரத்திருபத்தாறாகும் இத்திருமுறையில் இந்தளம், தக்கராகம், நட்டராகம், கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம், பழம்பஞ்சுரம், தக்கேசி, காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம்,

காந்தாரபஞ்சமம், நட்டபாடை, புறநீர்மை, சீகாமரம், குறிஞ்சி, செந்துருத்தி, கவுசிகம் பஞ்சமம் எனப் பதினேழு பண்களுக்குரிய திருப்பதிகங்கள் முறையே தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

நம்பியாரூரர்க்குத் திருமணம் நிகழவிருக்கும் நற்பொழுதிலே, யாவராலும் காண்டற்கரிய கடவுளாகிய சிவபெருமான், உலகத்தார் காண முதியனாகத் தோன்றித் தனக்கு நம்பியாரூரர் வழிவழியடிமை எனக்கூறி, அற்புதப்பழ ஆவணம் ஒன்றைக்காட்டி, வெண்ணெய் நல்லூர்க்கு வா என அழைத்துப்போந்து அவ்வூர்ச் சபையினர்முன் வழக்குரைத்துவென்று, அங்குள்ளார் யாவரும் காணத் திருஅருட்டுறைத் திருக்கோயிலுட் புகுந்து மறைந்தருளினார். அப்பொழுது, இங்ஙனம் வலியவந்து தம்மைத் தடுத்தாட் கொண்டருளிய இறைவனது பெருங்கருணை திறத்தை நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகிய வன்றொண்டர், 'என் பெயர் பித்தனென்றே பாடுவாய்' என இறைவன் பணித்தருளியவண்ணம் முதன்முதற்பாடிப் போற்றிய செந்தமிழ்ப் பாமாலை 'பித்தா பிறைசூடீ' என்னும் திருப்பதிகமாதலின், அஃது இவ்வேழாந்திருமுறையின் முதற்கண் வைக்கப்பெறுவதாயிற்று. இத்திருப்பதிகத்திற்குரிய பண் இந்தளம் ஆதலின் இந்தளப் பண்ணில் அமைந்த பதிகங்கள் இதனைச் சாரவைக்கப்பெற்றன.

தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர், பல தலங்களையும் பணிந்து பண்ணார்ந்த செந்தமிழ்ப் பதிகங்களாற் பரமனைப் பாடிப்போற்றித் திருவஞ்சைக்களப் பெருமானை இறைஞ்சிப் போற்றும் நிலையில், கயிலைப் பெருமான் ஆணையின்வண்ணம் தேவர் முனிவர்களுடன் அங்குவந்த வெள்ளையானையின்மீது அமர்ந்து திருக்கயிலாயத்திற்குச் சென்றார் என்பது வரலாறு. அப்பொழுது பாடிய திருப்பதிகம், 'தானெனை முன்

படைத்தான்' என்பதாகலின், அஃது இவ்வேழாந் திருமுறையின் இறுதிக்கண் வைக்கப்பெற்றது.

திருவெண்ணெய்நல்லூரில் அருட்டுறைப்பெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பெற்ற நம்பியாரூரர், அப்பெருமானது திருவருளின்பத்தில் திளைத்துப்போற்றிய 'பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா' என்ற திருப்பதிகத்தினை முதலாகக்கொண்டு தொடங்கிய இவ்வேழாந்திருமுறை, சேரமான் தோழராகிய சுந்தரர் இறைவனது அருளிப்பாட்டின்வண்ணம் திருவஞ்சைக் களத்திலிருந்து வெள்ளானையின் மீதமர்ந்து திருநொடித்தான் மலையாகிய திருக்கயிலாயத்தை யடைந்து தாம்பெற்ற திருவருளின்பத்தை நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படுத்தும் நிலையில்ஆழிகடலரையனாகிய வருணனை நோக்கித் திருவஞ்சைக்களத்தப்பருக்கு அறிவிக்கும்படி பணித்த திருப்பாடலுடன் நிறைவு பெற்றிருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

நூறு திருப்பதிகங்களால் இயன்ற இத்திருமுறையில், 'தென்றமிழ்ப் பயனாய்வந்த திருத்தொண்டத் தொகை' முப்பத்தொன்பதாம் திருப்பதிகமாகவும், திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பினையுணர்த்தும் நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம் நாற்பத்தெட்டாம் பதிகமாகவும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். சிந்தையின் தெளிவினைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது பஞ்சமம் என்ற பண்ணாகும். சிந்தையில் தெளிவுடையோர் பஞ்சமம் என்னும் இப்பண்ணில் பரமனைப் பாடி மகிழ்வர். "பஞ்சமம் பாடியாடும் தெள்ளியார் கள்ளந் தீர்ப்பார்"[1] என்பது திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழி. திருவஞ்சைக்களத்துப் பெருமானைப் பாடி போற்றும் நிலையில் 'வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்' என்னும் தெளிவுடைய சிந்தையினராகிய நம்பியாரூரர், அஞ்சைக்களத்திறைவர்பால் விடைபெற்றுத் திருநொடித்தான்மலையை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது 'சிந்தையும் தெளிவுமாகித் தெளிவி

1. 4-29-3.

னுட் சிவமுமாகி'[2] என்றவாறு சிவபரம்பொருளைத் தியானிக்கும் நிலையிற் பாடிய 'தானெனைமுன் படைத்தான்' என்ற பதிகம் பஞ்சமம் என்ற பண்ணில் அமைந்திருத்தல் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்.

2. யாப்பமைதி

தெய்வஞ்சுட்டிய வாரப்பாடல் (இசைப்பாடல்) தேவாரம் என வழங்கப்பெற்றமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. இயல் இசைத் தமிழ்ப் பாடலாகிய இத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் செய்யுள் அமைப்புப் பற்றியும் இசையமைப்புப் பற்றியும் ஓரளவு அறிந்து கொள்ளுதல் இங்கு ஏற்புடையதாகும்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள தமிழ்நூல்களில் மிகவும் தொன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்த இயற்றமிழிலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாகும். இடைச்சங்கப் புலவர்களாலும் கடைச் சங்கப் புலவர்களாலும் போற்றிப் பயிலப்பெற்ற இந்நூல், தமிழ்மொழியின் இலக்கண வரம்பினைப் பேணிக்காக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த தனிமுதல் நூலாகக் கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை மேற்கொள்ளப்பெற்றதென்பது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் அனைவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த உண்மையாகும். இயற்றமிழ் முதல்நூலாகிய இத்தொல் காப்பியத்தினைப் பெரும்பாலும் அடியொற்றியும் சிற்சில பகுதிகளில் முழுவதும் வேறுபட்டும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பன்னிருபாட்டியல் முதலிய இலக்கண நூல்கள் தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டனவாதலின், அவ்விலக்கண நூல்கள் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் யாப்பமைதி முதலியவற்றை அறிதற்குச் சிறிதும் துணை செய்வன அல்ல என்பதும், பண்டைத்தமிழியல் நூலாகிய தொல்காப்பியச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட

2. 4-49-6.

யாப்பியல் மரபே தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்கு மிகவும் ஏற்புடையதென்பதும் முன்னைச் சான்றோர் பலரது துணிபாகும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின் கண்ணே ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா எனப்பாக்கள் நான்கென்றும், அந்நால் வகைச் செய்யுட்களும் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மும்முதற்பொருள்களையும் கருவாகக்கொண்டு பாடப்பெறுவன என்றும் கூறினார். நால்வகைப் பாக்களுள் ஒன்றாகிய கலிப்பாவினை ஒத்தாழிசைக்கலி, கலிவெண்பாட்டு, கொச்சகக்கலி, உறழ்கலியென நான்காகப் பகுத்து, அந்நால்வகையுள் ஒன்றாகிய ஒத்தாழிசைக்கலியை அம்போதரங்கம் எனவும் தேவர்ப் பராயது எனவும் இருவகையாக்கி, தேவர்ப்பராயதனை வண்ணகம் எனவும் ஒருபோகு எனவும் இரண்டாக்கி, அவ்விரண்டனுள் ஒருபோகினைக் கொச்சக ஒரு போகு எனவும் அம்போதரங்க ஒருபோகு எனவும் இருவகையாகப் பகுத்து விளக்கியுள்ளார். தொல்காப் பியச் செய்யுளியலில்,

> ‘ தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றும்
> தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியும்
> எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
> அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
> யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
> கொச்சக ஒருபோ காகும் என்ப’ (செய்யுளில்–149)

எனவரும் நூற்பாவில் கொச்ச ஒருபோகின் இலக்கணம் விரித்துரைக்கப்பெற்றது. ‘கலிப்பாவுக்கு உரிய தரவு முதலாயின உறுப்புக்களில் தரவுஇன்றித்தாழிசை பெற்றும் தாழிசையின்றித் தரவு முதலாயின உடைய தாகியும், எண்ணாகிய உறுப்பினை இடையிட்டுச் சின்னம் என்றதோர் உறுப்புக்குறைந்தும், அடக்கியலாகிய சுரிதகமின்றித் தரவுதானே அடிநிமிர்ந்து சென்றும் இவ்வாறு ஒத்தாழிசைக் கலிக்குரிய யாப்பினும் பொரு

ளினும் வேறுபாடுடையதாகி வருவது கொச்சக ஒரு போகாகும் என்பது மேற்காட்டிய நூற்பாவின் பொருளாகும்.

பல மடிப்புக்களையுடையதாய் அடுக்கியுடுக்கும் உடைவகையினைக் கொய்சகம் எனவும் கொச்சகம் எனவும் வழங்குவர். கொய்சகம் என்னும் பெயருடைய அவ்வுடை போன்று சிறியனவும் பெரியனவும் ஆக விரவி அடுக்கியும் தம்முள் ஒப்பஅடுக்கியும் வரும் செய்யுள் வகையினையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கொச்சகம் என்ற பெயராற் குறித்தார் என்பது பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களின் கருத்தாகும். கொச்சக வொருபோகு என்னும் செய்யுள் விகற்பங்களைக் குறித்துப் பேராசிரியர் கருத்தினையொட்டி நச்சினார்க்கினியர் கூறிய விளக்கங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கனவாகும்.

'தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும்'

என்பது, தனக்கு இனமாகிய வண்ணகத்திற்கு ஓதிய தரவு இன்றித் தாழிசையே பெற்றும் '(என்பதாம்). அவை பரணிப் பட்டாகிய தேவபாணி முதலியன. இது தரவொடுபட்ட தாழிசையிலக்கணமின்றி வேருய் வரும் என்றதற்குத் 'தரவின்றாகி' எனத் தரவை விலக்கினார்....இனி பத்தும், பதினொன்றும், பன்னிரண்டும் ஆகி ஒரு பொருள்மேல் வரும் பதிகப்பாட்டு நான்கடியின் ஏருது வருதலும், அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசைபெற்றும் பெருதும் வருதலும், அவை இருசீர் முதல் எண்சீரளவும் வருதலும் என்றும் இன்னோரன்ன பலபகுதியெல்லாம் வரையறையின்றித் தழுவப்பட்டன. இவ்வேறுபாடெல்லாம் உளவேனும் தாழம்பட்ட ஓசை பெரும்பான்மையவாதலின் தாழிசையென்றார். இங்ஙனம் தாழிசைப்பேறு விதந் தோதவே ஒழிந்த உறுப்பெல்லாம் விலக்குண்டமை பெற்றாம்"[1] எனவும்

1. தொல் – செய்யுளியல் 149–ஆம் சூத்திரம், நச்சினார்க்கினியர் உரை.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது, என்பதற்குத் தேவபாணியும் காமமுமேயன்றி வீடும் பொருளாம் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று[1] எனவும், 'பதிகப்பாட்டிற்கு ஈண்டுக்கூறிய வேறுபாடுகள் திருவாய்மொழி, திருப்பாட்டு, திருவாசகம் என்கின்ற கொச்சக ஒரு போகுகளிற் காண்க. அவை உலக வழக்கன்மையிற் காட்டாமாயினும்[2] எனவும் நச்சினார்க்கினியர் குறித்துள்ளார்.

இக்குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் ஈண்டு அவ்வாசிரியரால் 'திருப்பாட்டு' என்ற பெயராற் குறிக்கப்பெற்றவை திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களே என்பதும், திருமுறை ஆசிரியர்களும் திவ்யப் பிரபந்த ஆசிரியர்களும் அருளிய திருப்பதிகங்கள் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி கொச்சக ஒரு போகு என்னும் யாப்பு வகையைச் சார்ந்தன என்பதும், இத் திருப்பதிகங்கள் ஒரு பொருள்மேல் மூன்றடுக்கி வரும் ஒத்தாழிசைகளைப் போன்று பொருளமைப்பில் ஒரு நிகரனவாய்ப் பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் ஆகிய பாடல்களையுடையவாய் வருமென்பதும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருள்' எனக் குறித்த உறுதிப்பொருள் மூன்றனுள் ஒன்றாகிய இன்பத்தினைப் பின்னுள்ளோர் காதற்காமமாகிய இவ்வுலக இன்பமும் வீடுபேறாகிய பேரின்பமும் என இரண்டாக்கி உறுதிப் பொருள் நான்கெனக்கொண்டனராதலின் அவ்வகையால் நோக்குமிடத்துத் தேவர்ப்பராவிய இத்திருப்பதிகங்கள் உலக இன்பம் என்ற அளவிலன்றிப் பேரின்பமாகிய வீடுபேற்றினைப் பொருளாகக்கொண்டு பாடப்பெற்றன எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதும், அறிவனூற்பொருளும் உலகநூல் வழக்கும் என

---

1. சீவக சிந்தாமணி கடவுள் வாழ்த்து நச்சினார்க்கினியர் உரை.
2. தொல் – செய்யுள் – 149-ஆம் சூத்திரம். ,,

இருதிறப் பொருள்களையும் ஒருங்குணர்த்து முறையில் அமைந்த இத்திருப்பாடல்களை உலக நூல் வழக்கு ஒன்றினையே யுணர்த்தும், ஏனைச் செய்யுட்களைப் போன்று இலக்கண நூல்களில் வெறும் யாப்பியல் அமைதிக்கு உதாரணச் செய்யுட்களாக எடுத்துக் காட்டுதல் மரபன்று என்பதும், இறைவனது திருவருளின் விளைவாகிய இத்திருப்பதிகங்களை இயலிசைச் சந்தப் பாடல்களுக்குரிய மூல இலக்கியங்களாகக் கொண்டு போற்றுதலே பண்டையோர் கொண்டொழுகிய முறையென்பதும் நன்கு தெளியப்படும்.

யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபடவந்த கொச்சகங்களையெல்லாம் ஒருவரையறைப்படுத்துத் தாழிசை துறை, விருத்தம் என மூவகை இனமாக்கி, ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நால்வகைச் செய்யுளோடும் உறழ்ந்து காட்டுவர் பின்வந்த யாப்பிலக்கண நூலாசிரியர்கள். அன்னோரால் ஒருபாவிற்கு இனமென வகுக்கப்பட்டவை மற்றொரு பாவிற்கும் இனமாம் எனக்கொள்ளுமாறு அவற்றின் இலக்கணம் தெளிவின்றி அமைந்திருத்தலால் அவற்றை இன்ன பாவிற்கு இனமாம் என வரையறைப்படுத்துதல் பொருந்தாதெனவும், இங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்தற்கு அரியனவாயினும் அவை பெரும்பான்மையும் கலிப்பாவிற்கு ஏற்ற ஓசையே பெற்று வருவன ஆதலின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒரு பரிகாரங்கொடுத்துக் கொச்சகத்துள் அடக்கினாரெனவும், அதுவே தொன்றுதொட்டு வந்த யாப்பியல் மரபெனவும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் தக்க காரணங்காட்டி விளக்கியுள்ளார்கள்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் ஓசை வேற்றுமையும் சீர்கள் மிக்கும் குறைந்தும் வருதலும் ஆகிய இவ்வியல்புகள் கலிப்பாவிற்கே யேற்றனவாதலின் இத்திருப்பதிகப் பாடல்களைக் கலிப்பாவின் வகையென்று அடக்குதலே இவற்றை அருளிச் செய்த பெரியோர்

களின் கருத்தாகும். தேவார ஆசிரியர் மூவருள் ஒருவ ராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தாம் பாடியருளிய சந்தப் பாடல்களையெல்லாம் இயற்றமிழில் கலிப்பா வின் வகையுள் அடக்கி ஓதியுள்ளமை இங்கு நோக்கத் தகுவதாகும்.

அந்தண்பூங் கச்சி யேகம்பனை யம்மானைக்
கந்தண்பூங் காழியூரன் கலிக்கோவையால்
சந்தமே பாடவல்லதமிழ் ஞானசம்
பந்தன்சொற் பாடியாடக்கெடும் பாவமே.

என ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடிய திருக்கடைக் காப்புப் பாடல், "கலிக்கோவையால் சந்தமே பாட வல்ல தமிழ் ஞானசம்பந்தன்" என அவரைச் சிறப்பித் துப் போற்றுதலால், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சந்தமலி செந்தமிழ்ப் பதிகங்கள் யாவும் கலிப்பாவின் வகையைச் சார்ந்தன எனத் தெளிவாகப் புலனாதல் காணலாம்.

இனி, இசைத்தமிழ் நூல்களில் இசைப்பாவுக்குரிய இயல்புகளாகக் கூறப்பட்டவற்றுள் தேவாரத் திருப் பதிகங்களுக்குப் பொருந்துவன எல்லாம் இங்கு இயைத் துரைக்கத்தக்கனவாம். இயல் நலமும் இசை நலமும் ஒருங்கு வாய்ந்த இனிய பாடல்களை இசைப்பா என வும் இசையளவுபா எனவும் இரு வகையாகப் பகுத் துரைத்தல் மரபு.[1] நல்லிசைப் புலவரால் முதன்முதல் இயற்றப்பெறும்பொழுதே இயல்வளமும் இசை நலமும் ஒருங்கு அமையப் பாடப்பெற்ற இனிய பாடல்களே இசைப்பா எனப்பெறும். புலவரால் முதற்கண் இயலள விற் பாடப்பெற்றுப் பின் இசைவல்லாரால் இசை யமைத்துக் கொள்ளுதற்கேற்ற சீர் நலம் வாய்ந்த செய்யுட்களை இசையளவுபா என்பர். இவ் விசைப்பாக்கள் பெரும்பான்மையும் இயற்றமிழ்

1. சிலப் – கடலாடு - 35. அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

யாப்பமைதியை ஒட்டியே இயற்றப்படுவன. ஆயினும் இசைத்தமிழ் நூல்களிற் கூறுமாறு பண்ணீர்மையை உளத்துக்கொண்டு வேறுவேறு பாடப்பெறும் சிறப்பியல் புடையனவாகும், ஆகவே இவ்விசைபாடல்கள் இயற்றமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்ட இலக்கண வரையறையைச் சிறுபான்மை கடந்துவருதலும் உண்டு.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடி' என்பது கந்திருவ மார்க்க மாதலின் ஈண்டையிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறுபான்மை எனக்கொள்க" (தொல் செய் - 149) எனவும், " கந்திருவ மார்க்கத்து வரியும் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயின போலச் செந்துறைப் பகுதிக்கே யுரியவாகி வருவனவும், கூத்த நூலுள் வெண்டுறையும் அராகத்திற்கே உரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக் கூறிய செய்யுள்போல வேறு பாடப்பெறும் வழக்கியல என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பா என வேறு பெயர் கொடுத்து வழங்குப" (தொல், செய் - 153) எனவும் வரும் பேராசிரியர் உரைப்பகுதிகள் இங்கு நோக்கத்தக்கனவாகும்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 132-ஆம் சூத்திரவுரையில் இயற்றமிழ் யாப்புவிகற்பமாகிய ஒத்தாழிசைக் கலியின் உறுப்புக்களாய தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்பவற்றுக்கும் இசை நாடகத் தமிழில் வழங்கும் முகநிலை கொச்சகம் முரி என்பனவற்றுக்கும் அமைந்த பெயரொற்றுமையினைப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு விளக்குவர்:

---

2. "கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
என்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே"

'இது பிசியோடு ஒத்த அளவினதாகிப் பாலையாழ் என்னும் பண்ணுக்கு இலக்கணப் பாட்டாகி வருதலிற் சிறப்புடைத்தியாயிற்று' என்றார் இளம்பூரணரும்.

"தரவு என்ற பொருண்மை என்னை யெனின் முகத்துத் தரப்படுவது என்ப; அதனை எருத்து எனவுஞ் சொல்லுப..... இனி, இசைநூலாரும் இத்தரவு முதலாயினவற்றை முகம், நிலை, கொச்சகம் முரி என வேண்டுப. கூத்தநூலார் கொச்சகம் உள்வழி அதனை நிலைபெற அடக்கி, முகம், நிலை, முரி என மூன்றாக வேண்டுப. அவரும் இக் கருத்திற்கேற்ப முகத்திற் படும் தரவினை முகம் எனவும் இடை நிற்பனவற்றை இடைநிலை எனவும், இறுதிக்கண் முரிந்து மாறும் சுரிதகத்தினை முரி எனவும் கூறினர்" என்பது பேராசிரியர் தரும் விளக்கமாகும். இவ்விளக்கத்தினை அடியொற்றித் தேவபாணியாகிய இசைப்பாட்டின் இயல்புகளாக அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் குறிப்புக்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கனவாகும்.

"அது (தேவபாணி) முத்தமிழ்க்கும் பொது. அஃது இயற்றமிழில் வருங்கால் கொச்சக வொருபோகாய் வரும். வரும்வழியும் பெருந்தேவபாணி சிறுதேவ பாணியென இருவகைத்தாய் வரும்...... அங்ஙனம் வரும் தரவினை நிலையென அடக்கி முகத்திற்படுந் தரவினை முகநிலைஎனவும், இடை நிற்பனவற்றை இடை நிலை எனவும் இறுதியில் நிற்பனவற்றை முரிநிலை எனவும் பரவுதற் பொருண்மையாற் பெயர்கொடுத்தார் செய்யுளியலின் கண்ணும் எனக்கொள்க.

இனி, இசைத்தமிழில் வருங்கால் முகநிலை, கொச்சகம், முரி என்ப ஒருசாரா ராசிரியர். அன்றி இசைப்பா இசையளவுபா என்னும் இரு பகுதியுள் இஃது இசைப் பாவின் பகுதியென்ப. அது பத்து வகைப்படும்; செந்துறை, வெண்டுறை, பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவ பாணி, முத்தகம், பெருவண்ணம், ஆற்றுவரி, கானல் வரி, விரிமுரண், தலைபோகுமண்டிலம் என என்னை?

'செந்துறை வெண்டுறை தேவபாணியிரண்டும்
வந்தன முத்தகமே வண்ணமே - கந்தருவ

தாற்றுவரி கானல் விரிமுரண் மண்டிலமாத்
தோற்று மிசையிசைப்பாச் சுட்டு'

என்றார் இசைநுணுக்கமுடைய சிகண்டியாரென்க.

இன்னும் சுத்தம், சாளகம், தமிழ் என்னும் சாதியோசைகள் மூன்றினுடனும் கிரியைகளுடனும் பொருந்தும் இசைப்பாக்கள் ஒன்பதுவகையென்ப; அவை:— சிந்து, திரிபதை, சவலை, சமபாதவிருத்தம், செந்துறை, வெண்டுறை, பெருந் தேவபாணி, சிறு தேவபாணி, வண்ணம் என இவை.

என்னை?

'செப்பரிய சிந்து திரிபதை சீர்ச்சவலை
தப்பொன்று மில்லாச் சமபாதம்–மெய்ப்படியுஞ்
செந்துறை வெண்டுறை தேவபாணி வண்ணமென்ப
பைந்தொடியாய் இன்னிசையின் பா'

என்றார் பஞ்சமரபுடைய அறிவனாரென்னும் ஆசிரியரென்க" எனச் சிலப்பதிகாரம் கடலாடுகாதை உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் இசைப்பாவின் இயல்பினையும் அதன் வகையினையும் குறித்துள்ளார்.

இக்குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இயற்றமிழில் ஒத்தாழிசைக்கலியின் வகையாய்த் தெய்வத்தைப் பரவிய செய்யுள், இசைத்தமிழில் தேவபாணி என வழங்கப்பெறும் என்பதும், அஃது அடியளவும் இசையளவும் பற்றிப் பெருந் தேவபாணி, சிறு தேவபாணி என இருவகைப்படும் என்பதும், தேவபாணி முதலிய இவ்விசைப்பாக்களை இசை நுணுக்கமுடையார் பத்துவகையாகவும் பஞ்ச மரபுடையார் ஒன்பதுவகையாகவும் பகுத்துள்ளார்கள் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

செந்துறையாவது, உலகியல்வழக்குப்பற்றி மக்களை இயல்பு வகையாற் புகழும் நிலையில் இயற்றப்பெற்ற இசைப்பட்டாகும். திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்

பதிகம், வளவர்கோன்பாவையும் பாண்டிமாதேவியும் ஆகிய மங்கையர்க்கரசியாரது சிவபத்தி மாண்பினையும் பாண்டியனுக்கு அமைச்சரும் சிவனடித் தொண்டரும் ஆகிய குலச்சிறையாரது திருத்தொண்டின் சிறப்பினையும் புனைந்துரையின்றி இயல்பு வகையால் உள்ளவாறு புகழ்ந்து போற்றுவதாகும். எனவே இத்திருப்பதிகத்தினைச் செந்துறை மார்க்கத்துக்கு உரிய இசைப்பாடல்களுக்கு இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம்.

வெண்டுறை என்பது, உள்ளதனை உயர்த்துக்கூறும் நோக்கத்துடன் இல்லதனையும் விரவிக் கூறும் புனைந்துரை வகையாகிய நாடகவழக்கினை அடியொற்றி மக்களைப் புகழ்ந்துரைக்கும் இசைப்பாட்டாகும். ஆளுடையபிள்ளையார் அருளிய தேவாரத்துள்,

> ஏரிசையும் வடவாலின் கீழிருந்தங் கீரிருவர்க் கிரங்கி நின்று
> நேரியநான் மறைப்பொருளை யுரைத்தொளிசேர்
> நெறியளித்தோன் நின்ற கோயில்
> பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும் பயின்றோதும் ஓசை
> கேட்டு
> வேரிமலி பொழிற்கிள்ளை வேதங்கள் பொருட்சொல்லும்
> மிழலையாமே'

எனவரும் திருப்பாடல், திருவீழிமிழலையுள் வாழும் நான் மறையந்தணர்களின் வேதநூற்கல்வியை மிகுத்துக் கூறிப்போற்றும் நிலையில், அவர்கள் இடைவிடாது வேதம் ஓதுதலைக் கேட்ட கிளிகளும் வேதத்திற்குப் பொருள் கூறின எனப் புனைந்துரைத்தமையால் இத்தகைய திருப்பாடல்களை வெண்டுறைமார்க்கம் பற்றிய இசைப்பாவுக்கு இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம்.

தேவபாணி இரண்டாவன, தெய்வத்தைப் பரவிய இசைப் பாடல்களாகிய பெருந்தேவபாணி சிறுதேவபாணி என்பன. இவ்விருவகைத் தேவபாணிக்கும் சிலப்பதிகாரம் கடலாடு காதை உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோளாகக்காட்டிய உதாரணச் செய்யுட்

களைக்கூர்ந்து நோக்குங்கால், நாற்சீரளவுட்பட்டு வரும் அடிகளால்இயன்ற இசைப்பாடல்களைச்சிறுதேவபாணி எனவும் நாற்சீரின்மிக்கு எண்சீரளவும் வரும் அடிகளால் இயன்ற இசைப் பாடல்களைப் பெருந்தேவ பாணி எனவும் வழங்குதல் அவர் கருத்தென்பது உய்த் துணரப்படும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகிய முதல் ஏழுதிருமுறைகளிலும் நாற்சீரடியளவுட்பட்டுச் சிறி யனவாகவும் ஐஞ்சீரடி முதலாக மிக்குவரும் அடிகளைப் பெற்றுப் பெரியனவாகவும் அமைந்த திருப்பாடல்கள் யாவும் தேவதேவனாகிய முழுமுதற் கடவுளைப் பரவிப் போற்றிய தெய்வப்பாடல்கள் ஆதலின் அவை யனைத்தும் தேவபாணி என்னும் இசைப்பாவாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகும்,

முத்தகம் என்பது, ஒரே பாடலாய்ப் பொருள் முற்றி நிற்கும் இசைப்பாட்டு. நறுமலர்களால் தொடுக்கப் பெற்ற மலர்மாலை போன்று பொருளால் தொடர்புடைய பாமாலைகளாகிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு திருப்பாடலும் தனித்தனியே பொருள் முற்றிநிற்கும் தன்மையினையும் உடன் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

வண்ணம் என்பது, பாட்டின் கண்ணே நிகழும் ஓசை விகற்பமாகும். உயிரெழுத்துக்களுள் குறில் நெடில் ஆகிய மாத்திரையளவுபற்றியும் மெய் யெழுத்துக்களுள் வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடை யெழுத்து ஆகிய இனம் பற்றியும் செய்யுளுக் குரிய அசை, சீர், அடி, தொடை முதலிய பிற உறுப்புக்கள் பற்றியும் செய்யுட்கள் வெவ்வேறு ஓசை நலம் உடை யனவாய்ப் படிப்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் இன்பந் தருவன. இங்ஙனம் ஓதவும் கேட்கவும் சுவை பயக்கும் இனிய ஓசைநலம் வாய்ந்த பாக்கள் வண்ணம் என வழங்கப்பெறும். இவ்வண்ணப் பாக்களை இயற்றமிழ் நூலார் பாஅ வண்ணம் முதலாக முடுகுவண்ணம் ஈருக

இருபது வகையாகப் பகுத்துரைப்பர். இசைத் தமிழ் நூலார் இப்பாக்களைப் பெருவண்ணம் இடைவண்ணம், வனப்பு வண்ணம் என மூன்றாகப் பகுத்துரைப்பர்.

"வண்ணம் ஒருவகையான் மூன்று வகைப்படும்: பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வனப்பு வண்ணம் என. அவற்றுள் பெரு வண்ணம் ஆறாய்வரும். இடை வண்ணம் இருபத்தொன்றாய் வரும். வனப்பு வண்ணம் நாற்பத்தொன்றாய்வரும்." என அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலால் இசை நூலார் கூறும் வண்ணம் மூன்றாதல் ஒருவாறு புலனாகும்.

"எண்ணியநூற் பெருவண்ணம் இடைவண்ணம் வனப் பென்னும்
வண்ணவிசை வகையெல்லாம் மாதுரிய நாதத்தில்
நண்ணிய பாணியும் இயலும் தூக்கு நடைமுதற்கதியிற்
பண்ணமைய எழுமோசை எம்மருங்கும் பரப்பினார்"
(பெரிய – ஆனாயர் – 28)

எனவரும் செய்யுளில் இம் மூவகை வண்ணங்களையும் சேக்கிழாரடிகள் முறையே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"கண்ணுமூன் றுமுடை யாதிவாழ்கலிக் காழியுள்
அண்ணலந் தண்ணருள் பேணி ஞானசம்பந்தன் சொல்
வண்ணமூன்றுந் தமிழிற்றெரிந்திசை பாடுவார்
விண்ணுமண்ணும் விரிகின்ற தொல்புகழாளரே"
(2–75–11)

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரத்துள், இசைத்தமிழ் நூலார் எண்ணி வகைப்படுத்திய வண்ணம் மூன்றென்று குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் காணலாம். இங்கே குறிக்கப்பட்ட மூன்று வண்ணங்களின் இலக்கணங்கள் இவையெனத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு அவற்றுக்குரிய தேவாரப் பாடல்கள் இவையென எடுத்துக்காட்ட இயலவில்லை. எனினும் 'வண்ணம் மூன்றுந் தமிழிற்றெரிந்திசை பாடுவார், விண்ணு மண்ணும் விரிகின்ற தொல்புகழாளரே' என

ஆளுடைய பிள்ளையார் தாம் பாடிய தேவாரத் திருப் பதிகங்களை இசையுடன் பாடும் முறை இதுவென அறிவுறுத்துதலால் அவர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் இசைத்தமிழ்நூலார் எண்ணிய மூவகை வண்ணங் களுக்கும் நிலைக்களமாக அமைந்துள்ளமை நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, நாடகத்தமிழில் சுண்ணம், சுரிதகம், வண்ணம், வரிதகம் என்னும் சொல்வகை நான்கினுள் மேற்குறித்த வண்ணமும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப் பட்டுள்ளது. "சொல்வகை நான்கு வகைப்படும்: சுண்ணம், சுரிதகம், வண்ணம், வரிதகம் என. சுண் ணம்-நான்கடியான் வருவது. சுரிதகம் - எட்டடியான் வருவது; வண்ணம் - நானுன் கடியான் வருவது. வரிதகம் - முப்பத்திரண்டடியான் வருவது. என்னை?

"சுண்ணம் நான்கடி சுரிதகம் எட்டடி
வண்ணம் நானுன்கு வரிதகம் எண்ணான்கென்
றெண்ணிய அடித்தொகை எய்தவும் பெறுமே"

என்றாராகலின்" எனவரும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை, பதினாறடிகளால் இயன்ற இசைப்பாடலை வண்ணம் என்ற பெயரால் வழங்கக் காண்கிறோம்.

தாம் சொல்லக்கருதிய பொருளைக் கேட்போரது உள்ளம் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும்படி சுவைபெருக வண்ணித்துப் புகழும் நிலையில் இயற்றப்பெற்ற இசைப் பாடல்களை வண்ணம் என வழங்குதல் மிகவும் பொருத்தமுடையதே யாகும். கேட்போரைத் தம் வசமாக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த இசைப்பாடலாகிய வண்ணப்பாடலின் சிறப்பினை,

"வண்ணங்கள் தாம்பாடி வந்து நின்று
வலிசெய்து வளை கவர்ந்தார்" (6-9-1)

எனவரும் திருத்தாண்டகத் தொடரால் திருநாவுக்கரசர் அறிவுறுத்திய திறம் இங்கு நினைக்கத்தகுவதாகும்.

முழுமுதற்கடவுளாகிய இறைவன், பிரிவிலா அடியார்களாகிய அன்பர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டாக அவ்வப்பொழுது தன் திருவருளாற் படைத்துக்கொள்ளும் திருமேனிகளின் எழில் நலத்தையும் அத்திருக்கோலங்களுடன் நிகழ்த்திய ஆற்றல் மிக்க அருட்செயல்களையும் வனப்புற வண்ணித்துப் போற்றும் முறையில் அமைந்த தெய்வ இசைப்பாடல்களை வண்ணம் என்ற பெயரால் வழங்குதல் தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்திற்கு முற்பட்ட சொல்வழக்காகும். "குழையணிந்த திருச்செவியினை யுடையீர், நும்மை இசைப்பாக்களாகிய வண்ணப் பாடல்களால் பாடிப்போற்றும் அடியார்களுக்கு அவர்கள் அழைப்பதன்முன்னமே எளிவந்து அருள்புரிவீராக" எனத் திருவோத்தூர்ப் பெருமானை வேண்டிப் போற்றும் முறையில்,

"குழையார் காதீர் கொடுமழு வாட்படை
உழையாள் வீர் திருவோத்தூர்
பிழையா வண்ணங்கள் பாடிநின் றுடுவார்
அழையாமே யருள் நல்குமே".

என ஆளுடையபிள்ளையார் பாடிய திருப்பாடல், இறைவனைப் போற்றும் இயல்பமைந்த வண்ணப்பாக்களின் சுவைநலத்தையும் பயனையும் நன்கு வலியுறுத்தல் காணலாம்.

"இனி, வரிப்பாடலாவது :—பண்ணும் திறமும் செயலும் பாணியும் ஒரு நெறியின்றி மயங்கச் சொல்லப்பட்ட எட்டனியல்பும் ஆறனியல்பும் பெற்றுத் தன் முதலும் இறுதியும் கெட்டு, இயல்பும் முட முமாக முடிந்து, கருதப்பட்ட சந்தியும் சார்த்தும் பெற்றும்

பெறுதும் வரும். அதுதான் தெய்வஞ் சுட்டியும் மக்களைப் பழிச்சியும் வரும்" என்பர் அரும்பதவுரையாசிரியர். இங்ஙனம் வரும் வரிப்பாடல்களுள் ஆற்றுவரி என்பது, உலகுபுரந்து ஊட்டும் நன்னீர்மை வாய்ந்த காவிரிமுதலிய ஆறுகளை நோக்கி எழுந்த இசைப்பாட்டாகும், கானல்வரி என்பது, கடற்கரைச் சோலையை நிலைக்களமாகக் கொண்டு பாடப்பெற்ற இசைப்பாட்டாகும். விரிமுரண் என்பது முரிவரியாதல் கூடும். முரிவரியாவது, முன்னே தொடங்கப்பெற்ற இயலமைதியாகிய யாப்பும் இசையமைதியாகிய பண்ணீர்மையும் பாட்டின் இடையிலே முரிந்து மாறும் வண்ணம் இயற்றப்பெறும் இசைப்பாட்டாகும்.

'எடுத்த இயலும் இசையுந் தம்மின்
முரித்துப் பாடுதல் முரியெனப் படுமே'

என்பது அரும்பதவுரையாசிரியர் காட்டிய மேற்கோட் சூத்திரமாகும். சிலப்பதிகாரத்துள் கானல்வரி, வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை, வாழ்த்துக்காதை ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள இசைப்பாடல்களிற் பல, மேலே அரும் பதவுரையாசிரியர் கூறிய வரிப்பாடல்களுக்குரிய சிறந்த இலக்கியமாக அமைந்துள்ளன. தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் காவிரி முதலிய ஆறுகளின் வளங்களைப் போற்றிப் பரவும் நிலையில் அமைந்த திருப்பாடல் ஆற்றுவரி என்னும் இசைப்பாவுக்குரிய அமைப்பினை ஓரளவு பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

"வரைத்தலைப் பசும்பொனோ டருங்கலன்க ளுந்திவந்
திரைத்தலைச் சுமந்துகொண் டெறிந்திலங்கு காவிரிக்
கரைத்தலைத் துருத்திபுக் கிருப்பதே கருத்தினாய்
உரைத்தலைப் பொலிந்துனக் குணர்த்துமாறு வல்லமே"

(2—98—1)

எனவும்.

" கோங்கமே குரவமே கொழுமலர்ப்புன்னையே
கொகுடிமுல்லை
வேங்கையே ஞாழலே விம்முபா திரிகளே விரவியெங்கும்
ஓங்குமா காவிரி வடகரை யடைகுரங் காடுதுறை
வீங்குநீர்ச் சடைமுடி யடிகளார் இடமென
விரும்பினரே"
(3—91—1)

எனவும் ஆளுடையபிள்ளையார் பாடிய திருப்பாடல்கள் காவிரியாற்றின் வளத்தினை இசையொடு தெய்வ நலமும் பொருந்தப்போற்றுவனவாகும்.

கடற்கரைத் தலங்களைப்பற்றிய தேவாரத் திருப் பதிகங்களில் கடற்கானலின் கருப்பொருள்களையும் உரிப்பொருள்களையும் விரித்துரைக்கும் பகுதிகள் கானல்வரியின் தொடர்புடையனவே.

' கலவஞ்சேர் கழிக்கானல் கதிர்முத்தங் கலந்தெங்கும்
அலவஞ்சே ரணைவாரிக் கொணர்ந்தெறியு
மகன்றுறைவாய்
நிலவஞ்சேர் நுண்ணிடைய நேரிழையா ளவளோடும்
திலகஞ்சேர் நெற்றியினர் திருவேட்டக் குடியாரே '
(3—66—4)

எனவரும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமும்,

" வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே
யென்கின்றாளால்
சினபவளத் திண்டோள்மேற் சேர்ந்திலங்கு
வெண்ணீற்ற னென்கின்றாளால்
அனபவள மேகலையோ டப்பாலைக் கப்பாலான்
என்கின்றாளால்
கனபவளஞ் சிந்துங் கழிப்பாலைச் சேர்வானைக் கண்டாள்
கொல்லோ "
(4—6—1)

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் தேவாரமும்,

“ தலைக்குத் தலைமாலை யணிந்த தென்னே
சடைமேற் கங்கைவெள்ளந் தரித்த தென்னே
அலைக்கும் புலித்தோல்கொண் டசைத்த தென்னே
அதன்மேற் கதநாகங் கச்சார்த்த தென்னே
மலைக்கு நிகரொப்பன வன்றிரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரிகொண்
டலைக்குங் கடலங் கரைமேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக்களத்தப்பனே”

எனவரும் சுந்தரர் தேவாரமும் கடற்கானலின் இயல்பினை விரித்துரைத்தல் காணலாம்.

‘மாதர் மடப்பிடியும் மட அன்னமு மன்னதோர்
நடையுடைம் மலை மகள் துணையென மகிழ்வர்
பூத இனப்படைநின் றிசைபாடவு மாடுவர்
அவர் படர் சடைந் நெடு முடியதோர் புனலர்
வேதமொ டேழிசை பாடுவராழ்கடல் வெண்டிரை
யிரைந் நுரை கரை பொருது விம்மி நின் றயலே
தாதவிழ் புன்னை தயங்கு மலர்ச்சிறை வண்டறை
யெழில் பொழில் குயில் பயில் தருமபுரம் பதியே’

எனத் திருஞான சம்பந்தர் பாடியருளிய திருத்தரும் புரத் திருப்பதிகம், முன் தொடங்கிய இயலமைதியாகிய யாப்பும் இசையமைதியாகிய பண்ணீர்மையும் இடையிடையே முரிந்து மாறும் இயல்புடைய அடிகளால் இயன்ற இசைப்பாவாதலின் இதனை முரிவரிக்கு உரிய சிறந்த இலக்கியமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

இனி, மண்டிலமாவது பாடலின் முதலும் முடிவும் இயைத்து நோக்கும் வண்ணம் ஒரே பொருட்டொடர்

1. “நாற்சீரடியொத்து வருவன மண்டில யாப்பெனப் படும் எனவரும் பேராசிரியருரை (தொல் செய்யுள் – 115.) இங்கு நோக்கத்தகுவதாகும்.

புடையனாய் நாற்சீரடியொத்து வரும் இசைப்பாட்டாகும். திருநாவுக்கரசர் பாடியருளிய திருவிருத்தப் பாடல்கள் யாவும் மண்டிலம் என்னும் இவ்விசைப்பா வகையில் அடங்குவனவாகும்.

இனி, சிந்து என்பது, அடியிரண்டாய்த் தம்முள் அளவொத்து வரும் செய்யுள். மூன்றடியாய்த் தம்மில் அளவொக்கில் திரிபதை எனப்படும். இதனைத் திரிபாதி என வழங்குவர் வீரசோழிய ஆசிரியர். முதலடி, கடையடி, இடையடி தன் குறைந்தும் மிக்கும் வரின் துவலை எனப்படும். நான்கடியினும் அளவொத்து வருஞ் செய்யுள் சமபாதம் எனப்படும். மேற்குறித்த சிந்து, திரிபதை, துவலை, சமபாத விருத்தம் என்பன, பிற்காலத்தார் வகுத்துரைத்த இயல்பற்றிய யாப்பு விகற்பங்களாகும். இவையாவும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின்படி 'யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட' கொச்சகக் கலியுள்ளும் பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் செய்யுள் வகையாகிய பண்ணத்தியுள்ளும் அடங்குவனவாம்.

இனி, வடநூல்வழித் தமிழாசிரியர் சிலர், இத்தமிழ்ச் செய்யுள் வகைகளுக்கு வடமொழி யாப்பிலக்கண மரபை அடியொற்றி லகு குரு என்னும் எழுத்தமைப்பினைக் கொண்டு புதிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்துங் கூறியுள்ளார்கள். தமிழில் பிற்காலத்தவர் ஏற்றியுரைத்த இவ்விருத்த இலக்கணம் வடமொழி நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசோழிய ஆசிரியர் தமிழில் ஓரளவு சுருங்கக் கூறியுள்ளார்.

தனிக்குற்றெழுத்தாய் வருவது லகு. குற்றொற்று, நெடில், நெட்டொற்று ஆக வருவது குரு. ஈற்றெழுத்து சந்தியால் நின்ற நிலையிலும் விட்டிசைத்த நிலையிலும் குருவாதலும் உண்டு. லகுவுக்கு ஓரளவும் குருவுக்கு இரண்டளவுங் கொள்வர். எனவே இரண்டு

லகு கூடி ஒரு குருவாக மதிக்கப்படும் நிலையை அடைவதும் உண்டு. லகு, குரு என்னும் இவ்விரண்டினையும் வைத்து உறழ்தலினால் விருத்த பேதங்களைத் தோற்றுவிக்கலாம்.

விருத்த அடிகள் ஓரெழுத்தாலும் வருதல் உண்டு என்பர் ஒரு சாரார். குறைந்த அளவு நான்கெழுத்தேனும் வந்தாலன்றி ஓர் அடியின் ஓசை நிரம்பாதெனவும், விருத்த அடிகளின் பேரெல்லை ஒற்றுநீக்கி இருபத்தாறெழுத்தெனவும் கொள்வர் வீரசோழிய ஆசிரியர். ஓரெழுத்து முதல் இருபத்தாறெழுத்தளவும் வரும் அடிகளால் இயன்ற செய்யுட்களை முறையே உத்தம், அதியுத்தம், மத்திமம், நிலை, நன்னிலை, காயத்திரி, உண்டு, அநுட்டுப்பு, பகுதி, பந்தி, வனப்பு, சயதி, அதிசயதி, சக்குவரி, அதிசக்குவரி, ஆடி, அதியாடி, திருதி, அதிதிருதி, கிருதி, பிரகிருதி, அதிகிருதி, விக்குருதி, சங்கிருதி, அபிகிருதி, உற்கிருதி எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர் வீரசோழிய உரை ஆசிரியர். இவற்றுக்கு எழுத்தெண்ணுங்கால் ஒற்று நீக்கி எண்ணுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு வடமொழி விதிகளை அடியொற்றி எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்படும் செய்யுட்களைத் தமிழியல் முறைப்படி சீர்வகையாற் பகுத்து நோக்குமிடத்து அவற்றின் ஓசையும் சந்தமும் மேலும் வேறுபடுதல் காணலாம். இசைத்தமிழ் உருக்களாகிய தேவாரத் திருப்பாடல்களை அவற்றின் கட்டளை ஓசை வேறுபடாது வகைப்படுத்த வேண்டுமாயின், இசைத் தமிழில் ஆளத்தி செய்தற்குரிய அசைச் சொற்களாகிய தென்னா, தெனா, தென்னதெனா என்பவற்றின் திரிபுகளாக இக்காலத்து வழங்கும் தானா, தனா, தான, தன, தனன, தானன; தனனா, தானனா, தனான, தானான, தனானா, தானானா எனவரும் சந்தக் குழிப்

புக்களாகிய சீர்நிலைகளைக் கொண்டு அடி வகுத்தல் அமைவுடையதாகும்.

தன - இரு லகு கொண்டது.
தானா - இரு குரு கொண்டது.
தனா - ஒரு லகுவும் ஒரு குருவும் கொண்டது.
தான - ஒரு குருவும் ஒரு லகுவும் கொண்டது.

இவை நான்கும் ஈரெழுத்துக்களால் இயன்றன.

தனன - மூன்று லகு கொண்டது.
தானானா - மூன்று குரு கொண்டது.

தனானா -	இவை லகுவும் குருவும் விரவி வந்த மூவெழுத்துச் சீர்கள்
தானனா -	
தனனா -	
தானான -	
தனான -	
தானன -	

இவை எட்டும் மூன்றெழுத்துக்களால் வரும் விருத்த அடிகள் என்பர்.

வே ரம் போய்
மா றன் சீர்
சே ருங் கால்
நேர் வன் யான்.

இவ்விருத்தம் மூன்று குருவாலாகிய அடிகளால் வந்தது. மேற்குறித்த மூவெழுத்தடிகள் எட்டின் ஈற்றிலும் ஒரு லகுவையும் ஒரு குருவையும் தனித்தனியே சேர்த்தால் நான்கெழுத்துக்களால் வரக்கூடிய விருத்த அடிகளின் உருவம் வந்து எய்தும்.

தனதன,	தனாதன,	தனதனா,	தனாதனா,
தனதான,	தனாதான,	தனதானா,	தனாதானா,
தானதன,	தானாதன,	தானதனா,	தானாதனா,
தானதான,	தானாதான,	தானதானா,	தானாதானா.

இவை பதினாறும் நான்கெழுத்தால் வரும் விருத்த அடிகளாம். இவ்வாறே ஐந்து முதலிய எழுத்துக்களால் வரும் அடிகளையும் இங்ஙனம் சந்தக்குறிப்பில் வைத்துப் பெருக்கிக் காணலாம்.

கல்லால் நீழல்
அல்லாத் தேவை
நல்லார் பேணார்
அல்லோ ராமே.

இத்திருப்பாடல் 'தானா தானா' என்னும் நான்கெழுத்தாலாகிய அடிகளால் இயன்றதாகும்.

கருவார் கச்சித்
திருவே கம்பத்
தொருவா வென்ன
மருவா வினையே.

இது, 'தனனா தானா' எனும் ஐந்தெழுத்தாலாகிய அடிகளால் அமைந்ததாகும். இதன் ஈற்றடி 'தனனா தனனா' என ஆறெழுத்தால் வந்தமை காண்க.

அரனை யுள்குவீர்
பிரம னூருளெம்
பரனை யேமனம்
பரவி யுய்ம்மினே.

இது, 'தனன தானனா' என ஆறெழுத்தால் அமைந்த அடிகளையுடையதாகும்.

மணியார் முதுகுன்றைப்
பணிவா ரவர்கண்டீர்
பிணியா யினகெட்டுத்
தணிவா ருலகிலே.

இது, 'தனனா தனதானா' என்னும் ஏழெழுத்தாலாகிய அடிகளையுடையதாகும். திருஞானசம்பந்தர் அருளிய இத்திருப்பாடல்கள் 'இருக்கு' எனப் போற்றப்பெறும்

வேத மந்திரங்களைப் போன்று இறைவனைப் போற்றும் மறைமொழிகளாய மந்திரங்களாய் அமைந்தமையால். பொருளமைதி பற்றி 'இருக்கு' என்ற பெயரும், இரு சீரடியாகிய குறளடிகளால் இயன்றமையால், யாப்பமைதிபற்றிக் 'குறள்' என்ற பெயரும் பெறத்தக்கனவாதலின், இவ்விரு பெயர்களும் ஒருங்கியையப் பெற்றுத் 'திரு இருக்குக் குறள்' என வழங்கப்பெறுவனவாயின.

இனி எழுத்தின் மாத்திரையேயன்றி அவற்றின் வன்மை, மென்மை, இடைமையாகிய ஓசையமைதியினைக் குறிக்கும் முறையில் தத்த, தந்த தய்ய என முறையே வல்லொற்று, மெல்லொற்று இடையொற்றுப் பெற்று இவ்வாறு மூவேறு வாய்பாடுகளாக வழங்கும் வண்ணச் சொற்களும் உள. வண்ணப் பாடல்களில் வழங்கும் தத்த, தந்த, தய்ய என்னும் இவை மூன்றும் சந்தப்பாக்களில் வரும் 'தான' என்பதும் ஒரே மாத்திரையளவினவாம். ஒரு குரு நின்ற இடத்தில் இரண்டு லகு நிற்றலும் சந்தப் பாடல்களுக்குப் பொருந்தும். அஃதாவது 'தான' என்னும் சந்தக் குழிப்பு ஒரோவழி 'தனன' என வருதலும் சந்தப்பாவுக்கு ஏற்கும் என்பதாம்.

மேற்காட்டிய சந்த விகற்பங்களுக்கும் வண்ண விகற்பங்களுக்கும் ஏற்ற சந்தக் குழிப்பு வாய்பாடுகள் பல தேவார காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வழங்கி வந்துள்ளன.

'தென்ன வென்று வரிவண்டிசைசெய் திருவாஞ்சியம்' 2–7 -1
'தென்னென வண்டினங்கள் செறியார் பொழில்' 1-106-10
'தென்னென இசைமுரல் சரிதையர்' 3 - 85 - 3
'தெத்தென இசை முரல் சரிதையர்' 3 - 85 - 3
'தும்பி தெத்தே யெனமுரல' 2 – 72 - 5

எனவரும் திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத் தொடர்களும்

தேத்தெத்தா வென்னக் கேட்டார்' 4-32-10

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் தொடரும்,

'தென்னத் தெனத் தெத்தெனா வென்றுபாடி' 7-2-6

எனவரும் சுந்தரர் தேவாரத் தொடரும் முறையே தென்ன, தென்னென, தெத்தென, தெத்தே தேத் தெத்தா, தென்னதென, தெத்தென என்னும் இசைக் குரிய அசைச் சொற்களை எடுத்து ஆண்டுள்ளன. இவ்வாறே

'தந்த திந்தத் தடமென் றருவித்திரள் பாய்ந்து
போய்' 2-5-4

எனவும்,

'தேந்தாமென் றரங்கேறிச் சேயிழையார் நடமாடும்'

எனவும் வரும் தொடர்களில். தந்த, திந்த, தேம், தாம் என ஆடற்குரிய சதிச் சொற்கள் சிலவற்றை ஆளுடைய பிள்ளையார் குறித்துள்ளார். பிள்ளையார் அருளிய 'பந்தத்தால்' எனத் தொடங்கும் திருத்தாளச் சதித் திருப்பதிகம், இசையுடன் பாடும் அளவிலன்றி நாடக மகளிர் ஆடரங்குகளிற் பாடி யாடுதற்கேற்ற பொருள் பொதிந்த தாளச் சொற் கட்டுகளாக அமைந் திருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

இயலிசைத் தமிழாகிய தேவாரத் திருமுறைகளில் ஒவ்வொரு பண்ணிலும் அமைந்த திருப்பதிகங்களில் யாப்பு வகையினைக் கட்டளை என வழங்குதல் மரபு. கட்டளை என்பது, மாத்திரை யளவும் எழுத்தியல் நிலையும் பற்றிச் செய்யுட்களில் அமைந்த ஓசைக் கூறு பாடாகும். சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதை உரையில் 'ஆடல் பாடல் இசையே தமிழே' எனவரும் தொடர்க்குப் பொருள் கூறுமிடத்து, 'தமிழ்' என்பதற்கு 'வடவெழுத்தொரீஇ இவந்த எழுத்தாலே கட்டப்பட்ட ஓசைக் கட்டளைக் கூறுபாடுகளும்' என அரும் பத வுரையாசிரியர் விளக்கவுரை கூறுவர். இதனைக் கூர்ந்து

நோக்குங்கால் இசைத்தமிழில் வழங்கும் 'கட்டளை' என்ற சொல், செய்யுட்களில் அமைந்த ஓசைக் கூறு பாட்டினையே குறிப்பதென்பது நன்கு துணியப்படும். ஓசை வகையாகிய இக்கட்டளை யமைப்பினை அடி யொற்றியே இசைப்பாடல்களின் தாளம் முதலிய பண்ணீர்மை அமைதல் இயல்பு. இந்நுட்பம் 'கட்டளைய கீதக் குறிப்பும்'[1] என வரும் பழம் பாடற் றொடரால் நன்கு புலனாதல் காண்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பாக்களிற் பயிலும் அடிகளை அவற்றில் அமைந்த சீர்வகை பற்றியும், எழுத் தெண்ணியறிதற்குரிய கட்டளை யோசை பற்றியும் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். இருசீரடி, குறளடி, முச்சீரடி சிந்தடி, நாற்சீரடி நேரடி, ஐஞ்சீரடி நெடிலடி, அறுசீர் முதலாக வரும் அடிகள் கழிநெடிலடி எனப்படும். இங்ஙனம் சீர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த அடிகள் சீர்வகையடிகளாகும். இனி நாற் சீர்களால் ஆகிய அளவடிகளையே ஒற்றும் குற்றியலிகர மும் குற்றியலுகரமும் நீக்கி நாலெழுத்து முதல் ஆறெழுத்துவரையமைந்த அடிகள் குறளடி எனவும், ஏழெழுத்துமுதல் ஒன்பதெழுத்தளவும் அமைந்த அடிகள் சிந்தடி எனவும், பத்தெழுத்து முதல் பதினன் கெழுத்தளவும் அமைந்த அடிகள் நேரடி எனவும், பதி னைந்து முதல் பதினேழெழுத்தளவும் அமைந்த அடிகள் நெடிலடி எனவும், பதினெட்டு முதல் இருபதெழுத்தளவும் அமைந்த அடிகள் கழிநெடிலடி எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஐவகை யடிகளாகப் பகுத்துள்ளார்.

---

1. வட்டணையுந் தூசியு மண்டலமும் பண்ணமைய
எட்டுடன் ஈரிரண்டாண் டெய்தியபின்—கட்டளைய
கீதக்குறிப்பும் அலங்காரமுங் கிளரச்
சோதித் தரங்கேறத் தாழ்.
(சிலப்–அரங்கேற்று–அடியார்க்கு நல்லார் உரை
மேற்கோள்

இங்ஙனம் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெற்ற நால்வகை யடிகளையும் கட்டளையடிகள் என வழங்குதல் மரபு. ஒற்று நீக்கி எண்ணுங்கால் எல்லா அடிகளும் எழுத்தொத்துவரும் கலிப்பாவினைக் கட்டளைக் கலிப்பா எனவும், நெடிலடி நான்கினால் எழுத்தொத்துவரும் கலித்துறையினைக் கட்டளைக் கலித்துறை எனவும், இவ்வாறே கட்டளையாசிரியம் கட்டளை வஞ்சி எனவும் வழங்கும் பாவகைகள் எழுத்தளவாகிய கட்டளை யோசைபற்றிப் பிற்காலத்தார் பகுத்துரைத்தனவேயாகும்.

இயற்றமிழில் சீர்வகைபற்றிச் செய்யுட்களின் அமைப்பினைப் பகுத்துணர்தல் எளிது. இசைத் தமிழில் ஓர் எழுத்து மிகினும் குறையினும் இசையமைப்புக்குரிய தாளம் முதலியன மாறுபடும். ஆதலால் நெடில் குறில் ஆகிய எழுத்தளவு பற்றி இசைப்பாக்களின் அமைப்பினைப் பகுத்துணர்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் இசைப் பாக்களின் சந்த அமைப்பினை அறிதற்குரிய கருவியாகத் தான, தன, தானா, தனா முதலாக உள்ள அசைச்சொற்கள் இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களுக்குரிய சந்தக் குழிப்புச் சொற்களாக இசையாசிரியர்களால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. முருகப் பெருமானது பொருள்சேர் புகழினைச் சந்தமலிந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்களாற் பரவிப் போற்றிய அருணகிரிநாதர், தாம் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் இயலமைப்பினையும் இசையமைப்பினையும் பின்னுள்ளோர் எளிதின் உணர்ந்து பாடுதற்கு ஏற்ற வண்ணம் தானா, தனா, தனனா முதலிய இசைக்குரிய அசைச் சொற்களைத் தம் பாடல்களில் ஆங்காங்கு இயைத்துப் பாடியுள்ளார். அவ் ஆசிரியர்க்கு இசை நெறி காட்டிய மூல இலக்கியங்கள் மூவர் முதலிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகும். எனவே தேவாரப் பதிகங்களுக்குரிய யாப்பமைதியினையும் நெடில் குறில் என அமைந்த எழுத்துக்களின் மாத்திரையளவினைக்

கருத்திற் கொண்டு தான, தன, தானா, தனா முதலியவற்றை வாய்பாடுகளாக வைத்து எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு முகமாக அவற்றின் கட்டளைகளைப் பிரித்தறிதல் இயல்வதாகும்.

திருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, திருவெருக்கத்தம் புலியூரில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபிற் பிறந்த இசைச் செல்வியாராகிய பாடினியார் ஒருவரைக் கொண்டு மூவர் தேவாரப் பதிகங்களுக்கும் இசையமைத்தார் என்பதும், அவ்வாறு அமைந்த இசைமுறையில் இன்ன இன்ன பண்களுக்குரிய பதிகங்கள் இத்தனை இத்தனை கட்டளைகளை யுடையன என்பதும் திருமுறை கண்ட புராணத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும் முறையில் இன்ன இன்ன பண்களில் அமைந்த திருப்பதிகங்களின் கட்டளைகள் இத்துணைய என்பதனை விபுலாநந்த அடிகளார் தாம் இயற்றிய யாழ்நூலில் 'தேவார இயல்' என்ற பகுதியில் விரிவாகப் பகுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். அந்நூலிற் கூறப்பட்ட பகுப்பு முறையினை அடியொற்றித் தேவாரத்தில் ஒவ்வொரு பண்களிலும் அமைந்த திருப்பதிகங்களின் கட்டளைப் பகுப்பினைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

முதலாந்திருமுறை

இனி, தேவாரத் திருமுறை எழனுள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாக அமைந்த திருஞான சம்பந்தர் திருப்பதிகங்களின் கட்டளை வகைகளை முறையே காண்போம். முதற்றிருமுறையில் முதற் பண்ணாக அமைந்தது நைவளம் என்னும் நட்ட பாடையாகும். 'தோடுடைய செவியன்' என்பது முதல் 'சிலைதனை நடுவிடை' என்பது ஈறாக இருபத்திரண்டு திருப்பதிகங்கள் நட்டபாடைப் பண்ணிற் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளைகள் எட்டென்பது 'சொல் நட்ட

பாடைக்குத் தொகை எட்டுக் கட்டளையாம்' எனவரும் திருமுறைகண்ட புராணத் தொடராற் புலனாகும். நட்ட பாடைப் பதிகங்களில் அமைந்த எட்டுக் கட்டளைகளையும் பின் வருமாறு ஒவ்வோரடிகளில் வைத்துப் பகுத்துக் காணலாம்: —

நட்டபாடை

கட்டளை 1.

தோடு டையசெவி யன்விடை யேறியோர் தூவெண்
மதிசூடி
தான தானதன தானன தானன தானா தனதானா

கட்டளை 2.

தானுதல் செய்திறை காணிய மாலொடு தண்டா
மரையானும்
தானன தானன தானன தானன தானா தனதானா.

கட்டளை 3.

மைம்மரு பூங்குழற் கற்றைதுற்ற
வாணுதல் மான்விழி மங்கையோடும்
தானன தானன தானதான
தானன தானன தான தானா.

கட்டளை 4.

தோலுடையான் – வண்ணப் – போர்வை யினான்
சுண்ண வெண் ணீறு துதைந்திலங்கு.
தானதனா – தன – தான தானா
தானன தானன தான தானா.

கட்டளை 5.

வண்டார்குழ லரிவையொடு பிரியாவகை பாகம்
தானாதன தனனாதன தனனாதன தானா.

கட்டளை 6.

குரவங் கமழ்நறுமென் குழலரிவை யவள்வெருவப்
தனனா தனதனனா தனதனனா தனதனனா.

கட்டளை 7.

பிறையணி படர்சடை முடியிடை பெருகிய புனலுடை
யவனிறை.

தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன.

கட்டளை 8.

பிறையணிபடர் சடைமுடியிடை பெருகியபுன
லுடையவனிறை

தானதனதன தனதனதன தனதனதன தனதனதன

என நட்டபாடைப் பதிகங்களுக்குக்குரிய எட்டுக் கட்டளைகளையும் பகுத்தறியலாம்.

மேற்குறித்த வண்ணம் கட்டளையோசைகளைப் பகுத்துக் காணுமிடத்துத் 'தானன தானன' என்புழி முன்னுள்ள 'தானன' என்பதன் ஈற்றெழுத்து அடுத்த சீரினை அவாவித் 'தான தனுதன' எனப்பிரிந்திசைத்தலும், 'தானன' என்பதன் முதலிலுள்ள நெடில் இரு குறிலாகித் 'தனதன' என வருதலும், சில இடங்களில் குறில் விட்டிசைத்து நெடிலாதலும், இம்முறையே 'தான' தனன ஆதலும், 'தனன' தான ஆதலும், 'தானு' தனு ஆதலும், 'தனு' தானு ஆதலும், 'தானுதன' என்ற சீரின் விகற்பங்களாய்த் தனுதன, தனதந்தன, தானந்தன, தத்தந்தன, தத்தாதன, தந்தாதன எனவருதலும் கட்டளையோசைக்கு ஏற்றவண்ணம் ஒத்த வாய்பாடுகளாகக் கொள்ளத்தக்கனவாம். நட்டபாடைப்பதிகங்களில் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் யாப்புவிகற்பங்கள் நான்காம். அவை முறையே 1—3, 4—8, 9—18, 19—22-ஆம் பதிகங்களின் யாப்பாகும். இவை ஒவ்வொன்றும் சீர்களின் எழுத்துக்கள் பிரிந்து இசைத்தலாகிய இசைத்திறத்தால் இருவகையாகி எட்டுக்கட்டளைகளாயினவாறு காண்க.

இனி, இத்திருமுறையில் நட்டபாடையினையடுத்து அமைந்த பண் தக்கராகம். இப்பண்ணில் 23-ஆம்

பதிகம்முதல் 46ஆம் பதிகம்வரை இருபத்துநான்கு பதிகங்கள் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றிற் காணப்படும் கட்டளை விகற்பங்கள் ஏழாகும். 'இன்னிசையால் தருந்தக்கராகத்து ஏழ்கட்டளையாம்' என்பது திருமுறைகண்ட புராணம்.

தக்கராகம்

கட்டளை 1.

மடையில் வாளை பாய மாதரார்
தனனா தானா தானா தானானா.

கட்டளை 2.

விதியாய்விளை வாய்விளை வின்பய னாகிக்
தனனாதன தானன தானன தானா.

கட்டளை 3.

அடலே றமரும் கொடியண்ணல்
தனனா தனனா தனதானா.

கட்டளை 4.

அந்தமு மாதியு மாகிய அண்ண லாரழ லங்கைய மர்ந்திலங்க
தானன தானன தானன தான தானன தானன தானதந்த
(முதலடியும் மூன்றுமடியும்)

மந்தமு ழவமி யம்ப மலைமகள் காண நின்றாடி
தானன தானன தான தானன தானன தான.
(இரண்டாமடியும் நான்காம் அடியும்)

கட்டளை 5.

சீரணி திகழ்தரு மார்பில்வெண் ணூலர் திரிபுர மெரிசெய்த செல்வர்
தானன தானன தானன தான தனதன தனதன தான

எனவரும்.

பைம்மா நாகம் பன்மலர் கொன்றை பன்றிவெண் கொம்பொன்று பூண்டு
தானா தானா தானன தானா தானன தானன தானா

எனவருவதும் இக்கட்டளையில் அடங்குதல் காண்க.

கட்டளை 6.

வடந்திகழ் மென்முலை யாளைப் பாகம தாக மதித்து
தானன தானன தானா தானனா தான தனனா.

கட்டளை 7.

குண்டைக் குறட்பூதங் குழும வனலேந்தி
தானா தனதானா தனன தனதானா

எனவரும்.

விண்ட தொடையலான்–ஆடும் விரட் டானத்தே
தான தனதானா –தானா –தானா தானானா.

என இப்பாட்டின் நான்காம் அடியின் இடையிலே 'ஆடும்' என ஒரு சொல் மிக்கு வந்தமை காண்க.

தக்கராகப் பண்ணுக்குரியனவாக மேற்குறித்த கட்டளைகள் ஏழும் 23-30 ; 31-33. 34-38; 39, 40, 41, 42, 44; 43; 46–ஆம் பதிகங்களில் முறையே அமைந்திருத்தல் காணலாம். இவற்றிடையே 45–ஆம் பதிகமாக உள்ள 'துஞ்சவருவார்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகம் பழம்பஞ்சுரம் என்ற பண்ணுக்கு உரியதென்பதும், இப்பதிகம் தக்கராகப் பண்ணிற் சேர்க்கப் பெற்றிருப்பது பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோர்களால் நேர்ந்த பிழை என்பதும் இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கனவாகும். இவ்வுண்மை,

"துஞ்சவரு வருவார் என்றே எடுத்த ஓசைச்
சுருதிமுறை வழுவாமல் தொடுத்த பாடல்
எஞ்சலிலா வகைமுறையே பழையனூரார்
இயம்புமொழி காத்தகதை சிறப்பித் தேத்தி
'அஞ்சனமா கரியுரித்தார் அருளாம்' என்றே
அருளும் வகை திருக்கடைக்காப் பமையச் சாத்திப்
பஞ்சுரமாம் பழையதிறம் கிழமை கொள்ளப்
பாடினார் பாரெல்லாம் உய்யவந்தார்"
(பெரிய திருஞான-1010)

எனவரும் சேக்கிழார் வாய்மொழியால் நன்கு தெளியப் படும்.

பழந்தக்கராகப் பண்ணுக்கு உரியனவாக இத்திரு முறையில் 47 முதல் 62 வரை பதினாறு பதிகங்கள் உள்ளன. இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளை விகற்பம் மூன்று எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும். ஆயினும் இவற்றை யாப்பியல்பு ஒன்றே நோக்கி வகைப்படுத்துங்கால் இவை ஆறுவகையாக அமைந் திருத்தல் காணலாம்

பழந்தக்கராகம்

1. பல்லடைந்த வெண்டலையிற் பலிகொள்வ தன்றியும்போய்
தானதான தானதான தனதன தானதான
(47 முதல் 51 வரையமைந்த பதிகங்கள் ஒரே நீர்மைய)

2. மறையுடையாய் தோலுடையாய் வார்சடைமேல் வளரும்
தனதனனா தனதனனா தானதனா தனனா
(52-ஆம் பதிகம்)

3. தேவராயும் அசுரராயுஞ் சித்தர்செழு மறைசேர்
தானதான தனனதான தானதன தனனா.
(53-ஆம் பதிகம்)

4. பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி
ஏத்தா தாரில்லை யெண்ணுங்கால்
தானா தானன தானன தானன
தானா தானன தானனா.

என முன்னுள்ள இரண்டடிகளைப்போலவே பின்னிரண் டடிகளும் வந்து முடிவன 54-58-ஆம் பதிகங்கள்.

5. ஒடுங்கும் பிணிபிறவி கேடென்றிவை
யுடைத்தாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம்
தனனா தனதனன தானதனா
தனதான தான தனனாதன
(59-ஆம் பதிகம்)

6. வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினொடும்
தானதன தனதனன தனதான தனதனன.
(60-62–ஆம் பதிகங்கள்)

மேற்காட்டியவற்றுள் 47 முதல் 53 முடிய உள்ள பதிகங்களிற் காணப்படும் முதல் மூன்று யாப்பு விகற்பங்களும் 60 முதல் 62 வரையுள்ள பதிகங்களிற் காணப்படும் ஆறுவது யாப்பு விகற்பமும் நாற்சீரடியால் இயன்ற கொச்சகக் கலிப்பாக்களாய் இசைவகையால் ஒரே தன்மையினவாக அமைந்துள்ளன. எனவே இந்நால்வகை யாப்பினையும் ஒரே கட்டளையாகக்கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும். இனி, நான்காவதாகக் குறிக்கப்பட்ட யாப்பும் ஐந்தாவதாகக் குறிக்கப்பட்ட யாப்பும் இருவேறு கட்டளைகளாகும் 'பன்னிரு பழந்தக்கராகப் பண்ணின் மூன்றுளவாம்' எனவரும் திருமுறை கண்ட புராணத் தொடரைக் கருத்திற் கொண்டு மேலே குறித்த யாப்புவகை ஆறையும் கூர்ந்து நோக்கின் அவையனைத்தும் முன் குறித்த படி மூன்று கட்டளைகளுள் அடங்குதல் புலனாகும்.

இத்திருமுறையில் 63 முதல் 74 வரையுள்ள பன்னிரண்டு பதிகங்களும் தக்கேசிப்பண்ணுக்கு உரியன. இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளைகள் இரண்டாகும்.

தக்கேசி

கட்டளை 1.

எரியார் மழுவொன் றேந்தி யங்கை யிடுதலை யேகலனா
தனனா தனனா தானா தானா தனதன தானதனா
(63-65-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின)

கட்டளை 2.

பூவார் மலர்கொண் டடியார் தொழுவார் புகழ்வார் வானோர்கள்
தானா தானா தனனா தனனா தனனா தானனா.

எனவரும்.

(66-முதல் 74 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின)

'உன்னரியதக்கேசிக்கு ஒரிரண்டு வருவித்தார்' என்றபடி தக்கேசிக்கு இரண்டு கட்டளையும் வந்தன.

தக்கேசியை அடுத்துள்ளது குறிஞ்சிப்பண். இப்பண்ணுக்கு உரியனவாக 75 முதல் 103 முடிய இருபத்தொன்பது பதிகங்கள் உள்ளன. 'மேவு குறிச்சிக்கு ஐந்து' என்பதனால் இப்பதிகங்களில் வந்த கட்டளைகள் ஐந்தென்பது புலனாகும்.

குறிஞ்சி

கட்டளை 1.

சுாலைநன்	மாமலர்	கொண்டடி	பொருந்திக்
கைதொழு	மாணியைக்	கறுத்தவெங்	காலன்
தானனா	தானன	தானன	தனனா
தானன	தானனா	தனதன	தானா

(75-76-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின)

கட்டளை 2.

பொன்றிரண்	டன்ன	புரிசடை	புரளப்
பொருகடற்	பவளமொ	டழனிறம்	புரையக்
தானன	தான	தனதன	தனனா
தனதன	தனதன	தனதன	தனனா

(77-79-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின)

கட்டளை 3.

கற்றுங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
தானா தனதானா தனனா தானானா.

(80-89-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின)

கட்டளை 4.

அரனை யுள்குவீர்
தனன தானனா.

என இருசீரடியாகிய குறளடி நான்கினால் இயன்ற பாவாதலின் இதனைத் திருவிருக்குக் குறள் எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர். தனனா என்பது, 'தானா' எனவும், தானனா என்பது 'த்னதானா' எனவும் வரும். 90 முதல் 96 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஓரேயாப்பின் பாற்படும்.

கட்டளை 5.

எய்யா வென்றித் தானவ ரூர்மூன் றெரிசெய்த
தானா தானா தானன தானா தனதானா

இதன்கண் அடிமுதற் சீராகிய தானா என்பது, 'தனனா' எனவும், 'தானன' எனவும் 'தனதன' எனவும் வரும். 97 முதல் 102 வரையுள்ள பதிகங்களைப் பார்க்க. 103-ஆம் பதிகத்தின் முதற்பாடலை,

தோடுடை யானொரு காதிற் றூய குழைதாழ
ஏ (எ) டுடையான் தலைகல னாக விரந்துண் ணும்
நா(அ) டுடையான் நள்ளிரு ளேம நடமாடும்
கா (அ) டுடையான் காதல்செய் கோயில் கழுக்குன்றே.

எனப்பிரித்து வேண்டுமிடங்களில் அளபெடைதந்து மேற் குறித்த கட்டளையுள் அடக்குதல் வேண்டும். இவ்வாறே ஓசை வேறுபடுமிடங்களில் விட்டிசைக்கும் குறிலை நெடிலாக்கியும் அளபெடைதந்தும் வேண்டும் செய்கை செய்து கட்டளைப் பாற்படுத்தல் வேண்டும்.

இனி, வியாழக்குறிஞ்சி என்னும் பண்ணில் 104 முதல் 128 வரை இருபத்தைந்து பதிகங்கள் உள்ளன. 'வியாழக் குறிஞ்சிக்கு ஆறு' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளை விகற்பங்கள் ஆறென்பது புலனாம். ஆயினும் திருத்தாளச்சதி, திருஏகபாதம், திருவெழுகூற்றிருக்கை என்பனவும் வியாழக் குறிஞ்சிக்கு உரியனவாக அமைந்துள்ளமை பெற்றிருத்தலால் இப்பதிகங்களில் உள்ள யாப்புவிகற்பங்கள் ஒன்பதாகும். இவற்றுள் முற்றில்

நின்ற திருத்தாளச்சதி, திரு ஏகபாதம் திரு எழு கூற்றிருக்கை என்னும் இவை மூன்றும் தனித்து எண்ணத்தக்க இயலமைப்புடையன ஆதலானும் இவை தாம் பெறும் பெயர்விகற்பத்தால் வேறு வேறு கட்டளையின என்புது பெறப்படுதலானும் இவை யொழித்து ஏனைய யாப்புவகை ஆறுமே வியாழக் குறிஞ்சிக்குரிய கட்டளைகளாகத் திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியராற் குறிக்கப்பெற்றன.

வியாழக்குறிஞ்சி

கட்டளை 1.

ஆடல் அரவசைத்தான்—அரு—மாமறை தான்விரித்தான்
—கொன்றை
சூடிய செஞ்சடையான்—சுடு—காஅ டமர்ந்தபிரான்
ஏடவிழ் மாமலையாள் -ஒரு—பாக மமர்ந்தடியார் ஏத்த
ஆடிய எம்மிறையூர் புகலிப் பதியாமே.

தான தனதனனு—தன —தானன தானதனு தான
தானன தானதனு -தன —தான தனதனனு
தானன தானதனு -தன —தான தனதனனு தான
தானன தானதனு தனனு நனதானு.

தான தனதனனு, தான தனதானு, தானன தானதனு எனவரும் இருசீர்க் கட்டளைப் பகுதிகளுள் ஒன்று முன்னும் பின்னும் அமைய அவற்றிடையே 'தன' என்னும் அசைச்சீர் நிற்க, முதலடியிறுதியிலும் மூன்று யடி இறுதியிலும் 'தான' எனஓரசைச்சீர் பிரிந்து நிற்க, இவ்வாறு முதல் மூன்றடிகளும் வந்து, நான்காமடியில் முற்குறித்த இருசீர்க் கட்டளைப் பகுதியுள் ஒன்றும் அதனையடுத்துத் 'தனனு தனதானு, தானு தனதானு 'தானன தானதனு' எனவரும் இருசீர்க் கட்டளைப் பகுதியுள் ஒன்றும் வந்து முடிவது இதன் கட்டளை யாகும். பாடல்தோறும் நான்காமடியிற் பின்வந்த 'புகலிப்பதியாமே' என்பதுபோலும் இருசீரினையும்

மீண்டும் மடித்துச் சொல்ல அவ்வடியின் ஓசை நிறைந்து நிற்குமாறு காணலாம். 104 முதல் 108 வரை அமைந்த பதிகங்கள் ஓரே கட்டளையுட்பட்டு அடங்குவன.

கட்டளை 2.

வாருறு வனமுலை மங்கைபங்கன்
தானன தனதன தானதன

(109 முதல் 115 வரையுள்ள பதிகங்கள் இதனுள் அடங்கும்)

கட்டளை 3.

அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லு மஃதறிவீர்
கூவிளம் கூவிளம் தேமாங்காய் தேமா கருவிளங்காய்

(116, 117-ஆம் பதிகங்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பின்பாற்படுவன. 116-ஆம் பதிகத்தின் முதற் பத்துப் பாடல்களும் ஈற்றில் ஏகாரவீறு பெறவில்லை.)

கட்டளை 4.

சுடுமணி யுமிழ்நாகஞ் சூழ்தர வரைக்கசைத்தான்
கருவிளம் புளிமாங்காய் கூவிளம் கருவிளங்காய்

118-ஆம் பதிகமாகிய இது, 'விளம் காய் விளம் காய்' என நாற்சீரடியால் வந்த கொச்சக ஒருபோகு ஆகும்.

கட்டளை 5.

முள்ளின்மேல் முதுகூகை முரலுஞ் சோலை
தேமாங்காய் புளிமாங்காய் புளிமா தேமா

119-ஆம் பதிகமாகிய இது, 'காய் காய் மா மா' என நாற்சீரடியால் வந்த கொச்சக ஒருபோகு. இதன் கண் 'ஆட-லான்' 'பாட-லான்' 'ஓட-லாற்' 'கூட-லாற்' 'பாடெ-லாம்' என இரண்டாமெழுத்தாகிய

குற்றெழுத்து விட்டிசைத்து நெட்டெழுத்தின் நீர்மையவாய் நிற்றல் காணலாம்.

கட்டளை 6.

பணிந்தவ ரருவினை பற்றறுத் தருள்செயத்
தனதன தனதன தனதன தனதன

ஈற்றடியிறுதிச் சீர் 'தனனா' என நிற்கும். ஒரு சில பாடல்களில் இரண்டாமடி யீற்றுச் சீரும் 'தனனா' என நிற்றல் உண்டு. நெகிழ்ந்த ஓசையவாகிய நெட்டெழுத்துக்கள் விரவாது குற்றெழுத்துக்களால் இயன்று இடையறவுபடாது பாடல் முழுவதும் தொடர்ந்து முடியும் நிலையில் முடுகிய ஓசையினையுடையதாய் வரும் பாடல் அராகம் எனப்படும். இங்ஙனம் முடுகியலாய் வரும் பாவின் ஓசையமைப்பினை 'உருட்டுவண்ணம்' என்பர் தொல்காப்பியர்.[1] 120 முதல் 125 வரையுள்ள பதிகங்கள் முடுகியலாகிய அராகமாய் வருதலின் திருவராகம் எனப் பெயர்பெற்றன[2] திருவராகம் என்ற பெயர் பிற்காலத்தில் "திருவிராகம்" எனத் திரிந்து வழங்குவதாயிற்று.

திருத்தாளச் சதி, (126–ஆம் பதிகம்)

பந்தத்தால் வந்தெப்பால் பயின்றுநின்ற வும்பரப்
பாலே சேர்வா யேனோர்க்கான் பயில்கண
முனிவர்களும்

தந்தத்தா தந்தத்தா தனந்தனந்த தந்தனத்
தானா தானா தானானா தன தன தனன தனா

'செற்றிட்டே வெற்றிச்சேர்' என வல்லொற்றுப் பயின்றுவரும், 'தந்தத்தா' என்பது 'தத்தத்தா என

1. 'உருட்டு வண்ணம் அராகந் தொடுக்கும்'
—தொல் - செய்யுளியல் 232.

2. 'மேன்மை நடையின் முடுகு மராகம்' (பெரிய—ஞான. 277) எனச் சேக்கிழார் கூறுதலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் முடுகிய நடையினை யுடைமைபற்றியே இப்பெயர் எய்தியதென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

'தத்தத்தா' என அமையும். ஆடரங்குகளில் மகளிர் பாடிக்கொண்டு நடித்தற்குப் பொருந்திய தாளச் சொற்கட்டுகளாக இப்பதிகம் அமைந்தமையால் இது 'திருத்தாளச்சதி' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

திரு ஏகபாதம் (127-ஆம்பதிகம்)

ஏகம் - ஒன்று. பாதம் - அடி. ஏகபாதம் - ஓரடி. ஓரடியே பொருள் வேறுபட நான்கு முறை மடித்து வந்து ஒரு பாடலாக அமைதலின் ஏகபாதம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

பிரம புரத்துறை பெம்மா னெம்மான்.

என்ற ஓரடியே நான்குமுறை மடித்துவந்து ஒரு பாடலாக அமைந்தமை காணலாம்.

ஏகபாதம் என்னும் சித்திரகவிக்கு மூல இலக்கியமாக விளங்கும் இத்திருப்பதிகத்துள் 1 முதல் 10 வரையுள்ள பாடல்களும் 12-ஆம் பாடலும் நாற்சீரடிகளாலும், 11-ஆம் பாடல் ஐஞ்சீரடிகளாலும் இயன்று சீர்கள் வேறுபட்டு வருதலின் இதனை வியாழக்குறிஞ்சிக்குரிய கட்டளைகளுள் சேர்த்தெண்ணாது சித்திரகவியென்னுஞ் சிறப்பு நோக்கித் தனிப்பட எண்ணுதல் முன்னோர் முறையாகும்.

திரு எழுகூற்றிருக்கை (128-ஆம் பதிகம்)

ஒன்று இரண்டு ஒன்று, ஒன்று இரண்டு மூன்று இரண்டு ஒன்று என இவ்வாறு ஒன்றுமுதல் ஏழு முடியப் படிப்படியாக ஒவ்வொன்று ஏற்றியும் இறக்கியும் இங்ஙனம் ஏழு கூறுகளிலும் எண்கள் இருக்க இயற்றப்படுஞ் செய்யுள் எழுகூற் றிருக்கை எனப்படும். இதனைச் சித்திர கவிகளுள் ஒன்றெனப் போற்றுவர் பெரியோர். "எழுகூற்றிருக்கையாவது ஏழறையாக்கி முறையானே குறுமக்கள் முன்னின்றும் புக்கும் போந்தும் விளையாடும் பெற்றியான் வழுவாமை ஒன்று

என்பர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர். ஏழு முதலாக ஏழுறுதியாக முறையயானே பாடுவது" கூறுகளாக அறைகளை கீறும்போது முற்றெ் கூற்றில் மூன்று அறைகளும், இரண்டாங் கூற்றில் ஐந்து அறைகளும், மூன்ருங் கூற்றில் ஏழு அறைகளும், நான்காங் கூற்றில் ஒன்பது அறைகளும், ஐந்தாங் கூற்றில் பதினெரு அறைகளும், ஆருங் கூற்றில் பதின்மூன்று அறைகளும், ஏழாங்கூற்றில் அவ்வாறே பதின்மூன்று அறைகளும் கீறி, அவ்வறைகளில் முறையே.

1—2—1

1—2—3—2—1

1—2—3—4—3—2—1

1—2—3—4—5—4—3—2—1

1—2—3—4—5—6—5—4—3—2—1

1—2—3—4—5—6—7—6—5—4—3—2—1

1—2—3—4—5—6—7—6—5—4—3—2—1

என்ற எண்ணமைந்த சொற்ருெடர்கள் பொருந்தியிருக்கும்படி இயற்றப்பெறும் செய்யுளாதலின், ஏழு கூற்று இருக்கை எனப் பெயரெய்தியது. இதன்கண் எண்கள் ஈறுதிரிதலும் எண்களைக் குறித்த சொற்களேயன்றி எண்ணுதற்பொருள் அல்லாத பிற சொற்களும் இரட்டுற மொழிதலால் எண்ணுதற்பொருள் தோன்ற அமைதலும் இயல்பென்பர்.[1]

எழு கூற்றிருக்கை என்னும் இப்பனுவலைப் பாட்டின் தொடக்க எண்முதல் ஈற்றெண்முடிய அமைந்த எண்வரிசைப்படி ஏழு கூறுகளாக எழுதி, அந் நிரல்கள் ஏழினையும் தேரொன்றின் மேற்பரப்பாகவும், பாட்டின் ஈற்றெண் முதல் தொடக்க எண் வரை அமைந்த எண்களை அவ்வாறே ஏழு நிரல்களாக எழுதி அக்கூறுகள் ஏழினையும் அத்தேரின்

1. மாறனலங்காரம் – சொல்லணியியல். சூ – 48.

அடிப்பரப்பாகவும் கொண்டு 'தேர்ப்பந்தம்' (ரதபந்தம்) என்ற சித்திரகவியாக அமைத்துக் காட்டுதலும் உண்டு. எழுகூற்றிருக்கைச் செய்யுளைத் தேர்ப்பந்தத்தில் அமைத்துக் காட்டுங்கால் தேரின் மேற்பரப்பிலுள்ள முதல் ஏழு நிலங்களும் ஒன்றுமுதல் எண்ணேறியிறங்கி ஏழிறுதியேறியது பேரேற்றம் எனவும், அடிபரப்பிலுள்ள பின்னேழு நிலங்களும் அவ்வாறு ஒன்றீருக இறங்கியது பேரிக்கம் எனவும் வழங்கப்படும் என்பர் மாறனலங்கார உரையாசிரியர். இவ்விருமுறைகளிலும் செய்யுளிலமைந்த எண்கள் ஏழு கூறுகளாகவே அமைந்திருத்தலால் இதற்கு எழு கூற்றிருக்கை என்ற பெயரே பொருத்தமுடையதாகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருஎழு கூற்றிருக்கை என்னும் பனுவல், நாற்பத்தேழடிகளால் இயன்ற இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவாக அமைந்துளது. இதனை எழு கூற்றிருக்கைக் குரிய மூல இலக்கியம் என்பர் சேக்கிழாரடிகள்.[1] எனவே இப்பனுவல், தமிழில் 'எழுகூற்றிருக்கை' என வழங்கும் சித்திர கவிக்குரிய மூல இலக்கியமெனப் போற்றத்தகும் தொன்மையுடைய தென்பது நன்கு துணியப்படும். திருமாலடியாராகிய திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த திரு எழு கூற்றிருக்கையும் பதினொராந்திரு முறைப் பனுவல்களில் ஒன்ருய் நக்கீரதேவ நாயனர் அருளிய திரு எழுகூற்றிருக்கையும் இங்ஙனம் மதித்துப் போற்றத்தகும் தொன்மையும் சிறப்பும் ஒருங்கு வாய்ந்தனவாகும். யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் மேற்கோளாக வந்துள்ள 'எருபொருட் கிருதுணி புரைத்தனை' என்னும் முதற் குறிப்புடைய பாடலும், மாறனலங்கார வுரையில் மேற்கோளாக வந்துள்ள 'ஒரு தனித்திகிரி என்னும் முதற்குறிப்புடைய பாடலும் 'எழு கூற்றிருக்கை' என்ற சித்திரகவிக்கு உரிய பிற்கால இலக்கியங்களாகும்.

1. பெரிய திருஞான. 276

129 முதல் 135 வரை அமைந்த ஏழு திருப்பதிகங்களும் மேகராகக் குறிஞ்சி என்ற பண்ணில் அமைந்தன. இப்பதிகங்களிற் காணப்படும் யாப்பு விகற்பங்கள் நான்காகும்.

மேகராகக் குறிஞ்சி

சேவுயருந் திண்கொடியான் திருவடியே சரணென்று
சிறந்த அன்பால்

கூவிளங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் புளிமாங்காய்
புளிமா தேமா

(என முதற்கண் காய்ச்சீர் நான்கும் அடுத்து மாச்சீர் இரண்டும் பெற்று அறுசீரடி நான்கினால் வரும் யாப்பு 129 முதல் 132 வரை அமைந்த பதிகங்களை நோக்குக)

2. வெந்த வெண்பொடிப் பூசுமார் பின்விரி
நூலொரு பால்பொருந்த

தான தானன தானன தானன
தானன தானதனா

(133-ஆம் பதிகம்)

3. கருத்தன் கடவுள் கனலேந்தி யாடும்
தனனா தனனா தனதான தானா

(134-ஆம் பதிகம்)

4. நீறு சேர்வதொர் மேனியர் நேரிழை
கூறு சேர்வதொர் கோலமாய்
தான தானன தானன தானன
தான தானன தானனா.

(135-ஆம் பதிகம்)

என முதலடி மூன்றாமடிகள் நாற்சீரினவாகவும் இரண்டாமடி நான்காமடிகள் முச் சீரினவாகவும் வருவன.

'பாவு புகழ் மேகராகக் குறிஞ்சிப் பாலிரண்டு' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்

பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளைகள் இரண்டு என்பது பெறப்படும். மேற் காட்டிய யாப்பு வகைகள் நான்கினையும் கூர்ந்து நோக்குங்கால் அவற்றுள் முதல் இரண்டும் ஒரோசையாகவும் பின்னிரண்டும் மற்றோர் ஓசையாகவும் ஓசை வகையால் ஒத்து நிற்றல் புலனாகும். எனவே முதல் இரண்டு யாப்பு விகற்பங்களையும் ஒரு கட்டளையாகவும் பின்னிரண்டு யாப்பு விகற்பங்களையும் மற்றொரு கட்டளையாகவும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.

யாழ் முரி (136-ஆம் பதிகம்)

முதற்றிருமுறையின் ஈற்றில் அமைந்துள்ள இப் பதிகம் இன்ன பண்ணிற்கு உரியதெனத் தெளிவாகக் குறிக்கப்பெறவில்லை. இது.

மாதர் மடப்பிடியும் மட - அன்னமு மன்னதோர்
நடை - யுடை - மலை - மகள் துணையெனமகிழ்வர்
தான தனத்தனனா - தன - தானன தானனா
தனா - தனா - தனா - தனா தனாதன தனானா

என அடிமுதற்கண் தொடங்கிய இயலும் இசையும் அவ்வடிக்குள்ளேயே முரிந்து மாறுபடும்படி அமைந் தமையால் 'முரிவரி' என்னும் இசைப்பாவின் பாற்படுமென்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களின் இசை அளவுபடா நீர்மையது என்பதனைத் தம் சுற்றத்தார்க்கு அறிவுறுத்த விரும்பிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பிள்ளையாரை வணங்கி யாழிலடங்கா வாறு ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளும்படி வேண்டிய நிலையில், பிள்ளையாரால் முரிவரியாக அருளிச் செய்யப் பெற்றது இத் திருப்பதிகமாதலின் இது யாழ்முரி என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தாம் வேண்டியபடி யாழிலடங்கா வண்ணம் இப் பதிகம் பாடப் பெறுவது என்பதனை மறந்த திருநீலகண்டப்பெரும்

பாணர், முன்போற் பயிற்சி வயத்தால் இதனை யும் யாழிலிட்டு வாசிக்கத் தொடங்கி, பின் இயலாமை யுணர்ந்து, 'இவ்வாறு யான் வாசிப்பேன் என முந்து தற்குக் காரணமாயிருந்தது இவ் யாழ்க் கருவி யன்றோ?' என மனம் நடுங்கி அக்கருவியை முரிக்க முயன்றார் என்பது வரலாறு. ஆதலின், அக்குறிப்பு நோக்கி இப்பதிகம் யாழ்முரி என்னும் பெயரெய்தியது எனக் கூறுதலும் உண்டு. எடுத்த இயலும் இசையும் இடையே முறிந்து வேறுபடும் இயல்பமைந்த 'முரி' என்னும் இசைப்பா, யாழ் வீணை முதலிய நரம்புக்கருவி களில் வைத்து எழுத்தெழுத்தாக வாசிக்க ஒண்ணாத தாய்ப் பாடலாளர்கள் வாயினால் மட்டும் பாடுதற்கு உரிய அருமையுடையதாகும். இந் நுட்பத்தினை,

"மோந்தை முழாக்குழல் தாளமொர் வீணை
முதிரவோர் வாய்முரி பாடி" —(1-44-5)

எனவரும் தொடரில் 'வாய்முரி' என்னும் சொற்குறிப் பினால் ஆளுடைய பிள்ளையார் உய்த்துணர வைத்த திறம் உணரத்தக்கதாகும்.

இனி, யாழ்முரி என்ற இப்பதிகப்பெயரினை 'யாழ் மூரி' என ஏடுகளில் எழுதினோரும் அவ்வாறே பதிப் பித்தவர்களும் உண்டு. மூரி என்ற சொல், வலிமை முரண் என்னும் பொருளுடையதாய் 'அடங்காதது' என்ற கருத்தில் வழங்குவது. இக்கருத்தே பற்றி யாழ்க் கருவியில் வைத்து இசைத்தற்கு அடங்காத இசை நலம் வாய்ந்த இத் திருப்பதிகம் 'யாழ் மூரி' என வழங்கப்பெற்றதென்பது அன்னோர் கருத்தாக இருத்தல்வேண்டும். ஆயினும் இத்திருப்பதிகத்தின் இயலிசையமைதியினைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்த இப்பெயரின் தொன்மை வடிவம் யாழ்முரி எனவே கொள்ளவேண்டியுளது.

இரண்டாந் திருமுறை

இதன்கண் இந்தளம், சீகாமரம், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம், நட்டராகம், செவ்வழி என்னும் ஆறு பண்களுக்குரிய 122 திருப்பதிகங்கள் முறையே தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் 1 முதல் 39 முடிய அமைந்த பதிகங்கள் இந்தளப் பண்ணுக்கு உரியன வாகும். "தேவுவந்த" இந்தளத்தின் செய்திக்கு நான்கு" எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளை விகற்பங்கள் நான் கென்பது பெறப்படும்.

இப்பதிகங்களில் உள்ள யாப்பு விகற்பங்களை முறையே காண்போம்.

இந்தளம்

யாப்பு 1

செந்நெ லங்கழ னிப்பழ னத்தய லேசெழும்
தான தானன தானன தானன தானனு

இதன்கண் முதற்சீராகிய 'தான' என்பது தனன, தந்த என ஆதலும், அடுத்த சீரின் முதலிலுள்ள நெட் டெழுத்துடன் இணைந்து 'தானனு' ஆதலும், இரண் டாஞ்சீர் தனன ஆதலும், தந்தன, நானதன என ஓரெழுத்து மிக்கு நிற்றலும் அமையும். 1 முதல் 10 வரை அமைந்த பதிகங்களின் பாடலமைப்பினை நோக்கியுணர்க.

யாப்பு 2

நல்லானை நான்மறை யோடியல் லாறங்கம்
தேமாங்காய் கூவிளம் கூவிளம் தேமாங்காய்

இவ்வாறு முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களா கவும், இரண்டாஞ்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் விளச்சீர்களா கவும், சிறுபான்மை மாச்சீர்களாகவும் அமைய

இங்ஙனம் நாற்சீரடியால் வருவன 11 முதல் 16 வரை உள்ள திருப்பதிகங்களாகும்.

யாப்பு 3

நிலவும் புனலும் நிறைவா ளரவும்
தனனா தனனா தனனா தனனா

எனவரும். சில இடங்களில் 'தனனா' என்பது 'தானா' என அமைதலும் உண்டு. 17 முதல் 24 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

இறுமென் சாயல் நுடங்க நுடங்கி
அறுவை யொளித்தான் வடிவென் கோயாம்
அறுவை யொளித்தான் அயார வயரும்
நறுமென் சாயல் முகமென் கோயாம்.

எனச் சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவையில் வரும் வரிப்பாடல் இக்கட்டளைக்குரிய தொன்மையிலக்கிய மாக அமைந்தமை இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

யாப்பு 4

உகலி யாழ்கட லோங்கு பாருளீர்
தனன தானன தான தானனா

எனவரும்.

(25 முதல் 28 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 5

முன்னிய கலைப்பொருளும் மூவுலகில் வாழ்வும்
தந்தன தனத்தனன தானதன தானா.

எனவரும். இதன் முதலிலுள்ள 'தந்தன' என்பது வல்லெழுத்துப் பெற்றவிடத்துத் தத்தன எனவும், நெடில் முதலாயவழி 'தானன' எனவும், குறிலிணை யாய் வந்து மெல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தனந்தன' எனவும் வல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தனத்தன' எனவும்

வரும். அடுத்துள்ள 'தனத்தனன' என்பது, மெல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தனந்தனன' எனவும் 'நெடில் முதலாய் நின்று 'தானதன' எனவும் வரும். 'தானதன என்பது, குறில் முதலாய் நின்று 'தனதனன' எனவும் வல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தத்ததன' எனவும், மெல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தந்ததன' எனவும். குறலிணையாய் வந்து வல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தனத்தனன' எனவும் மெல்லெழுத்துப் பெற்றுத் 'தனந்தனன' எனவும் வரும், 'தானு' என்பது 'தனனு' எனவும் அமையும். 29 முதல் 34வரை அமைந்த திருப்பதிகங்கள் குற்றெழுத்துக்களே மிகப் பயின்று முடுகியலாக அமைந்தமையால் இவை முன் வியாழக் குறிஞ்சிக்குரிய திருவிராகம் என்ற கட்டளை போன்று இந்தளப்பண்ணிற்குரிய திருவிராகம் என ஒரு கட்டளையாகக் கொள்ளப்பட்டன.

யாப்பு 6

பரவக்கெடும் வல்வினை பாரிடஞ் சூழ
தனனதன தானன தானன தான

எனவரும்

தனனுதன என்பது 'தானுதன' என்றுதலும், ஈற்றிலுள்ள தான என்பது 'தனனு' என்றுதலும், உண்டு. 35 முதல் 37 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின் பாற்படும்.

யாப்பு 7

நித்த லுந்நிய மஞ்செய்து நீர்மலர் தூவி
தான தானன தானன தானன தானு

—38 - ஆம் பதிகம்

யாப்பு 8

ஆரூர்தில்லை யம்பலம் வல்லம் நல்லம்
வடகச்சியு மச்சிறு பாக்கம் நல்ல,

தானுதன தானன தானு தானு
தனனுதன தானன தானு தான.

முற்கூறிய 6, 7 ஆம் யாப்பு விகற்பங்களை இரு முறை மடித்துச்சொல்ல அமைவது எட்டாம் யாப்பு விகற்பம்.

இவற்றுள் 1, 6, 7, 8 - ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் (1-10, 35-39-ஆம் பதிகங்கள்) ஒத்த ஓசை வகையால் ஒரு கட்டளையாகவும், 2-ஆம் யாப்பு விகற்பம் (11 - 16 - ஆம் பதிகங்கள்) ஒரு கட்டளையாகவும், 3, 4 - ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் (17 - 28 - ஆம் பதிகங்கள்) ஒரு கட்டளையாகவும், திருவிராகப் பதிகங்கள் (29-34 ஆம் பதிகங்கள்) ஒரு கட்டளையாகவும் கொள்ள, இந்தளப் பதிகங்களின் கட்டளைகள் நான்காதல் காணலாம்.

சீகாமரம் என்ற பண்ணமைந்தன 40 முதல் 53 வரையுள்ள பதிகங்களாகும். 'தாவில் புகழ்க் காமரத்தின் தன்மை தனக்கிரண்டமைத்தார்' எனத் திருமுறை கண்ட புராணங் கூறுதலால் இப்பதிகங்களில் அமைந்த கட்டளைகள் இரண்டு என்பது பெறப்படும்.

சீகாமரம்

கட்டளை 1.

எம்பிரான் எனக்கமுத மாவானுந் தன்னடைந்தார்
தம்பிரா னுவானுந் தழலேந்து கையானும்
கம்பமா கரியுரித்த காபாலி கறைக்கண்டன்
வம்புலாம் பொழிற்பிரம புரத்துறையும் வானவனே.

என இவ்வாறு தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவாக அமைந்தது சீகாமரப் பதிகங்களின் முதற்கட்டளையாகும். 40 முதல் 48 வரையமைந்த பதிகங்கள் இதன் பாற்படுவன.

கட்டளை 2.

பண்ணி னேர்மொழி மங்கை மார்பலர் பாடி யாடிய வோசை நாடொறும்
கண்ணி னேர யலே பொலியுங் கடற்காழி.
தான தானன தான தானன தான தானன தான தானனு
தானனு தனனு தனனு தனதானு

என முன்னிரண்டடிகளைப் போன்று பின்னிரண்டடிகளும் அமைவது சீகாமரப் பதிகங்களின் இரண்டாங் கட்டளையாகும் இதன் இரண்டாமடியினை,

கண்ணி னேரயலே – பொலி – யுங்க டற்காழி
தான தானதனு – தன – தான தானுனு.

எனப் பிரித்திசைத்தலும் ஏற்புடையதாகும். இதன் கண் முதலடியும் மூன்றாமடியும் எண்சீர்களாகப் பிரிந்திசைக்க இரண்டாமடியும் நான்காமடியும் சீர்கள் குறைந்து வருதலால் அவற்றின் பிற்பாதியாகவுள்ள 'பொலியுங் கடற்காழி' 'அருளாலுங் குறைவிலரே' என்றாற்போலும் தொடர்களை மீண்டும் ஒருமுறை மடித்துக் கூற, அவ்வடிகள் ஓசையால் நிறைவுபெறுதல் காணலாம். 'தனதானு' என்பது, 'தானுனு' எனவும் 'தனதனனு' எனவும் 'தானதனு' எனவும் வரும். 49 முதல் 53 வரையுள்ள பதிகங்கள் சீகாமரப் பண்ணின் இரண்டாங்கட்டளையின் பாற்படுவன.

இத்திருமுறையில் 54 முதல் 82 வரையுள்ள பதிகங்கள் காந்தாரப் பண்ணுக்கு உரியனவாகவும், 83 முதல் 96 வரையுள்ள பதிகங்கள் பியந்தைக் காந்தாரப்பண்ணுக்கு உரியனவாகவும் அமைந்துள்ளன. "காந்தாரமாகிய பியந்தையாங் கட்டளைக்கு வாய்ந்தவகை மூன்றாக்கி" எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலால். காந்தாரப் பதிகங்களும் பியந்தைக் காந்தாரப் பதிகங்களும் மும்மூன்று கட்டளைகள் பெறுவன எனக்கொள்வர் யாழ்நூலாசிரியர் காந்

தாரப் பதிகங்களில் பத்து யாப்பு விகற்பங்கள் காணப் படுகின்றன,

"காந்தாரம்

யாப்பு 1

உருவார்ந்த மெல்லியலோர் பாக முடையீர்
அடைவோர்க்குக்
தனதான தானதனு தான தனனு தனதானு.

எனவரும். 'தனதான' தானன ஆதலும், 'தானதனு' தானனு ஆதலும் அமையும். 54 முதல் 58 வரை யுள்ள பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

யாப்பு 2

நலங்கொள் முத்து மணியு மணியுந் திரளோதம்
தனனு தானு தனன தனனு தனதானு.

'தனனு' தானு ஆதலும், 'தானு' தனனு ஆதலும், 'தனதானு' தானனு ஆதலும் உண்டு. 59 முதல் 64 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

யாப்பு 3

கறையணி வேலிலர் போலும் கபாலந் தரித்திலர்
போலும்
தனதன தானன தானு தனுன தனதன
தானு.

'தனதன' தானன ஆதலும் தான ஆதலும், 'தானன' தனதன ஆதலும், 'தானு' தனனு ஆதலும், 'தனுன' தானன ஆதலும், உண்டு. 65 முதல் 69 முடிய வுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 4-ஆம் திருமுறையில் 2,4-ஆம் எண்ணுள்ள காந்தாரப் பதிகங்கள் மேற்குறித்த யாப்பின்பாற்படுவன.

யாப்பு 4.

பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலி வெங்குருப்
பெருநீர்த் தோணி
கருவிளம் கூவிளங்காய் புளிமா கூவிளம்
புளிமா தேமா.

என முதற்சீரும் மூன்றாஞ் சீரும் விளச்சீர் மாச்சீர் காய்ச்சீர்களாகவும், இரண்டாஞ் சீரும் நான்காஞ் சீரும் பெரும்பாலும் காய்ச்சீர்களாகவும், சிறுபான்மை விளச்சீராகவும் ஐந்தாஞ் சீரும் ஆறாஞ் சீரும் மாச்சீர்களாகவும் இவ்வாறு அறுசீரடிகளால் இயன்றது இவ் யாப்பு விகற்பமாகும்.

> தீங்கதிர் வாண்முகத்தாள் செவ்வாய் மணிமுறுவல் ஒவ்வா வேனும்
> வாங்குநீர் முத்தென்று வைகலு மான்மகன்போல் வருதிர்
> வீங்கோதந் தந்து விளங்கொளிய வெண்முத்தம் [ஐய விரைசூழ் கானற்
> பூங்கோதை கொண்டு விலைஞர்போன் மீளும் புகாரே யெம்மூர்.

எனச் சிலப்பதிகாரம் கானல் வரியில் வந்துள்ள சார்த்துவரிப் பாடலை ஒத்து அமைந்தது, மேற்காட்டிய பிரமபுரத்திருப்பதிகமாகும். சார்த்து வரியாவது, பாட்டுடைத் தலைவன் ஊராகிய பதியொடும் அவனுக்கு அமைந்த பெயரொடும் சார்த்திப் பாடப் பெறும் இசைப்பாட்டாகும்.

> "பாட்டுடைத் தலைவன் பதியொடும் பேரொடும்
> சார்த்திப் பாடிற் சார்த்தெனப் படுமே"

என அரும்பத வுரையாசிரியர் காட்டிய மேற்கோட் சூத்திரம் இவ் வரிப்பாட்டின் இயல்பினை விளக்குவதாகும். மேற்காட்டிய 'தீங்கதிர் வாண்முகத்தாள்' என்ற கானல் வரிப்பாடலில் பாட்டுடைத் தலைவன் சோழன், அவன் ஊர் புகார். அவ்வூரின் வனப்புரைப்பதாக அவ்வரிப்பாடல் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

மதுரையிற் கூன்பாண்டியன் அவையில் ஆளுடையபிள்ளையார் எழுந்தருளியபோது பாண்டிய மன்னன், பிள்ளையாரை நோக்கி 'நும்பதியாது' எனவினவ, அதுகேட்ட பிள்ளையார் 'பரமனூராகிய கழுமலமே எமது பதி' என மறுமொழிகூறும் முறையிற் 'பிரம

னூர் வேணுபுரம்' எனத்தொடங்கும் இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் என்பது வரலாறு. இப்பதிகம் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய சிவபெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள கழுமலம் என்னும் சீகாழிப் பதியின் சிறப்பினை விளக்கும் முறையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். இப்பதிகமும் இதனைத் தொடர்ந்து 71 முதல் 74 வரையுள்ள பதிகங்களும் சிலப்பதிகாரம் கானல் வரியில் உள்ள சார்த்துவரிப் பாடல்களின் அமைப்பினைப் பொருளாலும் யாப்பாலும் அடியொற்றி அமைந்துள்ளன. நாற்சீரடியாகிய கலியடியின் மேல் மாச்சீர் இரண்டு பெற்று வருதல் இப்பதிகங்களின் யாப்பு விகற்பமாகும்.

யாப்பு 5

விண்ணி யங்குமதிக் கண்ணியான்–விரி – யுஞ்சடைப்
பெண்ண யங்கொள்திரு மேனியான் – பெரு – மானனற்
கண்ண யங்கொள்திரு நெற்றியான் – கலிக் – காழியுள்
பண்ண யங்கொண்மறை யாளரேத்து – மலர்ப்– பாதனே
தான தந்ததன தானனா –தன – தானனா.

எனவரும். இது,

வாடிய வெண்டலை மாலை சூடி மயங்கிருள்
தானன தானன தான தான தனந்தன.

எனவும்,

காய்ந்த துவும் அன்று காமனை–நெற்றிக்–கண்ணினால்
தான தந்த தந்த தானன–தத்த –தந்தனா

எனவும் வருவதுண்டு. 75, 76–ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 6

பீடினாற்பெரி யோர்களும் பேதைமைகெடத் தீதிலா
தானனாதன தானனா தானனாதன . தானனா

77, 78–ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 7

பவனமாய்ச் சோடையாய் நாவெழாப் பஞ்சுதோய்ச் சட்ட வுண்டு

தனதனா தானனா தானனா தானனா தான தானா.

79-ஆம் பதிகம்.

யாப்பு 8

வரிய மறையார் பிறையார் மலையோர் சிலையா வணக்கி
தனன தனனா தனனா தனனா தனனா தனனா

80-ஆம் பதிகம்.

'தனன' தானா ஆதலும், 'தனனா' தான ஆதலும், உண்டு

யாப்பு 9

பூதத்தின் படையினீர் பூங்கொன்றைத் தாரினீர்,

81-ஆம் பதிகம்.

நான்கு காய்ச் சீர்களால் இயன்ற தரவு கொச்சகக் கலிப்பா, ஒரோவழி விளச்சீரும் பெற்றது.

யாப்பு 10

பண்ணி லாவிய மொழியுமை பங்கனெம் பெருமான்
தான தானன தன தன தானன தனனா.

'தான' தனன் ஆதலும், 'தனதன' தானன ஆதலும், 'தனனா' தானா ஆதலும் அமையும். 82-ஆம் பதிகம்,

மேற்குறித்தவற்றுள் 1, 4, 7, 9-ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் ஓசைத்திறத்தால் ஒரு கட்டளையாகவும் 2,5-ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் ஒரு கட்டளையாகவும் 3, 6, 8, 10-ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் ஒரு கட்டளையாகவும் கொண்டு காந்தாரப் பதிகங்களை இவ்வாறு மூன்று கட்டளையாக அடக்குதல் ஏற்புடையதாகும்.

இனி, பியந்தைக்காந்தாரப் பதிகங்களின் மூன்று கட்டளைகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

பியந்தைக்காந்தாரம்

கட்டளை 1

நீலநன் மாமிடற்ற னிறைவன் சினத்த நெடுமா வுரித்த நிகரில்
தானன தானதத்த தனதந் தனத்த தனா தனத்த தனா.

'தானன' தனதன ஆதலும், 'தத்த' தந்த, தான ஆதலும், 'தனத்த' தனா, தானா ஆதலும் அமையும். 83 முதல் 87 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் நாலாந் திருமுறையில் 'சிவனெனும் ஓசை' என்ற முதற்குறிப்புடைய பியந்தைக் காந்தாரப் பதிகம் இக்கட்டளையில் அடங்குதல் காண்க.

கட்டளை 2

துளிமண்டி யுண்டு நிறம்வந்த கண்டன் நடமன்னு துன்னு சுடரோன்
தனதந்த தந்த தனதந்த தந்த தனதந்த தந்த தனா

எனவருவது 88-ஆம் பதிகம். 'தனதந்த' தனதன, தனதான, ஆதலும், 'தந்த' தத்த ஆதலும் தான ஆதலும் அமையும்.

கட்டளை 3

அறையும் பூம்புன லோடும் ஆடர வச்சடை தன்மேல்
தனன தானன தானா தானன தானன தானா

எனவரும் 'தனன' தான ஆதலும், 'தான' தனன ஆதலும், 'தானன' தனதன ஆதலும் பொருந்தும். 89 முதல் 96 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

97 முதல் 112 வரை அமைந்த பதிகங்கள் நட்டராகப் பண்ணுக்கு உரியன. நட்டராகப் பதிகங்களில் நான்கு யாப்பு விகற்பங்கள் உள்ளன.

நட்டராகம்

யாப்பு 1

நம்பொ ருள்நம் மக்க ளென்று நச்சி யிச்சை செய்துநீர்
தந்த தந்த தந்த தந்த தந்த தந்த தந்தன.

'தந்த' என்பது தான எனவும், தனன எனவும் தத்த எனவும் தய்ய எனவும் வருதல் பொருந்தும். 97 முதல் 101 வரை உள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. 99, 100, 101–ஆம் பதிகங்களில்,

இன்று நன்று நாளை நன் றென்று நின்ற விச்சையால்
தந்த தந்த தானன தந்த தந்த தத்தன.

என்றுங்கு வரும் அடிகள் மேற்குறித்த யாப்பின்பாற் பட்டனவேயாகும்.

யாப்பு 2

அன்ன மென்னடை யரிவையொ டினிதுறை யமரர்தம்
பெருமானார்
தந்த தந்தன தனதன தனதன தனதன தனதான.

'தந்த' என்பது தான, தனன எனவும், 'தந்தன' என்பது தானன, தனதன எனவும். 'தனதன' என்பது தானன எனவும் வருதல் அமையும். 102 முதல் 110 வரை அமைந்த பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 3

தளரிள வளரென வுமைபாடத் தாளம் மிடவோர் கழல்வீசி
தனதன தனதன தனதான தான தனன தனதான.

111-ம் ஆம் பதிகம், 'தான - தனன' என்னுஞ் சீர்கள், தம்மொடு மாத்திரை யளவொத்த 'தனதன - தனதன' என வருதலும், மேற்குறித்த ஓசை யமைதிக்கேற்பப் பிறவாறு வருதலும் அமையும்.

யாப்பு 4

மாதொர் கூறுகந் தேற தேறிய – ஆதி யானுறை யாடானை
தான தானன தான தானன – தான தானன தானுனு.

என முன்னீரடிகள் போன்று பின்னீரடிகளும் வரும். 112-ஆம் பதிகம்.

'வன்னட்ட ராகத்திற் கேய்ந்தவகை யிரண்டாக்கி'

எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் நட்ட ராகப் பதிகங்கள் இரண்டே கட்டளைகளுள் அடக்கப் பெற்றன என்பது நன்கு புலனுகும். மேற்காட்டிய நான்கு யாப்பு விகற்பங்களுள் முதலாவது ஒரு கட்டளை யாகவும் ஏனைய மூன்றும் ஓசையொப்புமை கருதி மற்ரெரு கட்டளையாகவும் அடக்குதல் பொருந்தும்.

செவ்வழி.

இதன்கண் 113 முதல் 122 வரையுள்ள திருப்பதி கங்கள் செவ்வழிப் பண்ணுக்கு உரியனவாகும். இவற் றின் கட்டளையடிகள்,

பொடியிலங்குந் – திரு – மேனியா ளர்புலி யதளினர்
தனனதானு – தன – தானனு தானன தனதனு.

என வருவன. 'தனன' தான ஆதலும், 'தானனு' தனதனு ஆதலும், 'தனதனு' தானனு ஆதலும் அமை யும். இக்கட்டளையடியினை,

பொடியிலங் குந்திரு மேனியா ளர்புலி யதளினர்
தனதன தானன தானனு தானன தனதனு.

என ஐஞ்சீரடியாகப் பிரித்துப் பாடுதலும் உண்டு. 'செவ்வழி யொன்ருக்கி' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்பதிகங்கள் பத்தும் ஒரே கட்டளையின்பாற்படுவன என்பது நன்கு தெளியப் படும். எனினும் 121-ஆம் பதிகப்பாடல்களிற் சில அடிகள் எழுத்துக் குறைந்துள்ளன. அவை சீர்வகை

யால் ஒத்த ஓசையாக அமைதலின் மேற்குறித்த வண்ணம் ஒரே கட்டளையுள் அடக்குதல் பொருந்தும்.

மூன்றாந் திருமுறை

இத்திருமுறையில் முதற்பண்ணாக அமைந்தது காந்தார பஞ்சமம் என்பதாகும். 1 முதல் 23 வரையுள்ள பதிகங்கள் இப்பண்ணுக்கு உரியன. இப்பதிகங்களிற் காணப்படும் யாப்புவிகற்பங்கள் ஐந்தாகும்.

காந்தார பஞ்சமம்

யாப்பு 1

ஆடிணய்–நறு–நெய்யொடு பால்தயிர் அந்தணர்–பிரி–யாதசிற் றம்பலம்
நாடிணய் இடமா – நறுங் – கொன்றை நயந்தவனே
தானனா–தன–தானன தானனா தானனா–தன–தானன தானனா
தானனா தனனா–தன–தான தனதனனா.

என முன்னிரண்டடிகளைப் போலப் பின்னிரண்டடிகளும் வரும். இதனை,

ஆடிணய்நறு நெய்யொடு பால் தயிர் அந்தணர்பிரி யாதசிற் றம்பலம்
நாடிணயிடமா - நறுங் – கொன்றைந யந்தவனே
தான தானன தானன தானன தான தானன தானன தானன
தான தானதன - தன - தானன தானதனா.

எனப் பிரித்துப் பாடுதலும் உண்டு. 1, 2–ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. இதன்கண் இரண்டாந் திருமுறையில் 49-ஆம் எண்ணுள்ள சீகாமரப் பதிகம் போன்று முதலடியும் மூன்றாமடியும் நீண்டு நிற்க இரண்டாமடியும் நான்காமடியும் சீர்கள் குறைந்து வருதலால் அவ்வடிகளின் ஈற்றிலுள்ள 'நறுங்கொன்றை நயந்தவனே', 'சுருங்க எம தொல்வினையே' என்றாற்

போலும் தொடர்களை மீண்டும் ஒருமுறை மடித்துக்கூற அவ்வடிகள் ஓசையால் நிறைவு பெறுதல் காணலாம்.

யாப்பு 2.

இயலிசை யெனும்பொரு ளின்றிறமாம்
புயலன மிடறுடைப் புண்ணியனே
கயலன வரிநெடுங் கண்ணியொடும்
அயலுலகடிதொழ அமர்ந்தவனே
கலனுவது வெண்டலை கடிபொழிற் கச்சிதன்னுள்
நிலனுடொறு மின்புற நிறைமதி யருளினனே.

இப்பதிகம்,

'தனதன தனதன தானதன'

என முச்சீரடி நான்கினால் இயன்ற செய்யுளாய், அதன் மேல்,

'தனனதன தானன தனதன தானதன'

என நாற்சீர்களால் இயன்ற அடி யிரண்டினை வைப்பாகப் பெற்று வந்தமையால் 'நாலடிமேல் வைப்பு' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. நான்கடிகளால் ஆகிய பாடலின் மேலாக இரண்டடியாக வைக்கப்பெற்ற இவ்வுறுப்பு, முன்னுள்ள பாடலின் பொருளை முடித்துக் கூறுவதாகும். இவ்வுறுப்பு நாலடிச் செய்யுளின் மேல் வரின் நாலடிமேல் வைப்பு எனவும், ஈரடிச் செய்யுளின் மேல்வரின் ஈரடிமேல் வைப்பு எனவும் வழங்கப்பெறும், இத்திருமுறையில் 3, 4, 108-ஆம் பதிகங்கள் நாலடிமேல் வைப்பாகவும், 5, 6-ஆம் பதிகங்கள் ஈரடிமேல் வைப்பாகவும் அமைந்துள்ளன, இரண்டடிகளாக அமைந்த இவ்வுறுப்பு, ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவின் முடிவில் அதன் பொருளை முடித்துக் கூறும் முறையில் அமைந்த சுரிதகம் போன்று முன்னுள்ள பாடலின்பொருளை முடித்துக் கூறும் நிலையில் அச் செய்

யுளின் மேல் வைக்கப் பெற்றது. ஆதலின் 'வைப்பு' என வழங்கப் பெறுவதாயிற்று.[1]

யாப்பு 3.

தக்கன் வேள்வி தகர்த்தவன் பூந்தராய்
மிக்க செம்மை விமலன் வியன்கழல்
சென்று சிந்தையில் வைக்க மெய்க்கதி
நன்ற தாகிய நம்பன் தானே.

இப்பதிகம்,

தான தான தனதன தானன
தான தான தனன தனதன

என இரண்டடிச் செய்யுளாய், அதன்மேல்,

தான தானன தான தானன
தான தானன தானு தானு.

என ஈரடி வைப்பாய் வருதலின் ஈரடிமேல் வைப்பு என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

ஆடி னாய்நறு நெய்யொடு பால்தயிர்
அந்த ணர்பிரி யாதசிற் றம்பலம்
தான தானன தானன தானன
தான தானன தானன தானன.

என முற்காட்டிய முதல் யாப்பின் கட்டளையடியினை இரண்டாகத் துணித்த நிலையில் அமைவதும் மூன்றும் யாப்பாதல் காண்க. 'கொட்டமே கமழும்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய ஆரும் பதிகத்தின் ஈரடி மேல் வைப்பாகிய உறுப்பு,

1. போக்கியல் வகையாகிய சுரிதகம் 'வைப்பு' எனவும் வழங்கப்பெறும். அது தரவோடு ஒத்த அளவினதாகியும் அதனிற் குறைந்த அளவினதாகியும் குற்றந்தீர்ந்த பாட்டின் இறுதிநிலையை உரைத்துவரும் என்பர் தொல்காப்பியர் (தொல் - செய்யுளியல் - சூ. 136, 137.)

செல்ல வுந்துக சிந்தை யார்தொழ
நல்கு மாறருள் நம்பனே.

என ஈற்றடி முச்சீராய் வந்தமை காண்க.

யாப்பு 4.

கண்ணுத லானும்வெண் ணீற்றி னுங்கழ லார்க்கவே
தானன தானா தானனா தானன தானனா.

எனவரும். இதனை,

கண்ணுத லானும்வெண் ணீற்றி னனுங் - கழ -
லார்க்கவே

எனப் பிரித்திசைத்தலும் பொருந்தும். இப்பாடலில் நான்கு அடிகளிலும் முறையே 'கழ' 'பரஞ்' 'புக' 'பெரு' என்பன மோனை ஒன்றிய அசைச் சொற்களாய்ப் பிரிந்திசைத்தல் உணரத் தக்கதாகும். 7 முதல் 12 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 5

மின்னன எயிறுடை விரவ லோர்கடந்
தானன தனதன தனன தானனா.

எனவரும். 13 முதல் 23 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. விளம் விளம் மா விளம் என்னும் சீர்களைப் பெற்று வருவது இவ் யாப்பு விகற்பமாகும். இது திருநாவுக்கரசர் அருளிய 'முளைக் கதிரிளம் பிறை', 'சொற்றுணை வேதியன்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய காந்தார பஞ்சமப் பதிகங்களில் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய காந்தார பஞ்சமப் பதிகங்களுக்கு உரியனவாக மேல் எடுத்துக் காட்டிய யாப்பு விகற்பங்கள் ஐந்தனுள் முதல் மூன்று யாப்பு வகைகளும் ஒத்த ஓசையின ஆதல்பற்றி ஒரு கட்டளையாகவும், நான்காம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும், ஐந்தாம் யாப்பு ஒரு கட்டளை யாகவும் கொள்ளத்தக்கன. 'காந்தார பஞ்சமத்தின்

கட்டளை மூன்றாக்கினார்" எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் காந்தார பஞ்சமப் பதிகங்களை மேற்குறித்த வண்ணம் மூன்று கட்டளையாகக் கொள்ளுதலே முன்னோர் கருத்துக்கு ஏற்புடையதாதல் நன்கு புலனாம்.

24 முதல் 41 வரையுள்ள பதிகங்கள் கொல்லிப் பண்ணைச் சார்ந்தன ஆகும். 'கொல்லிக்கு நாலாக்கி' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் கொல்லிக்குரிய பதிகங்கள் நான்கு கட்டளை பெறுமென அறிகின்றோம்.

கொல்லி

கட்டளை 1.

மண்ணினல் ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
தானனா தானனா தானனா தானனா

எனவரும். 'தானனா' தனதனா ஆதலும் பொருந்தும். 24 முதல் 36 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. (ஏழாந்திருமுறையில் 37-ஆம் பதிகம் கொல்லிப் பண்ணின் முதற் கட்டளையைச் சார்ந்ததாகும்).

கட்டளை 2.

கரமு னம்மல ராற்பு னல்மலர் தூவி யேகலந்
தேத்துமின்
தனன தானன தான தானன தான தானனா
தானனா

எனவரும். 'தனன' தான ஆதலும் 'தானன' தனதன ஆதலும் அமையும். 37 முதல் 39 வரையுள்ள பதிங்கள் ஒரே யாப்பின.

கட்டளை 3.

மேற்குறித்த வண்ணம் எழுசீர்களாகப் பிரிந் திசைக்கும் யாப்பினையே,

காரமுனம் மலராற்புனல் மலர்தூவியே கலந்தேத்துமின்
தனதன தனதானன தனதானன தனதானன.

என நாற்சீரடியாகப் பகுத்திசைத்தலும் பொருந்தும். ஆதலின் இப் பகுப்பினைக் கொல்லிப் பண்ணின் மூன்று வது கட்டளையாகக் கொள்வர் யாழ் நூலாசிரியர்.[1]

சுந்தரர் அருளிய ஏழாந் திருமுறையில் 33 முதல் 36 வரை அமைந்த கொல்லிப் பதிகங்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டிய கொல்லிப் பண்ணின் இரண்டு மூன்றும் கட்டளைகளின் அமைப்பினைத் தழுவியன ஆகும்.

கட்டளை 4

கல்லால் நீழல்
தானா தானா.

என இருசீர்க் குறளடி நான்கினால் வரும். 'தானா தானா' என்பது, தனனா தானா எனவும், தானா தனனா எனவும், தனனா தனனா எனவும் வருதல் பொருந்தும். 40, 41-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. இருசீர்க் குறளடி நான்கினால் இயன்ற திருப்பாடல்களையுடைய இப்பதிகங்கள் திரு இருக்குக் குறள் என வழங்கும் பெயர்க்காரணம் முன்னர் விளக்கப்பெற்றது.

கொல்லிக் கௌவாணம்

மூன்றாந் திருமுறையில் 42-ஆம் பதிகம் கொல்லிக் கௌவாணம் என்ற பண்ணுக்கு உரியதாகும். இது,

நிறைவெண் டிங்கள் வாண்முக மாதர் பாட நீள்சடை
தனன தான தானன தான தான தானன.

எனவரும் கட்டளையடியினால் இயன்றது. 'தனன' தான ஆதலும் அமையும். திருமுறை கண்ட புராணத்தில் 'கொல்லிக்கு நாலாக்கி எனக் கூறியதன்றிக்

1. யாழ்நூல் பக்கம் 242

கொல்லிக் கௌவாண மாகிய பதிகம் தனியே ஒரு கட்டளை பெறுமெனக் குறிப்பிடாமையால், இக்கௌவாணப் பதிகத்தையும் கொல்லிப்பண்ணின் கட்டளையாகக் கொண்டு 24 முதல் 36 வரையுள்ள பதிகங்கள் கொல்லியின் முதற் கட்டளை, 37 முதல் 39 வரையுள்ளவை இரண்டாங் கட்டளை, 40, 41-ஆம் பதிகங்கள் மூன்றாங் கட்டளை, கொல்லிக் கௌவாணப் பதிகம் நான்காங் கட்டளை எனக் கருதுதற்கும் இடமுண்டு. எனினும் கொல்லி என்பது, மருதப் பெரும்பண்ணின் 'நலிர்' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 70 என்ற எண்பெற்றும், கௌவாணம் என்பது குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 49 என்ற எண் பெற்றும் நின்ற இருவேறு பண்களாதலானும், இவ்விரு பண்களையும் ஒன்றெனக் கொள்ளின் பண்களின் தொகை நூற்றிரண்டு எனப்பட்டுப் பண்கள் நூற்று மூன்று என்னும் பழங்கொள்கை வழுப்படுமாதலானும் கொல்லியும், கொல்லிக்கௌவாணமும் இரு வேறுபண்கள் எனக்கொண்டு கட்டளை வகுப்பதே ஏற்புடையதென்பது யாழ் நூலாசிரியர் துணிபாகும்.[1]

43 முதல் 54 வரையுள்ள பதிகங்கள் கௌசிகப் பண்ணுக்கு உரியன. 'கவுசிகத்துங் கூறும் வகை சொல்லி யிரண்டாக்கி' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்பதிகங்கள் இரண்டு கட்டளை பெறும் என அறிகின்றோம்.

கௌசிகம்

கட்டளை 1.

சந்த மார்முலை யாடன கூறனார்
தான தானன தானன தானனா.

எனவரும். 43 முதல் 51 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. மேற்குறித்த கட்டளையடியின் இரண்டாஞ்

1. யாழ் நூல் பக்கம் 243.

சீராகிய 'தானன' என்பது 'தான தன' என வருதலும் உண்டு. 46-ஆம் பதிகம்,

முத்தி லங்குமுறு வல்லுமை யஞ்சவே
தான தானதன தானன தானனு.

என வந்தமை காண்க. திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருக் குறுந்தொகைப் பதிகங்கள் யாவும் மேற்குறித்த கவுசிகப் பண்ணின் முதற் கட்டளையின்பாற் படுவன வாகும்.

கட்டளை 2.

வீடலால வாயிலாய் விழுமியார்கள் நின்கழல்
தானதான தானனு தனனதான தானனு.

எனவரும். 'தான தான' என்பது தனன தான ஆதலும், 'தானனு' தனதனு ஆதலும், 'தனன தான' தான தான ஆதலும் அமையும். 52, 53-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. 54-ஆம் பதிகமாகிய திருப்பாசுரத்தில் நாற்சீரடிகளால் இயன்ற பாடல்களும் ஐஞ்சீரடிகளால் இயன்ற பாடல்களும் விரவியுள்ளன. எனினும் ஓசை யொப்புமை நோக்கி இப்பதிகப் பாடல்களைக் கவுசிகப் பண்ணின் முதற் கட்டளையில் அடக்குதல் பொருந்தும்.

"விரையார் கொன்றையினுய்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய 55-ஆம் பதிகம், திருமுறையேடுகளிலும் வெளிவந்த அடங்கன் முறைப் பதிப்புக்களிலும் கௌசிகப் பண்ணுக்குரிய கடைசிப் பதிகமாகப் பஞ்சமம் என்ற பண்ணமைந்த பதிகங்களின் முன்னர் வைக்கப் பெற்றுளது. எனினும் இப்பதிகத்தின் இயலிசை யமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இப்பதிகம் பின்வரும் பஞ்சமம் என்ற பண்ணுக்குரிய இயலமைப்புடையதாகவே தோற்றுதல் புலனும். எனவே இது (55-ஆம் பதிகம்) முதல் 66 வரையுள்ள பதிகங்கள்

பஞ்சமம் என்னும் பண்ணுக்கு உரியன எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும். இப் பதிகங்களில் மூன்று யாப்பு விகற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

பஞ்சமம்

யாப்பு 1.

விரையார் கொன்றையினாய் - விட - முண்ட
மிடற்றினனே

தனனா தானதனா - தன - தான தனதனனா.

எனவருவது 55-ஆம்பதிகம்.

மேற்காட்டிய யாப்பில் 'தனனா' என்பது, 'தனதன' எனவும் 'தானன' எனவும் ஓரெழுத்து மிக்கும், இரண்டாஞ் சீராகிய 'தானதனா' என்பது 'தான தானா' என ஒரு மாத்திரை மிக்கும், நான்காஞ்சீராகிய 'தான' என்பது 'தானன' என ஓரெழுத்து மிக்கும், ஐந்தாஞ் சீராகிய 'தனதனனா' என்பது தானதானா எனவும் வருவது பஞ்சமப் பதிகத்தின் இரண்டாம் யாப்பாகும்.

யாப்பு 2.

இறையவன் ஈசனெந்தை - இமை - யோர்தொழு
தேத்தநின்ற

தனதன தானதானா - தன - தானன தானதானா.

எனவரும். 56 முதல் 62 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. சுந்தரர் அருளிய ஏழாந் திருமுறையில் 79 முதல் 100 வரையுள்ள பஞ்சமப்பதிகங்கள் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய இப் பஞ்சமப் பதிகங்களின் யாப்பினை அடியொற்றி யமைந்திருந்தல் காணலாம். இயல்வகை யொன்றே பற்றி நோக்குமிடத்து இப் பதிகங்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்,

யாப்பு 3

பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னைப் பறவைகாள் பயப்பூரச்
தேமாங்காய் புளிமாங்காய் புளிமாங்காய் புளிமாங்காய்.

எனக் காய்ச்சீர் நான்கு பெற்றுவந்த தரவு கொச்சகக் கலிப்பா. 63–66 ஆம் பதிகங்கள் ஒரே நீர்மைய. 'தூங்கிசை சேர் பஞ்சமத்திற்கு ஒல்லையினில் ஒன்றாக்கி' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலின் பஞ்சமத்திற்குரியனவாக மேற்காட்டிய மூவகை யாப்பினையும் ஓசையொப்புமை நோக்கி ஒரு கட்டளையாக அடக்குதல் முறையாகும்.

67 முதல் 99 வரையுள்ள பதிகங்கள் சாதாரிப் பண்ணுக்கு உரியன. இப்பதிகங்களில் உள்ள யாப்பு விகற்பங்கள் ஐந்தாகும்.

சாதாரி

யாப்பு 1

சுரருலகு நரர்கள்பயில் தரணிதல மூரணழிய அரண மதில்மூப்
தனனதன தனனதன தனனதன தனனதன தனன தனனா.

எனவரும். இப்பதிகப் பாடல்கள் குற்றெழுத்துப் பயின்று முடுகியலாய், அடிமுதற்சீரின் இரண்டாமெழுத்து சீர்தோறும் ஒன்றி வழியெதுகையாய் வந்தமையால் 67-ஆம் பதிகமாகிய இது, 'வழிமொழித் திருவிராகம்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன் திருக்கடைக்காப்பில் 'கழுமல நகர்ப், பழுதிலிறையெழுதுமொழி தமிழ்விரகன் வழிமொழிகள்' எனக் குறிக்கப் பெறுதலால், இப்பதிகம் வழியெதுகையாதல்பற்றி 'வழிமொழி' என்னும் பெயர் பெற்றமை இனிது புலனும். இவ்வாறே இதனையடுத்துள்ள 68-ஆம் பதிகமும் 'வாளவரி கோளபுலி கீளதுரி தாளின்மிசை

நாளுமகிழ்வர்' என்றுங்கு வழியெதுகை பெற்றிருத்தல் காணலாம். வழியெதுகை பெற்று வண்ணத்தின் இயல்புடையனவாக அமைந்த இப் பதிகங்களில் 'தனனதன' என்பது, தானதன. தந்ததன, தத்ததன, தனத்தன, தனந்தன, தனதன என வருதலும் அமையும். 69 முதல் 80வரையுள்ள பதிகங்கள் மேற் குறித்த 67, 68-ஆம் பதிகங்களைப் போன்ற யாப்பின வேனும் அவ்விரு பதிகங்களைப் போன்று சீர்கள் தோறும் வழியெதுகை பெருமல் முடுகியலலளவாய் வருதலின் 'திருவிராகம்' என வழங்கப் பெறுவன வாயின.

யாப்பு 2

மேற்குறித்த கட்டளையடி போன்று முதல் நான்கு சீரும் அமைய ஐந்தாஞ்சீராகிய ஈற்றுச்சீர் மட்டும் 'தானு' என வருவது சாதாரிப் பண்ணின் இரண்டாம் யாப்பாகும்.

சங்கமரு முன்கைமட மங்கையொரு பாலுடன்வி ரும்பி
தந்ததன தந்ததன தந்ததன தானதன தானு

எனவரும். 81 முதல் 83 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே. யாப்பின.

யாப்பு 3

பெண்ணிய லுருவினர் பெருகிய புனல்விர வியபிறை
தந்தன தனதன தனதன தனதன தனதன.

எனவரும். 'தந்தன' தனதன ஆதலும், 'தனதன' தானன ஆதலும் பொருந்தும். மேல் முதற்றிருமுறை யில் வியாழக் குறிஞ்சிக்குரிய கட்டளைகளுள்,

பணிந்தவ ரருவினை பற்றறுத் தருள்செயத்
தனதன தனதன தானன தனதன.

என நாற்சீரடியாக வந்த திருவிராக யாப்பின்மேல் 'தனதன' என்னும் மசீர். சேர்ந்து ஐஞ்சீரடியாக

அமைந்தது சாதாரிக்குரிய இத்திருவிராக யாப்பாகும். 84 முதல் 88 வரையுள்ள பதிகங்கள் இந்த யாப்புக் குரியனவாம்.

யாப்பு 4

திருந்துமா களிற்றிள மருப்பொடு திரண்மணிச் சந்தமுந்தி
தனதனா தனதனா தனதனா தனதனா தந்ததானா.

எனவரும். 'தனதனா' என்பது, தானனா, தத்தனா, தந்தனா ஆதலும், 'தந்ததானா' என்பது, தனனதானா, தானதானா, தத்ததானா ஆதலும் பொருந்தும். 89 முதல் 93 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 5

விண்ணவர்	தொழுதெழு	வெங்குரு	மேவிய
சுண்ணவென்	பொடியணி	வீரே	
தானன	தனதன	தானன	தானன
தானன	தனதன	தானா.	

என முன்னிரண்டடிகளைப் போன்று பின்னிரண்டடிகளும் வரும். 'தானன' தனதன ஆதலும், 'தனதன' தானன ஆதலும், 'தானா' தனனா ஆதலும் அமையும். 94 முதல் 99 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பினவாகும். இப்பதிகங்களின் பாடல்கள், முதலடியும் மூன்றுமடியும் நாற்சீர்கொண்ட அளவடியாக அமைய, இரண்டாமடியும் நான்காமடியும் முச்சீர் கொண்ட சிந்தடியாகிய முக்காலடியால் முடிந்தமையின் 'திருமுக்கால்' என வழங்கப் பெறுவனவாயின.

இங்ஙனம் அளவடியும் சிந்தடியும் உறழ்ந்து இடைமடக்காய் வந்த இச் செய்யுள்வகையினை ஆசிரியத்துறையென வழங்குவர் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்[1].

1. வீரசோழியம் — யாப்புப் படலம். 16. உரை நோக்குக.

இத்திருமுறையில் 100 முதல் 116 வரையுள்ள பதிகங்கள் பழம் பஞ்சுரம் என்ற பண்ணுக்கு உரியன. திருமுறைகண்ட புராணத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய பதிகங்களுக்கு அமைந்தன எனக் கூறப் பெற்ற பண்களில் சாதாரி என்ற பண்ணையடுத்துப் புறநீர்மை என்ற பண் குறிக்கப்பெற்றுளது. எனினும் தேவாரத் திருமுறையேடுகளிலும் இதுகாறும் வெளி வந்த பதிப்புக்களிலும் சாதாரிக்கும் புறநீர்மைக்கும் இடையிலே பழம்பஞ்சுரம் என்ற பண்ணமைந்த பதிகங்கள் பதினேழும் கௌசிகம் என்ற பண்ணுக்குரிய தாகக் குறிக்கப்பெற்ற 'மாலைமாற்று' என்ற பதிகம் ஒன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஞானசம்பந்தர் அருளிய பதிகங்களில் பழம் பஞ்சுரம் என்ற பண் அமைந்திருப் பது பற்றியும் அப்பதிகங்களுக்குரிய கட்டளை வகை பற்றியும் திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர் தெளி வாகக் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாலங்காட்டின் உள்ளே செல்லாது அவ்வூரெல்லையில் தங்கியபொழுது பாடிய 'துஞ்ச வருவார்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத் தினைக் குறிப்பிடக்கருதிய சேக்கிழாரடிகள்,

"துஞ்ச வருவார்" என்றே எடுத்த ஓசை சுருதி முறை
வழுவாமல்

தொடுத்த பாடல் ...
பஞ்சுரமாம் பழையதிறம் கிழமைகொள்ளப் பாடினார்" 2

என அப்பதிகம் பழம்பஞ்சுரப் பண்ணில் பாடப்பெற்ற செய்தியைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். எனவே ஞான சம்பந்தர் பாடிய பதிகங்களில் பழம்பஞ்சரம் என்ற பண்ணமைந்த பதிகங்கள் உள என்பது நன்கு துணி யப்படும். 'துஞ்சவருவார்' என்ற பதிகத்திற்குரிய பழம் பஞ்சுரம் என்ற பெயரை ஒருவர் சொல்ல மற்றவர்

2. பெரிய – திருஞான சம்பந்தர் 1010.

கேட்டு விரைவாக எழுதும் நிலையில் பெயரொப்புமை யால் அது பழந்தக்கராகம் என எழுதப்பட்டுப் பின் அப்பதிகம் தக்கராகப் பண்ணுடன் இணைந்து முதற்திரு முறையில் முறைமாறிக் கோக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண் டும் எனவும், இவ்வாறு பழம்பஞ்சுரப் பதிகங்கள் முறை மாறிக் கோக்கப்பெற்ற நிலையில் மூன்றுந்திரு முறை யிலமைந்த பழம்பஞ்சுரப் பதிகங்களின் கட்டளை விகற் பம் திருமுறை கண்ட புராணத்தில் இடம் பெருது விடு பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனவும் கருதவேண்டியுளது. இனி, பழம்பஞ்சுரப் பதிகங்களின் கட்டளை வகையினைக் காண்போம்.

பழம்பஞ்சுரம்

யாப்பு 1

கரும்பமர் வில்லியைக் காய்ந்து காதற் காரிகை மாட்டருளி
தனதன தானன தான தான தானன தானதன.

எனவரும். 'தனதன' தானன ஆதலும், 'தான' தனன ஆதலும், ஈற்றிலுள்ள 'தானன தானதன' என வரும் இரு சீர்களும் 'தனன தனதான' எனவும் 'தனதன தானதன' எனவும் 'தனன தனதனன' என வருதலும் அமையும். 100 முதல் 107 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 2

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
தான தானன தானன தானன.

எனவரும் 108-ஆம் பதிகம், நான்கடிப் பாடலாய் அதன்மேல் ஈரடிகள் வைப்பாகப்பெற்று வந்தமையால் நாலடிமேல் வைப்பு என வழங்கப் பெறுகின்றது. இதன்கண் 'தான' தனன ஆதலும், 'தானன' தன தன ஆதலும் பொருந்தும். திருநாவுக்கரசர் அருளிய

திருக்குறுந்தொகை இதே யாப்பினதென்பதும் இதற்கு மூல இலக்கியமாக அமைந்தன சிலப்பதிகாரத்தில்

'நாகநாறு நரந்தை நிரந்தன'

என்பது முதலாக வரும் வேட்டுவ வரிப்பாடல்கள் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றன.

யாப்பு 3.

மண்ணது வுண்டரி மலரோன் காணா
தானன தானன தானா தானா.

என வருவது 109-ஆம் பதிகம். இதன் கண் 'தானன' என்பது தனதன ஆதலும் ஒரோவழித் 'தானானா' 'தானானா' ஆதலும், 'தனனா தானா' என்பது 'தான தானா' ஆதலும் பொருந்தும்.

யாப்பு 4.

வரமதே கொளா வுரமதே செயும் புரமெரித்தவன் பிரம நற்புரத்
தரனாமமே பரவுவார்கள் சீர் விரவு நீள்புவியே.

என்பது,

தனன தானனா தனன தானனா தனன தானனா தனன தானனா
தனன தானனா தனன தானனா தனன தானதனா.

என ஈரடியாய் வரும். முதலடியில் 'தனன தானனா' என்பது நான்கு முறையும் இரண்டாமடியில் இரண்டு முறையும் வந்து அதன்பின் 'தனன தானதனா' என முடிவது இவ்யாப்பு விகற்பமாகும். இதன்கண் 'தனன' என்பது தான ஆதலும் பொருந்தும். 110, 111-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே தன்மைய. மேற்காட்டிய யாப்பினின்றும் இரண்டாமடி சிறிது வேறுபட்டு வருவது,

பரசு பாணியர் பாடல் வீணையர் பட்டினத்துறை பல்லவனீச்சரத்
தரசு பேணி நின்றார் – இவர் – தன்மை அறிவாரார்.

என்னும் 112-ஆம் பதிகமாகும். இதன் ஈற்றடி,

அரசு பேணிநின்றார் - இவர் - தன்மை அறிவாரார்
தனன தான தானு – தன - தானு தனதானு.

என வரும்.

'இவர் – தன்மை அறிவாரார்'

என்பதனை மீண்டும் ஒருமுறை இசைத்துப் பாடப் பாடலின் இசை நலமும் பொருள் நலமும் சிறந்து விளங்குதல் காண்க.

யாப்பு 5.

(திரு இயமகப் பதிகங்கள்)

113 முதல் 116 வரையுள்ள பதிகங்கள் யமகம் என்னும் சொல்லணி யமைந்தன. யமகம் என்பது, ஓரடியில் முன்வந்த சொல்லோ தொடரோ வேறொரு பொருள்பட மீண்டும் அதே அடியில் மடக்கி வருவது. இதனை 'மடக்கு' எனவும் வழங்குதல் உண்டு. யமகம் என்பது வடசொல். அதன் முதலெழுத்தாகிய யகரம் தமிழியல் முறைப்படி மொழிக்கு முதலில் வாராது; 'யவ்விற்கு இய்யும்' (நன்னூல் - பதவியில் சூ. 21.) என்றபடி இகரத்தை முதலிற்பெற்று இயமகம் என வழங்கப்பெறும். ஈண்டு அது திரு என்னும் சிறப்புடை அடைமொழி பெற்றுத் திரு இயமகம் என வழங்கப்பெற்றது.

உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே உணர்வது நின்னருள் மெய்யினையே

தானன தானன தானதனு தனதன தானன தானதனு

என அறுசீரடியால் இயன்றது 113 - ஆம் பதிகம்.

பாயுமால்விடை மேலொரு பாகனே பாவை தன்னுரு மேலொரு பாகனே

தான தானன தானன தானனு தான தானன தானன தானனு.

எனவும்,

ஆல நீழ லுகந்த திருக்கையே யான பாட லுகந்த
திருக்கையே

தான தான தனன தனதன தான தான தனன தனதன.

எனவும், எண்சீரடிகளால் இயன்றன 114, 115-ஆம் பதிகங்கள்.

துன்று கொன்றைநஞ் சடையதே தூய கண்டநஞ்
சடையதே

தான தானன தனதன தான தானன தனதன.

என அறுசீரடியால் இயன்றது 116-ஆம் பதிகம்.

சீர்வகையால் வேறுபட்ட இப்பதிகங்கள் நான்கும் இசைபற்றிய ஓசைத் திறத்தால் ஒத்திருத்தல்பற்றி ஒரே கட்டளையாகக் சொல்லத் தக்கனவாகும். இவற்றின் முதலடிகளாக மேற்காட்டிய அடிகளில் 'மெய்யினையே', 'பாகனே', 'இருக்கையே', 'நஞ்சடையதே' எனவரும் சொற்கள், முறையே மடக்கி வந்தமை காணலாம். அவற்றுள் 'மெய்' என்பது உடம்பு உண்மைத்தன்மை எனவும், 'பாகன்' என்பது ஊர்தியாகக் கொண்டு நடத்துபவன் - ஒரு பாகத்திற்கொண்டவன் எனவும், 'இருக்கை' என்பது இருத்தல் - இருக்கு என்னும் வேதத்தினை எனவும், 'நஞ்சடையதே' என்பது நல்ல சடையின் கண்ணது, நஞ்சு அடையப் பெற்றது எனவும் இருவேறு பொருள்களிற் பயின்றுள்ளமை உணர்தற்குரியதாகும். இவ்வாறே இப்பதிகங்களிலுள்ள பாடல்களின் அடிதோறும் ஒரு சொல்லோ தொடரோ மடக்கிவந்து 'இயைபு' என்னும் தொடைநலம் பொருந்த 'யமகம், என்னும் சொல்லணிக்கு உரிய மூல இலக்கியமாய் அமைந்தமையால் இத்திருப்பதிகங்கள் 'திரு இயமகம்' எனப் பெயர் பெறுவனவாயின. இவற்றுக்குத் திரு இயமகம் என்ற இப்பெயர் சேக்கிழாரடிகள் காலத்திற்கு முற்பட்டு வழங்கிய தொன்மையுடையதாகும்.

இனி, மேற்குறித்த பழம்பஞ்சுரம் என்ற பண் திருமுறை கண்ட புராணத்தில் ஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பதிகங்களுக்கு உரியதாகக் கூறப்படாமையால் இப்பண்ணுக்குரிய 100 முதல் 116 வரையுள்ள பதிகங்களையும் முன்னுள்ள 67 முதல் 99 வரையமைந்த பதிகங்களுடன் சேர்த்துச் சாதாரிப் பண்ணுக்கு உரியனவாகக்கொண்டு 'சாதாரிக்கு ஒன்பதா' என திருமுறை கண்ட புராணம் கூறியபடி பின்வருமாறு ஒன்பது கட்டளைகளாக அடக்குவர் யாழ் நூலாசிரியர்.[1]

I (67-83) II (84-88), III (89-93), IV (94-99), V (100-107), VI (108), VII (109), VIII (110-112), IX (113-116) என்பன சாதாரிப்பண்ணுக்கு அமைந்த ஒன்பது கட்டளைகளாகும்.

117-ஆம் பதிகம் 'மாலை மாற்று' என்னும் சித்திர கவிக்குரிய மூல இலக்கியமாக அமைந்துளது. ஒரு மாலைக்கு அமைந்த இரு தலைப்புக்களுள் எதனை முதலாகக்கொண்டு நோக்கினாலும் அம்மாலை ஒரே தன்மையதாய்த் தோன்றுமாறு போல, ஒரு செய்யுளை முதலிலிருந்து வாசித்தாலும் அன்றி இறுதி தொடங்கி வாசித்தாலும் அதே செய்யுளாக அமையும்படி ஒத்த எழுத்துக்களை நிரலே பெற்றிருப்பது 'மாலைமாற்று' என்ற செய்யுளாகும்.

யாமாமா நீ யாமாமா யாழீ காமா காணாகா
காணா காமா காழீயா மாமா யாநீ மாமாயா.

என்பது மாலைமாற்றுத் திருப்பதிகத்தின் முதற்பாடலாகும். ஈரடிகளாக அமைந்த இப்பாடலில் முதலடியை இறுதி தொடங்கி வாசித்தால் அஃது இரண்டாமடியாக அமைதலும், இரண்டாமடியை இறுதி தொடங்கி வாசித்தால் அது முதலடியாக அமை

1. யாழ் நூல் – பக்கம் 245–47.

தலும், இவ்விரண்டடிகளையுமே முதலிலிருந்து வாசித்தாலும் இறுதியிலிருந்து வாசித்தாலும் ஒரே பாடலாக அமைதலும் காணலாம். கவுசிகப்பண்ணுக்கு உரியதெனக் குறிக்கப்பெற்ற இப்பதிகம், முன் கவுசிகத்திற்கு உரியதென எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற 'வீடலால வாயிலாய்' என்ற பதிகத்தினை ஓசை வகையால் ஒத்திருத்தல் உணரத்தக்கதாகும். இப்பதிகத்தினைப் பண்ணடைவு பற்றிக் கவுசிகப் பதிகங்களோடு சார வைத்தல் முறையாயினும் பண்ணமைதியினை மட்டும் நோக்காது சித்திரகவி யென்னும் சிறப்பொன்றே கருதி மாலைமாற்றுத் திருப்பதிகமாகிய இது திருவியமகப் பதிகங்களின்பின் வைக்கப்பெற்றது.

புறநீர்மை

118 முதல் 123 வரையுள்ள பதிகங்கள் புறநீர்மை என்ற பண் அமைந்தன. 'புல்லும் இசைப் புறநீர்மைக்கு ஒன்றாகப் போற்றினார்' எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலால் இவை ஆறும் ஒரே கட்டளையின் பாற்படும் என்பது நன்கு விளங்கும்.

மடல்மலி கொன்றை துன்றுவாளெருக்கும்
வன்னியும் மத்தமுஞ் சடைமேல்

தனதன தானா தானனா தனனா
தானனா தானனா தனனா

எனவரும். விளம் மா விளம் மா விளம் விளம் மா என எழுசீர்க் கழிநெடிலடிகளால் இயன்றது இதன் கட்டளையமைப்பாகும்.

அந்தாளிக்குறிஞ்சி

124, 125-ஆம் பதிகங்கள் அந்தாளிக்குறிஞ்சி என்ற பண்ணுக்கு உரியன. 'அந்தாளிக்கு ஒன்றாக்கி' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் இவ்விரு

பதிகங்களும் ஒரே கட்டளையமைப்புடையன என்பது புலனும்.

> சுண்ணவெண் ணீறணி மார்பிற் றோல்புனைந்
> தானனு தானன தானு தானனு.

எனவரும். 'தானன' தானு ஆதலும் தனதன ஆதலும். 'தானு' தானன ஆதலும் அமையும். மேற்குறித்த பதிகங்கள் இரண்டில் "கல்லூர்ப் பெருமணம்' என்ற பதிகம், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் தம் திருமணங்காண வந்த அன்பர்கள் எல்லோரையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு அங்கே தோன்றிய ஈறில் பெருஞ்சோதியினுள்ளே புகும் பொழுது அருளிச் செய்யப்பெற்றது ஆதலின், அவர் பாடியருளிய பதிகங்களின் முடிவில் வைக்கப்பெற்றது.

இனி, திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் திருமுறை யேடுகளில் இன்றித் திருவிடைவாசல் கோயிற் கல்வெட்டிலிருந்து வெளிவந்துள்ள

> மறியார்கரத் தெந்தையம் மாதுமை யோடும்
> பிறியாதபெம் மானுறை யும்மிட மென்பர்
> பொறிவாய்வரி வண்டுதன் பூம்பெடை புல்கி
> வெறியார்மல ரிற்றுயி லும்விடை வாயே.

எனவரும் திருப்பதிகம்,

> தனனாதனு தானன தானன தானா.

என்னும் கட்டளை யமைப்புடையதாய், முதற்றிருமுறையில் 30 முதல் 33 வரையுள்ள தக்கராகப் பதிகங்களையும் இரண்டாந் திருமுறையில் 35 முதல் 37 வரையுள்ள இந்தளப்பதிகங்களையும் ஒத்திருத்தலால் அவ்விரு பண்களில் ஏதேனும் ஒன்றிற் பாடுதற்கேற்ற இசையமைப்புடையதாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

நான்காந் திருமுறை

திருநாவுக்கரசர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் நான்கு ஐந்து ஆருந் திருமுறைகளாக வகுக்கப்

பெற்றுள்ளமை முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. நான்காந் திருமுறையில் 113 திருப்பதிகங்கள் உள்ளன. 'வாகீசர் அருந்தமிழின் முந்தாய பல தமிழுக்கு ஒன்றொன்று மொழிவித்து' எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும். இதனைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், திருநாவுக்கரசர் அருளிய தேவாரத்துள் பல பண்கள் ஒவ்வொரு கட்டளையே பெற்றிருத்தலும் ஒருசில பண்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டளைகளைப் பெற்றிருத்தலும் ஒருவாறு உய்த்துணரப்படும்.

நான்காந் திருமுறையில் முதற்பதிகமாக விளங்குவது 'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய கொல்லிப்பண்ணாகும்.

கூற்றுயின வாறு விலக்ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன
நானறியேன்

தானதன தான தனத்தனனா தனனாதன தானன தானதனா.

என அறு சீரடியால் வருவது இதன் கட்டளை யமைப்பாகும்.

கூற்று யினவா றுவிலக் ககிலீர் கொடுமை பலசெய் தனநா
னறியேன்

தானா தனனா தனனா தனனா தனனா தனனா தனனா தனனா.

என இதனையே என் சீரடியாகப் பகுத்திசைத்தலும் உண்டு.

காந்தாரம்

இத் திருமுறையில் 2 முதல் 7 வரையுள்ள பதிகங்கள் காந்தாரப் பண்ணுக்கு உரியன. இப்பதிகங்களில் அமைந்த யாப்பு விகற்பங்கள் மூன்றாகும்.

யாப்பு 1.

சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும் சுடர்த்திங்கட் சூளா
மணியும்

தானன தானன தானா தனதானா தானா தனனா.

எனவரும், 'தானன' என்பது தனதன, தனன என ஆதலும், 'தானா' என்பது தனனா ஆதலும், 'தனனா' தானா ஆதலும் அமையும். 2 முதல் 4 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. 2-ஆம் பதிகத்தில்,

அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவது மில்லை.

என்ற அடியும், 3-ஆம் பதிகத்தில்.

கண்டே னவர்திருப் பாதம் கண்டறி யாதன கண்டேன்

என்ற அடியும் பாடல்தோறும் நாலடிமேல் ஓரடி வைப்பாக அமைந்துள்ளன.

யாப்பு 2.

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான் தாள்தொழாதே

தானனா தானன தானனா தானனா தானா தானா

என வரும். 'தானனா' என்பது தானான, தனதான, தனதனன என ஆதலும், 'தானா' தனனா ஆதலும் அமையும். காய்ச்சீர் நான்கு பெற்ற தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவின் பின் அடிதோறும் இரண்டு மாச்சீர் பெற்று வருவது இவ் யாப்பாகும். 5, 6-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 3.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
தனதானா தானானா தனதானா தனதானா.

எனக் காய்ச்சீர் நான்கு பெற்று வரும் தரவு கொச்சகம். இம் மூவகையாப்பும் ஓசைத்திறத்தால் ஒரே கட்டளையாக அடங்கும்.

பியந்தைக் காந்தாரம்

இதன்கண் எட்டாவது பதிகம் பியந்தைக் காந்தாரமாகும்.

சிவனெனு மோசையல்ல தறையோ வுலகிற்
றிருநின்ற செம்மை யுளதே

தனதன தானதான தனனா தனனா
தனதான தான தனனா.

எனவரும். இப் பதிகம் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய இரண்டாம் திருமுறையில் 84 முதல் 86 வரையுள்ள பியந்தைக் காந்தாரப் பதிகங்களுக்குரிய கட்டளையமைப்பினை யுடையதாகும். 'தனதன' தானன எனவும், 'தான' தனன எனவும், 'தனனா தனனா' தன தான தான எனவும் வருதல் உண்டு.

திருவங்கமாலை

ஒன்பதாம் பதிகம் சாதாரிப்பண்ணுக்கு உரியதாகும்.

தலையே நீ வணங்காய் - தலை - மாலை தலைக் கணிந்து
தலையா லேபலி தேருந் தலைவனைத் - தலையே நீவணங்
காய்.

தனனா தானதானா - தன - தான தனா தனனா
தனனா தானன தான தனதன - தனனா தானதானா.

எனவரும். ஈரடியாக வரும் இப் பதிகப் பாடல்கள் மூன்றாந் திருமுறையில் 56 முதல் 62 வரையுள்ளபஞ்சமப்பதிகங்களின் யாப்பினை முதலடிக்குரிய யாப்பாகவும் முதற்றிருமுறையில் 'பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி' என்பது முதலாக வரும் பழந்தக்கராகப் பதிகங்களின் முதலாம் மூன்றும் அடிகளின் அமைப்பினை இரண்டாமடியின் முற்பாதியாகவும், முதலடியின் முற்பாதியாக உள்ள தொடரையே இரண்டாமடியின் பிற்பாதியாகவும் பெற்றன. சிறுவர்களும் எளிதிற் பொருளுணர்ந்து இசையுடன் பாடி மகிழும் நிலையில் அமைந்திருத்தல் இப்பதிகத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய இறைவனது திருவடியினை வணங்காத தலை

கள், தத்தமக்கு உரிய புலனுணர்வினைக் கொள்ளும் ஆற்றலை இழந்த ஐம்பொறிகள் போலச்சிறிதும் பயனில்லாதன என்பார்,

> கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
> தாளை வணங்காத் தலை.

என்றார் தெய்வப்புலவர். காணாத கண், கேளாத செவி முதலியன போல, இறைவனை வணங்காத தலைகளும் பயனில என்பதாம். இவ்வாறு சிறப்புடைய அங்கமாகிய தலைமேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், உடலுறுப்புக்கள் என்ற இனம்பற்றி இறைவனை வாழ்த்தாத நா, அவனது பொருள்சேர் புகழுரைகளைக் கேளாத செவிகள் முதலிய ஏனைய அங்கங்களும் அவ்வாறே பயனில என்பதும் குறிப்பினாற் கொள்ள வைத்தார். இக் குறிப்பினை நன்குணர்ந்து மக்கள் எல்லோரும் தம்முடைய தலை, கண், செவி, மூக்கு, வாய், நெஞ்சு, கைகள், யாக்கை, கால்கள் ஆகிய அங்கங்கள் யாவும் இறை வழிபாட்டில் எளிதில் ஈடுபட்டு இன்புறும் இயல்பினவாகத் திருந்திப் பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் அருளிய ஒழுக்க நெறியில் ஒழுகும் வண்ணம் திருநாவுக்கரசரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றது, 'திரு அங்கமாலை' என்னும் இத்திருப்பதிகமாகும். கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபடுதற்கேற்ற தகுதி பெற்றமையால் திருத்தகவினவாக விளங்கும் தலை, கண் முதலிய அங்கங்களின் சிறப்பியல்பினை முடிமுதல் அடிவரை வரிசையாக விரித்துரைத்தல் பற்றி இப்பதிகம் திரு அங்கமாலையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அங்கம் — உறுப்பு, மாலை — இயல்பு, வரிசை.

காந்தார பஞ்சமம்

இத்திருமுறையில் 10, 11 என்னும் எண்ணுள்ள பதிகங்கள் காந்தார பஞ்சமம் என்ற பண்ணில் அமைந்தன.

மூளைக்கதிர் இளம்பிறை மூழ்க வெள்ளநீர்
தனதன தனதன தான தானனு

என இவ்வாறு விளம், விளம், மா, விளம் என நாற் சீரடிகளால் நடப்பது இக் கட்டளையாகும். 10, 11-ஆம் பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

பழந்தக்க ராகம்

12, 13, ஆம் பதிகங்கள் பழந்தக்கராகம் என்ற பண்ணுக்கு உரியன.

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
தானனு தனதானு தனதனனு தானனு.

எனக் காய்ச்சீர் நான்கு கொண்ட அடிகளால் ஆகிய தரவு கொச்சகமாக அமைந்தன இத்திருப்பதிகங்கள் இவற்றின் கட்டளையடியினை முன்னே குறித்த வண்ணம் பதினேந்தெழுத்தால் இயன்றதாகக் கொள்வர் யாழ்நூலார்.

பழம் பஞ்சுரம்

14, 15-ஆம் பதிகங்கள் பழம் பஞ்சுரம் என்ற பண்ணுக்கு உரியன. இப்பண்ணமைந்த பதிகங்களில் இரண்டு யாப்பு வடிவங்கள் உள்ளன.

யாப்பு 1.

பெருவரை யொன்று சுற்றி யரவங்கை விட்ட
இமையோ ரிரிந்து பயமாய்
தனதன தான தான தனதான தான
தனனு தனன தனனு.

என வரும், இத்திருமுறையில் முன்வந்த 'சிவனெனு மோசை' என்ற பியந்தைக் காந்தாரப் பதிகத்தின் யாப்பினை ஒத்தமைந்தது இத்திருப்பதிகத்தின் யாப்பாகும். 14 - ஆம் பதிகமாகிய இது சிவனது அநாதி

முறைமையான பழைய வரலாறுகள் பத்தினையும் விரித்துரைத்துப் போற்றுவதாதலின் 'தசபுராணம்' என்றும் பெயருடையதாயிற்று

யாப்பு 2.

> பற்றற் றூர்சேர் பழம்பதியைப் பாசூர் நிலாய பவளத்தை
> தானா தானா தனதனனா தானா தனனா தனதானா:

எனவரும். இது மூன்றாந் திருமுறையில் 41-ஆம் எண்ணுள்ள 'நிறைவெண்டிங்கள்' என்னும் கொல்லிக் கௌவாணப் பதியாப்பினைப் பெரிதும் ஒத்திருத்தல் காணலாம். 15-ஆம் பதிகம் இறைவனது திருவருட் பெருமையினை யெண்ணி நெஞ்சம்நெக்குருகிப் போற்றி வழிபடும் மெய்யன்பர்களது பண்டைப் பிறப்பின் தீவினையாகிய பாவம் நீங்குதலைக் குறிக்கொண்டு பாடப்பெற்றதாதலின் 'பாவநாசத் திருப்பதிகம்' என்னும் பெயருடையதாயிற்று. இதன் இறுதித் திருப்பாடலில் 'எந்தைபெம்மான் என்னெம்மான் என்பார் பாவம் நாசமே' என இத்திருப்பதிக வழிநின்று இறைவனைப் பரவிப் போற்றுவோர் அடையும் பயன் அறிவுறுத்தப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

இந்தளம்

16 முதல் 18 வரையுள்ள பதிகங்கள் மூன்றும் இந்தளப் பண்ணில் அமைந்தன.

> செய்யார்வெண் ணூலர் கருமான் மறிதுள்ளும்
> தேமாங்காய் தேமா புளிமா புளிமாங்காய்.

என வெண்டளை பிழையாது பன்னிரண் டெழுத்துக்களாலாய நாற்சீரடியாக வருதல் இப்பதிகச் செய்யுளின் கட்டளையடியாகும். பாடலின் ஈற்றடி நேரசை முதலாகத் தொடங்கின்,

> ஒன்றுகொ லாமவர் ஊர்வது தானே

என ஓரெழுத்துக் குறைந்து பதினேரெழுத்துக்களாலும், நிரையசை முதலாகத் தொடங்கின்,

இரண்டுகொ லாமவர் எய்தின தாமே.

எனப் பன்னிரண்டெழுத்துக்களாலும் வரும். மேற்குறித்த எழுத்தளவும் வெண்டளையும் பிழையாது நிற்க, மாச்சீர் விளச்சீர் காய்ச்சீர்கள் விரவிவருதல் இவ்யாப்பின் அமைப்பாகும். 16-ம் பதிகத்தின் மூன்ருமடியினை

மெய்யர்மெய்ந் நின்றவர்க் கல்லா தவர்க்கென்றும்
தேமாங்காய் கூவிளம் தேமா புளிமாங்காய்.

எனப் பிரித்திசைத்து வெண்டளை பிழையாமை கண்டு கொள்க.

எத்தீ புகினும் எமக்கொரு தீதிலை
தெத்தே யெனமுரன் றெம்முள் உழிதர்வர்
முத்தீ யனையதொர் மூவிலை வேல்பிடித்
தத்தீநி றத்தார் அரனெறி யாரே.

என்பது 17-ம் பதிகத்தின் முதற்பாடல். இதன் முதலடியில் 'எத்தீ புகினும்' என்ற பாடத்திற்கு வேருக 'எத்திசைபுகினும்' என்ற பாடம் சில பதிப்புக்களில் காணப்படுகிறது. 'எத்திசை புகினும்' என வரும் இருசீர்களும் 'கூவிளம் புளிமா' என நின்று நிரையொன்ருசிரியத் தளையாய் வெண்டளை பிழைத்தலால் 'எத்தீ புகினும்' என்ற பாடமே இப்பதிகத்தின் யாப்பமைதிக்கு ஏற்புடையதென்பது நன்கு துணியப்படும்.

திருமூலர் அருளிய திருமந்திர மாலையிலுள்ள திருப்பாடல்கள்யாவும் மேற்குறித்த இந்தளப் பதிகங்களின் யாப்பின் வண்ணம் அமைந்தனவாகும்.

ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தானைந்து

வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே.

எனவரும் திருமந்திரப் பனுவல், நாற்சீரடி நான்கினால் இயன்று முதல் மூன்றடிகளிலும் அடியொன்றற்குப் பன்னிரண்டெழுத்துக்களும், ஈற்றடி நேரசையினை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கியதாயின் பதினோரெழுத்தும் பெற்று வெண்டளைபிழையாது வந்தமை காணலாம் எனவே திருமூலநாயனார் அருளிய திருமந்திரயாப்பு, திருநாவுக்கரசர் அருளிய இந்தளப் பதிகங்களின் யாப்புக்கு மூல இலக்கியமாக அமைந்தது எனக்கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

சீகாமரம்

19, 20-ஆம் பதிகங்கள் சீகாமரப்பண்ணுக்கு உரியன. இவற்றுள்,

சூலப் படையானைச் சூழாக வீழருவிக்
கோலத்தோட் குங்குமஞ்சேர் குன்றெட் டுடையானைப்
பாலொத்த மென்மொழியாள் பங்கனைப் பாங்காய
ஆலத்தின் கீழானை நான்கண்ட தாரூரே.

எனவரும் 19-ஆம் திருப்பதிகம், வெண்பாக்களிற் பயிலுதற்குரிய மாச்சீர், விளச்சீர், காய்ச்சீர் ஆகிய சீர்களைப் பெற்று வெண்டளை தழுவி நடக்கும் கொச்சகக் கலிப்பா யாப்பில் அமைந்ததாகும்.

“ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியின் உரியுடுத்துக்
கானத் தெருமைக் கருந்தலைமேல் நின்றுயால்
வானோர் வணங்க மறைமேன் மறையாகி
ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின் றியேநிற்பாய்.
(வேட்டுவவரி)

என்பது முதலாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வரிப் பாடல்கள் மேற்குறித்த வண்ணம் வெண்டளை தழுவி நடக்கும் கொச்சகக் கலிப்பாவுக்குரிய இலக்கியமாகத் திகழ்தல் காணலாம். இப்பாடல்களின் ஈற்றுச்சீர்

இரண்டினை நீக்கிவிட்டு, அவ்விடத்து ஓரசைச்சீர் ஒன்றினைப் பெய்து வாசித்தால் இக் கொச்சகக் கலிப் பாக்கள் வெண்பாவின் வடிவினைப் பெறுதல் காணலாம்.

சூலப் படையானைச் சூழாக வீழருவிக்
கோலத்தோட் குங்குமஞ்சேர் குன்றெட் டுடையானைப்
பாலொத்த மென்மொழியாள் பங்கனைப் பாங்காய
ஆலத்தின் கீழானை (யாம்).

என மேற்காட்டிய பாடலில் வெண்பாவின் உருவம் புலனாதல் காண்க

20-ஆம் பதிகம்,

காண்ட லேகருத் தாய்நி னைந்திருந் தேன்மனம்புகுந் தாய்கழலடி
பூண்டுகொண் டொழிந்தேன்-புறம்-போயினு லறையோ
தான தானன தான தானன தான தானன தானனதன
தானன தனன - தன - தானன தனன.

என முன்னீரடிகளைப் போன்று பின்னீரடிகளும் வருவன. இரண்டாந் திருமுறையில் 49 முதல் 53 வரையுள்ள சீகாமரப் பதிகங்களின் யாப்பினை ஒத்தமைந்தது இத்திருப்பதிகமாகும்.

21-ஆம் பதிகம் குறிஞ்சிப் பண்ணுக்கு உரியது.

முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
தான தனன தனன தனன தனதானா.

எனவருதல் இதன் கட்டளையடியாகும். 'தான', 'தனன', 'தனன', 'தனன', 'தானன' என்பன ஒத்த அளவினவாய் வருதல் பொருந்தும் முதற்றிருமுறையில் குறிஞ்சி யென்ற பண்ணுக்கு உரியனவாய் 97 முதல் 102 வரையுள்ள பதிகங்களை யொத்த யாப்பியல்புடையது இத்திருப்பதிகமாகும்.

திருநேரிசை

இத்திருமுறையில் 22 முதல் 79 முடியவுள்ள பதிகங்கள்

'விளம், மா, மா, விளம், மா, மா,

என்று அறுசீரடி யாப்பாகவரும் திருநேரிசைப் பதிகங்களாகும்.

திருவிருத்தம்

80 முதல் 113 வரையுள்ள பதிகங்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பாகிய திரு விருத்தப்பதிகங்கள். இவ்விருவகைத் திருப்பதிகங்களையும் கொல்லிப்பண்ணின் இருவேறு கட்டளைகளாகக் கொள்வர். 'நந்தாத நேரிசையாங் கொல்லிக்கு நாட்டில் இரண்டு' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் திருநேரிசைப் பதிகங்களை நேரிசைக் கொல்லியென்றும் திருவிருத்தப் பதிகங்களை விருத்தக் கொல்லியென்றும் வழங்கும் வழக்குண்மை இனிது விளங்கும். இத்திருமுறையின் முதற்கண் கொல்லிப் பண்ணுக்குரியதாகக் குறிக்கப் பெற்ற 'கூற்ருயின' என்ற திருப்பதிகம் 'வாகீசர் அருந்தமிழின் முந்தாய பல தமிழுக்கு ஒன்ருென்ரு மொழிவித்து' என்றபடி தனியே ஒரு கட்டளையாகக் கொள்ளப் பெற்றமையாலும் நேரிசையின் பின்னுள்ள திருவிருத்தப் பதிகங்களைத் திருமுறைகண்ட புராணம் குறிப்பிடாது விட்டமையாலும் 'நேரிசையாங் கொல்லிக்கு இரண்டு' என்னும் தொகையுள் நேரிசை ஒரு கட்டளையாகவும் திருவிருத்தம் ஒரு கட்டளையாகவும் அடங்கினமை உய்த்துணரப்படும்.

ஐந்தாந்திருமுறை

திருக்குறுந்தொகை யாப்பமைந்த திருப்பதிகங்கள் நூறு கொண்டது ஐந்தாந் திருமுறையாகும்.

[ஒரு]மா கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம்

வருதல் திருக்குறுந் தொகைச் செய்யுளின் கட்டளை யடி என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. 'குறுந் தொகைக்கு ஓர் கட்டளையா விரித்துரைத்தார்' என்பது திருமுறைகண்ட புராணம்.

ஆறுந்திருமுறை

திருத்தாண்டகப் பதிகங்கள் அனைத்தும் ஒரு முறையாகத் தொகுக்கப்பெற்றது ஆறுந் திருமுறை யாகும். இதன் கண் தொண்ணூற்றொன்பது திருப் பதிகங்கள் அடங்கியுள்ளன. காய்ச்சீரடி நான்கினால் இயன்ற கொச்சகச் செய்யுளில் அடிதோறும் இரண்டாஞ் சீர்க்குப் பின்னும் நான்காஞ் சீர்க்குப் பின்னும் இரண்டிரண்டு மாச்சீர்களைப் பெற்று வரும் யாப்பு தாண்டகம் என்னும் பாவாகும் என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. 'தாண்டக மாம் பாவுக்கோர் கட்டளையாத் தாபித்து' எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலால், திருநாவுக் கரசர் அருளிய திருத்தாண்டகப் பதிகங்கள் யாவும் ஓரே கட்டளையாதல் இனிது விளங்கும்,

ஏழாந்திருமுறை

நம்பியாரூரர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் யாவும் ஏழாந்திருமுறை என ஒரே திருமுறையாக வகுக்கப்பெற்றமை முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இத்திரு முறையில் 1 முதல் 12 வரை அமைந்த பதிகங்கள் இந்தளப் பண்ணுக்கு உரியன. இப்பதிகங்களில் ஒன்பது யாப்பு விகற்பங்கள் உள்ளன.

இந்தளம்

யாப்பு 1.

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேயரு ளாளா
தானதன தானதன தனதான தானா.

எனவரும். இவ்வாறு வகையுளியாக்காது,

பித்தா பிறைசூடீ பெருமானே அருளாளா
தானா தனதானா தனதானா தனதானா.

எனப் பொருள் இனிது புலப்படப் பிரித்திசைத்தலும் ஏற்புடையதேயாகும். முதற்றிருமுறையில் 9 முதல் 18 வரை யுள்ள நட்டபாடைப் பதிகங்களை அடியொற்றியமைந்தது இப்பதிகமாகும்.

யாப்பு 2.

கோத்திட்டை யுங்கோவ லுங்கோயில் கொண்டீர்
உமைக்கொண்டு ழல்கின்ற தொர்கொல்லைச் சில்லைச்
தானான தானான தானான தானா
தானான தானான தானான தானா

என எண்சீரடியாக வரும். இதனை,

கோத்திட்டையும் கோவலுங் கோயில்கொண்டீர்
உமைக்கொண்டுழல் கின்றதொர் கொல்லைச்சில்லைச்
தானாதன தானன தானதானா
தனனாதன தானன தானதானா.

என அறு சீரடியாகப் பிரித்திசைத்தலும் பொருந்தும். இத்திருமுறையில் 2, 4, 9-ம் பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

நாலாந்திருமுறையில் முதற்பதிகமாகிய 'கூற்றாயின' என்பதன் யாப்பினை அடியொற்றி யமைந்தன இப்பதிகங்களாகும்.

யாப்பு 3.

கல்வா யகிலுங் கதிர்மா மணியுங்
கலந்துந் திவருந் நிவவின் கரைமேல்
தானா தனனா தனனா தனனா
தனனா தனனா தனனா தனனா.

எனவரும், 'தானா' தனனா ஆதலும், 'தனனா' தானா ஆதலும் அமையும். இரண்டாந் திருமுறையில்

17 முதல் 24 வரையுள்ள இந்தளப் பதிகங்களின் கட்டளையடி இரண்டு கொண்டது ஓரடியாக வருதல், இம்மூன்றுந் திருப்பதிகத்தின் கட்டளையடியாகும்.

யாப்பு 4.

நெய்யும் பாலுந் தயிருங் கொண்டு நித்தல் பூசனை செய்ய லுற்றால்

தானா தானா தனனா தான தானா தானன தான தானா.

எனவரும். 5, 6 - ஆம் பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின. 'தானா' தனனா ஆதலும் 'தனனா' தானா ஆதலும் அமையும்.

யாப்பு 5.

மத்த யானை யேறி மன்னர் சூழ வருவீர்காள்
தான தானா தான தானா தான தனதானா

எனவரும். 'தான' தனன ஆதலும் 'தானா' தனனா ஆதலும் 'தன தானா' கானதனா ஆதலும் அமையும். இத்திருமுறையில் ஏழாந் திருப்பதிகமாகிய இது, காரைக்காலம்மையார் அருளிய திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டினுள் 'எட்டியிலவம்' என்னும் இந்தளப்பதிக யாப்பினை ஒத்தமைந்ததாகும்

யாப்பு 6

இறைகளோ டிசைந்த இன்பம் இன்பத்தோ டிசைந்த வாழ்வு
கருவிளம் புளிமா தேமா தேமாங்காய் புளிமா தேமா.

எனவருவது ஒன்பதாந் திருப்பதிகத்தின் கட்டளையடியாகும் இது திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருநேரிசை யாப்பில் அமைந்தமை காணலாம். இதன்கண் 'தேமாங்காய்' எனும் வாய்பாடமைந்த 'இன்பத்தோ' என்ற சீர் 'கூவிளம்' என்ற சீராளவாய் நின்றமை செவிகருவியாக உணரத்தக்கதாகும்.

யாப்பு 7

தேனெய் புரிந்துழல் செஞ்சடை யெம்பெரு மானதி
டந்திகழ் ஐங்கணையக்
தான தனதன தானன தானன தானன
தானன தானதன.

என வருவது பத்தாந்திருப்பதிகத்தின் அடியமைப் பாகும். இதனை,

தேனெய்புரித் – துழல் – செஞ்சடை யெம்பெரு
மானதிடந் – திகழ் – ஐங்கணையக்
தானதன – தன – தானன தானன
தானதன – தன – தானதன.

எனப் பிரித்துப் பாடுதலும் பொருந்தும்.

யாப்பு 8

திருவுடை யார்திரு மாலய னாலும்
கருவிளம் கூவிளம் கூவிளம் தேமா.

என நாற்சீரடியாய் வெண்டளை தழுவி வருவது பதினொராந் திருப்பதிகம்.

இப்பதிகம், நாலாந்திருமுறையில் 17-ம் பதிக மாகிய 'எத்தீ புகினும்' என்னும் இந்தளப்பதிகத்தினை அடியொற்றி யமைந்திருத்தல் உணரத்தக்கதாகும்.

யாப்பு 9

வீழக் காலனைக் கால்கொடு பாய்ந்த விலங்கலான்
தானா தானனா தானன தான தனதனா

எனவரும் அடியமைப்பினையுடையது பன்னிரண்டாந் திருப்பதிகமாகும். 'தானா' தனனா ஆதலும் தானன ஆதலும், 'தனதனா' தானனா ஆதலும் அமையும்.

"ஈண்டிசைசேர் இந்தளத்துக்கு இரண்டாக" என்றமையின் மேற்போந்த பன்னிரண்டு பதிகங் களிடையே பத்து யாப்பு விகற்பங்கள் உளவேனும்,

தாள விகற்பகங்கள் இரண்டெனவே கொள்ளல் வேண்டும்" என்பர் யாழ் நூலார். (பக்கம் 251)

13 முதல் 16 வரையுள்ள பதிகங்கள் தக்கராகப் பண்ணுக்குரியன. இவற்றில் நான்கு யாப்பு விகற்பங்கள் உள.

யாப்பு 1

மலையாரரு வித்திரண் மாமணி யுந்தி
தனனதன தானன தானன தானு.

எனவரும். (13-ஆம் பதிகம்). இத்திருப்பதிகப் பாடல்களின் இரண்டாமடிகளில் முதற்சீர்களாகிய 'குலையார', 'சுரும்பார', 'நாடார', 'மொட்டார', தாதார', 'செய்யார', 'மண்ணார' என்பவற்றின் ஈற்று ரகரவுயிர்மெய் மெய்ந்நீர்மை பெறும் என்பர் யாழ் நூலார்

யாப்பு 2

வைத்தனன் றனக்கே தலையுமென் னவும் நெஞ்சமும்
வஞ்சமொன் றின்றி
கூவிளம் புளிமா கருவிளம் தேமா கூவிளம்
கூவிளம் தேமா.

என எழு சீரடி பெற்றுவரும். (14-ஆம் பதிகம்).

தானன தனனு தனதன தானு தானன தானன தானு.
என்பதனைக் கட்டளை யடியாகக் கொள்ளலாம்.

யாப்பு 3

பூணு ணவதோ ரரவங்கண் டஞ்சேன் புறங்காட்
டாடல்கண் டிகழேன்
தேமா கூவிளம் கருவிளம் தேமா புளிமா கூவிளம் புளிமா

என எழுசீராய் வரும். இவ்வடியில் 'ரரவங்கண்' என்புழி ஙகரவொற்றும் 'டாடல்கண்' என்புழி லகர வொற்றும் ஒலியடங்கி நிற்க, அவ்வொற்றின் முன்னும்

பின்னும் நின்ற குறில்கள் இணைந்து நிரையசையாயின ஆதலால் அச்சீர்கள் முறையே 'கருவிளம்' 'கூவிளம்' என ஓசையூட்டப்பெற்றன. (15-ஆம் பதிகம்).

தானா தானன தனதன தானா தனனா தானன தனனா.

என்பதனை இப்பதிகத்தின் கட்டளையடியாகக் கொள்ளலாம்.

யாப்பு 4

குரும்பைமுலை மலர்க்குழலி கொண்டதவங் கண்டு
குறிப்பினொடுஞ் சென்றவடன் குணத்தினைநன் கறிந்து

என எண்சீரடியாய் வருவது 16-ம் பதிகம்.

தனனதன தனதனன தானதன தானா
தனனதன தானதன தனதனன தானா.

என்பதனை இதன் கட்டளையடியாகக் கொள்ளலாம். 'தனனதன' தானதன ஆதலும், 'தானா' தனனா ஆதலும் பொருந்தும். 'நீண்டதக்க ராகத்துக்கு இரண்டாக நிகழ்வித்தார்' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால், மேலே காட்டிய நான்கு யாப்பு விகற்பங்களையும் ஓசை யொற்றுமையும் தாள அமைதியும் நோக்கி முன்னுள்ளோர் இரண்டு கட்டளையாக அடக்கினார்கள் என்பது புலனாம்.

17 முதல் 30 வரையுள்ள பதிகங்கள் 'நட்டராகம்' என்ற பண்ணுக்கு உரியன. 'கூறரிய நட்டராகத்து இரண்டு' என்பது திருமுறை கண்ட புராணமாதலின் இப்பதிகங்கள் இரண்டு கட்டளையுள் அடங்கும் எனத் தெரிகிறது. 17 முதல் 29 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரு கட்டளையாகக் கொள்ளத்தக்கன. 30-ஆம் பதிகம் மற்றொரு கட்டளையாகும். முதற் கட்டளைக்குரிய பதிகங்களில் இரண்டு யாப்பு விகற்பங்கள் உள.

யாப்பு 1

கோவல னான்முகன் வானவர் கோனுங்குற் றேவல்செய்ய
கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம் தேமாங்காய் கூவிளங்காய்

எனக் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பாக அமைந்தன 17–20, 22, 24–28 - ஆம் பதிகங்களாகும், இவற்றில் 'ஏவல் செய்ய', என்றுள்ள அடியின் ஈற்றில்வரும் சீர்களில் இடையே லகரம் முதலிய ஒற்றுக் காரணமாகக் 'கடையொருசீரும் விளங்காய் ஆகி' என்னும் விதி மாறுபடுமாயின், அச்சீர்களின் இடையே நின்ற 'லகரம்' முதலிய ஒற்றினைக் குறைந்த ஒலியினதாகக் கொண்டு அதனை விட்டு, அதன் முன்னும் பின்னும் உள்ள குறில்களை இணைத்து நிரையசையாக்கி விளங்காய்ச் சீராக அமைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்பதிகங்கள் மூன்றாந் திருமுறையிற் பஞ்சமப் பண்ணுக்குரியனவாக 56 முதல் 62 வரையுள்ள திருப்பதிகங்களை யொத்து அமைந்தன. கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் வரும் இத் திருப்பதிகங்களை,

பொன்னார் மேனியனே–புலித்–தோலை யரைக்கசைத்து
தானா தானதனா – தன – தானா தனாதனனா. (21, 23.)

என இவ்வாறு பிரித்து இசைத்தல் மரபாகும்.

யாப்பு 2

21, 23, 29 - ஆம் பதிகங்கள் இவை போன்று கட்டளைக் கலித்துறையாக அமைந்தன அல்லவாயினும்,

நொந்தா ஒண்சுடரே – நுனை – யேநினைந்திருந்தேன்
தானா தானதனா – தன - தான தானதனா.

என மேற்குறித்த வண்ணம் பிரித்துப் பாடுதற்கேற்ற ஒத்த ஓசையினவாக உள்ளன. ஆகவே இப்பதிகங்கள் மேற்குறித்த பதிகங்களுடன் சேர்த்து ஒரே கட்டளையாகக்கொள்ளப்பெற்றன.

கட்டளை 2

> சிம்மாந்து சிம்புளித்துச் சிந்தையினில் வைத்துகந்து
> திறம்பா வண்ணம்
> தேமாங்காய் கூவிளங்காய் கூவிளங்காய் கூவிளங்காய்
> புளிமா தேமா

என முன்னுள்ள சீர்கள் நான்கும் காய்ச்சீர்களாகவும் பின்வந்த சீர்கள் இரண்டும் மாச்சீர்களாகவும் வருதல் நட்டராகத்தின் இரண்டாங் கட்டளையாகும். 30-ஆம் பதிகமாகிய இது, முதற்றிருமுறையில் 129 முதல் 132 வரையுள்ள மேகராகக் குறிஞ்சிப் பதிகங்களை யொத்த யாப்பமைதியுடையதாயினும், அப்பதிகங்கள் போன்று தொடர்ந்து செல்லும் ஒழுகிய ஓசையின தாகாது சீர்தோறும் தாள அறுதிபட இடையறவுபட் டிசைக்கும் ஓசையினதாதல் நுணுகி நோக்கத்தக்க தாகும்.

31 முதல் 37 வரையுள்ள பதிகங்கள் கொல்லிப் பண்ணுக்கு உரியன. 'கொல்லிக்கு மேவு வகை மூன்றாக' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுத லால் கொல்லிக்கு உரிய பதிகங்கள் மூன்றுகட்டளை பெறும் என்பது புலனும்.

கட்டளை 1.

> மூந்தை யூர் முது குன்றங் குரங்கணின் முட்டம்
> தான தானன தான தனதன தான

எனவரும் 'தான' தனன ஆதலும் 'தானு' தனனு ஆதலும் அமையும், பதின்மூன்று எழுத்துக்களால் இயன்ற இக் கட்டளைபடியில் 'தான தானன' என்னும் முதலிரண்டு சீர்களும் 'தனனுதன' என ஒரு சீராக ஒன்றியிசைத்தலும், 'தான தனுதன' என்னும் மூன் றும் நான்காஞ் சீர்கள் 'தானன தானு' எனப் பிரிந் திசைத்தலும் பொருந்தும்,

கடிதாய்க்கடற் காற்றுவந் தெற்றக் கரைமேல்
தனனாதன தானன|தான தனனா.

என வருதல் காண்க. 31, 32-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

கட்டளை 2.

பாறு தாங்கிய காடரோ படுதலையரோ மலைப்பாவையோர்
தான தானன தான தானன தனன தானன தானனா.

எனவரும். ஈற்றுச்சீர் 'தனதனா' ஆதலும் ஒழிந்த சீர்களில் 'தான' தனன ஆதலும் அமையும். 33 முதல் 36 வரையுள்ள பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. இவை மூன்றாந் திருமுறையில் கொல்லிப் பண்ணுக்கு உரியனவாக 37 முதல் 39 வரை அமைந்த திருப்பதிகங்களின் யாப்பமைதியினை உடையன.

கட்டளை 3

குருகுபாயக்கொழுங் கரும்புகணொரிந்தசா
தனதனா தானனா தனதன தனதனா.

என வருவது 37-ஆம் பதிகம். இது மூன்றாந் திருமுறையில் கொல்லிப்பண்ணைச் சேர்ந்த 24 முதல் 36 வரையுள்ள திருப்பதிகங்களை அடியொற்றி யமைந்ததாகும்.

திருமுறைகண்ட புராணத்தில் சுந்தரர் அருளிய திருப்பதிகங்களைக் குறிக்குமிடத்து கொல்லிப்பண்ணை யடுத்துப் பழம்பஞ்சுரம் என்ற பண் குறிக்கப்பெற்றதே யன்றிக் கொல்லிக்கெளவாணம் என்ற பண் குறிக்கப் பெறவில்லை. இவ்வாறே ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய பதிகங்களைக் குறிக்குமிடத்தும் கொல்லியின் வேறாகக் கொல்லிக்கெளவாணம் என்ற பண் குறிக்கப் பெறவில்லை. ஆயினும் கொல்லியின் வேறாகக் (கொல்லிக்) கௌவாணம் என்ற பண் உள்ளமை

முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. 'கொல்லிக்கு வேறு வகை மூன்றாக' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் கொல்லிப்பண்ணுக்குரிய கட்டளைப் பதிகங்களும் அக்கட்டளைகளின் தொடர்புடைய கொல்லிக்கௌவாணப் பண்ணுக்குரிய திருப்பதிகங்களும் உள என்பது குறிப்பாற் புலனாதல் காணலாம்.

இத் திருமுறையில் 38 முதல் 41 வரையுள்ள பதிகங்கள் கொல்லிக்கௌவாணப் பண்ணமைந்தன. இப்பதிகங்களில் அமைந்த யாப்பு விகற்பங்கள் நான்காகும்.

யாப்பு 1

தம்மானை யறியாத சாதி-யா ருளரே
சடைமேற்கொள் பிறையானை விடைமேற்கொள் விகிர்தன்.

என எண் சீரடியால் வரும்.

காய் காய் காய் மா காய் காய் காய் மா

என்பதனை இதன் கட்டளையடியாகக்கொள்ளலாம். 38, 39, 40, 46-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. இப்பதிகங்களில் 'சாதிய்யார்', 'வெல்லும்மா' என ஓர் ஒற்றெழுத்தினைப் பெய்து காய்ச்சீர் கொள்ளவேண்டிய இடங்களும், 'தில்லை வாழ்' 'இல்லை-யே' என ஐகாரத்தை இரண்டு மாத்திரை யுடையதாகக் கொண்டு காய்ச்சீர் கொள்ளவேண்டிய இடங்களும் 'வம்ப-ரு' 'எம்பி-ரான்' எனக் குற்றெழுத்தினை விட்டிசைத்துக் காய்ச்சீர் கொள்ள வேண்டிய இடங்களும் உள.

யாப்பு 2

முதுவா யோரி கதற முதுகாட் டெரிகொண் டாடல்
முயல்வானே

தனனா தானா தனனா தனனா தானா தானா தானா.

என வருவது 41-ஆம் பதிகமாகும்.

யாப்பு 3

எறிக்குங்கதிர் வேயுதிர் முத்தமொ டேலமில வங்கந்தக் கோலமிஞ்சி

தனனாதன தானான தானனா தானாதன தானனா தானாதானா.

என வருவது 42-ஆம் பதிகம். இது, நான்காம் திருமுறையிற் கொல்லிப்பண்ணுக்குரிய 'கூற்றாயின' என்ற பதிகத்தின் யாப்பினை ஒத்திருத்தல் காணலாம்.

யாப்பு 4.

நஞ்சி யிடையின்று நாளை யென்று நும்மை நச்சுவார்
தானா தனதான தானனா தானா தானனா

என வருவது 43-ஆம் பதிகம். இக்கட்டளையாப்பினை,

தானன தானன தானன தான தானனா

எனவும்,

தனதன தானன தான தானன தானனா

எனவும்,

தானன தானன தான தான தனதனா.

எனவும் பிரித்திசைக்கும்படி இப்பதிகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. 43-45-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. கொல்லிப்பதிகங்களுக்கு மூன்று கட்டளைகள் எனவே அவற்றுடன் தொடர்புடைய கொல்லிக் கௌவாணப் பதிகங்களின் கட்டளைகளும் மூன்றெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். மேற்காட்டிய யாப்பு விகற்பங்களுள் 1, 2-ஆம் விகற்பங்கள் இரு வேறு கட்டளைகளாகவும் 3, 4-ஆம் விகற்பங்கள் இரண்டும் ஓசை யொப்புமை பற்றி ஒரு கட்டளையாகவும் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

47 முதல் 53 வரையுள்ள பதிகங்கள் பழம்பஞ்சுரம் என்ற பண்ணைச் சார்ந்தன. இவற்றில் யாப்புவிகற்பங்கள் ஐந்து உள்ளன.

யாப்பு 1

காட்டூர்க் கடலே கடம்பூர் மலையே கானப் பேரூராய்
தேமா புளிமா புளிமா புளிமா தேமா தேமாங்காய்

என அறுசீரடியாய், முன்னுள்ள ஐந்து சீர்களும் மாச் சீர்களாகவும், ஆறுஞ் சீராகிய கடைச்சீர் மட்டும் காய்ச்சீராகவும் வருவது 47-ஆம் பதிகம்.

யாப்பு 2

மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்திருப் பாத மேமனம் பாவித்தேன்
தேமா கூவிளம் தேமா கூவிளம் தேமா கூவிளம் தேமாங்காய்

என மாச்சீரும் விளச்சீரும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுத்தடுத்து வந்து இறுதிச்சீர் பெரும்பாலும் காய்ச்சீராகவும் சிறுபான்மை விளச்சீராகவும் அமைய எழு சீரடியால் இயன்றது 48 - ஆம் பதிகம்.

தான தானன தான தானன தான தானன தானனா

என்பதனை இதன் கட்டளையடியாகக் கொள்ளலாம். இதன்கண் 'தான' தனன ஆதலும், 'தானன தானனா' எனவரும் பின்னிரண்டு சீர்களும் 'தானா தானா' என வருதலும் அமையும். இவ்வாறு,

கொடுகு வெஞ்சிலை வடுக வேடுவர் விரவ லாமை சொல்லி

தனன தானன தனன தானன தனன தானா தானா.

என வருவது 49 ஆம் பதிகம். இதன்கண் பாடல் தோறும் நான்காமடியின் நான்காஞ்சீரின்பின் 'எத்துக் கிங்கிருந்தீர்' என இருசீர்கள் வந்து முடிய, அத்தொடரின்பின் 'எம்பிரானிரே' என்ற தொடர்

'வைப்பு' ஆக அமைந்துள்ளமை காணலாம். வைப்பாகவந்த 'எம்பிரானிரே' என்ற விளியையும் அதன் முன் வந்த 'எத்துக் கிங்கிருந்தீர்' என்ற வினவையும் மீண்டும் ஒரு முறை இசைக்குமிடத்து அத்திருப்பாடற் பொருளும் இசை நலமும் சிறந்து விளங்குதல் அறிந்து பாடி மகிழத்தக்கதாகும்.

யாப்பு 3

சித்த நீநினை என்னொடு சூளறும் வைகலும்
தான தானன தானன தானன தானனா.

என்னும் கட்டளையடி பெற்றது 50 - ஆம் திருப்பதிகம். முதற்சீராகிய 'தான' தன்ன ஆதலும், 'தான தானன' என்னும் முதலிரு சீர்களும் ஒன்றித் 'தானு தன' என வருதலும், முதற்சீர் 'தனதான' என நிற்க, ஏனைச் சீர்கள் வேறுபடாமல் வருதலும் முதலிய விகற்பங்களை இப்பதிகத் திருப்பாடல்களிற் காணலாம்.

யாப்பு 4

பத்திமையும் அடிமையையுங் கைவிடுவான்
பாவி-யேன்

கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் தேமாங்காய் எனக் காய்ச்சீர் நான்கு கொண்ட அடிகளாலாய தரவு கொச்சகக் கலிப்பாக்களாக அமைந்தது 51 - ஆம் பதிகம்.

யாப்பு 5

முத்தா முத்தி தரவல்ல முகிழ்மென் முலையாள் உமைபங்கா
தேமா தேமா புளிமாங்காய் புளிமா புளிமா புளிமாங்காய்

பொருந்த, 'மா, மா, காய், மா, மா, காய்' என்னும் அறுசீரடிகளால் இயன்றன 52, 53 - ஆம் பதிகங்கள். இவ்விரு பதிகங்களும் நாலாந் திருமுறையில் 15 - ஆம் எண்

னுள்ள 'பற்றற்றார்சேர்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய பழம்பஞ்சுரப் பதிகத்தினை ஒத்துள்ளமை காணலாம். பழம்பஞ்சுரத்தின் ஏழு பதிகங்களும் மேற்கூறிய வண்ணம் ஐந்து யாப்புவிற்பங்கள் பெற்றன. 'மிகுந்த பழம்பஞ்சுரத்துக் கேறும் வகை இரண்டாக்கி' எனத் திருமுறைகண்டபுராணம் கூறுதலால் ஆழ்ந்து நோக்குங்கால், வாகீசர் அருந்தமிழில் பழம்பஞ்சுரப் பதிகம்பெற்ற கட்டளை ஒன்றோடு மேலும் இரண்டு கட்டளை பெறுவன சுந்தரர் பாடிய பழம்பஞ்சுரப் பதிகங்கள் என்பதும், எனவே அவை பெற்ற மொத்தக் கட்டளைகள் மூன்றென்பதும் நன்கு புலனாகும். மேற்குறித்த ஐந்து யாப்பு விகற்பங்களுள் 1, 2, 3-ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் சீர்வகையால் வேறுபடினும் ஓசையொப்புமை நோக்கி ஒரு கட்டளையாகவும், 4-ஆம் யாப்பு விகற்பம் ஒரு கட்டளையாகவும், 5-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

இனி, 54 முதல் 70 வரையுள்ள பதிகங்கள் தக்கேசிப் பண்ணுக்கு உரியன.

அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடி யடைந்தேன்
அதுவும் நான்படப் பாலதொன் றானால்
தனன தானன தானன தனனா
தனன தானன தானனா தானா.

என்றாங்கு மாச்சீரும் விளச்சீரும் விரவி எண்சீரடியாக வருதல் இத்திருப்பதிகங்களின் கட்டளையடியாகும். 'தனன' தான ஆதலும், 'தானன' தனதன ஆதலும், 'தனனா' தானா ஆதலும், 'தானா' தனனா ஆதலும் அமையும் 54 முதல் 70 வரையுள்ள தக்கேசிப் பண்ணமைந்த திருப்பதிகங்கள் யாவும் ஒரே யாப்பினவாய் ஒரே கட்டளையின் அடங்குதலால், 'தக்கேசிப் பேரிசையாருக்கி' எனவரூஉம் திருமுறைகண்ட புராணத் தொடர், 'தக்கேசிப் பேரிசையொன்றாக்கி' என்று

இருத்தல்வேண்டும் என்பது யாழ்நூலாசிரியர் கருத்தாகும்.

71 முதல் 75 வரையுள்ள பதிகங்கள் காந்தாரப் பண்ணுக்கு உரியன. இவற்றில் அமைந்துள்ள யாப்பு வகை நான்காகும்

யாப்பு 1.

யாழைப்பழித் தன்னமொழி மங்கையுமை பங்கன்
தானத்தன தானதன தானதன தானா.

என வருவது 71-ஆம் பதிகம். இதன்கண் முதற் சீராகிய 'தானத்தன' என்பது, தனதத்தன, தந்தத்தன, தந்தத்தன, தனதனதன, தனந்தனதன, தனனதன, தானதன என வருதலும், இரண்டாஞ் சீராகவும் மூன்றாஞ் சீராகவும் வந்த 'தானதன' என்பது தன்னதன ஆதலும், நான்காஞ் சீராகிய 'தானா' தனனா ஆதலும் பொருந்தும்.

யாப்பு 2.

எனக்கினித் தினைத்தனைப் புகலிட மறிந்தேன்
தனத்தன தனத்தன தனதன தனனா.

என வருவது 72-ஆம் பதிகம். 'தனத்தன' என்பது தனதன, தானன ஆதலும், ஈற்றுச் சீராகிய 'தனனா' என்பது தானனா எனவும் தனதன எனவும் வருதலும் பொருந்தும்.

யாப்பு 3.

கரையுங் கடலும் மலையுங் காலை மாலையு மெல்லாம்
தனனா தனனா தனனா தானன தானன தானா.

எனவரும், 73, 75-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின்பாற் படும்.

யாப்பு 4

மின்னுமா மேகங்கள் பொழிந்திழிந் தருவி
வெடிபடக் கரையொடுந் திரைகொணர்ந் தெற்றும்
தானா தானா தனதன தானா
தனதன தனதன தனதன தானா

என எண்சீரடியாக வருதல் 74-ஆம் பதிகத்தின் கட்டளையடியாகும். 'காந்தாரம் பிரித்திரண்டாம்' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால், காந்தாரப் பண்ணமைந்த திருப்பதிகங்கள் காந்தாரமும் பியந்தைக் காந்தாரமும் என இருதிறப்பட்டு இரண்டு கட்டளை பெறுவன எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும். மேலே காட்டிய காந்தாரப் பதிகங்களில் 1, 2-ஆம் யாப்பு விகற்பங்கள் ஒரு கட்டளையாகவும் 3, 4-ஆம் விகற்பங்கள் மற்றொரு கட்டளையாகவும் கொள்ளத்தக்கன.

76-ஆம் பதிகம் பியந்தைக் காந்தாரமாகும்.

பொருவனார்புரி நூலர் புணர்முலை யுமையவ ளோடும்
தனன தானன தானா தானன தனதன தானா

எனவரும். இரண்டாந் திருமுறையில் 90 - ஆம் எண் பெற்ற 'எந்தை யீசனெம் பெருமான்' என்னும் பியந்தைக் காந்தாரப் பதிகத்தை ஒத்து இத்திருப்பதிகம் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

77-ஆம் பதிகம் காந்தார பஞ்சமம், "ஒன்றுகுங் காந்தார பஞ்சமத்துக்கு" என்றமையால் இப்பண்ணமைந்த பதிகம் ஒரே கட்டளையினதாதல் பெறப்படும்.

பரவும் பரிசொன் றறியேனான் பண்டே யும்மைப்
பயிலாதேன்
தானா தானா தனதானா தானா தானா தன தானா

என அறுசீராய் வருவது இதன் கட்டளையடியாகும். இவ்வொரு பாடலின் ஈற்றிலும் வந்துள்ள 'அடிகேளோ'

என்பதன் நடுவேயுள்ள ககரமாகிய குற்றெழுத்து அடிக-ளோ என விட்டிசைத்து நிற்க அச்சொல் 'புளிமாங்காய்' எனக் காய்ச்சீராயிற்று,

78 முதல் 82 வரையுள்ள பதிகங்கள் நட்ட பாடைப் பண்ணில் அமைந்தன. 'ஓர் இரண்டாம் நன்றுன சீர் நட்டபாடைக்கு' என்றமையால் இப்பதி கங்களில் அமைந்த கட்டளைகள் இரண்டு என்பது பெறப்படும்.

கட்டளை 1.

வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம்
தானாதன தானாதன தானாதன தானா.

எனவரும். 'தானாதன' தனனாதன ஆதலும், 'தானா' தனனா ஆதலும் அமையும். முதல் திருமுறையில் 11 முதல் 18 வரையுள்ள நைவள (நட்ட பாடை)ப் பதிகங்களையும் இத்திருமுறையில் முதலாகவுள்ள 'பித்தா பிறைசூடீ' என்னும் இந்தளப் பதிகத்தையும் அடியொற்றியமைந்தது இக்கட்டளையடியாகும். 78 - 80, 82-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

கட்டளை 2.

கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே
தான தான தனன தானன தானனா

என வருவது 81-ஆம் பதிகமாகும்.

83 முதல் 85 வரையுள்ள பதிகங்கள் புறநீர்மை என்ற பண்ணமைந்தன. 'குன்றுத புறநீர்மைக்கு இரண்டாகக் கூறும் இசை ஒன்றாக' எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலால் இப்பதிகங்களில் இரண்டு கட்டளைகள் உள என்பதும், கட்டளைகள் இரண்டா யினும் இப்பதிகங்களை இசைக்கும் ஓசைமுறை ஒன்றே என்பதும் நன்கு புலனும்.

கட்டளை 1.

அந்தியு நண்பகலும் அஞ்சுப தஞ்சொல்லி
தானன தானதன தானன தானன.

என வரும். முதற்சீரின் ஈற்றெழுத்து அடுத்த சீருடன் இயைய வரும், 'தான தனதனன தானன தானதன' என்னும் விகற்பமும், அவ்வாறே மூன்றாஞ்சீரின் ஈற்றெழுத்து நான்காஞ்சீருடன் இயைய வரும், 'தான தனனதன தான தனனதன' என்னும் விகற்பமும் இம்முதற் கட்டளையுள் அடங்கும். மூன்றாந் திருமுறையில் 56 முதல் 62 வரையுள்ள பஞ்சமம் என்ற பண்ணமைந்த பதிகங்களின் கட்டளையடியாகிய

தானன தானதன - தன - தானன தானதன.

என்பதில் நடுவே நின்ற 'தன' என்னும் ஓரசையை நீக்கப் புறநீர்மைப் பதிகங்களுக்கு உரியதாக மேற் காட்டிய கட்டளையடி வந்தெய்தும்.

சூழ்தரு வல்வினையும் - உடல் – தோன்றிய பல்பிணியும்
பாழ்பட வேண்டுதிரேல் மிக - ஏத்துமின் பாய்புனலும்
போழிள வெண்மதியும் – அனல் – பொங்கர வும்புனைந்த
தாழ்சடை யான்பனந்தாள் – திருத் – தாடகை யீச்சரமே.

என ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய பஞ்சமத்திற்குரிய பதிகப் பாடலில் அடிதோறும் நடுவே பிரிந்து இசைக்கும் 'உடல்,' 'மிக,' 'அனல்,' 'திருத்' என்னும் தனியசைகளை விலக்கிப் படிக்க,

சூழ்தரு வல்வினையும் தோன்றிய பல்பிணியும்
பாழ்பட வேண்டுதிரேல் ஏத்துமின் பாய்புனலும்
போழிள வெண்மதியும் பொங்கர வும்புனைந்த
தாழ்சடை யான்பனந்தாள் தாடகை யீச்சரமே.

என்றதொரு பாடலமைப்பு வந்தெய்தும். இவ் யாப்புருவம் புறநீர்மைப் பதிகமாகிய 'அந்தியும் நல்பகலும்' 'வடிவுடைமழுவேந்தி' என்ற பதிகங்களின்

யாப்பிற்கு அடிப்படையாக உள்ளமை ஆழ்ந்து உணரத்தக்கதாகும். 83, 85 – ஆம் பதிகங்கள் ஒரேயாப்பின.

கட்டளை 2.

தொண்ட ரடித்தொழலும் சோதி யிளம்பிறையும்
சூதன மென்முலையாள் பாகமு மாகிவரும்

எனவரும் 84-ஆம் பதிகம்,

தான நனதனனு தான தன்தனனு
தானன தானதனு தானன தானதனு.

என மேற்குறித்த கட்டளையினை இரட்டடிக்க வரும் கட்டளையடியினையுடையதாகும்.

86 முதல் 89 வரையுள்ள பதிகங்கள் சீகாமரப் பண்ணைச் சார்ந்தன. இப் பதிகங்களில் யாப்பு விகற்பங்கள் இரண்டுள்ளன.

யாப்பு 1.

விடையின்மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை
புளிமாங்காய் புளிமாங்காய் தேமாங்காய் புளிமாங்காய்.

எனக் காய்ச்சீர் நான்கு கொண்ட அடியினால் இயன்ற தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவாக அமைந்தன 86,89-ஆம் பதிகங்கள். இவை இரண்டாந் திருமுறையில் 40 முதல் 42 வரையுள்ள சீகாமரப் பதிகங்களை ஒத்தமைந்தன.

யாப்பு 2.

மாட மாளிகை கோபு ரத்தொடு மண்ட பம்வள
ரும்வளர்பொழில்
பாடல் வண்டறையும் பழனத் திருப்பனையூர்,
தான தானன தான தானன தான தானன தானனதன
தான தானதன தனன தனதான.

என முன்னிரண்டடிகளைப் போன்று பின்னிரண்டடிகளும் வரும். 87, 88-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

இவை. இரண்டாந் திருமுறையில் 49 முதல் 53 வரையுள்ள சீகாமரப் பதிகங்களையும், நாலாந்திருமுறையில் 20-ஆம் எண் பெற்ற சீகாமரப் பதிகத்தினையும் ஒத்தமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

'காமரத்துக்கு ஒன்றாகப் போற்றினர்' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் மேற்காட்டிய யாப்பு விகற்பங்கள் இரண்டும் ஒரே கட்டளையாய் அடங்குமென்பது புலனும்.

90 முதல் 93 வரையுள்ள பதிகங்கள் குறிஞ்சிப் பண்ணைச் சார்ந்தன. 'உற்றவிசைக் குறிஞ்சிக்கு ஓர் இரண்டாக வகுத்தமைத்து' எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் குறிப்பிடுதலால் சுந்தரர் பாடிய குறிஞ்சிப் பதிகங்கள் இரண்டு கட்டளையுடையன என்பது பெறப்படும். இப்பதிகங்களில் உள்ள யாப்பு விகற்பங்கள் மூன்றாகும்.

யாப்பு 1

மடித்தாடு மடிமைக்க ணன்றியே
மனமேநீ வாழு நாளும்
புளிமாங்காய் புளிமாங்காய் தேமாங்காய்
புளிமாங்காய் தேமா தேமா.

எனக் காய்ச்சீர் நான்கும் மாச்சீர் இரண்டும் பெற்று அறுசீரடியாய் வரும். முதல் திருமுறையில் 129 முதல் 132 வரை அமைந்த பதிகங்களையும், இவ்வேழாந் திருமுறையில் 30-ஆம் எண் பெற்ற நட்டராகப் பதிகத்தினையும் அடியொற்றியது 90-ஆம் எண்ணுள்ள இத் திருப்பதிகமாகும்.

யாப்பு 2

பாட்டும் பாடிப் பரவித் திரிவார்
தானா தானா தனனா தனனா.

எனவும்,

பந்துங் கிளியும் பயிலும் பாவை
தானா தனனா தனனா தானா.

எனவும் பத்தெழுத்தடிகளாகவும்,

என்ன தெழிலு நிறையுங் கவர்வான்
தானா தனனா தனனா தனனா.

எனவும்,

பணங்கொ ளரவம் பற்றிப் பரமன்
தனனா தனனா தானா தனனா.

எனவும் பதினோரெழுத்தடிகளாகவும்,

முழுநீ றணிமே னியன்மொய் குழலார்
தனனா தனனா தனனா தனனா.

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடிகளாகவும் வருதல் இதன் கட்டளை யமைப்பாகும். 91, 93, 94-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின.

யாப்பு 3

எற்றான் மறக்கேனெழுமைக்கு மெம்பெரு மானையே
தானா தனனா தனதான தானன தானனா

எனவரும் 92-ஆம் பதிகம் பலவாறு விகற்பித்துவரும் கட்டளையடியினை யுடையதாகும்.

"இப்பதிகமானது, 91, 93, 94 என்னும் எண் பெற்ற பதிகங்களோடு தாளம் ஒன்றப் பாடுதற்குரியது. அம்மூன்று பதிகமும் ஒரு கட்டளையாக, 'மடித்தாடு மடிமை' யெனும் 90-ஆம் திருப்பதிகம் மற்றொரு கட்டளையாகக் குறிஞ்சிப்பண் இரண்டு கட்டளை பெற்றது" என்பர் யாழ் நூலாசிரியர்.

மேற்குறித்த பதிகங்களுள் 94-ஆம் எண் பெற்ற 'அழனீ ரொழுகி யனைய சடையும்' என்ற திருப்பதிகம் 'கவுசிகம்' என்ற பண்ணுக்குரியதாக வெளிவந்த

பதிப்புக்களில் குறிக்கப்பெற்றுளது. திருமுறை கண்ட புராணத்தில் சுந்தரர் அருளிய ஏழாந்திருமுறைப் பண்களை நிரல்படக் கூறுமிடத்துக் குறிஞ்சிப் பண்ணின்பின் செந்துருத்தியும் அதனையடுத்துக் கௌசிகப்பண்ணும் முறையே இடம் பெற்றிருத்தலாலும், குறிஞ்சிக்கும் செந்துருத்திக்கும் இடையேயுள்ள 'அழகனிரொமுகி' என்னும் 94-ஆம் பதிகம்முன் குறிஞ்சிப்பண்ணுக்கு உரியனவாகக் குறித்த இரண்டு கட்டளைகளுள் ஒன்றெனத் தெளிவாகத் தெரிதலாலும் அதனைக் 'கவுசிகம்' எனக் கொள்வதைக் காட்டிலும் குறிஞ்சியெனக் கொள்ளுதலே ஏற்புடையதாகும்.

"உற்றவிசைக் குறிஞ்சிக்கோ ரிரண்டாக வகுத்தமைத்துப்
பற்றரிய செந்துருத்திக் கொன்றாகக் கவுசிகப்பாற்
றுற்றவிசை யிரண்டாக்கி"

எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுதலால் 95-ஆம் பதிகமாகிய 'மீளா அடிமை' என்னும் செந்துருத்திப் பதிகத்திற்கு முன்னுள்ள 94-ஆம் பதிகம் குறிஞ்சிப் பண்ணுக்கு உரியதென்பதும், செந்துருத்திப் பதிகத்தின் பின்னுள்ள 'தூவாயா' என்னும் 96-ஆம் பதிகம் கௌசிகப் பண்ணுக்கு உரியதென்பதும் நன்கு பெறப்படும்.

'செந்துருத்தி' என்ற பண்ணின் பழைய பெயர் செந்திறம் என்பதாகும். 'செந்துருத்திக்கு ஒன்றாக்கி' என்றதனால் இஃது ஒரு கட்டளை பெறும் என்பது புலனாம்.

மீளா அடிமை யுமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
தானா தனனா தனனா தானா தனனா தானானா.

எனவரும். 'தானா' தனனா ஆதலும், 'தனனா' தானா ஆதலும் 'தானானா' தனதானா ஆதலும் அமையும். ஏழாந்திருமுறையில் 96-ஆம் எண்பெற்ற இப்பதிகம், முதல் திருமுறையில் 66 முதல் 74 வரையுள்ள

தக்கேசிப் பதிகங்களின் யாப்பினை ஒத்திருத்தல் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தகுவதாகும்.

96-ஆம் திருப்பதிகம் பஞ்சமம் என்ற பண்ணிற்கு உரியதாக அச்சிடப்பெற்ற பதிப்புக்களிற் குறிக்கப் பெற்றுளது. சுந்தரர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களில் செந்துருத்தி என வழங்கும் செந்திறப் பண்ணிற்கும் பஞ்சமம் என்ற பண்ணிற்கும் இடையே கவுசிகம் என்ற பண் அமைந்ததாகத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுதலால், 'தூவாயா என்ற முதற் குறிப்புடைய 96-ஆம் பதிகத்தினைக் கவுசிகப் பண்ணுக்கு உரியதாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது, விபுலாநந்த அடிகளார் கருத்தாகும்.

தூவாயா தொண்டுசெய் வார்படு துக்கங்கள்
தனனா தானனா தானன தானனா

என்பது 96-ஆம் பதிகத்தின் கட்டளையடியாகும். 'தானனா' தனதானா ஆதலும், 'தானன' தனதன ஆதலும் அமையும். 'கவுசிகப்பாற், றுற்றவிசை இரண்டாக்கி' என்பதனால், இப் பண் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய கவுசிகப் பதிகங்களிற் போன்று இங்கும் இரண்டு கட்டளை பெறுமெனக் கருத வேண்டியுளது.

மூன்றாந் திருமுறையிலும் ஏழாந் திருமுறையிலும் கவுசிகம் என்ற பண்ணமைந்த பதிகங்களின் பின் பஞ்சமம் என்னும் பண்ணுக்குரிய பதிகங்கள் முறைப் படுத்தப் பெற்றுள்ளன. இம் முறையில் கவுசிகப் பண்ணுக்குரிய இறுதிப்பதிகம் பஞ்சமத்திற்கு உரியதாகவும் பஞ்சமத்திற்குரிய முதற் பதிகம் கவுசிகத்திற்கு உரியதாகவும் ஏடுகளிற் பண் பெயர்கள் இடமாறிக் குறிக்கப்படுதல் நிகழக்கூடியதேயாம். மூன்றாந் திருமுறையில் 'வீடையார் கொன்றையினாய்

'என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகம் பஞ்சமம் என்ற பண்ணுக்குரிய இயலிசையமைப்புடையதாகவும், முன்னுள்ள கவுசிகப் பதிகங்களுடன் சேர்த்தெண்ணப்பட்டுளது. அது போலவே, இவ் ஏழாந் திருமுறையில் கவுசிகம் என்ற பண்ணுக்கு உரிய 'தூவாயா' என்னும் 96-ஆம் பதிகம் பின்னுள்ள பஞ்சமம் என்ற பண்ணுக்குரிய பதிகங்களுடன் சேர்த்து எண்ணப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

97 முதல் 100 வரையுள்ள திருப்பதிகங்கள் பஞ்சமம் என்ற பண்ணில் அமைந்தன. 'தூய இசைப் பஞ்சமத்துக்கு அற்ற இசை ஒன்றுக்கி அரனருளால் விரித்துரைத்தார்' எனத் திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர் தேவாரப் பண்களின் கட்டளை வகையினைக் கூறி முடித்துள்ளார். எனவே ஏழாந் திருமுறையின் கடைசிப் பண்ணாக அமைந்தது பஞ்சமம் என்பதும், அப்பண்ணுக்குரிய பதிகங்கள் ஒரே கட்டளையாய் அடங்கும் என்பதும் நன்கு புலனாம்.

ஆதியன் ஆதிரையன்–அயன்–மாலறி தற்கரிய
தானன தானதன - தன –தானன தானதன.

என வருவது இதன் கட்டளையடியாகும். 97-100-ஆம் பதிகங்கள் ஒரே யாப்பின. இவை மூன்றுந்திருமுறையிற் பஞ்சமம் என்ற பண்ணுக்கு உரிய 56-62–ஆம் பதிகங்களை அடியொற்றி அமைந்தனவாகும்.

இதுகாறும் தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஏழு திருமுறைகளிலும் முறையே அமைந்துள்ள பண்கள் இவையென்பதும், அவ்வப்பண்களுக்குரிய திருப்பதிகங்கள் பெற்றுள்ள கட்டளை விகற்பங்களின் தொகையும், அவை புலப்படும் நிலையில் இப்பொழுது தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் தெளிவாக விளங்கும் யாப்பமைதிகளும், ஏடெழுதுவோர்

களால் பிற்காலத்தில் நேர்ந்த சில மாற்றங்களும் திருமுறைகண்ட புராணத்தை ஆதரவாகக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டி விளக்கப்பெற்றன.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களை இசையுடன் பாடியும் கேட்டும் மகிழ வேண்டுமானால் அப்பதிகங்களுக்குரிய பண்ணாகிய இசையமைப்பினையும் பாடல்களுக்கு உரிய தாள அமைப்பினையும் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். செய்யுட்களின் தாள அமைதியினைப் புலப்படுத்துவன அவற்றில் அமைந்த சீர்நிலைகளேயாகும். 'சீர்' என்னும் சொற்குத் தாளம் என்பதும் ஒரு பொருள்.[1] எனவே திருப்பதிகப் பாடல்களின் சீர்நிலைகளாகிய யாப்பமைதியினைப் பகுத்து உணருங்கால் அந்நிலைகளைக் கொண்டு நிகழும் தாளக் கூறுபாடும் இனிது விளங்கும் என்னும் கருத்தால் திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் பண்முறைபற்றியமைந்த கட்டளைகளைப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

திருமுறைகண்ட புராணத்திற் கூறியவண்ணம் தேவாரப் பதிகங்களுக்குரிய பண்களும் கட்டளைகளும் பெரியபுராண ஆசிரியராகிய சேக்கிழார் காலத்திற்கு முன்னிருந்தே வழங்கி வந்துள்ளன. திருமுறைகண்ட புராணம் காலத்தாற் பிற்பட்டதாயினும் அந்நூல் விரித்துரைக்கும் திருமுறைப் பகுப்பும் பண்முறையும் கட்டளை வகைகளும் திருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்திலேயே நிலைபெற்று வழங்கிய தொன்மை வாய்ந்தன என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடிய 'பூவார் கொன்றை' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம், தக்கராகப் பண்ணுக்குரிய கட்டளைகளுள் ஒரு கட்டளைக்குரிய

1. 'கொடிபுரை நுசுப்பினாள் கொண்ட சீர் தருவாளோ'—கலித்தொகை. கடவுள் வாழ்த்து.

எட்டுத் திருப்பதிகங்களுள் ஒன்றாக அமைந்தது என்பதனை,

“ திருப்பெருகு பெருங்கோயில் சூழவலங்
கொண்டருளித் திருமுன் நின்றே
அருட்பெருகு திருப்பதிகம் எட்டொருகட்
டளையாக்கி அவற்றுள் ஒன்று
விருப்புறுபொற் றிருத்தோணி வீற்றிருந்தார்
தமைப்பாட விரவு காதல்
பொருத்தமுற அருள்பெற்றுப் போற்றியெடுத்
தருளினார் பூவார் கொன்றை ”

(பெரியபுராணம்—சம்பந்தர் 107)

என்ற பாடலில் சேக்கிழாரடிகள் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். திருஞான சம்பந்தர் அருளிய முதல் திருமுறையில் ‘மடையில்வாளை’ (23) முதல் ‘விதியாய் விளைவாய் (30) என்பது வரையுள்ள எட்டுத் திருப்பதிகங்களும் தக்கராகத்திற்குரிய ஏழு கட்டளைகளுள் முதற் கட்டளையாக அமைந்தவை என்பதும், முதற் கட்டளையுள் அடங்கிய எட்டுத் திருப்பதிகங்களுள் ஒன்றே ‘பூவார் கொன்றை’ என்னும் இப்பதிகம் என்பதும் யாழ் நூல் தேவார இயலுள் தொகுத்துரைக்கப்பெற்றன. இங்ஙனம் சேக்கிழாரடிகள் தக்கராகப் பண்ணுக்குரிய கட்டளைகளுள் ஒரு கட்டளையுள் அடங்கிய திருப்பதிகம் எட்டெனவும் அவ்வெட்டினுள் ஒன்றாக அமைந்தது ‘பூவார்கொன்றை’ என்னும் திருப்பதிகம் எனவும் வரையறுத்துக் கூறுதலைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து’ அவ்வாசிரியர் காலத்திலேயே தேவாரப் பண்களுக்குரிய கட்டளைகளும் அவற்றுள் அடங்கிய திருப்பதிகங்கள் இத்தனை இத்தனை என்னும் வரையறையும் விளங்க அமைந்த தெளிவான கட்டளை அமைப்பு நிலைபெற்று வழங்கினமை நன்கு புலனாம்.

இனி, இக்காலத்தார் சிலர், "அருட்பெருகு திருப் பதிகம் எட்டொரு கட்டளையாக்கி அவற்றுள் ஒன்று... போற்றி யெடுத்தருளினார் பூவார் கொன்றை" என வரும் பெரியபுராணத் தொடர்க்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது, திருஞானசம்பந்தர் பாடிய தக்கராகப் பதிகங்கள் யாவும் எட்டுக் கட்டளையுள் அடங்கும் எனவும், அக்கட்டளைகளுள் ஒன்றாக அமைந்ததே 'பூவார் கொன்றை' என்ற பதிகம் எனவும், இவ்வாறு சேக்கிழார் தக்கராகத்திற்கு எட்டுக்கட்டளை கூறியிருக்கவும், திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர், 'இன்னிசையால் தருந்தக்கராகத்து ஏழ்கட்டளையாம்' எனத் தக்கராகத்துக்கு ஏழு கட்டளையென்று கூறுதல் முரணும் எனவும் கூறுவர். மேல் எடுத்துக்காட்டிய பெரிய புராணச் செய்யுள், தக்கராகம் என்ற பண்ணுக்குரிய கட்டளைகள் இத்தனை எனக் கட்டளையின் தொகையினைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆளுடைய பிள்ளையார் அப்பொழுது பாடிய 'பூவார்கொன்றை' என்ற பதிகம் தக்கராகப் பண்ணில் ஒரு கட்டளையில் அமைந்த எட்டுத் திருப்பதிகங்களுள் ஒன்று என்பதனையே அச்செய்யுள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் கண் 'எட்டு' என்னும் தொகை 'அருட்பெருகு திருப் பதிகம் எட்டு' எனப் பதிகத்தினையே சார்ந்ததென்பது 'அவற்றுள் ஒன்று... பூவார்கொன்றை' என அப்பதிகத் தொகையினைத் தொடர்ந்து பின்வரும் தொடரால் நன்கு விளங்கும்.[1]

அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாரடிகள் தாம் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருஞான சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர் வரலாறுகளையும் விரித்துக் கூறும்பொழுது, அவர்கள்

1. இத் திருப்பாட்டுக்கு இதுவே பொருள் என்பதனை ஆறுமுகத் தம்பிரான் உரை நோக்கித் தெரியலாம்.

பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் இன்ன இன்ன பதிகங்கள் இன்ன இன்ன செவ்வியில் அருளிச் செய்யப்பெற்றன எனவும், அவற்றுட் சிலவற்றின் பண்கள் இவையெனவும், சில திருப்பதிகங்களுக்குரிய பெயர்கள் இவையெனவும் விரித்துக்கூறியுள்ளார். திருப்பதிகங்கள் பாடப்பெற்ற செவ்வியினைக் குறிப் பிடும் இடங்களில் அவ்வத் திருப்பதிகங்களின் கட்டளை யமைப்பு இனிது புலப்படுத்தற்கு ஏற்ற சந்தப்பாக்களை யும் ஆங்காங்கே அமைத்துள்ளார். நம்பியாரூரர் முதன்முதற் பாடியருளிய "பித்தா பிறைசூடி" என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகம் இந்தளம் என்ற பண்ணிற் பாடப்பெற்றதென்பதும், அதன்கண் அமைந்த தாள அமைதியும் ஆகிய குறிப்புக்களை,

'முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழியிந்தள முதலிற்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழ மையினால்
நிறைபாணியின் இசைகோள்புணர் நீடும்புகல் வகையால்
இறையான்மகிழ் இசைபாடினன் எல்லாம்நிகர் வல்லான்'
(பெரிய–தடுத்தாட்–75)

எனவரும் பாடலில் சேக்கிழாரடிகள் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

'பித்தா பிறைசூடி' என்ற பதிகத்தின் இசை யமைதியினை விளக்கும் இச்செய்யுள், அத்திருப்பதிகத் தின் இசை நிலையை விளக்கும் அதே யாப்பில் அமைந் திருத்தல் காணலாம். ஏழாம் திருமுறையின் முதலி லுள்ள இத் திருப்பதிகம் இந்தளப் பண்ணுக்கு உரிய தென்றும் இந்தளப் பண்ணமைய நம்பியாரூரர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் இரண்டு கட்டளை பெறுவன என்றும் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும் குறிப்பு பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் கூறும் குறிப்புக்களுடன் ஒத்திருத்தல் காணலாம். இவ்வாறே தேவாரத்

திருமுறைகளின் அமைப்புப் பற்றித் திருமுறைகண்ட புராணத்தில் கூறப்படும் செய்திகள் பலவும் சேக்கிழார், நம்பியாண்டார் நம்பி முதலிய முன்னோர் கருத்துக்களை அடியொற்றி யமைந்தன என்பது. திருமுறை நூல்களை ஒப்புநோக்கிப் பயிலுங்கால் இனிது புலனும்.

இயற்றமிழில் வகுத்துரைக்கப்பெறும் யாப்பு விகற்பம் ஒன்றிலேயே இசைத்தமிழ் விகற்பங்கள் பல தோன்றுதல் கூடும். இந்நுட்பம்,

"அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தலும் வல்லோர் ஆறே"
(தொல்-செய்யுள்-11

எனவரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் உய்த்துணரப்படும். செய்யுட்களின் உறுப்புக்களாகிய அசையினையும் சீரினையும் இசையமைதியோடு சேர்த்து நோக்கி, இசையமைப்புக்கு ஏற்ப அவ்வசையினையும் சீரினையும் பகுத்து உணர்த்துதலும் இயலிசைத் திறத்தில் வல்ல நல்லிசைப்புலவர் நெறியாகும் என்பது, மேற்காட்டிய சூத்திரத்தின் பொருளாகும். ஒரு சீரின் முன்னும் பின்னும் உள்ள அசையினை விட்டிசைத்துத் தனியசையாக நிறுத்தியும், சீரின் ஈற்றசையினைப் பின்வருஞ் சீரின் முதலிலும் முதலசையினை முன்னுள்ள சீரின் ஈற்றிலும் பிரித்து இசைத்தும், இவ்வாறு எழுத்துப்பிரிந்திசைத்தலாகிய இசைமுறை பற்றி இயற்றமிழ் யாப்பு ஒன்றிலேயே இசைத்தொடர்புடைய வேறு சில யாப்பு விகற்பங்கள் தோன்றுதல் கூடும். இதற்கு இயற்றமிழ் யாப்பாகிய கட்டளைக் கலித்துறையினை இங்கு உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுதல் மிகவும் பொருந்தும்.

முதல் திருமுறையில், 116, 117-என்னும் எண் பெற்ற திருப்பதிகங்கள் 'வியாழக்குறிஞ்சி' என்ற பண்ணில் அமைந்தன. மூன்றாந்திருமுறையில், 56, 57-ஆம் பதிகங்கள் பஞ்சமம் என்ற பண்ணுக்கு உரியன. நான்காந் திருமுறையில் 80 முதல் 113-வரையுள்ள பதிகங்கள் திருவிருத்தம் எனப் பெயர் பெற்றன. ஏழாந் திருமுறையில் 17 முதல் 28 வரையுள்ள பதிகங்களிற் பல நட்டராகம் என்ற பண்ணிலும், 97 முதல் 100 வரையுள்ள பதிகங்கள் பஞ்சமம் என்ற பண்ணிலும் அமைந்துள்ளன இவை யாவும் இயற்றமிழ் யாப்பின்படி கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்களே. ஆயினும் இவற்றுள் திருவிருத்தப் பதிகங்கள் மட்டும் கட்டளைக் கலித்துறை என்ற முறையில் பாடப்பெறுகின்றன. ஏனைய பதிகங்கள் எழுத்துப் பிரிந்திசைக்கும் முறைபற்றி வெவ்வேறு யாப்பு விகற்பங்களாகப் பாடப்பெற்று வருவதனைத் தேவார ஓதுவார் பலரும் நன்குணர்வர்.

அசையும் சீரும் இசையொடு சேர்த்து எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தலாகிய இசை முறையினல் முதல் திருமுறையில் நட்டபாடைப்பண்ணில் அமைந்த யாப்பு விதற்பங்கள் நான்கும், இரண்டிரண்டு யாப்பு வகைகளாகப் பிரிந்து எட்டுக் கட்டளையாகிய திறத்தை யாழ் நூலாசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

இனி, இயற்றமிழில் வேறு வேருகிய யாப்பு விகற்பங்கள் சில, ஒத்த ஓசைபற்றியும் சீர்நிலையினுலுளவாம் ஒத்த தாளங்களின் இயைபு பற்றியும் ஒரு கட்டளையாக அடக்கப் பெறுதலும் உண்டு. திருஞானசம்பந்தர் அருளிய இரண்டாந் திருமுறையில் 54 முதல் 82 வரையுள்ள இந்தளப் பண்ணுக்குரிய பதிகங்களில் பத்து யாப்பு விகற்பங்கள் உள்ளன. 'தேவுவந்த இந்தளத்தின் செய்திக்கு நான்கு' எனத் திருமுறைகண்ட

புராணத்தில் இந்தளத்திற்கு நான்கு கட்டளைகளே கூறப்பட்டன. மேற்கூறிய யாப்பு வகைகள் பத்தும் ஓசையொப்புமை பற்றியும் தாள இயைபு பற்றியும், நான்கு கட்டளைகளுள் அடங்கின.

இனி, ஒரே யாப்புவிகற்பம் பல பண்களிலும் பயிலக் காண்கிறோம். பியந்தைக் காந்தாரப் பண்ணில் ஞானசம்பந்தர் அருளிய 'வேயுறு தோளி பங்கன்' என்ற பதிகத்தின் யாப்பு விகற்பம், நாவுக்கரசர் பாடியருளிய 'சிவனெனு மோசை' என்ற பியந்தைக் காந்தாரப்பண்ணிலும் 'பருவரையொன்று சுற்றி' என்னும் பழம்பஞ்சுரப் பண்ணிலும் வருதல் காணலாம் இவ்வாறே முதற்றிருமுறையில் 43-ஆம் எண் பெற்ற 'வடந்திகழ் மென்முலையாளை' என்ற தக்கராகப் பதிகத்தின் யாப்பு, இரண்டாந் திருமுறையில் 'மந்திரமாவது நீறு' முதலிய காந்தாரப் பதிகங்களில் அமைந்திருத்தலும், 'சீரணி திகழ்தரு'. 'விழையாருள்ளம்' எனவரும் தக்கராகப் பதிகங்களின் யாப்பு விகற்பம் ஏழாந்திருமுறையில் 'வைத்தனன் றனக்கே' 'பூணாணுவதோர்' எனவரும் தக்கராகப் பதிகங்களில் அமைந்திருத்தலும், மூன்றாந் திருமுறையில் பஞ்சமப் பண்ணில் அமைந்த 'பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னை' என்ற பதிகத்தின் யாப்பமைதி, திருநாவுக்கரசர் அருளிய 'கரவாடும்' என்னும் காந்தாரப் பண்ணிற் காணப்படுதலும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கனவாகும்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய குறிப்புக்களால் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் சீர்நிலை பற்றியும் எழுத்தளவாகிய மாத்திரைபற்றியும் சீர்களில் முன்னும் பின்னும் உள்ள எழுத்துக்கள் அசையாய் நின்று முன் பின்னுள்ள சீர்களின் ஈற்றினும் முதலினும் பிரிந்திணைந்து இசைத்தலால் உளவாம் இசை முறைபற்றியும் அமைந்த ஓசைக் கூறுபாடுகளே, திருமுறை கண்ட

புராணம் கூறும் தேவாரப் பதிகங்களின் கட்டளைகளாம் என்பது நன்கு தெளியப்படும். தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகிய ஏழு திருமுறைகளிலும் பண்கள் தோறும் அமைந்த கட்டளைகளின் தொகையினையும் அவற்றுக்குரிய யாப்பு விகற்பங்களின் தொகையினையும் பின் வரும் அட்டவணை கொண்டு தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

தேவாரப் பண்களின் கட்டளை அட்டவணை

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
1	1-22	நட்டபாடை	8	4	ஒவ்வொரு யாப்பும் இரண்டிரண்டாய்ப் பிரிந்திசைத்தலால் கட்டளை 8-ஆயின.
	1-3			1	
	4-8			2	
	9-18			3	
	19-22			4	
	23-44, 46	தக்கராகம்	7	7	
	23 30			1	
	31-33			2	
	34-38			3	
	39-40			4	
	41,42, 44			5	
	43			6	
	46			7	
	45	(பழம் பஞ்சுரம்		—	45-ம்பதிகத்திற்குரிய பண் பழம் பஞ்சுரமே என்பது சேக்கிழார் அடிகள் துணிபாகும்.
	47-62	பழந்தக்கராகம்	3	6	47-53 முடிய உள்ள முதல் மூன்று யாப்பினையும் 60-62 உள்ள 6-வது யாப்பையும் ஒரு கட்டளையாகக் கொண்டு ஏனைய இரண்டு விகற்பங்களையும் தனித் தனிக் கட்டளையாகக்கொள்ள 3 கட்டளையாகும்.
	47-51			1	
	52			2	
	53			3	
	54-58			4	
	59			5	
	60-62			6	
	63-74	தக்கேசி	2	2	
	63-65			1	
	66-74			2	
	75-103	குறிஞ்சி	5	5	
	75-76			1	
	77-79			2	
	80-89			3	
	90-96			4	

திரு முறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
1	97-103			5	
	104-128	வியாழக் குறிஞ்சி	6	9	ஈற்றில் உள்ள திருத்தாளச் சதி, திரு ஏக பாதம், திருஎழு கூற்றிருக்கை என்னும் மூன்றும் தனித்து எண்ணத்தக்க இயல் அமைப்புடையன. ஆதலால் அவையொழித்து ஏனைய யாப்பு வகை ஆறுமே வியாழக் குறிஞ்சிக்குரிய கட்டளை வகைகளாகக் குறிக்கப் பெற்றன.
	104-108			1	
	109-115			2	
	116-117			3	
	118			4	
	119			5	
	120-125			6	
	126	திருத்தாளச்சதி	—	7	
	127	திருஏக பாதம்		8	
	128	திருஎழு கூற்றிருக்கை		9	
	129-135	மேகராகக் குறிஞ்சி	2	4	முதல்இரண்டு யாப்புக்களும் முதல் கட்டளை. பின்னிரண்டு யாப்புக்களும் மற்றொரு கட்டளை.
	129-132			1	
	133			2	
	134			3	
	135			4	
	136	யாழ்முரி	—	1	
2	1-39	இந்தளம்	4	8	1,6,7,8 யாப்பு விகற்பம் ஓசை பற்றி ஒரு கட்டளையாகவும் 2-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் 3, 4-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் 5-ஆம் விகற்பமாகிய திருவிராகப் பதிகங்கள் மற்றொரு கட்டளையாகவும் அடக்குதற் குரியன:
	1-10			1	
	11-16			2	
	17-24			3	
	25-28			4	
	29-34			5	
	35-37			6	
	38			7	
	39			8	
	40-53	சீகாமரம்	2	2	

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
2	40-48			1	
	49-53			2	
	54.82	காந்தாரம்	3	10	1, 4, 7, 9-ஆம் யாப்புக்கள் ஓசைத் திறத்தால் ஒரு கட்டளையாகவும் 2, 5-ஆம் யாப்புக்கள் ஒரு கட்டளையாகவும் 3, 6, 8, 10 யாப்புக்கள் மற்றொரு கட்டளையாகவும் அடங்கும்.
	54-58			1	
	59-64			2	
	65-69			3	
	70-74			4	
	75, 76			5	
	77, 78			6	
	79			7	
	80			8	
	81			9	
	82			10	
	83 96	பியந்தைக் காந்தாரம்	3	3	
	83-87			1	
	88			2	
	89-96			3	
	97-112	நட்டராகம்	2	4	முதலாவது யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் ஏனைய மூன்றும் ஓசை ஒப்புமை பற்றி மற்றொரு கட்டளையாகவும் அடங்கும்.
	97-101			1	
	102-110			2	
	111			3	
	112			4	
	113-122	செவ்வழி	1	1	
3	1-23	காந்தார பஞ்சமம்	3	5	முதல் மூன்று யாப்பும் ஒரு கட்டளையாகவும் 4-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் 5-ஆம் யாப்பு மற்றொரு கட்டளையாக
	1-2			1	
	3-4			2	
	5-6			3	
	7-12			4	
	13-23			5	
	24[illegible]1	கொல்லி	4	4	

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
3	24,36			1	கொல்லிக் கௌவாணம் என்ற பண்ணின் பெயர் திருமுறைகண்ட புராணத்தில் சொல்லப் பெறாமையால் கொல்லிப் பண்ணோடு சேர்த்துக் கட்டளை கொள்ளப் பட்டது.
	37-39			2	
	40-41			3	
	42	கொல்லிக்கௌவாணம்	—	4	
	43-54	கௌசிகம்	2 —	2 —	
	43-51			1	
	52-54			2	
	55-66	பஞ்சமம்	1 —	3 —	வேறுபட்ட யாப்பு மூன்றும் ஓசை ஒப்புமை பற்றி ஒரு கட்டளையாக அடங்கும்.
	55			1	
	56-62			2	
	63-66			3	
	67-99	சாதாரி	9 —	5 —	சாதாரிக்கு உரிய யாப்பு விகற்பத்தோடு பழம்பஞ்சுரத்திற்குரிய யாப்பும் கூட்ட 10 ஆகும். அவற்றுள் பழம்பஞ்சுரத்திற்குரிய 2,3 - ஆம் யாப்பு ஓசை ஒப்புமை கருதி ஒரு கட்டளையாகக் கொள்ளக் கட்டளை 9 ஆதல் புலனாம்.
	67-80			1	
	81-83			2	
	84-88			3	
	89-93			4	
	94-99			5	
	100-116	(பழம் பஞ்சுரம்)		5 —	
	100-107			1	
	108			2	
	109			3	
	110-112			4	
	113-116			5	
	117	(மாலை மாற்று) பண் : கௌசிகம்		1 —	பண் அமைதி நோக்காது சித்திரக்கவி என்னும் சிறப்பு நோக்கித் திருஇயமகப் பண்களின் பின் வைக்கப் பெற்றது.
	118-123	புறநீர்மை	1 —	1 —	
	124, 125	அந்தாளிக் குறிஞ்சி	1 —	1 —	

திரு முறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
3	பதிகம்: மறியார் கரத்து எந்தை				கல்வெட்டில் கண்ட திருவிடைவாய்த் திருப்பதிகம், முதல் திருமுறையில் 30-ம் 3 தக்கராகப் பதிகங்களையோ, 2-ஆம் திருமுறையில் 35-37 இந்தளப் பதிகங்களையோ ஒத்து இசைத்தற்கு ஏற்ற இசை அமைதி உடையது.
ஆக 1-3 ஆம் திருமுறைகளில்	384	22	66	93	
4	1	கொல்லி	1	1	
	2-7	காந்தாரம்	1	3	
	2-4			1	
	5-6			2	
	7			3	
	8	பியந்தைக் காந்தாரம்	1	1	ஓசைத் திறத்தால் ஒரே கட்டளையாக அடங்குவன.
	9	சாதாரி	1	1	
	10, 11	காந்தார பஞ்சமம்	1	1	
	12, 13	பழந்தக்கராகம்	1	1	
	14, 15	பழம்பஞ்சுரம்	1	2	
	14			1	
	15			2	
	16-18	இந்தளம்	1	1	

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் வகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
7	17–29			1	
	30			2	
	31-37	கொல்லி	3 —	3 —	
	31,32			1	
	33-36			2	
	37			3	
	38–46	(கொல்லிக்கௌவாணம்)	3 —	4 —	
	38,39				
	40,46				
	41			1	
	42			2	
	43-45			3	
				4	
	47–53	பழம் பஞ்சுரம்	(1)+2	5 —	1,2,3–ஆம் யாப்புகள் சீர்வகையால் வேறுபடினும் ஓசை ஒப்புமை நோக்கி ஒரு கட்டளையாகவும் 4-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் 5–ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் கொள்ளத் தக்கன.
	47			1	
	48,49			2	
	50			3	
	51			4	
	52,53			5	
	54-70	தக்கேசி	6	1 —	'தக்கேசிப் பேரிசை யாருக்கி' என்னும் தொடரைத் தக்கேசிப்பேரிசையொன்றுக்கி எனத் திருத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.
	71-75	காந்தாரம்	2 —	4 —	1,2-ஆம் யாப்பு ஒரு கட்டளையாகவும் 3,4-ஆம் யாப்பு மற்றொரு கட்டளையாகவும் கொள்ளத்தக்கன.
	71			1	
	72			2	
	73,75			3	

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் வகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
4	19, 20	சீகாமரம்	1 —	2 —	
	19			1	
	20			2	
	21	குறிஞ்சி	1	1	
	22-79	திருநேரிசை	1	1	
	80-113	திருவிருத்தம்	1	1	
5	1-100	திருக்குறுந்தொகை	1	1	
6	1-99	திருத்தாண்டகம்	1	1	
ஆக 4-6 திருமுறைகளில்	312	10	14	18	
7	1-12	இந்தளம்	2 —	9 —	ஒன்பது யாப்பு விகற்பங்கள் உளவேனும் தாளம் பற்றிய கட்டளை விகற்பங்கள் இரண்டில் அடங்குமெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.
	1			1	
	2, 4, 9			2	
	3			3	
	5, 6			4	
	7			5	
	8			6	
	10			7	
	11			8	
	12			9	
	13-16	தக்கராகம்	2 —	4 —	ஓசை யாப்பு வகை பற்றி இவை நான்கையும் இரண்டு கட்டளையாக அடக்குதல் வேண்டும்.
	13			1	
	14			2	
	15			3	
	16			4	
	17-30	நட்டராகம்	2 —	2 —	

திருமுறை எண்	பதிக எண்	பண்	புராணம் கூறும் கட்டளைத் தொகை	இப்பொழுது விளங்கும் யாப்பு விகற்பங்கள்	கட்டளை வகை
7	74			4	'காந்தாரம் பிரித்து இரண்டாம்' என்றமையால் காந்தாரமும் பியந்தைக் காந்தாரமுமென இரு பண்களாகக் கொண்டு மேற்குறித்த இரண்டினுள் இதுவும் ஒன்ருக அடக்கப்படும்.
	76	பியந்தைக் காந்தாரம்	—	1 —	
	77	காந்தார பஞ்சமம்	1 —	1 —	
	78-82	நட்டபாடை	2 —	2 —	
	78-80, 82			1	
	81			2	
	83-85	புறநீர்மை	2 —	2 —	ஓசைபற்றி ஒரு கட்டளையாகக் கொள்ளப்பட்டன. [86-89]
	83,85			1	
	84			2	
	86-89	சீகாமரம்	1 —	2 —	94-ஆம் பதிகம் குறிஞ்சிக்குரியதாகக் கொள்ளப்பட்டது.
	86,89			1	
	87,88			2	
	90-93	குறிஞ்சி	2 —	3 —	முதல் யாப்பு ஒருகட்டளையாகவும் 2,3 யாப்புகள் மற்ருெரு கட்டளையாகவும் கொள்ளத்தக்கன.
	90			1	
	91,93,94			2	
	92			3	
	95	செந்துருத்தி	1 —	1 —	
	96	கவுசிகம்	2 —	1 —	இது பஞ்சமப் பண் என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. திருமுறை கண்ட புராண அமைப்பு நோக்கியும் யாப்பு அமைதி நோக்கியும் கவுசிகமாகக் கொள்ளப்பட்டது கவுசிகத்திற்கு இரண்டு கட்டளை கூறப்பட்டன ஒன்றுதான் தெளிவாகத் தெரிகிறது.
	97-100	பஞ்சமம்	1 —	1	
ஆக 7-ஆம் திருமுறையில்	100	16	31	46	

3. இசையமைதி

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பும் நன்ஞானத்துடன் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர் ஆகிய மூவரும் எல்லாம்வல்ல இறைவனை இன்னிசையாற் பரவிப்போற்றிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களே தேவாரம் என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருமக்கள் மூவரும், கலைக்கெலாம் பொருளாய் விளங்கும் கண்ணுதற் கடவுள் திருவருளால் இயலிசைத் தமிழ்வளர்த்த அருளாசிரியர்களாவர். அவர்கள் இத் திருப்பதிகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளும் போதே இன்னிசையுடன் பாடிப் போற்றினார்கள். இச்செய்தி, அன்னோர் அருளிய திருப்பதிகங்களாலும் அவர்தம் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் முறையில் நம்பியாண்டார்நம்பி, சேக்கிழாரடிகள் முதலிய பெருமக்கள் கூறிய அரிய குறிப்புக்களாலும் இனிது விளங்கும்.

இசைப்பாடல்கள் இருவகைப்படும்: இயற் புலவன் பாடும் பொழுதே இசையுடன் பாடப்பெற்றன ஒருவகை; புலவர்களால் முதற்கண் சுத்தாங்கமாகப் பாடப்பெற்றுப் பின்னர் இசைவல்லாரால் இசையமைக்கப் பெற்றன மற்றொருவகை. தேவார ஆசிரியர் மூவரும் அருளிய திருப்பதிகங்கள், அப்பெருமக்கள் திருவாயிலிருந்து வெளிவரும் பொழுதே பண்ணுறும் இன் தமிழாய் வெளிப்பட்ட இன்னிசைப் பாடல்களாதலின் மேற்குறித்த இருவகையிசைப் பாடல்களுள் முதல் வகையில் அடங்கும் இப்பதிகங்களைப் 'பண் சுமந்த பாடல்'[1] எனப்போற்றுவர் சான்றோர்.

---

1. "பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறை
யான்"

திருவாசகம் - திருவம்மானை 8.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தாம்பாடிய திருப்பதிகங்கள் இனிய பண்ணமைந்த இசைத்தமிழ்ப் பாடல்கள் என்பதனை 'ஏழேயேழே நாலேமூன்றியலிசை யிசையியல்பா' (1-126-11) எனவும், 'ஏழின்னிசை மாலை' (2-37-11) எனவும், 'பண்பொலி செந்தமிழ்மாலை' (2-48-11) எனவும், 'சந்தமிவை தண்டமிழின் இன்னிசையெனப் பரவுபாடல்' (3-76-11) எனவும் வரும் தொடர்களில் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார். ஆளுடைய பிள்ளையார் நாளும் இன்னிசையால் செந்தமிழ் வளர்த்த சிறப்பினையும் அவர் மேற்கொண்ட இசைத்தமிழ்த் தொண்டு இனிது நிகழ வண்ணர் இறைவன் திருக்கோலக்காவில் பிள்ளையாருக்குப் பொற்றாளம் ஈந்தருளிய அருள் நிகழ்ச்சியினையும் நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்,

" நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்
ஞானசம்பந்த னுக்குல கவர்முன்
தாளம் ஈந்து அவன் பாடலுக் கிரங்கும்
தன்மையாளனை என்மனக் கருத்தை
ஆளும் பூதங்கள் பாட நின்றாடும்
அங்கணன்றனை எண்கணம் இறைஞ்சுங்
கோளிலிப் பெருங் கோயிலு ளானைக்
கோலக் காவினிற் கண்டுகொண்டேனே "

(7-62-8)

எனவரும் திருப்பாடலில் உளமுருகிப் போற்றியுள்ளார். தொண்டர்சீர் பரவுவாராகிய சேக்கிழாரடிகள், 'இன்னிசை யேழும் இசைந்த செழுந்தமிழ் ஈசற்கே, சொன்முறைபாடும் தொழும்பருள்பெற்ற' தொடக்கினராய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் 'பண்ணியல் கதியே' எனவும், 'தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங், கானத்தின் எழுபிறப்பு' எனவும் சிந்தை மகிழ்ந்து போற்றியுள்ளார். இக்குறிப்புக்களைக்

கூர்ந்து நோக்குங்கால் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும் பழைய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களுக்குரிய சிறந்த இலக்கியங்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

தாண்டக வேந்தராகிய திருநாவுக்கரசர், இயற்றமிழிலும் இசைத்தமிழிலும் வல்லவர்; இசையுருவாகிய இறைவனை நாடோறும் நன்னீரும் நறுமலரும் கொண்டு போற்றும் கடப்பாடுடையராய் ஒழுகியவர்; நாள் வழிபாட்டில் இறைவனது பொருள்சேர் புகழை நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகி இசைத்தமிழ்ப்பாடல்களாற் பரவிப் போற்றும் நல்லியல்பினர். இங்ஙனம் தன் பொன்னடிக்கு இன்னிசைபாடும் பணியினராகிய அன்பரை முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் இவ்விசைத் தமிழ்த்தொண்டில் மேலும் ஈடுபடுத்தித் தன் அருளியல் திறத்தையும் அறிவுறுத்தி நன்னெறிப் படுத்தியருளினன். அவனருளே கண்ணாகக் கண்டு தெளிவுபெற்ற திருநாவுக்கரசர், இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாகிய சொன்மாலைகளால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றி இன்புற்றார் என்பன அப்படிகள் வரலாற்றிலிருந்து அறியப்படும் நிகழ்ச்சிகளாகும். இந்நுட்பம்,

"சலம் பூவொடு தூப மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்" (4-1-6)

"பாட்டினன் தன பொன்னடிக் கின்னிசை" (5-63-6)

"பத்திமையாற் பணிந்தடியேன் றன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வித்தானை" (6-54-3)

"பன்னியநூல் தமிழ் மாலை பாடுவித்தென்
சிந்தை மயக்கறுத்த திரு அருளினானை" (6-84-4)

"வரி முரி பாடி நின்று வல்லவா றடைந்து நெஞ்சே"
(4-25-6)

எனவரும் வாகீசர் அருந் தமிழால் இனிது புலனாம்.

இனி, நல்லிசை ஞானசம்பந்தரும் நாவினுக்கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலையாகிய திருப்பதிகங்களை இயலிசை நலம் தோன்ற நாடொறும் இறைவன் திருமுன் ஓதி மகிழும் பத்திமையாளர் நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்பது,

"நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்கரையனும்
பாடிய நற்றமிழ் மாலை

சொல்லியவே சொல்லி யேத்துகப்பானை" (7-67-5)

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் நன்கு விளங்கும். சுந்தரர் அருளிய திருப்பதிகங்கள், அவர் திருவாயிலிருந்து வெளிவரும்பொழுதே இன்னிசையுடன் வெளிப்பட்ட பண்ணார்ந்த பாடல்கள் என்பது

"நண்புடைய நல்சடையன் இசைஞானிசிறுவன்
நாவலர்கோன் ஆரூரன் நாவினயந்துரைசெய்
பண்பயிலும் பத்துமிவை பத்திசெய்து நித்தம்
பாடவல்லார் அல்லலொடு பாவமிலர்தாமே"
(7-6-11)

"உளங் குளிர் தமிழ்மாலை" (7-29-10)

"ஒலிகொள் இன்னிசைச் செந்தமிழ்பத்தும்"
(7-67-11)

"மந்த முழவம் இயம்பும் வளவயல் நாவலாரூரன்
சந்தம் இசையொடும் வல்லார்" (7-73-11)

"ஏழிசை யின்றமிழால் இசைந்தேத்திய பத்தினையும்
ஆழிகடலரையா அஞ்சையப்பர்க் கறிவிப்பதே"
(7-100-10)

என நம்பியாரூரர் வாய்மொழிகளாக வரும் திருக்கடைக் காப்புத் தொடர்களால் இனிது விளங்கும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையிறைவரால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பெற்று முதன் முதற் பாடிப் போற்றிய 'பித்தா பிறை சூடீ' என்னும் திருப்பதிக அமைப்பினை,

"கொத்தார்மலர்க் குழலாளொரு கூறாயடி யவர்பால்
மெய்த்தாயினும் இனியானையவ் வியனாவலர் பெருமான்
பித்தாபிறை சூடீயெனப் பெரிதாந்திருப் பதிகம்
இத்தாரணி முதலாமுல கெல்லாமுய எடுத்தார்"
"முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழியிந்தள முதலிற்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங் கிழமையினால்
நிறைபாணியின் இசைகோள்புணர் நீடும்புகழ் வகையால்
இறையான் மகிழ் இசைபாடினன் எல்லாம்நிக ரில்லான்—(பெரிய, தடுத்தாட்-74. 75)

எனவரும் பாடல்களில் சேக்கிழாரடிகள் இனிது விளக்கியுள்ளார். இவ்விளக்கத்தினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் சுந்தரர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும் சந்த நலம் வாய்ந்த செந்தமிழ் இசைப்பாடல்களே யென்பது நன்குபுலனாம்.

நம்பியாரூரர் திருவீழிமிழலைப் பெருமானை நோக்கி, "விண்ணிழி விமானத்தில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானே. நீவிர் இத்திருக்கோயிலில் அமர்ந்திருக்கும் நிலையிலேயே திருஞான சம்பந்தரும் அப்பரடிகளும் பாடிப்போற்றும் இனிய இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழவேண்டுமென்னும் பெரு வேட்கையால் அப்பெருமக்கள் இருவர்க்கும் நாடோறும் படிக்காசு கொடுத்தருளினீர். அவ்விரு பெருமக்களும் சொல்லியனவே சொல்லி நும்மை இன்னிசைத் தமிழாற் பாடிப் போற்றும் இயல்புடைய அடியேற்கும் அங்ஙனம் அருள் புரிவீராக" என வேண்டிப் போற்றுகின்றார்.

"பரந்த பாரிடம் ஊரிடைப்பலி பற்றிப் பார்த்துணுஞ் சுற்றமாயினீர்
தெரிந்த நான் மறையோர்க் கிடமாய திருமிழலை
இருந்து நீர் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையாற்காசு நித்தல் நல்கினீர்
அருந்தண் வீழிகொண்டீர் அடியேற்கும் அருளுதிரே"

என்பது சுந்தரர் பாடிய திருப்பாடல். இது திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய பெருமக்கள் இருவரது இசைத்தமிழ்த் திறத்தையும் அன்னோர் பாடியருளிய தெய்வத் தமிழ் இசையில் தோய்ந்து மகிழ்ந்த சுந்தரரது இசைத் தமிழ்ஆற்றலையும் இனிது புலப் படுத்துவதாகும்.

தெய்வத்தைப் போற்றிய இசைப்பாடலை 'வாரம்' என வழங்குவர் இளங்கோவடிகள். வாரம் என்ற சொல், முதல் நடை, வாரம், கூடை, திரள் என்னும் இசையியக்கம் நான்கினுள் ஒன்றாய்ச் சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமும் நிரம்பிய இசைப்பாடலைக் குறித்த பெயராகும். இழுமென வொழுகிய இன்னோசையும் செம்பாகமாகப் பொருளுணர்த்தும் தெளிவும் அமைந்தவை மூவர்முதலிகள் அருளிய திருப்பதிகங்களாதலின், அவை 'தேவாரம்' என வழங்கப்பெறுவன வாயின என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது.

வார இயக்கத்தில் அமைந்த இத்தெய்வ இசைப் பாடல்களுக்கு இசைபுணர்குறிநிலை யுணர்ந்து இசையமைத்துப் பாடுவதென்பது, இசைத்திறத்தில் முழுவதும் வல்ல நல்லிசைப் புலவர்களால்தான் முடியும். இசைத் துறையில் நிரம்பிய தேர்ச்சியில்லாதார் இயற் பாடலொடு புணர்க்கும் வார இசை, பாடற்பொருளோடு இயைந்து ஒன்றாகாது சிதையும் என்பர்.

"முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே" (தொல்-மரபு. 107)

எனத் தொல்காப்பிய மரபியலிற் காணப்படும் நூற்பாவில் 'இசைத் துறையில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாலன்றி ஏனையோரால் புணர்த்தற்கரிய நுட்பம் வாய்ந்தது வார இயக்கம்' என்ற உண்மை உவமையாக எடுத்தாளப் பெற்றமை காணலாம். எனவே

இயற்றமிழ்ச் சொற்பொருள் நலங்களும் இசைத்தமிழ் ஒலிநயமும் சிதையாவகை ஒன்றிப் பொருந்தும் முறையில் அமைந்த இனிய இயலிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களே வாரப் பாடல்களாம் என்பதும், முழுமுதற் கடவுளாகிய தெய்வத்தைப் பரவிப் போற்றும் முறையில் மூவர் முதலிகள் அருளிய திருப்பதிகங்கள் இங்ஙனம் இயலிசை நலம் வாய்ந்த வாரப் பாடல்களாக அமைந்தமை பற்றித் தேவாரம் என வழங்கப்பெற்றன என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

செவிப்புலனுக்கு இன்பந்தந்து உணர்வூட்டும் நாதத்தை 'ஓசை' எனவும், அவ்வுணர்வுடன் நற்பொருளை அறிவுறுத்தும் முறையில் மக்களது உள்ளத்திற் பதியும் செவிப்புலனும் அனுத்திரளை 'ஒலி' எனவும் பகுத்துணர்த்துவர் அறிஞர். உயிர்க்குயிராய் விளங்கும் இறைவன், மேற்குறித்த 'ஓசை' 'ஒலி' ஆகிய இருவகை ஒலி நுட்பங்களாகவும் பிரிப்பின்றி இயைந்துநின்று உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் இயக்கியருள்கின்றான் என்பர் பெரியோர். இவ்வுண்மையினை,

"ஓசை யொலியெலாம் ஆனாய் நீயே
உலகுக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே"

எனவரும் திருத்தாண்டகம் இனிது புலப்படுத்துவதாகும். அருளாளனாகிய இறைவன் மன்னுயிர்களின் உள்ளத்தையுருக்கி இன்ப அன்பினைப் பெருக்கும் முறையில் இனிய இசையுருவாக விளங்கி நலந்தருகின்றான் என்றும், இங்ஙனம் இசையுருவாய் விளங்கும் சிவபரம் பொருளைப் போற்றி வழிபாடு செய்தற்கு ஏற்புடையதாய் இசைத் திறத்திற் சிறந்து விளங்கும் மொழி தமிழ் என்றும், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் பண்ணார் இன்தமிழாகவும் பாட்டகத்து இசையாகவும் விளங்கி உள்ளத்திற்கு உவகையளிக்

கின்றான் என்றும், பாட்டிற் பண்ணாக இசைந்த அப் பரமன், தன்னை இன்னிசைச் செழும்பாடல்களாற் பரவிப் போற்றும் மெய்யடியார்களுக்குத் தானே எளிவந்து முன்நின்று இன்னருள் வழங்குகின்றான் என்றும் தேவார ஆசிரியர்கள் தாம் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களிற் பலவிடங்களிலும் குறித்துப் போற்றி யுள்ளார்கள்.

இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று துறை களிலும் வளம் பெற்று வளர்ந்த தமிழ் மொழியானது, பழத்தினிற் சுவையும் கண்ணிடை மணியும் போன்று இசை வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாய்ப் பண்ணி டையே கலந்து நின்று இசைக்குச் சுவையும் ஒளியும் தரவல்லதாகும். இந்நுட்பம்,

'பண்ணினார் பாடலாகிப் பழத்தினில் இரதமாகிக்
கண்ணினார் பார்வையாகி' (4-70-4)

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,

'பண்ணிடைத் தமிழொப்பாய் பழத்தினிற் சுவையொப்பாய்
கண்ணிடை மணியொப்பாய்' (7-29-6)

என நம்பியாரூரரும் இறைவனை உவமித்துப் போற்று தலால் இனிது விளங்கும். ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான் பண்ணாகவும் பண்ணகத்தே இனிய ஓசை யினையுடைய தமிழின் உருவாகவும் திகழ்கின்றான் என்பது,

'பண்ணும்பத மேழும்பல வோசைத்தமி ழவையும்
உண்ணின்றதொர் சுவையும்முறு தாளத்தொலி பலவும்
மண்ணும்புன லுயிரும்வரு காற்றும்சுடர் மூன்றும்
விண்ணும் முழு தானானிடம் வீழிம்மிழலையே' (1-11-4)

'என்னனவன் இசையானவன்' (1-16-6)

'இயலும் இசையானை'
'பாவின் இசைக் குழகர்' (3-46-3)

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

'பண்ணில் ஓசை பழத்தினில் இன்சுவை' (5—47—8)
'பழத்தின் இரதமாம் பாட்டிற் பண்ணும்' (16—15—11)
'மருவற்கினிய
பண்ணகத்தான் பத்தர் சித்தத்துளான்' (4—112—6)
''கந்திருவம் பாட்டிசையிற் காட்டுகின்ற
பண்ணவன்காண் பண்ணவற்றின் திறலானான்காண்' (6—52—1)
முத்தமிழும் நான்மறையும் ஆனான்கண்டாய்' (6—23—9)

என ஆளுடைய அரசும்,

'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்' (7—51—10)
'பாட்டகத்து இசையாகி நின்றானை' (7—62—3)
'வண்டமிழ் வல்லவர்கள்
ஏழிசையேழ் நரம்பின் ஓசையை' (7—83—6)

என ஆளுடைய நம்பியும் தமது அருள் வாழ்விற் கண்டுணர்த்திய அனுபவ உண்மையாகும்.

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டு இன்புறுதற்கேற்ற சாதனமாவன, இறைவனது பொருள்சேர் புகழை விரித்துரைக்கும் தோத்திரங்களாகிய இனிய இசைப்பாடல்களேயாகும். திருக்கோயில்களில் நாள் வழிபாட்டில் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமும், நறுமலரும், திருவமுதும், தீபதூபமும், நான்மறை முழக்கமும் அந்தணர் வேள்வியும் இன்றியமையாதவாமாறு போலவே, இறைவனது மெய்ம்மையான புகழ்த்திறங்களைப் பரவிப் போற்றும் செந்தமிழ்க் கீதமாகிய தெய்வப் பாடல்கள் மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். இவை திருக்கோயில்களில் இறைவனை வழிபட்டு நலம்பெறக் கருதிவரும் பல்லாயிரவராகிய மக்களது உள்ளத்தை நெகிழ்வித்து அன்னோருள்ளத்தில் அருளாளனாகிய இறைவன் கோயில்கொண்டு விளங்கும்வண்ணம் பேரன்பாகிய பத்தியை விளைவிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தன. ஆதலின் அண்ணலாகிய இறைவனைப் போற்றிய இசைத்தமிழ்ப்

பாடல்களாகிய இவற்றைப் 'பத்திமைப்பாடல்' என வழங்குவர் சான்றோர். இறைவன் திருக்கோயில்களில் இன்றியமையாது இடம்பெறத்தக்க வழிபாட்டு முறைகளில் பாடுதலாகிய இத் திருத்தொண்டு மிகவும் சிறந்ததாகும். இனிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களாகிய தோத்திரங்களைத் தாளத்தோடும் யாழ், வீணை, முழவு, மொந்தை முதலிய இசைக்கருவிகளோடும் அன்புடைய அடியார் பலர் கூடிப்பாடும் கூட்டத்தைவிட்டு இறைவன் கணப்பொழுதும் பிரியாது உடனிருந்து அருள்புரிவான் என்பது ஆன்றோர் துணிபாகும்.

'தமிழின் நீர்மை பேசித் தாளம் வீணைபண்ணி நல்ல
'முழவம் மொந்தை மல்கு பாடல் செய்கையிடம் ஓவார்'
(1—73—8)

'வந்தணைந் தின்னிசை பாடுவார்பால் மன்னினார்'
(1—8—5)

என ஞானசம்பந்தரும்,

'யாழின் பாட்டையுகந்த அடிகளே' (5—41—5)
'மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கினுள்ளான்
வாயாரத் தன்னடியே பாடுந்தொண்டர்
இனத்தகத்தான்' (6—8—5)

என நாவுக்கரசரும் அருளிய திருப்பாடல்கள், பத்தராய்ப் பாடுவார் எல்லார்க்கும் இறைவன் எளிவந்து அருளுந் திறத்தை இனிது புலப்படுத்துதல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

வெண்ணெய் நல்லூர்ப்பெருமான், நம்பியாரூரராகிய சுந்தரரது திருமணத்தின்போது முதுவேதியர் கோலத்துடன் வந்து 'ஆரூரனே, எனக்கு உன் குடி முழுதும் அடிமை' எனக்கூறி, அதற்குச் சான்றாக எழுதுந் தமிழ்ப்பழ ஆவணங்காட்டி ஆரூரரை அடிமை கொண்டருளி அவரை நோக்கி, "நீ நம்முடன் வன் மொழிகளைப் பேசினை ஆதலால் வன்றொண்டன் என்ற

பெயரைப் பெற்றாய். நமக்கு அன்பினால் செய்யத்தக்க வழிபாட்டிற்குரிய மந்திரம் இசைநலம் வாய்ந்த இனிய தமிழ்ப் பாடலேயாகும். ஆதலால் இந்நிலவுலகில் இயலிசைத் தமிழ்ப்பாடல்களால் நம்மைப் பாடிப் போற்றுவாயாக" எனப் பணித்தருளினார் என்பது வரலாறு. இந்நிகழ்ச்சி,

'மற்று நீ வன்மைபேசி வன்றொண்டனென்னும் நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்'
[தடுத்—70]

எனத் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் தெளிவாகக் குறிக்கப்பெற்றுளது.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர் முதலிய அருளாசிரியர்கள் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் நிகழும் வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் தமிழ்மொழியே முதலிடம் பெற்று விளங்கியது. இறைவனது பெருங்கருணைத்திறத்தை வியந்து போற்றும் பத்திமைப் பாடலாகிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்கள் அக்காலத்தில் சிறப்பிடம்பெற்றன. இச் செய்தி,

'செந்தமிழோர்கள் பரவியேத்தும்
சீர்கொள் செங்காட்டங் குடியதனுள்
கந்தம் அகிற்புகையே கமழும் கணபதியீச்சரம்' [1 6-9]

எனவும்,

'தம்மலரடியொன் றடியவர் பரவத்
தமிழ்ச் சொலும் வடசொலுந் தாள்நிழற்சேர
அம்மலர்க் கொன்றை யணிந்தாம் அடிகள்
அச்சிறு பாக்கம் தாட்சிகொண்டாரே'. [1-77-4]

எனவும்,

'செந்தமிழர் தெய்வமறை நாவர்செழு
நற்கலை தெரிந்த அவரோடு
அந்தமில் குணத்தவர்கள் அர்ச்சனைகள்
செய்ய அமர்கின்ற அரனூர்...வீழிநகரே'. [3-80-4]

எனவும்,

'பண்ணியல் பாடலறாத ஆவூர்ப் பசுபதியீச்சரம்' [1-8-1]
'பத்திமைப் பாடலறாத ஆவூர்ப் பசுபதியீச்சரம்' [1-8-2]

எனவும்வரும் தமிழ் ஞானசம்பந்தர் வாய்மொழிகளால் நன்கு விளங்கும். மேற்காட்டிய தொடர்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் ஆளுடைய பிள்ளையார் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் தமிழ்மொழிப் பாடல்களும் வடமொழி நான்மறைகளும் இறைவழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத மறைமொழிகளாக ஒப்ப ஆளப்பெற்ற திறம் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

பத்தராய்ப் பணியும் மெய்யன்பினராகிய அடியார் பலர், பரமனையே பாடும் இசைத்தமிழ்ச் செல்வர்களாய்த் திருக்கோயில்களில் தங்கியிருந்து உமையொருபாகனாகிய இறைவனை இன்னிசைப் பாடல்களாகிய தெய்வப் பாடற்களாற் பரவிப் போற்றியும், அச்செழும் பாடல்களின் பொருள் நலங்களில் திளைத்தும், தம்மையொத்த மெய்யடியார்களுடன் இறைவனது அருளியல்பினை யெடுத்துரைத்து அன்பினால் அளவளாவியும் நெஞ்ச நெக்குருகிக் கண்ணீர் வார முழுமுதற் கடவுளை இடைவிடாது தியானித்தும் வழிபட்டிருந்தனர். இச்செய்தி,

'கீதத்தை மிகப்பாடும் அடியார்கள் குடியாகப்
பாதத்தைத் தொழநின்ற பரஞ்சோதி பயிலுமிடம்' [2-43-5]
'பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக
மண்ணின்றி விண்கொடுக்கும் மணிகண்டன் மருவுமிடம்'
[2-43-6]

பாடுவாரிசை பல்பொருட் பயனுகந் தன்பாற்
கூடுவார் துணைக் கொண்டதம் பற்றறப் பற்றித்
தேடுவார் பொரு ளானவன் செறிபொழில் தேவூர்
ஆடுவா னடி யடைந்தனம் அல்லலொன் றிலமே' (2-82-5)

'தென் தமிழ்க் கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேவூர்
அன்பன் சேவடியடைந்தனம் அல்லலொன் றிலமே'
(2-82-7)

'கலவமாமயி லாளொர் பங்கனைக் கண்டு கண்மிசை
நீர்நெகிழ்த் திசை
குலவுமாறு வல்லார் குடிகொண்ட கோட்டாற்றில்'
(2-52-7)

எனவரும் திருப்பதிகத் தொடர்களால் இனிது விளங்கும்.

தமிழ்நாட்டில் இசைத்திறத்தில் வல்ல ஆடவரும் மகளிரும் நாட்காலையே துயிலெழுந்து நீராடித் தூய சிந்தையுடன் திருக்கோயிலையடைந்து இறைவனது அருளியல்பினை நினைந்து ஆரா அன்பினால் நெஞ்ச நெக்குருகிக் கண்ணீர் மல்கி இனிய இசைப்பாடல்களைப் பாடியும், யாழ் வீணை முழவு மொந்தை முதலிய இசைக் கருவிகளை வாசித்தும், இசைப் பாடல்களின் சுவை நலங்கள் புலப்படும் வண்ணம் விறல்பட ஆடியும் தெய்வ வழிபாட்டில் மகிழ்ந்தார்கள்.

'துன்னிய மாதரும் மைந்தர் தாமுஞ் சுனையிடை
மூழ்கித்துதைந்த சிந்தைப்
பன்னிய பாடல் பயிலும் ஆவூர்ப் பசுபதியீச்சரம்' (1-8-10)
'புண்ணிய வாணரும் மாதவரும் புகுந்துடனேத்தப்
புனையிழையார்
அண்ணலின் பாடலெடுத்தும் கூடலாலவாய்' (1-7-8)
'அருஞ்சுடரோ டாறுபத மேழிசை யெண்ணரிய
வண்ணமுளவாய்
மஞ்சரொடு மாதர்பலருந் தொழுது சேரும் வயல்
வைகாவிலே' (3-71-6)

'இசை வரவிட்டியல் கேட்பித்துக்கல்ல வடமிட்டுத்
திசை தொழுதாடியும் பாடுவார்சிந்தையுட் சேர்வரே'
[3-9-6]

'பண்ணிய நடத்தொடிசை பாடும் அடியார்கள்
நண்ணிய மனத்தின் வழிபாடுசெய் நள்ளாறே' [2-33-2]

எனவரும் திருப்பதிகத் தொடர்கள், பண்டை நாளில் இசையில் வல்ல ஆண்களும் பெண்களும் திருக் கோயில்களிற் சென்று இறைவன் புகழைப் பண்ணூர்ந்த பாடல்களாற் பாடி வழிபாடு செய்த திறத்தை நன்கு புலப்படுத்துவன.

தமிழேயன்றிப் பிறமொழிகளைத் தாய்மொழியாகப் பெற்று வேறு திசையில் வாழும் ஆடவரும் மகளிரும் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களை வழிபட்டு ஆங்குப் பாடப்பெறும் இசைத் தமிழ்த் திறங்களை நன்குணர்ந்து பாடும் பயிற்சியைப் பெற்றனர். பொழுது புலர்வதன் முன்னரே துயிலெழுந்து நீர்மூழ்கித் திருக்கோயிலில் வழிபடவரும் மாந்தரது மனவிருள் நீங்கும்வண்ணம் தாம் பயின்ற இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களையும் முன்னரே கற்றுணர்ந்த வடமொழித் தோத்திரங்களையும் ஏனைத் திசைமொழி யிசைப்பாடல்களையும் வீணை முதலிய நரம்புக் கருவிகளில் வைத்து வாசித்து மகிழ்ந்தார்கள். இந்நிகழ்ச்சி,

'ஊறுபொரு ளின்றமி ழியற்கிளவி தேருமட மாதருடனார்
வேறுதிசை யாடவர்கள் கூற இசை தேருமெழில்
வேதவனமே' (3—78—4)

எனவும்,

'தென்சொல்விஞ்சமர் வடசொல் திசைமொழியெழில்
நரம்பெடுத்துத்
துஞ்சு நெஞ்சிருள் நீங்கத் தொழுதெழு தொல்புகலூரில்'
(2—92—7)

எனவும் வரும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத் தொடர்களால் நன்கு புலனாதல் காணலாம்.

இசைத்திறத்தில் நன்கு தேர்ந்தவர்களேயன்றி இசைத்துறையிற் போதிய பயிற்சியும் குரல் வளமும் பொருந்தாநின்று பாடும் மொழிப்பயிற்சியும் உடல் வன்மையும் நன்கு வாய்க்கப்பெறாத முதியவர்களும், இறைவன்பாற்கொண்ட பேரன்பாகிய பத்தியினால் தம்மால் இயன்ற அளவு பத்திமைப் பாடல்களாகிய இசைப்பாடல்களைப் பாடி இறைவனை வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இச்செய்தி,

'கோழைமிடறாக கவிகோளுமிலவாக இசைகூடும் வகையால்
ஏழையடியாரவர்கள் யாவைசொன சொன்மகிழும் ஈசன்'
[3—71—1]

எனவரும் திருப்பாடலால இனிது புலனாதும்.

பண்டை நாளில் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களில் தெய்வப் பாடல்களை இசையுடன் பாடுவோரும் யாழில் இசைப்போரும் ஆகிய இசைவாணர்கள், அழுக்கேறாத தூய உடையும் நோயின்றித் தூய்மை வாய்ந்த உடல் வனப்பும் மாசற்ற தூய நன்னெஞ்சும் உடையராய் விளங்கினர் என்பதனை,

'புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூவுடை
முகைவாய் யவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்துச்
செவிநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின்
நல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவலர் இன்னரம் புளர
நோயின் றியன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர் அவிர்தொறும்
பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர் இன்னகைப்
பருமந்தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்
மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்க''
[திருமுருகு 135—147]

எனவரும் தொடர்களால சங்கப்புலவராகிய நக்கீரர் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

இங்ஙனமே தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்தும் தென்னாட்டுத் திருக்கோயில்களில் இறைவனைச் சேவித்துத் தெய்வப்பாடல் பாடும் மகளிர், இனிய இசை மொழியும் உடல் வனப்பும் தூய்மையும் நற்குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் இடனாகிய உள்ளத் தூய்மையும் ஒருங்குடையராய், எல்லாம்வல்ல முழு முதற் கடவுளது அருள்மேனி வண்ணங்களும் வரம்பி லாற்றலும் நலம்வளர் ஞானவுரைகளும் ஆகிய பெருஞ் சீர்த்திகளைப் பொருளாகக்கொண்ட இன்னிசைச் செழும் பாடல்களை இறைவன் திருமுன்னர்ப் பாடிப் போற்றினார்கள். இச்செய்தியினை,

"பண்ணினல்ல மொழியார் பவளத்துவர் வாயினார்
எண்ணினல்ல குணத்தார் இணைவேல்வென்ற கண்ணினார்
வண்ணம்பாடி வலிபாடித்தம் வாய்மொழி பாடவே
அண்ணல் கேட்டுந்தானும் ஐயாறுடை ஐயனே"

[2—6—4]

எனவரும் திருப்பாடலில் ஆளுடையபிள்ளையார் அழகுறக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பண்ணார்ந்த பாடல்களால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றுதலாகிய இத்திருப்பணி யாவராலும் விரும்பி மேற்கொள்ளத்தக்க எளிமையும் இனிமையும் ஒருங்குடைய தென்பதும், இவ்வினிய சாதனத்தை மேற்கொள்ள மனமில்லாதார் இதனின் மிக்க மற்றைத் தொண்டுகளை மேற்கொண்டு பத்தி செய்ய இயலாதென்பதும் அருளநுபவமுடைய அடியார்களின் துணிபாகும்.

"பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி
எத்தினாற் பத்திசெய்கேன் என்னைநீ யிகழவேண்டா"

என அப்பரடிகள் தில்லைச் சிற்றம்பலவனை யிறைஞ்சிக் கூறும் இவ்வேண்டுகோள், இறைவன்பாற் பத்தி

செய்தற்கு இன்றியமையாத எளிய சாதனம் பாடும் பணியே என்ற இவ்வுண்மையினை நன்கு வலியுறுத்தல் காணலாம்

திருக்கோயில்களில் திருவலகிடுதல், மெழுகுதல், நறுமலர் மாலை தொடுத்தல் என்ற இச்சரியைத் தொண்டுகள், ஒன்றினுக்கு ஒன்று பத்துமடங்கு மேற்பட்ட நற்பயன்களைத் தருவன. திருக்கோயிலில் திருவிளக்கிடுவோர் உண்மை நெறியாகிய சிவஞானத்தைப் பெறுவர். இறைவனது மெய்ப்புகழை விரித்துரைக்கும் இன்னிசைப் பாடலாகிய கீதத்தை மிகப் பாடும் அடியார்களுக்கு இறைவன் அருளுந்திறம், மேற்குறித்த தொண்டுகளால் விளையும் நற்பயன்களைக் காட்டிலும் அளவற்றனவாகும். இத்தகைய திருத்தொண்டின் பயன்களை அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தது,

" விளக்கினார் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினாற்
பதிற்றியாகும்
துளக்கில் நன்மலர் தொடுத்தால் தூயவிண் ணேற
லாகும்
விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லின் மெய்ந்நெறி
ஞானமாகும்
அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம்
அருளுமாறே "

எனவரும் திருநேரிசையாகும் இதன் ஈற்றடியினை

' கீதஞ்சொன்னார்க்கு அடிகள் அருளுமாறு அளப்பில '

என இயைத்துப் பொருள்கொள்க. (தாம்- அசை) இனி, இத்திருப்பாடலில், திருவலகிடுதல் முதலிய பணிகளைச் செய்தார் பெறும் பேறு இவ்வளவு இவ்வளவு என உணர்த்திய அடிகள், புகழ்த்திறத்தால் அளவில்லன வாகிய இசைப்பாடல்களால் இறைவனைப் போற்றினார்க்கு அவற்றினும் மேலாகத் தரத்தக்க

பெருமையுடைய பொருள் பிறிதின்மையின், பரமனையே பாடுவாராகிய அவ்வடியார்களுக்கு இறைவன் தன்னைத்தானே பரிசிற்பொருளாக வழங்கியருள்வான் என்பார், 'அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க்கு அருளுமாறு (கைம்மாறாக நல்கத்தக்க பொருள்) அடிகள்தாம் (இறைவனே) என்றார் எனக் கொள்ளுதற்கும் இடமுண்டு. இத்திருப்பாடல், இறைவனை அன்பினால் வழிபடுதற்கு இனிய சாதனமாக விளங்குவன இசைப்பாடல்களே யென்ற உண்மையினை நன்கு வலியுறுத்தல் காண்க.

சொல்லக்கருதிய கருத்துக்களைக் கேட்போர் விரும்பி யேற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் இனிய ஓசைத் திறத்தாற் புலப்படுத்துவது இசையாகும். மூலாதாரம் தொடங்கிய எழுத்தோசை ஆளத்தியாய்ப் பின் இசையென்றும் பண்ணென்றும் பெயராம். மக்கள் பெற்ற உடம்பினது அளவு தம் கையால் தொண்ணூற்றறங்குலம். இதனுள் மேலே நாற்பத்தேழரை யங்குலமும் கீழே நாற்பத்தேழரை யங்குலமும் விட்டு நடுநின்ற ஓரங்குலம் மூலாதாரம். இதன் மேலே நால் விரல்விட்டுப் பின்னுதாரம் நின்றியங்கும்.

> "துய்ய வுடம்பளவு தொண்ணூற்றறங்குலியா
> மெய்யெழுத்து நின்றியங்கு மெல்லத்தான் - வையத்
> திருபாலு நாற்பதோ டேழ்பாதி நீக்கிக்
> கருவாகும் ஆதாரங் காண்"

என்ற பழம்பாடல், இசைக்குப் பிறப்பிடமாயுள்ள மூலாதாரத்தின் அமைப்பினை விளக்குவதாகும். இம் மூலாதாரத்தை யடுத்து உந்தித்தானத் தெழுந்த வளியினைத் துணையாகக் கொண்டே உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்தொலியும் ஏனைய இசையோசைகளும் தோன்றி இடைபிங்கலையால் வெளிப்படும் என்பர். இந்நுட்பம்,

"ஆதாரம் பற்றி யசைவ முதலெழுத்து
மூதார்ந்த மெய்யெழுத்து முன்கொண்டு-போதாரும்
உந்தி யிடைவளியா யோங்குமிடை பிங்கலையால்
வந்துமே லோசையாம் வைப்பு"

எனவும்,

"ஐவகைப் பூதமும் ஆய சரீரத்து
மெய்பெற நின்றியங்கு மெய்யெழுத்தாற்-றுய்ய
ஒருநாடி நின்றியங்கி உந்திமே லோங்கி
வருமா லெழுத்துடம்பின் வந்து"

எனவும் வரும் பழைய பாடல்களால் அறிவுறுத்தப் பெற்றமை நினைக்கத்தகுவதாகும்.

முற்குறித்த மூலாதாரத்திலிருந்து இசையினை எழுப்புமிடத்து, மகரமெய்யினாலே சுருதியைத் தோற்று வித்துக் குற்றெழுத்தாலும் நெட்டெழுத்தாலும் நாதத்தைத் தொழில் செய்து பாடுதல் தொன்றுதொட்டு வரும் இசைத்தமிழ் மரபாகும். இங்ஙனம் மூலாதாரத்தினின்றும் இசையை யெழுப்பிப் பாடும் முறையினை 'ஆளத்தி' என வழங்குவர். ஆளத்தி செய்யுமிடத்துத் 'தென்னு' என்றும் 'தென' என்றும் இரண்டசையுங் கூட்டித் 'தென்னு தென' என்றும் பாடப்படும். மெய்யெழுத்தாகிய பதினெட்டெழுத்துள்ளும் மவ்வும் நவ்வும் தவ்வும் அல்லாத மற்றையெழுத்துக்கள் ஆளத்திக்கு வரப்பெறா என்பர்.

"மகரத்தி னாற்றாற் சுருதி விரவும்
பகருங் குறினெடில்பா ரித்து-நிகரிலாத்
தென்னு தெனவென்று பாடுவரேல் ஆளத்தி
மன்னுமிச் சொல்லின் வகை"

எனவும்,

"குன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்து
நின்றார்ந்த மந்நகரந் தவ்வொடு—நன்றாக
நீளத்தால் ஏழும் நிதானத்தால் நின்றியங்க
ஆளத்தி யாமென்றறி"

எனவும் சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதை யுரையில் மேற்கோளாக வரும் வெண்பாக்கள் ஆளத்தியின் இயல்பினை நன்கு புலப்படுத்தல் காணலாம். இசையினைத் தோற்றுவித்துத் தொழில்செய்யும் முறையாகிய இவ் ஆளத்தியினை ஆலாபனை என வழங்குவர் இக் காலத்தார்.

இசைச் சுருதியினைத் தோற்றுவித்தற்கு மகரமெய் துணையாகப் பயன்படும் முறையினை 'மகரத்தின் ஒற்றாற் சுருதி விரவும்' என்ற தொடரால் நன்குணரலாம். இம் முறை தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்திலும் வழக்கில் இருந்ததென்பது, "மும்மென்றிசை முரல் வண்டுகள்" (1-11-3) என வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப் பாடற் றொடரால் நன்கு விளங்கும். இத்தொடரில் 'மும்ம்' என்று மகரவொற்றால் இசை முரலும் முறை இனிது விளக்கப்பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

இசை, பண் என்பன காரணப் பெயர்கள்: பல இயற்பாக்களோடு நிறத்தை (இராகத்தை) இசைத்த லால் இசையென்று பெயராயிற்று. பாக்களோடு இயைத்துரைக்கப்பட்ட இசையினை நெஞ்சு, மிடறு, நா, மூக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், தலை என்னும் எட்டிடங்களிலும், எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு என்னும் எண் வகைத் தொழில்களால் சீர்பெறப் பண்ணிப் பாடப்பெறுவது பண் எனப்படும்.

"பாவோ டணைதல் இசையென்றார்; பண்ணென்றார்
மேவார் பெருந்தானம் எட்டானும்—பாவாய்
எடுத்தல் முதலா இருநான்கும் பண்ணிப்
படுத்தமையாற் பண்ணென்று பார்"

என்ற பாடல் இப்பெயர்க் காரணங்களை விளக்குவ தாகும். கோடாக வரைந்த ஓவியத்தினைப் போன்றது தாளத்தோடு அமைந்த இயற்பாவினது ஓசை. கோடாக அமைந்த ஓவியத்தின்மேல் அதன் உருவிற் கேற்ற செம்மை, பசுமை முதலிய நிறங்களைத் தீட்டுவது போன்றது, பாவோடு இயைத்துரைக்கப் படும் இசையாகும். 'நிறம்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லோடு ஒத்த பொருளுடையது 'இராகம்' என்ற வடசொல். பாவோடு நிறத்தினை (இராகத்தினை) இசைத்தலால் இசையெனப்பட்டது. பண்ணுதல் என்னும் வினையடி யாகப் பிறந்தது பண். மிடற்றுப்பாடல், குழல் யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளின் ஒலி, இயற்றின் கால அளவினை வரையறுக்கும் தாள அமைப்பு ஆகிய இவை மூன்றும் ஒத்திசைத்து இயங்குவது இசையாகும்.

இசைக்குரிய சுரங்கள் ஏழாகும். 'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்' (7-51-10) எனவும், 'ஏழிசை யேர் நரம்பின் ஓசையை' (7-83-6) எனவும் வரும் திருப் பதிகத் தொடர்கள், இசை ஏழென்றும், அவ்வேழிசை களையும் தனித்தனி நரம்புகளின் இசைத்து அறியும் முறையில் அக்காலத்தில் நரம்புக் கருவிகள் அமைந் திருந்தன என்றும் புலப்படுத்துவன. குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன ஏழிசைகளைக் குறித்து வழங்கிய பழைய தமிழ்ப் பெயர்கள்.

இளங்கோவடிகள் காலத்தில் வழங்கிய 'செம் முறைக் கேள்வி' என்னும் சகோட யாழிலே உழை முதல் கைக்கிளை யிறுகப் பதினான்கு நரம்புகள் கட்டப் பட்டிருந்தன. அவை

மெலிவு	சமன்	வலிவு
உ. இ. வி. தா.	கு. து. கை. உ. இ. வி. தா.	கு. து. கை

என மெலிவு நான்கும், சமன் ஏழும், வலிவு மூன்றும் ஆக அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு சமன்தானத்தில் 'குரல் முதலாக ஏழிசைகளும் அமைந்து நிற்பது குரற் கிரமம் எனப்படும். சமன்தானத்தில் இளி முதலாக நிற்பது இளிக்கிரமம் எனவும், காந்தாரம் முதலாக நிற்பது தாரக்கிரமம் எனவும் வழங்கப்படும்.

முற்குறித்த ஏழிசைகளுள் 'தாரம்' என்னும் இசையே இசை வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாய் முதற்கண் விளங்கியது என்பர். 'தாரம்' என்ற இசை ஆண் மக்கள் குரலிலும், 'குரல்' என்ற இசை மகளிர் குரலிலும் இயல்பாகப் புலப்படும் என்பர். தாரத்தின் வழி யிசையாக உழையும், உழையின் வழியிசையாகக் குரலும், குரலின் வழியிசையாக இளியும், இளியின் வழியிசையாகத் துத்தமும், துத்தத்தின் வழியிசை யாக விளரியும், விளரியின் வழியிசையாகக் கைக்கிளை யும் தோன்றும். இப்பிறப்புமுறை.

"தாரத்துட் டோன்றும் உழை, உழை யுட்டோன்றும்
ஒருங் குரல், குரலு ணுட்டோன்றிச்-சேருமிளி
யுட்டோன்றுந் துத்தத்துட் டோன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு"

என்ற பாடலில் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டது. இசைத் தோற்ற முறையாகிய இதனைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் ஐந்தாம் நரம்பின் அடைவுமுறையிலே ஏழிசையும் பிறப்பன என்பதும் இவ்வமைப்பில் சட்சத்தோடு இயல்பாகவே தோன்றுவது பஞ்சமம் என்பதும் நன்கு விளங்கும். நின்ற நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பு கிளை நரம்பு எனப்படும். நான்காம் நரம்பினை 'நட்பு' என்றும் மூன்றும் ஆறும் நரம்புகளைப் 'பகை' என்றும், இரண் டாம் ஏழாம் நரம்புகளை 'இணை' என்றும் கூறுவர்.

முற்குறித்த ஏழிசைகளும் மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூவகைத் தானங்களிலும் நின்று மூவகை

இயக்கம் உடையனவாய் இசைப்பன. மெலிவு, சமன், வலிவு என்ற இம்மூன்றையும் மூவகையியக்கம் என்றும் மூவகைத்தானம் என்றும் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். இம் மூன்றினையும் பிற்காலத்தார் வழக்கின்படி முறையே மந்தரம், மத்திமம், தாரம் எனச் சேக்கிழாரடிகள் வழங்கியுள்ளார்.

வீணை நரம்பு மெலிவுத்தானத்திலேயுள்ள குரல் இசைக்கு இசை கூட்டப்பட்டிருந்தால், அதன் சரிபாதி நரம்பிலே சம இசையாகிய குரலும், அதன் நான்கி லொரு கூற்றிலே உச்ச இசையாகிய குரலும், மூன்றி லொரு கூற்றிலே குரலுக்கு ஐந்தாம் இசையாகிய இளியும் ஒலிக்கும். ஏழிசைகளும் படிப்படியாக மேன்மேல் உயர்ந்து செல்லும் இசைநிரலை 'ஆரோசை' எனவும், படிப்படியாகத் தாழ்ந்து செல்லும் இசை நிரலை 'அமரோசை' எனவும் சேக்கிழார் வழங்குவர். இவ்விரண்டினையும் முறையே ஏற்றம் இறக்கம் என்னும் பொருளினவாகிய ஆரோகணம் அவரோகணம் என்ற சொற்களால் வழங்குவர் இக்காலத்தார்.

இசைச் சுரங்கள் இரண்டிற்கு இடையேயமைந்த ஓசை வேறுபாட்டினை அளத்தற்கு அமைந்த நுண்ணிய இசையளவினைச் சுருதி யென்பர். சுருதி, அலகு, மாத்திரை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். ஏழிசை களிலும் அமைந்த சுருதிகளின் தொகை இருபத் திரண்டு, நுண்ணிய இசைக் கூறுபாடுகளாகிய இச் சுருதிகள் நான்கு கூடி நிற்பது முற்றிசை எனப்படும். இது ஓரலகும் மூவலகும் என இரண்டாய்ப் பிரிந்த நிலையில் ஓரலகினைக் 'குற்றிசை' யெனவும், மூவல கினைப் 'பற்றிசை' எனவும் கொள்ளலாம். ஓரலகாகிய குற்றிசை இரண்டு கூடி நிற்பது 'நெட்டிசை' யெனப் படும். பற்றிசையாகிய மூன்று சுருதியிலிருந்து குற்றிசை யாகிய ஒரு சுருதியை நீக்கினால் எஞ்சி நின்ற இரு சுருதி

யும் 'விதியிசை' யெனப்படும். இதனைப் பிரமாண சுருதி என்பர் வட நூலார். சட்ச பஞ்சமமாகிய கிளை முறைப் படி பதினொரு சுருதிகளும், சட்ச மத்திமமாகிய நட்பு முறைப்படி பதினொரு சுருதிகளும் பிறப்பன. மேற் குறித்த இருபத்திரண்டு சுருதிகளே பழந்தமிழ் இசை மரபில் வழங்கிய இருபத்திரண்டு இசை நிலைகளாகும்.

இவ் விருபத்திரண்டு சுருதிகளையும் பன்னிரண்டு இராசி வீடுகளில் வைத்து ஆராய்ந்து இசை நுட்பம் அறியும் முறை பழந்தமிழர் கண்டதாகும். சட்சம் நீங்க லாக எஞ்சியுள்ள பதினொரு வீட்டிலும் நட்பு முறையிற் பிறந்த சுருதி ஒன்றும் கிளை முறையிற் பிறந்த சுருதி ஒன்றும் ஆக இரண்டிரண்டு சுருதிகள் நிற்பன. இங்ஙனம் ஒரு வீட்டினுள் நிற்கும் நட்பு, கிளை என்னும் இருவகைச் சுருதிகளுக்கும் இடையே யமைந்த வேறு பாடு, முற்குறித்த பிரமாண சுருதியாகிய ஈரலகாகும். இச்சுருதி அளவிற் சிறியதாதலின் ஒரு வீட்டில் அமைந்த நட்பு கிளையென்னும் இருவகைச் சுருதிகளை யும் கமக முறையினாலே வேறுபாடின்றிப் பயன் படுத்திக் கொள்வர் இசைவாணர்.

தாரக்கிரமத்தில் 4, 4, 4, 1, 4, 4, 1 எனவும், குரற்கிரமத்தில் 4, 3, 4, 2, 4, 3, 2 எனவும், இளிக் கிரமத்தில் 4, 3, 2, 4, 4, 3, 2 எனவும் இருபத்திரண்டு சுருதிகளும் ஏழிசைகளாகப் பிரிந்து நிற்பன என்பர் யாழ் நூலார். ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என எழுத்தாற் குறிக்கப்படும் ஏழிசைகளுக்கும் முறையே 4, 3, 2, 4, 4, 3, 2 என்னும் சுருதிகள் உரியன எனக்கூறுவர். இளிக் கிரமத்தின் அலகுகள் இளிமுதலாக 4, 3, 2, 4, 4, 3, 2 என நின்றன. எனவே குரல் முதலாக எண்ணப்படும் ஏழிசைகளும் முறையே 4, 4, 3, 2, 4, 3, 2 என்னும்

சுருதிகளைப் பெறுவன என்பது நன்கு புலனாகும். இங்குக் குறித்த சுருதிகளின் பகுப்பு முறையினை,

'குரல்துத்தம் நான்கு, கிளைமூன்று, இரண்டாம்
குரையா உழை, இளி நான்கு—விரையா
விளரியெனின் மூன்று, இரண்டு தாரமெனச்
சொன்னார்
களரிசேர் கண்ணுற்றவர்'

எனச் சிலப்பதிகாரவுரையில் மேற்கோளாக வரும் பாடல் நன்கு புலப்படுத்தும். இதனை ஊன்றி நோக்குங்கால், இளிக்கிரமத்து இளி, விளரி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை என்னும் ஏழிசைகளுக்கு அமைந்த சுருதிப்பகுப்பும், இக்காலத்தில் சட்சம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என வழங்கப்படும் ஏழிசைகளுக்கமைந்த சுருதிப்பகுப்பும் ஒரு நிரலையே குறிக்கும் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

குறிப்பிட்ட ஓர் இராகத்திற்கு ஆரோசையிலும் அமரோசையிலும் இன்ன சுரங்கள் வருவன என நிச்சயித்து நிறுத்துவது பாலைநிலை எனப்படும். அவ்வாறு நிறுத்திய சுரங்களிலே முதல், முறை, முடிவு, நிறை, குறை, கிழமை, வலிவு, மெலிவு, சமன் என்பவற்றை அறிந்து இசைப்புலவன் வைத்த தாளத்திற்குப் பொருந்த இராகத்தினை ஆளத்தி செய்து பாடுதல் பண்ணுநிலை எனப்படும். மேற்செம்பாலை, செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப்பாலை என வரும் ஏழ்பெரும்பாலைகளும்,[1]

1. மேற்செம்பாலையினை மேசகல்யாணி எனவும், செம்பாலையினை அரிகாம்போதி எனவும், படுமலைப்பாலையினை நடபைரவி எனவும், செவ்வழிப்பாலையினைச் சுத்ததோடி எனவும், அரும்பாலையினைத் தீரசங்கராபரணம் எனவும், கோடிப்பாலையினைக் கரகரப்பிரியா எனவும், விளரிப்பாலையினை அநுமத்தோடி எனவும் கொள்வர் யாழ் நூலார்.

இவற்றின் அந்தரங்களாகத் தோன்றும் அந்தரச் செவ்வழி, அந்தரவிளரி, அந்தரப்படுமலை, அந்தரக் கோடி, அந்தரச்செர்பாலை என்னும் ஐந்து சிறுபாலைகளும் ஆகப் பன்னிரண்டு சுரக்கோவைத் தொடர் நிலைகளைப் பண்டைத்தமிழ் மக்கள் கண்டுணர்ந்து 'பன்னிருபாலைகள்' எனப்படும் இவற்றின் அடியாகப் பல்வேறு பண்களைத் தோற்றுவித்து இசைவளர்த்தார்கள் என்பது சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன் உரைகளாலும் அறியப்படும்.

பழந்தமிழர் கண்டுணர்த்திய பன்னிருபாலைகளைத் தாரக்கிரமர், குரற்கிரமம், இளிக்கிரமம் முதலிய எல்லாக் கிரமங்களிலும் இசைக்கலாம். கிரகசுரம் மாற்றுதல் என்னும் பாலைத்திரிபினால் பல்வேறு பண்கள் தோன்றுவன என்பதும், தமிழ்ப்பண்கள் நூற்றுமூன்றும் ஏழ்பெரும்பாலை ஐஞ்சிறு பாலையாகிய இப் பன்னிரு பாலைகளிலிருந்தே தோன்றின என்பதும், "பன்னிருபாலையின் உரு, தொண்ணூற்றொன்றும் பன்னிரண்டுமாய்ப் பண்கள் நூற்றுமூன்றாதற்குக் காரணமாம் எனக்கொள்க" என அரும்பதவுரையாசிரியரும், "இவ்வேழு பெரும்பாலையினையும் முதலடுத்து நூற்று மூன்று பண்ணும் பிறக்கும்" என அடியார்க்கு நல்லாருங் கூறுதலால் நன்கு விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதையில் இசைப் பாட்டினைப் பாடித்தரும் கவிஞனது இயல்பினை விரித்துரைக்குமிடத்து, "இசைப்புலவன் ஆளத்தி வைத்த பண்ணீர்மையை முதலும் முடிவும் நிறையும் குறையும் கிழமையும் வலிவும் மெலிவும் சமனும் வரையறையும்

நீர்மையும் என்னும் பதினொரு பாகுபாட்டினானும் அறிந்து, அறிந்தவண்ணம் அவன் தானறிநிலையில் எய்தவைத்த நிறம் தன் கவியினிடத்தே தோன்ற வைக்க வல்லனாய்" என அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கியுள்ளார். இதன்கண் பண் என்பது, முதல், முறை, முடிவு, நிறை, குறை, கிழமை, வலிவு, மெலிவு, சமன், வரையறை, நீர்மை என்னும் இப்பதினொரு பாகுபாட்டினாலும் ஆராய்ந்தறியப்படும் இலக்கணங்களையுடையது என்னும் உண்மையினிது புலனாதல் காணலாம். வடமொழியில் இராகங்களுக்கு உரியனவாக, கிரகம், அம்சம், மந்தரம், தாரம், நியாசம், அபந்யாசம், சந்யாசம், விந்யாசம், பகுத்வம், அற்பத்வம் எனப் பத்திலக்கணங்கள் கூறப்பட்டன என்பர்.

இசைத் தமிழ்நூலில் 'முதல்' என்பது, இசைப் பாட்டின் முதலில் எடுக்கும் சுரத்தைக் குறிக்கும். இதனைக் கிரகம் என்பர் வடநூலார். 'கிழமை' என்பது, பலமுறை வருதற்குரிய சுரமாகும். இது வடமொழியில் அம்சம் என்றும் ஜீவசுரம் என்றும் வழங்கும். கீதத்தை முடிக்குஞ் சுரத்தை நியாசம் எனவும், இராகத்தின் இடையிலுள்ள முடிவைச் செய்யும் சுரத்தை 'அபந்யாசம்' எனவும், கீதத்தினது முதற்பகுதியின் இறுதியிலுள்ள சுரத்தைச் 'சந்யாசம்' எனவும், கீதப்பகுதியின் முதற்கூற்றின் இறுதியிலுள்ள சுரத்தை 'விந்யாசம்' எனவும் வழங்குவர் வடநூலார். மேல் நால் வகைப்படக் குறித்த முடிக்குஞ் சுரங்களை யெல்லாம் 'முடிவு' என ஒன்றாக அடக்கிக் கூறுவர் இசைத்

தமிழ் நூலார். தமிழில் நிறை, குறை, மெலிவு, வலிவு என வழங்குவனவற்றை முறையே பதத்வம், அற்பத்வம், மந்தரம், தாரம் என வழங்கும் வடநூற் குறியீடுகளோடு ஒத்தனவாகக் கொள்ளலாம். சமன் என்பது சமசுரங்களைக் குறிக்கும். முறை என்பது இசைச் சுரங்கள் பயின்றுவரும் முறையைக் குறிக்கும். வரையறையென்பது, ஒருபண் வேறொரு பண்ணோடு மயங்காமற் காத்தற்குக் கூறும் இலக்கணம். நீர்மை என்பது, சொல்லாற் கூறமுடியாமல் உய்த்துணர்வால் உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க இராகபாவம் போன்ற பண்ணீர்மையைக் குறிக்கும். பண்களுக்கு உரியனவாக அடியார்க்கு நல்லார் குறித்த பத்தனுள் இலக்கணங்களுள் வரையறையும் நீர்மையும் நீங்கலாக எஞ்சிய ஒன்பதும் திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில் இசைத் தமிழ்ப் பண்களுக்குரிய இலக்கணங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. இவை ஒன்பதினையும்,

எண்ணிடை யொன்றினர் இரண்டினர் உருவம்
எரியிடை மூன்றினர் நான் மறையாளர்
மண்ணிடை ஐந்தினர் ஆறினர் அங்கம்
வகுத்தனர் ஏழிசை எட்டிருங்கலை சேர்
பண்ணிடை ஒன்பதும் உணர்ந்தவர் பத்தர்
பாடிநின் றடிதொழ மதனனை வெகுண்ட
கண்ணிடைக் கனலினர் கருதிய கோயில்
கழுமலம் நினையநம் வினையகரி சறுமே.

என்னும் திருக்கழுமலத் திருப்பதிகத்திலே 'பண்ணிடை ஒன்பதும்' என ஆளுடையபிள்ளையார் குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம். மேற்காட்டிய திருப்பாடலில் 'ஏழிசை எட்டிருங்கலைசேர்பண்' என்றமை

யால் இணை கிளை, பகை, நட்பு என்னும் நான்கினையும் ஆராய்ந்து இசைபுணருங் குறிநிலையெய்த நோக்கி, ஏழிசையினையும் பாலையாக நிறுத்தியபின், எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு என்னும் எண்வகைத் தொழிலினாலும் பண்ணி யமைத்த பண்ணானது மேற்குறித்த ஒன்பது இலக் கணத்தாலும் உணர்தற்பாலதென்பது நன்கு புலனும். 'எட்டிடங்களை' என்பன யாழ்க்கருவியிலே இசை எழுப்புதற்குச் செய்யும் பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னும் எட்டினையும், இசை நிலையின் தீதின்மை ஆராய்தற்குச் செய்யும் வார்தல், வடித்தல் உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடை என்னும் எட்டினையும் ஒருங்கே குறிக்கும் எனக்கொள்வர் யாழ் நூலாசிரியர்.

'பண்களாவன பாலையாழ் முதலிய நூற்று மூன்று' என்றார் பரிமேலழகர். ஈரிரு பண்ணும் எழுமூன்று திறனும்' என்பது பிங்கலந்தை. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி இவை நான்கும் பெரும்பண்கள், நாற்பெரும் பண்ணுக்கும் இருபத்தொரு திறங்கள் கூறப்பட்டன. பாலையாழ்த்திறன் 5, குறிஞ்சியாழ்த் திறன் 8, மருதயாழ்த்திறன் 4, செவ்வழியாழ்த்திறன் 4, ஆக 21; இவ்விருபத்தொன்றும் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என வகைக்கு நான்காய் எண் பத்துநான்காகும். \ இசைச் சுரங்களின் மாத்திரை வேறுபாட்டினாலே முற்குறித்த ஒவ்வொரு பண்ணும் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என நால் வகைச் சாதியாமின என்ற நுட்பத்தை யாழ் நூலிற் காணலாம். இங்குச் சுட்டிய பழந்தமிழ்ப் பண்கள்

நூற்றுமூன்றின் அமைப்பினையும் வகைமுறைமையினையும் யாழ்நூல் 'பண்ணியல்' என்ற பகுதியில் அருண்மிகு விபுலாநந்த அடிகளார், சிலப்பதிகார வுரை, பிங்கலந்தை முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களின் சான்றுகாட்டிப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி விளக்கியுள்ளார்கள்.

பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்னும் நாற்பெரும் பண்களும் அகம், புறம், அருகு, பெருகு என்னும் நால்வகை நிலையால் நானான்கு பதினாறுவன.

அகம்	புறம்	அருகு	பெருகு
1. பாலையாழ்	2. [illegible]கவகாளி	3. திரு[illegible] ராகம்	4. [illegible]ாகராக[illegible]
5. குறிஞ்சி யாழ்	6. செந்து	7. மண்டலியாழ்	8. அரி
9. மருதயாழ்	10. ஆகரி	11. சாயவேளர் கொல்லி	12. இன்னரம்
13. செவ்வழி யாழ்	14. வேளாவளி	15 சீராகம்	16. சந்தி

இவற்றுட் பாலையாழ்க்குரிய திறங்கள்: அராகம், நேர்திறம், உறுப்பு, குறுங்கலி, ஆசான் என்பன.

	அகம்	புறம்	அருகு	பெருகு
அராகம்	17. தக்கராகம்	18. அந்தாளி பாடை	19. அந்தி	20. மன்ற
நேர்திறம்	21. நேர்திறம்	22. வராடி	23. பெரிய வராடி	24. சாயரி
உறுப்பு	25. பஞ்சமம்	26. திராடம்	27. அழுங்கு	28. தனசி
குறுங்கலி	29. சோம ராகம்	30. மேக ராகம்	31. துக்க ராகம்	32. கொல் வ
ஆசான்	33. காந்தாரம்	34. சிகண்டி	35. தேசாக் கரி	36. சுருதி காந்த

குறிஞ்சியாழ்த்திறங்கள் நைவளம், காந்தாரம், பஞ்சுரம், மலை, மருள், அயிர்ப்பு, அரற்று, செந்திறம் என்பன.

	அகம்	புறம்	அருகு	பெருகு
வளம்	37. நட்டபாடை	38. அந்தாளி	39. மலகரி	40. விபஞ்சி
ந்தாரம்	41. காந்தாரம்	42. செருந்தி	43. கௌடி	44. உதயகிரி
ஞ்சுரம்	45. பஞ்சுரம்	46. பழம்பஞ்சுரம்	47. மேகராகக்குறிஞ்சி	48. கேதாளிக்குறிஞ்சி
மலை	49. கௌவாணம்	50. பாடை	51. சூர்துங்கராகம்	52. நாகரி
ருள்	53. மருள்	54. பழந்தக்கராகம்	55. திவ்வியவராடி	56. முதிர்ந்த இந்தளம்
ர்ப்பு	57. அறுத்திர பஞ்சமம்	58. தமிழ்க்குச்சரி	59. அருட்புரி	60. நாராயணி
ற்று	61. குறிஞ்சி	62. நட்டராகம்	63. இராமக்கிரி	64. வியாழக்குறிஞ்சி
ந்திறம்	65. செந்திறம்	66. தக்கணாதி	67. சாவகக்குறிஞ்சி	68. ஆநந்தை

மருதயாழ்த்திறங்கள் நவிர், வடுகு, வஞ்சி, செய்திறம் ன்பன.

	அகம்	புறம்	அருகு	பெருகு
ர்	69. தக்கேசி	70. கொல்லி	71. ஆரியகுச்சரி	72. நாகதொனி
கு	73. இந்தளம்	74. சாதாளி	75. தமிழ்வேளர்கொல்லி	76. காந்தாரபஞ்சமம்
சி	77. பாக்கழி	78. தத்தளபஞ்சமம்	79. மாதுங்கராகம்	80. கௌசிகம்
ப்திறம்	81. பியந்தை	82. சீகாமரம்	83. சாரல்	84. சாங்கி [illegible]

செவ்வழியாழ்த்திறங்கள் நோதிறம், பெயர்திறம், யாமை முல்லை என்பன.

	அகம்	புறம்	அருகு	பெருகு
நோதிறம்	85. குறண்டி	86. ஆரிய வேளர் கொல்லி	87. தனுக் காஞ்சி	88. வியங் த
பெயர் திறம்	89. யாழ் பதம்	90. தாளி	91. சொண் டைக்கிரி	92. சீவ
யாமை	93. யாமை	94. சாளர் பாணி	95. நாட்டம்	96. தாஇ
முல்லை	97. முல்லை	98. சாதாரி	99. பைரவம்	100. காஞ்

மேற்குறித்த நூறு பண்களுடன் 101. தாரப் பண்டிறம், 102. பையுள்காஞ்சி, 103. படுமலை என்னும் திறங்கள் மூன்றையும் சேர்க்கப் பண்கள் நூற்று மூன்றாயின. இப்பகுப்பு முறைக்குரிய விளக்கத்தை யாழ்நூலிற் காணலாம்.

நூற்று மூன்று பண்கள் எனப்பகுக்கப்பெற்ற இப்பண்களுள்ளே தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அமைந்தவை இருபத்து மூன்று. அவையாவன :

(13) செவ்வழி (49) கொல்லிக் கௌவாணம்
(17) தக்கராகம்
(21) நேர்திறம்-புறநீர்மை (54) பழந்தக்கராகம்
(25) பஞ்சமம் (61) குறிஞ்சி
(33, 41?) காந்தாரம் (62) நட்டராகம்
(37) நட்டபாடை (64) வியாழக்குறிஞ்சி என்பனவாம்.
(38) அந்தாளிக்குறிஞ்சி (65) செந்திறம்-செந்துருத்தி
(46) பழம்பஞ்சுரம் (69) தக்கேசி
(47) மேகராகக் குறிஞ்சி (70) கொல்லி

(73) இந்தளம் (81) பியந்தை
(76) காந்தாரபஞ்சமம் (82) சீகாமரம்
(80) கௌசிகம் (98) சாதாரி
என்பனவாம்.

மேற்குறித்த இருபத்து மூன்று பண்களும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் தேவார ஆசிரியர்களாலேயே இசையமைத்துப் பாடப்பெற்ற தனிச் சிறப்புடையன. மேலும், தேவாரத் திருப்பாடல்களில் 1. பாலையாழ், 6. செந்து, 9. மருதம் 13. முல்லையாழ்-செவ்வழி, 25. பஞ்சமம் 33. காந்தாரம், 45. பஞ்சுரம், 53. மருள், 61 குறிஞ்சி, 70. கொல்லி, 82. காமரம் என்பனவும், நேரிசை, நந்திசை, பிறழ் என்பனவும் பண்ணின் பெயர்களாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பிற்கூறிய மூன்றும் நூற்று மூன்று பண்களைக் குறிக்கும் பெயர் வரிசையிற் காணப்படவில்லை. ஏனையவை நூற்றுமூன்று என்னும் பகுப்பில் அடங்கியனவே. இக்குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், நூற்று மூன்று என வழங்கும் பண்கள் தேவார ஆசிரியர் காலத்திற்கு முற்பட்ட தொன்மையுடையன என்பது நன்கு புலனும்.

ஏழு சுரங்களால் ஆகிய இராகங்களைப் பண் என்றும், ஆறு சுரங்களால் ஆகியவற்றைப் பண்ணியல் என்றும், ஐந்து சுரங்களால் ஆகியவற்றைத் திறம் என்றும், நான்கு சுரங்களால் ஆகியவற்றைத் திறத்திறம் என்றும் வழங்குதல் மரபு. இவற்றை முறையே சம்பூரணம், ஷாடவம், ஔடவம், சதுர்த்தம் என வடமொழிப் பெயரால் வழங்குதலும் உண்டு. திறம் என்ற சொல் பெரும்பண் நீங்கலாக ஏனைய பண்ணியற்

1. 1-103-10, 2-81-5, 5-12-10, 5-45-4. 6. 1-101-2, 1-114-11, 2-51-11, 2-82-9. 9. 6-35-8. 13. 1-63-7, 1-132-7, 5-12-10. 25. 4-29-3. 33. 1-130-6, 6-9-2, 45. 3-14-3, 3-104-4. 53. 1-46-1, 1-66-8, 3-71-7. 61. 1-12-10. 70 4-49-6. 82. 1-47-5. நேரிசை 1-75-3, 2-53-10. நந்திசை 1-104-6. பிறழ் 4-8-5

நிறம், திறம், திறத்திறம் என்னும் முத்திறங்களையும் குறிக்கும் பெயராகும். நூற்று மூன்று பண்கள் என்புழி மேற்குறித்த பண்ணுந் திறமும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் 'பண்' என்ற பெயரால் வழங்கும் வழக்கமுண்மை இனிது புலனும்.

ஓர் இராகத்திற்குரிய ஏழு இசைச் சுரங்களில் ஒவ்வொரு சுரத்தையும் கிழமையாக (சீவசுரமாக)க் கொண்டு, மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூவகைத் தானங்களிலும் பாடுமிடத்து, அவ்விராகம் மூவேழ் துறைகளாக (இருபத்தொரு திறங்களாக), விரிவு பெறும். இவ்வாறு பண்டை இசைத்தமிழ் வல்லோர் ஒரே பண்ணினை இருபத்தொரு துறைகளாக விரிவு படுத்திப் பாடியுள்ளார்கள். புறநானூற்றில் 152-ஆம் பாடல் வல்வில் ஓரியை வன்பரணர் பாடியதாகும். அதன்கண்,

'மூவேழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி'

என்ற தொடர் அமைந்துளது. இதற்கு 'இருபத்தொரு பாடற்றுறையும் முறையாற்பாடி முடித்து' எனப் பொருள் வரைந்த பழைய உரையாசிரியர், "மூவேழ் துறைகளையும் என்றது, வலிவு, மெலிவு, சமம் என்னும் மூன்று தானத்திலும் ஒவ்வொன்றில் ஏழு தானம் முடித்துப் பாடும் பாடற்றுறையை" என விளக்கமும் எழுதியுள்ளார்.

இங்ஙனம் ஏழு சுரங்கள் நிறைவுபெற்றுள்ள பெரும் பண்களுள் ஒன்றினை மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூன்று தானங்களிலும் அமைத்துப் பாடுங் காலத்து அப்பண்ணானது மூவேழு (இருபத்தொரு) இசைத்துறைகளாக விளங்கித் தோன்றும். இவ்வாறு ஒரு பண்ணின் சாயல் அனைத்தும் தெளிவாகப் புலப் படும் முறையில் அதனை மூன்றுதானங்களிலும் வைத்து

இருபத்தொரு துறைகளாக இசைத்துக்காட்டும் நோக்கத்துடன் இருபத்தொரு நரம்புகள் கட்டப்பெற்ற யாழ்க்கருவி பேரியாழ் என்பதாகும். இந்நுட்பம் 'மூவேழ் துறையும்' என மேற்காட்டிய தொடர்க்கு 'அன்றி இருபத்தொரு நரம்பால் தொடுக்கப்படும் பேரியாழ் எனினும் அமையும்,' எனப் பழைய உரையாசிரியர் கூறிய மற்றொரு விளக்கத்தால் உய்த்துணரப் படும்.

மேலே குறித்த வண்ணம் ஒவ்வொரு பண்ணிற்கும் உரிய முழு அமைப்பினையும் விரித்து விளக்கும் முறையில் இருபத்தொரு இசைத்துறைகளையுங் குழல் யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளில் இசைத்துக் காட்டவல்ல இசையாளர் பலர் பண்டைநாளில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர். இச்செய்தி,

" குழலினும் யாழினுங் குரல்முதல் ஏழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பாண் இருக்கையும்"

(இந்திர, 35-7)

எனவரும் சிலப்பதிகாரத் தொடராலும்,

" துளைக் கருவியானும் நரப்புக் கருவியானும் குரல் முதலாயுள்ள ஏழிசையினும் சரிகம பதநி என்னும் ஏழெழுத்தினையும் மூவகை வங்கியத்திலும் நால்வகை யாழினும் பிறக்கும் பண்களுக்கு இன்றியமையாத மூவெழு திறத்தையும் இசைத்துக் காட்டவல்ல பெறுதற்கரிய இசைமரபை யறிந்த குழலர் பாணர் முதலிய இசைக்கரர் இருக்குமிடங்களும்" என அடியார்க்கு நல்லார் இத்தொடர்க்கு எழுதிய உரையாலும் நன்கு புலனும். இவ்வாறே,

" இசைபெறு திருவின் வேத்தவை யேற்பத்
துறைபல முற்றிய பைதீர் பாணரொடு"

[மலைபடு—39, 40]

என்ற தொடர், ஒவ்வொரு பண்ணும் மூவகைத்தானத்தும் பல துறைகளிலும் இசைக்கப்பெறும் என்ற நுட்பத்தை இனிது விளக்குதல் காணலாம்.

மேலே குறித்தவண்ணம் ஒவ்வொரு பண்ணையும் இருபத்தொரு இசைத் துறைகளிற் பாடிமுடிக்கும் இசைமுறை ஆளுடையபிள்ளையார் காலத்திலும் வழக்கில் இருந்தது. இவ்விசைத் துறைகளையெல்லாம் இசைத்துக்காட்டத் தக்கவாறு திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய இயலிசைத் திருப்பதிகங்கள் அமைந்திருந்தன. இச்செய்தி,

கஞ்சத்தே னுண்டிட்டே களித்துவண்டு சண்பகக்
காவினே தேனே போராருங் கழுமல நகரிறையைத்
தஞ்சைச் சார் சண்பைக்கோன் சமைத்த நற்கலைத்துறை
தாமே போல்வார் தேனேரார் தமிழ் விரகன மொழிகள்
எஞ்சத்தேய் வின்றிக்கே யிமைத்திசைத் தமைத்தகொண்
டேழே யேழே நாலேமூன் றியலிசை யிசை யியல்பா
வஞ்சத்தேய் வின்றிக்கே மனங்கொளப் பயிற்றுவோர்
மார்பே சேர்வாள் வானோர்சீர் மதிநுதல் மடவரலே.
(1—126—11)

எனவரும் திருக்கடைக்காப்பால் இனிது விளங்கும்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அமைந்த பண்களைத் திணைவேறுபாடுபற்றியும், அகம் - புறம் - அருகு-பெருகு என்னும் சாதி வேறுபாடு பற்றியும் வகுத்து நிறுத்திப் பின்பு அவ்வப் பண்களின் உள்நின்ற சுவை யிதுவெனக் குறித்துத் திருமுறை யெண்ணும் பதிகவெண்ணும் தந்து, திருநேரிசை, திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம், யாழ்முரி என்னும் இவற்றை அடுத்து வைத்துப் பின்வருமாறு அட்டவணைப் படுத்திக் காட்டுவர் யாழ் நூலாசிரியர்.

தேவாரத்தில் வரும் பண்களின் அட்டவணை

ணை ரும் ண்	திறம்	அகநிலை	புறநிலை	அருகியல்	பெருகியல்
பாலை	அராகம் நேர்திறம் உறுப்பு	17. தக்கராகம் 21. புறநீர்மை 25. பஞ்சமம்			
குறிஞ்சி	நைவளம்	37. நட்டபாடை	38. அந்தாளி		
	காந்தாரம்	41. காந்தாரம்			
	பஞ்சுரம்		46 பழம் பஞ்சுரம்	47. மேகராகக் குறிஞ்சி	
	படுமலை மருள்	49. கௌவாணம்	54. பழந்தக்கராகம்		
	அராற்று	61. குறிஞ்சி	62. நட்டராகம்		64. வியாழக் குறிஞ்சி
	செந்திறம்	65. செந்துருத்தி			
மருதம்	நவிர் வடுகு வஞ்சி	69. தக்கேசி 73. இந்தளம்	70. கொல்லி		76. காந்தார பஞ்சமம்
	செய்திறம்	81. பியந்தை	82. சீகாமரம்		80. கௌசிகம்
13 செவ்வழி	முல்லை		98. சாதாரி		

பண்களின் சுவை (இரத) அடைவு

பண்	திருமுறை எண்	பதிக எண்	சுவை (இரதம்)
தக்கராகம்	1	23-46	பெருமிதம், மருட்கை
	7	13-16	பெருமிதம்
புறநீர்மை	3	118-123	உவகை, மருட்கை
	7	83-85	மருட்கை
பஞ்சமம்	3	56-66	உவகை
	7	97-100	உவகை

37. நட்டபாடை	1	1-22	உவகை, மருட்கை
	7	78-82	பெருமிதம்
38. அந்தாளிக் குறிஞ்சி	3	124,125	சமநிலை
41. காந்தாரம்	2	54-82	பெருமிதம், மருட்கை
	4	2-7	,, ,,
	7	71,75	,, ,,
46. பழம்பஞ்சுரம்	4	14,15	மருட்கை
	7	47-58	அச்சம், அவலம்
47. மேகராகக் குறிஞ்சி	1	129-135	உவகை, மருட்கை
49. கொல்லிக் கௌவாணம்	3	42	உவகை
	7	38-46	மருட்கை, பெருமிதம்
54. பழந்தக்கராகம்	1	47-62	அவலம், மருட்கை
	4	12,13	அவலம்
61. குறிஞ்சி	1	75-103	உவகை, மருட்கை
	4	21	பெருமிதம் உவகை
	7	90-94	உவகை
62. நட்டராகம்	2	97-112	உவகை, மருட்கை
	7	17-30	பெருமிதம், உவகை
64. வியாழக் குறிஞ்சி	1	104-128	பெருமிதம்
	7	95	பெருமிதம்
69. தக்கேசி	1	63-74	அச்சம், உவகை
	7	54-70	அவலம், உவகை
70. கொல்லி	3	24-41	மருட்கை, இளிவரல்
	4	1	அவலம்
	7	31-37	மருட்கை
73. இந்தளம்	2	1-39	பெருமிதம், மருட்கை
	4	16-18	,, ,,
	7	1-12	அச்சம், உவகை
76. காந்தார பஞ்சமம்	3	1-23	உவகை, மருட்கை
	4	10,11	மருட்கை
	7	77	,,
80. கௌசிகம்	3	43-55	அவலம், மருட்கை, உவகை
	7	96	அவலம்

பியந்தைக் காந்தாரம்	2	83-96	மருட்கை
	4	8	”
	7	76	சமநிலை
சீகாமரம் ..	2	40-53	அவலம், மருட்கை
	4	19, 20	” ”
	7	86-89	” ”
சாதாரி	3	67-117	அச்சம், பெருமிதம், உவகை
	4	9	பெருமிதம்,
செவ்வழி	2	113-122	மருட்கை
நேரிசை	4	22-79	அவலம்
விருத்தம்	4	80-113	சமநிலை, மருட்கை
க்குறுந்தொகை	5	1-100	பெருமிதம், மருட்கை
த்தாண்டகம்	6	1-99	பெருமிதம், மருட்கை, அவலம், இளிவரல்
ம்முரி	1	136	உவகை

தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் அவற்றின் பண்ணமைதிகளும் இடைக்காலத்திற் போற்றுவாரின்றி அருகிய நிலையிலே சோழ மன்னனொருவன் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரின் துணைகொண்டு தில்லையில் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத்தேடிக் கண்டு தொகுத்து முறைப்படுத்தினமையால் திருமுறை கண்ட சோழன் எனப் போற்றப்பெற்றான் என்ற வரலாறு முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. அவ்வேந்தன், திருவெருக்கத்தம்புலியூரில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபிற் பிறந்து இசைத்துறையில் வல்ல பாடினியா ரொருவரைக்கொண்டு தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குரிய பழைய பண் முறைகளை அடியொற்றி இசை வகுக்கச் செய்தனன். அங்ஙனம் வகுக்கப்பெற்ற தேவாரப் பண்முறை கி. பி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் நாட்டில் சிறப்பாக நிலைபெற்று வழங்கியது. கி பி. 1210-1241-ல் வடநாட்டில் தௌலதாபாத் தேவகிரிராச்சியத்தில் சிம்மண ராச சபையில்

அவைக்களப் புலவராக விளங்கியவர் சாரங்கதேவர். இவர் தமிழ்நாட்டில் யாத்திரை செய்து இங்கு வழங்கும் தேவாரப் பண்களை நன்குணர்ந்தவர். இவர் தாம் இயற்றிய சங்கீத ரத்தஞகரம் என்னும் இசைநூலில் தேவாரப் பண்கள் சிலவற்றின் இலக்கணங்களைப் பொன்னேபோல் போற்றி வைத்துள்ளார். தக்க ராகத்தின் விபாஷையாகிய தேவாரவர்த்திநீ என்றும், மாளவ கைசிகமாகிய தேவாரவர்த்தநீ என்றும் தக்க ராகம், கௌசிகம் ஆகிய தேவாரப்பண்களை இவர் முறையே குறித்துள்ளமை காணலாம். எனவே தேவாரத் திருப்பதிகங்களை முன்னோர் வகுத்த பண் முறைப்படி இக்காலத்திலும் பாடிக்கேட்டு மகிழ்தற்குரிய வழிமுறைகளை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளுதற்குச் சாரங்கதேவர் இயற்றிய சங்கீத ரத்தஞகரம் பெரிதும் துணைபுரியுமெனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.

தேவாரப் பதிகங்களுக்குப் பண்வகுத்த காலத்து இசை முறையும் சாரங்கதேவர் இயற்றிய சங்கீத ரத்தஞகரத்திற் கூறப்பட்ட தேவாரப் பண்களின் இசைமுறையும் இடைக்காலத்து இசைமரபு எனப்படும். இவ்விசைமரபு கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ்நாட்டில் அழிவெய்தாதிருந்தது. பின்பு தஞ்சையில் மகாராட்டிர ஆட்சியில் ஏற்பட்ட பிறநாட்டு இசைக்கலப்பினாலும் பிறமொழி யிசைப்பாடல்களைப் பாடும் பழக்கம் இசைவாணர்பால் பெருக நிலைபெற்றமையாலும் இசைத்தமிழ்ப் பனுவல்களாகிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை அவற்றிற்குரிய பண்முறையிற் பாடும் முறை மறந்து பழைய தமிழ்ப் பண்ணுருவங்கள் சிதைந்து மறையும் நிலையையெய்தின. எனவே பிற்காலத்தில் தேவாரப் பதிகங்களை அவற்றுக்குரிய பண்களிற் பாடும் தலைமுறையினராகிய இசையாளர் அருகினர். எனினும் திருக்கோயில்களிலும் திருமடங்

களிலும் பணிபுரிந்த ஓதுவார்கள் சிலர், இன்ன இன்ன பண்ணமைந்த பதிகங்களை இன்ன இன்ன இராகங்களிற் பாடுதல் வேண்டும் எனத் தமக்குள் ஒருவரையறை செய்துகொண்டனர் எனத் தெரிகிறது.

தேவாரத்திற் பயின்ற பண்களைப் பகற்பண், இராப்பண், பொதுப்பண் என மூவகையாகப் பகுத்து, அவை முறையே இன்ன இன்ன நேரங்களிற் பாடுதற்குரியன என்பதும், இன்ன இன்ன பண்ணமைந்த பதிகங்களை இக்காலத்தில் வழங்கும் இன்ன இன்ன இராகங்களிற் பாடுதல் வேண்டும் என்பதும் ஆகிய தேவாரப் பண்முறைக் குறிப்பொன்று திருவாவடுதுறை யாதீனத்திலுள்ள ஏட்டுப் பிரதியொன்றில் இருப்பதாக ஆசிரியப் பெருந்தகை பொன்னோதுவாரவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.[1] அக்குறிப்பு பின்வருமாறு:

பகற்பண்கள் பத்து; இவை ஒவ்வொன்றினுக்கும் முறையே மும்மூன்று நாழிகையாக மேலேற்றிக் காலவரையறை கொள்க.

பகல்

கால வரையறை நாழிகை	பண்	இராகம்
0–3	புறநீர்மை	ஸ்ரீகண்டி
3–6	காந்தாரம், பியந்தை	இச்சிச்சி
6–9	கௌசிகம்	பயிரவி
9–12	இந்தளம், திருக்குறுந்தொகை	நௌித பஞ்சமி
12–15	தக்கேசி	காம்போதி
15–18	நட்டராகம், சாதாரி	பந்துவராளி
18–21	நட்டபாடை	நாட்டைக்குறிஞ்சி
21–24	பழம்பஞ்சுரம்	சங்கராபரணம்
24–27	காந்தார பஞ்சமம்	கேதாரகௌளை
27–30	பஞ்சமம்	ஆகிரி

1. Annamalai University Journal, Vol. I, No 2. 'தேவாரப் பண்கள்' என்ற கட்டுரை பார்க்க.

இராப்பண்கள் எட்டு; ஒவ்வொன்றிற்கும் மூன்றே முக்கால் நாழிகையாக மேலேற்றிக் கால வரையறை கொள்க.

இரவு

கால வரையறை நாழிகை	பண்	இராகம்
30-33¾	தக்கராகம்	கன்னட காம்போதி
33¾-37½	பழந்தக்கராகம்	சுத்த சாவேரி
37½-41¼	சீகாமரம்	நாதநாமக்கிரியை
41¼-45	கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம், திரு நேரிசை, திரு விருத்தம்	சிந்து கன்னடா
45-48¾	வியாழக்குறிஞ்சி	சௌராஷ்டிரம்
48¾-52½	மேகராகக்குறிஞ்சி	நீலாம்பரி
52½-56¼	குறிஞ்சி	மலகரி
56¼-60	அந்தாளிக்குறிஞ்சி	சைலதேசாட்சி

பொதுப்பண்கள்

செவ்வழி	எதுகுல காம்போதி
செந்துருத்தி	மத்தியமாவதி
திருத்தாண்டகம்	பியாகடை

இம்மூன்றும் பகல் இரவு ஆகிய எக்காலமும் பொதுவாகப் பாடுதற்குரியனவாகையாற் பொதுப் பண்களாயின.

இராகசுரங்கள்

ஸ்ரீகண்டி - ஸகமபதநிஸ - ஸநிதபமகஸ

ஸிந்துகந்நடா - மகமரிகமபஸ - ஸநிதபமகரிஸ

ச - ரி - அம் - க - ச - த - கை - நி

ஸைலதேசாட்சி - ஸரிகமபமதநிஸ - ஸநிபமக மரிஸ

ஷ - ரி - அம் - கா - ஸா - த - கா - நி

திருவாவடுதுறையாதீன ஏட்டுச் சுவடியில் உள தெனை மேலே காட்டிய பண்ணடைவிலே, வேங்கடமகி இயற்றிய சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகையிலே காணப்படு வனவும் பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்தனவுமாகிய இராகங்கள் சில குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இதிற்குறித்த 'இச்சிச்சி' என்பது, ஹெஜ்ஜுஜ்ஜி என்ற இராகத்தை யும், 'நெளித பஞ்சமி' என்பது லளித பஞ்சமத்தையும் குறிப்பன. எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா ராகங்களை வகுத்துக் காட்டியவர் வேங்கடமகி. அவர் தந்தையார் கோவிந்த தீட்சிதர். அவர் தஞ்சையில் கி. பி. 1572 முதல் 1614 வரை ஆட்சிபுரிந்த அச்சுதப்ப நாயக்க ருக்கு அமைச்சராயிருந்தவர். அவருடைய புதல்வர் வேங்கடமகி காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய இப் பண்ணடைவு ஏறக்குறைய முந்நூறாண்டுகள் தொன் மையுடையதெனக் கொள்ளலாம். இப்பண்ணடை வினைக் குறித்த திருவாவடுதுறையாதீன ஏட்டுப் பிரதி யில் "கொல்லம் 917-ஆம் துன்முகி-ஆம் மாசிமீ" ௪-௳ எழுதி முடிந்தது" என எழுதப் பெற்றிருத்தல் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, மேலே குறித்த முறையிலன்றிச் சில பண் களை வெவ்வேறு இராகங்களிற் பாடும் மரபொன்றும் தேவார ஓதுவார்களிடையே நிலவி வந்துளது. புற நீர்மையைப் பூபாளத்திலும், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம்; கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம் என்ற பண்களை நவரோசிலும்,இந்தளம் திருக்குறுந்தொகைப் பதிகங்களை நாதநாமக்கிரியையிலும், நட்டபாடையை நாட்டையிலும், தக்க ராகத்தைக் காம்போதியிலும், குறிஞ்சியை அரிகாம்போதி எதுகுல காம்போதி கலப்பிலும், அந்தாளிக்குறிஞ்சியைச் சாமா ராகத்தி லும், திருத்தாண்டகத்தை அரிகாம்போதியிலும் பாடும் வழக்கம் நிலைபெற்றிருத்தலை ஓதுவார் பலரும்

நன்கறிவர். இவ்வாறே பழந்தக்க ராகத்தை ஆரபியிற் பாடும் வழக்கமும் இருந்து வருகிறது.

மேலே இன்ன பண்ணுக்கு இன்ன ராகம் எனக் குறித்த முறையில் 'நவரோசு' என்ற ஒரே இராகம் கொல்லி, கொல்லிக்கௌவாணம், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம் என்ற நால்வேறு பண்களுக்கும் உரியதாக அமைக்கப் பெற்றிருத்தலையும், பகற் பண்களுக்குரியனவாகக் கூறப்படும் இராகங்கள் சில மீட்டும் இராப்பண்களுக் குரியனவாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தலையும் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இங்ஙனம் தேவாரப்பண்களுக்கு இராகம் வகுத்த காலத்தில் மேற்குறித்த நால்வேறு பண்களுக்கும் இடையே யமைந்த சிறப்பியல்பினையுணர்ந்து பாடும் இசை மரபு மறக்கப்பட்டு மறைந்தமை நன்கு புலனும். ஆகவே, மேற்குறித்த பண்களுக்குப் பிற்காலத்தில் அமைந்த இராக அட்டவணையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன்ன பண்ணின் உருவம் இன்ன இராகத்தை ஒத்தது என முடிவு செய்வதைக் காட்டிலும், இன்ன இன்ன பண்ணமைந்த பதிகங்களை இன்ன இன்ன இராகங் களிற் பாடுதல் தக்கது என்று பிற்காலத்தார் வகுத்த இசைமுறையெனவே அதனைக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.

தேவாரத்திற் பயின்ற பண்கள் முன்னோர் நூற்று மூன்று எனப் பகுத்த பழைய தமிழ்ப் பண்களுள் அடங்கியன என்பது முன் விளக்கப்பட்டது. இப்பண்களின் இலக்கணங்களை யுணர்ந்து பாடும் இசைமரபு, நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாறுபாட்டால் பிற்காலத்தில் அருகி மறைவதாயிற்று. இந்நிலையில் திருக்கோயில்களிலும் திருமடங்களிலும் திருப்பதிகங்கள் ஓதப்பெறும் முறையினை அடியொற்றி ஓதுவார்கள் பாடிவந்தனர். எனினும் பிற்காலத்தில் சைவ ஆதீனங்களிடையே நிலை

பெற்று வழங்கிய பழக்கங் காரணமாகவும் இசைத் துறையில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்ற ஓதுவார்கள் சிலர் தமது இசைத் திறம் விளங்கப் புதியனவாக அமைத்துப் பாடிய இசையமைப்பாலும் மேற் குறித்த பண்களுள் ஒரு சிலவற்றிற்குரிய இராகங்கள் வேறுபட்டன என எண்ணவேண்டியுளது.

தேவாரப் பண்களில் பகற்பண், இராப்பண் என்ற பகுப்புமுறை பழைய பண்முறையினை அடியொற்றி அமைந்திருத்தல் வேண்டும். தேவார ஆசிரியர்கள் தலங்கள் தோறும் இறைவனை வழிபடச் சென்ற பொழுது அவ்வக்கால நிலைக்குச் சிறப்புரிமையுடைய பண்களிலும் திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்துள்ளார்கள். திருஞான சம்பந்தர் திருமறைக்காட்டிலிருந்து பாண்டி நாட்டிற்கு எழுந்தருளி மதுரை யெல்லையில் நின்று திருவாலவாய்த் திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு கைதொழுது போற்றிய நேரம் விடியற்காலமே என்பது பெரிய புராணத்தால் இனிது புலனும். விடியற்காலமாகிய பொழுதுக்குப் பொருந்த அப்பொழுது பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகம் 'மங்கையர்க்கரசி' என்னும் முதற்குறிப்புடைய புறநீர்மைப் பதிகமாகும். புறநீர்மை (பூபாளம்) என்றபண், பள்ளியெழுச்சிக் குரிய விடியற் காலத்திற் பாடத்தக்கதென்பது,

“ பாண் வாய் வண்டு நேர்திறம்பாடக்
காண்வரு குவளை கண்மலர் விரிப்ப ”

[அந்திமாலை - 75, 76]

என வரும் சிலப்பதிகாரத் தொடராலும்,

“ வண்டாகிய பள்ளியுணர்த்துவான் புறநீர்மை என்கின்ற
பண்ணைப்பாட, குவளைகண்மலர்போல விரிப்ப ”

என இதற்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் எழுதிய உரைக் குறிப்பாலும் இனிது விளங்கும்.

காலையில் மருதமும், மாலையிற் செவ்வழியும், நள்ளிரவிற் குறிஞ்சியும் பாடுதல் வேண்டும் என்பது பழந்தமிழ் இசைமரபு. இம்மரபினை,

" யாமோர் மருதம் பண்ண " [மதுரைக் – 658]

எனவும்,

" செவ் வழியாழிசை நிற்ப.........
மாலையும் வந்தன்று " [கலி 143. 38—41]

எனவும்,

" ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சிபாட
....
மறம்புகல் மழகளி றுறங்கும் " [அகம்—102]

எனவும் வரும் சங்க இலக்கியத் தொடர்களால் நன்குணரலாம்.

" பாலையாழொடு செவ்வழி பண்கொள
மாலை வானவர் வந்து வழிபடும் "

என்றார் திருநாவுக்கரசரும். இதனால் செவ்வழிப்பண் மாலைக் காலத்திற் பாடுதற்குச் சிறப்புரிமையுடைய தென்பது நன்கு புலனாதல் காணலாம். தண்டியலங் காரத்தில் நுட்ப அணிக்கு உதாரணமாக அமைந்தது,

" பாடல் பயிலும் பணிமொழி தன்பணைத்தோள்
கூடல் அவாவாற் குறிப்புணர்த்தும்—ஆடவற்கு
மென்றீந் தொடையாழின் மெல்லவே தைவந்தாள்
இன்றீங் குறிஞ்சி யிசை "

என்ற வெண்பாவாகும். " இங்கே குறிஞ்சியிசையைப் பாடுதலாகிய தொழிலினாலே இடையாமத்திலே கூடுதற்கு நேர்ந்தாள் என்பது அநுமானித்தறியப்படும். குறிஞ்சிக்குச் சிறுபொழுது இடையாமமென அறிக " என்பது மேற்காட்டிய பாடலின் பழையவுரை. இவ்விசை மரபுக்கு ஏற்பத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தும், தருமபுர ஆதீனத்தும் ஆதீனத் தலைவரவர்கள் மார்கழி

மாதத்தில் இடையாமத்திலே நித்திய கருமம அனுட்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பூசை மடத்தில் வழிபாடு செய்யும்போது ஓதுவா மூர்த்திகள் குறிஞ்சிப்பண் ஓது தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், பிற காலத்தில் ஓதுவதில்லையென்றும் ஆசிரியர் பொன்னோதுவாரவர்கள் எழுதியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

அருட்டுறையிறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பெற்ற நம்பியாரூரர், திருவதிகையை வணங்கச்சென்று திருநாவுக்கரசர் கைத்திருத்தொண்டு புரிந்த அத்தலத்தை மிதிக்க அஞ்சி அந்நகருட்புகாது அதன் அயலேயுள்ள சித்தவட மடத்தில் இரவில் துயில் கொண்டார். அதிகைப்பெருமானே முதுமறையோராக அம்மடத்துள் வந்து சுந்தரருடன் உறங்குவார் போலிருந்து ஆரூரர் சென்னியில் திருவடி சூட்டியருளினார். அப்பொழுது, சுந்தரர் 'தம்மானையறியாத சாதியாருளரே' என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார் என்பது வரலாறு. இப்பதிகம் கொல்லிக் கௌவாணம் என்ற பண்ணில் அமைந்ததாகும். திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியார்க்குக் கூறிய சூள் பிழைத்து அவ்வூரைவிட்டு நீங்கினமையாற் கண்களையிழந்து வருந்திய சுந்தரர், காஞ்சியில் திருவேகம்பரைப்பரவி இடக்கண் பெற்றுப் பல தலங்களையும் வணங்கி ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் திருவாரூரையடைந்து பரவையுண்மண்டளி யிறைவரைப் பாடிப் போற்றித் திருஅத்தயாமகா லத்தில் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானை ஏதிலார்போல் வினவிக் கைக்கிளைத் திணையிற் பாடிய திருப்பதிகம், 'குருகு பாய' என்னும் முதற்குறிப்புடையதாகும். இப்பதிகம் கொல்லிப்பண்ணிற் பாடப்பெற்றதாகு

சுந்தரரால் நள்ளிரவில் பாடப்பெற்றனவாகச் சேக்கிழாரடிகள் குறித்த இவ்விரு பதிகங்களும் முறையே கொல்லிக்கௌவாணம், கொல்லி என்ற பண்களில் அமைந்திருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவ்விரு பண்களையும் இராப்பண்களாக வகுத்த முன்னோரது பகுப்புமுறையின் நுட்பம் இனிது புலனும்

தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்வகுக்கச் செய்த திருமுறைகண்ட சோழன் காலத்தும் சேக்கிழார் காலத்தும் நிலவிய இசைமரபும், சாரங்க தேவர் சங்கீதரத்தனகரத்திற் குறித்த தேவாரப் பண்களின் இசைமரபும் தமிழ் நாட்டில் இடைக்காலத்தில் வழங்கிய இசைமரபாகும். தேவாரத் திருப்பதிகங்களை முன்னோர் பாடிய இசை முறையின்படி இக்காலத்தும் பாடிக்கேட்டு மகிழும் வண்ணம் தேவாரப் பண்களின் இலக்கணங்களை உணர்ந்துகொள்ளுதற்குச் சாரங்க தேவர் இயற்றிய இசைநூல் ஓரளவு துணைபுரியும் நிலையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். தமிழ் முன்னோர் கண்ட ஏழ்பெரும்பாலை ஐந்து சிறுபாலை ஆகிய பன்னிருபாலைகளும் நிலையான இசையுருவங்களாகும். இவற்றின் முதல் நரம்பு வேறுபடுமிடத்தும் இந்நிரல்களின் இசை வேறுபடுதலில்லை. சங்கீதரத்தினகரத்திற் கூறப்படும் இடைக்காலத்து மூர்ச்சனைகளோ அவ்வம் மூர்ச்சனைகளின் முதலில் நிற்கும் சுரத்தினற் பெயர்பெற்றவை. அவை காகலி அந்தரங்களோடு கூடிவருதலாலே இசை வேறுபடுமிடத்தும் அவற்றின் பெயர் வேறுபடுதலில்லை.

இக்குறிப்புக்களை யுளத்திற்கொண்டு, தமிழர் வகுத்த நூற்று மூன்று பண்களின் அமைப்பினையும் சங்கீதரத்னகரத்திற் குறிக்கப்பெற்ற மூர்ச்சனைகளையும் ஒப்புநோக்கி யாராய்ந்து, தேவாரப் பண்களின் இசையுருவங்களையும் அப்பண்கள் அமைந்த பதிகங்

களுக்குரியனவாகப் பிற்காலத்தார் மேற்கொண்டு பாடிவரும் இராகங்களைப் பற்றி நாரத சங்கீத மகரந்தம், சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகை முதலிய வடமொழி யிசைநூல்களிற் காணப்படும் இசையமைதியையும் அருள்மிகு விபுலாநந்த அடிகளார் யாழ்நூல் தேவார இயலில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள். தென்னாட்டு இசைத்துறையில் ஷட்ஜம், சுத்தரிஷபம், சதுசுருதி ரிஷபம், சாதாரண காந்தாரம், அந்தர காந்தாரம், சுத்த மத்திமம், பிரதி மத்திமம், பஞ்சமம், சுத்த தைவதம், சதுசுருதி தைவதம், கைசிகி நிஷாதம், காகலி நிஷாதம் என வழங்கும் பன்னிரண்டு இசைநிலைகளும் முறையே ச, ர, ரி, க, கி, ம, மி, ப, த, தி, ந, நி என்னும் குறியீட்டெழுத்துக்களால் யாழ்நூலிற் குறிப்பிடப்பட்டன. யாழ்நூலாசிரியர் கூறிய விளக்கங்களை அடிபொற்றித் தேவாரப் பண்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளத்தக்க குறிப்புக்களை ஈண்டு ஒரு சிறிது தொகுத்து நோக்குதல் இன்றியமையாததாகும்.

13. செவ்வழி

முல்லைப் பெரும்பண்ணாய், நாற்றுமூன்று என்னும் பண் வரிசையில் 13 என்னும் எண் பெற்றது செவ்வழி என்ற பண்ணாகும். இரண்டாந் திருமுறையில் 113 முதல் 122 வரையுள்ள பதிகங்கள் செவ்வழிப் பண்ணுக்கு உரியன. இது மாலைப்பொழுதிற் பாடுதற்குரியதென்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. கிரம வழக்கு வீழ்ந்த இடைக்காலத்தில் இவ்வரையறை மாறியதும் உண்டு. சேக்கிழாரடிகள்,

"மாறுமுதற் பண்ணின்பின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
ஏறிய தாரமும் உழையும் கிழமைகொள விடுந்தானம்
ஆறுலவுஞ் சடைமுடியார் அஞ்செழுத்தின் இசைபெருகக்
கூறிய பட்டடைக் குரலாங் கோடிப்பாலையின் நிறுத்தி"
(பெரிய—ஆனாயர்—25)

என முல்லைப்பண்ணுக்குக் கோடிப்பாலை கொண்டது மன்றி அது தாரமும் உழையும் கிழமைகொளும் எனவும் கூறியிருத்தலால், கரகரப்பிரியா ராகத்தினைக் காந்தார நிஷாத சுரங்கள் அம்ச சுரமாகக்கொண்டு பாடுமிடத்துச் செவ்வழிப் பண்ணின் உருவம் தோன் றும் என்பர் யாழ்நூலார். செவ்வழிப் பண்ணிலமைந்த பதிகங்களைப் பிற்காலத்தார் எதுகுல காம்போதியிற் பாடுதலை மரபாகக்கொண்டனர்.

17. தக்கராகம்

பாலைப்பெரும்பண்ணில் தோற்றிய 'அராகம்' என்னும் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 17 என்னும் எண்பெற்று நிற்பது தக்கராகம். இது முதல் திருமுறையில் 23 முதல் 46 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 13 முதல் 16 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துள்ளது.

"டக்க என்னும் இராகமானது, சட்ஜ, மத்யமா, தைவதீ என்னும் ஜாதிராகங்களிலே தோன்றி, அற்ப பஞ்சம முடையதாய், சட்ஜசுரத்தை முதல் முடிவு கிழமையாகப் பெற்றுக் காகலீ அந்தரங்களோடு கூடி வருவது; ஆத்ய மூர்ச்சனையினைக் கொண்டது; உருத் திரருக்கு உவந்தது; கார்காலத்திற்கு உரியது; பெருமிதம் மருட்கை வெகுளி என்னும் சுவைகளையுடையது; போர் வீரரொடு தொடர்புடையது" என்றும், "டக்க ராகத்தின் விபாஷையாகிய தேவாரவர்த்தநீ பஞ்சம அம்சம், பஞ்சம கிரகம், சட்ஜ நியாசம் உடையது; சம்பூரணமானது" என்றும் சாரங்கதேவர் கூறுவர். இதன் ஆளத்தியினை நோக்குமிடத்து, ரிஷபம் நீங்கியும் பஞ்சமம் (ஒருமுறை மாத்திரம் தோற்றி) அற்பமாகவும் நிற்றல் புலனும். மத்தியமக்கிராமத்து 'சௌவீரி' என்னும் மூர்ச்சனையினை ஆத்ய மூர்ச்சனை

யெனக் கொள்ளலாம். காகலீ அந்தரங்களோடு கூடிய நிலையில் அது மேசகல்யாணி மேளத்திற்கு ஒப்பாகும். 'மபதநிசரிக' என்ற நிரலில் பஞ்சம ரிஷபங்கள் நீங்குதல், 'சரிகமபதநி' என்ற நிரலில் ரிஷபதைவதங்கள் நீங்குதலாகும். ஆதலால் கிமிபநி – நிதிபமிகிரி என ஔடவ சம்பூரணமாக இப்பண்ணின் உருவத்தைக் கொள்ளலாம் என்பர் யாழ் நூலாசிரியர். தக்கராகப் பதிகங்களைக் கன்னட காம்போதியிலும், காம்போதியிலும் பாடுதல் பிற்கால வழக்கமாகும்.

21. புறநீர்மை (நேர்திறம்)

இது பாலையாழ்த்திறங்களுள் 'நேர்திறம்' என்பதன் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 21 என்னும் எண் பெற்றது. இப்பண் மூன்றாந் திருமுறையில் 118 முதல் 123 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 83 முதல் 85 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துளது. இது விடியற்காலத்திற் பாடுதற்குரிய பண்ணென்பது முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டது. இதனை இக்காலத்தார் 'பூபாளம்' என வழங்குவர். புறநீர்மைப் பதிகங்களைப் பூபாளத்திலன்றி ஸ்ரீகண்டி என்ற இராகத்திலும் பாடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் இருந்ததென்பது திருவாவடுதுறையாதீன ஏட்டுச் சுவடியிற்கண்ட குறிப்பினாற் புலனும்.

25. பஞ்சமம்

பாலைப்பெரும் பண்ணின் 'உழை' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண் வரிசையில் 25 என்ற எண் பெற்றது. இப்பண் மூன்றாந் திருமுறையில் 55 முதல் 56 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 97 முதல் 100 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் பொருந்தியுள்ளது.

"பஞ்சமம் என்னும் இராகமானது, மத்தியமா, பஞ்சமீ என்னும் ஜாதி ராகங்களில் தோன்றிக் காகலீ அந்தரங்களோடு கூடிப் பஞ்சம சுரத்தினை முதல், கிழமை, முடிவு ஆகப்பெற்று வருவது; ஹ்ருஷ்யகா என்ற மூர்ச்சனையையுடையது; காமனை அதி தெய்வ மாகப் பெற்றது; முதுவேனிற் பருவத்துக்கு உரியது; நகை உவகை என்னும் சுவைகளை யுடையது; 'விளைவு' என்னும் நாடகச் சந்தியுள் வருவது" என்பர் சாரங்க தேவர்.

காகலீ அந்தரங்களோடு கூடிய வழி ஹ்ருஷ்யகா என்னும் மூர்ச்சனையானது, இக்காலத்து அரிகாம் போதி மேளத்தை ஒப்பது. இம் மேளத்தில் ஆரோ கணத்தில் காந்தார தைவதங்கள் நீங்கிய ரிம பந-நதி பமகிரி என்னும் ஔடவ சம்பூரண உருவம் பஞ்சமப் பண்ணுக்கு உரியது என்று கொள்வர் யாழ் நூலார். பஞ்சமப் பதிகங்களைப் பிற்காலத்தார் ஆகிரி ராகத்திற் பாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டனர்.

37. நட்டபாடை (நைவளம்)

குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணின் அகநிலையாய்ப் பண் வரிசையில் 37-என்னும் எண்பெற்றது நட்டபாடை. பழந்தமிழ் நூல்களில் 'நைவளம்' என வழங்கப் பெற்ற பண்ணின் பெயரே வடமொழியில் 'நாட்ய பாஷா' என்றாகி மீண்டும் தமிழில் நட்டபாடை யெனத் திரிந்து வழங்குகிறது.[1]

1. "தமிழர் வழங்கிய நைவளம் என்னும் பண்ணினை வடநாட்டார் கைப்பற்றி, வேசர ஷாடவத்திற்குப் பாஷாங்க ராகமாக்கி, 'நாட்யா' எனப் பெயர் புனைந்தார்கள். வேற்று மொழியிலிருந்து எடுத்து, வடமொழி வழக்கிற் சேர்க்கப் பட்டதெனக் குறிப்பதற்காக, இது 'நாட்டிய பாஷா' எனவும் வழங்கப்பட்டது. தமிழர் தாம் இழந்த பொருளினை அடை யாளம் கண்டறிய மாட்டாதாராய், 'தமிழ்' என்பதைக் குறித்து நின்ற 'பாஷா' என்னும் சொல்லைப் 'பாடை'யாக்கி, நட்ட பாடைப் பெயர் வழங்கி யிடர்ப்படுவாராயினர். இனி, இப்பண்ணினை 'நைவளம்' என வழங்குவதே முறை யாகும்" | யாழ் நூல் – பக்கம் 286.

இப்பண் முதல் திருமுறையில் 1 முதல் 22 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 78 முதல் 82 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், பதினோராந் திருமுறையில் அம்மையார் அருளிய, "கொங்கை திரங்கி" என்னும் முதற் குறிப்புடைய மூத்த திருப்பதிகத்திலும் அமைந்துளது. இதனை வேசரஷாடவத்தின் பாஷாங்கமாகக் கொள்வர் சாரங்கதேவர். வேசர ஷாடவம் என்பது, சட்ஜ மத்தியமா என்னும் ஜாதி ராகத்தில் தோன்றி, மத்திம சுரத்தை முதல்,முடிவு, கிழமையாகக் கொண்டு, காகலீ அந்தரங்களோடு கூடி மத்திம மாதியான மூர்ச்சனையை யுடையதென்பர். மத்திய மாதியான மூர்ச்சனை யென்பது, குரல் குரலான செம்பாலையைக் குறிக்கும். இக்காலத்தார் இதனை அரிகாம்போதி மேளம் என்பர்.

இனி, வேசரஷாடவத்தின் பாஷாங்கமாய், நாட்யா எனப் பெயர்பெற்று நின்ற இராகம், சட்ஜத்தைக் கிரக சுரமாகவும் மத்திமத்தை நியாச சுரமாகவும் பெற்றது. மேலும் இது மத்திமத்தை நிறைந்த சுரமாகப் பெற்றுப் பஞ்சமத்தை விட்டது எனக் கூறப்பட்டிருத்தலால் இதன் உருவம் ரிகிமதிந என்பதாகும் என்றும், எனவே இப்பண்ணுக்குரியதாக இக்காலத்தார் வழங்கும் நாட்டைக் குறிஞ்சி யென்னும் இராகம் இப்பண்ணுக்குப் பொருத்தமானதே யென்றும் கூறுவர் யாழ் நூலாசிரியர். நட்டபாடைப் பதிகங்களை நாட்டைராகத்திலும் பாடும் வழக்கம் உண்டெனத் தெரிகிறது.

38. அந்தாளிக் குறிஞ்சி

குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணில் நைவளம் என்ற திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண் வரிசையில் 38 என்னும் எண் பெற்றது அந்தாளி என்ற பண்ணாகும். இது குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணின் திறங்களுள் ஒன்றென்பது தோன்ற அந்தாளிக் குறிஞ்சி என வழங்கப் பெற்றது. மூன்றாந் திருமுறையில் 124, 125 - ஆம் பதிகங்கள் இப்பண்ணில் அமைந்தன. இதன் பழைய இசையுருவம் இதுவெனத் தெரிந்துகொள்ள இயல வில்லை. இப்பண்ணமைந்த பதிகங்களைச் சைல தேசாட்சி என்ற இராகத்திலும் சாமா இராகத்திலும் பாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டனர் பிற்காலத்தார்.

41. காந்தாரம்

குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணின் அகநிலையாய்ப் பண் வரிசையில் 41 என்னும் எண்பெற்று நின்றது காந்தாரம். இப்பண், இரண்டாந் திருமுறையில் 54 முதல் 82 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந் திருமுறையில் 2 முதல் 7 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 71 முதல் 75 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துளது.

"காந்தார பஞ்சமத்தின் பாஷாங்கராகமாகிய காந்தாரி என்பது, ஷட்ஜ மத்திமங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றுத் தைவதம் இன்றிவரும் என்பர் சாரங்க தேவர். "காந்தாரம் இசையமைத்துக் காரிகையார் பண்பாட' என ஆளுடைய பிள்ளையார் கூறுதலால், சாரங்க தேவர் கூறிய காந்தாரியே காந்தாரப்பண் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும் எனவும், சங்கீத ரத்நாகரத்தில் தேவார வர்த்தநீயாகிய கௌசிகத்தை யடுத்து இப்பண் கூறப்பட்டிருத்தல் இதனை வலியுறுத்தும் எனவும், செம்பாலைக்குரிய நிகிம பதிந

என்னும் உருவில் கைதவதம் நீங்கலாக எஞ்சி நின்ற ரிகிரபந என்னும் சுத்தஷாடவ வுருவத்தைக் காந்தாரப் பண்ணுக்கு உருவாகக் கொள்ளலாம் எனவும், பாலைப் பெரும்பண்ணின் ஆசான் என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய் 33 என்னும் எண்பெற்ற காந்தாரத்தை நாரத சங்கீத மகரந்தம் கூறிய தேவ காந்தாரத்துக்கு ஒப்பாகக் கொள்ளுமிடத்து ரிகி ரிகிநி என்னும் சுத்த ஷாடவ வுருவம் பெறும் எனவும் யாழ் நூலாசிரியர் காரணங்காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

46. பழம் பஞ்சுரம்

குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணில் 'பஞ்சுரம்' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 46 என்னும் எண் பெற்றது பழம் பஞ்சுரம் என்ற பண்ணாகும். இது நான்காந் திருமுறையில் 14, 15-ஆம் பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 47 முதல் 53 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துள்ளது. இதன் பழைய வுருவம் இதுவென விளங்கவில்லை. பிற்காலத்தார் இப்பண்ணமைந்த பதிகங்களைச் சங்கராபரண ராகத்திற் பாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

47. மேகராகக்குறிஞ்சி

இது, குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணின் 'பஞ்சுரம்' என்னுந் திறத்தின் அருகியலாய்ப் பண் வரிசையில் 47 என்னும் எண் பெற்றது. இதனை நாரத சங்கீத மகரந்தம் கூறும் 'மேகரஞ்சி' என்னும் இராகமாகக் கொள்ளுமிடத்து ம - முதலாகிய ஆரோசையில் காந்தார நிஷாதங்கள் நீங்கிய உருவம் இதன் உருவமாகும். ம பத நி சரிக என்ற நிரலில் உள்ள கநி என்பன, சரிகம பதநி என்ற நிரலில் கம ஆகுமாதலின் அரிகாம்போதி மேளத்தில் காந்தாரம் மத்திமம் நீங்கிய 'ரிபதிந' என்ற சுத்த ஷாடவ வுருவம்

மேகராகக் குறிஞ்சியின் உருவமெனக் கொள்ளலாம் என்பர் யாழ் நூலார். இப்பண்ணமைந்த பதிகங்களை நீலாம்பரி ராகத்திற் பாடுதல் பிற்கால வழக்கமாகும்.

45. கொல்லிக்கௌவாணம்

குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணில் 'படுமலை' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 49-என்னும் எண் பெற்றது கௌவாணம் என்ற பண்ணாகும். மூன்றாந்திருமுறையில் 43-ஆம் பதிகத்திற்கும் ஏழாந் திருமுறையில் 33 முதல் 46 வரையுள்ள பதிகங்களுக்கும் உரியதாகக் குறிக்கப்பெற்ற கொல்லிக்கௌவாணம் என்ற பண், நூற்று மூன்று பண்களுள் ஒன்றாக மேலே குறித்த கௌவாணம் என்ற பண்ணாகவே இருக்கலாம் என்பர் யாழ்நூலார். இப்பண்ணின் பழைய உருவம் நன்கு புலப்படவில்லை. இப்பண்ணமைந்த பதிகங்களைப் பிற்காலத்தாருட் சிலர் 'சிந்து கன்னடா' என்ற இராகத்திலும் பலர் 'நவரோசு' என்ற இராகத்திலும் பாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

54. பழந்தக்கராகம்

இது, குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணில் 'மருள்' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 54-என்னும் எண் பெற்றது. இப்பண் முதல் திருமுறையில் 47 முதல் 62 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந்திருமுறையில் 12, 13-ஆம் பதிகங்களிலும் அமைந்துளது. இதன் பழையவுருவம் இதுவெனத் திட்டமாகத் தெரியவில்லை, பிற்காலத்தார் பழந்தக்க ராகப் பதிகங்களைச் 'சுத்த சாவேரி' என்னும் இராகத்திற் பாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டனர்

61. குறிஞ்சி

குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணின் 'அரற்று' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 61-என்னும் எண் பெற்றது குறிஞ்சி யென்றன் பண். இது முதல் திருமுறையில் 75 முதல் 103 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந்திருமுறையில் 21-ஆம் பதிகத்திலும், ஏழாந் திருமுறையில் 90 முதல் 94 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் பொருந்தியுள்ளது. இதனை நாரத சங்கீத மகரந்தம் கூறும் 'குரஞ்சி' யென்னும் இராகமெனக் கொள்ளு மிடத்து, ம - முதலாகிய செம்பாலையில் 'நி' குறைந்த தாகக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், ம - முதலாகிய நிரலில் 'நி' குறைவது, ச - முதலாகிய நிரலில் 'ம' குறைவதாகுமாதலால் 'ரிகிபதிந' என்னும் சுத்த ஷாடவவுருவத்தைக் குறிஞ்சிப்பண்ணுக்கு உரியதாகக் கொள்ளலாம் என்றும் யாழ்நூல் கூறும். குறிஞ்சிப்பண்ணமைந்த பதிகங்களை 'மலகிரி' என்ற இராகத்திலும் அரிகாம்போதி எதுகுல காம்போதி என்ற இராகங்களின் கலப்பிலும் பாடுதல் பிற்கால வழக்கமாகும்.

62. நட்டராகம்

குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணின் 'அரற்று' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் '62' என்னும் எண் பெற்றது நட்டராகம். இப்பண், இரண்டாந் திருமுறையில் 97 முதல் 112 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 17 முதல் 30 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துளது. "நர்த என்னும் இராகமானது, மத்யமா, பஞ்சமீ என்னும் ஜாதிராகங்களிலே பிறந்தது; பஞ்சமத்தைக் கிழமையாகவும் முதலாகவும் கொண்டது; காகலியோடு கூடியது; பஞ்சமம் முதலாகிய மூர்ச்சனையையுடையது; நகை, உவகை என்னும் சுவைகளைப் பொருந்தியது; துர்க்கையை அதிதெய்வமாகக் கொண்டது" என்பர் சாரங்கதேவர்.

பஞ்சமம் முதலாகிய சுத்தஷட்ஜா என்னும் மூர்ச்சனையானது நடபைரவி மேளமாகும். பஞ்சமம் ஆதார சுருதியாக நிற்க, பஞ்சமம் சதுசுருதி தைவதம், கைசிகி நிஷாதம், ஷட்ஜம், சதுசுருதி ரிஷபம், சாதாரண காந்தாரம், சுத்த மத்திமம், பஞ்சமம் என எடுக்க நடபைரவி மேளமாகும். இந்நிரலில் தைவத ரிஷபங்களை நீக்குதல், 'சரிகமபதநிச' என்னும் நிரலில் ரிஷப பஞ்சமங்களை நீக்குதலாகும். யாழ்நூலார் கொண்ட குறியீட்டின்படி 'நர்த என்னும் இராகத்தின் உருவம் 'கமதந' என்பதாகும். சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகை அநுபந்தத்தில் 20-ஆம் மேளத்தின் கீழே "பஞ்சம ரிஷப வர்ஜிதமும், ஆகவே ஔடுவமும், ஷட்ஜக்ரஹத்தோடு கூடியதுமான ஹிந்தோளம் என்பது அறிஞர்களால் எல்லாக்காலத்திலும் பாடப் படுவதாம்" எனக் கூறப்படுதலின், நட்டராகமானது இக்காலத்தில் தென்னாட்டில் 'இந்தோளம்' என்ற பெயருடன் வழங்கும் இராகத்திற்கு ஒப்பானது என்பர் யாழ்நூலாசிரியர். பிற்காலத்தார் நட்டராகப் பதிகங்களைப் பந்துவராளியிற் பாடி வருகின்றனர்.

64. வியாழக் குறிஞ்சி

இது, குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணில் 'அராறு' என்னுந் திறத்தின் பெருகியலாய்ப் பண் வரிசையில் 64 என்னும் எண் பெற்றது. இப்பண் முதல் திருமுறையில் 104 முதல் 128 வரையுள்ள பதிகங்களிற் பொருந்தியுளது. இதன் பழைய இசையுருவம் இதுவெனப் புலப்படவில்லை. பிற்காலத்தார் வியாழக் குறிஞ்சிப் பதிகங்களைச் சௌராஷ்டிரம் என்ற இராகத்திற் பாடிவருகின்றனர்.

65. செந்துருத்தி (செந்திறம்)

குறிஞ்சிப் பெரும்பண்ணில் 'செந்திறம்' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 65 என்னும்

என் பெற்றது செந்துருத்தி. இது, செம்பாலையிலே தோற்றிய திறமாதலின் செந்திறம் என வழங்கப் பெறும். இப்பண் ஏழாந்திருமுறையில் 95-ஆம் பதிகத்தில் அமைந்துளது. நாரத சங்கீத மகரந்தம் என்ற நூலில் ம-முதலாகிய மூர்ச்சனையில், ரி, த இல்லாமல் தோற்றுவது 'மதுமாதவி' என்ற இராகம் எனக் குறிக்கப்பெற்றது. ச-முதலாகிய சரிகிமபதிந என்னும் செம்பாலை (அரிகாம்போதி) நிரலில் கி, தி நீங்க எஞ்சி நிற்கும் 'ரி ம ப ந' என்பது இதன் உருவம் எனவும், 'மதுமாதவி' என்ற பெயரே மத்தியமாவதி எனத் திரிந்தது எனவும் கொள்வர் யாழ்நூலார்.

69. தக்கேசி

மருதப் பெரும்பண்ணின் 'நவிர்' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண் வரிசையில் 69 என்னும் எண் பெற்றது தக்கேசி. இப்பண், முதல் திருமுறையில் 63 முதல் 74 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், ஏழாந்திருமுறையில் 54 முதல் 70 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் பொருந்தியுளது. இதனை 'டக்க கைசிகம்' என வழங்குவர் சாரங்கதேவர்.

"கைதவதீ, மத்தியமா என்னும் ஜாதி ராகங்களிலிருந்து தோன்றித், கைவதத்தை முதல் முடிவு கிழமையாகக்கொண்டு காகலீ அந்தரத்தோடு கூடி உத்தராயதா என்னும் மூர்ச்சனையையுடையது, டக்க கைசிகம். இது, இளிவரல் அச்சம் என்னும் சுவைகளைப் பெற்றது; மகாகாளருக்கும் மன்மதனுக்கும் உவப்பை விளைவிப்பது" என்றும், "மத்திமத்தை முதலாகவும் கிழமையாகவும் தைவதத்தை முடிவாகவும் பெற்று நிகசத என்னும் இசைகளோடு கூடிநின்ற 'திராவிடி' என்னும் இராகம் டக்க கைசிகத்தின் விபாஷா ஆகும்" என்றும் சங்கீத ரத்நாகரம் கூறும்.

தக்கேசிப்பண் மருதப் பெரும்பண்ணின் அகநிலையாதலால், அரும்பாலையில் (தீரசங்கராபரணத்தில்) பிறக்கவேண்டுமென்பது இடைக்காலத்து மரபு. காகலி அந்தரங்களோடு கூடிய மூர்ச்சனைகளிலே ஷட்ஜாதி மூர்ச்சனையே தீரசங்கராபரணமாகும். ஆதலால் மேலே தந்த குறிப்புக்களுக்குப் பொருந்தும் வண்ணம் தக்கேசியை 'கி மி தி நி' என்றும் சுத்த ஔடுவ ராகமாகக் கொள்வர் யாழ்நூலார். தக்கேசிப் பதிகங்களைப் பிற்காலத்தார் காம்போதியிற் பாடி வருகின்றனர்.

70. கொல்லி

இது, மருதப் பெரும்பண்ணின் 'நவிர்' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 70-என்னும் எண் பெற்றது. இப்பண் மூன்றுந் திருமுறையில் 24 முதல் 41 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந் திருமுறையில் முதற் பதிகத்திலும், ஏழாந் திருமுறையில் 31 முதல் 37 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துளது. திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருநேரிசை, திருவிருத்தம் என்ற பதிகங்களையும் கொல்லிப் பண்ணுக்கு உரியனவாக இடைக்காலத்தார் கொண்டனர். கொல்லியின் பழைய இசையுருவம் இதுவெனத் திட்டமாகக் கூறுதற்கியலவில்லை. கொல்லிப் பண்ணுக்குரிய பதிகங்களைப் பின்னுள்ளோர் 'நவரோசு' என்னும் இராகத்திற் பாடுதலை மரபாகக் கொண்டுள்ளனர்.

73. இந்தளம்

மருதப்பெரும் பண்ணின் 'வடுகு' என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 73-என்னும் எண் பெற்றது இந்தளம். இப்பண் இரண்டாந் திருமுறையில் 1 முதல் 39 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந் திருமுறையில் 16, 17, 18-ஆம் பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 1 முதல் 12 வரையுள்ள பதிகங்களிலும்,

பதினொராந் திருமுறையில் உள்ள 'எட்டியிலவம்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய மூத்த திருப்பதிகத்தி லும் அமைந்துளது. அன்றியும் திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருக்குறுந்தொகைப் பதிகங்கள் இந்தளப் பண்ணுக்கு உரியவாகக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

"ஹிந்தோளகம் என்னும் இராகமானது தைவதி, ஆர்ஷபி என்னும் ஜாதி ராகங்களிலே தோன்றி, ரிஷப தைவதங்கள் இன்றி, முதல் முடிவு கிழமை என்னும் மூன்றும் ஷட்ஜசுரமாக வருவது, சுத்தமத்யா என்னும் மூர்ச்சனையைக் கொண்டது, பெருமிதம் மருட்கை வெகுளி என்னும் சுவைகளையுடையது; இள வேனிற் காலத்திற்கு ஏற்றது; மகரக் கொடியோனை மன்மதனை அதிதெய்வமாகக் கொண்டது" எனச் சங்கீத ரத்நாகரம் கூறும். இதற்குரிய அலங்காரமும் வேறு பல குறிப்புக்களும் அந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மேலே சாரங்க தேவர் குறித்த சுத்தமத்யா மூர்ச்சனைக்கு ஒப்பானது கரகரப்பிரியா மேளம். அது, ஷட்ஜம், சது சுருதி ரிஷபம், சாதாரண காந்தாரம், சுத்த மத்திமம், பஞ்சமம், சதுசுருதி தைவதம், கைசிகி நிஷாதம், என நிற்குமாதலின் இதன் உருவம் 'ரிகம பதிந' எனக் கொள்ளலாம். இவ்வரிசையில் ரிஷப தைவதம் இரண்டும் நீங்கியது ஹிந்தோள ராகம். ஆகவே அதன் உருவம் 'கமபந' ஆகும். இனி, இக்காலத்தில் ஹிந்தோளம் என்ற பெயரில் வடநாட்டில் வழங்கும் இராகம், மேசகல்யாணி மேளத்தில் தோன்றிப் பஞ்சம ரிஷபமின்றிக் 'கிமிதிநி' என்னும் உருப்பெற்று நிற்பது. இவற்றின் வேருக வேங்கடமகி கூறிய ஹிந்தோள ராகம், நடபைரவி மேளத்தில் தோன்றிப் பஞ்சம ரிஷப

யின்றிக் 'கமதந' என்னும் உருப்பெற்று நிற்பது. ஹிந் தோளம் என்ற பெயரால் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று இராகங்களிலும் காலத்தால் முற்பட்டது சாரங்கதேவர் கூறும் இந்தோளமே. ஆதலால் சங்கீத ரத்நாகரம் கூறும் ஹிந்தோள ராகத்தையே தேவாரத்தில் வரும் இந்தளப்பண்ணின் உருவமாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சாரங்கதேவர் ஹிந்தோளத்திற்கு இலக்கணங் கூறுங்கால் 'காகலீ கலித' எனக் குறித்தாராயினும், 'கமபந' என்னும் உருவம் தமிழ் முன்னோர் வகுத்த நூற்றுமூன்று பண்களுள் வாராமையால் இவ்விடத்தில் இந்தளப் பண்ணுக்குக் கைசிகிநிஷாதம் கொள்வது இன்றியமையாததாயிற்று எனவும், காகலீயந்தரங்களோடு கூடி வருங்கால் தீரசங்கராபரணம் கொள்ளுதற்குரியதெனவும், அங்ஙனங் கொண்டால் இந்தளப் பண்ணின் உருவம் 'கிமபநி' ஆகும் எனவும், வடநாட்டில் வழங்கும் 'தெலுங்க' என்னும் இராகமும், 36-ஆம் மேளத்திற் பிறந்த 'கம்பீரநாட' என்னும் இராகமும் இவ்வுருவினவே யெனவும், விபுலாநந்த அடிகளார் யாழ் நூலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

தமிழ்ப்பண்ணாகிய இந்தளம் 'வடுகு' என்ற பெயராலும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. எனவே தமிழ் நாட்டில் 'வடுகு' என்ற பெயரால் வழங்கும் இந்தளமும், வட நாட்டில் 'தெலுங்க' என்ற பெயரால் வழங்கும் இந்தளமும் ஒன்றேயென்பது நன்கு துணியப்படும். இந்தளப்பதிகங்களை லளிதபஞ்சமியிலும் நாத நாமக் கிரியையிலும் பாடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதாகும்.

76. காந்தாரபஞ்சமம்

மருதப்பெரும் பண்ணின் 'வடுகு' என்னுந் திறத்தின் பெருகியலாய்ப் பண்வரிசையில் 76-என்னும்

எண் பெற்றது காந்தாரபஞ்சமம். இது, மூன்றாந்திருமுறையில் 1-முதல் 23வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந்திருமுறையில் 10, 11-ஆம் பதிகங்களிலும், ஏழாந்திருமுறையில் 75 - ஆம் பதிகத்திலும் அமைந்துளது.

"காந்தாரபஞ்சமம் என்பது, காந்தாரி, ரக்த காந்தாரி என்னும் ஜாதிராகங்களிலே தோன்றிக் காந்தார சுரத்தினை முதல் முடிவு கிழமையாகப் பெற்று வருவது; ஹாரிணாஸ்வா என்னும் மூர்ச்சனையுடையது; இராகுவை அதிதெய்வமாகக் கொண்டது; நகை, மருட்கை, அவலம் என்னும் சுவைகளோடு பொருந்தியது"-எனச் சங்கீத ரத்நாகரம் கூறும்.

ஹாரிணாஸ்வா மூர்ச்சனை மேசகல்யாணியாகும். அதன் உருவத்தை 'ரிகிமிபதிநி' எனக் கொள்ளலாம். இந் நிரலில் நி, மி என்னும் சுரங்கள் நீங்க எஞ்சி நிற்பது 'ரிகிபதி'. இதுவே காந்தாரபஞ்சமத்தின் உருவம். இக்கால வழக்கிலே இவ்வுருவமுடையது மோகனராகமாகும். எனினும் இடைக்காலத்தார் கரகரப்பிரியா ராகத்தை முதல் மேளமாகக் கொண்டார்கள். ஆதலால் ஷட்ஜம், சதுசுருதி ரிஷபம், சாதாரண காந்தாரம், சுத்த மத்திமம், பஞ்சமம், சதுசுருதி தைவதம், கைசிகிநிஷாதம், ஷட்ஜம் என எடுத்துப் பின்பு அந்நிரலிலே சாதாரண காந்தாரம் முதல் சாதாரணகாந்தாரம் வரையும் இசைக்க மேசகல்யாணிமேளமாகும். இதன்கண் ரிஷப தைவதங்களை நீக்க, காந்தார பஞ்சமத்தின் உருவம் வந்தெய்தும் என்பர் யாழ்நூலார். காந்தாரபஞ்சமப் பதிகங்களைக் கேதார கௌளையிற் பாடுதல் பிற்கால வழக்கமாகும்.

80. கௌசிகம்

மருதப்பெரும் பண்ணின் 'வஞ்சி' என்னுந் திறத்தின் பெருகியலாய்ப் பண்வரிசையில் 80 என்னும் எண் பெற்றது கௌசிகம். மூன்றுந் திருமுறையில் 43 முதல் 55 வரையுள்ள பதிகங்கள் கௌசிகப் பண்ணுக்கு உரியன.

"கைசிகீ என்னும் ஜாதி ராகத்தில் தோற்றி, சட்சத்தினை முதல், கிழமை, முடிவு ஆகக்கொண்டு, அற்ப தைவதம் உடையதாய்க் காகலியோடு கூடி வருவது மாளவ கைசிகம். இது சட்ஜம் முதலாகிய மூர்ச்சனையுடையது; வீரம், வெகுளி, வியப்பு என்னும் சுவைகளோடு வருவது, முன்பனிக்காலத்திற்கு உரியது" எனவும், "மாளவ கைசிகத்தின் விபாஷாவாக அமைந்த தேவாரவர்த்தநீ என்ற இராகம், சட்ஜத்தை அம்சமாகவும் பஞ்சமத்தை நியாசமாகவும் பெற்றுக் காந்தார நிஷாதசுரங்கள் விடுபட்டு நிற்பது" எனவும் கூறுவர் சாரங்கதேவர். அவரால் தேவாரவர்த்தநீ எனக் குறிக்கப்பெற்ற கௌசிகப் பண்ணின் உருவர், 'ரிமபதி' என்றும், வடநாட்டார் 'சுர-மல்ஹார்' என வழங்கும் சுத்தராகம் இவ்வுருவினது என்றும், இது தென்னாட்டில் சுத்த சாவேரி என வழங்கப்படுவதென்றும் யாழ்நூலாசிரியர் விளக்கம் தருகின்றார். கௌசிகப்பதிகங்களை இக்காலத்தார் பயிரவி இராகத்திற் பாடி வருகின்றனர்.

81. பியந்தைக்காந்தாரம்

மருதப்பெரும்பண்ணின் 'செய்திறம்' என்பதன் அகநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 81-என்னும் எண் பெற்றது 'பியந்தை' என்ற பண்ணாகும். பியந்தையென்ற இப்பண்ணும் தேவாரத்தில் வரும் பியந்தைக் காந்தாரமும் ஒன்றேயெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

இப்பண் இரண்டாந் திருமுறையில் 83 முதல் 96 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந்திருமுறையில் 8-ஆம் பதிகத்திலும், ஏழாந்திருமுறையில் 76-ஆம் பதிகத்திலும் அமைந்துளது. இப்பண்ணின் இசையமைதி இதுவெனத் திட்டமாகக் கூறுதற்கியலவில்லை. 'யந்தைக்காந்தாரப் பதிகங்கள் பிற்காலத்தாரால் 'நவரோசு' என்னும் இராகத்திற் பாடப்பெற்று வருவதனைப் பலரும் அறிவர்.

82. சீகாமரம்

இது, மருதப்பெரும்பண்ணில் 'செய்திறம்' என்ற திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 82-என்னும் எண் பெற்றது. இப்பண் இரண்டாந் திருமுறையில் 40 முதல் 53 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந் திருமுறையில் 19, 20-ஆம் பதிகங்களிலும், ஏழாந் திருமுறையில் 86 முதல் 89 வரையுள்ள பதிகங்களிலும் அமைந்துளது. இதன் பழைய இசையுருவம் புலனாகவில்லை. சீகாமரப் பதிகங்களைத் தேவார ஓதுவார்கள் நெடுங்காலமாக நாதநாமக்கிரியையிற் பாடி வருகின்றனர்.

98. சாதாரி

முல்லைப் பெரும்பண்ணில் 'முல்லை' என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாய்ப் பண்வரிசையில் 98-என்னும் எண் பெற்றது சாதாரி என்ற பண்ணாகும். இது, மூன்றாந் திருமுறையில் 67 முதல் 117 வரையுள்ள பதிகங்களிலும், நான்காந்திருமுறையில் 9-ஆம் பதிகத்திலும் அமைந்துள்ளது.

"சட்ஜமத்தியமா என்னும் ஜாதி ராகத்தில் தோன்றித் தார சட்ஜத்தை முதல் (கிரகம்) ஆகவும் கிழமை (அம்சம்) ஆகவும், நிஷாத காந்தார சுரங்கள்

குறை (அற்பம்) ஆகவும் பெற்று, ஷட்ஜம் முதலாகிய மூர்ச்சனையையுடையதாய், வீரம், வெகுளி என்னும் சுவைகளோடு கூடிக், கருப்பம் என்னும் நாடகச் சந்தியுள் வருவது சாதாரிதா என்னும் இராகம்" என்பர் சாரங்கதேவர்.

கரகரப்பிரியா மேளம் நிஷாத காந்தாரங்கள் அற்பமாய் (குறையாய்) வருவதாதலின், சாதாரிதா என்னும் இராகம் கரகரப்பிரியா மேளத்தில் தோன்றியதாதல் வேண்டும். இதன்கண் காந்தார சுரம் மிகவும் அற்பமாய்வருதல் கருதி அதனை நீக்க, இது தேவமனோகரி என்னும் இராகமாகலாம் என்றும், பாட்டுக்கு உருகும் தமிழ்ச்சொக்கநாதர் பாணபத்திரர் பொருட்டுக் கூடலம்பதியிலே விறகாளாகிப் பாடியது சாதாரிப் பண்ணுதலின், அத் தெய்வஇசை தேவமனோகரி எனப் பாராட்டப்பட்டதென்றும் கூறுவர் யாழ் நூலாசிரியர். சாதாரிப் பதிகங்களைப் பந்துவராளியிற் பாடும் பழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதாகும்.

இசையுருவங்களைப் பிறழாது வளர்ப்பன இசைக் கருவிகள். அவை தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்பன. இந் நால்வகை இசைக்கருவிகளும் திருக்கோயில் வழிபாடுகளில் சிறப்பாக இடம் பெற்றிருந்த செய்தி தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் பல இடங்களிலும் குறிக்கப்பெற்றுளது.

பண்டை நாளில் வாழ்ந்த இசைவாணர்கள், துளைக்கருவியாகிய வேய்ங்குழலையும் நரம்புக் கருவியாகிய யாழையும் துணையாகக்கொண்டே ஏழிசைத் திறங்களையும் குற்றமற இசைத்து இனிய இசை நுட்பங்களை நன்கு புலப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்கள். இச் செய்தி,

"குழலினும் யாழினும் குரல்முதல் ஏழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பாண் இருக்கையும்"
(இந்திர - 35-8)

எனவரும் சிலப்பதிகாரத் தொடரால் இனிதுவிளங்கும். இசையின் இனிமையைப் பெருக்கிக்காட்டும் இசைக்கருவிகளுள் குழலும் யாழுமே தனிச் சிறப்புடையன என்பது "குழலினி தியாழினிதென்ப" எனவரும் திருக்குறளால் நன்கு புலனும்.

அடர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிற் காடுகளில் வண்டுகள் மூங்கிலில் துளை செய்ய, அத்துளைகளின் வழியே காற்றுப்புகுந்து இயங்க, அதனுல் உளதாகிய ஓசை கேட்போர் செவிக்கு ஒருவகை இன்பத்தை அளித்தது. அதன் இனிமையை யுணர்ந்த மக்கள், அதுபோன்றதோர் இன்னேசையைத் தாமும் இசைத்து மகிழ விரும்பிச் சிறிய மூங்கிற் கோலை வெட்டியெடுத்து, அதன்மேற் பல துளைகளை அளவுபெறச் செய்து முதன் முதல் அமைத்துக்கொண்ட துளைக்கருவி 'குழல்' என்பதாகும். இது புறத்தே வயிரமுடைய புல்வகையாகிய மூங்கிலிற் செய்யப்பெற்றமையால் வேய்ங்குழல் எனவும் புல்லாங்குழல் எனவும் வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. இது முற்காலத்தில் மூங்கிலிலும் சந்தனம், கருங்காலி, செங்காலி என்ற மரங்களிலும் வெண்கலத்திலும் அமைக்கப்பட்டது. மூங்கிலிற் செய்வது உத்தமம், வெண்கலம் மத்திமம், ஏனைய அதமம் என்பர்.

குழலின் நீளம் இருபது விரல்; சுற்றளவு நாலரை விரல் துளையிடுமிடத்து நெல்லரிசியில் ஒரு பாதி மரம் நிறுத்திக் கடைந்து வெண்கலத்தால் அணைசு பண்ணி இடமுகத்தை அடைத்து வலமுகம் வெளியாக விடப்படும். இருபது விரலளவுள்ள இக்குழலில் தாம்புமுகத்தில் இருவிரல் நீக்கி, முதல் வாய்க்கு ஏழங்குலம் விட்டு வளை

வாயிலும் இருவிரல் நீக்கி நடுநின்ற ஒன்பது விரலிலும் எட்டுத்துளையிடப்படும். இவற்றுள் வளைவாய் சேர்ந்த ஒரு துளையை முத்திரை என்றுகழித்து மற்றைய ஏழு துளைகளிலும் ஏழு விரல் வைத்து ஊதப்படும். இத்துளைகளின் இடைப்பரப்பு ஒரு விரலகலம் கொள்ளப்படும். இடக்கையிற் பெருவிரலும் சிறுவிரலும் நீக்கி மற்றை மூன்று விரல்களும் வலக்கையிற் பெருவிரல் நீங்கிய ஏனை நான்கு விரல்களும் வைத்து இக்குழலை வாசித்தல் வேண்டும் மேற்குறித்த ஏழு துளைகளிலும் சரிகமபதநிச என்னும் ஏழெழுத்துக்களும், இவற்றை மாத்திரைப் படுத்தித் தொழில் செய்ய ஏழிசைகளும் பிறக்கும் எனவும், இவை பிறந்து இவற்றுள்ளே பண் பிறக்கும் எனவும் விளக்குவர் அடியார்க்கு நல்லார்.

தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் துளைக்கருவிகளுள் வேய்ங்குழல் இசை நாடகத்துறையிற் சிறப்புற்று விளங்கியது.

இச் செய்தி.

"துளை பயிலுங் குழல் யாழ்முரல" (1-4-5)

எனவும்,

"பாடல் வீணை முழவம் குழல் பண்ணுகவே
ஆடுமாறு வல்லான்" (2-6-1)

எனவும்,

"சல்லரியி யாழ் முழவ மொந்தை குழல் தாளமதியம்ப"
(3-81-2)

எனவும்,

"தாளங்கள் கொண்டும் குழல் கொண்டும் யாழ் கொண்டும்"
(4-104-7)

எனவும்,

"குழலோடு கொக்கரை கைத்தாளம் மொந்தை
குறட்டுதம் முன்பாடத் தாளுடுமே" (6-4-7)

எனவும் வரும் திருப்பதிகத் தொடர்களாற் புலனும்.

வேய்ங்குழலூதுதலிற் சிறந்த பயிற்சியுடையோர் முல்லை நிலமக்களாய ஆயராவர். குழல் வாசிப்பதில் ஆயர்களுக்கு அமைந்திருந்த இசை நலங்குறித்து ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பதிகத்திற் காணப்படும் நிகழ்ச்சியொன்று இங்கு நினைக்கத் தகுவதாகும். அன்பினால் நினைப்போர்க்கு வீடு பேறளிக்கும் பெருமை வாய்ந்த திருவண்ணாமலைச் சாரலில் ஆயனொருவன் ஆநிரைகளையும் எருமையினங்களையும் மேய்க்குந் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளான். மாலைப்பொழுதாகவே அவற்றையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி அழைத்துச் செல் லும் கடமை அவனுக்கேற்பட்டது. ஒளி மங்கிய அந்தி நேரத்தில் புதர்களிடையே சென்று புல்மேயும் எருமை யொன்றை அவன் காணவில்லை. எனினும் இடை யிடையே அவ்வெருமையின் கழுத்துமணியொலி மட்டும் அவன் செவியிற் படுகிறது. அவ்வொலியினைக் கேட்ட ஆயன், தன் கையிலிருந்த வேய்ங்குழலை எடுத்து ஊதி இனிய இசையைத் தோற்றுவித்தான். அவ்வின்னிசை யினால் ஈர்க்கப்பட்டு அச்சாரலில் மேயும் எருமை முதலிய எல்லா மாடுகளும் ஒன்றுசேர்ந்து அவனை யடைகின்றன. உள்ளத்திற்கு உவகையளிக்கும் இவ் வினிய காட்சியை,

"எனைத்தோ ரூழியடியார் ஏத்த இமையோர் பெருமானார்
நினைத்துத் தொழுவார் பாவந்தீர்க்கும் நிமலர் உறைகோயில்
கனைத்தமேதி காணாதாயன் கைமேற் குழலூத
அனைத்துஞ் சென்று திரளுஞ் சாரல் அண்ணாமலையாரே"

எனவரும் திருப்பாடலில் ஆளுடைய பிள்ளையார் வெளிப் புற எடுத்துக்காட்டிய திறம் உணர்ந்து மகிழத்தக்க தாகும். இதனால் விலங்குகளில் மந்த மதியுடைய தெனப்படும் எருமையையும் தம்பால் ஈர்த்து நிறுத் தும் முறையில் முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆயர் வேய்ங் குழலால் இனிய இசையினை வளர்த்தார்கள் என்ற செய்தி நன்கு புலனாதல் காணலாம்.

பண் வகைகளை 'யாழின் பகுதி' எனவும் இசை நூலை 'நரம்பின் மறை' எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் குறித்துள்ளார். இக்குறிப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் முற்காலத்தில் நரம்புக் கருவியாகிய யாழினை நிலைக்களமாகக் கொண்டே பண்களும் அவற்றின் திறங்களும் ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தப் பெற்றன என்பது நன்கு விளங்கும். முற்காலத்தில் வேட்டைத் தொழிலை மேற்கொண்ட மக்கள், அம்புகளை எய்யுங்கால் அவை நெடுந்தூரம் விரைந்து செல்லுதற்கு ஏற்றவண்ணம் வில்லின்கண் நாணை இறுகக் கட்டினர். வில் நாணின் இறுக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாணினை விரலால் தெறித்து அதிலிருந்தெழும் ஓசையை அளவு கருவியாகக் கொண்டனர். வில் நாணின் ஓசையைக் கேட்டு அதன் இசை நுட்பத்தை உணர்ந்த நம் முன்னோர்கள், இசைத் தோற்றத்திற்கு இடனாயுள்ள வில் நாணின் நீளத்தைக் குறைத்துங் கூட்டியும் பலவேறு இன்னிசைச் சுருதிகளைத் தோற்றுவித்தனர். இவ்வாறு வெவ்வேறு இன்னிசைச் சுருதிகளைத் தரும் பல விற்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து நெடுங்காலத்திற்கு முன் நம் முன்னோர்களால் அமைத்துக் கொள்ளப்பெற்ற நரப்புக்கருவி 'வில்யாழ்' என்பதாகும். ஆனிரை மேய்க்கும் ஆயனொருவன் குமிழமரக் கொம்புகளை வில்லாகவளைத்து அதன்கண் மரல்நாரினை நரம்பாகக் கட்டித் தான் அமைத்துக்கொண்ட வில் யாழிலே குறிஞ்சிப் பண்ணை வாசித்தான் என்ற செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படையிற் பேசப் பெற்றுளது. தலைச்சங்க காலத்திற்கு முன் மிகப் பழங்காலத்தில் தோன்றிய வில் யாழினைக் கடைச் சங்கப் புலவராகிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் தம் காலத்தில் ஆனிரை மேய்க்கும் ஆயன் வாசித்ததாகக் கூறியதன் நோக்கம், அக்கருவியின் தொன்மையினையும் ஆயர் முதலிய யாவரும் கையாளுதற்கேற்ற அதன் எளிமை

யினையும் இனிமையினையும் விளக்குதற் பொருட்டே யாகும்.

மிகப்பழங்காலத்தில் தோன்றிய வில்யாழ் ஆகிய இக்கருவியை அடிப்படையாகக் கொண்டே இசை வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்னும் நால்வகை யாழ்களும், ஆயிரம் நரம்புடைய பெருங்கலம் என்னும் ஆதியாழும் பிறநரம்புக் கருவிகளும் நுண்ணுணர் வுடைய பெருமக்களால் உய்த்துணர்ந்து அமைக்கப் பெற்றன. ஏழிசைகளையும் மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூன்று தானங்களிலும் முறையே இசைத்தற் கேற்றவாறு மூவேழு (இருபத்தொரு) நரம்புகள் கட்டப்பெற்றது பேரியாழாகும். பத்தொன்பது நரம்பு கள் கட்டப்பெற்று மகரமின் உருவாக அமைக்கப் பெற்ற வடிவினையுடையது மகர யாழாகும். மெலிவு நான்கும் சமன் ஏழும் வலிவு மூன்றும் ஆகப் பதினான்கு நரம்புகளையுடையதாய்ச் செவிக்கு இன்பந் தரும் இனிய இசையினைத் தோற்றுவிப்பது சகோடயாழ் ஆகும். இதன் பழைய பெயர் 'செம்முறைக்கேள்வி' என்ப தாகும். இக்கருவியினை "ஈரேழ்தொடுத்த செம்முறைக் கேள்வி" என இளங்கோவடிகள் வழங்கியிருத்தலால் 'செம்முறைக் கேள்வி' என்ற பழைய தமிழ்ப் பெயரே பிற்காலத்தில் 'சகோஷம்' என வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றுச் சகோடயாழ் எனத் திரிந்து வழங்கியிருத்தல் தெரிகிறது. மிகப் பழங்காலத்தில் யாழ்க் கருவியில் மிகவும் வளைவாகச் செய்யப் பட்டிருந்த 'கோடு' என்னும் உறுப்பானது, நிமிர்ந்து நேராக (செம்மையாக) விளங்கும்படி, சிறிது மாற்றி அமைக்கப்பட்ட யாழ்க்கருவி, 'செங்கோட்டியாழ்' என வழங்கப்பெற்றது. இதன்கண் ஏழிசைகளுள் ஒவ் வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு நரம்பாக ஏழு நரம்புகள் கட்டப்பெற்றிருந்தன.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய சங்கச் செய்யுட்களில் தமிழ் முன்னோர் இசைத்த பழைய யாழ்க்கருவியின் உருவச்சாயலும் அதன் உறுப்புக்களாகிய பத்தர், போர்வைத் தோல், கோடு, ஆணி, திவவு, நரம்பின் தொடர்ச்சி, உந்தி, கவைக்கடை என்பவற்றின் அமைப்பும் வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் நால்வகை உவமங்களின் துணை கொண்டு நன்கு விளக்கப்பெற்றுள்ளன. பண்டைநாளில் வழங்கிய நரப்புக்கருவியாகிய யாழ் என்பது, மருப்பு என்னும் கோடாகிய உறுப்பு வளையப்பெற்றதாய்க் கண்ணினாற் காண்டற்கு அத்துணை அழகில்லாத தோற்றத்துடன் செவியாற்கேட்டு மகிழ்தற்கு இனிய இசைநலங்களைத் தோற்றுவிக்கும் சிறப்புடையதாய் விளங்கியது. இந்நுட்பம்.

" கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல் " (279)

எனவரும் திருக்குறளுக்கு, "அம்பு வடிவாற் செவ்விதாயினும் செயலாற்கொடிது. யாழ் கோட்டால் வளைந்ததாயினும் செயலாற் செவ்விது. அவ்வகையே தவஞ் செய்வோரையும் கொடியர், செவ்வியர் என்பது வடிவாற் கொள்ளாது அவர் செயல்பட்ட கூற்றானே அறிந்துகொள்க" எனப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையாலும்,

" யாழிடைப் பிறவா இசையேயென்கோ " (மனையறம்-76)

எனவரும் சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு "யாழ் கட்கு (கண்ணுக்கு) இன்னாதாகலின் அதனிடைப் பிறவாத இசையே யென்பேனோ" என அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய உரையாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

செங்கோட்டியாழினை அடியொற்றியமைந்தது, வீணையென்னும் இசைக்கருவியாகும். யாழில் நரம்பு கட்டப் பெறுதற்கு இடமாயுள்ள 'கோடு' என்னும்

உறுப்பின் வளைவினைமாற்றி அதன்கண் ஒரு நரம்பி லேயே ஏழிசைகளையுந் தொடுத்து வாசித்தற்கேற்ற வகையில் நரம்புகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து அமைக்கப்பெற்ற நரம்புக்கருவியே வீணை என்ப தாகும். ஒவ்வொரு சுரத்திற்கும் தனித்தனி நரம்பு கட்டப்பெற்றது பண்டைத் தமிழர் வாசித்த யாழ்க் கருவியாகும். ஒரு நரம்பிலேயே பல சுரங்களை வாசித் தற்கேற்ற தானநிலைகளைக் கொண்டது இக்காலத்து வழங்கும் வீணைக்கருவியாகும். தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் பண்டைத் தமிழர் வாசித்த யாழாகிய இசைக்கருவியும் அதனை யடியொற்றியமைக்கப்பெற்று வட நாட்டிற் பெருக வழங்கிய வீணையென்னும் இசைக் கருவியும் தமிழ் மக்களால் திறம்பெற வாசிக்கப் பெற்றன என்பது, தேவாரத்திருப்பதிகங்களில் யாழும், வீணையும் ஆகிய இவ்விரு கருவிகளைப்பற்றி யமைந்த குறிப்புக்களால் இனிது விளங்கும்.

இனி, பழந்தமிழர் கையாண்ட யாழ்க்கருவியும் இக்காலத்தில் நம் நாட்டில் வழங்கும் வீணைக்கருவியும் ஒன்றே யென்பர் சிலர். சங்கத்தொகை நூல்களில் யாழைத் தவிர வீணையென்பதொரு கருவி கூறப்பட வில்லை. இளங்கோவடிகள் காலத்தில் வீணையென்ற தோர் இசைக்கருவி தமிழ்நாட்டில் வழங்கியதென்பது,

‘நாரதன் வீணை நயந்தெரிபாடலும்’

எனவரும் சிலப்பதிகாரத் தொடராற் புலனும்.

யாழும் வீணையும் இருவேறு கருவிகள் என்பது,

“அறைகலந்த குழல் மொந்தை வீணையாழும்” (6–40–2)

“பண்ணொடி யாழ்வீணை பயின்றாய் போற்றி” (6-57–10)

“ஏழிசையாழ் வீணை முரலக்கண்டேன்” (6—77—1)

எனத் திருநாவுக்கரசடிகளாரும்,

“குடமுழவங் கொக்கரை வீணைகுழல் யாழ்” (ஆதியுலா)

எனச் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும்,

"இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்" (திருவாசகம்)

எனத் திருவாதவூரடிகளும்,

— — — — — "புகலுமிசை
நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாழுக்கும் நிலைவகையிற்
சேர்வுற்ற தந்திரிகள்" (பெரிய–திருநாளைப்–14)

எனச் சேக்கிழாரடிகளும் இவ்விரண்டினையும் இருவேறு இசைக்கருவிகளாகப் பிரித்துரைத்தலால் இனிது புலனும். சங்க காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய நூல்களிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ள வீணையாகிய நரம்புக் கருவி, ஒரே முறையில் தொடர்ந்து செல்லும் தொடரிசையினை வாசித்தற் கேற்றது. பழந்தமிழர் கையாண்ட யாழ்க் கருவி தொடரிசையுடன் பலரும் சேர்ந்து பாடும் நிலையில் அமைந்த ஒத்திசைப் பண்களை வாசித்தற்கேற்ற அமைப்புடையதாகும். சங்கச் செய்யுட்களில் யாழின் அமைப்பினைப்பற்றி அமைந்த குறிப்புக்களையும் அமராவதி கோவில் என்னும் இடங்களிற் கிடைத்த யாழ்க் கருவியின் உருவச்சாயலையும், தாராசுரம், திருஎருக்கத்தம்புலியூர் ஆகிய ஊர்களில் உள்ள திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் திருவுருவத்தில் அமைந்த சகோடயாழ்க் கருவியின் உருவ அமைப்பினையும் சேர்ந்து நோக்குவார்க்கு யாழும் வீணையும் இருவேறு கருவிகள் என்பது இனிது விளங்கும்.

திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் காலத்தவராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், தம் மனைவியார் மதங்க சூளாமணியாருடன் சீகாழிப்பதிக்குச் சென்று ஆளுடையபிள்ளையாரை வணங்கி அவர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களைத் தம் யாழில் இசைத்துப் பிள்ளையாருடன் தமிழ்நாடெங்குஞ் சென்று நாளும் இன்னிசைத் திறத்தால் தெய்வத்தைப் போற்றினார் என்பது வரலாறு. அவர் வாசித்த யாழ்க்கருவி சகோடயாழ் என்னும் பெயருடையதென்பது, திருநீல

கண்டப்பாணரைச் 'சகோடயாழ்த் தலைவர்' எனச் சேக்கிழாரடிகள் போற்றுதலாற் புலனும்' நால்வகை யாழ்களுள் சகோடயாழும் [illegible] அவ் பழைய தமிழ்ப்பெயர் செம்முறைக் கேள்வி யென்பதும் அக்கருவியிற் பதினான்கு நரம்புகள் கட்டப்பெற்றிருந் தன என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றன. ஆளுடையபிள்ளையாரருளிய திருப்பதிகங்களிற் பல திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரது யாழ்க்கருவியில் வாசிக் கப்பெற்றன என்பது,

" வீழிம்மிழலைம் மேவிய விகிர்தன்றனை விரைசேர்
காழிந்நகர்க் கலைஞானசம்பந்தன் தமிழ்பத்தும்
யாழின்னிசை வல்லார் சொலக் கேட்டாரவ ரெல்லாம்
ஊழின்மலி வினைபோயிட உயர்வானடை வாரே"
(1-11-11)

எனப் பிள்ளையார் அருளிய திருக்கடைக்காப்புப் பாடலால் நன்கு புலனும்.

இசைப்பாட்டின் தாள அறுதியைப் புலப்படுத்தி இசை வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வதுடன் கேட்போரது உள்ளத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்வன தோற்கருவிக ளாகும். அவை பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி முழவு, சந்திர வளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை, துடி, பெரும்பறை என்னும் முப்பதும் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். இவை அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணமை முழவு, நாள்முழவு, காலை முழவு என எழுவகைப் படும் என்றும், இவற்றுள் அகமுழவாவன உத்தமமான மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, கரடிகை, பேரிகை,

படகம், குடமுழா என இவை யென்றும், அகப்புற முழவாவன மத்திமக் கருவியாகிய தண்ணுமை, தக்கை, தகுணிச்சம் முதலாயின என்றும், புறமுழவா வன அதமக் கருவியான கணப்பறை முதலாயின என்றும், பண்ணமை முழவாவன முரசு, நிசாளம், துடுமை, திமிலை என்னும் வீரமுழவு நான்கும் என்றும் அடியார்க்கு நல்லார் இத் தோற்கருவிகளைப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

தோற்கருவிகளில் இசைவளர்ச்சிக்கு மிகவும் பயன் படுவது மத்தளமாகும். "மத்து என்பது ஓசைப்பெயர். இசையிடனாகிய கருவிகட்கெல்லாம் களம் (அடிப் படை) ஆதலான் மத்தளம் என்று பெயராயிற்று" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். அவர் கருத்துப்படி மத்து + தளம் என்னும் இரண்டு சொற்களே மத்தளம் என்றாயின எனக் கருத வேண்டியுளது. முதலில் கரம் கொண்டு வாசிக்கத்தக்கது மத்தளம் ஆதலின் அதனை முதற்கருவி என்றும், இசை நிகழ்ச்சிக்கு இடையே வாசிக்கத்தக்கது சல்லிகை யாதலின் அதனை இடைக் கருவி என்றும், கடைக்கண் வாசித்தற்குரியது உடுக்கை யாதலின் அதனைக் கடைக்கருவி என்றும் கூறுவர்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் இடக்கை:[1] உடுக்கை,[2] கத்தரிகை,[3] கல்லவடம்,[4] கல்லலகு,[5] கிணை,[6] குடமுழா,[7] கொக்கரை,[8] கொடுகொட்டி,[9] சல்லரி,[10] தக்கை,[11] தகுணிச்சம்,[12] தண்ணுமை,[13] பறை,[14] பீடவம்,[15] முழவு[16] மொந்தை,[17] முரவம்,[18] எனவரும்

1. 3-76-4, 2. 1-66-10, 3. 3-76-4, 4. 1-24-7, 3-9-6, 4-21-5, 5-92-2, 7-84-5. 5. 6-9 9, 6-21-1, 6. 7-36-9. 7. 1-75-4, 4-66-5. 6-4-5, 6-10-2, 6-83-3, 7-36-9. 8. 3 59-4, 3-85-7, 4-111-8 9, 5-7-1, 6-4-7, 6 - 13 - 8, 7-36-9. 9. 1-75 4, 4-111-8, 6-10-2, 6-97-8. 10. 3-81-2 7-36-9. 11. 1-66-10, 3 - 76 - 4. 4 - 111 - 8, 7-36-9. 12. 3-57-5, 4-111-3, 7-36-9 13. 2-94-6, 7-36-9 14. 1-73-6, 1-87-8, 2-57-3, 3-103-6, 6-49-6. 15. 6-10-2. 16. 1-6 5, 1-73-8, 2-6-1, 3-3-4, 4-6-6, 6-36-8, 6-77-1. 17. 1-44-5, 2-12-3, 3-8-4, 3-85-5, 4-111-8, 6-10-2, 6-40-2. 18. 3-38-5.

தோற்கருவிகள் இசை நிகழ்ச்சிக்கும் ஆடலுக்கும் பயன்படுத்தப்பெற்றனவாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. எனவே இக் கருவிகளிற் பல தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பாடுங்காலத்தும் பயன்பட்டிருத்தல் கூடும். முதலாம் இராசராசசோழன் தான் எடுப்பித்த தஞ்சை இராசராசேச்சுரத் திருக்கோயிலில் திருப்பதிகம் விண்ணப்பஞ் செய்தற்கு நியமித்த இசைவாணர் ஐம்பதின்மருள், பாடுவாராகிய பிடாரர்கள் நாற்பத்தெண்மரும் இவர்களிலே நிலையாய் உடுக்கை வாசிப்பான் ஒருவனும், கொட்டி மத்தளம் வாசிப்பான் ஒருவனும் இருந்தனர் என அறிகின்றோம்.* இதனால் திருக்கோயில்களில் இறைவன் திருமுன்னர்த் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யும்பொழுது மத்தளம் முதலிய துணைக்கருவிகளுடன் பாடும் வழக்கம் மிகவும் தொன்மையுடையதென்பது பெறப்படும்.

இனி, கஞ்சக் கருவிகளாவன வெண்கலத்தால் அமைக்கப்படும் தாளம் முதலாயின. ஆடற்கும் பாடற்கும் தளமாக விளங்குதலால் தாளம் என்பது காரணப்பெயர். இசை நாடகங்களுக்கு இன்றியமையாத தாளத்தினைப் பற்றித் தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் பல இடங்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

'உறுதாளத் தொலி பலவும்' 1-11-4.

'மோந் தைமுழாக் குழல்தாள மோர் வீணை
முதிரவோர் வாய்மூரிபாடி' 1-44-5.

"தமிழின் நீர்மை பேசித் தாளம் வீணை பண்ணி நல்ல
முழவ மொந்தை மல்குபாடல் செய்கையிடம் ஓவார்" [1-73-8]

"தண்டுந் தாளமுங் குழலும் தண்ணுமைக் கருவியும்" [2-94-6]

"கொக்கரை தாளம் வீணை பாணி செய்குழகர்" [4-66-9]

*தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி, 2 எண் 65.

"தாளங்கள் கொண்டும் குழல் கொண்டும் யாழ்
கொண்டும்" [4-104-7]

"கொண்டபாணி கொடுகொட்டி தாளம் கைக்
கொண்ட தொண்டரை" [5-9-1]

எனவரும் தொடர்கள், இசை நிகழ்ச்சிக்கும் ஆடலுக்கும் தாளம் இன்றியமையாததென்பதனைப் புலப்படுத்துவன. உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலைப் பருகிச் சிவஞானம் கைவரப்பெற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார், திருக்கோலக்காவையடைந்து தம் மெல்லிய திருக் கைகளினால் தாளமிட்டுத் திருப்பதிகம் பாடியபொழுது இறைவன் பிள்ளையாருடைய மெல்லிய கைகள் வருந்தாவண்ணம் திருவைந்தெழுத்தெழுதப் பெற்ற இனிய ஓசையமைந்த அழகிய செம்பொன்னாலாகிய தாளத்தினைக் கொடுத்தருளினான் என்ற செய்தி முன்னர் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

"நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்
ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவர்முன்
தாளம் ஈந்து அவன் பாடலுக்கு இரங்கும்
தன்மையாளனை" [7-62-8]

எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் குறித்துப் போற்றியுள்ளார்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் 'ஏழில்' (6-17-9, 7-6-7) தண்டு (2-94-6), துத்திரி (3-76-4) என்பனவும் இன்னிசைக்கருவிகளாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் ஏழில் என்பது ஏழிசைகளையும் இசைத்தற்குரிய ஏழு துளைகளையுடைய துளைக் கருவியாகும். பெருவங்கியம் நாகசுரம் என்பன இவ்வகையைச் சார்ந்தன எனக் கருதுதல் பொருந்தும். தண்டு என்பது வீணையைக் குறித்து வழங்கும் பெயர். துத்திரி என்பது ஊது கொம்பினையொத்த துளைக்கருவி.

மேற்குறித்த யாழ் குழல் முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளுடன் இசைவாணர்கள் தாமே தனித்துப் பாடியும், தம்மை யொத்த இசை வல்லார் பலருடனும் சேர்ந்து பாடியும் இசைத்தொண்டு புரிந்து இறைவனை வழிபட்டனர். இவ்வாறே ஆளுடைய பிள்ளையாரும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் மதங்க சூளாமணியார் முதலிய அடியார் பலருடன் யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகளோடு ஒத்துப் பாடியும், தாமே தனித்துப் பாடியும் இறைவனை இன்னிசைப் பாடல்களால் பரவிப் போற்றியுள்ளார். இங்ஙனமே பிள்ளையாருடன் சென்ற அடியார்களும் தனித்தும் பலர் ஒன்றுசேர்ந்தும் பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களை இன்னிசையுடன் பாடிப் போற்றினார் கள் எனக் கருதுதல் பொருந்தும்.

" யாழின்னிசை வல்லார் சொலக் கேட்டாரவ ரெல்லாம்
ஊழின்மலி வினைபோயிட உயர் வானடைவாரே "
[1-11-11]

" துன்னிய இன்னிசை யாற்றுதைந்து
சொல்லிய ஞானசம்பந்தன் நல்ல
தன்னிசையாற் சொன்ன மாலை பத்தும் " [1-5-11]

" ஏக ஞானசம்பந்தன் உரைத்தபாடல் " [2-97-11]

" அருத்தமாந் திகழ்காழி ஞானசம்பந்தன் செப்பிய
செந்தமிழ் ஒருத்தராகிலும் பலர்களாகிலும்
உரைசெய்வார் உயர்ந்தார்களே " [3-38-11]

எனவரும் தொடர்கள் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவன வாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் போன்றே திருநாவுக் கரசரும் இசையோடுகூடிய தமிழ்பாடல்களால் இறை வனை வழிபட்டவர் என்பதும், அப்பெருந்தகையார் உழவாரத் தொண்டாகிய கைத்திருத் தொண்டுடன் தாம் இயற்றிய சொற்றுணை மாலையாகிய திருப்பதிகங்

களை இன்னிசையுடன் பாடிப் போற்றும் இசைத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டுத் தம்மை ஆட்கொண்ட இறைவரது அருளின் வெளிப்பாடாகிய திருமுறுவலாம் உவகைக் குறிப்பினை நேரிற்கண்டு மகிழ்ந்தார் என்பதும்,

'சலம்பூவோடு தூப மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்' [4-1-6]

எனவும்,

"தொண்டலாம் இசைபாடத் தூமுறுவல்
அருள்செய்யும் ஆரூரரை" [4-5-4]

எனவும் வரும் அவருடைய வாய்மொழிகளால் இனிது உணரப்படும். இவ்விரு பெருமக்கள் சென்ற நெறியை அடியொற்றிப் பின் வந்த நம்பியாரூரரும் தமக்கு முன்னுள்ள அப்பெருமக்கள் அருளிய திருப்பதிகங்களை இன்னிசை நலம் பொருந்தப் பாடியும் தாம் இயற்றிய திருப்பதிகங்களை முழவு குழல் முதலிய இசைக்கருவிகளுடன் பொருந்தப் பாடியும் இறைவனை இசையாற் பரவிப் போற்றுதலையே தொழிலாகக் கொண்ட அடியார்கள் விரும்ப இசைத் திருத்தொண்டு புரிந்துள்ளார். இச்செய்தி,

'நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்கரசரும்
பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லியவே சொல்லியேத்துகப்பானை' [7-67-5]

எனவும்,

'மந்தம் முழவுங் குழலுமியம்பும் வளர் நாவலர்கோன்
நம்பியூரன் சொன்ன
சந்தம்மிகு தண்டமிழ் மாலைகள்கொண்
டடிவீழவல்லார் தடுமாற்றிலரே!' [7-4-10]

எனவும்,

"கோடரம்பயில் சடையுடைக் கருமையைக்
கோலக்காவுளெம்மானை மெய்ம்மானைப்
பாடரங்குடி யடியவர் விரும்பப்
பயிலு நாவலவூரன் வன்றொண்டன்"]7-62-10]

எனவும்,

'ஏழிசை யின்றமிழால் இசைந்தேத்திய பத்தினையும்'
[7-100-10]

எனவும் வரும் ஆரூரர் அருளுரைகளால் உய்த்துணரப் படும்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களை இன்னிசையுடன் பாடி இறைவனைப் போற்றுதல் வேண்டும் என்பதே அத்திருப்பதிகங்களை அருளிச்செய்த பெருமக்களது நோக்கமாகும்

" காழியுள் ஞானசம்பந்தன் தமிழ்பத்தும்
கொண்டு வைகியிசை பாடவல்லார் குளிர்வானத்
துயர்வாரே [1-13-11

"நிகரில்லன தமிழ்மாலைகள் இசையோடிவை பத்தும்
பகரும்மடி யவர்கட்கிடர் பாவம்மடையாவே" (1-39-11)

"இன்னிசையால் இவைபத்தும் இசையுங்கால் ஈசனடி
யேத்துவார்கள்
தன்னிசையோ டமருலகில் தவநெறிசென் றெய்துவார்
தாமுதன்றே" (1-130-11)

"இன்னிசையாற் பாடவல்லார் இருநிலத்தில்
ஈசனெனும் இயல்பினரே" 1-131-11

"வண்ணமூன்றுந் தமிழிற்றொடுத் திசை பாடுவார்
விண்ணுமண்ணும் விரிகின்ற தொல்புகழாளரே" (2-75-11)

"தனமலிபுகழ் தயங்கு பூந்தராயவர் மன்னன் நற்சம்பந்தன்
மனமலிபுகழ் வண்டமிழ் மாலைகள் மாலதாய் மகிழ்வோடும்
கனமலி கடலோதம் வந்துலவிய கழுக்குன்றத் தமர்வானை
இனமலிந்திசைபாட வல்லார்கள் போய்
இறைவனோ டுறைவாரே" (2-104-11)

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

"சிந்தை வெள்ளப் புனலாட்டிச்
செஞ்சொன்மாலை யடிச்சேர்த்தி
எந்தைபெம்மான் என்னெம்மான்
என்பார் பாவம் நாசமே" (4-15-11)

என ஆளுடைய அரசரும்,

"மந்தம் முழவம் இயம்பும் வளவயல் நாவலாரூரன்
சந்தம் இசையொடும் வல்லார் தாம்புகழெய்துவர்தாமே"
(7-73-11)

என நம்பியாரூரரும் அருளிய திருக்கடைக் காப்புத் தொடர்கள் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை இசைநலம் குன்றாதபடி பாடுதல் வேண்டும் எனவும், அங்ஙனம் பாடிப்போற்றுவார் முன்னைத் தீவினையாகிய பாவம் நீங்க இறைவன் திருவருளால் எல்லா நலங்களையும் பெற்று இன்புறுவர் எனவும் வற்புறுத்துதல் காணலாம். நன்றாக இசை பாடுதற்கேற்ற குரல்வளம் அமையாதவர்களாயினும் இத்திருப்பதிகங்களைக் கூடிய அளவு இசைநலம் பொருந்தப்பாடி மகிழவேண்டும் என்பதே இசைத் தமிழிலக்கியங்களாக இவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருமக்களது அருட்குறிப்பாகும்.

"தழங்கெரி மூன் றோம்புதொழில் தமிழ் ஞானசம்பந்தன்
சமைத்த பாடல்
வழங்கும் இசை கூடும்வகை பாடுமவர் நீடுலகம்
ஆள்வர்தாமே" (1-131-11

எனவரும் திருக்கடைக்காப்பு இங்கு நோக்கத் தக்கதாகும்.

4. ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச் செயல்

அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்டினை நன்குணர்ந்த சிவஞானச் செம்மலாகிய ஆளுடைய பிள்ளையார், தாம் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களில் இறைவனுடைய திருவருட்டிறங்களாகக் குறிக்கத் தக்கவற்றுள் மூன்று கருத்துக்களைச் சிறப்பாகத் தெரிந்தெடுத்து அம்மூன்றினையும் தாம் பாடிய திருப்பதிகங்கள் தோறும் தவறாது விரித்துரைத்தலைக் கடமையாகக் கொண்டுள்ளார்.

ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஒன்று முதல் ஏழு வரையுள்ள திருப்பாடல்கள், அவ்வப் பதிகத்திற்குரிய திருத்தலங்களின் இயற்கை வனப்பினையும் அங்கே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் வானோர்க்கும் அரியனாய் விளங்கும் அருமையினையும், தன்னடியார்களுக்கு எளிவந்தருளும் எளிமைத் திறமாகிய பெருமையினையும், உலகெலாம் படைத்தளித்தழிக்கும் வரம்பிலாற்றலுடைமை முதலிய திருவருட் பண்புகளையும், அவ்வத்தலங்களிலிருந்து இறைவனை வழிபாடு செய்து மகிழும் அடியார்களது திருத்தொண்டின் திறத்தினையும் விரித்துரைக்கும் முறையில் அமைந்துள்ளன.

தென்னிலங்கை வேந்தனாகிய இராவணன், முன் அறியாமையினால் கயிலாய மலையினை எடுக்க முயன்று அம்மலையின் கீழ் அகப்பட்டுத் தலைகளும் தோள்களும் நசுங்கி அங்கிருந்தும் மீளமுடியாது அல்லலுழப்பவன் தன் தவறுணர்ந்து அதனைப் பொறுத்தருளும்படி இறைவனை வேண்டி இசைப் பாடல்களால் பாடித் துதிக்கச் சிவபெருமான் அவனுக்கு அருள் புரிந்த ஆக்கப்பாட்டினை அறிவுறுத்துவது எட்டாந் திருப்பாடலாகும். படைத்

தற் கடவுளாகிய நான்முகனும் காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலும் தாம் தாம் பெரியர் எனத் தம்முள் மாறு கொண்டு அன்னமாகியும் ஏனமாகியும் இறைவனது முடியும் அடியும் தேட முயன்று பெரிதும் அல்லற் பட்டுக் காண முடியாது பின் இறைவனது திருவருளால் திருவைந்தெழுத்தோதி உய்ந்த செய்தியை உணர்த்து வது ஒன்பதாந் திருப்பாட்டு. 'வேதநெறி சைவநெறி களைப்பழித்துரைக்கும் புறச்சமயத்தார்களாகிய சமணர் புத்தர் ஆகியோர் தெய்வம் உண்டு என்னும் தெளிவான ஞானமில்லாதவராதலின், அன்னோர் கொண்ட நெறி கள் அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது பழிவிளைக்குங் குற்றமுடையனவே என்பதனை எடுத்துரைப்பது பத்தாந் திருப்பாடலாகும்.

இங்ஙனம் ஒவ்வொரு திருப்பதிகத்தினையும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களால் 'நிறைவித்த ஆளுடைய பிள்ளை யார், அத்திருப்பதிகங்களைப் பத்தியுடன் பயின்று பாடும் உலகமக்கள் அடையும் நற்பயன்களை விளக்கும் முறையில் பதிகத்தின் கடைசித் திருப்பாடலாகப் பதினோராம் பாடலை அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு பதிகந் தோறும் அவ்வப்பதிகப் பயன் கூறும் முறையிற் பாடி யருளிய திருப்பாடலைத் 'திருக்கடைக்காப்பு' என்ற பெயராற் சேக்கிழாரடிகள் குறித்துள்ளார். பதிகங் களின் இறுதியிலுள்ள திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்கள் அவ்வப்பதிகங்களைப் பாடுவோராய அன்பர்களுக்குச் சிறிதும் இடர்நேராமற் காக்கும் அருள் நோக்கத்துடன் திருஞானசம்பந்தரால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற திரு வுடைய செழும்பாடல்களாதலின் திருக்கடைக்காப்பு என வழங்கப்பெறுவனவாயின.

இலங்கையர் மன்னாகிய இராவணன்' அளகை வேந்தனாகிய குபேரனை வென்று அவனிடமிருந்து

பெற்ற புட்பக விமானத்தில் அமர்ந்து வான்வழியே செல்பவன், தனது போக்குக்குத் தடைவிளைக்கும் முறையில் திருக்கயிலாயமலை குறுக்கிட்டு நின்றதனைக் கண்டு வெகுண்டு அதனைப் பெயர்த்தெடுக்கத் தலைப் பட்டான். ஆற்றல்மிக்க அரக்கனாகிய அவன் சிவபெரு மானை வழிபடுந் திறமுடையவனாக இருந்தும் ஆன்மா வுக்கு இயல்பாக அமைந்த ஆணவ மலத்தின் விளை வாக அவன்மனத்தே செருக்கு மேலிட்டதனால், இறை வன் வீற்றிருக்கும் சிறப்புடைய திருமலை திருக்கயிலா யம் என்பதனைக் கருத்திற்கொள்ளாது ஏனைய மலை களைப்போல் அதனையும் எளிதாக எண்ணி இகழ்ந்து அதனைத் தூக்க முயன்றான். அவனது முயற்சி தவறானது, தீமைவிளைப்பது என்பதனையுணர்ந்த தேர்ப் பாகன், கடவுள் வீற்றிருக்கும் திருமலையாகிய கயிலை யைப் பெயர்த்தெடுத்தல் அடாத செயல் என இரா வணனுக்கு எடுத்துக்காட்டியும் அவன் அச்சொல்லை மதியாமல் இகழ்ந்து கூறி வெகுண்டு தருக்கினால் கயிலாயத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கின்றான். அந்நிலையில் அருளாளனாகிய இறைவன், அரக்கனது தருக்கினை யொழிக்கத் திருவுளங்கொண்டு தனது திருவடிப் பெரு விரலொன்றினால் அம்மலையின்மீது ஊன்றியழுத்தினான். மலையும் அழுந்தியது. அப்பொழுது இருபது கைகளா லும் கயிலாயத்தைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன், தன்னுடைய பத்துத் தலைகளும் மலையிடையிற் சிக்கி யழுந்த வருத்தமுற்று ஆற்றாது அழுதான். பின் சிறிது தெளிவுபெற்றுத் தன், தலைகளுள் ஒன்றை வெட்டி யெடுத்துப் பத்தராக அமைத்து முன்கை நரம்பினை நரம்பாகக் கட்டி வீணை யென்னும் இசைக் கருவியினை அமைத்துக்கொண்டு சாமவேதமாகிய இசைப்பாடல் களைப் பாடி இறைவனைப் போற்றினான். அரக்கனது இசைத் திருத்தொண்டுக்குத் திருவுளமிரங்கிய அருளா ளனாகிய சிவபெருமான், அரக்கனாகிய அவனுக்கு

'தனது பிழை நினைந்து அழுதரற்றியவன் என்ற பொருள்பட 'இராவணன்' என்ற பெயரையும் போரில் வெற்றியளிக்கும் கொற்றவாள் ஒன்றையும் முக்கோடி வாழ்நாளையும் யாண்டும் விரைந்துசெல்லும் சிறந்த தேரொன்றையும் கொடுத்தருளினார் என்பது புராண வரலாறு. இச்செய்திகள் ஆளுடையபிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களில் எட்டாந் திருப்பாடலில் விரித்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இராவணனைப்பற்றிய இச்செய்தியினைப் பதிகந் தோறும் எடுத்துரைப்பதன் நோக்கமாவது, சில் வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராக இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள், தமது அறிமையால், கடவுளொருவர் உண்டென்னும் நினைவின்றிப் பல குற்றங்களைச் செய்தல் இயல்பு. இவ்வாறு அறியாமை காரணமாகப் பல குற்றங்களைச் செய்தாலும், அப்பிழையினால் இடர்ப் பட்டு வருந்தும் துன்பக்காலத்தே தாம் முன்செய்த பிழையினை யெண்ணி மனம் வருந்தித் தம் பிழைகளைப் பொறுத்தருள்க என இறைவனைப்பணிந்துகுறையிரந்து வேண்டுவாராயின், கண்ணுதலானாகிய இறைவனது பெருங்கருணை அவர்களைத் துன்பக் கடலிலிருந் தெடுத்துக் காப்பாற்றுதல் உறுதி. சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராய மக்கள் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத் தருளும் இறைவனது திருவருட் பெருமையினை உலகத் தார்க்கு எடுத்துரைக்கும் நோக்கத்தினாலேயே ஞான சம்பந்தர் இராவணனைப்பற்றிப் பதிகத்தோறும் எட் திருப்பாடலில் தவறாது குறித்தருள்கின்றார். இந்நுட் பத்தினை,

'மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையிற்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறிந் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடருள் செய்தார்'

எனவரும் பாடலில் சேக்கிழாரடிகள் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

குறையுணர்வாகிய பசுஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் ஞானமேயுருவாகிய இறைவனியல்பினை உயிர்கள் உணர்தல் இயலாது. முற்றறிவினனாகிய முதல்வனை உள்ளவாறு கண்டு வழிபட விரும்புவோர் அவனது திருவடி ஞானத்தால் தன்னறிவிலே ஆராய்ந்து தெளிதற்குரியர். யாண்டும் நீக்கமறக் கலந்து விளங்கும் இறைவனை அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மா பாசப் பிணிப்பினின்றும் நீங்கித் தூய்மை பெறும். இங்ஙனம் உயிர் தூய்மைபெற்ற நிலையிற் பெறத்தக்க கடவுட்காட்சி உள்ளத்தே நீங்காது நிலைபெறுதற்பொருட்டுத் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி எண்ணுதல்வேண்டும். இவ்வாறு வழிபடும் நெறியுணர்ந்து வழிபடுவோர்க்கே சிவபெருமான் எளிவந்து அருள்புரிவன் என நூல்கள் கூறும். இவ்வுண்மையினை யுணர்ந்து இறைவனைத் தொழுது நலம்பெற முயலாது திருமாலும் பிரமனும் தாமே தலைவர் என்னும் முனைப்புடன் தம்முள் இகலிப் பன்றியுருவும் அன்னத்தின் உருவும் கொண்டு முறையே மண்ணினை அகழ்ந்து உள்புக்கும் விண்ணின் மேற் பறந்து சென்றும் இறைவனுடைய அடியும் முடியும் தேடிக் காணப்புக்குக் காணமாட்டாது அல்லற்பட்டு அயர்ந்து விழுந்தனர். அங்ஙனம் விழும் அவர்கள் ஈசனருள் கூடுதலால் உள்ளத்தே தெளிவு பெற்றுத் திருவைந்தெழுத்தினையோதி இறைவனருள் பெற்று உயர்ந்தனர். இச்செய்தியினைப் பிள்ளையார் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஒன்பதாந் திருப்பாடலில் விரித்துரைத்துள்ளார். ஒன்பதாம் பாடலிலமைந்த இப் பொருட் குறிப்பினை,

'தொழுவார்க்கே யருளுவது சிவபெருமான் எனத்தொழார்
வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்
இழிவாகுங் கருவிலங்கும் பறவையுமாய் எய்தாமை
விழுவார்கள் அஞ்செழுத்துந் துதித்துய்ந்தபடி விரித்தார்'

எனவரும் செய்யுளில் அருண்மொழித்தேவர் குறித்துள்ளார்.

ஐம்பொறி வழியாகச் செல்லும் ஐந்து அவாவையும் அடக்கியாளும் உள்ளத்திண்மை, பொறிவாயில் ஐந்தவித்தானாகிய இறைவன் அருளிய ஒழுக்க நெறியினைக் கடைபிடித்தொழுகுவார்க்கே எளிதில் வாய்க்கும். இதனை யுணர்ந்து இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்து அதன்வழி யடங்கியொழுகுதலே அறிவுடைய நன்மக்கள் மேற்கொள்ளுதற்குரிய நல்லொழுக்க நெறியாகும். அந்நெறியினைப் பின்பற்றி நடவாது தமது சிற்றறிவொன்றையே முதன்மையாகக் கொண்டு தாம் தாம் நன்றெனக்கண்ட தெளிவற்ற கொள்கைவழியே நலம் பெற முயலும் புத்தர் சமணர் என்னும் புறச்சமயத்தார் மேற்கொண்ட செயல் முறைகள் இம்மை மறுமையாகிய இருமையினும் துயர் விளைக்கும் பழிச்செயல்களே என்பதனைத் தமிழ் மக்கள் தெளிவாக உணரும் வண்ணம் பதிகந்தோறும் பத்தாம் பாடலில் பிள்ளையார் வற்புறுத்தியருள்கின்றார்.

> 'வேதகா ரணராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை
> நாதனெறி யறிந்துய்யார் தம்மிலே நலங்கொள்ளும்
> போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்
> ஏதமே யெனமொழிந்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர்'

எனவரும் பெரிய புராணச் செய்யுள் இந்நுட்பத்தை விளக்குதல் காணலாம்.

இவ்வாறு, ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகந்தோறும் 8, 9, 10-ஆம் பாடல்களாகிய மூன்று திருப்பாடல்களிலும் முறையே, உயிர்கள் தம் பிழை நினைந்து ஏசறுதல், பாசஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் காண்டற்கரியன் பரன் என்றுணர்தல், இறைவனருளிய மெய்ம்மையான ஒழுக்கநெறியன்றிச் சிற்றறிவுடைய மக்கள் தம் ஆன்ம போதம் ஒன்றினாலேயே அமைத்துக்கொண்ட புறச்சமயச் செயல்கள் புன்னெறியிற் செலுத்துவனவே எனவுணர்ந்து அவற்றை விலகியொழுகுதல் ஆகிய இவை மூன்றும் கடவுள் வழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத சாதனங்களாக அறிவுறுத்தப்பட்டன.

திருப்பதிகந்தோறும் இறுதிப்பாடலாக அமைந்த திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுட்கள் யாவும் சிவபரம் பொருளைத் திருப்பதிகப்பாமாலையாற் போற்றி வழிபாடு செய்யும் அன்பர்கள் எல்லா நலங்களும் பெற்று ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வில் திளைக்கவேண்டும் என்னும் பெருங்கருணைத் திறத்தால் நிறைமொழிமாந்தராய ஆளுடைய பிள்ளையார் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிகளாத் திகழ்கின்றன.

'நடுவிருளாடுமெந்தை நனிபள்ளியுள்க
வினைகெடுதல் ஆணை நமதே' 2-84-11

'ஆனசொன் மாலையோதும் அடியார்கள்
வானில் அரசாள்வர் ஆணை நமதே' 2-85-11

'சித்தைசெய வல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
என்னநிகழ் வெய்தியிமையோர்
அந்தவுல கெய்தியரசாளு மதுவே
சரதம் ஆணை நமதே' 3-78-11

'வானிடை நிகழ்வர் மண்ணிடைப்பிறவார்
மற்றிதற் காணையும் நமதே' 3-118-11

எனவரும் வாய்மொழிகள், ஞானசம்பந்தர் உலக நன்மை கருதித் தம்மீது ஆணையிட்டுக்கூறிய தமிழ் மந்திரங்களாகத் திகழ்தல் அறியத்தக்கதாகும். இவ்வாறு தெய்வத்தின் திருவருளை உலக மக்கள் இம்மை வாழ்வில் தெளிவாக உணர்ந்து மகிழ்தல் வேண்டும் என்னும் அருட்குறிப்புடன் அடியார்களுக்குத் தம் வாய்மொழியில் உறுதியான நம்பிக்கை யுண்டாம் வண்ணம் பிள்ளையார் ஆணையிட்டுக் கூறியதிறத்தை,

'முத்திப் பகவன் முதல்வன் திருவடியை
அத்திக்கும் பத்தரெதிர் ஆணை நம தென்னவலான்'[1]

என நம்பியாண்டார் நம்பி இனிது விளக்கியுள்ளார்.

---

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை.

பிள்ளையாரருளிய இவ்வுறுதியுரையின் மெய்ம்மையினை யுணர்ந்த பெருமக்கள் இவரை 'ஆணை நமதென்ற பெருமாள்' எனப் பாராட்டிப் போற்றியதுடன் இப்பெயரை மக்களுக்கு இட்டும் வழங்கியுள்ளார்கள் எனத் தெரிகிறது.[2]

'ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே'

என இறைவன்பால் முறையிட்ட சிவஞானச் செம்மலார், இவ்வாறு தாம் பாடிய ஒவ்வொரு திருப்பதிகத்தின் முடிவிலும் அத்திருப்பதிகத்தைப் பாடிய தமது பெயரையும், அப்பதிகத்தினை அன்புடன் நெஞ்சநெக்குருகி ஓதுவார் பெறும் நலங்களையும் தவறாமல் உடன் அருளிச் செய்திருப்பதன் நோக்கம், குறித்த அவ்வொரு திருப்பதிகத்தையேனும் கற்றுப் பாடுவோரும் தாம் பெற்ற சிவானுபவப் பயனை எளிதிற்பெற்று இன்புற வேண்டுமென்னும் பெருங் கருணையே என்பர் பெரியோர்.*

இவ்வாறு திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும், இறைவன் ஒருவனுளன் என்பதற்குரிய பிரமாணங்களையும், அம்முதல்வனுக்குரிய பொதுவும் சிறப்புமாகிய இலக்கணங்களையும், இறைவனை வழிபடுதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்களையும், அங்ஙனம் உணர்ந்து வழிபாடு செய்யும் அன்பர்கள் பெறும் பேரின்ப வாழ்வாகிய நற்பயனையும் அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்திருத்தல் உணர்ந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

2. ஔவை துரைசாமிபிள்ளையவர்கள் எழுதிய சைவ இலக்கியவரலாறு பக்—109.

* கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் எழுதிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரம், பக்—41-46.

ஞானத்தின் திருவுருவாகிய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பாடல்கள் யாவும், உமையம்மையார் அளித்த திருவருள் ஞானமாகிய பாலடிசிலைப் பருகிய மகிழ்ச்சி நிலையிற் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருவுடைய அவரது உள்ளத்திலிருந்து பொங்கியெழுந்து பொழிந்த உயர் ஞானத் திருமொழிகளாதலின், இயற்கைப் பொருள்களின் எழில் நலங்களையும் அவற்றிற் பிரிவறத் தோய்ந்து இன்பஞ்செய்யும் இறைவனது திருவருள் வனப்பையும் ஒருங்கே விரித்துரைக்கும் சந்தமலிந்த செந்தமிழ்ச் சொற்களால் இயன்று, உள்ளம் பொருந்தக் கற்போருக்கும் இசைநலம் பொருந்தப் பாடுவோர்க்கும் தெவிட்டாத தீஞ்சுவை யமிழ்தமாகத் தித்திப்பன.

நீர்வள மிகுந்த காழிப் பதியில் தோன்றிய கவுணியப் பிள்ளையார் இயற்கைக் காட்சியின் எழில் நலத்தில் திளைத்தவர், அவற்றுள் உள் நின்று திகழும் தெய்வத் திருவருளைச் சிந்தையாற் பருகி மகிழும் இயல்பினர். பிள்ளையார் திருப்பாடலில் நானிலத்து ஐந்திணை வளங்களும் நன்கு புனைந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளியனவாகத் தேவார ஏடுகளிற் காணப்படுவன 383 திருப்பதிகங்களே. அவற்றுடன் திருவிடைவாசல் என்றவூரில் அமைந்த திருக்கோயிற் கல்வெட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'மறியார்கரத் தெந்தை' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருவிடை வாய்த் திருப்பதிகம் ஒன்றையும் சேர்த்தெண்ணப் பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்கள் 384 ஆகும். இப்பதிகங்களிலுள்ள திருப்பாடல்கள் 4158 ஆகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பதிகங்களிற் பெரும்பாலன பதினொரு பாடல்களால் ஆகியவை. திருப்பிரமபுரத் திருப்பதிகங்களிற் சில, அந்நலத்திற்கு

அமைந்த பன்னிரு திருப்பெயர்களையும் பரவிப் போற்றும் கருத்துடன் பன்னிரண்டு திருப்பாடல்களால் இயன்றுள்ளன. சைவ சமயத்தின் நுண் பொருள்களை அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்த 'வாழ்க அந்தணர்' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப் பாசுரப் பதிகம் பன்னிரண்டு திருப்பாடல்களையுடைய தாகும். திருவெழுகூற்றிருக்கை என்னும் மிறைக்கவி ஆசிரியப் பாவாக அமைந்த ஒரு திருப்பாட்டாகும்.

நாளும் இன்னிசையால் நற்றமிழ்பரப்பும் திருத் தொண்டினை மேற்கொண்ட ஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யார், தமிழ்மொழியில் 'விருந்தாய சொல் மாலைகள்' சிலவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்துள்ளார். இவ்வாறு பிள்ளையாரால் புது முறையில் முதன் முதல் அருளிச் செய்யப்பெற்ற அத்திருப்பதிகங்கள் தமிழில் அத்தகைய பனுவல்களுக்கெல்லாம் மூல இலக்கியங் களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றை மிறைக்கவி யென்றும் சித்திரகவி யென்றும் வழங்குவர். அவை யாவன: மொழி மாற்று, மாலைமாற்று, வழிமொழி, மடக்கு, இயமகம், ஏகபாதம், இருக்குக்குறள், எழு கூற்றிருக்கை, ஈரடி -ஈரடிவைப்பு, நாலடி மேல் வைப்பு, முடுகியலாகிய திருவிராகம், சக்கர மாற்று, கோமூத் திரிகம் முதலியனவாகும்.* இவற்றை,

"செந்தமிழ் மாலை விகற்பச் செய்யுட்களான் மொழி மாற்றும்
வந்த சொற்சீர் மாலை மாற்றும் வழிமொழி எல்லா மடக்கும்
சந்த இயமகம் ஏக பாதந் தமிழ் இருக்குக் குறள் சாத்தி
எந்தைக் கெழு கூற்றிருக்கை ஈரடி ஈரடி வைப்பு"

*'நீக்கரிய இன்பத்திராகம் இருக்குக்குறள்
நோக்கரிய பாசுரம் பல்பத்தோடும் - ஆக்கரிய
யாழ் முரி சக்கரமாற் றிரடி முக்காலும்
பாழிமையாற் பாரகத்தோர் தாமுய்ய — ஊழி
உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஓங்கவுமை கோனைத்
திருப்பதிகம் பாட வல்ல சேயை'—
(ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை 83-85-ம் கண்ணிகள்)

"நாலடி மேல் வைப்பு மேன்மை நடையின் முடுகு மராகம்
சால்பினில் சக்கரம் ஆகி விகற்பங்கள் சாற்றும் பதிகம்
மூல இலக்கிய மாக எல்லாப் பொருள்களும் முற்ற
ஞாலத் துயர்காழி யாரைப் பாடினர் ஞானசம்பந்தர்"

எனவரும் செய்யுட்களில் சேக்கிழாரடிகள் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

செய்யுளகத்து மொழிகள் சம்முட் புணரும் முறை, நிரல்நிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று என நால்வகைப்படுமென்றும், அவற்றுள் மொழிமாற்றுவது, செய்யுளகத்து அமைந்து நின்ற சொற்கள் அவை நின்ற நிலையிற் பொருள் விளங்காதவழி அச் செய்யுட் பொருளுக்குப் பொருந்த அச் சொற்களை முன்னும் பின்னும் மாற்றிப் புணர்த்துப் பொருள் கொள்ளுத லாகிய பொருள்கோள் முறை யென்றும் கூறுவர் தொல்காப்பியனார்.* செய்யுளில் சில இடங்களில் தன்னியல்பில் மாறிநின்ற சொற்களைப் பொருள் எதிர் இயையப் புணர்க்கும் பொருள்கோள் முறையிலன்றி, செய்யுட்களைக் கற்போர் அச்செய்யுட் பொருளைக் கூர்ந்து நோக்கி இப்பொருள்கோள் முறையுணர்ந்து சொற்களை முன்னும் பின்னும் இயைத்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இயற்றப் படுவது 'மொழிமாற்று' என்னும் மிறைக் கவியாகும். இவ்வாறு பொருளுக்கு ஏற்பச் சொற்களை முன்னும் பின்னும் மாற்றிப் புணர்த்துப் பொருள் கொள்ளும் நிலையில் அமைந்த செய்யுளமைப்பினையே 'மொழி மாற்று' எனச் சேக்கிழார் வழங்கியுள்ளார்.

"காட தணிகலம் காரரவம்பதி காலதனில்
தோட தணிகுவர் சுந்தரக் காதினிற் றூச்சிலம்பர்
வேட தணிவர் விசயற்குருவம் வில்லுங் கொடுப்பர்
பீட தணிமணி மாடப் பிரம புரத்தரே"

*தொல்காப்பியம்—எச்சவியல் – சூத்திரம் 8, 13.

என்ற திருப்பாடலை முதலாகக் கொண்ட திருப்பிரமபுரப்பதிகம் 'மொழிமாற்று' என்னும் சித்திரகவிக்கு மூல இலக்கியமாக அமைந்துளது. பதிகத்தின் முதற்கண் உள்ள இத் திருப்பாடல்,

"காடதுபதி, காரரவம் அணிகலம், காலதனில் தூச்சிலம்பர்
சுந்தரக் காதினில் தோடது அணிகுவர், வேடது உருவம்,
விசயற்கு வில்லும் கொடுப்பர், (அவர்யாரெனின்)
பீடது அணி மணிமாடப் பிரமபுரத்து அரர்"

என இவ்வாறு மொழிகளை முன்னும் பின்னும் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளும் முறையிற் பிள்ளையாரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றிருத்தல் காணலாம். இவ்வாறே இத் திருப்பதிகத்துள்ள எல்லாத் திருப்பாடல்களும் மொழிகளை மாற்றிப் பொருள் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் அருளிச் செய்யப் பெற்றமையால் இத் திருப்பதிகம் மொழிமாற்றுக்கு இலக்கியமாயிற்று.

ஒரு செய்யுளை முதலிலிருந்து வாசித்தாலும் அன்றி இறுதி தொடங்கி வாசித்தாலும் அதே செய்யுளாக அமையும்படி பொருளும் ஓசையும் ஒத்த எழுத்துக்களை நிரலே பெற்ற செய்யுள் 'மாலைமாற்று' என்னும் சித்திர கவியாகும். 'முன் வந்த சொல்லொடு கூடிய சீர்களாலாகிய முதலடியையே அதன் இறுதி தொடங்கி மாற்றிப் படிக்க, அதுவே இரண்டாமடியாக அமைவது இம்மாலை மாற்று என விளக்குவார் 'வந்த சொற்சீர் மாலைமாற்று' என்றார். இதன் இயல்பு முன்னர் விளக்கப்பட்டது.[1] மூன்றாந் திருமுறையில் 117-ஆவதாக அமைந்த 'யாமாமாநீ' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகம் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய மாலை மாற்றாகும்.

ஒரு பாடலில் அடிமுதற் சீரின் இரண்டாமெழுத்து அப்பாடலிற் பின்வரும் சீர்கள் தோறும் ஒன்றி வழி

1. இந்நூல் பக்கம் 500.

யெதுகையாய் வருவது, வழிமொழி எனப்படும். இவ்வாறு வழிமொழித் திருவிராகமாக அமைந்தது, மூன்றாந் திருமுறையில் 'சுரருலகு' என்னும் முதற்குறிப்புடைய 67-ஆம் பதிகமாகும்.[1] இப் பதிகத்திற்கு வழங்கும் 'வழிமொழி' என்ற பெயர், ஆளுடைய பிள்ளையாரால் இடப்பெற்றதே என்பது, 'தமிழ் விரகன் வழிமொழிகள் மொழி தகையவே' எனவரும் இப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பால் இனிது விளங்கும்.

ஒரு பாடலில் முன் வந்த சீரும் அடியும் அவ்வாறே மீட்டும் மடக்கி வரப்பெறுவது, 'மடக்கு' எனப்படும். மூன்றாந் திருமுறையில் 94 முதல் 99 முடியவுள்ள திருப்பதிகங்கள், பாடல் தோறும் இரண்டாம் அடியே மூன்றும் அடியாக இடை மடக்காய் அமைந்துள்ளன.

மூன்றாந் திருமுறையில் 113 முதல் 116 வரையுள்ள திரு இயமகப் பதிகங்கள் தமிழில் சந்த இயமகத்திற்குரிய இலக்கியங்களாகும்.[2]

முதல் திருமுறையில் 90 முதல் 96 வரை யமைந்த குறிஞ்சிப் பதிகங்களும், மூன்றாந் திருமுறையில் 40,41 என்னும் எண்ணுள்ள கொல்லிப் பதிகங்களும் 'திரு இருக்குக்குறள்' என வழங்கப் பெறுவன. இவை இரு சீரடியாகிய குறளடி நான்கினால் இயன்ற செய்யுட்களால் அமைந்தன. இதன் பெயர்க் காரணம் முன்னர் விளக்கப்பட்டது[3] வடமொழி மறையாகிய இருக்கு வேதத்தினைப் போன்று தமிழ் மறையாகத் திகழ்வது இதுவென்பார், இதனைத் 'தமிழ் இருக்குக் குறள்' எனப் போற்றுவர் சேக்கிழார். திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் யாப்பு, முதலடி நாற்சீராய்

1. இந்நூல் பக்கம் 492
2. இந்நூல் பக்கம் 498.
3. ,, ,, 461.

இரண்டாமடி முச்சீராய்ச் செப்பலோசை பெற்று இவ்வாறு இரண்டடிகளால் இயன்றுவரும் குறள் வெண்பாவாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திரு இருக்குக் குறள், இரு சீரடியாகிய குறளடி நான்கினால் அமைந்த சந்தச் செய்யுளாகும். எனவே திருக்குறள் யாப்பும் திருவிருக்குக் குறள் யாப்பும் தம்முள் வேறுதல் உணரத் தக்கதாகும்.

ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை என்பவற்றின் இயல்பு முன்னர் விளக்கப் பெற்றது.[1] மூன்றாந் திருமுறையில் 110, 111, 112 என்னும் எண்பெற்ற மூன்று பதிகங்களும் ஈரடிகளால் ஆகிய திருப்பாடல்களையுடையன. எனவே அவை ஈரடி என வழங்கப் பெறுவன. மூன்றாந் திருமுறையில் 5,6-ஆம் பதிகங்கள் ஈரடிச் செய்யுளின் மேல் ஈரடி வைப்பாக அமைந்திருத்தலால் 'ஈரடி மேல் வைப்பு' எனவும், இத்திருமுறையில் 3,4 ஆம் பதிகங்களும் 103-ஆம் பதிகமும் நாலடிச் செய்யுளின் மேல் ஈரடி வைப்பாக அமைந்திருத்தலால் 'நாலடி மேல் வைப்பு' எனவும் பெயர் எய்தின.[2]

முதல் திருமுறையில் 19 முதல் 22 வரையுள்ள நட்டபாடைப் பதிகங்களும், 120 முதல் 125 வரையுள்ள வியாழக் குறிஞ்சிப் பதிகங்களும், இரண்டாந் திருமுறையில் 29 முதல் 84 வரையுள்ள இந்தளப் பதிகங்களும் 97, 98, 100, 101-ஆம் எண்ணுள்ள நட்டராகப் பதிகங்களும், மூன்றாந் திருமுறையில் 52, 53-ஆம் எண்ணுள்ள கௌசிகப் பதிகங்களும் 67-முதல் 88-வரையுள்ள சாதாரிப் பதிகங்களும் முடுகியலாகிய திருவிராகத் திருப்பாடல்களாக அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

1. இந்நூல் பக்கம் 465.
2. ,, ,, 484.

இரண்டாந் திருமுறையில் 70, 73-ஆம் பதிகங்கள் இரண்டும் 'சக்கரமாற்று' என்னும் மிறைக் கவியாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் 'பிரமனூர் வேணு புரம்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம், ஆளுடையபிள்ளையார், பாண்டிமாதேவியார் வேண்டு கோட்கிரங்கித் தென்னவனது வெப்பு நோயை நீக்கும் பொருட்டு எழுந்தருளியபோது, முன்னைத் தவப் பயனால் கவுணியப் பிள்ளையாரைக் காணப்பெற்ற தென்னவன், அவரை நோக்கித் 'தேவரீருடைய ஊர் யாது?' என வினவ, அதற்கு விடை கூறும் முறையில் 'பிரமபுரம் முதலாகப் பன்னிரு திருப்பெயர்களையுடைய திருக்கழுமலமே நாம் பயிலும் ஊர்' எனப் பிள்ளை யாரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றதாகும். இத்திருப் பதிகத்தின் முதற்கண் அமைந்தது.

பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலி வெங்குருப் பெருநீர்த்தோணி
புரமன்னு பூந்தராய் பொன்னஞ் சிரபுரம் புறவஞ் சண்பை
அரன்மன்னு தண்காழி கொச்சைவய முள்ளிட்டங் காதியாய
பரமனூர் பன்னிரண்டாய் நின்றதிருக் கழுமலநாம்பரவுமூரே.

என்ற திருப்பாட்டாகும். இம் முதற்பாடலில் 1. பிரமனூர், 2. வேணுபுரம், 3. புகலி, 4. வெங்குரு, 5. தோணிபுரம், 6 பூந்தராய், 7. சிரபுரம், 8. புறவம், 9. சண்பை, 10. காழி, 11. கொச்சைவயம், 12. கழுமலம் என இம் முறையே எண்ணப்பெற்ற பன்னிரு திருப்பெயர்களும் இவ்வெண்ணு முறைப் படியே இத் திருப்பதிகத்தின் ஒன்று முதல் பன்னி ரண்டு வரையுள்ள பாடல்களின் முதற் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு முதற்பாடலில் குறித்த பன்னிரு பெயர்களும் நிரலே அப்பதிகத்தில் 1 முதல் 12 வரையுள்ள பாடல்களின் முதற் பெயர்களாக நின்று ஒரு வட்டமாக அமையும்படி அப் பெயர்களை மாற்றினமையால் இது 'சக்கரமாற்று' என்னும் பெயர்த் தாயிற்று.

மேற்குறித்த வண்ணம் சீகாழிப்பதிக்குரிய பன்னிரு திருப்பெயர்களையும் பரவும் வகையில் பன்னிரு திருப்பாடல்களையுடைய மற்றொரு பதிகம் இரண்டாந் திருமுறையில் 73ஆம் திருப்பதிகமாகும். இதன் முதற்கண் அமைந்த திருப்பாட்டு,

விளங்கிய சீர்ப் பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலிவெங்குரு
மேற்சோலை
வளங்கவருந் தோணிபுரம் பூந்தராய் சிரபுரம்வண் புறவ
மண்மேல்
களங்கமிலூர் சண்பைகமழ் காழி வயங்கொச்சை
கழுமல மென்றின்ன
இளங் குமரன் தன்னைப்பெற் றிமையவர்தம் பகையெறிவித்
திறைவனூரே.

என்பதாகும். முதல் திருப்பாட்டாகிய இதன் இறுதியில் வைத்து எண்ணப்பெற்ற 'கழுமலம்' என்பது இரண்டாந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், இரண்டாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'தோணிபுரம்' மூன்றாந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், மூன்றாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'வெங்குரு' நான்காந் திருப்பாட்டின் தொடக்கத்திலும், நான்காம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'சண்பை' ஐந்தாம் திருப்பாட்டின் முதலிலும், ஐந்தாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'புறவம்' ஆறாம் திருப்பாட்டின் முதலிலும், ஆறும் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'அயனூர்' ஏழாந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், ஏழாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'புறவம்' எட்டாந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், எட்டாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'தோணிபுரம்' ஒன்பதாந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், ஒன்பதாம் பாட்டின் இறுதியிலுள்ள 'கழுமலம்' பத்தாந் திருப்பாட்டிலும், பத்தாம் பாடலின் இறுதியிலுள்ள 'சண்பை' பதினொராந் திருப்பாட்டின் முதலிலும், பதினொராம் பாடலின் இறுதியிலுள்ள 'வெங்குரு' வாகிய குருமனூர் பன்னிரண்டாந் திருப்பாட்டிலும், பன்னிரண்டாம் பாடலின் இறுதியிலுள்ள 'அயனூர்'

என்னும் பிரமபுரம் 'பூமகனூர்' என முதல் திருப்பாட்லின் முதலிலும் இயைந்து நின்று பொருட்டொடர்பு பற்றிய அந்தாதியாக மண்டலித்து முடிந் திருத்தல் காணலாம்.

இவ்வாறு இப்பதிகத்திலுள்ள பன்னிரு திருப்பாடல்களும் சீர்காழிப்பதிக்குரிய பன்னிரு திருப்பெயர்களால் முன்னும் பின்னுமுள்ள திருப்பாடல்களுடன் இணைந்து ஒரு வட்டமாக அமைந்து செல்லுதலால், இப்பதிகம் 'சக்கரம்' என்னும் பெயருடையதாயிற்று. இப்பெயர் ஆளுடைய பிள்ளையாராலேயே இடப்பெற்ற தென்பது "அயனூர்மேல் இச்சக்கரம் சீர்த்தமிழ் விரகன் தான் சொன்ன தமிழ் தரிப்போர் தவஞ் செய்தோரே" என வரும் இதன் திருக்கடைக்காப்பால் இனிது விளங்கும். பிற்காலத்தார் இதனைச் சக்கர மாற்று எனக்குறித்தனர்.

திருஞான சம்பந்தர் அருளிய இச் சக்கர மாற்றின் அமைப்பும், பிற்கால யாப்பணி நூலார் பாடலெழுத்துக்களை ஆரைகளில் அமைத்துக்காட்டும் சக்கரபந்தத்தின் அமைப்பும் தம்முள் வேறென்பது, 'சக்கரமாற்று' எனவும் 'சக்கர பந்தம்' எனவும் வழங்கும் அவற்றின் பெயர் வேறுபட்டால் நன்கு புலனும். அன்றியும் தேவாரத் திருப்பதிங்களில் அமைந்த சக்கரமாற்று ஒரு பதிகமாய் அப்பதிக முழுவதும் ஒரே வட்டமாய் அமைந்தது; யாவர்க்கும் பொருள் இனிது விளங்க இயல்பு வகையாற் பாடப்பெற்றது. பிற்காலத்தார் கூறும் சக்கரபந்தம், ஒருபாடலாய் வட்டங்கிறி ஆரைகளில் எழுத்துக்களை அமைத்துக்காட்டும் நிலையில் அமைந்தது; எழுத்தெண்ணிச் செயற்கை வகையாற்பாடப்பெறுவது.

இரண்டாந் திருமுறையில் அமைந்த 'பூமகனூர்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பிரமபுரத் திருப்பதிகம், 'கோமூத்திரி' என்னும் சித்திரகவியாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. கோமூத்திரியாவது, ஒரு செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளை மேல் வரியாகவும் பின்னிரண்டடிகளைக் கீழ்வரியாகவும் வரைந்து, அவ்விரண்டு வரிகளின் எழுத்துக்களை மேலும் கீழுமாக ஒன்றிடையிட்டு வாசித்தாலும் அதே செய்யுளாய் அமையும் சித்திர கவியாகும். இதன்கண் மேலும் கீழுமுள்ள வரிகளில் அமைந்த எழுத்துக்கள், கோமூத்திர ரேகைபோல் ஒன்றிடையிட்டு வாசிக்கப்பெறுதலின் கோமூத்திரி எனப்பட்டது. கோமூத்திரி எனப் பிற்காலத்தார் கூறும் பாடலமைப்பு மேற்குறித்த 'பூமகனூர்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தில் இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. இப்பதிகத்திற்குப் பிள்ளையார் இட்ட பெயர் கோமூத்திரியென்பதன்று; வழிமுடக்குமாவின் பாச்சல் என்பதே இப்பதிகப் பெயராகும். இதன் பெயர்க்காரணம் நன்கு விளங்கவில்லை. இப்பதிகப் பாடல் ஒவ்வொன்றிலும் பிரமபுரத்திற்குரிய பன்னிரு திருப்பெயர்களும் எண்ணப்பெற்றுள்ளன. ஒரு பாடலின் இறுதியில் வைத்தெண்ணப்பெற்ற பெயர் அடுத்த பாடற்கு முதலாக மீண்டும் மடித்தெண்ணப் பெறும் நிலையில் அமைந்த இப்பதிகம், முடக்காக வளைந்த வழியிலே சென்ற மாவானது மீண்டும் வந்த வழியே மடங்கிச் சென்றாற்போலும் நடை அமைப்பினையுடையதாதல் இங்கு நோக்கத் தகுவதாகும்.

மூன்றாந் திருமுறையில் 109-ஆம் பதிகமாகவுள்ளது 'மண்ணது வுண்டரி' என்னும் முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகமாகும். இது கூடற் சதுக்கம் என்றும் கூட சதுக்கம் என்றும் குறிக்கப்பெற்றுளது. ஒரு செய்யுளின் நான்காம் அடியிலுள்ள எழுத்துக்கள்

யாவும் ஏனை மூன்றடிகளுள்ளும் மறைந்து நிற்குமாறு பாடப்பெறுவது, கூட சதுர்த்தம் என்பர் அணி நூலார். கூடம்-மறைவு. சதுர்த்தம்-நான்காவது, மறைவான நான்காம் அடியினையுடையது என்பது இதன் பொருள். எனவே நான்காமடியிலுள்ள எழுத்துக்களெல்லாம் மற்றைய முதல் மூன்றடிகளுள்ளும் நிற்றல் 'கூடசதுர்த்தம்' என்ற சித்திரகவியின் அமைப்பாதல் பெறப்படும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய 'மண்ணது வுண்டரி மலரோன்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய பதிகப் பாடல்களின் நான்காமடிகளில் முன்னை மூன்றடிகளிலும் இல்லாத எழுத்துக்கள் சில இருத்தலால், இப்பாடல்களின் நான்காமடியில் உள்ள எழுத்துக்கள் யாவும் ஏனை மூன்றடிகளிலும் மறைந்துள்ளன எனக் கருதுதற்கு இடமில்லை. அன்றியும் இப்பதிகப்பெயர், கூடற்சதுக்கம் கூட சதுக்கம் என்றே குறிக்கப்பட்டுளது. கூடசதுர்த்தம் என்ற பெயரால் இப்பதிகம் வழங்கப்பெறவில்லை. ஆகவே தேவாரத்தில் அமைந்த கூடற் சதுக்கம் என்ற இம்மிறைக் கவியும் பிற்காலத்தில்கூட சதுர்த்தம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறும் சித்திரகவியும் தம்முள் வேறனவே கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

நான்கு தெருக்கள் ஒன்றுகக் கூடும் இடத்தைச் 'சதுக்கம்' என வழங்குதல் மரபு. அம்முறையில் திரு மயேந்திரம். திருக்கயிலாயம், திருவாரூர், திருவானைக்கா என்ற நான்கு தலங்களும் ஒன்றுகூடிய நிலையில் அந்நான்கு தலங்களிலும் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானைப் பரவிப்போற்றுவதாக அமைந்தது.

மண்ணது வுண்டரி மலரோன் காணு
வெண்ணுவல் விரும்பு மயேந்திரருங்
கண்ணது வோங்கிய கயிலையாரும்
அண்ணலா ரூராதி யானைக்காவே.

என்ற பாடலை முதலாக வுடைய திருப்பதிகமாகும். இப்பதிகப்பாடல்கள் யாவும், திருக்கயிலாயம், திருவானைக்கா, திருமயேந்திரம், திருவாரூர் ஆகிய நான்கு தலங்களையும் தனித்தனியே குறித்துப் போற்று முகத்தால் அவை நான்கும் ஒருங்கே கூடிய சதுக்கம் போன்று அமைந்திருத்தலால் இப்பதிகம் கூடற் சதுக்கம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

செய்யுட்களின் முதலிலும் இறுதியிலும் நிற்கும் மொழிகள் தம்முட் பொருள்நோக்க முடையனவாய் இயைந்து நிற்கும் நிலையினைப் 'பூட்டுவிற் பொருள் கோள்' என்பர்.

'அலர்மகள் மலிதர அவனியில் நிகழ்பவர்
மலர்மலி குழலுமை தனையிட மகிழ்பவர்
நலமலி யுருவுடை யவர்நகர் மிகுபுகழ்
நிலமலி மிழலையை நினையவல்லவரே'

என முதற் திருமுறையில் 124-ஆம் எண்பெற்று நின்ற திருப்பதிகத்தின் முதற் பத்துப் பாடல்களும் பூட்டுவிற் பொருள் கோளில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். மேற் காட்டிய பாடலில் 'மிழலையை நினைய வல்லவர்' என வரும் இறுதித் தொடரை' அலர் மகள் மலிதர அவனியில் நிகழ்பவர்' என முதலடியுடன் இயைத்துநோக்கிப் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களின் சொற்பொருள் முறையினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் அப்பதிகங்களைப் பின் வருமாறு வகைப்படுத்திக் கொள்ளலாம்:--

1. பிள்ளையார், உலக மக்களை உய்விக்கும் அருட் குறிப்புடன் அவர்களை நோக்கி' 'நீவிர் நும் துயரங்கள் நீங்க அம்மையப்பனாகிய இறைவனை அன்பினால் தொழுது உய்வீராக' என அறிவுறுத்தும் முறையில் பல திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்துள்ளார்.

"ஒடுங்கும் பிணிபிறவி கேடென் றிவை
யுடைத்தாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம்
அடங்கும் இடங்கருதி நின்றீரெல்லாம்
அடிகளடி நிழற்கீழ் ஆளாம் வண்ணம்
கிடங்கும் மதிலுஞ் சுலாவி யெங்குங்
கெழுமனைகள் தோறும் மறையின்னொலி
தொடங்குங் கடந்தைத் தடங்கோயில் சேர்
தூங்கானை மாடந் தொழுமின்களே" 1—59—1

என்றுங்கு வரும் திருப்பதிகங்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தனவாகும்.[1]

2. சிவபெருமான் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய வளமார்ந்த திருத்தலம் இன்னது என அத்தலத்தின் பெயர் கூறிப்போற்றும் முறையில் அமைந்த திருப்பதிகங்கள் பலவாகும்.

'விதியாய் விளை வாய்விளை வின்பயனாகிக்
கொதியா வரு கூற்றை யுதைத்தவர் சேரும்
பதியாவது பங்கய நின்றலரத்தேன்
பொதியார் பொழில் பூம்புக லிந்நகர் தானே' 1—30—1

என்றுங்கு வரும் பதிகங்கள் இவ்வகையில் அடங்குவன.[2]

3. 'இன்ன தலத்தில் எழுந்தருளிய இறைவனை வழிபடுவார் இத் தன்மையராய் விளங்குவார்கள்' என அடியார் திறம் விளக்குவன சில பதிகங்கள்.

---

1. திருமுறை I 90,91,93,96,99, 116; II 11,13,25,84,86 III 30,37,50, 106–ஆம் பதிகங்களை நோக்குக.

2. திருமுறை I 36, 43, 49, 53, 64, 65, 81, 82, 97, 100, 103 104, 108-115, 120, 126, 129-132, II 17, 29. 38, 42, 43, 45, 60, 61, 63, 64, 71, 72, 78, III 30, 33-35; 67-71; 74-86, 88, 90, 93, 100, 103, 104, 107, 118–ஆம் பதிகங்களை நோக்குக.

'மண்புகார் வான்புகுவர் மனமிளையார் பசியாலுங்
கண்புகார் பிணியறியார் கற்றாருங் கேட்டாரும்
விண்புகா ரெனவேண்டா வெண்மாட நெடுவீதித்
தண்புகார்ச் சாய்க்காட்டெந் தலைவன்தாள் சார்ந்தாரே.
2—41—1

என்றாங்கு வருவன இவ் வகையைச் சார்ந்தன.[1]

4. இறைவன் எழுந்தருளிய இத்தலத்தை வழிபட வினைத்துயர் நீங்கும் எனவும் நற்பயன்களை அடைந்து இன்புறலாம் எனவும் அறிவுறுத்தும் முறையில் பல பதிகங்கள் உள்ளன.

'கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பல மேய
முற்றா வெண்டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே' 1—80—1

'நல்லானை நான்மறை யோடிய லாறங்கம்
வல்லானை வல்லவர்பால் மலிந் தோங்கிய
சொல்லானைத் தொன் மதிற் காழியே கோயிலாம்
இல்லானை யேத்தநின் றார்க்குள தின்பமே' 2—11—1

என்பன முதலாக வரும் பதிகங்கள் இறைவனை வழிபடுதலின் பயனை அறிவுறுத்தும் நிலையில் உள்ளன.[2]

5. இறைவன் இன்ன இன்ன தலங்களில் இன்ன இன்ன தன்மையில் விளங்கி அருள் புரிகின்றான் எனக் கூறும் முறையில் அமைந்தன சிலபதிகங்கள்.

1. திருமுறை I 57, 88, 107, II 15, 16, 46, 49, 52, 77, 89, 109, III 9, 48, 53 - ஆம் பதிகங்களைப் பார்க்க.

2. திருமுறை I 58, 79, 80, 83, 86, 88, 101, 102, 119, 122, 124, 125, 133, II 5, 8, 11, 59, 76, 102-105, 107, 108, 115, 119, III 12, 20, 26, 91, 92, 100, 111, 119,-ஆம் பதிகங்கள் இங்கு நோக்கத் தக்கன.

'அந்தமும் ஆதியும் ஆகிய அண்ண லாரழலங்கை
யமர்ந்திலங்க
மந்தமுழவ மியம்ப மலைமகள் காண நின் றுடிச்
சந்தமிலங்கு நகுதலை கங்கை தண்மதி யம்மய
லேததும்ப
வெந்தவெண் ணீறுமெய் பூசும் வேட்கள
நன்னகராரே' 1-39-1

என்றாங்கு வரும் பதிகங்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தன[1]

6. ஒரு திருத்தலத்தினை யடையும் நிலையில் அதன் சேய்மையிலும் அணிமையிலும் நின்று அத்தலத்தினைக் கண்டு போற்றியனவாகச் சில பதிகங்கள் காணப்படுகின்றன.

'ஓடேகலன் உண்பதும் ஊரிடு பிச்சை
காடேயிட மாவது கல்லால் நிழற்கீழ்
வாடாமுலை மங்கையுந் தானு மகிழ்ந்
தீடாவுறை கின்ற இடைமரு தீதோ' 1-32-1

எனவும்,

'மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன்பாவை வரிவளைக்
கைம்மடமானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி பணிசெய்து
நாடொறும் பரவப்
பொங்கழ லுருவன் பூதநாயகனால் வேதமும்
பொருள்களு மருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த ஆலவா
யாவது மிதுவே' 3-120-1

எனவும் தொடங்கும் திருப்பதிகங்கள் போல்வன மேற்குறித்த வகையில் அமைந்தனவாகும்.[2]

---

1. திருமுறை I 46, 66-75, 77, 84, 85, 105, 117, 123, 127, 134-136, II 6. 7, 10, 19, 22, 26, 28, 40, 62, 67, 69, 75-ஆம் பதிகங்கள் இவண் கருதற்குரியன.

2. திருமுறை I 9, 10, 16, 17, II 88, III 122-ஆம் பதிகங்களைப் பார்க்க.

7. இறைவன் கோயில் கொண்டருளிய தலத்தினுட் புகும்பொழுது திருவுடைய செழும்பதியாகிய அதனைத் தெய்வ நிலையில் வைத்து மலர்தூவி அருச்சிக்கும் முறையிற் பாடிய திருப்பதிகங்களும் சில உள்ளன,

'சித்தந் தெளிவீர்காள், அத்தன் ஆரூரைப்
பத்தி மலர்தூவ, முத்தி யாகுமே' 1-91-1

என்றுங்கு வருவன இவ்வகையில் அடங்கும்.[1]

8. ஒரு தலத்தினுள்ளே புகும்பொழுது, அந்தத் தம்மை எதிர்கொண்டழைத்த பெரியோர்களாகிய சிவனடியார்களை ஆர்வமுடன் நோக்கி, 'உங்கள் பெருமான் என்னையும் ஆட்கொள்வரோ' என வினவும் முறையில் அமைந்த திருப்பதிகமும் உண்டு.

'அந்தமாயுல காதியு மாயினான்
வெந்த வெண்பொடிப் பூசிய வேதியன்
சிந்தையே புகுந் தான்திரு ஆரூரெம்
எந்தை தானெனை ஏன்று கொளுங் கோலோ'
3-45-1

என்ற திருப்பாடலை முதலாகவுடையது அத் திருப்பதிகமாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய இத் திருப்பதிகத்தை நன்கு பயின்ற சுந்தரர், திருவாரூருட் புகும்பொழுது தம்மை எதிர்கொண்டழைத்த ஆரூர் மக்களை நோக்கி ஆர்வமுடன் வினவும் முறையில்,

'கரையுங் கடலும் மலையுங் காலையு மாலையு மெல்லாம்
உரையில் விரவி வருவான் ஒருவன் உருத்திரலோகன்
வரையின் மடமகள் கேள்வன் வானவர் தானவர்க்
கெல்லாம்
அரையன் இருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும்
ஆள்வரோ கேளிர்' 7-73-1

எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்திருத்தல் இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணரத்தகுவதாகும்.

1. திருமுறை I 93, II 112-ஆம் பதிகங்களை நோக்குக.

9. இறைவனுக்கு உவப்பாய தலம் இதுவென்றும் இதனை வழிபடுமின் என்றும் உலகமக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் நெறியில் அமைந்த பதிகங்கள் பல.

'வன்னி கொன்றைமத மத்தம் எருக்கொடு கூவிளம்
பொன்னியன்ற சடையிற் பொலிவித்த புராணனார்
தென்ன வென்று வரி வண்டு பண்செய் திருவாஞ்சியம்
என்னை யாளுடையா னிடமாக வுகந்ததே'

2-7-1

எனவும்,

'இறையவன் ஈசனெந்தை யிமையோர் தொழுதேத்த நின்ற
கறையணி கண்டன்வெண் தோடணி காதினன் காலத்தன்று
மறைமொழி வாய்மையினான் மலையாளொடு மன்னுசென்னிப்
பிறையணி செஞ்சடையான் பிரமாபுரம் பேணுமினே'

3-56-1

எனவும் வரும் பதிகங்கள் போல்வன இவ்வகையில் அடங்குவனவாம்.[1]

10. திருஞானசம்பந்தர் தாம் கண்டு வணங்கிய திருத்தலங்களின் எழிலையும் அங்கே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய இறைவனுடைய திருமேனி வண்ணத்தினையும் கருதிப் பரவும் நிலையிலும், இறைவன் திருவடிகளில் நறுமலர் தூவி அருச்சித்துப் போற்றும் நிலையிலும் அருளிய திருப்பதிகங்கள் பலவாகும்.

'வரிவள ரவிரொளி யரவரைதாழ வார்சடை முடிமிசை வளர்மதிசூடிக்
கரிவளர் தருகழல் கால்வலனேந்திக் கனலெரியாடுவர் காடரங்காக
விரிவளர் தருபொழில் இளமயிலால வெண்ணிறத் தருவிகள் திண்ணென வீழும்
எரிவள ரினமணி புனமணிசாரல் இடைச்சுரமேவிய இவர்வண மென்னே' [1-78-1]

எனவும்,

1. திருமுறை III 59, 61 நோக்குக.

'பொடியுடைமார்பினர் போர்விடையேறிப் பூதகணம்
புடைசூழக்
கொடியுடை யூர்திரிந் தையங் கொண்டு பல பல கூறி
வடிவுடை வாணெடுங் கண்ணுமைபாக மாயவன்
வாழ்கொளிபுத்தூர்க்
கடிகமழ் மாமலரிட்டுக் கறைமிடற்றானடி காண்பாம்'
[1-40-1]

எனவும் வரும் திருப்பதிகங்கள் முதலாயின இவ்வகையைச் சேர்ந்தனவாகும்.*

11. ஒரு தலத்தை வழிபட்டுத் திரும்பும் நிலையில் அங்கே கண்ட தெய்வக்காட்சியினைத் தம் உள்ளத்தே நினைவு கூரும் முறையில் அருளிய திருப்பதிகமும் உண்டு.

'சந்தமா ரகிலொடு சாதிதேக்கம் மரம்
உந்துமா முகலியின் கரையினில் உமையொடும்
மந்தமார் பொழில்வளர் மல்குவண் காளத்தி
எந்தையார் இணையடி என்மனத் துள்ளவே' [3-36-1]

எனவரும் திருப்பதிகம் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

12. ஆளுடையபிள்ளையார் அடியார் குழாத்துடன் ஒருதலத்திலிருந்து மற்றொரு தலத்தை நோக்கிச் செல்லும் நிலையிற் பாடிய திருப்பதிகங்கள் வழிநடைக் கேற்ற சந்தத்தில் அமைந்துள்ளன.

'நம்பொருள் நம்மக்களென்று நச்சியிச்சை செய்துநீர்
அம்பர மடைந்துசால அல்லலுய்ப்ப தன்முனம்
உம்பர் நாதன் உத்தமன் ஒளிமிகுத்த செஞ்சடை
நம்பன்மேவு நன்னகர் நலங்கொள்காழி சேர்மினே'
[2-97-1]

என்றாற்போல்வன இங்கே குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.[1]

* திருமுறை I 74, II 111, III 25, 42, 46.

1. திருமுறை II 99, 100, 101,—ஆம் பதிகங்கள் பார்க்க.

13, பிள்ளையார் ஏனையடியார்களையும் தம்மோடு உளப்படுத்தி உள்குதும், பரவுதும், போற்றுதும் என இறைவனைப் போற்றிப் பரவும் திருப்பதிகங்களும் சில உள.

'மாறிலவுணரரணம்மவை மாயவோர்
வெங்கணையா - லன்று
நீறெழவெய்த வெங்கள் நிமலனிடம் வினவில்
தேறலிரும் பொழிலுந் திகழ் செங்கயல்பாய்
வயலுஞ் - சூழ்ந்த
ஊறலமர்ந்த பிரான் ஒலியார்கழல் உள்குதுமே'

[1-106-1]

என்றாற்போல்வன இவ்வகையிலடங்குவன.[1]

14. இறைவனது திருவருள் நீர்மையினைக்கண்டு வியந்து 'இவ்வருள் வந்தவாறு மற்றெவ்வாறோ' என்று சிந்தைசெய்து போற்றும் முறையில் அமைந்தன சிலபதிகங்கள்.

'எந்தையீசனெம் பெருமான் ஏறமர்கடவுளென் றேத்திச்
சிந்தை செய்பவர்க் கல்லாற் சென்றுகை கூடுவதன்றால்
கந்தமாமலர் உந்திக் கடும்புனல் நிவாமல்கு கரைமேல்
அந்தண் சோலைநெல்வாயில் அரத்துறையடிகள்தம்
அருளே' [2-90-1]

என்றாற்போல்வன இவ்வகையைச் சார்ந்தனவாம்.

15. இறைவனது திருவருள் வண்ணமாகிய திரு நீற்றின் சிறப்பினை விரித்துணர்த்துவது,

'மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமைபங்கன் திரு ஆலவாயான் திருநீறே'

[2-66-1]

எனவரும் திருநீற்றுப் பதிகமாகும்.

---

1. திருமுறை I 118, II 82, 110, III 2, 102 – ஆம் பதிகங்கள் பார்க்க.

16. இறைவனது திருப்பெயராய்த்திகழும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையினையும் மந்திரமாகிய அதனைக் காதலாகிக் கசிந்து ஓதுவார் எய்தும் நலங்களையும் அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தன,

'துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்
நெஞ்சக நைந்து நினைமின் நாடொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்ச வுதைத்தன அஞ்செழுத்துமே' (3-22-1)

எனவரும் பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகமும்,

'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே' (3-49-1)

எனவரும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகமுமாகும்.

17. இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கி முற்றறிவின் உருவாக விளங்கும் முதல்வன், உலகப் பொருளொன்றினுந் தோய்வின்றித் தானே தன் பேரொளியால் விளங்கும் தன்றுண்மை நிலையிற் 'சிவம்' எனவும், 'உலகெலாம் ஆகி வேருய் உடனுமாய்' இவ்வாறு உயிர்களின் வழிநிற்கும் நிலையிற் 'சத்தி' எனவும் பிரிவிலாது ஒன்றுந் திறத்தால் இருதிறப்பட்டு, பின் ஐந்தொழில் செய்யும் தன்மையிற் 'பதி' எனப் பெயர்பெற்று நிற்பன் என்பது சிவாகம நூற்றுணிபு. இறைவனுக்குரிய பொதுவும் சிறப்புமாகிய இவ்விலக்கணங்களை யெல்லாம் உலகமக்கள் தெளிவாக உணர்ந்து உய்திபெறும் முறையில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அரும்பொருள் நிறைந்த பல திருப்பதிகங்களை அருளிச்செய்துள்ளார்.

பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பொருளை, உமையம்மையார் அளித்த ஞானப்

பாலடிசிலைப் பருகியதனால் விளைந்த பதிஞானத்தாலே நேசமொடும் நேரே காணப்பெற்றவர் ஆளுடைய பிள்ளையார். சிவஞானச் செல்வராகிய அப்பெருந்தகை யார், சுட்டுணர்வுக்கு எட்டாத தனிமுதற் பொருளை நேரேகண்டு 'எம்மை இது செய்த பிரான் இவனன்றே' எனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டும் நிலையில் அருளிச் செய்தது, 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகமென்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. இத்திருப்பதிகம், உயிர்களின் உள்ளத்தின் உள்ளிருந்து உறுதிகாட்டி உயிர்க் குயிராய் விளங்கும் தம்முதல்வனை முன்னைத் தவப்பயனால் கண்ணுக்குப் புலனாகப் புறத்தே அருளுருக் கொண்டு அம்மையப்பனும் ஆசானாக எழுந்தருளிய திறத்தை விரித்துக் கூறுவதாகும். இவ்வாறே திருவாய்மூரில் இறைவர் ஆடல் காட்டி யருளிய திறத்தை நேரிற்கண்டு மகிழ்ந்த ஞான சம்பந்தர் தாம்கண்ட தெய்வக் காட்சியைத் தம் அன் புடைய நண்பராகிய அப்பரடிகளுக்குச் சுட்டிக் காட்டும் நிலையில் அமைந்தது,

'தளரிள வளரென உமைபாடத் தாளம்மிடவோர் கழல்வீசிக்
கிளரிள மணியர வரையார்த் தாடும் வேடக் கிறிமையார்
விளரிள முலையவர்க் கருள்நல்கி வெண்ணீறணிந்தோர்
சென்னியின்மேல்
வளரிள மதியமொ டிவராணீர் வாய்மூரடிகள் வருவாரே'
(2-111-1)

எனவரும் திருப்பதிகமாகும். இங்ஙனம் ஒருவனாகிய இறைவன் உருவம் அருவம் அருவுருவம் என முத் திறப்பட்ட பலவேறு திருமேனிகளையும் மேற்கொண்டு உலகம் உய்யும் வண்ணம் காலந்தோறும் நிகழ்த்திய அருட்செயல்களாகிய புராண வரலாறுகளைப் பரவிப் போற்றும் முறையில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பதிகங்கள் பலவாகும். இவையாவும்

இறைவனுக்குரிய பொதுவியல்புகளையும் சிறப்பியல்புகளையும் விரவிக்கூறும் நிலையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

இனி இறைவனது, சிறப்பியல்பாகிய சொரூப இலக்கணம் ஒன்றினையே சிறந்தெடுத்துக் கூறும் முறையில் அமைந்தது,

"கறையணி வேலிலர்போலும் கபாலந்தரித்திலர் போலும்
மறையும் நவின்றிலர்போலும் மாசுணம் ஆர்த்திலர் போலும்
பறையுங் கரத்திலர் போலும் பாசம் பிடித்திலர் போலும்
பிறையுஞ் சடைக்கிலர் போலும் பிரமபுரம் அமர்ந்தாரே"
(2-65-1)

எனவரும் பிரமபுரத்திருப்பதிகமாகும். இறைவன் செய்தனவாகப் புராணங்களிற் கூறப்படும் செயல்கள் பலவற்றையும் தொகுத்துக் கூறி, இச்செயல்கள் யாவும் அண்ணலாகிய இறைவனாற் செய்யப்பட்டன அல்ல என மறுத்துரைக்கும் முறையில் இப்பதிகப் பாடல்கள் அமைந்திருத்தல் காணலாம். உலகப் பொருள்கள் ஒன்றிலும் தோய்வற நிற்கும் தன்னுண்மை நிலையிற் 'சிவன்' எனத் திகழு'' தனிமுதல்வன், முன் கூறப்பட்ட படைத்தல் முதலிய தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் தன் தொழிலாகக் கூடிநின்று செய்யும் நிலையிலும் தான் அத் தொழில்பற்றி விருப்பு வெறுப்புக் கொள்ளாது அவற்றில் தோய்வற விளங்குதல்பற்றி, இறைவன் செய்தனவாக முற்கூறப்பட்ட செயல்கள் யாவும் ஏகதேச நிலையில் ஒன்றிற் கருத்திருத்திச் செய்யும் முறையில் அவனாற் செய்யப்பட்டனவல்ல என உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் நிலையில் ஞான சம்பந்தர் இத்திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்துள்ளார். இந்நுட்பம்,

பெண்ணுரு ஆணுரு வல்லாப் பிரமபுர நகர்மேய
அண்ணல் செயயாதன எல்லாம் அறிந்து வகை
வகையாலே
நண்ணிய ஞானசம்பந்தன் நவின்றன பத்தும் வல்லார்கள்
விண்ணவ ரோடினிதாக விற்றிருப்பாரவர் தாமே'
[2-65-11]

என வரும் இதன் திருக்கடைக் காப்பால் இனிது புலனுதல் காணலாம்.[1] இத்திருப்பதிகப் பொருளை அடியொற்றி இறைவனது சொரூப இலக்கணத்தினை யுணர்த்துவது.

'சிவன் அருவுருவு மல்லன் சித்தினோ டசித்து மல்லன்
பவமுதல் தொழில்க ளொன்றும் பண்ணிடு வானுமல்லன்
தவமுதல் யோக போகந் தரிப்பவனல்லன் தானே
இவைபெற இயைந்தும் ஒன்றும் இயைந்திடா
இயல்பினுனே' [சித்தியார்-சுபக்கம்-89]

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் திருவிருத்தமாகும்.

18. காழிப் பிள்ளையார் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய இறைவனை நோக்கிக் குறையிரந்து வேண்டும் நிலையில் முன்னிலைப் பரவலாகப் பல பதிகங்களைப் பாடிப் போற்றியுள்ளார்.

'ஒல்லையாறி யுள்ளமொன்றிக் கள்ளமொழிந்து வெய்ய
சொல்லையாறித் தூய்மை செய்து காமவினை யகற்றி
நல்லவாறே யுன்றன் நாமம் நாவில் நவின்றேத்த
வல்லவாறே வந்து நல்காய் வலிவல மேயவனே'
[1-50-1]

எனவும்,

---

1 இப்பதிகத்திற்கு இதுவே பொருள் என்பதனைச் சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் 89-ஆம் விருத்தத்தின் உரையில் மறைஞான தேசிகர் இத்திருப்பாடலைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்காட்டினமையால் நன்கு தெளியலாம்.

'மறையுடையாய் தோலுடையாய் வார்சடைமேல் வளரும்
பிறையுடையாய் பிஞ்ஞகனே யென்றுனைப் பேசினல்லால்
குறையுடையார் குற்றம் ஓராய் கொள்கையினு லுயர்ந்த
நிறையுடையார் இடர்களையாய் நெடுங்கள மேயவனே'
[1-52-1]

எனவும் வரும் திருப்பதிகங்களைப் போல்வன இவ்வகையில் அடங்குவனவாகும்.[1]

19. இறைவனுடைய பெரும் புகழை எடுத்துரைத்துப் போற்றும் முறையில் படர்க்கைப் பரவலாகப் பல பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன.

'கண்ணுதலானும் வெண்ணீற்றினானுங் கழலார்க்கவே
பண்ணிசை பாடநின்றாடினானும் பரஞ்சோதியும்
புண்ணிய நான்மறை யோர்களேத்தும் புகலிந்நகர்ப்
பெண்ணினல் லாளொடும் வீற்றிருந்த பெருமானன்றே'
[3-7-1]

என்றாற்போன்று இறைவனைப் படர்க்கை நிலையில் வைத்துப் பரவிப் போற்றும் திருப்பதிகங்கள் இவ்வகையின் பாற்படுவன.

20. திருஞான சம்பந்தர் தம் நெஞ்சத்தை நோக்கியும் நா முதலிய அங்கங்களை நோக்கியும் 'கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபடுக' என அறிவுறுத்தும் முறையிற் பல திருப்பதிகங்களை அருளிச்செய்துள்ளார்.

'ஊருலாவு பலிகொண் டுலகேத்த
நீருலாவு நிமிர்புன் சடையண்ணல்
சீருலாவு மறையோர் நறையூரிற்
சேருஞ்சித்தீச் சரஞ்சென் றடைநெஞ்சே'
[1-.9-1]

எனவும்,

1. திருமுறை I 47, 48, 51, 54, 55, 92, 128; திருமுறை II 18, 20, 21, 25, 30, 37, 51, 53-58, 81, 98, III 1, 3, 4, 47, 51, 52, 5, 58, 94-98, 108, 113, 114, 116, 117, 125, பார்க்க.

'ஆரூர் தொழுதுய்யலாம் மையல்கொண்
டஞ்சல்நெஞ்சே' [2-79-1]

எனவும்,

'புண்ணியர் பூதியர் பூதநாதர் புடைபடுவார்தம்
மனத்தார் திங்கட்
கண்ணியர் என்றென்று காதலாளர் கைதொழுதேத்த
இருந்த வூராம்
விண்ணுயர் மாளிகை மாடவீதி விரைகமழ் சோலை
சுலாவி யெங்கும்
பண்ணியல் பாடலறாத ஆவூர்ப் பசுபதி யீச்சரம்
பாடுநாவே' [1-8-1]

எனவும் வரும் திருப்பதிகங்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தன.

21. உமையம்மையார் அளித்த ஞானப்பாலடிசிலைப்பருகிச் சிவஞான சம்பந்தராகிய கவுணியப் பிள்ளையார், தன்னேரில்லாத் தலைவனாகிய இறைவன் மாதொரு பாகனை விடைமீது எழுந்தருளக்கண்டு, அப்பெருமானது திருவருள் வனப்பில் தமது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து, உள்ளங்கவர் கள்வனாகிய இறைவனை நாயகனாகவும், ஆன்மாவாகிய தம்மை அவனருள் விழைந்த தலைவியாகவும் கொண்டு, தாம் பெற்ற சிவாநுபவமாகிய காதலின்பத்தினைத் தமிழுக்கேயுரிய இனிய அகப்பொருட்டுறையில் வைத்து உணர்த்தும் முறையில் 'தோடுடைய செவியன்' என்னும் திருப்பதிகத்தினை அருளிச் செய்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. பிள்ளையாரால் முதன் முதற் பாடப்பெற்ற இத் திருப்பதிகப் பொருளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், சிறிய பெருந்தகையாராய அவர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் 'அருந்தமிழின் பொருள்' ஆகிய அகப்பொருட்டுறையமைதி சிறப்பிடம் பெற்றிருத்தல் இனிது புலனாகும்.

திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைக் கண்டு காமுற்ற இளநங்கை யொருத்தி, அத்தலைவனையடையப்பெறாது பிரிவினால் வருந்திய நிலையில், தாமரைத் தடாகத்தில் நறுமலர்களில் தேன் பருகும் அளியரசாகிய வண்டினையும் அங்கு வாழும் நாரை முதலிய பறவைகளையும் நோக்கித் தன் துயர் நிலையைத் தலைவன்பாற் சென்று கூறுமாறு வேண்டுவது,

'வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினொடும்
ஒண்டரங்க இசைபாடும் அளியரசே ஒளிர்மதியத்
துண்டர் அங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி
புறத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே'
[1-60-1]

எனவரும் திருப்பதிகமாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருமுறைகளில் இவ்வாறு அகப்பொருட்டுறை யமைந்த பதிகங்களும் பாடல்களும் பலவுள.*

22. ஆளுடையபிள்ளையார் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய இறைவனை நோக்கியும் அவன்பால் அன்புடைய அடியார்களை நோக்கியும் இறைவனதியல் பினைக்குறித்து வினவும் முறையில் சில திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் போற்றியுள்ளார். வினவும் முறையில் அமைந்த அத்திருப்பதிகங்கள் 'வினாவுரை' எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

'செந்நெலங் கழனிப் பழனத்தயலே செழும்
புன்னை வெண்கிழியிற் பவளம் புரை பூந்தராய்த்
துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழலீர் சொலீர்
பின்னு செஞ்சடையிற் பிறைபாம்புடன் வைத்ததே'
(2-1-1)

எனவும்,

---

* திருமுறை I 44, 56, 63, 73, 76.
,, II 18, 23, (106-ம் பதிகத்தில் 6, 7,-ஆம் பாடல்கள்)
,, III 63, 100-ஆம் பதிகங்கள் பார்க்க.

'வினவினேன் அறியாமையில் லுரை செம்மினீர் அருள் வேண்டுவீர்
கனைவிலார் புனற் காவிரிக்கரை மேயகண்டியூர் வீரட்டன்
தனமுனே தனக்கின்மையோ தமராயினாண்ட மாளத்தான்
வனனில் வாழ்க்கை கொண்டாடிப் பாடியிவ் வையமாப் பலி தேர்ந்ததே' [3-38-1]

எனவும் வரும் திருப்பதிகங்கள் முறையே இறைவனையும் அடியார்களையும் நோக்கி வினவும் முறையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். இப்பதிகங்களுக்கு அமைந்த 'வினாவுரை' என்ற பெயர் ஆளுடையபிள்ளையாராலேயே இடப்பெற்ற தொன்மையுடையதென்பது,

'கருத்தனைப் பொழில் சூழுங்கண்டியூர் வீரட்டத்துறை கள்வனை
அருத்தனைத் திறம் அடியார்பால் மிகக் கேட்டுகந்த வினாவுரை' [3-38-11]

எனவரும் திருக்கடைக்காப்பால் நன்கு புலனாம். முதல் திருமுறையில் 4, 6, 7-ஆம் எண்ணுள்ள நட்டபாடைப் பதிகங்களும், இரண்டாந் திருமுறையில் 1, 2, 4, 36, என்னும் எண்ணுள்ள இந்தளப்பதிகங்களும், மூன்றாந் திருமுறையில் 38-ஆம் எண் பெற்ற கொல்லிப் பதிகமும் 'வினாவுரை' எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இரண்டாந் திருமுறையில் 37-ஆம் பதிகமும் மூன்றாந்திருமுறையில் 47, 108-ஆம் பதிகங்களும் இறைவனை நோக்கி வினாவும் முறையிற் பாடப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றை முறையே கண்டு இறைவனை வழிபட்டு உய்திபெறுந் திறத்தினைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் கடமையினை மேற்கொண்டு திருத்தலங்கள் தோறும் அடியார் குழாத்துடன் யாத்திரை செய்தருளிய திருஞான சம்பந்தர்,

ஊர்தோறும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய இறைவனது திருவுருவச் சிறப்பினையும் திருத்தலங்களின் வளத்தினையும் பெருமையினையும் விரித்துரைப்பதுடன், அப்பெருமான் அடியார்களது பிறவி வெப்பந் தணிய இனிய திருவருள் நீர்மைவாய்ந்த தீர்த்தமாகத் திகழுந் திறத்தையும் பரவிப் போற்றியுள்ளார்.

'பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண் டா வொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத்தோயாவாம் தீவினையே'
[2-48-2]

எனவும்,

'சக்கரமாற் கீந்தானும் சலந்தரனைப் பிளந்தானும்
அக்கரைமே லசைத்தானும் அடைந்தயிரா வதம்பணிய
மிக்கதனுக் கருள்சுரக்கும் வெண்காடும் வினைதுரக்கு
முக்குளநன் குடையானும் முக்கணுடை யிறையவனே'
[2-48-7]

எனவும்,

'தண்முத்தரும்பத் தடமூன்றுடையான் தனையுன்னிக்
கண்முத் தரும்பக் கழற்சே வடிகை தொழுவார்கள்
உண்முத் தரும்ப உவகை தருவான் ஊர்போலும்
வெண்முத் தரும்பிப் புனல்வந்தலைக்கும் வெண்காடே'
[2-61-3]

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் திருவெண்காட்டிலுள்ள முக்குளமாகிய தீர்த்தங்கள் சிறப்பாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். இவ்வாறே,

'வாசங்கமழ் மாமலர்ச் சோலையில் வண்டே
தேசம்புகுந் தீண்டியொர் செம்மை யுடைத்தாய்ப்
பூசம்புகுந் தாடிப் பொலிந்தழ காய
ஈசனுறை கின்ற இடைமரு திதோ' [1-32-6]

எனவும்,

'வருந்திய மாதவத்தோர் வானோர் ஏனோர் வந்தீண்டிப்
பொருந்திய தைப்பூசம் ஆடியுலகம் பொலிவெய்தத்
திருந்திய நான்மறையோர் சீராலேத்த இடைமருதில்
பொருந்திய கோயிலே கோயிலாகப் புக்கீரே' [2-56-8]

எனவும் வரும் பாடல்களில் திருவிடைமருதில் பூச தீர்த்தமாகிய காவிரித்துறையையும்,

'மடலார்ந்த தெங்கின் மயிலையார் மாசிக்
கடலாட்டுக் கண்டான் கபாலீச்சரமமர்ந்தான்
அடலானேறூரும் அடிகளடி பரவி
நடமாடல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய் [2-47-6]

என மயிலாப்பூரில் மகதீர்த்தமாகிய கடலாட்டினையும் பிள்ளையார் குறித்துப் போற்றியிருத்தல் நினைவுகூரத் தகுவதாகும்.

'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்க'த் திருஅவதாரஞ் செய்தருளியவர் திருஞான சம்பந்தர் பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களில் வேதச் சிறப்பும், வேதங்களில் விதிக்கப்பெற்றுள்ள வேள்விகளின் நற்பயனும், வேதநெறிப்படி நாடோறும் மேற்கொள்ளுதற்குரிய நியமங்களில் தவறாது வேள்வி பல புரிந்து சிவபரம்பொருளை இடையறாது தியானித்துப் போற்றும் நான்மறை யந்தணர்களின் மாண்பும் நன்கு விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன

உலகியல் ஒழுகலாறுகளை விரித்துரைக்கும் நால் வேதங்களின் வழியொழுகுதலாகிய வேத நெறியை 'வைதிகம்' எனவும், வேதத்தின் முடிபுகளாகிய உப நிடதங்கள், கடவுள் வழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத ஆகமங்கள் ஆகிய மெய்ந்நூல்களைச் சிறப்பு முறையில் மேற்கொண்டொழுகும் சிவநெறியினைச் 'சைவம்' எனவும் வழங்குவர் சான்றோர். இந் நிலவுலகில் வாழ்வார்க்குரிய பொதுநெறியாகிய வைதிகம் சிறப்பு

நெறியாகிய 'மாதவம்' எனப்படும் தெய்வ வழிபாட்டு நெறிமுறைகள் அனைத்தும் உலக மக்கள் நலம் பெறற் பொருட்டு இறைவனால் வகுத்தருளிச் செய்யப் பெற்றனவாம்.

'மண்ணின் மறையோர் மருவு வைதிகமு மாதவமு
மற்றுமுலகத்
தெண்ணில் பொருளாயவை படைத்த இமையோர்கள்
பெருமான்' [3-80-6]

'ஆகம செல்வனாரை' [3-57-10]

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் வாய் மொழியால் இவ்வுண்மை இனிது புலனாம்.

மக்கள் தம் உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்க நெறியினை மேற்கொண்டு வாழ்தற்கு இன்றியமையாத உலகிய லொழுகலாறுகளை விரித்துரைப்பன நால்வேதங்கள். அறத்தையே அறிவுறுத்துவனவாகிய இந்நூல்களை 'அறங்கரை நாவின் நான்மறை' எனச் சிறப்பித்தார் பனம்பாரனார். வேதத்தால் அறிவுறுத்தப்பெறும் அற நெறிகள் எக்காலத்தும் மாறாத இயல்புடையன என்பார், 'நால் வேத நெறிதிரியினும் திரியாச் சுற்ற மொடு' எனக் குறித்தார் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர். வேதத்தலை தருபொருளாகிய உபநிடத நுண்பொருள் களை விரித்துரைப்பனவாய் எல்லாம் வல்ல இறைவனை யடைந்து இன்புறுதற்கு இன்றியமையாத நெறிமுறைக ளாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நால்வகை நன்னெறிகளையும் சிறப்பு முறையில் எடுத் துரைப்பன சிவாகமங்கள். பொதுவும் சிறப்புமாகிய இவ்விரு வகை மெய்ந்நூல்களையும் 'இறைவனூல்' எனப் போற்றுவர் பெரியோர்.

'வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்
ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன'
[திருமந்திரம் 2397]

என்றார் திருமூலர்.

'உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பதும்
நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறியு தென்பதும்'

என்றும்,

'வேதப் பயனும் சைவமும் போல்'

என்றும் சேக்கிழாரடிகள் கூறுதலால், வேத நூல்களிற் கூறப்படும் கருத்துக்களிற் பெரும்பாலன உலகியல் நடைமுறைகளுக்கு அரண் செய்யும் முறையில் அமைந்துள்ளன என்பதும், வேத நெறியின் மேலாக அதன் முடிந்த பயனாய்த் திகழும் சிறப்புடைய திருநெறி சைவம் என்பதும் நன்கு தெளியப்படும்.

'நற்பனுவல்' எனப் போற்றப்பெறும் நான்கு வேதங்களும்[1] எழுதாக்கிளவியாய்,[2] ஆசிரியர் மாணவர் பரம்பரையில் செவி வாயிலாகக் கேட்டுணர்ந்து ஓதப்பெற்றுவரும் இயல்பு பற்றி அவ் வேதங்களைக் 'கேள்வி' எனவும் 'சுருதி' எனவும் வழங்குதல் மரபு. வடமொழி வடிவில் வழங்கும் நால்வேதங்களும் எழுத்துருவில் வரையப்பெறாது வழிமுறை வழிமுறையாக ஓதப்பெற்று வருதலால் இவ்வேதப் பொருள்களைக் குறித்த சில குடும்பத்தார்களேயன்றி மக்கள் அனைவரும் கற்றுணர்தல் என்பது இயலாத செயலாம். இங்ஙனமன்றி எல்லோரும் நற் பொருள்களைக் கற்றுணர்ந்து இறைவனது திருவருளைப் பெற்றுய்ய வேண்டும் எனத் திருவுளங் கொண்ட திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார், தமிழில் எழுதும் மறை மொழிகளாகத்

1. புறநானூறு 15-ஆம் பாடல் 17-ம் அடி
2. குறுந்தொகை 156-ஆம் பாடல்

'தோடுடைய செவியன்' முதலிய திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்தார் என்பது,

' மறை வளருந் தமிழ் மாலை ' (2-67-11)
' மறையிலங்கு தமிழ் ' (1-61-11)

எனவரும் திருக்கடைக் காப்பாலும்,

' வண்டமிழால் எழுதுமறை மொழிந்த பிரான் '

எனச் சேக்கிழாரடிகள் ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் போற்றுதலாலும் நன்கு விளங்கும்.

வேதம் ஒருவராலும் செய்யப்படாத தொன்னூல் எனக் கூறுவர். உலக மக்கள் வினைத்தொடர்பு நீங்கி உய்தி பெற வேண்டும் என்னும் பேரருளால் விருப்பு வெறுப்பற்ற பெருமக்களாகிய முனிவர் முதலியோர் வாயிலாக எல்லாம் வல்ல இறைவனால் அருளிச் செய்யப் பெற்றனவே வேதம், ஆறங்கம்,[1] ஆகமம் முதலிய மெய்ந் நூல்கள் என்பது முன்னைச் சான்றோர் துணிபாகும். இக் கருத்தினை,

" விழையாருள்ளம் நன்கெழுநாவின் வினைகெட
வேதம் ஆறங்கம்
பிழையா வண்ணம் பண்ணியவாற்றாற்
பெரியோரேத்தும் பெருமான் " [1-42-7]

என்ற பாடலில் ஆளுடையபிள்ளையார் அருளிச் செய்துள்ளமை காணலாம். வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவகிய இறைவனால் அருளிச்செய்யப் பெற்ற மெய்ந்நூல்கள் என்ற கருத்திலேயே முன்னோர்கள் வேதங்களைச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார்கள்.

பெரிதும் ஆராயப்பட்ட நீண்ட சடையினையுடைய முதிய இறைவனது (சிவபெருமானது) வாக்கை விட்டு நீங்காது அறமொன்றையே மேவிய நான்கு கூற்றை

1. வேதத்தின் ஆறங்கங்களாவன :—வியாகரணம், சோதிடம், நிருத்தம், சந்தம், சிக்கை, கற்பம் என்பன.

யுடைத்தாய் ஆறங்கத்தாலும் உணரப்பட்ட ஒப்பற்ற பழைய நூல் வேதம். வேதத்திற்கு மாறுன நூல்களைச் செய்தோர் புத்தர் சமணர் முதலிய புறச்சமயத்தோர். அன்னோரது தருக்க வாதத்தின் மிகுதியைக் கெடுத்து அவர்களாற் கூறப்படும் மெய்போன்ற உரைகளின் பொய்ம்மையை அறிந்து அதனை மெய்யென்று கருதாமல் உண்மைப்பொருளை மக்களுக்கு ஏற்பச்சொல்லி இருபத்தொரு வேள்வித் துறைகளையும்* குறையின்றிச் செய்து முடித்த பார்ப்பார்பலர் முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் வழியில் தோன்றிக் கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவனே சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்பான். அம்மறையோன் சிவபெருமான் அருளிய வேதநெறியில் ஒழுகிச் சிறந்த பல வேள்விகளைச் செய்து முடித்த திறத்தை ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர் பெருமான் புறநானூறு 166-ம் பாடலில் 'பார்ப்பன வாகை' என்னுந் துறையில் வைத்துப் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். அவர் பாடிய புறப்பாடலில்,

"நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை
முது முதல்வன் வாய்போகாது
ஒன்றுபுரிந்த ஈரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த ஒருமுது நூல்"

என வேதம் புகழப்பெறுகின்றது. இதனுல் வேதத்தை அருளிச்செய்த முதல்வன் சிவபெருமானே என்பது

---

* இருபத்தொரு வேள்விகளாவன :—ஸோம யஞ்ஞம் 7, ஹவிர் யஞ்ஞம் 7, பாக யஞ்ஞம் 7, ஆக 21. அக்கினிஷ்டோமம், அதியக்கினிஷ்டோமம், உக்தியம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோர் யாமம் இவை ஏழும் ஸோம யஞ்ஞங்கள். அக்னியாதேயம், அக்கினி ஹோத்திரம், தரிச பூர்ண மாசம், சாதுர் மாஸ்யம், நிரூட பசுபந்தம், ஆக்கிரயணம், ஸௌத்திராமணி இவை ஏழும் ஹவிர் யஞ்ஞங்கள். அஷ்டகை, ஆபார்வணம், சிராத்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி, ஆச்வயுஜி இவை யேழும் பாக யஞ்ஞங்கள்.

முன்னோர் கொள்கையாதல் நன்கு விளங்கும். வேதங்களை நன்றாக ஓதியுணர்ந்தவன் என்ற பொருளில் 'வேத முதல்வன்' என நான்முகனைக் குறித்த இளங்கோவடிகள், வேதங்களையெல்லாம் முதன் முதல் அருளிச் செய்த முனைவன் என்ற கருத்தில் 'மறைமுது முதல்வன்' எனச் சிவபெருமானைப் போற்றியுள்ளார். சிவபெருமான் அருமறைகளை அருளிச் செய்த திறத்தை,

'ஆறறி யந்தணர்க்கு அருமறை பலபகர்ந்து'

என வரும் கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. மதுரை ஆலவாயிற் கோயில் கொண்டருளிய இறைவன் வேதங்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செய்தியை,

'பொங்கழ லுருவன் பூதநாயகன் நால்வேதமும்
பொருள்களும் அருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆலவாயாவது
மிதுவே' [3-120-1]

என வரும் தொடரால் காழிப் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியுள்ளமை காணலாம்.

தமிழ் நாட்டிற் சங்ககால முதற் கொண்டு வேத வேள்வியினையும் சிவநெறியினையும் போற்றி வளர்ப்பதிற் சிறந்து விளங்கிய வேதியர் குடும்பமாகிய கவுணிய கோத்திரத்தில் தோன்றியவர் திருஞான சம்பந்தராதலின், அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களில் வேதநெறியின் சிறப்பு பல விடங்களிலும் வற்புறுத்தப்பெற்றுளது. 'வேத நெறியை 'வைதிகம்' எனவும் 'மறை வழக்கம்' எனவும் (3-108-2,3), சிவநெறியில் நின்று வழிபடுதற்குரிய பரம்பொருளைச் 'சைவன்' (1-12-2) எனவும், 'சைவனார்' (1-109-7) எனவும் ஆளுடைய பிள்ளையார் வழங்கியுள்ளார்.

உமையம்மையாரளித்த சிவஞானத்தைப் பெற்றமையால் எல்லாக் கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்த முத்தமிழ் விரகராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தாம் பிறந்தருளிய வேதியர் மரபுக்கு ஏற்ப நான் மறைகளையும் நன்குணர்ந்து ஓதவும் அவற்றின் நுண் பொருள்களை ஏனையோர்க்குத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கவும் வல்லவராய் நாள்தோறும் வேத நெறிப்படி முத்தீ வளர்க்கும் தொழிலுடையவராய்த் திகழ்ந்தார் என்பது,

'நல்ல கேள்வி ஞானசம்பந்தன்' (1-26-11)

'மன்னியசீர் மறை நாவன் வளர்ஞான சம்பந்தன்' (1-130-11)

'செழுமறைகள் பயிலும் நாவன்' (1-132-11)

'சிரபுரம் பதியுடையவன் கவுணியன் செழுமறை நிறைநாவன்' (2-110-11)

'நான் மறைவல்ல ஞானசம்பந்தன்' (3-1-11)

எனவும்,

'செந்தழலோம்பிய செம்மை வேதியர்க்கு
அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே' (3-22-2)

'வேதநான் கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதனாமம் நமச்சி வாயவே' (3-49-1)

எனவும்,

'தழங்கெரிமூன் றோம்புதொழில் தமிழ்ஞான சம்பந்தன்' (1-131-11)

என்வும் வரும் பிள்ளையார் அருளுரைகளால் இனிதுணரப்படும்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலத்தில், தில்லை, சீர்காழி, திருவீழிமிழலை, திருமருகல், திருவழுந்தூர், ஓமாம்புலியூர், பழுவூர் முதலிய சோழநாட்டு ஊர்களில் நான்கு வேதங்களையும் நன்குணர்ந்த அந்தணர்கள் அவ்வேதங்களைத் தெளிவாக

ஓதவும் வேதநூற் பொருள்களைப் பலர்க்கும் எடுத்துணர்த்தவும் வல்ல பெரும்புலமை பெற்று வாழ்ந்தார்கள். அறுதொழிலோர் ஆகிய அவ்வேதியர்கள், புலனடக்க முடையராய் நல்லொழுக்கத்தினைத் தம் உயிரினும் சிறந்ததாகக் கொண்டு பேணிக் காத்தனர். கலைஞானங்களில் வல்லராய அம் மறையோர், கற்றதனாலாயபயன் சிவபரம்பொருளை மறவாது வழிபடுதலே யெனத் தெளிந்து வைதிக நூல்களிற் கூறப்பட்ட சந்தியா வந்தனம் முதலிய நியமங்களில் தவறாது சிவபெருமானை வழிபட்டு வேத நெறிப் படி வேள்விகள் பல புரிந்து உலகமக்கள் அனைவர்க்கும் இனியனவே புரியும் செந்தண்மையுடையராய்த் திகழ்ந்தார்கள். தமிழ்நாட்டுப் பெருமக்களாகிய இம் மறையவர்கள் வேதங்களை ஓசையும் பொருளும் மாறாத வண்ணம் ஓதுவதிலும், வேதப்பொருள்களை உள்ளவாறுணர்ந்து பிறர்க்கு எடுத்து விளக்குவதிலும் படைத்தற் கடவுளாகிய நான்முகனை யொத்த பெரும்புலமை படைத்தவராய்க் கங்கைநதி பாயும் வளநாடாகிய வடநாடெங்குஞ் சென்று பரவிய பெரும் புகழுடைய ராய் விளங்கினார்கள்.

'பொய்ம் மொழியா மறையோர்' (1-4-1)

'பூமரு நான்முகன் போல்வர்' (1-104-11)

'மிதுவாசப், போதனைப்போல் மறையோர் பயிலும்புகலி' (1-4-7)

'ஐந்து புலன்களைக் கட்டவர்' (1-4-8)

'அங்கமும் வேதமும் ஓதுநாவர் அந்தணர்' (1-6-1)

'நெய்தவழ் மூவெரி காவலோம்பும்
நேர்புரி நான்மறை யாளர்' [1-6-2]

'வந்தியோடு பூசையல்லாப் போழ்தின் மறைபேசிச்
சந்திபோதிற் சமாதி செய்யும் சண்பைநகர்' [1-66-11]

'தோலொடு நூலிழை சேர்ந்த மார்பர்
தொகுமறையோர்கள் வளர்த்த செந்தீ' [1-6-3]
'அந்தமும் ஆதியும் நான்முகனும் அரவணையானும் அறிவரிய
மந்திர வேதங்கள் ஓதும் நாவர்' [1-6-9]
'கலையாரொடு சுருதித்தொகை கற்றோர்மிகு கூட்டம்
விலையாயின சொற்றேர்தரு வேணுபுரம்' [1-9-8]
'ஆங்கெரி மூன்று மமர்ந்துட னிருந்த
அங்கையால் ஆகுதி வேட்கும்
ஓங்கிய மறையோர்' [3-122-3]
'கற்றநால் வேதம் அங்கமோ ராறுங்
கருதினர் அருத்தியாற் றெரியும்
உற்ற பல்புகழார்' [3-122-4]
'ஒன்று மிருமூன்று மொருநாலு முணர்வார்கள்
மன்றினி லிருந்துடன் மகிழ்ந்த பழுவூரே' [2-34-11]
'ஆசாரஞ் செய்மறை யோர்' [2-58-10]
"மணந்திகழ் திசைகளெட்டுமே ழிசையும்
மலியும் ஆறங்கம் ஐவேள்வி
இணைந்தநால் வேதம் மூன்றெரி யிரண்டு
பிறப்பென ஒருமையா லுணரும்
குணங்களு மவற்றின் கொள்பொருள் குற்ற
மற்றவை யுற்றது மெல்லாம்
உணர்ந்தவர் வாழும் ஓமமாம் புலியூர்
உடையவர் வடதளியதுவே" [3-122-6]
'கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்' [1-80-1]
'பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்பும்
சிறப்பர்' [1-80-2]
'சங்கையின்றி நன்னியமந் தாஞ்செய்து தகுதியின் மிக்க
கங்கை நாடுயர் கீர்த்தி மறையவர் காழி நன்னகரே' [2-96-5]

எனவரும் காழிப் பிள்ளையார் வாய்மொழிகள். அவர் காலத்தில் நாவலந் தீவினர் அனைவரும் போற்றும்

வண்ணம் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த நான்மறையந்தணர்களின் மாண்பினை நன்கு விரித்துரைத்தல் காணலாம்.

இனி, வடநாட்டில் கடவுட் கொள்கைக்குச் சிறப்பிடந்தராது வேதங்களில் விதிக்கப்பெற்றுள்ள யாகம் முதலிய சடங்குகளுக்கே மக்கள் முதலிடம் தந்தமையால் எங்கும் மிகுதியாகப் பரவிய உயிர்ப்பலி வேள்விகளைக் கண்டித்து அருளறநெறியினை வற்புறுத்தும் நோக்கத்துடன் புத்தம் சமணமாகிய சமயங்கள் தோன்றின. அவற்றைப் பின்பற்றிய வடநாட்டவரிற் சிலர், தம் சமயத்தை எங்கும் பரப்பவேண்டுமென்னும் பேராசையால் உந்தப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து பல ஊர்களிலும் தங்கித் தம் சமயத்தைப் பரப்புவாராயினர். கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டினை யடுத்த காலப்பகுதியில் சமணரும் புத்தரும் காவிரிப்பூம்பட்டினம், மதுரை, வஞ்சி முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்களில் தமிழ் மக்கள் ஆதரவுடன் தங்கியிருந்து தத்தம் சமயத்தைப் பரப்பும் உரிமை பெற்று விளங்கிய செய்தி அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறு தமிழ் மக்களது ஆதரவுடன் தமிழகத்தில் வந்து தங்கிய புத்தர் சமணர்களேயன்றி, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றி யாண்ட களப்பிரர் ஆதரவால் சமணர் பலர் பாண்டி நாட்டிற் குடிபுகுந்தனர். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட மகேந்திரபல்லவன் சார்பால் தொண்டை நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் சமண சமயம் மேலோங்கியது. கடைச்சங்க காலம்வரை பல்வேறு சமயங்களிடையில் பொது நோக்கமே நிலைபெற்றிருந்த தமிழகத்தில், சமணரும் புத்தரும் இடம்பெற்றுத் தத்தம் சமயக்கொள்கையினை ஏனையோர்க்கு எடுத்துரைக்குமளவில் நில்லாது, இத்

நாட்டுத் தொல்பெருஞ் சமயமாகிய சிவநெறியினையும நாட்டு மக்களால் மதிக்கப்பெறும் நிலையில் முன்னமே வேரூன்றியிருந்த வேதநெறியினையும் இகழ்தலையே தமது தொழிலாகக்கொண்டு திரிந்தமையால், 'ஒன்றே குலனும் ஒருவனே தேவனும்' என நெடுங்காலமாகத் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருந்த கடவுட் கொள்கை சிதைவுறும்நிலை யேற்பட்டது தெய்வ வழிபாட்டில் மக்களுக்கிருந்த உறுதியான நம்பிக்கை நெகிழ்ந்து சிதைந்தமையால் தமிழ் மக்களிற்பலர், உள்ளத்தில் உரனிழந்து உரிமையற்று இந்நாட்டிற் குடிபுகுந்த அயலார்க்கு அஞ்சி அடிமைப்படும் அவல நிலைக்கு உள்ளாயினர். தமிழ்மொழியும் தனது உயர் நிலையை யிழந்தது ஆரிய மொழியும் அதன் திரிபாகிய பாகதமொழியும் தமிழ்நாட்டு வழக்கில் இடம்பெறும் நிலை யேற்பட்டது. இந்நாட்டு நிலைமைக்கு ஒவ்வாத அயலார் நடைமுறைகளால் தமிழ் மக்களுடைய சமுதாய வாழ்வும் சிதைவுற்றது.

திருஞானசம்பந்தர்காலத்தில் தமிழ் நாட்டு அரசியலிற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தவர் சமணர்களே. அந்நாளில் புத்த மதத்தினர்க்குச் சமணர்க்கிருந்த அளவு செல்வாக்கிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே ஆளுடையபிள்ளையார் சமணர்களோடுதான் வாது செய்யவேண்டியிருந்தது. புறச்சமயத்தார்களால் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பநிலைகளைக் கண்டு மனங் குவன்ற காழிப்பிள்ளையார், சமணர் புத்தர் மேற் கொண்டொழுகும் நடைமுறைகளும் உறுதியற்ற கொள்கைகளும் இவ்வுலக வாழ்வாகிய இம்மையின் பத்திற்கும் பிறப்பற ருயகும் பெருநெறியாகிய பேரின்ப வாழ்வுக்கும் இடர்விளைத்தலைக் கண்டார். அவற்றின் தீமைகளைத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவர்க்கும் தெளிவாக எடுத்துரைத்து மக்களை விழிப்படையச்

செய்தாலன்றித் தமிழரது சமுதாய வாழ்வும் அரசியல் நிலையும் திருந்துதல் இயலாதெனவுணர்ந்து புறச் சமயத்தாரின் பொருந்தா நடைமுறைகளைத் திருப் பதிகந்தோறும் எடுத்துரைத்துக் கண்டிக்கும் கடமை யினை மேற்கொள்வாராயினர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார், சமணர்களைச் சமணர் அமணர், குண்டர், பிண்டியார் ஆரம்பர் என்ற பெயர் களாலும், புத்தர்களைச் சாக்கியர், தேரர், போதியார், சீவரத்தார் என்ற பெயர்களாலும் குறித்துள்ளார். சம்பந்தர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சமணர் களில் இல்லறத்தாராகிய சாவகநோன்பிகளும், துறவிகளாய் உடையின்றித்திரியும் அமணர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களுள் துறவு நிலையினை மேற் கொண்ட அமணர்களாகிய அடிகள்மார்களே பெருந் தொகையினராயிருந்தனர். பாண்டியநாட்டில் எண் பெருங்குன்றங்களிலும் வாழ்ந்த அடிகள்மார் எண்ணா யிரவரும் பாண்டியனது ஆதரவுபெற்று மதுரையில் ஆளுடைய பிள்ளையாருடன் வாது செய்யக் குழுமி யெழுந்த செய்தி, அக்காலத்து அமணத்துறவிகளின் மிகுதியினையும் அவர்களுக்கு அரசியலில் இருந்த செல் வாக்கையும் நன்கு புலப்படுத்தும்.

எவ்வுயிர்க்கும் அருளுடையராய் நடந்து கொள் ளுதலே சமண சமயத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோளாகும். தரையில் நடக்கும்பொழுது எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர் களுக்குச் சிறிதும் துன்பம் நேராதபடி மயிற்பீலி பினால் தடவிக்கொண்டு வழியில் நடத்தலும், இரவில் விளக்கேற்றுதலால் விட்டில் முதலியன விழுந்து இறக்குமென்றஞ்சி இரவில் உண்ணாமையும், இருளில் தரையிற் படுத்துப் புரளுதலால் சிற்றுயிர்களுக்குண் டாகுந் துன்பத்தினை யெண்ணி உறியில் அமர்ந்து [illegible], நீர் வாழுயிர்கள் வருந்துமென நினைந்து

நீராடாமையும், காற்றிற் பரவியுள்ள உயிர்கள் வாயில் அகப்பட்டும் வெப்பக்காற்றால் தாக்கப்பெற்றும் வருந்துமென்று அஞ்சி உண்ணும்போது உரையாடாமையும் முதலிய பல நியமங்களை அக்கால அமணத் துறவிகள் தமக்குரிய சிறப்புடைய தவச் செயல்களாகக் கைக்கொண்டொழுகினர்.

தலை பறித்தல் (லோச்சு), உடையினை நீத்தல் (திகம்பரம்), நீராடாமை, சுடுபாறையிற் கிடத்தல், பல் விளக்காமை, நின்றுண்ணல், ஒரு நாளைக்கு ஒரு பொழுதே உண்ணல் என்னும் இவையேழும் சமணர்களுடைய ஒழுக்கமுறை என்பர். சம்பந்தர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த சமணர்கள் இச்செயல்களை மேற்கொண்டு கொல்லாமை ஊனுண்ணாமையாகிய சிறந்த அறங்களை மக்களுக்கு விரித்துரைத்தனர்; தம் சமயத்தைப் பரப்புதலையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு தருக்கசாத்திரத்தில் வல்லவர்களாய் ஏனைச் சமயத்தார்களை வாதுக்கழைத்தனர்; சாவாயினும் வாது செய்யும் விடாப்பிடியுடையவர்களாய் விருது கூறித் திரிந்தனர்; வேத வேள்விகளையும் சிவநெறியையும் இகழ்தலையே தமது தொழிலாகக் கொண்டனர்; தாம் கற்றுவல்ல நூற்பொருள்களாலன்றி வெறுந் தர்க்கவாதத்தையே கருவியாகக் கொண்டு புலவர்களைப் பழித்து வந்தனர்; தமிழ் மொழியையோ அன்றி வடமொழியையோ அவற்றின் இலக்கணங்களை மதித்து அதனதன் தனித்தன்மை சிதையாதபடி பேசிப்பழகாமல், அவ்விரு மொழிகளையும் உருச் சிதைத்து விரவுமொழியாக்கி மணிப்பிரவாள நடையிற் பேசினார்கள்; பாகத மொழியினையே தமக்குரிய மொழியாகக்கொண்டனர்.

சமணர்களைப்போலவே புத்தர்களும் வைதிகத்தையும் சைவத்தையும் இகழ்ந்துரைத்தலையே தமது

பொழுது போக்காகக்கொண்டு திரிந்தலர் என்பது அவ்விரு சமயத்தார்களைப் பற்றியும் ஆளுடைய பிள்ளையார் கூறிய பல குறிப்புக்களால் நன்கு புலனாகும். புத்த சமயத் துறவிகள் மருதம்பூ முதலியவற்றாலாய சாயந்தோய்த்த துவராடையினை யுடுத்துக் கொள்வர். அன்னோர், பெண்களைப் போன்று தம் உடம்பு முழுவதும் ஆடையாற் போர்த்துக்கொள்வர். சமணர்களில் துறவிகள் ஆடையினை உடுத்துக் கொள்ளாது வெற்றரையினராயிருந்தமையால் அமணர் எனப் பெயர் பெற்றனர். சமணர்கள், அஃறிணையுயிர்களிடத்தும் இரக்க முடையராய்க் கொல்லா நோன்பினை மேற்கொண்டமையால் புலால் உண்ணுதலைக் கொடிய பாவமாக வெறுத்து விலக்கினர். புத்தர்கள், கொல்லாமை என்னும் நோன்பினை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு, ஊனுண்ணாமையாகிய அறத்தைக் கடைப்பிடிக்காமல் தம் முயற்சியின்றிப் புலால் உணவு தானே கிடைத்தால் உண்ணுவதில் தவறில்லை யென்று கருதி, ஊனுண்ணும் பழக்கத்தை விடாதொழுகினர். உணவுண்ணும்போது ஓரிடத்தில் அமைதியாக இருந்து உண்ணும் பழக்கமுடையவர்கள் புத்தர்கள். சமணத் துறவிகளோ நின்றுண்ணும் பழக்கமுடையவர்கள் புத்தர்கள் மண்டையென்ற உண்கலத்தில் உண்பவர்கள். சமணர்கள் காலத்தில் உண்ணுமல் கையிலிடப்பெற்று உண்ணும் பழக்கமுடையவர்கள்.

இங்ஙனம் தத்தமக்குரிய வழக்க ஒழுக்கங்களால் மாறுபட்டுள்ள புத்தர் சமணர் ஆகிய இருதிறத்தாரும், வேத வேள்விகளையும் சைவசமயம் முதலியவற்றின் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளையும் இகழ்ந்து பேசுவதில் தம்முள் ஒத்த கருத்தினராயிருந்ததால், தேவார ஆசிரியராகிய பெருமக்கள் புறச்சமயத்தாராகிய அவ்விருதிறத்தார் செய்யும் தீங்குகளையெல்லாம் ஒருங்கே இணைந்துக் கூறிக் கண்டித்துள்ளார்கள்.

ஐம்புலப் பேருருவாகிய பரமாணுவினை அடிப் படையாகக்கொண்டு அவற்றின் கூட்டத்தால் அணுத் திரளும் அவ்வணுத் திரள்களின் சேர்க்கையால் உலகமும் தோன்றும் என்பர் சமணர். இங்ஙனம் தொடக்கநிலை பற்றிய ஆரம்பவாதம் பேசுவோர் சமணர்களும் புத்தரில் ஒரு வகையினராகிய வைபாடி கரும் ஆதலின், அன்னோர் 'ஆரம்பர்' எனக் குறிக்கப் பட்டனர்.

'வேர்வந்துற மாசூர்தர வெயில்நின் றுழல்வாரும்
மார்பம்புதை மலிசீவர மறையா வருவாரும்
ஆரம்பர்' [1-10-10]

என்றார் ஆளுடைய பிள்ளையாரும்.

காணப்படுகின்ற இவ்வுலகம் பின் காரண நிலையில் அருவமாய் உள்ளதே இப்பொழுது காரிய நிலையில் உருவமாய் விரிவடைந்துள்ளது என்பது சைவர்களது துணிபாகும். புத்தர்களோ உலகம் முற்கணத்தில் தோன்றியது பிற்கணத்தில் இல்லை யாய்க் கணந்தோறும் மாறியழிவதாதலின் எல்லாம் பாழே என்று சூனியவாதம் பேசுவர். இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களும் கணந்தோறும் தோன்றி யழிவனவே என்பது புத்த சமயத்தார் கோட்பாட தலின் அன்னோர் 'கணபங்கவாதிகள்' எனப் பேசப் பட்டனர். இவர்களைக் 'கணிகை நோன்பர்' (3-3-10) எனக் குறிப்பிடுவர் ஞானசம்பந்தர், குணங் கள், அறிவு, பொருள் என்பனயாவும் கண தோறும் தோன்றுயழிவனவே; ஆதலின் அவை நிலை யுடைய பொருள்களாகக் கொள்ளத்தக்கன அல்ல என்பது இச்சமயத்தாரது கொள்கையாகும். புத்தர் கூறும் இக் கொள்கையினை,

'குணம் அறிவுகள் நிலையில பொருளுரை யருவிய
பொருள்களும் இல
திணம் எனுமவர்' (1-21-10)

என வரும் தொடரில் ஞானசம்பந்தர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

பொருளின் உண்மைத் தன்மை ஒன்று; அதன் இருத்தல் வகை மற்றொன்று. பொருளின் இயல்பே உண்மைத்தன்மையெனப்படும். அத்தன்மை என்றும் நிலைபேறுடையது. அப்பொருளின் இருத்தல்வகையோ என்றும் ஒரு தன்மையாயில்லாமல் தோன்றியும் அழிந்தும் மாறிக்கொண்டே வருவது என்பர் சமணர். எனவே எல்லாப் பொருளும், நிலையாகிய உண்மைத்தன்மையும் மாறியழிதலாகிய இன்மைத் தன்மையும் ஒருங்குடையன என்பது சமண் சமயத்தாரது துணிபாதல் பெறப்படும். இத்துணிபினைப் புலப்படுத்தும் முறையிலேயே 'அஸ்தி நாஸ்தி' என்னும் வடமொழித் தொடர் சமணர்களால் அடிக்கடி பயன் படுத்தப் பட்டுவருகின்றது.

கடவுளாகிய முழுமுதற் பொருள் உண்டோ இல்லையோ என்னும் ஐயறவுக்கு இடனின்றிக் 'கடவுள் உண்டு' என்று உறுதியாகத் தெளிந்து வழிபடுதலே பண்டைத்தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்டொழுகிய சமயக் கொள்கையாகும். இவ்வுண்மை,

" ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து "

எனவரும் தமிழ் மறையாலும், இத்தமிழ்மறைப்பொருளை வற்புறுத்தும் நோக்கத்துடன்,

' தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்'

எனச் சேரமுனிவராகிய இளங்கோவடிகள் தாம் இயற்றிய செந்தமிழ்க் காப்பியத்தின் முடிபொருளாக அறிவுறுத்திய வாய்மொழியாலும் நன்கு துணியப்படும்.

சமணர்களை நோக்கித் 'தெய்வம் என்பதொரு பொருள் உண்டா இல்லையா' என வினவினால், அவ்வினாவுக்கு 'உண்டு' என்றோ 'இல்லை' என்றோ ஒருதலையாக விடை கூறுவதில்லை. 'அஸ்திநாஸ்தி' என மேற்குறித்த கொள்கையினை அடியொற்றி, உடன் பாட்டு

நிலையில் வைத்து, (1) 'கடவுள் உண்டு போலும்' எனவும், எதிர்மறை நிலையில் வைத்து, (2) 'கடவுள் இல்லை போலும்' எனவும், உடன்பாடு எதிர்மறை ஆகிய இவ்விரு நிலையும் நிரலே அமைய (3) 'கடவுள் உண்டு மாம் இல்லையுமாம்' எனவும், இவ்விரு நிலையிலும் ஒருங்கு வைத்துணர்தல் இயலாமையால் (4) 'கடவுள் சொல்லொணாதது போலும்' எனவும், சொல்லொணா நிலையுடன் முற்கூறிய உடன்பாட்டு நிலையையும் சேர்த்து (5) 'கடவுள் உண்டுமாம் சொல்லொணாதது மாம்' எனவும், சொல்லொணா நிலையுடன் முற்கூறிய எதிர்மறை நிலையையும் சேர்த்து (6) 'கடவுள் இல்ல தும் சொல்லொணாததுமாம்' எனவும், சொல்லொணா நிலையுடன் உடன்பாடு எதிர்மறை ஆகிய நிரல்நிறை நிலையையும் சேர்த்து, (7) 'கடவுள் உள்ளதும் இல்ல தும் சொல்லொணாததுமாம் எனவும் இவ்வாறு ஏழு பகுதிகளாக விடை கூறுவர் சமணர். இங்ஙனம் ஒரு பொருளின் இயல்பினையும் இருப்பினையும் விரித்துக் கூறுங் கூற்றுக்கள் ஏழு பகுதிகளாக அமைதலின் இவ் வுரையாடல் முறையைச் 'சப்த பங்கி' என்பர்.* இங்ங னம் கடவுட் கொள்கைபற்றி ஒன்றோடொன் றொவ் வாதவற்றைக் கூறி மக்களது மனத்தைத் தெளிவற்ற குழப்ப நிலைக்கு உள்ளாக்கி வரும் இப்பொருந்தாக் கொள்கையினை,

> 'அத்தகு பொருள் உண்டும் இல்லையும் என்று
> நின்றவர்க்கச்சமா
> ஒத்தொவ்வாமை மொழிந்து' (33-9-10)

எனவும்,

> 'குண்டமண ராகி யொரு கோலமிகுபீலியொடு
> குண்டிகை பிடித்து
> எண்டிசையு மில்லதொரு தெய்வமுளதென்பர்
> அது என்ன பொருளாம்' (3-80-10)

எனவும் வரும் தொடர்களால் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யார் எடுத்துக்காட்டி மறுத்துள்ளார்.

---

* திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய 'சம்பந்தரும் சமணரும்' என்ற நூல் பார்க்க.

உலகில் வழங்கும் சமய நெறிகள் எல்லாவற்றிற்கும் புகலிடமாய் விளங்கும் தனிமுதல்வன் இறைவன் ஒருவனே என்பதும், உயிர்க்குயிராய் விளங்கும் அம் முதல்வன், அறிவினால் மிக்க சமய நெறிகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக மெய்ம்மையான ஒழுக்க நெறியினை வகுத்தருளி உலகங்களை யெல்லாம் தத்தம் ஒழுங்கு முறையிற் பிறழாதவாறு நிலைபெறச் செய்கின்றான் என்பதும்,

" ஆயாதன சமயம் பல அறியாதவன் நெறியின்
தாயானவன் உயிர்கட்குமுன் தலையானவன் "

[1-11-5]

எனவரும் பிள்ளையார் வாய்மொழியால் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனம் எல்லாச் சமய நெறிகளையும் தோற்றுவித்தற்குக் காரணனாகிய முதல்வன், 'அம்மையப்பனாக விளங்கும் தனது உண்மை நிலையினை மக்கள் உணர்ந்து அடைந்து உய்தி பெறுதற்கியலாத நிலையில் சமணம் புத்தம் ஆகிய புறச் சமயங்களைத் தோற்றுவித்ததன் நோக்கம் எதுவோ' என அன்பின் மிக்க அடியார்களை நோக்கி வினவும் முறையில்,

'துணை நன்மலர் தூய்த்தொழு தொண்டர்கள் சொல்லீர்
பணை நன்முலைப் பாகம்பதி யோடுடனாகி
இணையில் இரும்பிறை சூடிய எம்மான்
அணைவில் சமண் சாக்கியம் ஆக்கிய வாறே'

[2-36-11]

எனவரும் திருப்பாடலில் அருளிச் செய்துள்ளார். மக்களது உணர்வின் எல்லை நோக்கியும் படிகால் முறையாக மக்கள் பெறவேண்டிய மனவளர்ச்சி நோக்கியும் இச்சமயங்கள் இறைவனருளால் தக்க தலைவர்களைக் கொண்டு தோற்றுவிக்கப்பெற்றன என்னும் உண்மை இத் திருப்பாடலிற் குறிப்பாக அறிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும்.

புத்தம் சமணம் என்ற சமயங்களைத்தோற்றுவித்த முதற் குரவராகிய புத்தர், மகாவீரர் என்ற பெருமக்கள், அவ்வச்சமயநெறியில் நின்ற மக்கட் சமுதாயத்தாரால் தத்தம் தெய்வமென நாடிப் போற்றப்பெறும் தெய்வ நிலை பெற்றவர்கள் என்பதனையும், தெய்வநிலைபெற்ற அப்பெருமக்கள், உலகெலாம் இயக்கும் பேரறிவுப் பொருளாகிய முழுமுதற் கடவுளையும், அதனுடன் பிரியா இயல்பாகிய திருவருட் பண்பினையும் இகழாது விரும்பிப் போற்றும் தெளிவு நிலை பெற்றவர்கள் என்பதனையும்:

'மூடியசீவரத்தர் முதுமட்டையர் மோட்டமணர்
நாடிய தேவரெல்லாம் நயந்தேத்திய நன்னலத்தான்'
[3-59-10]

'மூடிய சீவரத்தர் முதிர்பிண்டியர் என்றிவர்கள்
தேடிய தேவர்தம்மால் இறைஞ்சப்படுந் தேவர்பிரான்'
[30-60-10]

எனவரும் திருப்பாடல்களில் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

இங்ஙனம் புத்த சமண சமயங்களைத் தோற்றுவித்த அச்சமயங்களின் முதற்குரவர்கள், கடவுட் கொள்கைக்கு முரண்படாதவராயினும், அன்னோர், தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் நிலையைக் கூர்ந்து நோக்கி, அக்காலத்திற்கு இன்றியமையாதனவாகத் தம் மனத்திற்பட்ட அறங்களை மட்டுமே விரித்துக்கூறி வற்புறுத்தும் கடமையினை மேற்கொண்டமையால், பலரும் ஒருவகையால் உடன்பட்டுள்ள தெய்வங் கொள்கையைப்பற்றி எதுவும் கூறாது போயினர். அவர்களுக்குப்பின் அச் சமயங்களைப் பரப்பவந்த அவர்தம் மாணாக்கர்கள், தம் குரவரால் தனியே வற்புறுத்தப் படாதன யாவும் அவர் உடம்படாதன எனக் கொண்டு, தெய்வங் கொள்கையினை மறுத்துத் தம்

சமய அறங்களைமட்டும் விரித்துரைப்பாராயினர். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த புத்தரும் சமணரும் சிவநெறிக் கொள்கைகளை இகழ்ந்துரைத்து வந்தனர் என்பது,

'பல்சமணும் புத்தரும் நின்றலர் தூற்ற அந்தண்
புகலிநிலாவிய புண்ணியனே'
[1-4-10]

எனவும்,

'அலையாரும் புனல்துறந்த அமணர்குண்டர்
சாக்கியர்
தொலையாதங் கலர் தூற்ற' [2-55-10]

எனவும்,

'தோகையம் பீலிகொள்வார் துவர்க் கூறைகள்
போர்த்துழல்வார்
ஆகமசெல்வனாரை யலர் தூற்றுதல் காரணமாக்
கூகையம் மாக்கள் சொல்லைக் குறிக்கொள்ளன் மின்'
[3-57-10]

எனவும் வரும் தொடர்களாற் புலனாம். அன்றியும் அக்காலத்தில் சமணரிற் பலர், தங்கள் சமயத்தவரல்லாத சைவர் முதலியோரைக் காணவும் அவர்களது நல்வாழ்வு பற்றிக் கேட்கவும் பொருத நிலையிற் சமயக் காழ்ப்புடையவர்களாக இருந்தனர் என்பது,

'நீற்றுமேனிய ராயினர் மேலுற்ற
காற்றுக்கொள்ளவும் நில்லா அமணர்' [3-108-8]

எனவரும் பிள்ளையார் வாய்மொழியால் இனிதுணரப்படும். புத்தர் சமணர் புறங்கூற்றுரைகளை மேற் போக்காக நோக்குமிடத்து அவை, அம்மையப்பனாகிய இறைவனது நிலையைப் பழிப்பன போலத் தோன்றினாலும், அப்பழிப்புரைகளுக்கும் அவனன்றிப் பொருளாவார். பிறரில்லாமையால், அப்பழி மொழிகளும் இறைவனது இருப்பை ஒருவாற்றாற்

புலப்படுத்தி அன்னோரை மெல்ல மெல்லத் தெய்வ முண்டென்னுந் தெளிவு நிலையில் ஈடுபடுத்தி வாழ்விக்கும் புகழுரைகளாகவே கொள்ளத்தக்கன ஆதலின், புறச்சமயத்தார் கூறும் அப் பழிப்புரைகளைக் கேட்டு அவர்களை வெகுளாதீர்கள் என மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையில்,

'போதியாரும் பிண்டியாரும் புகழலசொன்னாலும்
நீதியாகக் கொண்டங்கருளும் நிமலன்' [1-60-10]

எனவும்,

'குண்டருங் குணமிலாத சமண்சாக்கிய
மிண்டர்கள் மிண்டவை கேட்டு வெகுளேன்மின்' [2-14-10]

'சாவாயும் வாதுசெய் சாவகர் சாக்கியர்
மேவாத சொல்லவைகேட்டு வெகுளேன்மின்' [2-11-10]

எனவும் திருஞானசம்பந்தர் அருளிய வாய்மொழிகள், தமிழகம் சமயப் பூசல்களில் ஈடுபடாது அமைதியுற்று விளங்க வேண்டுமென்பதில் அவர் மேற்கொண்ட நன் முயற்சிகளை நன்கு புலப்படுத்துதல் காணலாம்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களில் இயற்கைப் பொருள்களின் எழில் நலங்கள் நன்கு விரித்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

திருக்கற்குடி மலையின் உயர்ந்த தோற்றத்தையும் அங்கு வாழும் குறிஞ்சிநில மக்களாகிய குறமாதர்கள் கையில் வளரும் இளஞ்சிறார்களின் குழந்தை யுள்ளத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்த ஆளுடைய பிள்ளையார், தாம் கண்ட விளையாட்டுக் காட்சியை,

'சங்கமதார் குறமாதர் தங்கையில் மைந்தர்கள் தாவிக்
கங்குலின் மாமதிபற்றுங் கற்குடி மாமலையாரே' [1-43-2]

என்ற தொடரிற் சுவைபடக் குறித்துள்ளார். குறிஞ்சி நிலத்தே வாழும் யானைகளில் ஆண் யானையாகிய

களிறு, தன் காதல் மடப்பிடியாகிய பெண் யானைக்கு மூங்கில் முளைகளை விருப்பத்துடன் ஊட்டும் அன்பின் செயலை,

'மருங்களியார் பிடிவாயில் வாழ்வெதிரின் முளைவாரிக்
கருங்களி யானை கொடுக்குங் கற்குடி மாமலையாரே'
[1-43-4]

என்ற தொடராற் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

வேங்கைப்பூ புலியின் நிறம்போலும் நிறத்தினை யுடைய தென்பது,

'உறுபுலி யுருவேய்ப்பப்பூத்த வேங்கை' [கலித்தொகை-38]

எனவரும் குறிஞ்சிக் கலியாற் புலனும். இங்ஙனம் புலியினைப் போன்று பூத்துள்ள வேங்கை மரத்தின் பூக்கள், அம்மரத்தின் கீழே துறுகல்லாயமைந்துள்ள பாறை மேல் உதிர்ந்து அக்கல்லினை மறைத்து விட்டமையால், அத் துறுகல்லானது, இரவில் நிலாப்பொழுதிலே புலியின் குட்டியை யொத்துத் தோன்றுகிறது.கண்டார்க்கு அச்சந்தரும் இவ் வழகிய தோற்றத்தினை,

'கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுகாட்டிடை' [47]

எனவரும்குறுந்தொகைச் செய்யுளில் நெடுவெண்ணில வினார் என்ற புலவர் குறித்துள்ளார். திருக்கேதாரத் திருமலையின் சாரலிலே இத்தகைய காட்சியைத் தம் உள்ளத்திற் கற்பனை செய்துகொண்ட ஆளுடைய பிள்ளையார்,

'உடைந்த காற்றுக்குயர் வேங்கைபூத்துதிரக்
கல்லறைகண்மேல்
கிடந்த வேங்கை சின மாமுகம் செய்யுங் கேதாரமே'
[2-14-7]

என அம் மலையின் தோற்றத்தைப் புனைந்துரைத்துள் ளார். 'காற்றினால் வேங்கைமலர் உதிர்ந்து மூடப் பெற்றுள்ள துறுகல்லைத் தனக்குப்பகையாகியபுலியென

எண்ணி, அங்கு உறங்கிக்கிடந்த புலியானது விழித்துப் பார்த்து வெருளும் தோற்றமுடன் விளங்குவது திருக்கேதாரமலை' என்பது மேற்குறிந்த தேவாரத் தொடரின் பொருளாகும்.

முல்லைநிலத் தலமாகிய திருவாலங்காட்டினைப் போற்றிய திருப்பாடலில் அங்குள்ள சோலையினிடத்தே கொத்தாக மலர்ந்துள்ள காந்தட்பூ, பாம்பினையொத்த தோற்றமுடையதாய்த் திகழுங்காட்சி குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

'கொந்தண் பொழிற்சோலை அரவிற்றோன்றிக் கோடல் பூத்து
அந்தண் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம்மடிகளே' [1-45-2]

என வருதல் காண்க.

ஆளுடையபிள்ளையார் பிறந்தருளிய சீகாழிப்பதி கடலருகேயமைந்திருத்தலால், மருத நிலவளமும் நெய்தல் நிலவளமும் ஒருங்குடையதாய் விளங்குகின்ற திறத்தைப் பிள்ளையார் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களால் நன்குணரலாம். காழிப்பதியில் வளர்ந்துள்ள கமுகினைக் குறிக்க எண்ணிய பிள்ளையார், அக் கமுக மரம் வெள்ளிய முத்துக்களை யொத்த பூக்களையீன்று மரகதமணிகளைப் போன்ற காய்களைப்பெற்றுப் பவளம் போன்று பழுத்த பழங்களுடன் கண்ணிமையாது கண்டு மகிழ்தற்குரிய அழகிய தோற்றமுடையதாய் விளங்குகின்றது என்பார்,

'எண்ணார் முத்தம் ஈன்று மரகதம் போற் காய்த்துக்
கண்ணார் கமுகு பவளம் பழுக்குங் கலிக்காழி'
[1-102-4]

என்ற தொடரில் அழகுறப் புனைந்துரைத்துள்ளார்.

வாழையும் கமுகும், முறையே பொன்னையும் பவளத்தையும் ஒத்துப் பழுத்த பழங்களுடன் திகழுந் தோற்றத்தினை,

'குலைவாழை பொன் பவளம் பழுக்குங் கலிக்காழி'
[2-58-1]

எனவரும் தொடரால் அறியலாம்.

சிவபெருமான் முனிவர்களுக்கு அறமுரைத்தற் பொருட்டு எழுந்தருளிய நிலையில் அப்பெருமானது திருமேனியில் நிழல்தர அமைந்த ஆலமரத்தின் தோற்றத்தினைப் புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்ட பிள்ளையார், அம் மரம் நல்ல தளிர்களுடன் சிவந்த பழங்களைப் பெற்றுத் திகழும் காட்சியினை,

"கோலமாய்க் கொழுந்தீன்று பவளந் திரண்டதோர்
ஆலநீழ லுள்ளானும்" [2-6-10]

என்ற தொடரில் அழகுற விளக்குகின்றார்.

மருத நிலத்தில் செந்தாமரை மலர்மேல் இளமை பொருந்திய அன்னம், பெருமித நிலையில் வீற்றிருக்கும் அழகிய தோற்றத்தை விளக்குவது,

"செறியிதழ்த் தாமரைத் தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும்
இலைக்குடைக் கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்
வெறிகதிர்ச் சாமரையிரட்ட இள அன்னம்
வீற்றிருக்கும் மிழலையாமே" [7-132-2]

எனவரும் தொடராகும். இதன்கண் அன்னத்தினை அரச தோற்றத்துடன் ஒப்பிடும் வண்ணம் புனைந்துரைத்திறம் அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

மணியால் அமைத்த இடத்தினைப்போன்று தெளிந்த புனல் நிறைந்த பொய்கையில், தூய வெண் சங்கின் தொகுதிகள் சூழ்ந்து தோன்ற, அவற்றின் நடுவே மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்மேல் அப்பொய்கைக் கரையில் வளர்ந்த புன்னையின் மலர்கள் உதிரும் தோற்றத்தினைக் கூர்ந்து நோக்கிய ஆளுடையபிள்ளையார், அவ்வழகிய காட்சியினை அடிப்படையாகக்கொண்டு, தூய பெருங்குடும்பத்தில் மறை

முறைப்படி நிகழும் திருமணக் காட்சியினை அறிவுறுத் துவதாக அமைந்தது,

" தகவுடை நீர் மணித்தலத்துச் சங்குளவர்க்கம்
 திகழச் சலசத்தீயுள்
மிகவுடைய புன் குமலர்ப் பொரியட்ட
 மணஞ் செய்யும் மிழலையாமே " [I-132 6]

எனவரும் திருப்பாடலாகும். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் அமைந்த இயற்கையின் எழில் நலத்தை எடுத்துக் காட்டப்புகின் மிகவும் விரியும் என்றஞ்சி, ஒரு சிலவே இங்குக் குறிக்கப்பெற்றன.

பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களில் ஒரு தலத் திற்கெனவன்றி எல்லாத் தலங்களுக்கும் பொதுவாக அமைந்த பதிகங்கள் ஏழாகும். அவையாவன, திருநீலகண்டப் பதிகம், க்ஷேத்திரக்கோவை, கோளறு திருப்பதிகம், பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம், தனித் திரு விருக்குக் குறள், நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம், திருப்பா சுரம் என்பனவாகும்.

ஞானசம்பந்தர், சிவபெருமானுடைய திருவரு ளுக்கு உரிமையுடைய தெய்வங்களாக விநாயகப் பெருமானையும் முருகப்பெருமானையும் தாம் பாடிய திருப்பதிகங்களிற் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். தம் காலத்தில் வாழ்ந்த சிவனடியார்களாகிய குலச் சிறை யார், சிறுத்தொண்டர், நமிநந்தியடிகள், திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர், நீலநக்கர், மங்கையர்க்கரசியார், முருக நாயனர் என்னும் பெருமக்களையும், தம் காலத் திற்கு முன் நிலவிய சிவனடியார்களாகிய சண்டேசர் கண்ணப்பர், கோச்செங்கட் சோழர், புகழ்த்துணையார் என்னும் பெருமக்களையும், சிவபெருமானை வழிபட்டு அருள்பெற்றவர்களாக மார்க்கண்டர், பகீரதன் புரூரவா, இராமபிரான். இலக்குமன், சடாயு, சம்பாதி, சாம்புவான், சுக்கிரீவன், வாலி, அநுமான், நளன்

ஆகியோரையும் திருப்பதிகங்களிற் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் காலத்தில் ஆவணி புரட்டாசி மாதங்களில் உருத்திர கணத்தாராகிய அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் விழாவும், ஐப்பசியில் திருவோண விழாவும், கார்த்திகையில் விளக்கீடாகிய திருவிழாவும், மார்கழியில் திருவாதிரைத் திருவிழாவும், தைத்திங்களிற் பூச விழாவும், மாசியிற் கடலாட்டும், பங்குனியில் உத்திரத் திருவிழாவும், சித்திரையில் அட்டமி விழாவும், வைகாசியிற் பொன்னூசல் விழாவும், ஆனி ஆடியிற் பெருஞ்சாந்தி விழாவும் நிகழ்ந்தன என்பது அவர் அருளிய பூம்பாவைப் பதிகத்தால் உணரப்படும்.

இறைவன் உபமன்னிய முனிவர்க்குப் பாற்கடல் ஈந்தது, குபேரனைத் தோழனாகக் கொண்டது சலந்தரனைச் சக்கரத்தால் தலையரிந்தது, அச்சக்கரப் படையைத் திருமாலுக்கு அளித்தது, நஞ்சுண்டு தேவர்களை உய்யக் கொண்டது. திரிபுரம் எரித்தது, தக்கனது வேள்வியை அழித்தது, யானைத்தோலை உரித்துப் போர்த்தது, தாருகாவனத்து முனிவர் மகளிரது நிறையழிய ஓடேந்து செல்வராய்ப் பிச்சையேற்றது, அயனும் மாலும் அடிமுடி தேட அன்னோர் அறியாவண்ணம் தீப்பிழம்பாய் உயர்ந்தது, நான்முகனது தலையைக் கிள்ளியது, மார்க்கண்டேயர்க்காகக் கூற்றுவனை உதைத்தது, காமனை யெரித்தது முதலிய புராணச் செய்திகள் ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திற் பலவிடங்களிலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. புராண வரலாறுகளாகிய இச்செய்திகளிற்பல திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தும் சுந்தரர் தேவாரத்தும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

"மகார ளகார வொற்றீற்று நிலைமொழிப் பதத்தின் முன், வருமொழி முதலில் தகாரம் வந்து புணர்ந்தால், நிலைமொழியீறும் வருமொழி முதலும் திரிந்து தனித் தனி இரண்டும் டகாரமாதலும், பின்னும் அந்நிலை மொழியீறு கெடுதலும் உண்டு" என்பது வீரசோழியம் சந்திப்படலத்திற் கூறப்பட்ட புணர்ச்சி விதியாகும்.

'துகடுறு விரிதுகிலுடையவ ரமணெனும் வடிவினர்
விகடமதுறு சிறுமொழியவை நலமில வினவிடல்
முகிடரு மிளமதியரவொடு மழகுற முதுமதி
திகடருசடை முடியடிகடம் வளநகர் சேறையே'

[3-86-10]

என வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாடலில், முகிழ் + தரும் இளமதி = முகிடரு மிளமதி எனவும், திகழ் + தரு சடைமுடி = திகடரு சடைமுடி எனவும் நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள ழகரமும் வருமொழி முதலில் வந்த தகரமும் டகரமாகத் திரிந்து, நிலைமொழி யீறுகெட்டுப் புணர்ந்துள்ளமை காணலாம். ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரத்திற் காணப்படும் இத்தொடர் களை இலக்கியமாகக் கொண்டே புத்தமித்திரனார் என்னும் ஆசிரியர், தாம் இயற்றிய வீர சோழியத்தில் இப்புணர்ச்சி விதியினைக் கூறியிருத்தல் வேண்டும். இவ்விதியை அடியொற்றியதே "திகடசக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்" என்னும் கந்தபுராணக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகும். இங்ஙனமே ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களில் அரிய சொல்லாட்சிகள் பல காணப்படுகின்றன.*

சிவஞானசம்பந்தராகிய பிள்ளையார், தன் செயலற்றுத் 'தான்' என்னும் உயிர் முனைப்பு அடங்கிய பெற்றி, உயிர்க்குயிராய்த் திகழும் சிவபெருமானது

* திரு. ஔவை துரைசாமிபிள்ளையவர்கள் இயற்றிய சைவ இலக்கிய வரலாறு (பக்கம் 96, 97) பார்க்க.

திருவருள்வழி ஒட்டி வாழ்ந்த சொற்புலச் செல்வராதலின், அப்பெருந்தகையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்கள் யாவும் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த மறைமொழிகளாகவே கொண்டு போற்றத் தக்கன என்பர் பெரியோர். இந்நுட்பம்,

'மலையினார் பருப்பதம்துருத்தி மாற்பேறு
மாசிலாச் சீர்மறைக்காடு நெய்த்தானம்
நிலையினான் எனதுரை தனதுரையாக
நீறணிந் தேறுகந் தேறிய நிமலன்' [1-76-1]

எனவரும் திரு இலம்பையங்கோட்டூர்த் திருப்பதிகத்தால் இனிது புலனாதல் உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

5. ஆளுடைய அரசர் அருளிச் செயல்

மக்களுக்கு உறுதிபயக்கும் நல்லுரைகளை வழங்க வல்ல சொல்வன்மையுடையார் திருநாவுக்கரசர். ஆதலின், 'சொற்குறுதிக்கு அப்பர்' எனப் போற்றப் பெற்றார். ஆளுடைய அரசர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும், நன்மக்களாற் செய்யத்தகுவன இவை, தவிரத் தகுவன இவை எனத் தெளிவாக அறிவுறுத்தும் திறம் வாய்ந்தன. அப்பரடிகள் எண்பத்தோராண்டுகள் இவ்வுலக வாழ்வில் வாழ்ந்தவர். இவ்வுலகில் இளமையும் யாக்கையும், பொருளும் நிலையுடையன அல்ல; உலகில் மக்கள் வாழ்வுக்கு உறுதுணையாய் நின்று உயிர்களை உய்விப்பது எல்லாம் வல்ல இறைவனது திருவருளே; நாட்டில் அரசியல் மாறுபாடுகளாலும், இயற்கையினாலும் நேரக்கூடிய பலவகைத் துன்பங்களிலும் தப்பி உயிர்கள் உய்திபெறவேண்டுமானால், பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுதல் வேண்டும்; அம்மையப்பனாகிய இறைவனது திருவருள் உண்மையைத் தெளிந்தவர்கள் எத்தகைய இடையூறு நேர்ந்தாலும் அச்சமின்றி இன்புற்று வாழ்வர்; என்னும் இவ்வுண்மைகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் அப்பரடிகள் குமரிமுதல் இமயம்வரை யாத்திரை செய்து, இறைவனது திருவருளாற்றலை மக்கள் உளங்கொள்ளும்படி உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்துள்ளார். ஆகவே அவர் அருளிய அருளுரைகள் திருத்தொண்டின் சிறப்பினை மக்கள் உளங்கொள விரித்துரைக்கும் முறையில் அமைந்துள்ளன.

செந்தமிழ்நாட்டு வேளாண் குடியில் தோன்றிய மருள்நீக்கியார், தம் இளமைப் பருவத்திலேயே பெற்றோரை இழந்து, தம்மை ஆதரிப்பார் இல்லாது

அல்லலுற்றவர் ஆதலின், 'இளமையும் யாக்கையும் நிலையா' என்பதனை அவர் தமது சொந்த அனுபவத்தி லேயே உணரும் வாய்ப்பைப் பெற்றதில் வியப்பில்லை. நில்லாத உலகியல்பு கண்டு, 'இனி நிலையா வாழ்க்கை யில் ஈடுபடுவேன் அல்லேன்' என்னும் துணிவுடைய ராய், கொல்லா அறத்தை மேற்கொண்ட அமணர் குழுவிற் சார்ந்து தருமசேனராகித் தம் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியைப் பயனற்ற விரதங்களிலும் நோன்பு களிலும் வீணே கழித்துப் பின் தம் தமக்கையார் செய்த தவத்தின் பயனாக இறைவர் அருள் கூடுதலால் திருவதிகை வீரட்டானத்தை அடைந்து சூலை நோய் நீங்கப்பெற்றுத் திருநாவுக்கரசரானார். இங்ஙனம் நாவுக்கரசராகி இறைவனது திருவருளனுபவத்தில் திளைத்த நிலையில் பாடிய திருப்பதிகங்களே, நான்கு, ஐந்து, ஆறும் திருமுறைகளாக அமைந்துள்ளன. இத் திருப்பதிகங்களிற் பல, வாழ்க்கையில் நெடுங் காலம் துயருற்ற நாவரசர், அத்துயர மிகுதியால் இறைவனை நோக்கி முறையிடும் நிலையில் அமைந் துள்ளன. மக்கள் தமது அறியாமையால் பிழை புரிந் தாலும், பின்னர்த் தம்முடைய குற்றம் உணர்ந்து அருளாளனாகிய இறைவன்பால் முறையிடுவாராயின் அம்மையப்பனாகிய இறைவன், அன்னோர் அறியாமை யாற் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்து அருள்புரிவன் என்னும் பேருண்மையினை அப்பரடிகள் தமது வாழ்க்கையில் சிறப்பாக உணர்ந்திருந்தார்.

ஞான சம்பந்தரும், நம்பியாரூரரும் தாம் பாடிய திருப்பதிகங்களின் இறுதிப் பாடல்களில் பாடினோ ராகிய தம் பெயரையும் அப்பதிகங்களைக் காதலாகி ஓதுவோர் பெறும் பயனையும் விரித்துரைத்தமைபோல, அப்பரடிகள் தம் பதிகத்திறுதியில் அவற்றைக் குறிப் பிடும் வழக்கத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. தம் வாழ்க்கை

யின் பெரும்பகுதிக் காலத்தையும் புறச்சமயச் சூழலில் கழித்த தம் அறியாமையினையும், அதுகாறும் உயிர்க்குயிராகிய இறைவனைத் தாம் மறந்திருந்த பெருங் குற்றத்தினையும் எண்ணியெண்ணி மனம் உருகிய அப்பரடிகள், இவ்வாறு காலத்தைக் கொன்னே கழித்த தம்மையும் பொருளாக ஆட்கொண்டு உய்வித்த சிவபெருமானது பெருங்கருணைத் திறத்தினை உணர்த்தும் முறையில், "பிழைசெய்த இராவணனை உய்வித்த அருளாளன் குற்றமுடைய என்னையும் கோது நீக்கி ஆட்கொண்டான்" என உலக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் முறையில் இராவணனைப் பற்றிய குறிப்பைப் பதிகந்தோறும் விடாது குறித்தருளுகின்றார். இச்செய்தி,

> இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய
> அன்பரும் இந்நெடுநாள்
> சித்தந்திகழ் தீவினையேன் அடையுந் திருவோ இதுஎன்று
> தெருண்டறியா
> அத்தன்மையனாய இராவணனுக் கருளுங் கருணைத்திற
> மானஅதன்
> மெய்த்தன்மை அறிந்து துதிப்பதுவே மேல்கொண்டு
> வணங்கினர் மெய்யுறவே. (பெரிய நாவுக்கரசர், 75)

எனவரும் திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுளால் இனிது விளங்கும். அப்பரடிகள் அருளிய திருப்பதிகங்களில் இறுதிப்பாடல்கள் யாவும் இராவணனைப்பற்றி மேற்குறித்த செய்தியை விளக்கும் நிலையில் இருத்தலால், அப்பாடல்கள் அவ்வப்பதிகங்களின் பயனுரைக்கும் திருக்கடைக்காப்புப் போன்று அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

திருநாவுக்கரசர் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களுள் தமது வாழ்க்கையைச் சமணர் சூழலில் வீணே கழித்த நிலையை நினைந்து இரங்கும் முறையில் அமைந்த

பதிகங்களும், இறைவனது திருவருட்பெற்றியை உள்ளவாறுணர்ந்து மகிழும் நிலையில் அம்மகிழ்ச்சிக்கு இடமளிக்காத சமணரது பயனற்ற வாழ்க்கையை வெறுத்துக் கூறும் முறையில் அமைந்த பதிகங்களும், தமக்கு அருள்புரிந்த இறைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் குறையிரந்து வேண்டும் நிலையில் அமைந்த பதிகங்களும், இறைவனுடைய அருட்குணங்களை மனத்தில் இடைவிடாது எண்ணி, மகிழ்ச்சிமிக்குப் போற்றும் திருப் பதிகங்களும், இறைவன் திருவருளையடைந்து இன்புறுதற்குரிய நல்வழியை உலகுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்த பதிகங்களும், தம்மைக் கடலிலிருந்து காப்பாற்றிய திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கும் பதிகங்களும், உலக மக்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டாக இறைவன் ஊர்தோறும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய அருளின் நீர்மையை விளக்கும் பதிகங்களும், தம்முடைய குற்றங்களை நீக்கி இறைவனிடத்து எடுத்துக் கூறி, அக்குற்றங்களை நீக்கி ஆட்கொள்ளும்படி வேண்டும் பதிகங்களும், ஐம்பொறிகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அல்லற்படும் தனது தளர்ச்சியை நீக்கி உய்யக்கொள்ளும்படி இறைவனை வேண்டும் பதிகங்களும், அடியார்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டாக இறைவன் அவ்வப்போது செய்த திருவருட் செயல்களை விரித்துரைக்கும் பதிகங்களும், அம்மையப்பனாகிய இறைவன் காலந்தோறும் மேற்கொண்ட பல்வேறு திருக்கோலங்களின் பொலிவினைப் புலப்படுத்தும் பதிகங்களும், உலக மக்களை நோக்கி 'நீங்கள் இன்னவாறு இறைவனை வழிபட்டு உய்தி பெறுவீராக' என அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், யாக்கையும் இளமையும் செல்வமும் நிலையாதன எனக் கூறும் பதிகங்களும், இறைவனை அகத்தும் புறத்தும் இன்னவாறு வழிபடவேண்டும் என அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், இறைவனது பொதுவும் சிறப்புமாகிய இயல்பு

களை விரித்துரைக்கும் பதிகங்களும், சிற்றறிவும், சிறு தொழிலுமுடைய உயிர்களின் வலியற்ற நிலையை விளக்கி, உயிர்கட்கு இறைவனே துணையாவான் என அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும் உள்ளன.

இத்திருப்பதிகங்களுக்குள்ளே ஏனைய இருவர் பதிகங்களிலும் காணப்பெறாத திருநேரிசை, திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம் என்னும் யாப்பு விகற்பங்கள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. அப்பரடிகள் அருளியனவாக நமக்குக்கிடைத்துள்ள 312 திருப்பதிகங்களுள் நான்காந் திருமுறையில் ஒன்று முதல் இருபத்தொன்று வரை அமைந்த பதிகங்கள் மட்டும் ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய இருவர் பாடிய பதிகங்களையொத்துப் பண்ணமைந்துள்ளன. ஏனைய 291 திருப்பதிகங்களும் திருநேரிசை, திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம் என்ற அமைப்பினையுடையனவாய் அப்பரடிகளுக்கேயுரிய சொல்நடையின் சிறப்பியல்பினை விளக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. திருக்குறுந்தொகைப் பதிகங்கள், திருக்கோயில்களை வழிபடச் செல்லும் நிலையிலும், கைத்திருத்தொண்டாகிய உழவாரப்பணிபுரியும் நிலையிலும், இறைவனது புகழ்த்திறத்தை உலக மக்களுக்குச் சுருங்க அறிவுறுத்தும் நிலையிலும் அருளிச்செய்யப் பெற்றனவாக உள்ளன.

தமிழ்ச்செய்யுள் வகையாகிய தாண்டகம் என்னும் யாப்பிற்கு மூல இலக்கியமாக விளங்குவன திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருத்தாண்டகப் பதிகங்களே என்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது.

தன்னொப்பாரில்லாத் தலைவனாகிய இறைவனுடைய அருட்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் அப்பெரு

மான் திருமுன் முன்னிலைப்பரவுதலாக எடுத்துரைத்துப் போற்றுதற்கும், உலக மக்களுக்கும், தமது நெஞ்சத்திற்கும் தெளிவாக விரித்துரைத்தற்கும் ஏற்றவாறு விரிந்த சொல் நடையும், எல்லார்க்கும் எளிதிற் பொருள் விளங்கும் தெளிவும் பெற்றுத் திகழ்வன திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகங்களாகும். இறைவனது இயல்பினைக் கூறுமிடத்து, 'அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தையானை' என இவ்வாறு இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு அடுக்கிவரும் நிலையில் அமைந்த பதிகங்களும், இறைவன் இன்ன இன்ன இடங்களில் இன்ன இன்ன தன்மையில் எழுந்தருளியுள்ளான் எனக் கூறும் பதிகங்களும், வினை முற்றுக்களை யடுக்கிக்கூறும் பதிகங்களும், இறைவனுடைய அடையாளங்களைத் தொடர்பு பட எடுத்துக் கூறும் பதிகங்களும், 'வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி' என்றவாறு அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்திப் போற்றும் பதிகங்களும், 'அரவணையான் சிந்தித்து அரற்றும் அடி' என்றாங்கு அவ்விறைவனது திருவடிப் பெருமைகளை விளக்கும் பதிகங்களும், 'தில்லைச் சிற்றம்பலமுஞ் செம்பொன் பள்ளி' என்றவாறு இறைவன் திருக்கோயில் கொண்டருளியுள்ள திருத்தலங்களைத் தொகுத்துக் கூறும் பதிகங்களும், இறைவன் இயல்பினை உலகமக்களுக்குத் தெளியக்காட்டி அறிவுறுத்தும் நிலையில், 'விற்றூண் ஒன்றில்லாத நல்கூர்ந் தான்காண்' என்றாங்கு 'காண்' என்றும், 'தூண்டு சுடரனைய சோதிகண்டாய்' என்றாங்கு 'கண்டாய்' என்றும் அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், இறைவன் இன்னின்ன செயல்களைச் செய்தாரெனவிளக்கும் முறையில் 'நோதங்கமில்லாதார் நாகம் பூண்டார் நூல் பூண்டார்' 'நினைந்துருகும் அடியாரை நையவைத்தார்' என்றாங்கு அமைந்த பதிகங்களும், இறைவன் எல்லாப் பொருள்களுமாகி விளங்குகின்றான் என நினைவுகூரும் முறையில், 'குருகாம் வயிரமாம்

கூறும் நாளாம்' என ஆமீற்றில் வைத்துக் கூறும் பதிகங்களும், இறைவனது ஒப்புயர்வற்ற தன்மைகளை எடுத்துரைத்துப் போற்றும் முறையில், 'சூலப் படையுடையார் தாமே போலும், சுடர்த்திங்கட் கண்ணியுடையார் போலும்' என ஒப்பில் போலியாற் செப்பும் திருப்பதிகங்களும், தாம்கண்ட கடவுட் காட்சியை ஏனையோரும் உணர்ந்து உய்திபெறும் முறையில் தமது அனுபவத்தை விளக்கி 'படிவேறு திரிசூலம் தோன்றும் தோன்றும் வளர்சடைமேல் இளமதியம் தோன்றும் தோன்றும்' என்றும், 'வாய்மூர் அடிகளையான் கண்டவாறே' என்றும், 'புண்ணியனைப் பூந்துருத்திக் கண்டேன் நானே, 'கற்பகத்தைக் கண்குளிரக் கண்டேன் நானே' என்றும், 'செங்காட்டங்குடியதனிற் கண்டேன் நானே' என்றும் கூறும் பதிகங்களும், தாம்கண்ட அத் தெய்வக் காட்சியை ஏனையோரும் காணவேண்டும் என்னும் பெருவேட்கையால், 'நாகைக் காரோணத்து எஞ்சான்றும் காணலாமே' என்றும், 'காதன்மையால் தொழும் அடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே' என்றும் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் புறத்தும் அகத்தும் காணும் நெறியினை அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும் ஆருந் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளன. இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து போற்றுதலால், கருத்திற்குச் சேயனாக விளங்கும் அப்பெருமான் 'என்னுடைய எளிய நெஞ்சத்திலும் நீங்காது எழுந்தருளியுள்ளான்' என அகமகிழ்ந்து போற்றும் வகையில் 'ஏகம்பன்காண், அவனென் எண்ணத்தானே' என்றும் 'திருப்புத்தூரில் திருத்தளியான்காண், அவனென் சிந்தையானே' என்றும், 'திருமுண்டீச்சுரத்து மேய சிவலோகன்காண் அவன் என் சிந்தையானே' என்றும் அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், தாம் கண்ட கடவுட் காட்சி தம் கண்ணெதிரே நீங்காது நின்ற திறத்தை விளக்கும் முறையில்

'காளத்தி காணப்பட்ட கணநாதன்காண், அவன் என் கண்ணுளானே' எனக்கூறும் திருப்பதிகமும், இறைவன் உலகெலாம் ஆகிநின்ற பெரு நிலையைப் புலப் படுத்தும் முறையில்,

'இருநிலனாய்த்தீயாகி நீருமாகி இயமானனா
யெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தியாகி
பெருநலமும் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன்சடையடிகள் நின்றவாறே'

(6-94-1)

எனவரும் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலிய பதிகங் களும், உலகெலாமாகிய இறைவன், உலகப் பொருள் கள் ஒன்றிலும் தோய்வின்றி விளங்கும் தனி நிலையைப் புலப்படுத்தும் முறையில்,

'மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை
மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை
எண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை
இரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை
பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை
பிறிதல்லை யானாயும் பெரியோய்நீயே
உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை
உணர்வரிய ஒற்றியூருடைய கோவே'

(6-45-9)

என்றாங்கு வரும் திருப்பாடல்களும், இறைவனை நோக்கி 'நீ எல்லாமாய்ப் பிரிவறக்கலந்து விளங்குகின்றாய்' எனப் போற்றிப் பரவும் நிலையில், 'அப்பன் நீ அம்மை நீ' என்றும், 'நின்னாவார் பிறரன்றி நீயேயானாய்' என்றும், முன்னிலைப் படுத்திக் கூறும் திருப்பாடல்களும்,

இறைவனைச் சேராதார் 'நன்னெறிக்கண் சேராதார்'. 'தீநெறிக்கே சேர்கின்றார்' என அறிவுறுத்தும் நிலையில் 'திருநாகேச்சரத்துளானைச் சேராதார் நன்னெறிக்கட் சேராதாரே' எனவும், 'திருவீழி மிழலையானைச் சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின்றாரே' எனவும் வரும் திருப்பதிகங்களும், இறைவனைப்பற்றிநின்றார் எக்காலத்தும் இறவாப்பெருநிலையை அடைந்து இன்புறுவர் என்பதுபட, 'கீழ்வேளூர் ஆளும் கோவைக் கேடிலியை நாடுமவர் கேடிலாரே' என அறிவுறுத்தும் திருப்பாடல்களும் என்னிலும் இனியானாகிய இறைவனை இத்துணைக் காலம் வரையிலும் அறியப்பெறாது திகைத்திருந்தேன், அவனது திருவருளோடு பழகாது உலகவாழ்வில் பாழே உழன்றேன் என்பதுபட, 'சேராது திகைத்துநாள் செலுத்தினேனே' என்றும், அப்பெருமானைச் 'சாராதே சாலநாள் போக்கினேனே' என்றும் ஏசற்று உரைக்கும் திருப்பதிகங்களும், அவனருளே கண்ணாக அவனைக் கண்டு அடையப் பெற்றேன் என அகமகிழ்ந்து கூறும் நிலையில், 'திருமாற் பேற்றெஞ் செம்பவளக் குன்றினைச் சென்றடைந்தேன் நானே' என்றும், 'பாசூர் மேய பரஞ்சுடரைக் கண்டடியேன் உய்ந்தவாறே' என்றும், 'கஞ்சனூர் ஆண்ட கோவைக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே' என்றும், 'எறும்பியூர் மலைமேல் மாணிக்கத்தைச் செழுஞ்சுடரைச் சென்றடையப் பெற்றேன் நானே' என்றும் வரும் பதிகங்களும், தம் நெஞ்சத்தை நோக்கி இடைவிடாது நினைக்கத் தூண்டும் வகையில் 'திருவாலம் பொழிலானைச் சிந்தி நெஞ்சே' என்று இவ்வாறு அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், தாம் இறைவனை நினைந்து வினைத்தொடர்பறுத்த செய்தியை ஏனையோர்க்கு அறிவுறுத்தும் வகையில் 'அரநெறியில் அப்பன் தன்னை அடைந்தடியேன் அருவினைநோய் அறுத்தவாறே' என்றும் 'ஆவடுதண்டுறையுள் மேய அரனடியே அடிநாயேன் அடைந்

துய்ந்தேனே' என்றும்வரும் பதிகங்களும், தம்மை யாட்கொண்ட இறைவனைச் 'செல்வன' என்றும், 'மணாளன்' என்றும் மகிழ்ந்து போற்றும் பதிகங்களும், தீவினை முதலிய இடையூறுகளை நோக்கி, 'அடியார் களாய எம்மை விட்டு விலகுமின்' என அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், இறைவனைக்குறித்து வினவும் விடையு மாக அமைந்த திருப்பாடல்களும், அப்பரருளிய திருத் தாண்டகத் தொகுதியாகிய ஆறுந்திருமுறையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

இறைவனது திருவருட்பெருமையினையும், உயிர் களின் சிறுமையினையும் உலகமக்களுக்கு விளங்க எடுத் துரைக்கு முகமாக மக்களுடைய மனமாசுகளைப் போக்கி இறைவனது திருவருள் இன்பத்தில் அன்பர் களைத் திளைக்கவைக்கும் பேராற்றல் மிக்க செழும் பாடல்களாக நாவரசரருளிய திருப்பதிகங்கள் திகழ்தல் காணலாம்.

அப்பரடிகள் ஆண்டானாகிய இறைவனைத் தலைவ னாகவும் அவனது பேரருள் இன்பத்தை விரும்பி நிற்கும் ஆருயிராகிய தம்மைத் தலைவியாகவும் கருதிய நிலையில் அகப்பொருள் துறையில் அருளிய திருப்பதிகங்கள், 'அவனே தானேயாகிய' நெறியில் அடிகள் பெற்ற சிவானுபவத்தை இனிது புலப்படுத்துவனவாகும். அடிகளார் கனவிலும் நனவிலும் தாம் இறைவனைத் தலைப்பட்டு நுகர்ந்த திருவருள் அனுபவத்தை நற்றாய் கூற்றாகவும் செவிலித்தாய் கூற்றாகவும் புலப்படுத்திய திருப்பாடல்கள், 'புணர்ந்துழி உவகையும், பிரிவுழிக் கலக்கமும்' ஆகிய இருதிறத்தையும் விளக்குவனவாக உள்ளன. திருநாவுக்கரசர், நம்பர் அருளாமையினால் சமண சமயத்தைச் சார்தற்கு முன்னரும், இறைவ ரருளிய சூலைநோயால் துன்புற்றுச் சமணந்துறந்து திருநாவுக்கரசராகிய பின்னரும், சிவபெருமானை நான்

தோறும் தவறாது பூசனை புரியும் கடப்பாட்டினராக விளங்கிய செய்தி அவரருளிய பதிகங்களிற் பலவிடத்தும் புலனாகும்.

இத்திருப்பதிகங்களைப் பயில்வோர், 'வாழ்வெனும் மையலை விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித், தாழ்வெனும் தன்மையோடும் சைவமாம் சமயம் சார்ந்த' நல்லூழ் உடையார் அப்பரடிகள் என்பதனைத் தெளிவாக உணர்வர்.

திருநாவுக்கரசர், செல்வம் நிறைந்த வேளாண் குடியிற் பிறந்து, இளமையும் யாக்கையும் செல்வமும் நிலையா என்பதனையுணர்ந்து, சமணம் முதலிய சமயங்களால் விரித்துரைக்கப் பெறும் நன்னெறிகளை ஓதியுணர்ந்து, சிவனெனும் நாமந் தனக்கேயுடைய செம்மேனியம்மானாகிய முதல்வனுக்கு ஆட்பட்டு, 'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்னுந் தெளிவுடைய சிந்தையராய், நல்லறங்கள் பலவற்றை ஆர்வமுடன் செய்த அறவோராவர். நற்றவச் செல்வராகிய நாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பாடல்களில் அறத்தின் ஆக்கமும், எல்லா அறங்களுக்கும் நிலைக்களமாய் விளங்கும் இறைவனது திருவருட் சார்பும் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன. திருவருட் சார்பினை உலக மக்களனைவரும் நன்கு தெளிந்து திருநின்ற செம்மையுடையராய் நல்வாழ்வு பெறுதற்குரிய அறவுரைகளை வெளியிட்டருளிய அருளாளர் அப்பரடிகள் ஆதலின், அப்பெருந்தகையாரை "அறந்தரு நாவுக்கரசு" எனச் சேக்கிழாரடிகள் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார்.

நல்லறங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பற்றுக்கோடாக அமைந்தது இறைவனது திருவருளே என்பதனைத் தெளிய உணர்ந்த திருநாவுக்கரசர், தம்மைச் சமண சமயத்திற் புகுத்தி அறவுரைகள் பலவற்றையும்

ஓதியுணரச் செய்து, பின் சூலைநோயினைத் தந்து சமணத்தினின்று மீட்டு, அறங்களுக்கெல்லாம் அடிப் படையாய் விளங்கும் திருவருளின் திறத்தினைப் புலப் படுத்திச் சிவநெறியிற் சேர்த்து உய்வித்தருளிய இறைவனது திருவருட் செய்கையினை,

" ஓதுவித்தாய் முன் அறவுரை காட்டி அமணரொடே
காதுவித்தாய் கட்டநோய் பிணிதீர்த்தாய் கலந்தருளிப்
போதுவித்தாய் நின் பணிபிழைக்கிற் புளியம் வளாரால்
மோதுவிப்பாய் உகப்பாய் முனிவாய் கச்சியேகம்பனே"

(4-99-1)

எனவும்,

" குலங்கெடுத்துக் கோள்நீக்க வல்லான் தன்னைக்
குலவரையின் மடப்பாவை யிடப்பாலானை
மலங்கெடுத்து மாதீர்த்தம் ஆட்டிக்கொண்ட
மறையவனைப் பிறைதவழ் செஞ்சடையினானைச்
சலங்கெடுத்துத் தயாமூல தன்மமென்னுந்
தத்துவத்தின் வழிநின்று சார்ந்தோர்க்கெல்லாம்
நலங்கொடுக்கும் நம்பியை நள்ளாற்றானை
நானடியேன் நினைக்கப்பெற் றுய்ந்தவாறே"

(6-20-7)

எனவும்,

" சினந்திருத்துஞ் சிறுப்பெரியார் குண்டர்தங்கள்
செதுமதியார் தீவினைக்கே விழுந்தேன்தேடிப்
புனந்திருத்தும் பொல்லாத பிண்டிபேணும்
பொறியிலியேன் தனைப்பொருளா ஆண்டுகொண்டு
தனந்திருத்தும் அவர்திறத்தை யொழியப்பாற்றித்
தயாமூல தன்மவழி யெனக்கு நல்கி
மனந்திருத்தும் மழபாடி வைரத்தூணே
என்றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே"

(6-40-6)

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் விரித்துக் கூறி யுள்ளார். இப்பாடல்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், அறத்தின் பெருமையினையும் அருளொழுக்கத்தின்

இன்றியமையாமையினையும் விரித்துரைக்கும் சமண சமயத்திற் சார்ந்திருந்த தருமசேனர்க்கு, அறங்களைக் கடைபோகச் செய்து நிறைவேற்றுதற்கு மூலமாய் மக்களுக்கு உறுதுணையாய் விளங்குவது இறைவனது திருவருளே என்னும் மெய்ம்மையினை அறிவுறுத்தி உய்யக்கொள்ளும் முறையில், சைவ சமயத்திற் சேர்த்துத் 'தயாமூலதன்மம்' என்னும் அருளற நெறியினை அறிவுறுத்தித் திருநாவுக்கரசாக்கிய இறைவனது திருவருட் செயல் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

அறவாழியந்தணனாகிய இறைவன், உலகில் பிறரது வறுமைத் துயர்கண்டு பொறுது தம்பாலுள்ள பொருள்களை இரப்போர்க்கு இல்லையென்னாது ஈந்து மகிழும் அருளுடைச் செல்வர்களுக்கென்றே 'சென்றடையாத திரு'வாகிய தன் திருவருட் செல்வத்தை உரிமை செய்து வைத்துள்ளான் என்றும், அப்பெருமானது திருக்குறிப்பை உணர்ந்து தம்பாலுள்ள பொருள்களை இரவலர்க்கு ஈந்து மகிழும் ஈகைத் திறத்தினை மேற்கொள்ளாது தாமே யுண்ணவேண்டுமென்றெண்ணிக் கரவினால் வைத்திழக்கும் வன்கணராகிய உலோபிகட்கென்றே கொடிய துன்பங்களைத் தரும் நரகங்களை இறைவன் ஒதுக்கிவைத்துள்ளான் என்றும் அப்பரடிகள் உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது,

"இரப்பவர்க் கீயவைத்தார் ஈபவர்க்கருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்
பரப்புநீர்க் கங்கைதன்னைப் படர்சடைப் பாகம்வைத்தார்
அரக்கனுக் கருளும் வைத்தார் ஐயன்ஐயாறனாரே"

(4-38-10)

எனவரும் திருநேரிசையாகும். இத்திருப்பாடல், செல்வம், நல்குரவு என்னும் மேடு பள்ளங்களிற் சிக்கிக் களிப்பும் கவற்சியும் கொண்டு தடுமாற

விழுந்து தடுமாறும் உலக மக்களை, வாழ்வெனும் மையலினின்றும் வறுமையாம் சிறுமையினின்றும் மீட்டு, இறைவனது திருவருட் சார்பில் ஒரு நிலையராய் அன்பினால் ஒன்றி வாழச்செய்யும் அறவுரையாகத் திகழ்தல் உணர்ந்து போற்றத்தக்கதாகும்.

அறியாமையால் தமக்குரிய சைவ சமயத்தை விட்டுச் சமண சமயத்திற்புக்கு உறுதிப்பொருள் இது வென உணராது சூலை நோயினால் தாம் அல்லலுற்ற போது, இறைவன் (திலகவதியாராகிய) நல்லாசிரியரைக்கொண்டு பால் முதலிய பஞ்ச கௌவியத்தினைத் தலையில் தெளித்து (மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் அறுவகை நெறியாலும்) தம்மைச் சோதித்துத் தீக்கை செய்து திருவைந்தெழுத்தினை உபதேசித்துத் தம் உள்ளத்திற் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய திறத்தினை,

> "குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார் நகை
> நாணா துழிதர்வேனைப்
> பண்டமாப் படுத்தென்னைப் பால்தலையிற்றெளித்துத்
> தன் பாதங்காட்டித்
> தொண்டெலாம் இசைபாடத் தூமுறுவல் அருள்
> செய்யும் ஆரூரைப்
> பண்டெலாம் அறியாதே பனிநீராற் பரவைசெயப்
> பாவித்தேனே" (4-…-4)

எனவும்,

> "பொல்லாத என்னழுக்கிற் புகுவான் என்னைப்
> புறம்புறமே சோதித்த புனிதன் தன்னை" (6-86-7)

எனவும்,

> "புகுந்தென் சிந்தைத் தன்னுருவைத் தந்தவனை"
> (6-27-4)

எனவும் வரும் தொடர்களில் திருநாவுக்கரசர், நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பரவிப் போற்றியுள்ளார்.

தொண்ட உழவராகிய திருநாவுக்கரசர், சிவகதியாகிய நற்பயிர் விளைதற்கு உலக மக்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய உழவு முறைகளை,

" மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து விருப்பெனும்
வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாங் களையை வாங்கிப் பொறையெனும்
நீரைப் பாய்ச்சி,
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பராகிற் சிவகதி விளையுமன்றே"
(4-76-2)

எனவரும் திரு நேரிசையில் உருவக அணியமைய விரித்துக் கூறிய முறை உணர்ந்து போற்றத் தக்கதாகும்.

அப்பரடிகள் இறைவனைப் பரவும் நிலையில், அப்பெருமான் நினைப்பவர் மனங் கோயிலாகக் கொண்டு எழுந்தருளிய எளிமைத் திறத்தையும், அடியார்கள் உள்ளத்திலிருந்து உறுதிப் பொருளை யறிவுறுத்தும் அருள்ஞானச் சிறப்பினையும் பல திருப்பாடல்களில் பரவிப் போற்றியுள்ளார்.

" உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரெனுந் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொளஇருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே"
(4-75-4)

என்ற பாடலால், ஊனிலுயிர்ப்பை யொடுக்கித் தம் உள்ளத்துள்ளே ஞான விளக்கேற்றி இறைவனைக் காணுந் திறத்தை அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

" காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலா நிறைய நீரமைய ஆட்டிப்
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே"
(4-76-4)

எனவரும் திருப்பாடலில் அகப்பூசை செய்யும் முறையினை அடிகள் புலப்படுத்தினமை காண்க.

"கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனலேந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே"
(4-7-1)

எனவரும் திருப்பதிகத்தில், இறைவனைப் போற்றுநீர் சுமந்தேத்திப் புறத்தே வழிபாடு செய்வோர், வழிபாட்டின் முடிவில் முதல்வனைத் தம் உள்ளத்தே ஒடுக்கிச் சிந்தித்துப் போற்றும் முறையினை அடிகள் தெளிவாக அறிவுறுத்தியுள்ளமை காணலாம். 'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கரியானை' என்னும் முதற் குறிப்புடைய கச்சியேகம்பத் திருப்பதிகத்தினை அடிகள் பாடிய அன்பின் நிலையை,

"வார்ந்து சொரியுங் கண்ணருவி மயிர்க்கால்தோறும் வரும்புளகம்
ஆர்ந்த மேனிப் புறம்பலைப்ப அன்புகரைந்தென் புள்ளலைப்பச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத் தினைப்பத் திருவேகம்பர் தமை
நேர்ந்த மனத்தின் உறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார்"
(பெரிய - திருநாவுக் - 323)

என்ற செய்யுளில் சேக்கிழாரடிகள் சொல்லோவியஞ் செய்து காட்டியுள்ளார். இத்திருப்பாடலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், திருநாவுக்கரசர் திருவாய் மலர்ந் தருளிய திருப்பதிகங்கள் யாவும் அப் பெருந்தகையார் இறைவனை அகத்தும் புறத்தும் இடைவிடாது வழிபடும் நிலையில் அருளிச் செய்யப்பெற்ற பத்திமைப் பாடல்கள் என்பது நன்கு விளங்கும்.

சமணந்துறந்து சிவநெறியினை மேற்கொண்ட திருநாவுக்கரசர், தாம் சமணம் புகுவதற்கு முன்னும், புறச் சமயமாகிய அதனைத் துறந்தபின் சிவநெறியினை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தொழுகும் நிலையிலும் முழுமுகத்

கடவுளாகிய இறைவனை மறவாது வழிபட்டவராதலின் எல்லாச் சமயத்தாராலும் வழிபடப்பெறும் முதல்வன் ஒருவனே என்னும் உண்மையினைப்பல பதிகங்களிலும் வற்புறுத்தியுள்ளார். சமயவாதங்களில் ஈடுபடாது, சமயாதீதப் பழம்பொருளாகிய முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டுய்தலே மக்களால் மேற்கொள்ளத்தக்க நன்னெறியாம் என்பது,

"விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்து
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்
பரிவினாற் பெரியோரேத்தும் பெருவேளூர் பற்றினானை
மருவினான்வாழ்த்தியுய்யும் வகையது நினைக்கின்றேனே" (4-60-9)

எனவும்,

"வாதுசெய்து மயங்கும் மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவீராகிலும் ஏழைகாள்
யாதொர் தேவ ரெனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதேவன் னலாற் றேவர்மற் றில்லையே" (5-100-4)

எனவும் வரும் அப்பர் அருள்மொழிகளால் உறுதியாக அறிவுறுத்தப்பெற்றுள்ளமை அறிந்து இன்புறத்தகுவதாகும்.

உயிர்க்குயிராய் விளங்கும் இறைவன், உயிர்களின் உள்ளத்தின் உள்ளிருந்து உறுதிப்பொருளை யறிவுறுத்தி நிற்றலால், அம்முதல்வனது இருப்பினை நன்குணர்ந்து இடைவிடாது தியானிப்பவர் உள்ளத்தில், இறைவனது இனிமை நலமாகிய பேரின்பத்தேன் பெருக்கெடுத்துப் பொங்கி நிறையும் என்பதைத் தம் அனுபவத்தில் உணர்ந்துமகிழ்ந்தவர் திருநாவுக்கரசர். அப்பரடிகள் இறைவனை மனத்தால் எண்ணிய நிலையில் தாம்பெற்ற பேரின்ப அனுபவத்தினை,

"மனத்துள் மாயனை மாசறு சோதியை
புனிற்றுப் பிள்ளை வெள்ளைம் மதிசூடியை
எனக்குத் தாயை எம்மான் இடை மருதனை
நினைத்திட் டூறி நிறைந்ததென் னுள்ளமே" (5-15-2

எனவும்,

“தெள்ளத் தேறித் தெளிந்து தித்திப்பதோர்
உள்ளத் தேறல் அமுதவொளி வெளி,
கள்ளத் தேன் கடியேன் கவலைக் கடல்
வெள்ளத் தேனுக் கெவ்வாறு விளைந்ததே” (5-91-10).

எனவும்,

“கனியினுங் கட்டி பட்ட கரும்பினும்
பனிமலர்க் குழற் பாவை நல் லாரினும்
தனிமுடி கவித் தாளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைந் தார்க்கிடை மருதனே” (5-14-10)

எனவும்,

“என்னிலாரும் எனக்கினி யாரில்லை
என்னிலும் இனியா னொருவன் உளன்
என்னுளே யுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னுளே நிற்கும் இன்னம்பரீசனே” (5-21-1)

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் தெளிவாக விரித்துக்கூறியுள்ளார்.

உயிர்கள் செய்யும் நலந்தீங்குகளையெல்லாம் அவ்வுயிர்களின் உள்ளத்துள்ளே நின்றறிந்து, நல்லன இவை தீயன இவை என உயிர்கட்கு அறிவுறுத்தி நல்வழிப்படுத்தும் இறைவனது இருப்பினை உணரப் பெறாது தம்மனம் போனபடி நடக்கும் உலக மக்களைத் திருத்தக் கருதிய திருநாவுக்கரசர், அன்னோரது செயலைத் தம்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு,

“கள்ளனேன் கள்ளத்தொண்டாய்க் காலத்தைக்
கழித்துப் போக்கித்
தெள்ளியே னாகிநின்று தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்குவார் உள்கிற் றெல்லாம் உடனிருந் தறிதியென்று
வெள்கினேன் வெள்கிநாணும் விலாவிறச் சிரித்திட்
டேனே” (4-75-3)

என இறைவனை நோக்கித் தமது பேதைமையினை நகைச்சுவைபட வெளியிட்டுரைக்கின்றார். இத் திருப்

பாடல், உயிர்க்குயிராய்க் கலந்து நிற்கும் இறைவனது உண்மையினை மக்களது அநுபவத்தில் வைத்து யாவர்க்கும் தெளிவாக அறிவுறுத்துவதாகும்.

இங்ஙனம் இறைவனது இருப்பினைத் தம் அநுபவத்தில் வைத்துணரும் பயிற்சியைப் பெறாது, 'கடவுள் என்பதொரு பொருள் இல்லை' எனக் கூறித்திரியும் பாழ்ங்கொள்கையினரை நோக்கி, அப்பரடிகள் கடவுளுண்டென்னும் தம் கருத்தினை உறுதியுடன் அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது.

"அந்திவட்டத் திங்கட் கண்ணியன் ஐயா
றமர்ந்துவந்தென்
புந்திவட்டத்திடைப்புக்கு நின்றானையும்பொய்யென்பனோ
சிந்திவட்டச் சடைக் கற்றையலம்பச் சிறிதலர்ந்த
நந்திவட்டத் தொடு கொன்றை வளாவிய நம்பனையே"
[4-98-2]

எனவரும் திருவிருத்தமாகும். நிலையில்லாத இவ்வுலக நிகழ்ச்சியொன்றையே மெய்யென நம்பி, உலகெலாம இயக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த கடவுளையும், அம்முதல்வனது திருவருளாணையால் ஊட்டப்பெறும் இருவினைப் பயனையும் இல்லையென்று சாதித்துத் திரியும் உலகாயத வாதிகளை நோக்கி, "நீவிர் இவ்வுலக நடையொன்றையே மெய்யெனநம்பி,கடவுளும் இருவினைப் பயனும் இல்லையென்று கூறுதலை விட்டொழியுங்கள்; உம்மால் நிலையுடையதாகக் கருதப்படும் இவ்வுலக வாழ்வில் ஐம்பெரும் பூதங்களின் மாறுதலால் புயல், கடற் பெருக்கு, பூகம்பம் முதலிய அழிவுகள் பெரும்படைகளைப் போன்று தோன்றி அல்லற்படுத்துவதனைக் காண்கின்றீர்கள். இவ்வாறு உலகில் அவ்வப்பொழுது மக்கள் வாழ்வுக்குத் தடையாகத் தோன்றும் இடையூறுகளையெல்லாம் போக்கி மன்னுயிர்களுககு அன்னையும் அத்தனுமாய்த்தோன்றி அருள்சுரந்து

காப்பது முழுமுதற் பொருளாய பரம்பொருளே என்பதனை உணர்ந்து உய்திபெறுவீராக" என அறிவுறுத்துவது,

"நடையை மெய்யென்று நாத்திகம் பேசாதே
படைகள் போல்வரும் பஞ்சமா பூதங்கள்
தடையொன் றின்றியே தன்னடைந் தார்க்கெலாம்
அடைய நின்றிடும் ஆனைக்கா அண்ணலே"

[5-31-6]

எனவரும் திருக்குறுந் தொகையாகும்.

தெய்வமுண்டென்னுந் தெளிவில்லாத சமணர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய திருநாவுக்கரசர், கடவுளுண்டென்னுந் துணிபின்றி அவர்களுடன் கூடித் தாம் மேற்கொண்ட கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை முதலிய புறச்செயல்களாலும் உடம்பை வருத்தும் பல்வேறு விரதங்களாலும் இவ்வுலக வாழ்வாகிய இம்மையின்பத்தையும், அவ்வுலக வாழ்வாகிய மறுமையின்பத்தையும் ஒருங்கேயிழந்து வருந்திய அவலநிலையினை,

"ஒருபிறப்பி லானடியை யுணர்ந்துங் காணார்
உயர்கதிக்கு வழிதேடிப் போகமாட்டார்
வருபிறப்பொன் றுணராது மாசுபூசி
வழிகாணாதவர் போல்வார் மனத்தனாகி
அருபிறப்பை யறுப்பிக்கும் அதிகையூரன்
அம்மான்றன் அடியிணையே அணைந்துவாழாது
இருபிறப்பும் வெறுவியராய் இருந்தார் சொற்கேட்டு
ஏழையேனான் பண்டு இகழ்ந்தவாறே" [6-3-5]

எனவரும் ஏழைத்திருத்தாண்டகத்தில் குறிப்பிட்டு இரங்குகின்றார். இங்ஙனம் உலகமக்கள் இம்மை மறுமையென்னும் இருமை யின்பங்களையும் இழக்கும் நிலையில் சமணர், புத்தர் ஆகிய புறச்சமயத்தார் தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பிய செய்தியை,

" சாக்கியப்பட்டுஞ் சமணுருவாகி யுடையொழிந்தும்
பாக்கியமின்றி யிருதலைப் போக மும் பற்றுவிட்டார் "
[1—116—10]

எனவரும் தொடரில் ஞானசம்பந்தர் வெளியிட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கி உணரத்தக்கதாகும்.

சொல்வேந்தராகிய அப்பர் அருளிய திருப்பதிகப் பாடல்களில், பொருள் விளக்கத்திற்கு வேண்டிய உவமை, உருவகம் முதலிய அணிநலங்கள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. ஐம்பொறிகளும் உயிரைச் சூழ்ந்து நின்று தத்தம் பொருள்கள் மேற்செலுத்த, அவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு அலையும் உயிரானது, பின் அப்பொறிகளால் தனக்கு நேரவிருக்கும் அழிவினைச் சிந்திக்க நேரமின்றி ஐம்பொறி யின்பத்திலேயே அழுந்திக் கிடக்கும் மயக்க நிலையை விளக்கக் கருதிய நாவுக்கரசர், உணவு சமைத்தற்கென அடுப்பிலேற்றிய உலைப்பானை நீரில் இடப்பெற்ற ஆமையானது, நீர் சிறிது சூடேறி இளவெந்நீராகிய நிலையில் அதிற் குதித்து மகிழ்ந்து ஆடும் தெளிவற்ற நிலையினை உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளார்,

" வளைத்து நின்றைவர் கள்வர் வந்தெனை நடுக்கஞ் செய்யத்
தளைத்துவைத் துலையை யேற்றித் தழலெரிமடுத்த நீரில்
திளைத்துநின் றுடுகின்ற ஆமைபோல் தெளிவிலாதேன்
இளைத்துநின் றுடுகின்றேன் என்செய்வான் தோன்றினேனே " [4-79-10]

என்ற பாடலில், ஆன்மா ஐம்பொறிகளால் ஈர்க்கப்பட்டுப் பின் விளைவறியாது சிறிது பொழுதுமகிழும் அவலநிலைக்கு, உலையேற்றிய இளவெந்நீரிற் குதித்தாடும் ஆமையின் தெளிவற்ற மகிழ்ச்சியினை உவமையாகக் குறித்த நயம் உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

சிறிய குடிசை ஒன்றினை அமைக்கவேண்டுமானால், கால்களை நட்டு, இருபக்கத்தும் பக்கவாரைகளாகிய கைகளை ஏற்றி, அவற்றின்மேல் சார்த்துக்கழிகளை வரிந்துகட்டி, அதன்மேல் ஓலை முதலியவற்றை வேய்ந்து, ஓரங்களில் மண்ணைக் குழைத்துச் சுவரெடுத்து, நுழைவாயிலும் புழைக்கடைவாயிலும் என இரண்டு வாசல்களை வகுத்துப் பக்கங்களில் காற்றுப் புகுந்து இயங்கக் காலதர்களை (சன்னல்களை) அமைத்துக் கண்டோர் யாவரும் விரும்பித் தங்குதற் கேற்ற கவர்ச்சியுடையதாய்ச் செய்து முடித்தல் இயல்பு. இங்ஙனமே அருளாளனாகிய இறைவனும் உயிர்களாகிய நாம் விரும்பித் தங்குதற்கேற்ற கவர்ச்சியுடையதாக மக்கள் யாக்கையாகிய இவ்வுடம்பை நமக்குப் படைத்து வழங்கியுள்ளான். இதனை,

“ கால்கொடுத் திருகை யேற்றிக் கழிநிரைத் திறைச்சி மேய்ந்து
தோல்படுத் துதிர நீராற் சுவரெடுத் திரண்டு வாசல்
ஏல்வுடைத்தா வமைத்தங் கேழு சாலேகம்பண்ணி
மாலகொடுத் தாவிவைத்தார் மாமறைக்காடனாரே ”
(4-33-4)

எனவரும் திருநேரிசையில் அப்பரடிகள் சுவைபொருந்த விரித்துரைத்துள்ளார். இங்ஙனம் உயிர்களுக்கென அமைத்த யாக்கையாகிய இவ்வில்லம், உயிர்மட்டுமே நிலையாய்த் தங்குதற்கேற்ற சொந்த வீடாக அமையாமல், ஐம்பொறிகள் தங்குதற்குரிய உரிமையிடமாகவும் அவ்வைம் பொறிகளுக்கிடையே உயிர் ஒதுக்குக் குடியிருக்கவேண்டிய துச்சிலாகவும் அமைந்து, உயிர் வாழ்வுக்குப் பல்வகைத் துன்பங்களையும் விளைப்ப தாயினும், இக்குடிசையிற்புக்க உயிரானது இதனை விட்டு மீள விரும்பாததொரு கவர்ச்சியினை இதற்கு உண்டாக்கி, இக்குடிசையில் உயிர்களை இறைவன் குடியேற்றினன் என்பார், ‘மால்கொடுத்துஆவி வைத் தார் மாமறைக் காடனாரே’ என்றார். இவ்வாறே ஞான சம்பந்தரும்,

'என்பினாற்கழி நிரைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிந்
திதுநம்மில்லம்
புன்புலால் நாறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையால்
முகடுகொண்டு
முன்பெலாம் ஒன்பது வாய்தலார் குரம்பையின்
மூழ்கிடாதே
அன்பனார் தொழு துய்யலாம் மையல் கொண்
டஞ்சல் நெஞ்சே' (2-79-8)

என யாக்கையின் இழிபினையும் அதன் நிலையாமையினையும் தம் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியுள்ளமை காண்க.

அப்பர்சுவாமிகள் இறைவனை நோக்கி உரையாடும் நிலையிற் பாடிய பாடல்கள் படிக்குந்தோறும் சுவை விளைப்பனவாகும். திருவொற்றியூர்க்குச் சென்று அங்குக் கோயில் கொண்டருளிய இறைவனை வணங்கி மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், எழுத்தறியும் பெருமானாகிய இறைவனை நோக்கி, "வேதங்களை அருளிய முதல்வனே, நீ கோயில் கொண்டருளிய இத்திருப்பதியினை நீ பிறரிடம் ஒற்றியாகப் பெற்றுள்ளாய். நின்பால் ஒற்றி வைத்த அவர்கள் வழியில் ஒருவரும் இப்பொழுது இல்லாத நிலையில் ஒற்றியூராகிய இவ்வூர் நினக்குச் சொந்தமானதாய் விட்டது. ஆயினும் நின்பால் ஒற்றி வைத்தவர்க்கு உரியவர்கள் யாரேனும் வந்து கேட்க நேர்ந்தால் இதனைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட வேண்டுமே என்று எண்ணத்தால் இவ்வூரை நீ விற்று விட முயலுதலும் கூடும். அவ்வாறு இவ்வூரை நீ விலைக்கு விற்றுவிட நினைத்தால், நீ இகழ்ந்த பின்னை விலை சொன்னாலும் கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளுதற்குப் பலரும் முன்வருவார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் முன் வருதற்குக் காரணம், வண்டுகள் நறுமலர்களைச் சுற்றி யாழோசையினை யெழுப்பித் தேனுண்ணுதற்கு இடமாகிய சோலையும் இளமரக்காவும் சூழ்ந்து நெருங்கி

விளங்கும் இத்திருவொற்றியூரின் இயற்கை வளமே யாகும். இதனை விற்றால் பெரும்பொருள் கிடைக்குமென நினைத்து விற்றுவிடாதே. இதன் சிறப்பினை நோக்காது விற்றுவிட்டால் பின் இதுபோன்றதொரு வளமார்ந்த ஊரினை நீ எங்கும் பெறுதற்கு இல்லை" என ஒற்றியூரின் சிறப்பினை அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது.

"சுற்றிவண்டியாழ் செயுஞ் சோலையுங் காவுந் துணைக்கிலக்கு
பெற்றிகண்டால் மற்றியாவருங்கொள்வர், பிறரிடைநீ
ஒற்றிகொண்டாய் ஒற்றியூரையுங் கைவிட் டுறுமென்
றெண்ணி
விற்றிகண்டாய் மற் றிதுவொப்பதில்லிடம் வேதியனே"
(4-6-8)

எனவரும் திருநேரிசையாகும். இங்ஙனம் உவகைச் சுவையும் நகைச்சுவையும் அமைய அப்பர் அருளிய திருப்பாடல்கள் பலவுள.*

தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் நற்பேற்றினை விரும்பிய நாவுக்கரசர், அடியார்க்கடியராய் வாழும் அத்தொண்டின் நிலையிலேத் தவிரத் தமக்குப் பேரின்பம் தரும் பதவி பிறிதொன்றுமில்லை என்பதனை,

'அண்டர் வாழ்வும் அமரர் இருக்கையும்
கண்டு வீற்றிருக் கும்பெருந் தன்றிலோம்
வண்டுசேர் மயிலாடு துறையரன்
தொண்டர் பாதங்கள் சூடித் துணையிலே'
[5-39-3]

என்ற பாடலால் அறிவுறுத்திய திறம் ஓர்ந்துணரத் தக்கதாகும். அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டு மனிதரில்

---

* இப்பாடல்களின் நயத்தினை திருவாளர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதிய 'அப்பர் விருந்து' என்னும் நூலிற் காணலாம்.

தலையான அப்பெருமக்களை வாழ்த்தி வணங்குதலே மகிழ்வளிப்பதெனத் தெளிந்த அப்பரடிகள், சிவனடியார்களின் பெருமையினைப் பல பாடல்களிலும் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார்.

> 'வானந்துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையும்
> தானந் துளங்கித் தலைதடுமாறிலென் தண்கடலும்
> மீனம்படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்டு
> ஊனமொன் றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே'
> [4-112-8]

எனவரும் திருவிருத்தம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட பெருமக்களாகிய அடியார்களின் உள்ளத்துறுதியைப் புலப்படுத்தல் காணலாம்.

சிவனடியார்கள், "வருத்தலையும் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு வான்புலன்கள் அகத்தடக்கி மடவாரோடும் பொருந்து அணைமேல் வரும் பயனாகிய போகத்தை' அறவே துறந்து பேர்ந்து திருமடத்தில் தங்கியிருந்து சிவபரம் பொருளை இடைவிடாது சிந்தித்துப் போற்றும் நல்லியல்புடையராவர். ஆதலின் அவர்கள் உள்ளத்திலே இறைவன் என்றும் எழுந்தருளியுள்ளான் என்பதனை.

'மடவாரொடும் அடியார்தம் மனத்தினுள்ளார்' [6-10-6] என்ற தொடரில் அப்பரடிகள் அறிவுறுத்தியுள்ளார். இங்ஙனம் திருநீற்றுச் சார்புடையும் பூண்டு இறைவனை இடைவிடாது போற்றும் மெய்யடியார்களை இறைவனாகவே மதித்து, அன்னோர் பிறந்த குலம் முதலியவற்றின் உயர்வு தாழ்வைக் கருதாமல் வழிபடும் அன்புடையார் உள்ளத்திலே, காணற்கரிய பெருமானைக் கண்டு மகிழலாம் என்பது அப்பரடிகள் கண்டுணர்ந்த திருவருளநுபவமாகும்.

'எவரேனுந் தாமாக விலாடத்திட்ட
　　திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி
உவராதே யவரவரைக் கண்டபோது
　　உகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்துநோக்கி
இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்றுசொல்லி
　　இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமேபேணிக்
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
　　கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே' [6-61-3]

எனவரும் திருத்தாண்டகம், சிவனடியார்களைச் சிவனெனவே தெளிந்து வழிபடுந்திறத்தினை அறிவுறுத்தல் காணலாம்.

சிவனடியார்களைக்கண்டால் அவர்பால் அன்பும் அச்சமும் கொண்டு அவர்களைப் பணிந்து அகலுதல் வேண்டுமென இயமன் தூதர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தது, காலபாசத் திருக்குறுந்தொகையாகும்.

கடவுளை வழிபடுதற்கு அன்பு, கொல்லாமை, பொறியடக்கல், வாய்மை, பொறை, அருள், அறிவு, தவம் என்னும் எண்வகை மலர்கள் இன்றியமையாதன என்பதனை,

'எட்டு நாண்மலர் கொண்டவன் சேவடி
மட்டலரிடு வார்வினை மாயுமால்
கட்டித் தேன் கலந்தன்ன கெடிலவீ
ரட்டனாரடி சேருமவருக்கே' [5-54-1]

எனவரும் திருப்பதிகத்தில் அடிகள் குறித்துள்ளார்.

கும்மை இடர்நீக்கி உய்வித்த திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பினை அப்பரடிகள் பல திருப்பாடல்களிலும் வெளிப்படையாக விரித்துக் கூறியிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், அருந்தவம் தரும் அஞ்செழுத்தினை

ஓதி, உலக மக்கள் அனைவரும் இடர்நீங்கி யின்புறுதல் வேண்டும் என்னும் பெருவேட்கையுடையவர் அப்ப ரடிகள் என்பது நன்கு புலனும். திருநாவுக்கரசர் தாம் பெற்ற ஐந்தெழுத்துபதேசத்தை,

'கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன்
உனதருளால்
திருவாய்ப் பொலியச் சிவாயநமவென்று நீறணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபாதிரிப்புலியூர் அரனே'
[4-94-6]

எனவும்,

'நமச்சிவாயவே ஞான முங்கல்வியும்
நமச்சிவாயவே நானறிவிச்சையும்
நமச்சிவாயவே நாநவின்றேத்துமே
நமச்சிவாயவே நன்னெறிகாட்டுமே' [5-90-2]

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் நுண்மையும் தெளி வும் பொருந்த வெளியிட்டருளியதிறம் நினைந்து போற்றற்பாலதாகும். ஆலமர் செல்வனாகிய கடவுள், முனிவர் நால்வர்க்கு அறமுதலிய நாற்பொருளையும் உபதேசிக்க எழுந்தருளிய நிலையில், அப்பெருமான் சின்முத்திரையாகக் காட்டிய திருக்கரத்தில் அமைந் துள்ள ஐந்து விரல்களும் திருவைந்தெழுத்தின் பொருளைவிளக்கும் நிலையில் அமைந்தனவே என்பதும், இத்திருவைந்தெழுத்தினை ஓதுதலால் காமம் முதலிய குற்றத்தைப் போக்குதலும், பாம்பின் நஞ்சு முதலிய வற்றால் நேரும் துன்பங்களை நீக்குதலும் கைகூடும் என்பதும் ஆகிய உண்மையினை,

'கொங்கலர் வன்மதன் வாளியைந்தகத்
தங்குள பூதமும் அஞ்ச ஐம்பொழில்
தங்கரவின் படம்அஞ்சும், தம்முடை
அங்கையில் ஐவிரல் அஞ்செழுத்துமே' [3-22-5]

எனவரும் திருப்பாடலில் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தி யுள்ளமை இங்கு நோக்கத் தக்கதாகும்.

திருநாவுக்கரசர், தம் காலத்திற்கு முன் தோன்றிய சண்டேசர், கண்ணப்பர், கணம்புல்லர், அமர்நீதி நாயனர், சாக்கிய நாயனர், கோச்செங்கட் சோழர் ஆகிய அடியார்களையும், தம் காலத்தில் உடன் வாழ்ந்த நமிநந்தியடிகள்; அப்பூதியடிகள், திருஞான சம்பந்தர் ஆகிய பெருமக்களையும் தாம் பாடிய திருப்பதிகத்திற் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். திருவாலங்காட்டுத் திருத்தாண்டகத்தில்,

'பாவுற்ற பாடல் உகப்பார் தாமே' [-78-3]
'பண்தான் இசைபாட நின்ருர் தாமே' [6-78-6]
'செய்யாள் வழிபட நின்ருர் தாமே' [6-78-7]
'சீலத்தார் ஏத்தும் திறத்தார் தாமே' [6-78-10]

எனவரும் தொடர்ப்பொருளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இத்தொடர்கள், 'அறவா நீ ஆடும்போது உன்னடியின் கீழ் இருக்க' என இறைவனை வேண்டி, ஆலங்காட்டிறைவன் ஆட எடுத்தபெருஞ் சேவடிக்கீழ் என்றும் இருக்கின்ருராகிய காரைக்காலம்மையாரைக் குறித்தன எனக்கொள்ளுதல் பொருந்தும். இவ்வாறே,

'வணங்குஞ் சிறுத்தொண்டர் வைகலேத்தும்
வாழ்த்துங் கேட்டு
அணங்கும் பழையனூர் ஆலங்காட் டெம்மடிகளே'
[1-45-7]

எனவருஞ் சம்பந்தர் தேவாரத் தொடர், காரைக்காலம்மையாரைக் குறித்துப் போற்றும் முறையில் அமைந்திருத்தல் இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணர்தற்குரியதாகும்.

—" சுடருருவில்

என்பறாக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானார்க்கு
அன்பறாது என்னெஞ் சவர்க்கு" [அற்புத-2]

என்பது அம்மையார் அருளிய அற்புதத் திருவந்தாதி. இத்திருப்பாடலை யோதி மகிழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், இத்திருப்பாடற் சொற்பொருளை,

"சுடருருவில் என்பறாக் கோலத்தானை" [6-92-10]

என அவ்வாறே எடுத்தாண்டு இறைவனைப் போற்றுகின்றார்.

"நூலறிவு பேசி நுழைவிலாதார் திரிக
நீலமணி மிடற்றான் நீர்மையே - மேலுவந்த
தெக்கோலத் தெவ்வுருவா யெத்தவங்கள்
செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்" [அற்புத-33]

என்பது அம்மையார் திருவந்தாதி. இதனை யடியொற்றி யமைந்தன,

"ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்"
[6-18-11]

எனவும்,

"பாராழி வட்டத்தார் பரவியிட்ட
பன்மலரும் நறும்புகையும் பரந்து தோன்றும்"
[6-18-6]

எனவும் வரும் அப்பர் அருள் மொழிகளாகும்.

இவ்வாறே, திருமூலர் அருளிய திருமந்திரப் பாடல்களின் சொற்பொருள் நலங்கள் அப்பர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் ஆங்காங்கே அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

'புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அதுகண்டருள்புரியா நிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை யீசனை
நண்ணறியாமல் நழுவுகின்றாரே' [திருமந்திரம் 1828]

எனச் சிவ பூசையின் இன்றியமையாமையினைத் திருமூலர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

'கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன் நாமுளோம்
எற்றுக்கோ நமனால் முனிவுண்பதே' [5-91-6]

எனவரும் திருக்குறுந் தொகை, திருமூலர் திருமந்திரத்தை அடியொற்றி யமைந்துளது.

'தத்துவ ஞானந் தலைப்பட்ட வர்கட்கே
தத்துவ ஞானந் தலைப்படலாய் நிற்கும்
தத்துவ ஞானத்துத் தானவ னாகவே
தத்துவ ஞானனந் தந்தான் தொடக்குமே'
[திருமந்-2330]

எனவரும் திருமூலர் வாய்மொழியை அடியொற்றியது,

'தத்துவந் தலைகண்டறி வாரிலைத்
தத்துவந் தலை கண்டவர் கண்டிலர்
தத்துவந் தலை நின்றவர்க் கல்லது
தத்துவ னலன் தண்புக லூரனே' [5-46-7]

எனவரும் திருக்குறுந் தொகையாகும்.

உயிரானது அரனருளிய சிவஞானத்தினாலே தன்னையும் உயிர்க்குயிராகிய இறைவனையும் காணுதல் வேண்டும் என்பதனை,

'தன்னினிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னினிற் றன்னை யறியத் தலைப்படும்
தன்னினிற் றன்னைச் சார்கிலனாகில்
தன்னினிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியவே' [2419]

எனவரும் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் அருளிச்செய்துள்ளார். இத்திருமந்திரத்தை,

'தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறிவில னாயிடில்
தன்னிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியனே' [5-97-29]

எனவரும் திருக்குறுந் தொகையில் அவ்வாறே எடுத்தாண்டுள்ளார். இங்ஙனம் அப்பரடிகள் திருமந்திரப் பொருளை எடுத்தாண்ட இடங்கள் இன்னும் பலவுள. திருமந்திரத்திலும் திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களிலும் அமைந்துள்ள ஒப்புமைப் பகுதிகளைத் தொகுத்து நோக்குதல், திருமுறைப் பனுவல்களின் பொருள் நலங்களை உள்ளவாறு அறிந்து கோடற்கு இன்றியமையாத தொன்றாகும்.

திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களில், சிவபெருமான் நிகழ்த்தியருளிய தொன்மையான புராணச் செய்திகள் பல விரித்துரைத்துப் போற்றப்பட்டுள்ளன.

திருநாவுக்கரசர் அருளிய பதிகங்களில், 'சொற்றுணை வேதியன்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம் 'நமச்சிவாய' என்னும் திரு ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பினை விளக்குவதாகலின், நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் எனப் பெயர்பெற்றது. பொருளமைப்பாற் பெயர்பெற்றவை : திரு அங்கமாலை, தசபுராணம், குறைந்த திருநேரிசை, காலபாசத் திருக்குறுந்தொகை, ஆதிபுராணத் திருக்குறுந்தொகை, இலிங்கபுராணத் திருக்குறுந்தொகை, பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகை, பெரிய திருத்தாண்டகம், மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம், அடைவு திருத்தாண்டகம், விநுவிடைத் திருத்தாண்டகம், அடையாளத் திருத்தாண்டகம் என்பன. பாடல்தோறும் பயின்ற சொற்பொருளமைப்பாற்பெயர்

பெற்றவை: கொப்பளித்த திருநேரிசை, நினைந்த திருநேரிசை, ஆருயிர்த் திருவிருத்தம்: சரக்கறைத் திருவிருத்தம், பசுபதி திருவிருத்தம், நின்ற திருத்தாண்டகம், திருவடித் திருத்தாண்டகம், புக்க திருத்தாண்டகம், காப்புத் திருத்தாண்டகம், ஏழைத் திருத்தாண்டகம், போற்றித் திருத்தாண்டகம் என்பனவாம். முதற் குறிப்பாற் பெயர்பெற்றது, 'சிவனெனுமோசை' என்ற பதிகம். ஈற்றுத் தொடராற் பெயர்பெற்றது பாவநாசத் திருப்பதிகம். பொருட்டொகையாற் பெயர்பெற்றவை: மனத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை, சித்தத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை, உள்ளத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை, க்ஷேத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகம் என்ற பதிகங்களாகும். பாடல்களிற் பயின்ற ஈற்றுச் சொல்லாற் பெயர் பெற்றவை: மறக்கிற்பனே யென்னுந் திருக்குறுந் தொகை, தொழற்பாலதே யென்னுந் திருக்குறுந் தொகை என்பனவாகும். பொதுவகையாற் பெயர் பெற்ற பதிகங்கள் தனித் திருநேரிசை, தனித் திருக் குறுந்தொகை, தனித்திருத்தாண்டகம் பலவகைத் திருத்தாடகம் என வரும் திருப்பதிகங்களாகும்.

6. ஆரூரர் அருளிச் செயல்

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய பெருமக்கள் காலத்தையடுத்துத் தோன்றியவர் நம்பியாரூரர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. முன்னை இருவர் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ்நாடு அயல்வேந்தர் ஆட்சியிலும், புறச்சமயச் சூழ்ச்சியிலும் அகப்பட்டுத் தன் ஆற்றல் குன்றி இருந்தது. அருளாசிரியராகிய அப்பெருமக்கள் இருவரது நன் முயற்சியினால் தமிழ் மக்கள் தம் உள்ளத்து அச்சம் நீங்கப்பெற்று வீறு கொண்டு எழுந்தனர். தமிழ்நாடெங்கும் பண்டுபோல் செந்தமிழும் சிவநெறியும் தழைத்தோங்கின. பல்லவர் முதலிய அயல் வேந்தரும் தமிழராகவும், சைவராகவுமாயினர். தமிழ் மூவேந்தரும் ஆற்றல்பெற்று விளங்கினர். தமிழ்மக்கள் பண்டுபோல் உரிமை வாழ்வு நடத்தினர். இவ்வாறு தமிழகம் அமைதியுற்ற காலத்தில் தோன்றியவர் நம்பியாரூரர் ஆதலால், அவரருளிய திருப்பதிகங்களில் சமணம், பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களைப் பற்றிய கண்டனங்களுக்கு இடம் ஏற்படவில்லை. 'நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும், நாவினுக்கரசரும் பாடிய நற்றமிழ்மாலை சொல்லியவே சொல்லி ஏத்துகப்பானை' என்னும் சுந்தரர் திருப்பாடலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவர் தமக்கு முன்னர் வாழ்ந்த ஞானசம்பந்தர் நாவுக்கரசர் ஆகிய பெருமக்கள் இருவரும் அருளிய திருப்பதிகங்களை இடைவிடாது பாடிப் போற்றி இறைவனது உவப்பைப் பெற்றவர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

இவரருளிய பதிகங்கள், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களைப் போன்று, 'உளங் குளிர்ந்தபோதெலாம் உகந்துகந்துபாடும்' உவகைத் திறத்தையும், நாவுக்கரசருடைய திருப்பதிகங்களைப் போன்று தன்பிழை நினைந்து ஏசறும் இரங்கலுணர்

வையும் ஒருங்குடையனவாய், அவ்விருவர் திருப்பதி கங்களுக்கும் அமைந்த விளக்கவுரையாகவும் கருத்துரையாகவும் திகழ்தலைக் காணலாம்.

நம்பியாரூரர் அருளிய திருப்பதிகயாப்புக்களிற் பெரும்பாலன, முன்னையிருவர் அருளிய திருப்பதிகங்களை அடியொற்றி அமைந்தவை, இயலமைதி என்ற பகுதியில் விளக்கப்பெற்றது. நாவலூரர் இறைவரால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பெற்றுத் தம்பிரான் தோழராக விளங்கியவராதலின், அவர் பாடிய திருப்பதிகங்களிற் பெரும்பாலன, எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தம் உயிர்த்தோழனாக எண்ணி அப்பெருமானுடன் அன்பில் நயந்து விளையாடியும், வன்கண்மையுடன் வலிடிபிடித்துக் கூறியும், தமக்கு இன்றியமையாத அனைத்தையும் அப்பெருமான்பால் வேண்டிப் பெறும் உரிமையுணர்வைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன. 'நலியேன் ஒருவரை நான் உமையல்லால் நாட்டியத்தான்குடி நம்பி!' என நம்பியாரூரர் தம் உள்ளக் கருத்தாக இறைவனிடம் வெளியிட்டுக் கூறும் இத்தொடர், வலியற்ற நிலையில் விளங்கும் உலக மக்கள்பால் தமக்கு வேண்டிய பொன் பொருள் முதலியவற்றை வேண்டி அல்லற்படும் நிலையை விட்டு, எவ்வுயிர்க்கும் உயிராக விளங்கும் இறைவன் ஒருவனையே நலிந்து வேண்டிப் பெறமுயலும் ஆரூரரது தோழமைத் திறத்தை நன்கு விளக்குவதாகும்.

சுந்தரர் பாடிய பதிகங்களில் தக்கேசிப்பண்ணமைந்த திருப்பதிகங்கள் படிப்போருடைய உள்ளத்தை நெகிழ்விக்கும் தனிச் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் திருத்தாண்டகயாப்பு அவர்க்கே உரியமுறையில் சிறந்து விளங்குவதைப்போன்று, சுந்தரர் பதிகங்களில் தக்கேசிப்பண்ணமைந்த பதிகங்கள் ஆரூரர்க்கேயுரிய சொல் நடையில் அமைந்துள்ளன.

தோழமை நெறியில் நின்ற நம்பியாரூரர், தம்மைத் தடுத்தாட்கொண்ட இறைவனை நோக்கி. 'அத்தா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே' என வினவும் பகுதியும், யாவராலும் அணுகுதற்கரிய சிவபெருமானது திருக்கோலத்தை விரித்துரைத்து 'அடிகேள் உனக்காட்செய அஞ்சுதுமே' எனக் கூறும் பகுதியும், 'ஆர்ப்பது நாகம் அறிந்தோமேல் நாம் இவர்க்கு ஆட்படோமே' என அஞ்சிக் கூறும் பகுதியும், ஓணகாந்தன் தளிப்பெருமானை நோக்கி நகைச்சுவைபட உரையாடும் பகுதிகளும், பாச்சிலாச்சிராமத்து இறைவனை நோக்கி, 'இவரலாது இல்லையோ பிரானார்' எனவும், ஆரூர் இறைவனை நோக்கி, 'திருவாரூரீர் வாழ்ந்து போதீரே' எனவும் ஊடிக்கூறும் பகுதிகளும், எனக்கு இன்னது செய்கவென இறைவனை ஏவும் முறையில் அமைந்த பதிகங்களும் (20, 25, 46), கைக்கிளை முதலிய அகத்துறைப் பொருள்பட அமைந்த திருப்பதிகங்களும், அன்பரது துயரினைப் போக்கவேண்டுமென வேண்டும் பதிகமும், ஆரூரர் தம் குடும்ப வாழ்க்கைக்கென இறைவன்பால் பொன்னும் பொருளும் பிறவாதிகளும் ஆகியவற்றை வேண்டிப் பெறும் முறையில் பாடிய திருப்பதிகங்களும் ஏழாந் திருமுறையில் அமைந்துள்ளன. கயிலைக்குச் செல்லும் வழியில் "தானெனை முன்படைத்தான்" என்னும் பதிகம், சுந்தரர் [illegible] உயிர் வேறாதம் நிலையில் கயிலைப் பெருமான் கழலடைந்த செய்முறையை அழகுறத் தெளிவாக அறிவுறுத்துவதாகும்.

இறைவனைக் கண்ணாரக் கண்டும் அவனருளால் பல நலங்களைப் பெற்றும் மகிழ்ந்த சுந்தரர், அம் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் முறையில் அருளிய திருப்பதிகங்களும், இறைவனை உணராத நிலையிலும் அருளாளனாகிய அப்பெருமான் தம் பொருட்டுச் செய்த

பேருதவியை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் கசிந்துருகிப் போற்றும் பதிகங்களும்; தம்பிழை நினைந்து ஏசறும் பதிகங்களும், 'யான்செய்த பிழைகளை எல்லாம் பொறுத்தல் எனது தோழனாகிய நினது கடனே' என அறிவுறுத்தும் பதிகங்களும், இறைவன் தம்மைத் தண்டிக்க நிலையில், அப்பெருமானோடு முறைப் பாடுடையவராய் இறைவனை அன்மைசெய்து இகழ்ந் நிலையிற் பாடிய பதிகங்களும், பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாக முற்றவரும் தன்மையில் வாழ்ந்த நம்பியாரூரரது வாழ்க்கை நிலையை வெளிப்படுத்தும் பதிகங்களும், இவ்வேழாந் திருமுறையில் இடம் பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். சுந்தரர் திருப் பதிகங்களிற் பல திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரச ரும் அருளிய தேவாரப் பதிகங்களின் சொற்பொரு ளமைதியை அடியொற்றியமைந்திருத்தல் காணலாம்.

1. 'பெண்ணாண் அலியாகும் பித்தா பிறைசூட' என இறைவனைப் போற்றினார் ஆளுடையபிள்ளையார். அவர் குறித்த 'பித்தா பிறைசூட' என்பதனை முதலாகக்கொண்டு நம்பியாரூரர் திருவெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறைப் பெருமானைப் பாடிப் போற்றி யுள்ளார்.

2. 'புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட் டைம்மே லுந்தி, அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள் செய்வான்' என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

'புலனைந்து மயங்கி யகங்குழையப் பொருவே லோர் நமன்தமர் தாநலிய, அலமந்து மயங்கி யயர் வதன் முன் அடியேனுய்யப் போவதோர் சூழல் சொல்லே' என்பது சுந்தரர் வாய்மொழி.

3. 'மைவரை போற்றிரை' எனவும் 'குன்று போற்றிரைகள்' எனவும் கடலலைகளுக்கு மலையை உவமை கூறினார் சம்பந்தர். 'மலைக்கு நிகரொப்பன வன்றிரைகள்' (7-4-1) என அதே உவமையை எடுத்தாண்டார் சுந்தரர்.

4. காஞ்சி நகரத்தில் காமக்கோட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்து எண்ணான்கு அறங்களையும் வளர்த்தருளும் அறப்பெருஞ் செல்வியை ஒரு பாகத்திற் கொண்ட இறைவன், பிரமனது தலையோட்டிற் பிச்சை யேற்றதன் கருத்தென்னை என அடியார்களை நோக்கி வினவுவார்,

'நச்சித் தொழுவீர்கள் நமக்கிது சொல்லீர்
கச்சிப்பொலி காமக் கொடியுடன் கூடி
இச்சித் திரும்பூளை யிடங்கொண்ட வீசன்
உச்சித் தலையிற்பலி கொண்டுழ லுணே' [2-36-4]

எனப்பாடிப் போற்றினார் சம்பந்தர்.

"வாரிருங்குழல் வாணெடுங்கண் மலைமகள்மது விம்மு கொன்றை
தாரிருந்தட மார்புநீங்காத் தையலாளுல குய்ய வைத்த
காரிரும்பொழிற் கச்சிமூதூர்க் காமகோட்டமுண் டாக நீர்போய்
ஊரிடும்பிச்சை கொள்வதென்னே ஓணகாந் தன்தளியுளீரே'
[7-5-6]

என அதே செய்திபற்றி இறைவனை வினவினார் சுந்தரர்.

5. 'கோவலன் நான்முகன்' எனவும் 'ஏவலனார்' எனவும் (3-101-9) சம்பந்தர் தேவாரத்தில் வந்துள்ள தொடர்கள், சுந்தரர் அருளிய 'கோவலன் நான்முகன்' (7-17-1) என்னும் திருப்பாடலில் அவ்வாறே அடியெதுகையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

6. 'விரையார் கொன்றையினாய்' (3-55-1) என வரும் ஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகப் பொருளமைதியும் சொற்றொடரும், 'விரையார் கொன்றையினாய்' (7-21-8) என்னும் முதற் குறிப்பினையுடைய சுந்தரர் பாடலிலும் அத்திருப்பதிகத்திலும் அவ்வாறே பொருந்தியிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்

7. 'எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும் தன்னடியார்க்
கிங்கேயென் றருள்புரியும் எம்பெருமான்' [2-40-6]

எனவரும் திருஞானசப்பந்தர் திருப்பாடற்பொருளை அடியொற்றியது,

'எங்கேனு மிருந்துன் னடியே னுனைநினைந்தால்
அங்கேவந் தென்னொடு முடனாகி நின்றருளி
இங்கே யென்வினையை யறுத்திட் டெனையாளும்
கங்கா நாயகனே கழிப்பாலை மேயானே' [7-23-2]

எனவரும் சுந்தரர் தேவாரமாகும்.

8. சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையன்றி மற்றெதனையும் பேணாத இயல்புடையவர் திருஞான சம்பந்தர் என்பது,

'கைச்சிறு மறியவன் கழலலாற் பேணாக்
கொச்சையர் கோன் ஞானசம்பந்தன்' [1-77-11]

என்ற ஞானசம்பந்தர் திருக்கடைக் காப்பினால் உணர்த்தப்பட்டது. இக்குறிப்பினை அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தது,

'வம்பருவரிவண்டு மணநாறு மலரும்
மதுமலர் நற்கொன்றையான் அடியலாற் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன்' [7-39-5]

எனவரும் திருத்தொண்டத் தொகையாகும்.

9. 'பொய்யிலா அடிமை புரிந்தார்க் கருளாயே' என்பர் சம்பந்தர். (2 53-7)

'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' (7-39-7) என்றார் சுந்தரர்.

10. 'வானைக்காவில் வெண்மதிமல்கு புல்கு வார்சடைத்
தேனைக்காவ லின்மொழித் தேவிபாக மாயினான்
ஆனைக்காவி லண்ணலை அபயமாக வாழ்பவர்
ஏனைக்காவல் வேண்டுவார்க் கேதுமேத மில்லையே'
[3-51-1]

எனவரும் சம்பந்தர் பாடலை அடி யொற்றியது,

தேனைக்காவல் கொண்டுவிண்ட கொன்றைச்
செழுந்தாராய்
வானைக்காவல் கொண்டு நின்றா ரறியா நெறியானே
ஆனைக்காவி லரனே பரனே அண்ணா மலையானே
ஊனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே'
[7-47-7]

எனவரும் சுந்தரர் திருப்பாட்டு. இவ்வாறே சம்பந்தர் பதிகத்தில் 'தாரமாய' என்ற முதற்குறிப்புடைய மூன்றும் பாட்டும், சுந்தரர் பதிகத்தின் ஏழாம் பாட்டும் ஒத்திருத்தல் உணர்க.

11. 'ஓவுநாளும் உணர்வொழியு நாளென் றுளதங் கொள்ளவே' (2-115-4) என்பது சம்பந்தர் வாய்மொழி.

'ஓவுநா ளுணர்வழியுநா ளுயிர்போகுநா ளுயர்பாடைமேல்
காவுநா ளிவை யென்றலாற் கருதேன்' [7-48-3]

என்பது சுந்தரர் வாக்கு.

12. 'எல்லையில் புகழெந்தை' (2-107-5) என்றார் சம்பந்தர்.

'எல்லையில் புகழெம்பிரான் எந்தை' (7-58-3) என்றார் சுந்தரர்.

13. திருக்கடவூர் மயானத்தில் எழுந்தருளிய இறைவனை,

'பெரிய விடைமேல் வருவார் அவரெம்
பெருமானடிகளே' [2-80-1]

எனப் போற்றினார் சம்பந்தர். இத்திருப்பாடலில் பெருமானடிகள் என்பதனோடு பெரிய என்னும் அடைமொழியையும் இணைத்து,

'பெருமான் கடவூர் மயானத்துப் பெரிய
பெருமானடிகளே' [7-53-1]

எனப் பரவிப் போற்றினார் நம்பியாரூரர்.

14. 'மூவார் புரங்களெரித்த அன்று மூவர்க் கருள் செய்தான்' (1-67-7) என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். இப்புராண நிகழ்ச்சியை,

'மூவெயில் செற்ற ஞான்றுய்ந்த மூவரில்
இருவர் நின்திருக் கோயிலின் வாய்தல்
காவலாளரென் றேவிய பின்னை
ஒருவ நீகரி காடரங் காக
மானை நோக்கியோர் மாநடம் மகிழ
மணிமுழா முழக்க அருள்செய்த
தேவதேவநின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும் பொழில்திருப் புன்கூருளானே' [7-55-8]

என வரும் திருப்பாடலாகும்.

15. திருவாரூரை வழிபடச் சென்ற ஞானசம்பந்தர், தம்மை எதிர்கொண்ட அடியார்களை நோக்கி, 'அந்தமாயுல காதியு மாயினான் ...... எந்தை

தான் எனை யேன்று கொளுங்கொலோ' (3-55-1) என அன்புடனும் அச்சத்தோடனும் வினவுகிறார்.

அதுபோன்றே தம்மை எதிர்கொண்டழைத்த ஆரூரடியார்களை நோக்கிச் சுந்தரர் வினவுவதாக அமைந்தது, 'கரையும் கடலும்' (7-73-1) என்ற பதிகமாகும்.

16. 'மூவருமாகி யிருவருமாகி முதல்வனுமாய் நின்ற மூர்த்தி' என்றார் சம்பந்தர்.

'மூவரென இருவரென முக்கணுடை மூர்த்தி' என்றார் சுந்தரர்.

17. நாலுவித வுருவாய் நமை யாள்வான்' (1-9-5) என்றார் சம்பந்தர்.

'நாலுமாக நினைவார் தமை நலியார் நமன்றமரே' (7-82-1) என்றார் சுந்தரர்.

18. 'மடையில் வாளைபாய' (1-23-1) என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

'மடையில் வாளைகள் பாயும் வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்' (7-86-1) என்பது சுந்தரர் வாய்மொழி.

19. மூன்றாந் திருமுறையில் 61-ஆம் பதிகமாகிய 'ஆதியனாதிரையன்' என்னும் பஞ்சமப்பண்ணைப் போன்று அமைந்தது, ஏழாந் திருமுறையில் 97-ஆம் பதிகமாகிய 'ஆதியனாதிரையன்' என்னும் பஞ்சமப் பண்ணாகும்.

20. செருந்தி என்னும் மரம், பொன்போலும் நிறமுடைய மலர்களைப்பூத்து விளங்குதலை, 'செருந்தி செம்பொன் மலர் திருநெல்வேலி யுறை செல்வர் தாமே' (3-90-1) என்ற தொடரில் சம்பந்தர் குறித்தருளுவர்.

இவ்வாறே, 'செருந்தி செம்பொன் மலருந் திருநாகேச்சரத்தானே' (7-89-2) எனச் சுந்தரர் குறித்துள்ளார்.

இனி, திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களின் சொற்பொருள் நலங்களைச் சுந்தரர் எடுத்தாண்ட திறத்தைக் காண்போம்.

1. 'மூலத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி' என்றார் திருநாவுக்கரசர். அத்தொடரின் பொருளை விரித்துரைப்பதாக அமைந்தது, 'திரியும் முப்புரம் செற்றதுங் கொற்றத்திறல் அரக்கனைச் செறுத்ததும் மற்றுறம், பெரிய நஞ்சமுதுண்டதும் முற்றும் பின்னையாய் முன்னமே முளைத்தானை' எனவரும் நம்பியாரூரர் திருப்பாட்டாகும்.

2. "வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய் (6-23-1) என்பது அப்பர் அருள்மொழி.

"எல்லையில் தேவர் இருடிகள் மன்னர் எண்கணிறந்தார்கள் மற்றெங்கும் நின்றேத்த, அவ்வவர் வேண்டியதே அருள்செய்து அடைந்தவர்க்கே இடமாகி நின்றானை' என்பது நம்பியாரூரர் பாடல்.

3. 'புள்ளுவர் ஐவர்கள்வர் புனத்திடைப் புகுந்துநின்று
துள்ளுவர் சூறைகொள்வர் தூநெறி விளையவொட்டார்
முள்ளுடையவர்கள் தம்மை முக்கணான் பாதநீழல்
உள்ளிடைமறைந்துநின்றங் குணர்விலால் எய்யலாமே'
(4-77-5)

என்பது அப்பர் அருள்மொழி. இப்பாடற் கருத்தை அடியொற்றியமைந்தது, 'புள்ளுவராகு மவர்க்கவர் தாமும் புள்ளுவனாரே' எனவரும் சுந்தரர் வாக்காகும்.

4. 'நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப் புண்ணியன்' (5-90-9) என்றார் திருநாவுக்கரசர்.

'நெக்கிறையே நினைவார் தனி நெஞ்சம், புக்குறை வானுறை பூவணமீதோ (7-11-7) என்றார் சுந்தரர்.

5. 'உற்றலால் கயவர் தேறார் என்னும் கட்டுரையோ டொத்தேன்' (4-31-8) என்றார் அப்பரடிகள்.

'உற்றபோதல்லால் உறுதியை உணரேன்' (7-14-3) என்றார் ஆரூரர்.

6. 'புள்ளிருக்கு வேளூரானைப் போற்றாதே ஆற்ற நாள் போக்கினேனே' என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்.

'புரிந்தவந் நாளே புகழ்தக்க அடிமை போகுநாள் வீழுநாளாகி' என்பது சுந்தரர் திருப்பாட்டு.

7. எவரேனுந் தாமாக விலாடத்திட்ட
திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி
உவராதே அவரவரைக் கண்டபோது
உகந்தடிமைத்திறம் நினைந்தங் குவந்துநோக்கி
இவர்தேவர் அவர் தேவர் என்று சொல்லி
இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமே பேணிக்
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே. (6-61-3)

என இறைவனடியார்களைச் சிவனாகவே எண்ணி வழிபடவேண்டும் என்று அப்பரடிகள் அறிவுறுத்தியுள்ளார். அவ்வறிவுரையின் வண்ணம் ஒழுகியவர் நம்பியாரூரர். இச்செய்தி,

'துணிப்படும் உடையும் சுண்ண வெண்ணீறும்
தோற்றமும் சிந்தித்துக் காணில்
மணிப்படு கண்டனே வாயினால் கூறி,
மனத்தினால் தொண்டனேன் நினைவேன்'

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் நன்கு விளங்கும்,

8. 'அழகார் கொன்றை வாசன் காண்' (6-65-2) என்றும், 'நறுங்கொன்றைப் போதின் உள்ளான்' என்றும் இறைவனது திருவடையாளமாலையாகிய கொன்றை மலரை அப்பரடிகள் போற்றியுள்ளார்.

இதனை யடியொற்றி 'வாசத்திஞர் மலர்க் கொன்றையுள்ளார்' (7-19-2) எனச் சிவபெருமானை நம்பியாரூரர் போற்றுகின்றார்.

9. 'சங்கையொன் றின்றியே தேவர் வேண்டச் சமுத்திரத்தின் நஞ்சுண்டு சாவா மூவாச் சிங்கமே' (6-99-2) என்பது திருத்தாண்டகம். 'அமரர் அடி பரவச் சங்கையை நீங்க அருளித் தடங்கடல் நஞ்ச முண்டார்' (7-19-3) என்பது சுந்தரர் திருப்பாட்டு.

10. 'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானை' (4-7-1) எனவும். 'வஞ்சனையா ரார்பாடுஞ் சாராத மைந்தனை' (4-19-8) எனவும் கூறினார் அப்பரடிகள்.

'வஞ்சங்கொண்டார் மனஞ்சேர கில்லார்' (7-19-5) என்றார் நம்பியாரூரர்.

11. "நுந்தாத ஒண்சுடரே' (6-31-4) (6-61-5) எனப் போற்றினார் அப்பரடிகள்.

'நுந்தா ஒண்சுடரே நுனையே நினைந் திருந்தேன்' (7-21-1) என்றார் சுந்தரர்

12. 'ஓதுவித்தாய்..............நின்மணி மிழைக்கில் புளியம் வளாரால் மோதுவிப்பாய் உகப்பாய், முனி வாய்' (4-99-1) என இறைவன்பால் முறையிட்டார் திருநாவுக்கரசர்.

இவ்வாறே 'ஒழிப்பாய் என்வினையை உகப் பாய் முனிந்தருளித் தெழிப்பாய் மோதுவிப்பாய் கிலே ஆவண முடையாய்' (7-23-5) என இறைவனை வேண்டிக்கொண்டார் சுந்தரர்.

13. 'காளத்தி காணப்பட்ட கணநாதன் காண்' (6-8-1) என்பது திருத்தாண்டகம்.

'கண்டார் காதலிக்கும் கணநாதன் எங் காளத்தியாய்' (7-26-1) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

14. 'குருகாவூர் வெள்ளடை' என அப்பர் தேவாரத்திலும், 'வெள்ளடை' (3-1-24) எனச் சம்பந்தர் தேவாரத்திலும் கூறப்படுதல் போன்று, 'குருகாவூர் வெள்ளடை' 'நீயன்றே' எனச் சுந்தரர் தேவாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

15. 'பண்ணினேர் பாடலாகிப் பழத்தினில் இரத மாகி' (4-70-4) எனவும்,

'பழத்தின் இரதமாம் பாட்டிற் பண்ணும்' (6-15-1) எனவும், 'கண்ணிடை மணியர்' எனவும் வரும் அப்பர் அருள் மொழிகளை அடியொற்றி அமைந்தது,

'பண்ணிடைத் தமிழொப்பாய், பழத்தினிற் சுவை யொப்பாய்
கண்ணிடை மணியொப்பாய்'

என வரும் சுந்தரர் தேவாரமாகும்.

16. 'கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலை குயில்கூவ மயிலாலும் ஆரூரர்' (4-5-1) என்பது அப்பர் தேவாரம்.

'கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலை குயில்கூவ மயிலாலும் கொகுடிக்கோயில்' (7-30-6) என்பது சுந்தரர் திருப்பாட்டு.

17. 'கோடியான் கண்டாய் குழகன் கண்டாய்' (6-23-6) எனவரும் அப்பர் வாய்மொழியை அடி

யொற்றி, அங்கெழுந்தருளிய பெருமானைக் 'கோடிக் குழகீர்' (7-32-1-10) எனச் சுந்தரர் போற்றியுள்ளார்.

18 'எண்தோள் வீசிநின் றாடும்பிரான்' என்றார் அப்பர்.

'காடுதான் அரங்காகவே கைகள் எட்டினோ டிலயம்பட ஆடுவார், (7-38-8) என்றார் சுந்தரர்.

19. 'புறம்பயம் நம்மூரென்று போயினாரே' (6-13-) என்பது அப்பரது திருவாக்கு. இதனை அடியொற்றி யமைந்தது,

'மலமெலாம் அறும் இம்மையே மறுமைக்கும் வல்வினை சார்கிலா
சலமெலாம் ஒழி நெஞ்சமே எங்கள் சங்கரன் வந்து தங்குமூர்
கலமெலாங் கடல் மண்டுகாவிரி நங்கையாடிய கங்கைநீர்
புலமெலாமண்டிப் பொன் விளைக்கும் புறம்பயந் தொழப் போதுமே' [7-35-8]

என வரும் சுந்தரர் தேவாரம்.

20. 'நம்பியை நள்ளாற்றானை' என்றார் அப்பர். 'நள்ளாற்று நம்பியை' என்றார் சுந்தரர்.

'வானோர் தம்மானைத் தலைமகனை' (6-27-1) எனவரும் அப்பர் திருவாக்கு, இவ்வாறே சுந்தரர் திருப்பாடலில் (7-39-6) எடுத்தாளப் பெற்றுளது.

21. 'மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான்' என்பது அப்பர் தேவாரம்.

அதனையடியொற்றி 'வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியெம்மானை' (7-34-6) என்றார் சுந்தரர்.

22. 'நம்பி நந்தி' (4-102-2) என நமிநந்தியடிகளைப் போற்றினார் நாவுக்கரசர்.

அவ்வாறே 'அரு நட்பி நமிநந்தி' (7-39-4) எனக் குறித்தார் ஆரூரர்.

23. 'புத்தன் மறவாதோடி எறிசல்லி புது மலர்கள் ஆக்கினான்காண்' (6-52-8) என்பது திருத்தாண்டகம்.

அதனை அடியொற்றி யமைந்தது 'வார்கொண்ட வனமுலையாள் உமைபங்கன் கழலே மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்' எனவரும் திருத்தொண்டத் தொகை.

24. 'என்னவனாய் என்னிதயம் மேவினானே' (6-44-8) எனப் போற்றினார் அப்பரடிகள்.

'என்னவனும் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்' என்பது திருத்தொண்டத்தொகை.

25, 'நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி நிமிர் புன்சடையடிகள் நின்றவாறே' என்பது நின்ற திருத் தாண்டகம்.

'நாளையின்று நெருநலாய் ஆகாயமாகி ஞாயிறாய் மதியமாய் நின்ற எம்பரனை' (7-40-4) என்பது சுந்தரர் வாக்கு.

26. 'அரக்கனை விரலா லடர்த்திட்ட நீர்
இரக்க மொன்றிலீர்' [5-10-11]

என்றார் அப்பரடிகள்.

'இரக்க மில்லவரைந் தொடைந்தலை
தோளிருபது தாள் நெரிதர
அரக்கனை யடர்த்தார்' [7-37-9]

என்றார் சுந்தரர்.

'நரிவிருத்தம தாகுவர்' என்றார் அப்பரடிகள். 'நரியார் தங்கள் கத்தாற் பக்கான பரிசு (7-90-3) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

27. 'காண்டற்கரிய கடவுள் கண்டாய்' (6-23-1) என்றார் நாவுக்கரசர்.

'காண்டவன் காண்டவன் காண்டற்கரிய கடவுளாய்' (7-45-6) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

28. 'துட்டர் வான்புரம் சுட்ட சுவண்டரோ' (5-10-3) என அழைத்தார் அப்பரடிகள்.

'சுந்தரராய்த் தூமதியம் சூடுவது சுவண்டே' (7-46-4) என வினவினார் சுந்தரர். 'சுவண்டு' என்பது உபாயம், பொருத்தம் என்ற பொருளில் வழங்கும் சொல்லாகும்.

29. 'கறிவிரவு நெய்சோறு கையிலுண்டு' என்பது அப்பர்வாக்கு

'கறிவிரவு நெய்சோறு முப்போதும் வேண்டும்' (7-46-10) என்பது சுந்தரர் வேண்டுகோள்.

30. 'வரையார் மடமங்கை பங்கா, கங்கை மணவாளா' (6-47-3) என அழைத்தார் அப்பர்.

'வண்டார் குழலி உமை நங்கை பங்கா— கங்கை மணவாளா' (7-52-7) என அழைத்தார் சுந்தரர்.

31. ஓங்கு மாகடல் ஓதநீ ராடிலென்' என்பது அப்பர் வாக்கு

'ஓங்கு மாகடல் ஓதம் வந்துலவும் ஒற்றியூர்' (7-54-3) என்பது சுந்தரர் வாக்கு

32. என் கணமும் பின் படர' (4-19-4) என்றார் அப்பர்

'என் கணம் இறைஞ்சும் கோளிலிப் பெருங் கோயிலுளான்' (7-62-8) என்றார் சுந்தரர்.

33. 'மறவனாய்ப் பன்றிப் பின் சென்ற மாயமே' (5-68-5) என்பது அப்பர் தேவாரம்.

'மறவனை அன்று பன்றிப்பின் சென்ற மாயனை' (7-68-7) என்பது சுந்தரர் திருப்பாட்டு.

34. 'நரிபுரி சுடலை தன்னில் நடமலால் நவிற்ற லில்லை' (4-40-3) என்றார் அப்பர்.

'நரிபுரி காடரங்கா நடமாடுவர்' (7-72-7) என்றார் சுந்தரர்.

35. 'மீளா ஆளலால் கைம்மாறில்லை' (4-40-7) என்பது அப்பரது அருள்வாக்கு.

'மீளா அடிமையுனக்கே யாளாய்' (7-95-1) என்பது சுந்தரர் வாய்மொழி.

36. 'எல்லியும் பகலும் எல்லாம் நினைந்தபோ தினியவாறே' என்றார் அப்பரடிகள்.

'எம்மானை மனத்தினால் நினைந்தபோ தவர் நமக்கினியவாறே' (7-80-1-10) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

37. 'பணைவணிவேனர் மொழி யாளுமை பங்கரோ' என்பது திருக்குறுந்தொகை.

'பண்ணிவேர் மொழி மங்கை பங்கினன்' (7-75-6) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

38. 'மருவிப் பிரியாத மைந்தர் போலும்' (6-89-9) என்பது திருத்தாண்டகம்.

இத்தொடர்க்குப் பொருள் விரித்துரைப்பதாக அமைந்தது மருவிப் பிரிய மாட்டேன் நான் (7-77-3) என்னும் சுந்தரர் வாக்கு

'மேவினர் பிரியமாட்டா விமலனுக்கடுத்த தென்னே' எனக் காளத்தியப்பரது கண்ணிற் குருதி கண்டு கண்ணப்பர் இரங்கியதாகச் சேக்கிழாரடிகள் கூறும் தொடர்ப்பொருள் இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணரத் தக்கதாகும்.

39. திருமடங்களில் தங்கித் திருத்தொண்டு புரியும் அடியார்களின் உள்ளத்தே இறைவன் அகலாது எழுந்தருளியிருக்கும் அன்பின் திறத்தை.

'மடமன்னும் அடியார்கள் மனத்திருள்ளார்' [6–10–6] எனவரும் தொடரில் திருநாவுக்கரசர் குறித்துப்போற்றி யுள்ளார்.

அப்பரடிகள் அருளிய இத்தொடர்ப் பொருளை அடியொற்றியமைந்தது,

'மடமுடைய அடியார்தம் மனத்தேயுற
விடமுடையமிடறன்' [7–81–6]

எனவரும் சுந்தரர் திருப்பாடலாகும்.

40. இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டுச் செய்தருளும் படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களையும் பந்தம் வீடு என இரண்டாக அடக்கி, 'பந்தமும் வீடும் பரப்புகின்றீர்' எனப் போற்றினர் திருநாவுக்கரசர்.

இவ்வாறே சுந்தரரும் 'பந்தம் வீடு இவை பண்ணினீர்' (7–88–4) என இறைவனைப் போற்றி யுள்ளார். இவ்விருபெருமக்கள் வாய்மொழியையும் 'பந்தம் விடு தரும் பரமன்' (பெரிய-300) என்ற தொடரில் சேக்கிழாரடிகள் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

41. 'கருமானின் உரியதளே உடையா வீக்கி.........
ஆடுகின்ற
பெருமானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானை' [6-1-3]

எனத் தில்லைப் பெருமானை அப்பரடிகள் போற்றியுள்ளார்.

இத்திருப்பாடற் பொருளையுணர்ந்து சிற்றம்பலவனை யிறைஞ்சிய நம்பியாரூரர்,

'கருமானின் உரிவாடைச் செஞ்சடைமேல்
வெண்மதியக் கண்ணியானை
............புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம் பெருமானைப்
பெற்றாமன்றே' [7-90-6]

எனப்போற்றியிருத்தல் ஒப்பு நோக்கி மகிழத்தக்கதாகும்.

42. 'ஏற்றினான் மறக்கேன் எம்பிரானையே' (5-35-9) என்பது திருக்குறுந்தொகை. இதனை அடியொற்றி யமைந்தது, 'ஏற்றான் மறக்கேன் எழுமைக்கும் எம்பெருமானையே' (7-92-1) என்னும் சுந்தரர் திருவாக்கு.

43. 'அகன்ஞாலத்தகத்துட் டோன்றி
வருந்துணையும் சுற்றமும் பற்றும்விட்டு
வான்புலன்கள் அகத்தடக்கி மடவாரோடும்
பொருந்தணைமேல் வரும்பயனைப் போகமாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்க் கென்றும்
பெருந்துணையை' [6-1-5]

என்பது திருத்தாண்டகம்.

இத்தொடர்ப்பொருளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைந்தது,

'சிறந்தார் சுற்றம் திருவென் றின்ன
துறந்தார் சேரும் சோற்றுத் துறையே' [7-94-7].

என்னும் சுந்தரர் திருப்பாடலாகும்.

44. 'மூக்கினால் முரன்றோதிக் குண்டிகை தூக்கினார்' (5-58-2) எனச் சமணர்களைக் குறித்தார் திருநாவுக்கரசர். சமணர்கள் மூக்கினால் முரன்றோதும் மந்திரங்களின் ஒலியமைப்பினை விளக்குவதாக அமைந்தது.

'ஞமண ஞாஞண ஞாணஞோண மென்றோதி
யாரையும் நாணிலா அமணர்' [7-33-6]

என வரும் சுந்தரர் திருப்பாடலாகும்.

45. 'அகல்வாய பேயுந் தாமும் பிரியார் ஒரு நாளும்' (6-17-9) என்றார் அப்பர்.

'பேயோடேனும் பிரிவொன்றின்னாது' (7-95-9) என்றார் சுந்தரர்.

46. 'ஆவணத்தால் என்றன்னை யாட்கொண்டான் காண்' (6-24-3) என்பது திருத்தாண்டகம்.

'ஆவணஞ் செய்து ஆளும் கொண்டு' (7-5-10) என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

47. 'மன்னியசீர் மறைநான்கும் ஆறும் போற்றி' (6-32-4) என்பது திருத்தாண்டகம்.

'மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்' என்பது திருத்தொண்டத் தொகை.

48. 'உச்சம்போதா கேறேறி யென்கேறன் தானே' (6-37-9) என்பது திருத்தாண்டகம்.

'உச்சப் போதா ஊர்திரியக் கண்டால் அடியார் உருகாரே' (7-41-3) என்பது சுந்தரர் வாக்கு.

49. 'பன்னிருக்கு வேதாரனைப் போற்றாதே யாற்றநாள் போக்கினேனே' எனவரும் திருத்தாண்டகத் தொடர்ப்பொருள்.

'புரிந்துவந்தனளே புகழ்ந்தக அடிமை போகநாள் வீழ்நாளாகி' (1-14 4) எனவரும் சுந்தரர் வாய்மொழியில் இடம் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

50. இழிப்பரிய பசுபாசப் பிறப்பை நீக்கும் என் துணையே' என்பது திருத்தாண்டகம். இதன்கண் பசுத்துவம் என்பது ஆணவமலத்தைக் குறித்து நின்றது.

இம்முறையே 'மலந்தாங்கிய பாசம் பிறப்பறுப்பீர்' (7-82-6) என்ற தொடரில் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் நம்பியாரூரர் குறித்துள்ளமை அறியத்தக்கதாகும்.

51. "நற்பதத்தார் நற்பதமே ஞானமூர்த்தி
நலஞ்சுடரே நால்வேதத் தப்பால் நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்து நின்ற
சொலற்கரிய சூழலாய்" [6-95-4]

என்பது திருத்தாண்டகம். இதன் பொருளை 'நற்பதமென்றுணர்வார் சொற்பதமார் சிவனே' (7-84-3) என்ற தொடரில் சுந்தரர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார்.

இவ்வாறே நம்பியாரூரர் அருளிய திருப்பதிகங்களில் ஞானசம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் ஆகிய முன்னையிருவர் அருளிய திருப்பதிகங்களின் சொற்பொருள் நலங்கள் பாடல்தோறும் நிரம்ப அமைந்துள்ளன. அப்பகுதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்து ஒப்புநோக்கியாராய்தல் மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் சொற்பொருள் நலங்களைத் தெளியவுணர்தற்குப் பெரிதும் துணைபுரிவதாகும்.

திருவீழிமிழலையில் திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் அடியார் கூட்டத்துடன் தங்கியிருந்தபொழுது கொடிய பஞ்சம் நேர மக்கள் பசியால் வாட்டமுற்றனர் என்பதும், அந்நிலையிலும் மனந்தளராது இறைவனைப் போற்றிப் அப்பெருமான் அளித்த படிக்காசினைக் கொண்டு அடியார்களுக்கும் பிறர்க்கும் அமு

தளித்துப் பசி நீக்கிய உரவோர் அப்பரும் சம்பந்தரும் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. இந்நிகழ்ச்சியை,

"இடங்கொள் சிந்தையினார் கலிகாக்குந் திருமிழலை"
(7-88-8)

எனவும்,

"இருந்துநீர் தமிழோடிசைகேட்கும் இச்சையாற்காசு
நித்தல் நல்கினீர்
அருந்தண் வீழிகொண்டீர் அடியேற்கும் அருளுதிரே"
(7-88-8)

எனவும் வரும் தொடர்களில் சுந்தரர் குறித்துள்ளமை அறியலாம்.

மூன்றும் வயதிலேயே 'அம்மே அப்பா' என இறைவனை நோக்கியழுது, உமையம்மையாரளித்த ஞானப் பாலடிசிலைப் பருகிச் சிவஞானசம்பந்தராகித் தேவர் முதலிய யாவராலுங் காண்டற்கரிய கடவுளைக் கண்ணுறக் கண்டு போற்றியவர் காழிப்பிள்ளையார். சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சீகாழிப்பதியை வணங்கச் சென்ற சுந்தரர், அந்நகரை மிதிக்க அஞ்சி அதனைச் சூழ்ந்து வலம்வந்து பரவினார் என்பதும், அந்நிலையிற் காழிப்பெருமான் சுந்தரர்க்குக் காட்சிகொடுத்தருளினான் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றன. காழியின் எல்லையிற் கடவுளைக்கண்டு வணங்கிய சுந்தரர், அப்பொழுது தாம் பாடிய 'சாதலும் பிறத்தலும்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்புப் பாடலில்,

"செழுமலர்க் கொன்றையும் கூவிளமலரும்
விரவியசடை முடியடிகளை நினைந்திட்டு
அழுமலர்க் கண்ணிணை யடியவர்க்கல்லால்
அறிவரிது அவன் திருவடியிணை'யிரண்டும்'

என ஞானசம்பந்தர் 'அம்மே அப்பா' என இறைவனை நினைந்து அழுது சிவஞானம் பெற்று இறைவனைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்த திறத்தினைக் குறிப்பாக அறிவுறுத்தியுள்ளமை உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

7. திருப்பதிகப் பொருட்பாகுபாடு

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அறிவுறுத்தப்பெறும் பொருள்களைப்பற்றிச் சிவநெறிச் செல்வர் பலர் பல வகையாகப் பகுத்துச் சிந்தித்துள்ளார்கள். மூவர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் முழுவதையும் ஓதி மகிழ விரும்பிய சிவாலய முனிவர்க்குப் பொதியில் முனிவராகிய அகத்தியர், மூவர் தேவாரங்களிலிருந்து இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களைத் திரட்டித்தந்து, அத்திருப்பதிகங்களை நாள்தோறும் பாராயணஞ் செய்வோர் அடங்கன்முறை முழுவதையும் ஓதிய பயனைப் பெறுவர் என அறிவுறுத்தி மறைந்தருளினார் என்றதொரு வரலாறு, செவிவழிச் செய்தியாக வழங்கப் பெற்று வருகிறது. அகத்திய முனிவர் சிவாலய முனிவர் பொருட்டுத் திரட்டித்தந்த தேவாரப் பதிகங்கள் இருபத்தைந்தும் 'அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு' என்ற பெயருடன் பாராயணஞ் செய்யப்பெற்று வருதலைப் பலரும் அறிவர்.

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டில், குருவருள். திருவெண்ணீறு (பறையின் வரலாறு). அஞ்செழுத்துண்மை. கோயிற்றிறம். சிவவுருவம். திருவடி. அருச்சனை, அடிமைத்திறம் என்னும் எண்வகைப் பொருட்பகுதிகள், திருப்பதிகங்களின் திருவுள்ளக் கிடையாக அமைந்திருத்தல் காணலாம். இப்பொருட் பகுதிகள் எட்டும்,

"குருவருளும் வெண்ணீ றெழுத்தஞ்சுங் கோயில்
அருவுருவம் என்றிவைமே லாக்கும்—திருவடியும்
சிட்டான அர்ச்சனையும் தொண்டும் சிவாலயர்க்குக்
கிட்டார் அகத்தியனார் எட்டு"

எனவரும் வெண்பாவிற் குறிக்கப்பெற்றன. அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டின் பாயிரமாக அமைந்தது

"தோடு கூற்றும் பித்தா மூன்றும்
வீடுடைத் தேசிகன் பொருளாகும்
திருப்பதிகம் நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றும் மறையின் வரலாறும்,
துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மூன்றும்
அஞ்செழுத் துண்மை அருளிய தாகும்,
ஆரூர் தில்லை கூட்டூர் மூன்றும்
சீரார் கோயிற் றிறமைய தாகும்,
ஒருரு வரிய பானை வடிவே
மருவார் என்றவண் டமிழ் ஐந்தும்
திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்,
பொடியுடை அரசனை அந்த ணாளன்
அடியிணை தந்த அருளே யாகும்,
பந்து வேற்று கொன்றிவை மூன்றும்
நந்தலில் அருச்சனை நாட்டிய தாகும்,
கைய் ஆலம் தில்லை எனுமிவை மூன்றும்
நாயனும் அடிமையும் நாட்டிய தாகும்;
இப்பரி சகத்திய முனிவன் இருநிலத்
தொப்புற மூவர் ஓதுதே வாரம்
முழுமையுஞ் சிவாலய முனிக்கறிவித்துப்
பழுதிலா அவையுட் பரிந்தெடுத் திருபத்
தைந்துயர் பதிகமும் அறிவுறத் திரட்டி
என்றாரும் அடங்கல் முறைமையும் உணர்ந்
புலனியல் இதுகொடு பொருந்து மென்றவன்
தனக்கறிந் செய்நூன் றகவுற, அதனுள்
நீதிசா அகத்தியத் திரட்டினை யகத்தில்
ஓதினர் அடங்கலும் ஓதினரானவரே.

என வரும் ஆசிரியப்பாவானும். இதனைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முழுவதையும் மேற்குறித்த குருவருள் முதலிய எண்வகைப் பொருள் பற்றிப் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளுதல் பண்டையோர் ஆராய்ந்து கண்ட பொருள் நெறிமுறையென்பது இனிது விளங்கும்.

அகத்தியத் தேவாரத்திரட்டினைப் போல் தனித் தனிப் பதிகங்களாகத் தொகுக்கப்படாமல், சைவசித் தாந்தச் செம்பொருட் துணிபினை இனிது விளக்கும் குறிப்புடைய தனித் தனிப்பாடல்களாக உமாபதி சிவா சாரியாரால் தொகுக்கப்பெற்றது, 'திருமுறைத்திரட்டு' என்பதாகும். இது, திருவருட்பயன், சிவப்பிரகாசம் முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களை இயற்றும் நிலையில், தாம் கூற எடுத்துக்கொண்ட நுண் பொருளுக்கு அரண் செய்யும் முறையில் முன்னூல் சான்றாக உமாபதி சிவாசாரியாரால் தொகுத்துணர்த் தப் பெற்ற தனிச் சிறப்புடையதாகும். இச் செய்தி,

" தேசுமிகும் அருட்பயின்ற சிவப்பிரகாசத்தில்
திருந்து பொதுச் சங்கற்ப நிராகரணந் திருத்தி
ஆசிலருள் வினாவெண்பா சார்பு நூலால்
அருளளிதிற் குறிகூட அளித்து ஞானப்
பூசைதக்க காரணமுன் புகன்றதனிற் புரிந்து
புணர்விக்கச் சிவஞான போதசித்தி வழிநூல்
மாசில் சதமணிக் கோவை முன்னூல் சான்று
மருவு திருமுறைத்திரட்டு வைத்தனன்
மன்னுயிர்க்கே "

எனவரும் ஞானதீக்கைத் திருவிருத்தத்தால் நன்கு விளங்கும்.

உமாபதி சிவாசாரியாரால் தொகுக்கப் பெற்ற இத்திருமுறைத் திரட்டில், மூவரருளிய தேவாரத் திரு முறைகளிலிருந்து தொண்ணூற்றொன்பது திருப்பாடல் கள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. அத்திருப்பாடல்களை (1) பதிமுதுநிலை, (2) உயிரவைநிலை, (3) இருண் மலநிலை, (4) அருளது நிலை, (5) அருளுருநிலை, (6) அறியும்நெறி, (7) உயிர் விளக்கம், (8) இன்புறு நிலை, (9) அஞ்செழுத்தருள் நிலை, (10) அணைந்தோர் தன்மை எனப் பத்து அதிகாரங்களாக உமாபதிசிவா

சாரியார் பகுத்துள்ளார். இப்பத்துத் தலைப்புகளும் அவ்வாசிரியர் இயற்றிய 'திருவருட்பயன்' என்ற நூலிலும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். எனவே திருவருட் பயன் என்பது, அருள் நூலாகிய தேவாரத் திருமுறையின் பயனாகிய சைவசித்தாந்த உண்மைகளைச் சுருங்க விளக்கும் நோக்கத்துடன் இயற்றப் பெற்ற சித்தாந்த சாத்திரமென்பது நன்கு தெளியப் படும்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அறிவுறுத்தப்பெறும் நற்பொருள்களை நாடோறும் சிந்திக்கும் முறையில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ள அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு, உமாபதி சிவாசாரியார் திருமுறைத்திரட்டு என்னும் இத்தொகுப்பு நூல்களின் அமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், நம் முன்னோர்கள் தேவாரத் திருப்பதிகப்பொருள் நலங்களைக் குருவருள் முதலிய எட்டுவகையானும் பதிமுது நிலை முதலிய எட்டிறந்த பலவகையானும் பகுத்து * ஆராய்ந்துள்ளார்கள் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் ஆகிய மெய்ந்நூல்களும், சைவசித்தாந்தத் தமிழ் முதல் நூலாக ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் இயற்றிய சிவஞானபோதமும், அதன் வழிநூலாக அருணந்தி சிவாசாரியார் இயற்றிய சிவஞான சித்தியாரும், இருபா இருபஃதும், அதன் சார்பு நூலாக உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய சிவப்பிரகாசம் முதலிய எட்டுநூல்களும் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் திருவாசகம் முதலிய

---

* தொல்காப்பியம் — எழுத்ததிகாரம் சூத்திரம் இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் உரை நோக்குக.

திருமுறைகளின் சாரமாக அமைந்த சாத்திரங்களாகும். ஆகவே மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அறிவுறுத்தப்பெறும் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் உலக நூல் வழக்குப்பற்றிய தொல்காப்பியம் முதலிய இயற்றமிழ் நூல்களின் துணைகொண்டும் அறிவுநூல் வழக்குப்பற்றிய மெய்கண்ட நூல்களின் துணைகொண்டும் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளுதல், இத்திருமுறை நூல்களை விரும்பிக்கற்கும் நல்லறிஞர்களது கடமையாகும்.

8. சங்கநூற் குறிப்புக்கள்

திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும், முற்காலத்திற் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை நகரத்தே நிலவித் தமிழ் வளர்த்த தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றியும், அச் சங்கத்தே தமிழாராய்ந்த ஆலவாயில் அவிர் சடைக் கடவுளாகிய இறையனார் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் பாடிய சங்கச் செய்யுட்களைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், மதுரையில் நடைபெற்ற தமிழ்ச் சங்கத்தைக் 'கழகம்' எனவும், 'மதுரைத் தொகை' எனவும் குறித்துள்ளார்.

> 'அங்கழகச் சுதை மாடக் கூடல் ஆலவாய்' [1-7-2]
> 'அற்றன்றி அந்தண் மதுரைத் தொகை ஆக்கினானும்'
> [திருப்பாசுரம்]

என வரும் தொடர்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன.

மதுரைத் திருவாலவாயில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான், தன்னை அன்பினால் வழிபட்ட பிரமசாரியாகிய தருமி என்னும் அந்தணன் பொருட்டுக் 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' எனத் தொடங்கும் செய்யுளைப் பாடிக் கொடுத்ததோடு அமையாது, அச்செய்யுள் குற்றமற்றதெனச் சங்கப் புலவர் முன் வாதிட்டுத் தருமிக்குப் பொற்கிழி வாங்கி அளித்தார் என்பது வரலாறு. இச்செய்தியினை,

> 'மின்காட்டுங் கொடி மருங்குல் உமையாட்கு என்றும்
> விருப்பவன் காண் பொருப்புவலிச் சிலைக்
> கையோன் காண்
> நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக்
> கிழிதருமிக்கு அருளினோன் காண்'

எனவரும் திருப்புத்தூர்த் திருத்தாண்டகத்தில் அப்பர் அடிகள் குறித்துள்ளார்.

இவ்வாறு திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய இறைவனே மதுரையில் சங்கப் புலவர்கட்கெல்லாம் தலைமைப் புலவராக விளங்கிய திறத்தை,

'தண்டமிழ் நூற் புலவாணர்க் கோர் அம்மானே'
[7-34-2]

என வரும் தொடரால் நம்பியாரூரர் குறித்துள்ளார்.

இறைவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு விளங்கிய பரணர், கபிலர் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் அனைவரும், நிலையற்ற பொய்யாய செல்வத்திற்கு அடிமைப்படாமல், என்றும் நிலைத்த மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனது திருவடிக்கே தொண்டுபட்டுத் தம் புலமைத் திறத்தால் சிறந்த பல செய்யுட்களைப் பாடிய பெரும் புலவர்கள் ஆதலால் தண்டமிழ்ப் புலவாணர்களாகிய அப்பெருமக்களை,

'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்'

எனத் திருத்தொண்டத் தொகையில் பரவிப் போற்றுவர் சுந்தரர்.

திரிபுரம் எரித்த உமையொரு பாகனாகிய சிவபெருமானை,

'உமை யமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண
மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்'
[திருமுருகாற்றுப்படை]

என போற்றினர் நக்கீரர். இத்தொடர்ப்பொருளை அடியொற்றியது,

'என்றோர் மும்மதில் எய்த இமையா முக்கண்
பண்ணுறேர் நான்மறை பாடும் பரம யோகி
கண்ணுறேர் நீறணி மார்பன் கள்ளில் மேயான்
பெண்ணுறேறும் பெருமான் எம்பிஞ்ஞகனே'
[1-119-1]

என வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாடலாகும்.

குறிஞ்சிக் கடவுளாகிய முருகப் பெருமானுக்கு விருப்பமான பண், குறிஞ்சிப் பண் என்பதனை,

'நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி
... ... குறமகள்
முருகிய நிறுத்து முரணினர் உட்க
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்'

என வரும் திருமுருகாற்றுப்படைத் தொடரால் அறியலாம்.

'கருகுழல் மடவார்கடி குறிஞ்சியது பாடி
முருகன்னது பெருமைபகர் முதுகுன்றடைவோமே'
[1-12-10]

எனவரும் ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் மேற்காட்டிய திருமுருகாற்றுப்படைத் தொடர்ப் பொருளைப் பின்பற்றி அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

முருகப் பெருமானைச் சூடு கிழாளாகிய அம்மைக்கு மகன் எனப் போற்றுந் முறையில்,

'இறைவனு நப்பிற் பழையோள் குழவி'

என அழைந்தார் நக்கீரர். நாடு கிழாளாகிய சக்தியைத் தன் ஒரு பாகத்துக் கொண்டவன் சிவபெருமான் என்பது புலப்பட,

'அணிகிளர் அன்ன தொல்லையவள் பாகமாக
எழில் வேதம் ஓதும் அவரே' [4-8-8]

என அப்பர் அடிகளும்,

'கையார் வளைக் காடுகாளோடும் உடனாய்' [7-32-5]

என நம்பியாரூரரும் இறைவனைப் போற்றியுள்ளார்கள். நக்கீரர் 'பழையோள்' எனக் குறித்த பெயரையே அப்பர் அடிகள் 'தொல்லையவள்' என்ற சொல்லால் குறித்துள்ளமை இங்கு நோக்கத் தக்கதாம்.

பொருநராற்றுப் படையில் பாடினியைக் குறிக்கு மிடத்து,

'நுசுப்பின் இடைபோகா ஏரிளவனமுலை' [36]

என அவளது எழில்நலம் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது

'இடையீர் போகா இளமுலையாளை ஓர்
புடையீரே' [1-54-2]

எனவரும் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் இத்தொடர் எடுத்தாளப் படுதலைக் காணலாம்.

செருந்திப்பூ பொன் போலும் நிறமுடையது என்பதனை,

'தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவும்'
[சிறுபாண். 147]

எனவரும் தொடரில் நத்தத்தனார் குறித்துள்ளார்.

'பொருந்துதண் புறவினிற் கொன்றைபொன்
சொரிதரத் துன்றுபைம்பூஞ்
செருந்தி செம்பொன் மலர் திருநெல்வேலியுறை
செல்வர் தாமே' [3-91-1]

எனச் சம்பந்தரும்,

'செருந்தி செம்பொன்மலருந் திருநாகேச்சரத்தானே'
[7-99-2]

எனக் கூந்தரரும் செருந்திமலரைப் பற்றிக் கூறும் தொடர்கள் இங்கே நோக்கத் தக்கனவாம்.

வேதங்களை ஓதும் அந்தணர்கள் நெருங்கி வாழும் ஊர்களில், அவர்கள் ஓதிய வேதத்தின் ஓசையைக் கேட்டுப் பழகிய வளைந்த வாயினையுடைய கிளிகள் அவ் வேதங்களை அவற்றின் ஓசை கெடாது மிழற்றும் ஆற்றல் பெற்றமையால் அவை மாணக்கர்கட்கு வேதங்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரிய நிலையில் விளங்கின என உயர்த்துப் போற்றுவதாக அமைந்தது,

" வளைவாய்க்கிள்ளை மறை விளிபயிற்றும்
மறை காப்பாளர் உறைபதி " [300-1]

எனவரும் பெரும்பாணாற்றுப் படைத் தொடராகும். வேதியர் நிறைந்து வாழும் திருவீழிமிழலையைச் சிறப்பிக்கக் கருதிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

" பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும்
பயின்றோதும் ஓசை கேட்டு
வேரி மலிபொழிற் கிள்ளை வேதங்கள்
பொருட்சொல்லும் மிழலையாமே " [1-132-1]

என இத்தொடர்ப் பொருளை அடியொற்றிப் பாடிப் போற்றியிருத்தல் உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

பகற் பொழுதிலே பெய்தலை உடைய மழை கால் இறப்பினால் ஒத்த பெரிய அடியினை உடையது கமுக மரம் என்பது,

' மழை வீழ்ந்தன்ன மாத்தாட் கமுகின் ' [363]

எனவரும் பெரும்பாணாற்றுப்படைத் தொடரிற் குறிக்கப் பட்டது. இவ்வாறே,

' மேகம் ஏய்க்கும் இளங்கமுகம் ' [2-74-5]

என்றார் சம்பந்தரும்.

கொத்துக்களையுடைய கொன்றைமரம் பொன் போன்ற பூக்களைச் சொரிந்து நிற்கும் இயல்பினை,

'முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன் கால' [74]

எனவரும் முல்லைப்பாட்டு அடியால் அறியலாம்.

'விரைசேர் பொன் இதழிதர மென்காந்தள்
கையேற்கும்' [1-32-4]

என்றார் ஞானசம்பந்தர்.

'திரிமருப்பிரலையொடு மடமான் உகள' [99]

என்பது முல்லைப்பாட்டு.

'கானமரும் பிணை புல்கிக் கலைபயிலும்'

என்பது ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

'தென்னவற்பெயரிய துன்னருந்துப்பின்
தொன்முது கடவுள்' [40, 4]

என வரும் மதுரைக்காஞ்சியில், இராவணன் 'தென்னவன்' என்ற பெயரால் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான்.

'தென்னவன் மலையெடுக்கச் சேயிழை நடுங்கக்கண்டு
மன்னவன் விரலால் ஊன்ற மணிமுடி நெரிய வாயால்
கன்னலின் கீதம்பாடக் கேட்டவர் காஞ்சிதன்னுள்
இன்னலற்கு அருளிச்செய்தார் இலங்குமேற்றளிய
னாரே'

எனவரும் திருநேரிசை மேலே காட்டிய தொடரிற் குறிக்கப்படும் நிகழ்ச்சியை விரித்துரைப்பதாகும்.

உயர்ந்த பல கற்படைகளை உடைய மதிலை,

'விண்ணுற வோங்கிய பல்படைப் புரிசை' [352]

எனக் குறித்தார் மாங்குடி மருதனார்.

'படையார் புரிசைப் பட்டினஞ்சேர் பல்லவனீச்சரமே'
[1-65-1]

என்பது ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

சங்க காலத்தில் மதுரை நகரத்திலே சிவபெருமானுக்கு ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடந்து, ஏழாம்நாள் முடிவில் தீர்த்தம் ஆடும் சிறப்பு நடைபெற்றது என்பது,

'கழுநீர்கொண்ட எழுநாள் அந்தி
ஆடுதுவன்று விழாவின்' [427, 8]

எனவரும் மதுரை காஞ்சியடிகளாலும்,

'கழுநீர்கொண்ட அந்தி-தீவினை கழுவுதற்குக் காரணமான தீர்த்த நீரைத் தன்னிடத்தே கொண்ட அந்திக்காலம்' 'கால்கொள்ளத் தொடங்கிய ஏழாம் நாள் அந்தியிலே தீர்த்தம் ஆடுதல் மரபு' எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் உரையாலும் அறியப்படும். இவ்வாறு கடைச்சங்க காலத்தில் ஏழாம் நாள் அந்தியில் கொண்டாடப்பட்ட தீர்த்தவிழாவானது, தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் எட்டாம் நாளாகிய அட்டமியில் கொண்டாடப்பெற்றது எனத் தெரிகிறது. இச்செய்தி,

'தீர்த்தமாம் அட்டமிமுன் சீருடை ஏழுநாளும்
கூத்தராய் வீதிபோந்தார் குறுக்கை வீரட்டனாரே'
[4-50-2]

எனவரும் திருநேரிசையால் புலனாகின்றது.

சிவபெருமானே உலகங்களைப் படைத்த முதற் கடவுள் என்றும், அம்முதல்வனே எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் தலைவன் என்றும் அறிவுறுத்துவது,

'நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்போடு ஐந்துடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக' [453-455]

எனவரும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடர் ஆகும்.

'உலகில் உயிர் நீர் நிலமற்றும்
பலகண்டவனூர் பனையூரே' [1-37-8]

எனவரும் சம்பந்தர் தேவாரம் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

திருவோண நாள் மாயோனுக்குரிய சிறப்புடைய நாள் என்பதை,

'மாயோன் மேய ஓண நன்னாள்' (மதுரைக்காஞ்சி 391)

என்பதனால் அறியலாம்.

திருவோண நாளுக்குச் சிறப்புரிமையுடைய திருமாலை 'ஓணப்பிரான்' (2-47-4) எனப்போற்றுவர் அப்பரடிகள்.

பாதத்தை வருடுதலால் உறக்கம் வரும் என்பது.

'மெல்லியன் மகளிர் நல்லடி வருட' (151)

எனவரும் நெடுநல் வாடையிற் குறிக்கப்பெற்றது. இக் குறிப்பு,

'மழையார் சாரற் செம்புனல் வந்தங்கு அடிவருடக்
கழையார் கரும்பு கண்வளர் சோலைக் கழிக்காழி'
(1-102-5)

'தென்றலார் அடிவருடச் செழுங்கரும்பு
கண்வளருந் திருவையாறே' (1-130-7)

எனவரும் தொடர்களில் அமைந்துள்ளது.

புனங்காக்கும் மகளிர் ஓசைகளை எழுப்பிக் கிளி முதலிய பறவைகளை ஓட்டும் முறையினை,

'வள்ளுயிர்த் தெள்விளி இடையிடை பயிற்றிக்
கிள்ளை ஓப்பியும்' (100-1)

எனக் குறிஞ்சிப் பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

'வெஞ்சொற் பேசும் வேடர் மடவார் இதண மதுவேறி
அஞ்சொற் கிளிகள் ஆயோ வென்னும்
அண்ணாமலையாரே' (சம்பந்தர்)

'மையார் தடங்கண் ணுசி மடமொழியால புனங்காக்கச்
செவ்வேதிரிந் தாயோவெனப் போகாவிட விளிந்து
கையா லிய நவனுன் மணி யெறியா விரிந்தோடிச்
செவ்வாயின கிளிபாடிடுஞ் சீயர்ப்பத மலையே'
(7-79-4)

என வரும் திருப்பாடல்களில் இக்குறிப்பு அமைந்திருந்தல் காணலாம்.

'வேறு பல்லுருவிற் கடவுட்பேணி' (குறிஞ்சிப்பாட்டு-6) என்ற தொடர், கடவுள் ஆகிய முழுமுதற் பொருள் ஒன்றே பல்வேறு உருவில் வழிபடப்பெறும் நிலையை விளக்குவது.

'நானாவிரு உருவாய் நமை ஆள்வான்' (1-9-5)

என்பது சம்பந்தர் தே .

'வண் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா
மலைத்தலைய கடற் காவிரி' (5-6)

எனக் காவிரியைப் போற்றினர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். அந்நாவிரி வளஞ் சுரக்கும் பொன்னி நாட்டில் அமைந்த திருமல நகரினை

'விலங்கலமர் புயல் மறந்து மீன்சனிபுக்
கிலர் தலிக்கினுங் காலந்தனும்
கலங்கலிலா மனப்பெருவண் கையுடைய
மெய்யவர் வாழ்கழுமலமே (1-129-3)

எனச் சிறப்பித்தார் ஆளுடைய பிள்ளையார்.

'மதிசேர்ந்த மகவெண் மீன்
உருகெழுதிறல் உயர் கோட்டத்து
முருகமர்பூ முரண் கிடக்கை
வரியணிசுடர் வான்பொய்கை'
(பட்டினப்பாலை 35-38)

என்ற தொடரில் நிறைமதியும் மீனும் பொய்கைக்கும் கரைக்கும் உவமையாகக் குறிப்பிடப்பட்டன. இவ்வுவமையை அடியொற்றிப் பிறைமதியை ஏரியின் கரைக்கு உவமையாக நாவுக்கரசர் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

'வாரிவளாய வருபுனற் கங்கை சடைமறைவாய்
ஏரிவளாவிக் கிடந்தது போலும் இளம்பிறையே'
(4-113-7)

என்பது திருவிருத்தம்.

'பேரிசை நவிரமே எயுறையுங்
காரியுண்டிக் கடவுள்' (82-83)

எனச் சிவபெருமானை மலைபடு கடாம் என்ற சங்கப் பாட்டு, பரவிப் போற்றியுள்ளது.

'ஒருங்களி நீ இறைவா என்று உம்பர்கள்
ஓலமிடக்கண்டு
இருங்களமார விடத்தை இன்னமுது உண்ணிய ஈசர்'
(1-43-4)

என்றுங்குவரும் தேவாரப் பாடல்களில் இறைவன் நஞ்சுண்ட திறம் விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

குரங்குகளின் இனமாகிய கருவிரலூகம், மூங்கில் வளர்ந்த மலைச்சாரலின் விளையாடும் இயல்பு,

'கவணுமிழ் கடுங்கல்
இருவெதிரிர்ங் கழை தத்திக் கல்லெனக்
கருவிரலூகம் பார்ப்போடு இரிய' (206-8)

எனவரும் தொடரில் குறிக்கப்பெற்றது இவ்வியல்பினை,

'வேயுயர் சாரற் கருவிரலூகம் விளையாடும்
சேயுயர் கோயிற் சிராப்பள்ளி மேய செல்வனார்'
(1-98-7)

எனவரும் தேவாரத் தொடரால் அறியலாம்.

மலைகளில் வாழும் யானையை மலைப்பாம்பு விழுங்குதல் உண்டு என்பது,

'ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சுபிடிப் பூசல்' (நற்றிணை 14)

எனவரும் தொடராற் புலனாகும்.

இச் செய்தியைப்

'பரியகளிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்க இருள்கூர்ந்த
கரியமிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலை மலையாரே'
(1-68-2)

என்ற தொடரில் சம்பந்தர் குறித்தல் காணலாம்,

காட்டில் வாழும் யானை மூங்கிலை வளைத்துத் தழை உண்ணும் நிலையில், அதனால் விடப்பெற்ற மூங்கில், தூண்டிற்கோலைப் போன்று விரைந்து மேலெழும் திறத்தை,

'கான யானை கைவிடு பசுங்கழை
மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்' (குறுந்தொகை 54)

என்ற தொடர் விளக்குகிறது. இங்ஙனம் மேலோங்கிய அம் மூங்கில், மழைமேகத்தைக் கீறியது என்பதுபட,

'தாளமர் வேய்தலைபற்றித் தாழ்கரி விட்ட விசை போய்க்
காளமதார் முகில் கீறும் கற்குடி மாமலையாரே'

என ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கூறிய வருணனைப் பகுதி நினைக்கத்தக்கதாகும்.

'தினைத்தாளன்ன சிறுபசுங்கால
ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும் குருகு' (குறுந்தொகை-25)

எனச் சங்கச் செய்யுளில் நாரையின் இயல்பு கூறப் பெற்றது.

'நாரைகள் ஆரல் வாரி வயல்மேதி வைகும்' (2-84-1)

எனவும்,

'தினைத்தாளன்ன செங்கால் நாரை சேருந்திருவாரூர்'
(7-95-8)

எனவும் வரும் தேவாரத் தொடர்கள், மேற்குறித்த நாரையின் இயல்பினை விளக்குதல் காணலாம்.

நெய்தல் நிலத்தில் வளர்ந்துள்ள தாழை, குருகினை ஒத்துப் பூக்கும் இயல்பினை,

'தயங்குதிரை பொருத தாழைவெண்பூக்
குருகென மலரும்' [226]

எனவரும் குறுந்தொகைப் பாடலால் அறியலாம். இவ்வுவமையை அடியொற்றி அமைந்தன,

'விடமுண்ட மிடற்றண்ணல் வெண்காட்டின் தண்புறவின்
மடல்விண்ட முடத்தாழை மலர்நிழலைக் குருகென்று
தடமண்டு துறைக்கெண்டை தாமரையின் பூமறையக்
கடல்விண்ட கதிர்முத்தம் நகைகாட்டும் காட்சியதே'
[2-48-4]

எனவும்,

'நெய்தற்குருகு தன்பிள்ளை என்றெண்ணி நெருங்கிச்
சென்று
கைதைமடல் புல்கு தென் கழிப்பாலை' (4-106-1)

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களாகும். இவை, பேதமை பொருளாகப் பிறந்த நகைச்சுவையினையும் மயக்கத்தால் ஏற்பட்ட மருட்கைச்சுவையினையும் புலப்படுத்துதல் காணலாம்.

'நீலமேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை யுலகும் முகிழ்த்தன முறையே'

என்பது ஐங்குறு நூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகும். இப்பாடற்பொருளை அடியொற்றி அமைந்தது,

'ஒலிகடல் சூழ்
வியலிட முற்றுக்கும் விண்ணுக்கும் நாகர் விவனகர்க்கும்
இயபரமாவன இன்னம்பரான் தன் இணையடியே'
[4–100–9]

என வரும் திருவிருத்தமாகும்.

ஆதிரை முதல்வனாகிய இறைவனுடைய திருக்கோயில்களில் வழிபாடு இயற்றும் அந்தணர்களை 'விரிநூல் அந்தணர்' (11) எனப் பரிபாடல் கூறும். ஆகமங்களை உணர்ந்த பூசகர்களாகிய இப்பெருமக்களை 'முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்' எனத் திருத்தொண்டத்தொகையில் நம்பியாரூரர் போற்றியுள்ளார்.

'உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே' (7) என முருகனைப் பரிபாடல் போற்றும். அப்பரடிகள் 'நங் கடம்பன்' எனப் போற்றினர்.

'மணிமிடற்று எண்கையாய்' எனச் சிவபெருமானைப் போற்றுவதாக அமைந்தது, கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்து. 'எண்டோள் வீசிநின்றாடும்பிரான்' எனப்போற்றுவர் அப்பரடிகள்.

படைத்தற் கடவுளாகிய நான்முகனைத்
'தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன்'

எனப் பாலைக்கலி கூறும். அத்தொடர்ப்பொருளைப் பின்பற்றி 'ஆதிக் கண்ணான்' (6-20-1) எனக் குறித்தார் அப்பரடிகள்,

'கார்விரி கொன்றைப் பொலங்கொன் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்'

எனச் சிவபெருமானைப் போற்றுவது அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்து.

'கொன்றைத்தாரன் மாலையன் தண்ணறுங்
கண்ணியன்' (5-12-7)

என அப்பரும்,

'காரார் கொன்றை கலந்த முடியினர்' (1-5-1)

எனச் சம்பந்தரும் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

'செவ்வானன்ன மேனி'

என்றார் பெருந்தேவனார்.

'அந்தி வானமும் மேனியோ சொலும்' (7-35-4)

என இறைவனை வினவினார் ஆரூரர்.

'முதிராத்திங்களொடு சுடரும் சென்னி'

என்றார் பெருந்தேவனார்.

'மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானை' (4-3-1)

என வழுத்தினார் அப்பரடிகள்.

'யாழ்கெழு மணிமிடற்று அந்தணன்
தாவில் தாணிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே'
(அக - கடவுள்)

எவனரும் தொடர்ப் பொருளை அடிபெயாற்றி இறைவனது திருவடியைப் 'படிக்கொள் சேவடி' (5-36-10) எனப் பரவிப் போற்றினர் அப்பர் சுவாமிகள்.

'நிரறவறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே'

என்பது புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்து.

'தொடைத்தலை மலைத்திதழி துன்னிய எருக்கலரி
வன்னி முடியின்
சடைத்தலை மிலைச்சிய தபோதனன்' (3-79-5)

எனவரும் ஞானசம்பந்தர் தேவாரம், இறைவனது தவ உருவினை இனிது புலப்படுத்தல் காணலாம்.

'அப்பிறை, பதினெண் கணமும் ஏத்தவும் படுமே,'

என்பது புறப்பாட்டு.

'பாரொடும் விண்ணும் மண்ணும்
பதினெட்டுக் கணங்கள் ஏத்த' (4-29-8)

என்பது அப்பர் தேவாரம்.

அதியமான் என்னும் வள்ளலது கொடைத்திறத்தினையும் விருந்தோம்பும் பண்பினையும் பாராட்டப் போந்த ஔவையார்,

'ஒரு நாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ' (புறம் 101)

என மகிழ்ந்து பாடியுள்ளார். திருமுல்லைவாயில் என்ற தலத்தில், வாழும் செல்வர்களது விருந்தோம்பும் குணத்தினையும் எத்தனை நாட்கள் தங்கினும் அடியார்கள் பால் வைத்த ஆராவிருப்பத்தினால் செஞ்சாலி

நெல்லின் விளைந்த திருவமுதினை அருத்தும் திறத்தினை யும் நேரிற்கண்டு மகிழ்ந்த ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

'மஞ்சாருமாட மனைதோறும் ஐயமுளது என்று
வைகி வரினும்
செஞ்சாலி நெல்லின் வளர்சோறு அளிக்கொள்
திருமுல்லைவாயிலிதுவே' (2-88-7)

எனப் பாராட்டியுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்குதற் குரியதாகும்.

'பாரி பாரியென்று பலவேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்' (புறம். 107)

எனப் போற்றினர் கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான். அங்ஙனம் போற்றப்பெற்ற பாரி வள்ளலின் சீர்த்தியை நன்குணர்ந்த நம்பியாரூரர்,

'கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று
கூறினும் கொடுப்பார் இலை' (7-34-2)

எனப் பாரிவேளைப் பாராட்டிய திறம், அவரது சங்க நூற் புலமையினை இனிது புலப்படுத்துவதாகும்.

எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார் என்ற புலவர் பெருமான், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனது ஆட்சியில் தம்மையொத்த குடிமக்கள் பலரும் எத் தகைய அச்சமும் இன்றி வாழும் திறத்தைப் புலப் படுத்துவதாக அமைந்தது.

'எறிதிரைப் பெருங்கடல் இறுதிக்கட் செலினும்
தெறுகதிர்க்கனலி தென்றிசைத் தோன்றினும்
என்னென் றஞ்சலம் யாமே வென்வேல்
அருஞ்சமம் கடக்கும் ஆற்றலவன்
திருந்துகழல் நோன்தாள் தண்ணிழலேமே'
(புறம். 397)

என்ற பாடலாகும். எல்லா உலகிற்கும் தலைவனாகிய இறைவனது திருவடியை அரணாகக் கொண்டோர், எத்தகைய அச்சமும் இன்றி நீடு வாழ்வார்கள் என்பதனை,

வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகில்என் மால்வரையும்
தானந்துளங்கித் தலைதடுமாறிலென் தண்கடலும்
மீனம்படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலை நஞ்சுண்டு
ஊனமொன்றில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே.
(4–113-8)

எனவும்,

'எம்பரிவு தீர்ந்தோம் இடுக்கண் இல்லோம்
எங்கெழிலென் ஞாயிறு எளியோமல்லோம்' (6-95–2)

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் திருநாவுக்கரசர் வற்புறுத்திய திறம் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

வடதிசையில் இறைவன் எழுந்தருளிய இமயம் உள்ளது. அதற்கு ஒப்பத் தென்திசையில் ஆய்குடி என்ற ஊர் இல்லாது போகுமானால் இவ்வுலகம் நிறை ஒவ்வாமையால் பிறழ்ந்துபோகும்; ஆய்குடி இருத்தலால் அத்தகைய பிறழ்ச்சி இலதாயிற்று - என ஆய்குடியைச் சிறப்பிக்கும் முகத்தால் அங்கு வாழும் ஆய் வேளினது பெருமைக்கு இமயத்து வாழும் இறைவனது பெருமையை உவமையாக்கிப் புனைந்துரை வகையால் உயர்த்துவது.

'வடதிசையதுவே வான்தோய் இமயம்
தென்திசை ஆய்குடி இன்றாயின்
பிறழ்வது மன்னோ இம்மலர்தலை உலகே'

எனவரும் 32–ஆம் புறப்பாடலாகும். உண்மைவகையான் நோக்கின் வடதிசையில் இறைவன் விரும்பி வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலாய மலைக்கு ஒப்பத் தென்

திசையில் திருநல்லூர் என்னும் தலம் இறைவனுக்கு உவப்பாகிய பெருமையுடன் திகழ்கின்றது என அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தது,

படவேர் அரவல்குற் பாவைநல்லீர்பகலே யொருவர்
இடுவார் இடைப்பலிகொள்பவர் போலவந்து இல்புகுந்து
நடவாரடிகள் நடம் பயின்றுடிய கூத்தர்கொலோ
வடபாற்கயிலையுந் தென்பால் நல்லூருந்தம் வாழ்பதியே.
(4-97-3)

என்ற திருவிருத்தம் ஆகும்.

'காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர்பாங்கினும் என்மனார் புலவர்'

எனவரும் தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயற்சூத்திரம், தனக்குவமையில்லாத இறைவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு தேவரும் மக்களுமாகிய உயிர்கள் அன்பினாற் காமுற்று வாழும் ஒழுகலாற்றைக் குறிப்பதாகும். இக் குறிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் விரித்துரைக்கப்படும் அகப்பொருட்டுறை அமையப் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் மூவர் தேவாரத்தும் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

தலைமகனது பெரும்புகழ் கேட்டுத் தலைவி மகிழும் நிலையில் ஏற்படும் மெய்ப்பாட்டினை 'உறுபெயர் கேட்டல்' எனத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். இம்மெய்ப்பாட்டினை அடியொற்றி அமைந்தது,

'முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னையவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள்தன் னாமங்கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

எனவரும் திருத்தாண்டகம் ஆகும்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டியவற்றால், இறைவனது பொருள் சேர் புகழை விரித்துரைக்கும் தேவாரத் திருமுறைகளில், கடைச்சங்க நூல்களாகிய பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை என்பவற்றின் சொற்பொருள் நலன்கள் இடம்பெற்றுள்ளமை நன்கு புலனாதல் காணலாம்.

9. திருக்குறளும் தேவாரத்திருமுறையும்

' தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங் — கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகமென் றுணர் '

என்பது ஒளவையார் அருளிய மெய்ம்மொழியாகும். திருவள்ளுவதேவர் அருளிய திருக்குறளும், திருநான் மறை முடிவாகிய உபநிடதங்களும், சிவநெறிச் செல்வர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய பெருமக்கள் அருளிய தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவை, திருமந்திரம் முதலிய திருமுறைகளும், உலகியல் கூறி மெய்ப்பொருள் இதுவென உணர்த்தும் நெறியில், ஒத்த கருத்துடைய மெய்ந்நூல்கள் என்பது மேற் குறித்த நல்வழிச் செய்யுளின் கருத்தாகும்.

அறநெறியில் நின்று பொருளையீட்டி அப்பொருளால் இன்பம் நுகரும் மக்களது வாழ்க்கை முறையினை 'மூன்றன் பகுதி' எனக் குறிப்பிடுவர் தொல்காப்பியர். அவ்வாசிரியர் குறித்தவண்ணம் மக்களது நல் வாழ்க்கை முறையினை அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பாலாக வகுத்து விளக்குவது, தெய்வப்புலவர் அருளிய திருக்குறளாகும். உலகப் பொதுமறையாக விளங்கும் இந்நூல், நாடு, மொழி, சமயம், இனம் முதலிய வேற்றுமையின்றி மக்கட் குலத்தார் அனைவரும் உவந்தேற்றுக்கொள்ளுந் தகுதி வாய்ந்த சிறந்த ஒழுக்க நெறியினை அறிவுறுத்துவதாகும் ஆகவே தமிழகத்தில் வாழ்ந்தசான்றோர் அனைவரும் சமய வேறுபாடின்றித் திருக்குறளைத் தமக்குரிய மறைநூலாக மதித்துப் போற்றியுள்ளார்கள். செம்புலச் செல்வர்களாகிய தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும்

இறைவனது பொருள்சேர் புகழை விரித்துப் போற்றும் முறையில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப் பதிகங்களில் திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறட் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே சிறப்பாக இடம் பெற்றுள் ளன.

இவ்வுலக நிகழ்ச்சியைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவ்வுலகம் ஓர் ஒழுங்கு நிலையில் நின்று செயற்படுதல் இனிது புலனாகும். இத்தகைய நியதியொடு நிகழும் செயற்பாட்டுக்கு நிமித்த காரணமாய் உடன்நின்று இயக்கி நிற்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த முழுமுதற்பொருள் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிஞரனைவர்க் கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மையாகும். இங்ஙனம் எல்லார்க்கும் புலனாகும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சியினை அடிப் படையாகக் கொண்டே, காணப்படாது உயிர்க்குயி ராய் உடனின்றியக்கியருளும் முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுளது உண்மையினை உணர்த்தக் கருதிய திரு வள்ளுவர்,

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு’

என அருளிச் செய்தார். “எழுத்துக்களெல்லாம் தம்மை உடனின்று செலுத்தும் அகர வொலியினைத் தமக்கு முதலாக உடையன; அதுபோல உலகமும் தன்னை உடனின்று இயக்கி நிற்கும் ஆதிபகவனாகிய இறைவனைத் தனக்கு முதலாக உடையது” என்பது இதன் பொருள். இங்கு ‘உலகு’ என்றது, உடம்பொடு காணப்படும் உயிர்த் தொகுதியினை. ஓர் வரையறை யுடன் காணப்படும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு இதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய முதற்பொருள் ஒன் றுண்டு எனத் துணிய வேண்டியிருத்தலால் “உலகு ஆதி பகவனை முதலாக உடையது” என உலகின்மேல்

வைத்துக் கூறினர். ஆயினும் தனக்கு முதல்வனை ஆதிபகவனைத் தேர்ந்துகொள்ளும் உணர்வுரிமையும் உடைமைத் தன்மையும் உலகிற்கு இன்மையால் 'உலகிற்கு முதல்வன் ஆதிபகவன்' என்பதே ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என விளக்கங் கூறுவர் பரிமேலழகர்.

"எழுத்தெனப் படுப அகரமுதல"

(நூன்மரபு-1)

என்றும்,

"மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்"

(மொழி மரபு-13)

என்றும் வரும் நூற்பாக்களில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றின் இயக்கத்திற்குங் காரணமாய் நிற்கும் அகரம் முதன்மையுடையதாதலைக் குறித்துள்ளார். "அகரம் தனியே நிற்றலானும் பல மெய்களொடு நின்று அவ்வம்மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நிற்றலானும் வேறுபட்டதாகலின், ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மை உடைத்தென்று கோடும்: இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும் பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் நிற்குந் தன்மையும் போல" எனவும், 'இறைவன் இயங்குதிணைக் கண்ணும் நிலைத்திணைக் கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்க்கண்ணும் தனிமெய்க் கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாலே நிற்றும் என்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. 'அகர முதல' என்னுங் குறளான் 'அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம்; அதுபோல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகம்' என வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும், கண்ணன் 'எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே' எனக்கூறிய வாற்றானும், பிற

நூல்களாலும் உணர்க' எனவும் தொல்காப்பிய வுரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர் அகரத்தைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள், திருக்குறள் முதலதிகாரத்தின் முதற்குறளின் விளக்கமாக அமைந்திருத்தல் காணலாம். இத்திருக்குறட் பொருளை,

'அகரமுதலானை அணியாப்பனூரானை' [1-88-5]

எனத் திருஞானசம்பந்தரும்,

'ஆலத்தின் முன்னெழுத்தாய் நின்றார்போலும்' (6-28-1)

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,

'அகர முதலின் எழுத்தாகி நின்றாய்' [7-3-7]

எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் தாம்பாடியருளிய திருப்பாடல்களிற் பொன்னேபோற் போற்றியுள்ளமை காணலாம்.

இறைவனை 'ஆதிபகவன்' என்ற பெயரால் திருவள்ளுவர் குறித்துள்ளார். ஆதிபகவன் என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை என்றார் பரிமேலழகர். அவர் கருத்துப்படி இத்தொடர், ஆதியாகிய பகவன் எனவிரியும். முதற்கடவுள் என்பது இதன் பொருளாகும். இனி, ஆதி என்பது சிவசத்தியைக் குறித்த பெயராகக் கொண்டு, ஆதிபகவன் என்ற தொடர்க்கு 'ஆதி சத்தியொடு கூடிய சிவன்' எனச் சிவநெறிச் செல்வர்கள் பொருள்கொண்டார்கள் எனத் தெரிகிறது. "அநாதி முத்த சித்துருவாகிய முதல்வன், ஒன்றினுந் தோய்வின்றித் தானே சொயம்பிரகாசமாய் நிற்குந் தன்னுண்மையிற் 'சிவம்' எனவும், உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் இவ்வாறு உயிர்களின் வழி நிற்குந் தன்மை

யிற் 'சக்தி' எனவும் தாதான்மியத்தால் இருநீறப்பட்டு" உலகினை இயக்கி நிற்றல் பற்றி இறைவனை 'ஆதி பகவன்' என்ற பெயரால் திருவள்ளுவர் குறித்துள்ளார் எனக்கருதுதல் பொருந்தும்.

"சத்தியுள் ஆதியோர் தையல்பங்கன்" [1.115-4]

எனவரும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத் தொடர், திருவள்ளுவர் கூறிய 'ஆதிபகவன்' என்னும் திருப்பெயர்க்குரிய விளக்கமாக அமைந்திருத்தல் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துதல் காணலாம்.

இறைவன், சத்தியுஞ் சிவமுமாய்ப் பிரிவற நின்றே உலகினைப் படைத்துக் காத்து அழித்து மறைத்து அருள் புரிகின்றான் என்பது,

'எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்'
[சிவஞான சித்தியார் – சுபக் – 165]

எனவும்,

'சிவனெனும் பொருளும் ஆதிசத்தியொடு
சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்'
[சௌந்தரியலகரி.]

எனவும் வரும் ஆன்றோர் உரைகளால் இனிதுணரப் படும்.

வேதத்துள், அத்துவிதம் என்றதுமன்றி ஏகம் எனவும் ஒற்றுமைப்பட ஓதுதலால், அதற்குமாறாக உயிர்கள் பல என்றும் இறைவன் அவற்றுடன் ஒன்றி நிற்கின்றான் என்றும் வேறுபடக்கூறுவதென்னை? என்னும் தடையினை நிகழ்த்திக்கொண்டு அதற்கு விடை கூறும் நிலையில்,

'ஒன்றென்ற தொன்றேகாண், ஒன்றேபதி, பசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத்தோடுளைகாண் –ஒன்றின்றால்
அக்கரங்கள் இன்றாம் அகரவுயிர் இன்றேல்
இக்கிரமத் தென்னும் இருக்கு'

எனமெய்கண்ட தேவரும்,

‘ ஒன்றென மறைகளெல்லாம் உரைத்திட உயிர்கள் ஒன்றி
நின்றனன் என்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னின்
அன்றவை பதிதான் ஒன்றென்றறையும் அக்கரங்கள் தோறும்
சென்றிடும் அகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே’

என அருணந்திசிவனாரும் கூறிய விளக்கங்கள் ‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம்’ என்னும் திருக்குறட் பொருளை அடியொற்றி யமைந்தனவாம்.

‘ அகர வுயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து ’ [திருவருட்பயன்–1]

என உமாபதிசிவம் இயற்றிய குறள் வெண்பா, ‘அகர முதல’ என்னும் திருக்குறளின் தெளிவுரையாக அமைந்துளது.

எல்லா நூல்களையுங் கற்றவர்க்கு அக்கல்வியறிவினாலாய பயன், ஞானமே யுருவாகிய இறைவன் திருவடிகளைத் தொழுது போற்றுதலேயாகும். கற்ற கல்வியினும் இனியானாகிய இறைவனை வழிபடாதார்க்கு அன்னோர் அரிதின் முயன்று பெற்ற கல்வியறிவினாற் சிறிதும் பயனில்லை என்பார்,

‘ கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்’

என்றார் திருவள்ளுவர். பிரமபுரத் திறைவனை அன்பினால் வழிபடும் சிவஞானச் செல்வர்களாகிய அடியார்களின் இயல்பினைக் கூறப் போந்த ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

'கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார் கழல் கையாற்
றொழுதேத்தப்
பெற்ற மூர்த்த பிரமாபுரமேவிய பெம்மான்
இவனன்றே' [1-1-2]

எனவரும் தொடரில், இத்திருக்குறட் பொருளை எடுத்தாண்டுள்ளார். வாலறிவன் என்பது, இறைவனைக் குறித்த பெயர். தூய மெய்யுணர்வே தனது திருமேனியாக விளங்குபவன் என்பது இதன் பொருள். 'ஞானத் திரளாய் நின்ற பெருமான்' என ஞானசம்பந்தர் இறைவனைப் போற்றியுள்ளமை 'வாலறிவன்' என்னும் இத்தொடர்ப் பொருளை இனிது விளக்குவதாகும். வாலறிவன் நற்றாள் தொழுதற்கு ஏற்றமுறையிற் கற்கப்படு நூல்களாகத் திருவள்ளுவராற் சுட்டப்பட்டவை, உலக வொழுக்கமை யொன்றையே விரித்துரைக்கும் உலக நூல்கள் மட்டும் அல்ல என்பதும், இறைவனைப் பற்றியும், அப்பெருமானையுணர்ந்து வழிபடுதற்கேற்ற திருவுருவ அடையாளங்களைப் பற்றியும், அம்முதல்வன் அன்புடையார் வேண்டுகோட் கெளிவந்து எழுந்தருளிய திருக்கோயில்களைப் பற்றியும், அவனை யடைதற்குரிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நெறிகளைப் பற்றியும், அந்நெறிகளில் ஒழுகும் அடியார்களுக்கு அருளாளனாகிய இறைவன் அருள் வழங்கும் நீர்மையினைப் பற்றியும் அறிவுறுத்தும் ஞான நூல்களே இங்குச் சிறப்பாகச் சுட்டப்பட்டன என்பதும் கூர்ந்து உணரத் தக்கனவாகும்.

இறைவனது திருவருட் பெருமையினை உணர்ந்துய்தி பெறும் நோக்கத்துடன், ஆயிரக் கணக்கான வேதம் ஆகமம் முதலிய மெய்ந் நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தும் கற்ற கல்வியின் பயன் கடவுளடிகளை மறவாது போற்றுதலே என்னும் தெளிவில்லாதவர்களாய்த் தமது நூற்பயிற்சி யொன்றையே யெண்ணி

வியந்து நின்று வாழ்நாளை வீழ்நாளாக்கும் நற்பேறில்லாத மக்களை நோக்கி அப்பரடிகள் இடித்துக் கூறுவதாக அமைந்தது,

குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
நெறிகளும் அவர் நின்றதோர் நீர்மையும்
அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
பொறியிலீர் மனம் என்கொல் புகாததே. [5-90-8]

எனவரும் திருக்குறுந் தொகையாம். இத் திருப்பாடல் இரண்டாந் திருக்குறளுக்கு விளக்க உரையாக அமைந்தமை அறிந்தின்புறத்தக்கதாகும்.

அன்பினுற் கசிந்துருகிப் போற்றும் அடியார்களின் நெஞ்சமாகிய தாமரையிலே, அவர்கள் நினைந்த திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியிருத்தல், இறைவனது அருளின் நீர்மையாதலின், எல்லாம் வல்ல முதல்வனுக்கு 'மலர்மிசை ஏகினுன்' என்பது ஒரு திருப்பெயராயிற்று. நினைப்பவர் நெஞ்சத் தாமரையினையே கோயிலாகக் கொண்ட இறைவனது மாண்புமிக்க திருவடிகளை இடைவிடாது நினைந்து போற்றுவார் எல்லாவுலகிற்கும் மேலாகிய வீட்டுலகின்கண் எக்காலத்தும் அழிவின்றி வாழ்வார் என்பது,

'மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ்வார்' (3)

என்பதனுல் உணர்த்தப்பட்டது.

இறைவனைக் குறித்தமைந்த 'மலர்மிசை ஏகினுன்' என்னும் இத்தொடர்ப் பொருளை,

'சினமலி யறுபகை மிகுபொறி சிதைதருவகை வளிநிறுவிய
மனனுணர்வொடு மலர்மிசை யெழுதரு பொருள்
நியதமு முணர்பவர்
தனதெழிலுருவது கொடுவடை தகுபரனுறைவது
நகர்மதில்
கனமருவிய சிவபுரநினைபவர் கலைமகள் தரநிகழ்வரே'
(1-21-5)

எனவும்,

'அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற்
றைம்புலனும் அடக்கி ஞானப்
புகலுடை யோர்தம் முள்ளப் புண்டரிகத்
துள்ளிருக்கும் புராணர்' [1-132-6]

எனவும்,

'சுடர்க்கமலப் போதகஞ் சேர் புண்ணியனார்'
[1-66-2]

எனவும் வருந்தொடர்களில் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் எடுத்தாண்டுள்ளார். இவ்வாறே திருநாவுக்கரசரும்,

'நன்மலர்மேல் உறையாநின்ற அறநெறியை'
[6-29-1]

எனவும்,

'நின்றபூமேல் எழுந்தருளியிருந்தானை'
[6-84-1]

எனவும்,

'எரியாயதாமரைமேல் இயங்கினாரும்' [6-16-7]

எனவும்,

'அடித்தாமரை மலர்மேல் வைத்தார் [6-21-1]

எனவும்,

'புண்டரிகப் புதுமலராதனத்தார்' [6-53-8]

எனவும் வருந்தொடர்களில் எடுத்தாண்டுள்ளமை காண்க.

ஒரு பொருளை விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் இறைவன். எனவே அம்முதல்வனுக்கு 'வேண்டுதல்வேண்டாமையிலான்' என்பதொரு பெயராயிற்று. வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாதவனாகிய இறைவனது திருவடியைச் சேர்ந்த அடியார்க்கும் விருப்பு வெறுப்பு என்னும் குற்றங்கள் இல்லாதொழிதலால் அவை காரணமாக வரும் பிறவித்துன்பங்கள் எக்காலத்தும் உண்டாகா என்பார்,

‘ வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பையில ’

என்றார் திருவள்ளுவர். ‘வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான் ’ என்னும் இத்தொடரை,

‘ வேண்டாமை வேண்டுவது மில்லான் தன்னை ’
(6–46–9)

என அப்பரடிகள் தாம் பாடிய திருத்தாண்டகத்திற் பொன்னேபோற் போற்றிவைத்துள்ளார்.

இறைவனது பொருள்சேர்ந்தபுகழை விரும்பினார்க்கு, அகவிருளாகிய ஆணவத்தைப்பற்றிவரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினைகளும் உளவாகா என்பது,

இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா, இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

என்ற குறளிற் கூறப்பட்டது. இதன்கண் ‘இருள்’ என்றது ‘மயக்கத்தை’ எனவும், ‘பொருள்’ என்றது ‘மெய்ம்மையை’ எனவும் கொண்டு, ‘மயக்கத்தைப் பற்றிவரும் நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டு வினையும் உளவாகா; இறைவனது மெய்ம்மை சேர்ந்த புகழை விரும்பினாரிடத்து’ எனப் பரிமேலழகர் பொருள் வரைந்துள்ளார். “இன்ன தன்மைத்தென ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை ‘இருள்’ என்றார், நல்வினையும் பிறத்தற் கேதுவாகலான் ‘இருவினையுஞ் சேரா’ என்றும் கூறினார். இறைமைக் குணங்கள் இலராயினாரை உடையர் எனக்கருதி அறிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள்சேரா ஆகலின், அவை முற்றவும் உடைய இறைவன் புகழே ‘பொருள்சேர்புகழ்’ எனப்பட்டது. புரிதல்—எப்பொழுதுஞ் சொல்லுதல்’ என்பது மேற்காட்டிய குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய விளக்கவுரையாகும்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், மயக்கத்தினை 'மருள்' என்று வேறோர் சொல்லால் வழங்கியிருத்தலால், அதனின் வேறாக 'இருள்' என்ற சொல்லாற் குறிக்கப் பட்டது, மயக்கமாக இருத்தல் இயலாது. புறத்தே காணப்படும் பூத இருளானது, கண்ணால் ஒரு பொருளையும் காணமுடியாத நிலையிற் பொருள்களின் உருவத்தை மறைத்து நிற்பது. இவ்வாறே உயிர் களின் அகத்துணர்வாகிய அறிவுக்கண்ணை மறைத்து நிற்பதாகிய இருளொன்று உண்டென்பதும், அகவிரு ளாகிய அது, தன் தன்மை யிதுவென உயிர்கள் உணராதபடி அவற்றின் அறிவினை மறைத்து நிற்ற லால், ஆன்மாவாகிய பொருளையுங் காட்டாது அகனை மறைத்துள்ள தன்னையுங்காட்டாது நிற்குந் தனித் தன்மை யுடையதென்பதும்,

'ஒருபொருளுங் காட்டாது இருள் உருவங்காட்டும்;
இருபொருளுங் காட்டாது இது' [திருவருட்பயன்-23]

என உமாபதி சிவாசாரியார் இருள்மலமாகிய ஆணவ மலத்தின் இயல்பினை எடுத்துரைத்தலால் இனிது புலனும். இங்ஙனம் ஆன்மாக்களின் அறிவினை அநாதியே மறைத்து நிற்ப தொன்றையே ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் இத்திருக்குறளில் 'இருள்' என வழங்கி யிருத்தல் வேண்டும். ஈண்டு 'இருள்' என்றது ஆணவமாகிய இருள் மலத்தையே எனவும், 'பொருள்' என்றது, அம் மலவிருளை நீக்கி உயிர்களுக்கு நல்லுணர்வளிக்கும் அருள் ஞானமாகிய மெய்யுணர் வினையே எனவும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலிய சிவநெறிச்செல்வர்கள் இத்திருக்குறளுக்குப் பொருள் கண்டுள்ளார்கள்.

"பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமாய் அநாதியே உயிர்களைப்பற்றி நின்று இருளினையிற் புகுத்தி இடர் விளைக்கும் இருளாகிய மலமறைப்பினின்றும் விடுபட்டு

உய்திபெற விரும்புவிராயின், தன்னை இடைவிடாது நினைகின்ற அன்பர்கள் உள்ளத்தே தேன்போன்று இனித்து இன்பம் நல்குவானாகிய இறைவன் எழுந்தருளிய மயிலாடுதுறையில் அப்பெருமான் அருளிய சிவஞானமாகிய பொருளையே துணையாகக்கொண்டு புகழ்ந்து போற்றி அம் முதல்வன் திருவடிகளைப் பேணி வழிபடுவீர்களாக" என உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் நிலையிலமைந்தது,

"ஊனத்திருள் நீங்கிட வேண்டில்
ஞானப் பொருள் கொண்டடி பேணும்
தேனொத் தினியான் அமருஞ்சேர்
வானம் மயிலாடு துறையே" [1-38-3]

என வரும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமாகும். உயிர்கட்கு ஊனத்தை விளைக்கும் 'இருள்' என்பதொரு மலம் உண்டென்பதும், அவ்விருள் நீக்கத்திற்கு இறைவன் அறிவுறுத்தும் சிவஞானமாகிய பொருளையே துணையாகக்கொண்டு இறைவனது திருவருளைப் புகழ்ந்து போற்றி வழிபாடு செய்தல் இன்றியமையாத தென்பதூஉம் இத் திருப்பாட்டில் நன்கு புலப்படுத்தப் பெற்றமை காண்க.

உயிர்களை ஆணவ இருளாகிய திரை அநாதியே மறைத்து நிற்றலால், மெய்ஞ்ஞானமாகிய பெரும் பொருளையுணருந் தகுதிவாய்ந்த அறிவுக் கண்களை யிழந்து, நுகர்தற்குரிய பொருள் எதனையும் அடையப் பெறாது, அதனை நாடிப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தினையும் இழந்து ஒன்றும் புரியாத குருடராய், உயிர்கள் தனித்து இருளில் வீழ்ந்து தடுமாறிய கேவல நிலையில், இறைவ னுடைய திருவடிகளாகிய திருவருட் சத்தி, அவ்வுயிர் களின் இடர் நிலைக்கு இரங்கி, கொடிய நரகமெனப்படும் அத்துன்பக் குழியில் வருந்தும் அவ்வுயிர்களைத் தன்

அருளாகிய கைகொடுத்துப் பற்றியெடுத்து ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வாகிய இன்பக்கரையில் ஏற்றியருள்கின்றது. இறைவனது அருளுபகாரமாகிய இந்நிகழ்ச்சியை,

'இருள்தரு துன்பப்படல மறைப்ப மெய்ஞ் ஞானமென்னும்
பொருள்தரு கண்ணிழந் துண் பொருள் நாடிப் புகலிழந்த
குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடுநரக் குழிநின்
றருள்தரு கைகொடுத் தேற்றும் ஐயாறன் அடித்தலமே''

என வரும் திருப்பாடலில் திருநாவுக்கரசர் இனிது விளக்கியருள்கின்றார்.

இத்திருப் பாடலின் சொற்பொருளமைதியைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், 'இருள்சேர் இருவினை' என்ற தொடரில் 'இருள்' என்றது, மெய்யுணர்வைப் பெற வொட்டாது உயிர்களின் அறிவுக்கண்ணை மறைக்கும் ஆற்றலுடைய இருள் மலத்தினையே என்பதும், அவ விருட்படல மறைப்பினாலே உயிர்கள் அறிவுக்கண்ணை யிழந்து அல்லற்படுகின்றன என்பதும், 'பொருள்சேர் புகழ்' என்ற தொடரிற் 'பொருள்' என்றது, இறைவனது திருவருள் ஞானத்தையே என்பதும், இறைவனது புகழ் அவனருளும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய அதன் துணை கொண்டே உணர்தற்குரிய தாதலின், அதனைத் திருவள்ளுவர் 'பொருள்சேர் புகழ்' என அடைகொடுத் தோதினார் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

ஆணவமாகிய இருள்நீங்க நோக்கும் ஞான நாட்டம், உயிர்கட்கு இயல்பாக அமைந்ததன்று என்பதும், இருளை நீக்கி உயிர்கட்கு இன்பமளிக்கவல்ல அருளும் பேரறிவும் ஆற்றலும் ஒருங்குடைய முதல்வன் இறைவன் ஒருவனே என்பதும் திருமுறை யாசிரியர் களாகிய சிவநெறிச் செல்வர்கள் துணிபாகும். இந் நுட்பம்,

'இருளற நோக்க மாட்டாக் கொத்தையேன்' [4-69-1]

எனவும்,

'இருளறுத்து நின்றீசனென் பார்க்கெலாம்
அருள் கொடுத்திடும் ஆனைக்கா அண்ணலே'*
[5-31-8]

எனவும்,

'இருளாய வுள்ளத்தின் இருளை நீக்கி
இடர்பாவங் கெடுத்து'

எனவும் வரும் அப்பர் அருள்மொழிகளால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியாக நிகழும் ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்னும் ஐம்புல ஆசைகளிலும் தம்முணர்வின்றித் தாழும் தன்மை மக்களது மனத்தியல்பாகும். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கும் வலியின்றி ஐயுணர்வுகளின் வழியே செல்லும் மக்களது மனத்தினைத் திருத்தி அவ்வைந்தையும் அடக்கி ஆளவல்ல ஆற்றலை வழங்குதல் இறைவனது அருளியல்பாகும். நல்லொழுக்கநெறி நிற்பார்க்கு இன்றியமையாத புலனடக்கத்தையும், பொய்ம்மையே பெருக்கும் பாசங்களின் நீக்கத்தையும் அளித்தற்பொருட்டு இறைவன் உயிர்க்குயிராய் நின்றுணர்த்திய நன்னெறியே உண்மையான ஒழுக்க நெறியாகும். இறைவனது திருவருட்குறிப்புணர்ந்து அவனறிவுறுத்திய மெய்ம்மையான ஒழுக்க நெறியில் நிற்போர் பிறப்பின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மையராய் நெடிதுவாழ்வார். இவ்வுண்மை,

'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார்'

என வரும் திருக்குறளால் அறிவுறுத்தப் பட்டதாகும். ஈண்டுப் 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்' என இறை

---

* 'ஆனைக்கா அண்ணல், ஈசன் என்பார்க்கெலாம் இருள் அறுத்து நின்று, அருள் கொடுத்திடும்' என இயைத்துப் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வனைக் குறித்தது. இறைவன் தனக்கு ஐம்பொறி வாயிலாக நிகழும் ஐம்புல அவாக்கள் இருந்து அவற்றைத் தன் ஞானத்தால் அடக்கி வென்றான் என்ற கருத்திலன்றாம். ஞானமே திருமேனியாக வுடையவன் என்பது 'வாலறிவன்' என்னுந் தொடரால் உணர்த்தப்பட்டது. ஐம்புல ஆசைகளால் உந்தப்பட்டு எத்தகைய பொருள்களையும் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இறைவனுக்கில்லை யென்பது 'வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்' என்பதனால் முன்னமே வலியுறுத்தப்பட்டது எனவே ஐம்பொறி வாயிலாகச் செல்லும் ஐயுணர்வு இறைவனுக்கு இல்லாமையும், அவையில்லை யாகவே அவற்றை யடக்குதல் வேண்டாமையும் நன்கு விளங்கும். விருப்பு வெறுப்புடைய உயிர்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கி அவற்றை யடக்கமாட்டாது அல்லற்படுந் துன்ப நிலையிலே அருளாளனாகிய இறைவன், பொறிவாயில் ஐந்தினையும் அடக்கியாளும் பொய்தீரொழுக்க நெறியினை மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியருளலுஞ்செய்கின்றான் என்பதும் இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கிய இறைவனையன்றி ஏனைப் புலனுணர்வினராய மாந்தர்களால் எடுத்துரைக்கப்பெறும் அறவுரைகள் குன்றிய அறவுரைகளாமன்றி, உலகவுயிர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மன நிறைவளிக்கும் மெய்ம்மை வாய்ந்த ஒழுக்க நெறியாக அமைதல் இயலாதென்பதும இத் திருக்குறளால் விளங்கும் அரியவுண்மைகளாம்.

" அஞ்சொண் புலனு மவை செற்ற மஞ்சன் " [1-38-4]

" அஞ்சுபுலன்களை விலங்கினை புறம்பயம் அமர்ந்தோய் " [2-30-8]

" ஐந்து புலனொடு வென்று பொய்ம்மைகள் தீர்ந்த
புண்ணியர் " (1-42-4)

" அன்றிய அமணர்கள் சாக்கியர்கள்
குன்றிய அறவுரை கூறு வண்ணம்
வென்றவன் புலனைந்தும் " [1-113-10]

" நின்றடர்த்திடும் ஐம்புலன் நிலையாத வண்ணம்
நினைந் துளத்திடை
வன்றடர்த் தெழுபாலை வாழ்ந்தது விருப்புறுவிலன் "
(2-50-8)

" உடல் வாழும், ஐவரை யாசறுத் தாளும் என்பர்
அதுவுஞ் சரதமே " (3-105-2)

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

" நமை யாளுடையான் புலன் மாற்றினான் " (5-39-7)

" வருங்கையானை மதகளி றஞ்சினைப்
பொருங்கையானை கண்டீர் புகலூரரே " (5-46-8)

" மூக்கு வாய் செவி கண்ணுட லாகிவந்
தாக்கும் ஐவர்தம் ஆப்பை அவிழ்த்தருள்
நோக்குவான் நமை நோய்வினை வாராமே
காக்கு நாயகன் கச்சியே கம்பனே " (5-47.7)

" வென்றானைப் புலனைந்தும் " (5-93-7)

" நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன்கள் ஐந்தும்
வென்றானை "

" பொல்லாப் புலனைந்தும் போக்கறுத்தான் காண் " (6-8-6)
" காப்பரிய புலனைந்துங் காத்தாய் நீயே " (6-38-2)
" துறவாதே கட்டறுத்த சோதியானை " (6-11-1)

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,

" வேண்டில் ஐம்புலன் என்வச மல்ல" (7-60-7)

" வரிதேய நிலையாத இம் மண்ணுலகின்
வாரறைய வாழ்த்தன நாளிலையேன்
பொறிவாயில் இவ்வைந்தினையு மவியப்
பொருதுன் னடியே புகுஞ்சூழல் சொல்லே "
(7-?-3)

என நம்பியாரூரரும் அருளிச் செய்த தேவாரத் தொடர்கள், " பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் " என்னுந் தொடர்ப் பொருளைத் தெளிய விளக்கி நிற்றல் உணர்ந் கொள்ளத் தக்கதாகும். எனவே ' பொறிவாயில் ஐந்த

வித்தான்' என்னுந் தொடர், 'தன்பாலுள்ள ஐம்புலன் களையும் அடக்கினான்' என்ற பொருளிலன்றி 'தன்னை அன்பினால் வழிபடும் அன்பர்களுக்கு ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வெல்லும் நல்வழி காட்டினான்' என்ற பொரு ளிலேயே தெய்வப் புலவரால் ஆளப்பெற்றதென்பது நன்கு தெளியப்படும். "பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி நின்றார்" என்ற தொடரை,

"பொய்யிலா மெய்ந்நெறிக்கே தக்கிருந்தார்" (2-42-1)

என விரித்துப் பொருள் கொள்வர் ஆளுடைய பிள்ளையார். எல்லாம் வல்ல இறைவனே மக்கள் உய்தி பெறுதல் வேண்டி மெய்ந் நெறியாகிய ஒழுக்க நெறியினை அருளிச் செய்துள்ளான் என்பது,

"மேவிய வெந்நரகத்தில் அழுந்தாமை நமக்கு
மெய்ந்நெறியைத் தான் காட்டும் வேதமுதலானை"
[7-40-10]

எனவரும் சுந்தரர் வாய்மொழியால் நன்கு புலனாம்.

தன்னின் மிக்காரும் ஒப்பாரும் இல்லாத தனி முதல்வனாகத் திகழும் இறைவனுடைய திருவடிகளை நினைந்து வழிபடும் இயல்புடையவர்களே, தம் மனத் தின்கண் நிகழும் துன்பங்களாய கவலைகளை மாற்ற வல்லவர் எனவும், இறைவனடிகளை நினையாதார் காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய மனமாசுகளை நீக்க மாட்டா மையால் அவற்றால் வரும் துன்பங்களுள் அழுந்துவர் எனவும் அறிவுறுத்துவார்,

"தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது"

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு வகையாலும் தனக்கு ஒப் பில்லாதவனாக உயர்ந்தோன் இறைவன் ஒருவனே யாதலின், அம்முதல்வனைத் 'தனக்கு உவமையில்லா

தான்' எனப் பொய்யில் புலவர் போற்றியுள்ளார். "தனக்குவமை யில்லாதான்" என்னும் இத்தொடர்ப் பொருளை,

'தன்னொப் பாரில்லாத் தூயவன்' (1-113-2)

'தன்னேர் பிறரில்லானை' (2-62-3)

என ஞானசம்பந்தரும்,

'தன்னொப்பா ரில்லாதானை' (6-46-2

'மற்றுருந் தன்னொப்பாரில்லாதானை' (6-1-2)

'தன்னொப்பில்லாத் தில்லைநடம்பயிலும் தலைவன் தன்னை' (6-33-6)

என நாவுக்கரசரும் எடுத்தாண்டுள்ளார்கள்.

தனக்குவமையில்லாத இறைவன் திருவருள் வழி நின்று தற்போதம் நீங்கப்பெற்ற அடியார்கள், ஞாயிறு எங்கே தோன்றினால் எமக்கென்ன என்று எத்தகைய மனக்கவலையுமின்றி இனிதிருப்பார்கள் என்பது,

'எங்கெழி லென்ஞாயி றெளியோமல்லோம்'

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் அநுபவ மொழியால் நன்கு தெளியப்படும்.

"கண்ணுதல்தன் நிறைவதனிற் கலந்தார்க்குப் பண்டை ஏகதேச வுணர்வு தூர்ந்து போதலின், ஏக தேச வுடம்பில் நிகழும் இன்பத் துன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய உற்பாத முதலியவற்றை நோக்கி வரக்கடவதோர் கவலையின்மையின், எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக்கென்று குறைவின்றி நிற்பாராயினரென்பது 'தனக்குவமையில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க் கல்லால் - மனக்கவலை மாற்றலரிது' என எதிர் மறை முகத்தாற் கூறியதும் இதுபற்றி என்க" (சித்தியார் - சுபக் - சூ - அ - 31-ம் செய்யுள் உரை) எனச் சிவஞான முனிவர் கூறிய விளக்கம் இங்கு உணரற்பாலதாம்.

அறக்கடலாகிய அருளாளனது திருவடியாகிய புணையைப் பற்றினார்க் கல்லது பிறவியாகிய பெருங் கடலை நீந்திக் கடத்தல் இயலாதென்பது,

“ அறவாழி யந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது ”;

எனவரும் குறளால் உணர்த்தப்பட்டது. நல்லறங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் நிலைக்களமாய் நின்று, அவ்வறங்களை நிகழ்த்துதற்குரிய பேரருளாளனாகத் திகழ்வோன் இறைவனாதலின், அம்முதல்வனை ‘அறவாழியந்தணன்’ எனக் குறித்தார் ஆசிரியர். ‘அறக்கடலாகிய அருளாளன்’ என்பது இத்தொடரின் பொருளாகும். அறங்கள் அனைத்திற்கும் அருளே பற்றுக்கோடாதலின் அறமும் அருளும் ஆகிய இவ்விரண்டின் திருவுருவாகவும் இறைவன் திகழ்கின்றான் என்பார் “ அறவாழியன் ” என்றமையாது “ அறவாழியந்தணன் ” என்றார். கடலையனைய அறமும் அழகிய தண்ணளியாகிய பேரருளும் இறைவனிடத்தன்றி ஏனையுயிர்களிடத்தே முழுவதும் நிலைபெறுதலியலாது என்பார், ‘அறவாழியந்தணன்’ என ஒருமையாற் கூறினார். ‘இறைவனருள் பெற்ற அறவோர்களை ‘அந்தணர் என்போர் அறவோர்’ எனப் பன்மையாற் குறித்துள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தக்கதாகும்.

“ கொடி மாடச்செங்குன்றூர் நின்ற
அந்தணனைத் தொழுவார் அவலமறுப்பாரே ”
[1-107-1]

என்றார் ஆளுடையபிள்ளையாரும்.

அறமும் அருளும் உருவாகத் திகழ்பவன் இறைவன் என்பது,

‘ அறவனார் தொழுதுய்யலாம் ’ [2-79-5]
‘ அருமமாகிய தத்துவன் ’ [5-81-2]
‘ நால்வர்க்காலின் கீழுரைத்த அறவனை ’ [7-68-7]

'அறக்கண் என்னத்தகும் அடிகள் ஆரூரரை'
[7-37-2]

'நம்பினார்க்கருள் செய்யும் அந்தணர்' [7-88-1]

எனவரும் தேவாரத் தொடர்களால் இனிது புலனும்.

'அறவாழியந்தணன்' எனத் தொடங்கும் இத்திருக் குறளில், பிறவியைக் கடலாக உருவகஞ் செய்து, அதனைக் கடத்தற்கு உதவும் இறைவன் திருவடி யினைப் 'புணை' என உருவகஞ் செய்யாது விட்டமை யால், இப்பாட்டு ஏகதேச உருவகம் என்னும் அணி யின் பாற்படும் என்பர். பிறவு + ஆழி = பிறவாழி எனப் புணர்ந்தது. பிறவியாகிய கடல் என்பது இதன் பொருள். 'பிறவு' என்பது, பிறத்தல் என்னும் பொருளில் வழங்கும் உகர வீற்றுத் தொழிற்பெயர். இச் சொல் வழக்கு, 'பிறவினொடிறவுமானான்' (1-110-1) என ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரத்திற் பயின் றுளது.

'பற்றாய் நினைந்திடப்போது நெஞ்சே யிந்தப்
பாரைமுற்றும்
சுற்றாய் அலைகடல் மூடினுங்கண்டேன் புகல்நமக்கு
உற்றான் உமையவட் கன்பன் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
முற்றா மூன்மதிக் கண்ணியினான்றன மொய்கழலே''
[4-74-2]

எனத் திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருவிருத்தப்பாடல் இறைவன் திருவடி பிறவிக்கடலைக் கடத்தற்குரிய புணையாதலை அறிவுறுத்தல் காணலாம்.

இனி, 'பிறவாழி' என்பதனைப் பிற + ஆழி எனப் பிரித்து, அறவாழிக்கு வேறாகிய ஏனைப் பொருளும் இன்பமுமாகிய கடல்கள் எனக்கொண்டார் பரிமே லழகர். 'அறம் பொருள் இன்பம் என உடன் எண்ணப்

பட்ட மூன்றனுள், அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்தமையான் ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் பிறவெனப்பட்டன' என்பது பரிமேலழகர் தரும் விளக்கமாகும்.

எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்காத தலைகள், தத்தமக்கு உரிய புலன்களையுணரும் ஆற்றலில்லாத பொறிகளைப் போலப் பயன்படாதனவே என்பது.

> " கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
> தாளை வணங்காத் தலை "

என்பதனாற் கூறப்பட்டது. " எண்குணங்களாவன : தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை என இவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது" என்பர் பரிமேலழகர். இறைவனுடைய அருட்பண்புகள் எண்ணிறந்தன ஆயினும், அவற்றை எண்குணங்களுள் அடக்கிக் கூறுதல் சிவாகம மரபாகும். இறைவனுக்கு வழங்கும் 'எண்குணத்தான்' என்னும் இத்திருப்பெயர்ப் பொருளைச் சிவநெறிச் செல்வர்கள் சிறப்பாக வழங்கியுள்ளார்கள் என்பது,

> 'எட்டுக் கொலாமவர் ஈறில்பெருங்குணம்' [5-19-8]
> 'எட்டுவான் குணத்தீசன்' [5-89-8]
> 'காதல் எண்குணவன் காண்' [5-63-4]
> 'எண்குணத்தார் எண்ணுயிரவர்போலும்' (6-16-4)

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழிகளால் நன்கு புலனாகும்.

> 'எண்ணமரும் குணத்தாரும்' (2-69-1)

என்றார் ஆளுடைய பிள்ளையாரும். இத்தொடரை 'அமரும் எண்குணத்தார்' என இயைத்து 'எல்லா

வுயிர்களாலும் விரும்பிப் போற்றத்தக்க எண்குணங் களையுடைய இறைவர்' எனப்பொருள்கொள்க. 'இறை யவனை மறையவனை எண் குணத்தினனை' (7-10-3) என்றார் நம்பியாரூரரும்.

இறைவனது பொருள்சேர் புகழுரையினை நாவி னால் விரித்துக் கூறுதற்கெனச் சொல்வளம் வாய்ந்த வாயும், இறைவன் புகழ்த்திறங்களைச் சான்றோர் வாயி லாகக் கேட்டுணர்ந்து நெக்கு நெக்கு நினைந்துரு குதற்கென நேயமலிந்த நெஞ்சமும், ஞானத்திரளாய் விளங்கும் இறைவனது நற்றாளை வணங்கித் தாடலை போல் ஒன்றுதற் பொருட்டுச் சிறப்பமைந்த தலையும், மனவுணர்வுடைய மாந்தர்க்குக் கடவுளால் வழங்கப் பட்டன என்பது அருளாளராகிய சான்றோர் துணி பாகும்.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினையேனெடுங் காலமே. (5-90-7)

எனவரும் திருப்பாடல், மக்கள் பெற்றுள்ள சிறப்புடைய பொறிகளின் பயன் இவையென விளக்கி நிற்றல் காண்க.

எண்குணத்தானாகிய இறைவனது நற்றாளைத் தலை யால் வணங்கியவர்களே தலைசிறந்த நன்மக்களாவார் என்னும் இக்கருத்தினை,

கலையார் தொழுதேத்தியகாழி
தலையாற் றொழுவார் தலையாரே' [1-34-6]

'அலையார் புனல்சூடி யாகத் தொருபாக
மலையான் மகளோடு மகிழ்ந்தானுலகேத்தச்
சிலையாய் எயில் எய்தான் சிற்றம்பலந்தன்னைத்
தலையால் வணங்குவார் தலையானார்களே' (1-80-7)

எனவரும் திருப்பாடல்களில், ஆளுடைய பிள்ளையார் குறித்துள்ளார். உலகத்துப் பொருள்களைக் காணுந் தன்மையில்லாத கண்கள், ஓசை ஒலிகளைச் கேட்குந் திறம் வாய்க்காத செவிகள் முதலிய ஆற்றலிழந்த பொறிகளால் அவற்றையுடைய மக்களுக்குச் சிறிதும் பயனில்லாதவாறு போல, இறைவன் திருவடிகளை வணங்குந் தன்மை பெருத தலையினுல் அதனையுடைய மக்களுயிர்க்குச் சிறிதும் பயனில்லை எனச் சிறப்புடைய தலைமேல் வைத்துக்கூறினுர் திருவள்ளுவர். இவ்வாறு தலைமேல் வைத்துக் கூறினுராயினும், அத்தலையுடன் இயைந்த உடலுறுப்புக்கள் என்னும் இனம்பற்றி இறைவன் திருவுருவினைக் காணுதகண்களும், அப்பெருமானது புகழினைக் கூருத நாக்களும், அப்புகழுரைகளைக் கேளாத செவிகளும், அருளாளனுய முதல்வனைக் கசிந்துருகி நினையாத நெஞ்சமும், இங்ஙனமே இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடாத ஏனைய அங்கங்களும் மக்களது நல்வாழ்வுக்குப் பயன்படாதனவே என்பதும் கொள்ளப்படும். இவ்வாறு இத் திருக்குறள்கொண்டு உய்த்துணர்ந்துகொள்ளத் தகுவனவற்றை,

'ஆமாத்தூரம்மானைக்
காணுத கண்ணெல்லாங் காணுத கண்களே' [2-44-2]
'கூருத நாவெல்லாங் கூருத நாக்களே' [2-44-7]
'கேளாச் செவியெல்லாங் கேளாச் செவிகளே' [2-44-8]
'வள்ளால்கழல்பரவா வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையே' [2-44-9]
'நிச்சல் நினையாதார் நெஞ்சமும் நெஞ்சமே' [2-44-10]

எனவரும் திருப்பாடற்றொடர்களில் ஆளுடைய பிள்ளையார் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கியதிறம் உணர்ந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

கடவுளை வழிபடுதற்கென்றே அமைந்தது இம் மக்கட்பிறவி. இத்தகைய பிறவியைப் பெற்றோர் இறைவன் திருவடிகளைத் தலைதாழ்த்து இறைஞ்சிப் போற்றுதாது வாழ்வு பய

னுடையானென்று எனத் திருவள்ளுவர் எதிர்மறை முகத்தாற் கூறிய இக்கருத்தினைத் திருநாவுக்கரசர் நெஞ்சறிவுறூஉவாக அருளிய திரு அங்கமாலை என்னுந் திருப்பதிகத்திலே (4-9)

'தலையே நீ வணங்காய்'
'கண்காள் காண்மின்களோ'
'மூக்கே நீ முரலாய்'
'வாயே வாழ்த்து கண்டாய்'
'நெஞ்சே நீ நினையாய்'
'கைகாள் கூப்பித் தொழீர்'

என உடன்பாட்டு முகத்தானும்,

'பூக்கையாலட்டிப் போற்றி என்னாத இவ்
வாக்கையாற் பயனென்'
'கூறக்கண்டனுறைகோயில்
கோலக்கோபுரக் கோகரணஞ்சூழாக்
கால்களாற் பயனென்'

என எதிர்மறை முகத்தானும் விளக்கிய திறம் ஓதியுணரத் தக்கதாகும்.

காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருவது பிறவிப்பிணிப்பாதலின், அது பிறவிப் பெருங்கடல் எனப்படும். இறைவனடியாகிய புணையைப் பற்றினோர் அப்பெரிய கடலை எளிதின் நீந்துவர். திருவடியாகிய புணையின் துணையிலாதார் அப்பெருங் கடலுள் வீழ்ந்து நீந்தமாட்டாது அழுந்துவர்.

'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்'

எனவரும் திருக்குறள், இதனை அறிவுறுத்துவதாகும். உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், இறைவனடியை நினையாது

உலகியல்பையே நினைவோர்க்குப் பிறவியருவ மையும் ஆகிய இரு நிலைமையும் இக்குறளால் நியமிக்கப்பட்டன. பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பமாதலின், துன்பத்தைத் தரும் பிறவியைக் கடலாக உருவகஞ் செய்த ஆசிரியர், அதனைக் கடத்தற்கு உறுதுணையாயுதவும் இறைவனடியினைப் புணையென உருவகஞ் செய்துகொள்ளும்படி உய்த்துணரவைத்துள்ளார். துன்பத்தைத் தரும் பிறவியாகிய பெருங்கடலில் வீழ்ந்து, நீந்திக் கரைகாணமாட்டாது அல்லற்படும் ஆருயிர்களுக்கு இனிய தெப்பமாக அமைந்து ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வாகிய இன்பக்கரையிற் சேர்ப்பன, திருவையாறுடைய இறைவன் திருவடித் துணைகளே என்னும் மெய்ம்மையினை,

"துன்பக் கடலிடைத் தோணித் தொழில் பூண்ட
தொண்டர்தம்மை
இன்பக் கரைமுகந் தேற்றுந் திறத்தன மாற்றயலே
பொன்பட்டொழுகப் பொருந்தொளி செய்யுமப்
பொய்பொருந்தா
அன்பர்க் கணியன காண்க ஐயாறனடித்தலமே" (4-92-6)

எனவும்,

"இடர்க்கடலுட் சுழிக்கப்பட்டிங் கிளைக்கின்றேற் கு
அக்கரைக்கே யேறவாங்குந் தோணியை" (6-46-4)

எனவும் அப்பரடிகள் அறிவுறுத்தியுள்ளார். உயிர்கள் பிறவிக் கடலை நீந்தியேறி உய்திபெறுதற்கு, இறைவன் திருவடித் துணையன்றி வேறு பற்றுக்கோடில்லை என்பது,

"மற்றேலொரு பற்றில னெம்பெருமான்
வண்டார் குழலாள் மங்கை பங்கினனே
அற்றார் பிறவிக் கடல்நீந்தி யேறி
அடியேனுய்யப் போவதோர் சூழல் சொல்லே"
(7-3-3)

என நெல்வாயில் அரத்துறைப் பெருமானை நோக்கி நம்பியாரூரர் முறையிடும் திருப்பாடலால் நன்கு விளங்கும்.

தாம் கூறக்கருதிய அறங்களுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாய்த் திகழும் முழுமுதற் கடவுளை முதற்கண் வாழ்த்தி வணங்குதல் இன்றியமையாதென அறிவுறுத்திய திருவள்ளுவர், உயிர்களாற் காணப்படாது அருவாய்த் தத்துவங் கடந்து நிற்குந் தனிமுதற் பொருளின் அருளுருவாக விளங்கிக் கைம்மாறு கருதாது உலகிற்குப் பயன் சுரக்கும் வானத்தின் சிறப்பினை உணர்த்தும் பகுதி 'வான் சிறப்பு' என்னும் இரண்டாம் அதிகாரமாகும். மழை, இறைவன் திருவருளின் விளைவாகத் திகழுந் திறத்தை,

'மன்னுளவன் உலகிற்கொரு மழையானவன்' (1-16-6)

என ஞானசம்பந்தரும்,

'சொரிவிப்பார் மழை' (5-16-3)

என நாவுக்கரசரும்,

'கார்க்குன்ற மழையாய்ப் பொழிவானை' (7-59-3)

எனச் சுந்தரரும் இனிது விளக்கியுள்ளார்கள்.

மழை இடையறாது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்று வருதலால் அம்மழைதான் உலகத்திற்கு அமிழ்தம் என்றும், நல்ல உணவுகளை உண்டாக்கி அவற்றை நுகர்கின்றார்க்குத் தானும் உணவாய்ப் பயன்படுவது மழைநீர் என்றும் திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். அடியார்களின் ஐயம் நீங்க இக் கருத்தினை இறைவனே அறிவுறுத்தியுள்ளான் என்றதொரு குறிப்பினை,

'தூய நீரமுதாய வாறது சொல்லுகென்றுமைக் கேட்கச்
செல்லினீர்' (7-83-9)

எனவரும் திருப்பாடலில் நம்பியாரூரர் குறித்துள்ளமை இங்கு நோக்கத் தக்கதாகும்.

மழை பெய்யாதாயின் புல் முதலிய ஓரறிவுயிரும் இல்லை என்பார்,

'விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லான் மற்றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது'

என்றார் ஆசிரியர்.

பயிர்க்கு மழை இன்றியமையாதென்பதனை,

'குழைக்கும் பயிர்க்கோர் மழையே யொத்தியால்' (7-4-4)

என்ற உவமையால் விளக்குவர் நம்பியாரூரர்.

மேகம் கடல் நீரை முகந்து மழை பொழியாதாயின் அப்பெருங்கடலும் தன் வளத்திற் குறையும் என்பது,

'நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றுந் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்'

என்பதனாற் புலனும். இவ்வாறு கடலானது மேகத்தினால் முகக்கப்பெற்று மழை நீரால் மேலுங் கிளர்ந்தெழும் இயல்பினதென்பதனை,

'காரரக்குங் கடல் கிளர்ந்த காலம்' (1-65-8)

என்ற தொடரில் ஆளுடைய பிள்ளையார் குறித்துள்ளார்.

திருக்கோயில்களில், தெய்வத்தை வழிபடும் முறையில் நாள்தோறும் நிகழும் வழிபாட்டினைப் 'பூசனை' எனவும், இங்ஙனம் நிகழும் வழிபாடுகளில் சோர்வினால் வரும் தாழ்வு தீர்தற்கெனச் செய்யப்பெறும் சிறப்புடைய திருவிழாவினைச் 'சிறப்பு' எனவும் வழங்குவர் திருவள்ளுவர். கடவுளைப்போற்றி மக்களாற் செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசனையும் ஆகிய இவ்வழிபாடுகளைத்

திருவாரூர்த் திருமூலட்டானத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு வானோர்கள் அன்புடன் செய்து மகிழ்ந்தார்கள் என்பது,

" நறப்படுபூ மலர் தூபந் தீபநல்ல
நறுஞ் சாந்தங் கொண்டேத்தி நாளும் வானோர்
சிறப்போடு பூசிக்குந் திருவாரூரில்
திருமூலட்டானத்தெஞ் செல்வன் றானே" [6-30-5]

எனவரும் திருத்தாண்டகத்தாற் புலனும். இத்திருப் பாடலின் சொற்பொருளமைதியினைக் கூர்ந்து நோக்குங் கால்,

' சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு"

என்னும் திருக்குறள் நினைவுக்கு வரும். " மழை பெய்யாதாயின் இவ்வுலகில் கடவுளுக்குச் செய்யப் பெறும் சிறப்பும் பூசனையும் நிகழ்த்துதல் வானோர்க்கும் இயலாத செயலாம்" என இத் திருக்குறளுக்கு மேலும் ஒரு பொருள் விளங்கித் தோன்றுதல் காணலாம். சீர்காழிப் பதியிற் சிவபெருமானை வழிபட எண்ணிய வானோர்தலைவனாகிய இந்திரன், வழிபாட்டிற்கெனத் தான் அமைத்த நறுமலர் நந்தவனம் மழையின்றி வாடிய நிலையிற் காவிரியை வேண்டி வரவழைத்து அதன் நீரை நந்தவனத்துக்குப் பாய்ச்சி வளர்த்தான் என வழங்கும் கந்தபுராண வரலாறு, மழையில்லை யானால் மக்களேயன்றி இவ்வுலகில் வந்து இறைவனை வழிபட்டு உய்தி பெற விரும்பும் வானோரும் சிறப்பும் பூசனையும் செய்ய வழியின்றி வருந்துவர் என்பதனை வற்புறுத்துவதாகும். இவ்வுலகில் மழையின்மை மாநிலத்தாராய மக்கள் வாழ்க்கைக்குத் தடை விளைப்பதோடன்றி, இங்கு வந்து வானோர் நடத்தும் பூசனை முதலியவற்றுக்கும் தடை விளைப்பதாகும் என்பார், 'வானோர்க்கும் செல்லாது' என்றார். ஈண்டுச்

'செல்லுதல்' என்பது, 'செல்லும் வாய்' (குறள்-673) என்புழிப்போல, முடிதல் நிறைவேறுதல் என்ற பொருளில் ஆளப்பெற்றதாகும். மழையின்றி வானோர்க்கும் முடியாதெனவே, ஏனை மக்களுக்கு இயலாமை தானே பெறப்படும்.

இறைவனது திருவருள் நீர்மையை யுணர்ந்து, அவனருளாலே ஐம்புலன்களையும் வென்று, வேண்டுதல் வேண்டாமையின்றி வாழும் அறவோர், 'நீத்தார்' எனப் போற்றப்பெறுவர். பற்றற்ற பெரியோர்களாய அவர்களது பெருமையினை விரித்துரைப்பது 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் மூன்றும் அதிகாரம். திண்ணிய அறிவென்னும் அங்குசத்தால் ஐம்பொறிகளாகிய யானை ஐந்தினையும் அவை விரும்பிய புலங்கள்மேற் செல்லாதபடி அடக்கியாளும் பெரியோன், பிறப்பிறப்பின் நீங்கி எல்லா நிலத்திற்கும் மேலாகிய வீட்டினையடைதல் உறுதியாதலின், அந் நிலத்திற்கு வித்தாவன் என்பது,

'உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து"

என வரும் குறளால் உணர்த்தப்பட்டது இதன்கண் ஐம்புலன்களை அடக்குதற்குச் சாதனமாகிய நல்லறிவினை அங்குசமாக உருவகஞ் செய்ததற்கேற்ப, அவ்வங்குசத்தால் அடக்கத்தகும் பொறிகள் ஐந்தினையும் ஐந்து களிறும் என உருவகித்துரைக்காமல் ஓரைந்தும் எனப் பொதுப்படக் கூறினமையால், இச்செய்யுள் ஏகதேச உருவகம் என்பர்.

திருக்கேதாரத்தின் சிறப்பினை உணர்த்தப்போந்த திருஞானசம்பந்தர், அங்கே ஐம்புலனடக்கிய அறவோராகிய சிவனடியார்கள், கேதாரப் பெருமானைப் பேரன்புடன் வழிபடுந்திறத்தினை,

"தொண்டரஞ்சு களிறும் மடக்கிச் சுரும்பார்மலர்
இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்யுமிட மென்பரால்
வண்டுபாட மயிலால மான்கன்று துள்ளவரிக்
கெண்டை பாயச் சுனைநீல மொட்டலருங் கேதாரமே"
[2–114–1]

எனவரும் திருப்பாடலில் விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார். உயிர்களது உள்ளத்தை நல்வழியிற் செல்லவொட்டாது அலைக்கழித்து வருத்தும் ஐம்பொறிகளாகிய களிறுகளை அறிவாகிய தோட்டியினால் (அங்குசத்தால்) அடக்கும் உபாயமறிந்து அடக்கியாளும் அருளாளராகிய மெய்யடியார்கள் திருவுளக் கருத்திலே என்றும் நீங்காது எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனது சிறப்பியல்பினை,

'வருத்தின களிறுதன்னை வருத்துமா வருத்த வல்லார்
கருத்தினில் இருப்பர் போலுங் கடவூர் வீரட்டனாரே'

எனவரும் தொடரால் திருநாவுக்கரசர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். திருவள்ளுவர் 'ஓரைந்தும்' எனக் குறித்த பொறிகள் ஐந்தினையும் ஐந்து களிறுகளாக உருவகஞ் செய்தும், அவர் வெளிப்படையாக உருவகித்துக் காட்டிய உரன் என்னுந் தோட்டியினைக் குறிப்பாக உணரவைத்தும், ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அப்பரடிகளும் இத் திருக்குறட் பொருளை யெடுத்தாண்ட நயம் உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும். ஐம்புலன்களை வென்ற அறவோராகிய நீத்தார் பெருமையினை,

'ஐந்து புலன்களைக் கட்டவர் போற்ற அந்தண்
புகலிநிலாவிய புண்ணியனே' [1–4–8]
'புலன்கள் தமை வென்றார் புகழவர்'
'புலந்தாங்கி ஐம்புலனுஞ் செற்றார் வாழும் பூம்புகலி'
[1–16–8]

எனவரும் திருஞானசம்பந்தர் வாய்மொழிகள் இனிது விளக்குவனவாம். இங்ஙனம் புலன்களை வென்ற பெரி

யோர்களுக்கு இறைவன் அணியனாய் உடனின்று அருள்புரிய, அவர்கள் 'வரனென்றும் வைப்பு' எனப் படும் சிவனுலகிற் பெறுதற்குரிய பேரின்ப அநுபவத்தை இவ்வுலக வாழ்விலேயே பெற்று மகிழும் சிறப்பினை,

'அஞ்சும் வென்றவர்க்கு அணியார்' (2-94-4)

எனவும்,

'பொறிப்புலன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை
நெறிப்படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையுள்
அறிபபுறும் அமுதாயவன் ஏகம்பம்
குறிப்பினாற் சென்று கூடித் தொழுதுமே'

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களால் நன்குணரலாம்.

ஐம்பெரும் பூதங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய் அவற்றின் நுண்ணுருக்களாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும் 'சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்' என எண்ணினார் திருவள்ளுவர், அவர் எண்ணிய முறையே,

'உன்னுருவிற் சுவையொளி யூறோசை நாற்றத்
துறுப்பினது குறிப்பாகும் ஐவீர்' [6–27–4]

எனத் திருநாவுக்கரசடிகள் எண்ணியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

சொல்வோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் நன்மை விளைக்கும் இனிய சொற்கள் உளவாயிருக்க, அவற்றைக் கூறாது, தீமை தரும் கடுஞ்சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், இனிய சுவையுடைய கனிகள் தம்பால் உளவாயிருக்க அவற்றை நுகராது நச்சுக்காயினை நுகர்வதனையொத்துத் தீமை பயக்கும் என்பார்,

'இனிய வுளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று'

என்றார் தெய்வப்புலவர். தனக்கும் பிறர்க்கும் இனிமை விளைக்கும் நற்செயல்கள் பல இருக்க அவற்றை மேற்கொள்ளாமல், தீமையே தரும் செயல்களை மேற்கொண்டு வருந்தும் அறிவிலார் இயல்பினைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தது, 'கனியிருக்கக் காய் கவர்தல்' என்னும் இப்பழமொழியாகும். மருள் நீக்கியாராகிய திருநாவுக்கரசர், தம் வாழ்நாளிற் பெரும்பகுதியைப் புறச்சமயச் சூழலிற்புக்கு வீணே கழித்தமையினைக் கருதிக் கையற்றுப்பாடிய பழமொழித் திருப்பதிகத்தில்,

'மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான்
தாள்தொழாதே
உய்யலாம் என்றெண்ணி உறிதூக்கி யுழி தந்தென்
உள்ளம் விட்டுக்
கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலும்
ஆரூரரைக்
கையினாற் றொழாதொழிந்தே கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த
கள்வனேனே' [4-5-1]

எனவரும் திருப்பாடலில் இப்பழமொழியை எடுத்தாண்டுள்ளமை காணலாம்.

அருளுடையாராகிய செல்வர்கள், தம்பாலுள்ள செல்வத்தை வறியவர்களுக்குக் கொடுத்து, அதனால் அவர்கள் எய்தும் இன்பத்தினைக்கண்டு தாமும் மகிழ்வர். இவ்வாறு கொடைத்திறத்தால் அடையும் இன்பத்தினை 'ஈத்துவக்கும் இன்பம்' என்பர். 'தம்பாலுள்ள பொருளைத் தாமும் நுகராது பிறர்க்கும் வழங்காது இறுகச் சேர்த்துவைத்து இழந்துபோகும் வன்கண்மையுடையோர், தம்மிடத்திலுள்ள பொருளை வறியோர்க்குக் கொடுத்து அதனால் அவர்களடையும் இன்பத்

தினைக் கண்டு தாமும் மகிழும் இன்பச் சுவையினை அறிய மாட்டார்களோ? அறிந்தால் இங்ஙனம் வன்கணாளராக இருக்கமாட்டார்களே' என அவரது பேதைமையை நினைந்து இரங்குவதாக அமைந்தது,

" ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணவர் "

என்ற திருக்குறளாகும். இறைவன் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய திருத்தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவாக்கூரில் வாழும் அருளாளர்களாகிய அந்தணர்களது வள்ளன்மையினை நேரிற்கண்டு மகிழ்ந்த ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

" இன்மையாற் சென்றிரந்தார்க் கில்லையென்றே
தீத்துவக்குந்
தன்மையார் ஆக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே"
[2-46-6]

என அன்னோரது ஈகைச் சிறப்பினைப் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார்.

மக்கள், நில எல்லைக்கண்ணே வாழும் நிலையில் நீண்ட புகழைத் தரும் நற்செயல்களைச் செய்வாராயின், தேவருலகம், தன்கண்வாழும் தேவர்களினும் இவர்களையே முதற்கண்வைத்துப் போற்றும் என்பார்,

' நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றிற் புலவரைப்
போற்றாது புத்தே ளுலகு '

என்றார் தெய்வப்புலவர். புலவர் பாடும் புகழுடையோர், புகழுடம்பால் இவ்வுலகும் புத்தேளுடம்பால் அவ்வுலகும் ஒருங்கேபெறும் வித்தகராதலின், அன்னோர் புத்தேளிராகிய தேவர்களினும் முன்வைத்துப் போற்றப்பெறும் சிறப்புடையவராவர் என்பதாம். நில எல்லைக்கண்ணே அடங்கிவாழும் மக்கள் செய்யும்

புகழானது அவர்வாழும் நில எல்லையைக் கடந்தும் நீண்டு பரவும் பெருமையுடையது என்பார், 'நிலவரை நீள்புகழ்' என்றார் ஆசிரியர். எனவே புகழானது, தன்னைத் தோற்றுவித்தார்க்கு நிலைக்களமாய் விளங்கும் நிலவெல்லையைக் கடந்தும் நீண்டுயர்ந்து பரவும் பெருமையுடையதென்பது பெறப்படும். புகழ் ஞாலத்தினும் மாணப்பெரிது எனத் திருவள்ளுவர் கூறிய இக் கருத்தினை "மண்தேய்த்த புகழினான்" என்ற தொடரில் இளங்கோவடிகளும் குறித்துள்ளமை காணலாம். "மண் தேய்த்த புகழ்-பூமி சிறுகும்படி வளர்ந்த புகழ்" என்பர் அரும்பத உரையாசிரியர். "மண் தேய்த்த" என்றார், புகழ்வளரப் பூமிசிறுகலான்; 'மண் இடத்திற் சிறிது' என்றார் வள்ளுவனாரும்' என்பது இத்தொடர்க்கு அடியார்க்கு நல்லார் தரும் விளக்கமாகும். 'மண் இடத்திற் சிறிது என்றார் வள்ளுவனாரும்' என அடியார்க்கு நல்லார் சுட்டிய கருத்து, புகழ் என்னும் அதிகாரத்தில் வந்துள்ள 'நிலவரை நீள் புகழாற்றின்' எனவரும் இத்திருக்குறளில் அமைந்திருத்தல் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கதாகும். 'தான் உண்டாதற்கு விளைநிலமாகிய நிலத்தின் எல்லையைக் கடந்தும் நீண்டு வளர்ந்து பரவி அதனை அகத்திட்டுக் கொள்ளும் தன்மையது புகழ்' என்பது புலப்படுத்துவார் 'நிலவரை நீள் புகழ்' என்றாராதலின், அத்தகைய புகழை நோக்க நிலமாகிய 'மண் இடத்திற் சிறிது' என்றாராயிற்று. இங்ஙனம் வையத்தைச் சூழ்ந்து அதனை அகத்திட்டுக் கொள்ளும் பெருமை வாய்ந்தது புகழ் என்பதனை ஆசிரியர் 'சுழலும் இசை' (திருக்குறள் 777) என்ற தொடராற் பின்னரும் குறிப்பிடுதல் காணலாம். "சுழலும் இசை-வையத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் புகழ். வையத்தைச் சூழும் எனவே அதன் பெருமை பெற்றும். சூழ்தல் அ[illegible]

பரிமேலழகர் தரும் விளக்கம் இங்கு நோக்கத்தக்க தாகும். இங்ஙனம் உலகத்தைச் சூழ்ந்து பரவும் புகழின் விரிவினை நோக்கும்பொழுது அதற்கு நிலைக்களமாகிய பூமியின் எல்லை மிகச் சுருங்கித் தோன்றுதல் புலனும். இந்நிலையில் 'மண் இடத்திற் சிறிது' என்னும் வள்ளுவனார் கருத்தும் உய்த்துணரப்படும்.

'புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்
பழியெனின் உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்'

(புறம்—)

என்னும் சான்றோர் கூற்று, உயிரினைவிடப் புகழே பெருமைவாய்ந்தது என்னும் உண்மையினை வற்புறுத்தல் காணலாம்.

நம்பியாரூரர் அருளிய திருப்பதிகமாகிய தமிழ் மாலையினைப் பாடும் நற்பணி பூண்ட அன்புடைத் தொண்டர்கள் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகினும் நீண்டு பரவிய பெரும் புகழைப் பெறுவார்கள் எனப் பயன் கூறுவதாக அமைந்தது,

'ஆருரன தமிழ்மாலைகள் பாடும் அடித்தொண்டர்
நீரூர்தரு நிலனோடுயர் புகழாகுவர் தாமே' (1-71-10)

எனவரும் திருக்கடைக்காப்புத் தொடராகும். இதன் கண் 'நீரூர்தரு நிலனோடு உயர் புகழாகுவர்' என்ற பகுதி, மேற்காட்டிய 'நிலவரை நீள்புகழ்' என்னும் திருக்குறள் தொடரின் விளக்கமாக அமைந்துள்ளமை காண்க.

உயிரை உடம்பினின்று பிரிக்கும் தெய்வ ஆற்றலைக் கூற்றம் என்பர். உயிரையும் உடம்பையும் வெவ்வேறு கூறுகப் பிரித்தலால் கூற்றம் என்பது காரணப் பெயர். இத்தகைய கூற்றத்தை விலக்கி உய்தல் என்பது, ஒருவராலும் இயலாத செயல் என்பதனை மாற்றருங்

கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்' என்ற தொடரில் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார். 'குறியில் வழுவாக் கொடுங்கூற்று' (7-93-10) என்றார் நம்பியாரூரரும். தவஞ்செய்யும் நற்சார்பிற் பழகி மெய்யுணர்வு பெற்ற தவச்செல்வர்கள், பொறிவழி போகாமல் தம் மனத்தை அடக்கியாளும் நோன்பின் ஆற்றலால், மாற்றருங் கூற்றத்தையும் வென்று இறவா நிலைபெற்று விளங்குவர் என்பது,

'கூற்றங் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு'

எனவரும் திருக்குறளால் உணர்த்தப்பட்டது. 'மாற்றருங் கூற்றம்' என்னும் தொல்காப்பியத் தொடர்ப் பொருளைக் 'கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும்' என்ற தொடரில் எதிர்மறையும்மையால் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தினார் திருவள்ளுவர். ஈண்டுக் குதித்தல் என்பது, தாண்டிக் கடத்தல் - தப்பி உய்தல் என்னும் பொருளது. மாற்றுதற்கரிய கூற்றுவனையும் விலக்கும் ஆற்றல் பெற்ற பெருந்தவச் செல்வர்களாகிய சிவனடியார்களின் சிறப்பினை,

'மதிய மொய்த்தகதிர் போலொளிம்மணற் கானல்வாய்ப்
புதிய முத்தந்திகழ் பாதிரிப்புலியூரெனும்
பதியில் வைக்கப்படும் எந்தைதன் பழந்தொண்டர்கள்
குதியுங் கொள்வர் விதியுஞ் செய்வர் குழகாகவே'

[1-121-6]

எனவரும் திருப்பாடலில் விரித்துரைப்பர் திருஞான சம்பந்தர். இத்திருப்பாடல் 'கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும்' என்னுந் தொடரின் சொற்பொருளை எடுத்தாண்டிருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

தவஞ்செய்வார்க்குத் தலைமயிரை மழித்தலும் சடையாக வளர்த்தலுமாகிய புறவேடங்களால் மட்

டும் பயனில்லை; உயர்ந்தோர் தவநிலைக்குப் பொருந்தாதன என விலக்கிய பழியுடைய செயல்களைக் கடிந்து ஒதுக்குதலே இன்றியமையாதது என அறிவுறுத்துவது.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்'

என்னுந் திருக்குறளாகும் தெய்வம் உண்டு என்னுந் தெளிவின்றித் தலைமயிரை மழித்தலும் பறித்தலுமாகிய புறவேடங்களால் மட்டும் நோன்புடையார் போன்றொழுகும் சிலரது ஒழுகலாற்றின் பயனற்ற தன்மையினை,

'மண்ணுதல் பறித்தலு மாயமவை
எண்ணியகால் அவை இன்பமல்ல' [I-111-10]

எனவரும் திருப்பாடலில் ஆளுடையபிள்ளையார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் மனத்தின்கண் மாசுடையராய் வெறும் புறவேடமே கொண்டுள்ள கூடாவொழுக்கினராய விரதிகள் சிலரைப்பற்றி,

''தன்னிலாசறு சித்தமுமின்றித் தவமுயன் றவமாயினபேசிப்
பின்னலார்சடை கட்டியென்பணிந்தாற்பெரிது
நீந்துவதரிது''

என நம்பியாரூரர் கூறும் குறிப்பு, 'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா' என்னும் திருக்குறட் கருத்தை வலியுறுத்துவதாகும்.

ஒருவர்க்கு உடம்பு அழுக்கு நீங்கித் தூய்மையடைதல் நீராலே யுளதாவது. அதுபோல மனமாசு நீங்கி உள்ளம் தூய்மையடைதல் வாய்மையாலே யுளதாவது என்பார்,

'புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகத்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப்படும்'

என்றார் பொய்யில் புலவர். உடம்பு தூய்மையடை தற்கு நீர் இன்றியமையாதவாறு போல, மனம் தூய்மையடைதற்கு வாய்மையாகிய ஒழுக்கம் இன்றி யமையாதது என்பது கருத்து. இக்கருத்தினை,

'காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலா நிறையநீரமைய ஆட்டிப்
பூசனையீசனார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே' [3-76-4]

எனவரும் திருப்பாடலில், 'வாய்மையே தூய்மை யாக' என உடன்பாட்டு முகத்தானும், 'வாய்மை யால் தூயேனல்லேன்' (4-54-7) என எதிர்மறை முகத்தானும் அப்பரடிகள் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

ஒருவர் பிறர்க்குத் துன்பம் விளைக்கும் தீமைகளை முற்பகலிலே செய்வாராயின், அத்தகைய துன்பங்கள் பிறர் செய்யாமலே பிற்பகலிலேயே அவரைச்சார்ந்து வருத்தும் என்பார்,

'பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்'

என்றார் திருவள்ளுவர். இங்கே முற்பகல், பிற்பகல் என்பன ஒருநாளின் முற்கூறாகிய காலையையும் பிற்கூறாகிய மாலையையும் உணர்த்துவதோடு முற் பிறப்பு, இப்பிறப்பு முற்கணம் பிற்கணம் என்ற பொருள் களையும் தந்து நின்றன. இத்திருக்குறட்பொருளை,

"முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகற் காண்குறூஉம் பெற்றியகாண்"

எனக் கண்ணகியார் கூற்றில் வைத்து இளங்கோவடி கள் எடுத்தாண்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். கொலை, கொள்ளை முதலிய அளவின்மிக்க தீவினை

களைச் செய்தோர் அடுத்தபிறப்பிலன்றி இப்பிறப்பி லேயே அத்தீவினைப்பயனை அடைந்து துன்புறுவர் என்றும் இக்கருத்தினை,

"குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த
களவெலாஞ்
செற்றொருவரைச் செய்ததீமைகள் இம்மையேவரும்
திண்ணமே" (7-85-4)

என நம்பியாரூரர் அறிவுறுத்தியுள்ளமை இங்கு நினைக்கத் தக்கதாகும்.

'ஒருவன் நேற்று உளனாயினான், அவனே இன்று இல்லையாயினான்' என்று வருந்துமளவுக்கு நிலையாமையை இயல்பாகப் பெற்றது இவ்வுலகம் என்பார்,

"நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு"

என்றார் திருவள்ளுவர். இதனால், இன்று எல்லாச் சிறப்புக்களோடும் கூடி வாழ்பவர் நாளை இறந்தொழிதலும் இயல்பே என்னும் உண்மை இனிது புலனாதல் காணலாம். இதனை அறிவுறுத்தும் முறையில் 'இன்றுளார் நாளையில்லை' என்றதொரு பழமொழி நிலைபெற்று வழங்குவதாயிற்று.

இதனை,

'இன்றுளார் நாளையில்லை யெனும்பொருள்
ஒன்றும் ஓராதுழிதரும் ஊமர்காள்
அன்றுஇவ் வையகம் ஏத்த விடமுண்ட
கன்றாப்பூர் காட்டுப்பள்ளிகண் டுய்ம்மினே' (5-84-9)

எனவும்,

"இன்றுளேன் நாளையில்லேன் என்செய்வான்
தோன்றினேனே" (4-78-1)

எனவும் திருநாவுக்கரசர் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

உடம்பிற்கும் உயிர்க்கும் இடையே யமைந்த தொடர்பு, பறவையின் கூட்டிற்கும் அதனுளிருந்து பறந்து செல்லும் பறவைக்கும் அமைந்த சிறிது காலத் தொடர்பேயன்றி நிலைபெற்ற தொடர்பாகாது என்பார்,

‘ குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு ’

என்றார் ஆசிரியர். இதன்கண் ‘குடம்பை’ என்ற சொல்லுக்கு முட்டை எனப் பொருள்கொண்டு, ‘முன் தனியாத முட்டை தனித்துக் கிடப்ப, அதனுள்ளிருந்த புள்ளுப் பருவம் வந்துழிப் பறந்துபோன தன்மைத்து ; உடம்பிற்கும் உயிர்க்கும் உளதாய நட்பு’ என உரை வரைந்தார் பரிமேலழகர். கருவும் தானும் ஒன்றாய்ப் பிறந்து வேறுந்துணையும் அதற்கு ஆதாரமாய் நிற்பது முட்டையாதலால் அதனை உடம்பிற்கு உவமையாகவும், அம்முட்டையுள் வேற்றுமையின்றி நின்றே பின் புகாமற் பறந்து போதலின் புள் உயிர்க்கு உவமையாகவும் கொள்ளப்பட்டன. இங்கு ‘நட்பு’ என்றது குறிப்பு மொழியாய் நட்பின்றிப் போதலை யுணர்த்தி நின்றது. அறிவாய் அருவாய் நிலையுடையதாய் நின்ற உயிரும், அறிவில்லாததாய் உருவாய் அழியக்கூடியதாய உடம்பும் தம்முள் நட்புடையன அல்ல என இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் கூறிய விளக்கம் சிறப்புடையதாகும்

எனினும் இங்கு வழங்கிய குடம்பை என்ற சொல்லுக்கு முன்னுள்ளோர் ‘கூடு’ எனவே பொருள் கொண்டுள்ளார்கள். “இனிக் குடம்பை என்பதற்குக் கூடென்றுரைப்பாருமுளர். அது புள்ளுடன் தோன்றாமையானும் அதன்கண் மீண்டு புகுதலுடைமையானும் உடம்பிற்கு உவமையாகாமையறிக” என மறுப்பர் பரிமேலழகர். உவமையென்பது ஒருபுடையொப்புமையே யாதலானும், ஈண்டுக் கூடு என்றது பறவைகள் முட்டையிடுதற் பொருட்டு அமைத்துக்கொண்ட

'ஈனில்' என்னும் கூட்டினையே யாதலான் அக் கூட்டினகத்தே முட்டையிலிருந்து வெளிப்பட்ட குஞ்சு மீண் அதனுட் புகவேண்டும் என்னும் இன்றியமையாமை இல்லையாதலானும் குடம்பை என்பதற்குக் கூடு எனப் பொருளுரைத்தல் தவறுகாதென்றே கொள்ளவேண்டியுளது.

'கூட்டை விட்டுயிர் போவதன் முன்னமே
காட்டுப் பள்ளியு ளான்கழல் சேர்மினே' (5-84-2)

எனத் திருநாவுக்கரசர் உடம்பினைக் கூடாகக் குறித்தது, இத்திருக்குறட்பொருளை நினைவுபடுத்துதல் காணலாம்.

உறங்குதலும் விழித்தலும் உயிர்கட்கு இயல்பாய்க் கடிதின் மாறி மாறி வருகின்றமைபோன்று, இறப்பும் பிறப்பும் விரைவில் மாறிமாறி வரும் என்பது,

'உறங்குவது போலும் சாக்காடு. உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு'

என்பதனுல் அறிவுறுத்தப்பட்டது. இதனை,
'உறங்கி விழித்தா லொக்கும் இப்பிறவி' (7-3-4)

என்ற தொடரில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் எடுத்துக் காட்டிய திறம் நினைந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

உடம்பாகிய மனையினுள் ஐம்பொறிகளோடு உடனாய் ஒதுக்குக் குடியிருந்து அவற்றால் துன்புறுத்தப்பட்டு இவ்வாறே பிறவிகள் தோறும் பல வேறுடம்புகளிற் புகுந்து ஒன்றினும் நிலைத்து நில்லாது அல்லற்படும் உயிர்க்கு, என்றும் தனக்கேயுரியதாக நிலையாகத் தங்குதற்கென்று ஒரு தனிவீடு இன்னும் அமையவில்லையே என்று, இங்ஙனம் யாக்கை நிலையாமையினை எண்ணி வருந்துவதாக அமைந்தது,

'புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு'

என்ற திருக்குறளாகும். துச்சிலிருத்தல்-ஒதுக்குக் குடியிருத்தல்.

'தாயுநீயே தந்தை நீயே சங்கரனே யடியேன்
ஆயுநின்பா அன்பு செய்வான் ஆதரிக்கின்ற துள்ளம்
ஆயமாய காயந் தன்னுள் ஐவர்நின் றொன்ற லொட்டார்
மாயமேயென் றஞ்சுகின்றேன் வலிவலமேயவனே'
(1-50-7)

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

'முப்பதும் முப்பத்தாறும் முப்பதும் இடுகுரம்பை
அப்பர்போல் ஐவர்வந்து அதுதரு கிதுவிடென்று
ஒப்பவே நலியலுற்றால் உய்யுமாறறிய மாட்டேன்
செப்பமே திகழுமேனித் திருப்புக லூரனீரே' (4-54-3)

'சாற்றுவர் ஐவர்வந்து சந்தித்த குடிமை வேண்டிக்
காற்றுவர் கனலப்பேசிக் கண்செவி மூக்கு வாயுள்
ஆற்றுவர் அலந்து போனேன் ஆதியை யறிவொன்
றின்றிக்
கூற்றுவர் வாயிற்பட்டேன் கோவல் வீரட்டனீரே'
(4-69-4)

'காச்செய்த காயந்தன்னுள் நித்தலும் ஐவர்வந்து
கோச்செய்து குமைக்க வாற்றேன் கோவல்
வீரட்டனீரே' (4-69-6)

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,

'சொல்லிடில் எல்லையில்லை சுவையிலாப் பேதை வாழ்வு
நல்லதோர் கூரைபுக்கு நலமிக அறிந்தேனல்லேன்'
(7-8-4)

'நரம்பினோ டெலும்புகூட்டி நசையினோ டிசைவொன்
றில்லாக்
குரம்பைவாய்க் குடியிருந்து குலத்தினல் வாழமாட்டேன்'
(7-8-6)

'உதிரநீரிறைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலக்குக்கைம்மேல்
வருவதோர் மாயக்கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு
வேண்டேன்'
(7-8-8)

'பொய்த்தன்மைத்தாய மாயப் போர்வையை மெய்யென்
றெண்ணும்
வித்தகத்தாய வாழ்வு வேண்டி நான் விரும்பகில்லேன்'
(7-8-9)

என நம்பியாரூரரும் உயிர்கட்கு நிலையாகத் தங்கும் உடம்பில்லை என்பதனையும் உயிர் துச்சிலிருக்கும் இழிவினையும் எடுத்துரைக்கும் பகுதிகள் உள்ளத்தை யுருக்குவனவாம். 'உடம்பொடு நின்ற உயிருமில்லை, மடங்கலுண்மை மாயமோ அன்றே (புறம் 363) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தகுவதாகும்.

எல்லாப் பொருட்கும் பற்றாய் நின்றே தான் ஒன்றினையும் சார்பாகக் கொள்ளாத தனிமுதல்வன் இறைவன் ஆதலின், அவனைப் 'பற்றற்றான்' என்றும், அவன் அருளிய ஒழுக்க நெறியினை மனத்தாற் பற்றி நிற்பாருக்கு அநாதியே தொடர்ந்துவரும் உடம்பிற் பற்று தானேவிட்டு நீங்கும என்றும் அறிவுறுத்துவது,

'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு'

எனவரும் திருக்குறளாகும்.

'செற்றமில் சீரானைத் திருவாப்ப னூரானைப்
பற்றும் மனமுடையார் வினைப்பற்றறுப்பாரே' [1-81-1]

'பற்றுவர் ஈசன் பொற்பாதங்களே' [1-113-10]

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

'வெப்பத்தின் மனமாசு விளக்கிய
செப்பத்தாற் சிவனென்பவர் தீவினை
ஒப்பத் தீர்த்திடும் ஒண்கழ லாற்கல்ல
தெப்பற்றும் மிலன் எந்தைபிரானிரே' [5-96-7]

'கைப்பற்றித் திருமால் பிரமன்னுனை
எப்பற்றி யறிதற் கரியாயருள்
அப்பற்றல்லது மற்றடி நாயினேன்
எப்பற்றும் மிலன் எந்தை பிரானிரே' [5-96-9]

'அருந்துணையை யடியார் தம் அல்லல்தீர்க்கும்
அருமருந்தை யகன் ஞாலத் தகத்துட்டோன்றி
வருந்துணையுஞ் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு
வான்புலன்கள் அகத்தடக்கி மடவாரோடும்
பொருந்தணைமேல் வரும்பயனைப் போகமாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்க் கென்றும்
பெருந்துணையைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' [6-1-5]

'துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ' [6-95-1]

என ஆளுடைய அரசும்,

'மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி நின் திருப்பாதமே
மனம் பாவித்தேன்' [7-48-1]

'மற்றொரு துணையினி மறுமைக்குங் காணேன்
வருந்தலுற்றேன் மறவாவரம் பெற்றேன்
சுற்றிய சுற்றமும் துணையென்று கருதேன்
துணையென்று நான் தொழப்பட்ட வொண்சுடரை'
[7-58-2]

'பற்றினர்க் கென்றும் பற்றவன் தன்னை' [7-61-2]

'புற்றுடரவா புக்கொளியூ ரவிநாசியே
பற்றாக வாழ்வேன் பசுபதியே பரமேட்டியே' [7-92-1]

என ஆளுடையநம்பியும் பற்றுவிடுதற்குப் பற்றற்றான் பற்றே சார்பென்பதனை இனிது புலப்படுத்தியுள்ளமை அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

மயக்கத்தின் நீங்கிக் குற்றமற்ற தூய மெய்யுணர்வுடையராயினார்க்கு அம்மெய்யுணர்வு உயிரோடொற்றித்து நின்ற உள்ளத்திருள் நீங்க ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வினை நல்கும் என்பது,

' இருள்நீங்கி யின்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு '

என்பதனாற்புலனும். இருள் நீக்கத்துக்கு இறைவன் திருவருளால் மருள்நீங்கப்பெறும் மாசறுகாட்சியே காரணமாம் என்பதனை,

' மறப்படுமென் சிந்தை மருள் நீக்கினான் காண் •
வானவரும் அறியாத நெறிதந்தான் காண் '
[6-30-5]

எனவும்,

' இருளாய வுள்ளத்தின் இருளை நீக்கி
இடர்பாவங் கெடுத்தேழையேனை யுய்யத்
தெருளாத சிந்தைதனைத் தெருட்டித் தன்போற்
சிவலோக நெறியறியச் சிந்தைதந்த அருளானை '

எனவும்,

' பொன்னுள்ளத் திரள் புன்சடையின்புறம்
மின்னுள்ளத்திரள் வெண்பிறை யாயிறை
நின்னுள்ளத்தருள் கொண்டிருள் நீங்குதல்
என்னுள்ளத்துள தெந்தை பிரானிரே '

எனவும் வரும் அப்பரடிகள் வாய்மொழிகளால் இனிதுணரலாம்.

• திருநாவுக்கரசருடைய இளம் பருவத்தில் அவர்க்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் மருணீக்கியார் எனச் சேக்கிழாரடிகள் கூறியதற்கு இத்தொடர் ஆதாரமாதல் காணலாம்.

திருக்குறளில் முப்பத்தாறும் அதிகாரமாக அமைந்தது, மெய்யுணர்வு என்னும் அதிகாரமாகும். மெய்யுணர்வாவது "பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையான் உணர்தல். இதனை வடநூலார் தத்துவ ஞானம் என்ப. இதுவும் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றியவழி உளதாவது" என்பர் பரிமேலழகர். உளதோ இலதோ என்னும் ஐயத்தினின்றும் நீங்கி, மெய்ப் பொருளாகிய தெய்வம் ஒன்று உண்டு எனத் தெளிந்து மெய்யுணர்ந்தார்க்கு எய்தி நின்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையினும் இனி எய்தத் தருவதாகிய வீட்டுலகம் மிகவும் அணுகிய தன்மைத்து என்பார்,

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து'

என்றார் தெய்வப் புலவர்.

"ஐயமாவது பல தலையாய உணர்வு. அஃதாவது மறுபிறப்பும் இருவினைப் பயனும் கடவுளும் உளவோ இலவோ என ஒன்றிற் றுணிவு பிறவாது நிற்றல்; பேய்த்தேரோ புனலோ, கயிறோ அரவோ எனத் துணியாது நிற்றலும் அது. ஒருவாற்றாற் பிறர் மதங்களைந்து தம் மதம் நிறுத்தல் எல்லாச் சமய நூல்கட்கும் இயல்பாகலின், அவை கூறுகின்ற பொருள்களுள் யாது மெய் என நிகழும் ஐயத்தினை யோகமுதிர்ச்சியுடையார் தம் அனுபவத்தான் நீக்கி மெய்யுணர்வராகலின், அவரை 'ஐயத்தின் நீக்கித் தெளிந்தார்' என்றும், அவர்க்கு அவ்வனுபவ வுணர்வு அடிப்பட்டு வர வரப் பண்டை உலகியலுணர்வு தூர்ந்து வருமாகலின், அதனைப் பயன் மேலிட்டு 'வையத்தின் வானம் நணிய துடைத்து' என்றும் கூறினார்; கூறவே ஐயவுணர்வும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதல் கூறப்பட்டது"

என இத் திருக்குறட்குப் பரிமேலழகர் விளக்க வுரை வரைந்துள்ளார். அவர் குறித்த ஐயங்கள் பல வற்றுள் 'மறு பிறப்பும் இருவினைப் பயனும் உளவோ இல்லவோ' என்னும் ஐயத்தின் நீங்கி அவையுண் டெனத் தெளிந்தார்க்கும் 'கடவுள் உண்டோ இல்லையோ' என்றதொரு ஐயம் மட்டும் நீங்காதிருக்கு மாயின், முன்னைய ஐயங்களின் நீங்கித் தெளிந்தமை யாற் சிறிதும் பயனின்றாம். ஆகவே மக்களுக்கு ஒருதலை யாக நீங்கத்தக்க ஐயம், 'கடவுள் உண்டோ இல்லையோ' என்ற ஒன்றேயாகும். இத்தகைய ஐயத் தின் நீங்கித் 'தெய்வம் உண்டு' எனத் தெளிதலும் அங்ஙனந் தெளிந்த மெய்யுணர்வுடைய சான்றோரைப் போற்றி வழிபட்டு அவர்கள் அறிவுறுத்த நன்னெறி யில் ஒழுகுதலும் வேண்டும் என்பதனை,

'தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்'

எனவரும் தொடரால் இளங்கோவடிகள் அறிவுறுத்தி யுள்ளார்.

மறு பிறப்பும் இருவினைப் பயனும் உண்டெனத் தெளிந்து எவ்வுயிர்க்கும் இரக்கமுடையராய் அரு ளொழுக்கம் மேற்கொண்ட சமண் சமயச் சான்றோரும் தெய்வமென்பதொன்று உண்டோ இல்லையோ என ஒன்றில் துணிவுபெறாது ஐயுறும் நிலையிலேயே அமைந் தனர் என்பதனை,

'ஐயுறும் அமணரும்' (1-128-36)

எனவும்,

'தெற்றென்று தெய்வந்தெளியார்' (3-54-11)

எனவும் வரும் தொடர்களால் திருஞானசம்பந்தர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய ஐயங்களி னின்றும் நீங்கித் தெய்வமெய்கண்டோர் சித்தமுண்டாகி

மெய்யுணர்வு பெற்ற சான்றோர்களையே 'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்' எனத் தெய்வப் புலவர் குறித் துள்ளார். இங்ஙனம் தெளிவுடையார் சிந்தையிலேயே இறைவன் தோற்றமுற எழுந்தருளி நலம் புரிந்தருள் கின்றான் என்பது,

'சிந்தையும் தெளிவுமாகித் தெளிவினுள் சிவமுமாகி
வந்தநன் பயனுமாகி வாணுதல் பாகமாகி
மந்தமாம் பொழில்கள் சூழ்ந்த மண்ணித்தென் கரைமேல் மன்னி
அந்தமோடளவிலாத அடிகள் ஆப்பாடியாரே'
[4-48-5]

என அப்பரடிகள் அருளிய திருப்பாடலால் இனிது விளங்கும். ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிவு பெறாதார், இறைவன் திருவருளையுணர்ந்து இன்புறுதலியலா தென்பது,

'சங்கையவர் புணர்தற்கரியான்' [7-10-9]

எனவும்,

'சங்கைப்பட நினையாதெழு நெஞ்சே' [7-71-5]

எனவும் வரும் நம்பியாரூரர் வாய்மொழியால் நன்கு புலனாம்.

உலகெலாம் இயக்கும் முழுமுதற் பொருள் ஒன்றே எவ்வுயிர்க்கும் உயிராய் உடன் நின்று அருள்புரிகின் றது என்னும் தெளிவுடைய சிந்தையராய் மெய்ப் பொருளாகிய அவ்விறைவனை வழிபடாதார் எத்தகைய கலைஞானமும் உள்ளத்து ஒண்மையும் உடையரா யினும் அன்னோரைத் தெளிந்த நல்லறிவுடையராகச் சிவஞானச் செல்வர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள் என்பது,

'தையலார் பாட்டோவாச் சாய்க்காட்டெம்பெருமானைத்
தெய்வமாப் பேணதார் தெளிவுடைமை தேறோமே'
[2-41-9]

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளுரையால் உணரப்படும்.

ஐம்புலன்களாகிய ஐவகையுணர்வின் வழியே ஓடித் திரியும் மனமானது, உரனென்னுந் தோட்டியால் அப்புலன்கள் ஐந்தையும் அடக்கியாளும் ஒருமை நிலையைப் பெற்றால் மட்டும் போதாது. ஒருமை நிலைபெற்ற மனம், மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளை இடைவிடாது நினைந்துணரும் தியானமாகிய பயிற்சியைப் பெற்று இன்புறுதலே, தவநிலையின் முடிந்த பயனாகும் என அறிவுறுத்துவார்,

'ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லாதவர்க்கு'

என்றார் திருவள்ளுவர். எனவே ஐம்புலன்களையும் அடக்கியாளும் தவம், யோகம் முதலிய சிறந்த சாதனங்களால் மட்டும் பயனில்லை யென்பதும், உயிர்கள் அடைதற்குரிய மெய்ப்பொருளைத் தெளிந்து சிந்தித்துணர்ந்து போற்றுதலே நற்பயன் தரும் என்பதும் இனிது பெறப்படும். இத்திருக்குறளில் 'மெய்யுணர் வில்லாதவர்' எனவரும் தொடர்க்கு மெய்யினை உணர்தலில்லாதார் - உண்மைஞானம் பெறாதார்' எனப் பொதுவகையிற் பொருள் கொள்ளுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்றென்பதும், 'தோற்றக் கேடுகளின்றித் தூய்தாய் என்றும் உள்ள மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனை உணர்ந்து போற்றாதார்க்குப் புலனடக்க முதலிய வெறும் சாதனங்களால் மட்டும் பயனில்லை' எனச் சிறப்புவகையாற் கூறுதலே இக்குறளில் ஆசிரியர் அறிவுறுத்த எடுத்துக்கொண்ட பொருளென்பதும் தேவார ஆசிரியர்கள் கருத்தாகும். இந் நுட்பம்,

'ஊறினா ரோசையுள் ஒன்றினார், ஒன்றிமால்
கூறினார் அமர்தரும் குமரவேள் தாதையூர்,
ஆறினார் பொய்யகத் தையுணர் வெய்திமெய்
தேறினார் வழிபடு தென்குடித் திட்டையே' [3-35-6]

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாடலாலும்,

'கானநாடு கலந்து திரியிலென்
ஈனமின்றி யிருந்தவஞ் செய்யிலென்
ஊனையுண்ட லொழிந்து வானோக்கிலென்
ஞானனென்பவர்க்கன்றி நன்கில்லையே' [5-99-6]

எனவரும் வாகீசத் திருக்குறுந் தொகையாலும் நன்கு தெளியப்படும். ஐயுணர்வெய்தப் பெற்றும் மெய்யுணர்வில்லாதார்க்குப் பயனில்லை என மெய்யுணர்வின் இன்றியமையாமையினை வற்புறுத்த வேண்டி எதிர்மறை வாய்பாட்டால் திருவள்ளுவர் கூறிய இத் தொடர்ப்பொருளை, தென்குடித் திட்டையில் சிவபெருமானை வழிபடும் அடியார்களின் இயல்பில் வைத்து 'பொய் ஆறினார், அகத்து ஐயுணர்வு எய்தி மெய்தேறினார்' என உடன்பாட்டு முகத்தால் அறிவுறுத்திய திறம் நினைந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

'தேறினார் சித்தத் திருந்தார் தாமே' [6-78-4]

எனவரும் திருத்தாண்டகத் தொடர் இங்கு ஒப்பு நோக்கியுணரத்தக்கது.

நல்லொழுக்கமுடைய சான்றோர்பால் உபதேச மொழிகளைக் கேட்டு அதனால் மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்து போற்றும் நல்லறிவாளர்கள் மீளவும் இப்பிறவியில் திரும்பி வாராமைக்கு ஏதுவாகிய பெருநெறியாகிய வீட்டு நெறியைத் தலைப்படுவர் என்பது,

'கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி'

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. பிறப்பிலாப் பெருநெறியாகிய வீடு பேற்றினை,

'துஞ்சலில்லா நல்ல உலகம்' [2-59-10]

'வாரா நாடு' [2-58-5]

என ஞானசம்பந்தரும்,

'வாரா வுலகு' [6-3-2]

என நாவுக்கரசரும் குறித்துள்ளமை, 'மற்றீண்டு வாரா நெறி' என்ற திருக்குறள் தொடரை அடியொற்றியதே யாகும்.*

ஒழுக்கமுடையார்வாய் உபதேசமொழிப் பொருளைக் கேட்ட உள்ளமானது, தோற்றக் கேடுகளின்றி என்றும் உள்ளதாய முழுமுதற் பொருளைத் தெளிய ஆராய்ந்து இடைவிடாது சிந்திக்குமாயின், அத்தகைய உள்ளமுடையார்க்கு மீண்டும் பிறப்புண்டாகுமென நினைக்க வேண்டியதில்லை; அன்னோர்க்குப் பிறப்பிலாப் பேரின்ப நிலையே உறுதியாகக்கிடைக்கும் என்பார்.

'ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு'

என்றார் திருவள்ளுவர். இப்பொருளுரையின்படி என்றும் உள்ளதாகிய செம்பொருளைத் தெளிய ஆராய்ந்து அதன் உண்மைத் தன்மையை யுணரமாட்டாத புறச்சமயத்தாராகிய குண்டர்களின் சொற்களை மெய்மையுடையனவாகக்கொண்டு மாணாப் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய மருளில் வீழ்ந்து அழுந்திய எளியேனைத் திருச்சேறையில் செந்நெறித் திருக்கோயிலில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமான், குண்டர்கள் சூழலினின்றும் பிரித்து

---

* 'மீண்டு வாராவழி' [தீர்த்தி – 117] என்னும் திருவாசகத் தொடரும் இங்கு உணர்தற்குரியதாகும்.

அடிமையாகக்கொண்டு பிறவி நோய்க்குக் காரணமா யுள்ள எல்லாப் பிணிப்பினையுந் தீர்த்து அருள் செய் தார் என்பது பட,

'ஓர்த்துள்ளவாறு நோக்கி யுண்மையை யுணராக் குண்டர்
வார்த்தையை மெய்யென்றெண்ணி மயக்கில் விழ்ந்தழுந்து வேனைப்
பேர்த்தெனை யாளாக்கொண்டு பிறவி வான்தனைக ளெல்லாம்
தீர்த்தருள் செய்தார் சேறைச் செந்நெறிச் செல்வனாரே'
[4-7?-2]

எனத் திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பாடல் இங்குக் கருதத் தக்கதாகும்,

'ஓர்த்து உள்ளம் உள்ளது உணரின்' என்னுத் திருக்குறட் பொருளையுணர்ந்து அதன்படி நடவாதவர் குண்டர் என்ற கருத்தை 'ஓர்த்து உள்ளவாறு நோக்கி உண்மையை உணராக் குண்டர்' என்ற தொடரிலும், 'பேர்த்து உள்ள வேண்டா பிறப்பு' என்றதன் கருத் தினைப் 'பேர்த்து எனை ஆளாக்கொண்டு பிறவி வான் தனைகளெல்லாம் தீர்த்து அருள் செய்தார்' என்ற தொடரிலும் அப்பரடிகள் எடுத்துக்காட்டி விளக்கி னமை உணர்ந்து போற்றற்குரியதாகும்.

என்றும் உள்ளதாகிய செம்பொருளின் திருவருளா லேயே மக்கள் மீண்டும் பிறவாப் பெருநெறியை அடைய முடியும் என்பது,

'நம்பனே நான்முகத்தாய் நாதனே ஞானமூர்த்தி
என்பொனே ஈசா என்றென் றேத்திநான் ஏசற்றென்றும்
பின்பினே திரிந்து நாயேன் பேர்த்தினிப் பிறவா வண்ணம்
அன்பனே ஆலவாயில் அப்பனே அருள் செயாயே'
(4-?2-2)

என நாவுக்கரசரும்,

'ஓர்ந்தனன் ஓர்ந்தனன் உள்ளத்துள்ளே நின்ற
ஒண்பொருள்' (7-45-4)

'உற்றனன் உற்றவர் தம்மையொழிந்துள்ளத்துள் பொருள்
பற்றினன் பற்றினன் பங்கயச் சேவடிக்கே செல்ல
அற்றனன் அற்றனன் ஆமாத்தூர் மேயா
னடியார்கட்காள்
பெற்றனன் பெற்றனன் பெயர்த்தும் பெயர்த்தும்
பிறவாமைக்கே' (7-45-10)

'மழைக்கரும்பும் மலர்க் கொன்றையினானை
வளைக்கலுற்றேன் மறவாமனம் பெற்றேன்
பிழைத்தொரு காலினிப் போய்ப் பிறவாமைப்
பெருமை பெற்றேன்' (7-58-4)

என நம்பியாரூரரும் அருளிய பொருளுரைகளால் நன்கு விளங்கும்.

பிறப்பிற்குக் காரணமாயுள்ள அறியாமைகெடச் சிறப்பாகிய பேரின்பத்தையருளும் செம்பொருளை உணர்வால் ஒற்றித்து நின்று இடைவிடாது நல்லுணர் வாற்கண்டு போற்றுவதே மெய்ம்மையாகிய ஞானத் தின் பயனாகும். இக்கருத்து,

'பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு'

என்பதனால் அறிவுறுத்தப்பெற்றது. மணவாழ்க்கை யில் நுகரவேண்டிய நுகர்ச்சிகளையெல்லாம் எஞ்சாமல் நுகர்ந்து மனவமைதிபெற்ற நன்மக்கள், என்றும் அழிவிலாப் பேரின்பத்தையருளும் செம்பொருளை அயரா அன்பினால் இடைவிடாது நினைந்து, மீண்டும் பிறவிச்சூழலில் திரும்பி வாராமைக்கு ஏதுவாகிய நன் னெறியினைத் தலைப்படுதலே காதலிருவர் கருத்தொன்றி வாழும் அன்பின் ஐந்திணை யொழுகலாற்றின் முடிந்த பயனாகும். இதனை,

'காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ்சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே' (கற்பியல்-51)

எனவரும் நூற்பாவால் தொல்காப்பியர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். எல்லாவுயிர்களுக்கும் உயிர்க்குயிராய்ச் சிறந்து விளங்குதல் இறைவனது இயல்பாதலின், மன்னுயிர்கட்குத் தோன்றாத் துணையாய் உடனின்றுதவும் சிறப்புடைய கடவுளைச் 'சிறந்தது' என்ற பெயரால் குறித்தார் ஆசிரியர். தோற்றக் கேடுகளின்றி என்றும் உள்ளதாய், எப்பொருளும் நிலைத்தற்கேற்ற சார்பாய்த் தன்பால் பிறிதொரு பொருளும் ஊடுருவ இயலாத செறிவுடைமையால் தூயதாய், எத்தகைய திரிபும் இன்றி என்றும் ஒரே பெற்றியதாய் விளங்குதல் முழுமுதற் பொருளின் இயல்பாதல் பற்றி, அதனைச் 'செம்பொருள்' எனவும், 'உள்ளது' எனவும். 'சார்பு' என்வும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். 'சிறந்தது பயிற்றல்' என்னுந் தொல்காப்பியத் தொடர்ப் பொருளையே 'சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது' என்ற தொடரால் தெய்வப் புலவர் விரித்துக் கூறியுள்ளார். "சிறந்தது என ஆன்றோரால் போற்றப்பெறும் செம்மை வாய்ந்த பெரும் பொருளை ஒன்றிய வுள்ளத்தால் சிந்தித்துப் போற்றுதல்' என்பது மேற்காட்டிய தொடரின் பொருளாகும். இங்ஙனம் செம்மையேயாய சிவபரம்பொருளை இடைவிடாது நினைந்து வழிபடுதலே பிறவிக்குக் காரணமாகிய பேதைமையினை அகற்றி உய்தி பெறுதற்குரிய நன்னெறியாம் என்பதனை,

"பிறவியால் வருவன கேடுள வாதலின் பெரிய வின்பத்
துறவியார்க் கல்லது துன்பநீங்கா தெனத் தூங்கினாயே
மறவல்நீ மார்க்கமே நண்ணினாய் தீர்த்தநீர் மல்கு
சென்னி
அறவனூர் தொழுதுய்யலாம் மையல் கொண்டஞ்சல்
நெஞ்சே" (2-79-5)

என்ற திருப்பாடலில் திருஞானசம்பந்தர் உள்ளத்திற்கு அறிவுத்தும் முகமாகத் தெளிய விளக்கியுள்ளார்.

எல்லாப் பொருட்குஞ் சார்பாய் விளங்கும் இறைவனை யுணர்ந்து, தம்மைச் சேர்ந்துள்ள இருவகைப் பற்றுக்களும் தம்மை விட்டு நீங்கும் வண்ணம் ஒழுக வல்லராயின், அவர்களை முன்னை யூழ்வயத்தாற் சாரக் கடவனவாய் நின்ற வல்வினைத் துன்பங்கள் அவர்தம் உணர் வொழுக்கங்களை யழித்துச் சாரும் வலியற்றன. ஆதலால் அன்னோரைச் சாரமாட்டா என்பார்,

'சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்'

என்றார் திருவள்ளுவர். எல்லாப் பொருட்கும் சார்பாய் நிற்பது முழுமுதற் பொருளாய கடவுளாதலின். அதனை ஆகு பெயராற் 'சார்பு' என வழங்கினார்.

'சார்பினாற் றோன்றாது தானருவா யெப்பொருட்குஞ்
சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்றும் இன்பந் தகைத்தரோ
வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தான் அறிவிறந்த
தூய்மையதாம் மைதீர் சுடர்'

என்றார் பிறரும். இறைவனது அருட்சார்பே மன்னுயிர்கட்கு ஆதாரமாய் விளங்குவது என்னும் இவ்வுண்மையினை,

'சைவனாரவர் சார்பலால் யாதுஞ் சார்பிலோம்
நாங்களே'

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

'பற்றற்றார் சேர்பழம் பதியை' (4-15-1)

என ஆளுடைய அரசரும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் என்றறிந்தவர், தமக்கென ஒன்றினை வேண்டப் புகுவராயின், பெரும் பேரின்ப நிலையினதாகிய பிறவாமையினையே வேண்டுவர். பிறவாமையாகிய இன்பநிலையானது, ஒரு

பொருளையும் விரும்பாமையாகிய அவாநீக்கத்தை வேண்டத் தானேயுளதாகும். இது,

'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை, மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்'

என்பதனால் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுலகிற் பிறப்புப் பிணி மூப்புக்களால் உயிர்கள் துன்புற்று வருதலை யுணர்ந்த நல்லறிஞர்க்குப் பிறவாமையாகிய இன்ப நிலையினைப் பெறவேண்டும் என்னும் வேட்கையுண்டாதல் இயல்பாதலின், அன்னோர், தம் பொருட்டு ஒரு பொருளை வேண்டிப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால், பிறவாமையாகிய இதனையே வேண்டுவர் எனவும், இவ்வுலக வாழ்விற் காலந்தோறும் தோன்றியழியும் சிற்றின்பங்களைக் கருதி ஒரு பொருளை அவாவின் அத்தகைய அவாவானது பிறப்பினும் வித்தாய்ப் பின்னும் எல்லையற்ற துன்பமே விளைக்குமாதலின், அது நீங்கும் பொருட்டு அவாவறுதியாகிய வேண்டாமையினை வேண்டிப் பெறின் பிறவாமை தானே வரும் எனவும் இத்திருக்குறளில் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை' என்னும் இக் கருத்தினை,

" ஆட்டான் பட்டமையால் அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டுக்
கேட்டேன் கேட்பதெல்லாம் பிறவாமை கேட்டொழிந்
தேன்" [7-21-2]

எனவரும் தொடரில் நம்பியாரூரர் எடுத்தாண்டுள்ளமை காணலாம்.

உயிர்கள் இறைவன்பால் வேண்டத்தக்க வேண்டுகோள்களுள் முடிவாக அமைந்த கடைசி விண்ணப்பம் பிறவாமையாகிய ஒன்றேயாகும்.

"திருந்தா அமணர்தந் தீநெறிப்பட்டுத் திகைத்துமுத்தி
தருந்தா ளிணைக்கே சரணம்புகுந்தேன் வரையெடுத்த
பொருந்தா அரக்கன் உடல்நெரித்தாய் பாதிரிப்புலியூர்
இருந்தாய் அடியேன் இனிப்பிறவாமல்வந் தேன்று
கொள்ளே" [4-94-10]

எனவரும் அப்பரடிகள் வேண்டுகோளும்,

'இறவாத இன்பஅன்பு வேண்டிப் பின்வேண்டுகிருர்
பிறவாமை வேண்டும்'

எனக் காரைக்காலம்மையார் வேண்டிய நிலையினை விரித்துரைக்கும் திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுளும் இங்கே நினைக்கத்தக்கன. பிறவாமையாகிய பெருநிலை வந்தெய்தியபின்னர் மேலும் வேண்டத்தக்கதொன்றில்லை யாதலால், இவ்வாறு பிறிதெதனையும் வேண்டும் நிலையையும் விட்டொழிந்தேன்' என்பார் 'பிறவாமை கேட்டொழிந்தேன்' என்ருர் சுந்தரர். இனி பிறவாமை கேட்டு அதனைப் பெறுதல்வேண்டி உலகப்பொருள்களில் வைத்த பற்றனைத்தையும் விட்டொழிந்தேன் என்ருர் எனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இப்பொருட்கு 'கேட்டு-ஒழிந்தேன்' எனப் பிரித்துரைக்க. அவாநீக்கமே பிறவாமைக்கு வழி வென்பது,

'வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்
[7-4-8]

என்பதனுலும் உணர்த்தப் பெற்றமை யுணரலாம்.

தூய்மையாவது ஒரு பொருளிலும் அவாவில்லாமை யாகும்- அகத்தூய்மையாகிய அதுவும் வாய்மை யெனப்படும் மெய்ப்பொருளை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் தானே உளதாகும் என்பார்,

'தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்'

என்ருர் திருவள்ளுவர். மன அழுக்கைக் கழுவுதற்குரிய நன்னீராயமைந்து, மெய்ம்மைப்பொருளாம் இறை

வனைச் சிந்தித்தலாகிய வாய்மையொழுக்கமே என்பதனை.

“ காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறைய நீரமைய ஆட்டிப்
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றவிக்காட்டினோமே ”
[4-76-4]

எனவும்,

‘ காத்திலேன் இரண்டு மூன்றும் கல்வியேல் இல்லையென்பால்
வாய்த்திலேன் அடிமைதன்னுள் வாய்மையால்
தூயேனல்லேன் ’ [4-54-7]

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் நாவுக்கரசர் எடுத்துக் காட்டிய திறம் உணரற்பாலதாகும்.

கற்கப்படும் நூல்களை எண்ணும் எழுத்தும் என இரு திறமாகப் பகுத்து அவற்றை மக்களுயிர்க்குக் கண்கள் எனச் சிறப்பித்தார் திருவள்ளுவர்,

‘ எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு ’

என்பது திருக்குறள். எண்ணும் எழுத்துமாகிய இவ்விரண்டினையும்,

‘ எண்ணுமோ ரெழுத்தும் இசையின் கிளவிதேர்வார்
கண்ணுமுதலாய கடவுட்கிடமதென்பர் ’ [1-34-4]

என ஞானசம்பந்தரும்,

‘ எண்ணானாய் எழுத்தானாய் ’ [4-13-7]

என நாவுக்கரசரும் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

மக்களால் மதிக்கத்தக்க செல்வங்களெல்லாவற்றுள்ளும் தலையாய செல்வம் இவையெனஅறிவுறுத்தக் கருதிய திருவள்ளுவர், ‘ அருட்செல்வம் செல்வத்துட்

செல்வம்' (241) எனவும், 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் அச்செல்வம், செல்வத்து ளெல்லாந் தலை' (411) எனவும் முறையே எல்லாவுயிர்க ளிடத்தும்செல்வதாகிய கருணையினையும் எல்லா நூற் பொருளையும் அறிந்தோர் வாயிலாகக் கேட்டுணரும். கேள்வி யுணர்வினையும் சிறப்புடைய செல்வங்களாகக் குறித்துள்ளார்.

ஆரவாரமுடைய ஆணைமொழிகளைக் கூறிப் பிறரை ஏவிப் பணிகொள்ளுதலும், மனத்திலும் விரைந்து செல்லும் ஊர்திகளை ஏறிச் செலுத்துதலும் உண்மையான செல்வங்களாகமாட்டா. அவை அவ ரவர் செய்த வினையின் பயன்களாகவே கொள்ளத் தக்கன. அறிவுடைய சான்றோர்களாற் செல்வம் என்று சிறப்பித்துப் பேசப்படுவது, தன்னை அடைந் தோர்களின் துன்பங்கண்டு அஞ்சி வருந்தி அத்துன்பத் தினைத் துடைத்தற்கு முந்தும் அருளுடைமையாகிய கருணையேயாகும். இந்நுட்பம்,

'நெடிய மொழிதலும் கடியவூர்தலும்
செல்வமன்று தம்செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வமென்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வமென்பதுவே' (குறுந்-)

எனவரும் சங்கச் செய்யுளிற் புலப்படுத்தப் பெற்றது. இவ்வாறு பிறவுயிர்களின் துயர்கண்டு அஞ்சி அத்துய ரினைத் துடைக்க முற்படும் அருளாகிய பெருஞ்செல்வத் திற்கு நிலைக்களமாகத் திகழ்வோன் இறைவன் ஒரு வனே ஆதலின் அவனது திருவருட் பெருமையினை விரித்துரைக்கும் பொருள் சேர் புகழாகிய தோத்திரங் களை வாயாரப்பாடி மகிழ்தலும் அவற்றை அன்பர் சொல்லச் செவியாரக் கேட்டு மகிழ்தலும் சிறப்புடைய செல்வமாம் என்பதனை,

'செல்வ நெடுமாடஞ் சென்று சேணோங்கிச்
செல்வ மதிதோயச் செல்வம் உயர்கின்ற
செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய
செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே' [1-80-5]

எனவரும் திருப்பாடலில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியுள்ளார். 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம்' ஆகிய இச் செல்வம், இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு வாயிலாகிய அருட் செல்வமும் செவிச் செல்வமும் என இரு நிலையினையும் ஒருங்கே பெற்றுச் சிறந்து விளங்குதல் உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

ஒழுக்கமுடைய உயர்ந்தோர் வாயிலிருந்து வெளிவரும் நல்லுரைகள், தளர்ச்சி நேர்ந்தபொழுது வழுக்கு நிலத்தில் நடப்பார்க்கு ஊன்றுகோல் போன்று உதவுவன என்பது,

'இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோலற்றே
ஒழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்'

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. சீலமேயுருவாக விளங்கும் இறைவன், தன்னை அன்பினால் நினைந்து போற்றும் அடியார்களுக்கு உலகவாழ்வில் தளர்ச்சி நேர்ந்தால் வழுக்கு நிலத்தில் ஊன்றுகோல்போல் துணைநின்று தளர்வுநீக்கி என்றும் தாங்கிக்கொள்வன் என்பதனை,

'கூற்றுத் தண்டத்தை யஞ்சிக் குறிக்கொண்மின்
ஆற்றுத் தண்டத் தடக்கு மரனடி
நீற்றுத் தண்டத்த ராய் நினை வார்க்கெலாம்
ஊற்றுத் தண்டொப்பர்போல் ஒற்றியூரரே' [5-24-3]

எனவரும் திருப்பாடலில் அப்பரடிகள் குறித்துள்ளார். இத் திருப்பாடல் 'இழுக்கலுடையுழியூற்றுக்கோலற்றே' எனவரும் திருக்குறள் உவமையினை அவ்வாறே எடுத்தாண்டிருத்தல் அறிக.

அறிவு நூல்களிற் கூறப்பட்ட நற்பொருள்களைக் கேட்டுப் பழகாத செவிகள், தம் புலமாகிய ஓசையினைக் கேட்டுணரும் இயல்புடையனவாயினும் செவிட்டுச் செவிகளைப் போன்று அறிவு வளர்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாதனவே என்பார்,

'கேட்பினுங் கேளாத்தகையவே கேள்வியாற்
றோட்கப் படாத செவி'

என்றார் திருவள்ளுவர். இதனை யூன்றி நோக்குங்கால், மக்கள் இன்றியமையாது கேட்டற்குரியனவாகத் திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்திய நூற் கேள்விகளுள் இறைவனது பொருள் சேர் புகழாகிய கேள்வி மிகவும் சிறந்ததென்பதும், அப்புகழினைக் கேட்டுப் பழகாத செவிகளாற் பயனின்மையின் அவை செவிட்டுச் செவிகளே என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். இக்கருத்தினை,

'தாளால் அரக்கன்தோள் சாய்த்த தலைமகன்றன்
நாள் ஆதிரையென்றே நம்பன்றன் நாமத்தால்
ஆளானார் சென்றேத்தும் ஆமாத்தூர் அம்மானைக்
கேளாச் செவியெல்லாங் கேளாச் செவிகளே' [2-44-8]

என்ற திருப்பாடலில் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை மதம் எனக் குற்றங்கள் ஆறென்பர். இவ் வறுவகைக் குற்றங்களையும் அறவே களையவேண்டியதன் இன்றியமையாமையினைக் 'குற்றங்கடிதல்' என்ற அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் விரித்துக் கூறுவர்.

'செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து' [431]

'இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு' [432]

எனவரும் இரண்டு பாட்டாலும் அறுவகைக் குற்றங்கள் இவையென உணர்த்தப்பட்டன. இவற்றுள்

செருக்கு என்பது செல்வக்களிப்பாகிய மதம் என்னும் குற்றமாகும். சினம் — வெகுளி. சிறுமை — மக்களைச் சிறுமையுறுத்துவதாகிய அளவிறந்த காமம். இவறல் - பொருள்களைச் செலவு செய்ய வேண்டியவழிச் செலவிடாமையாகிய கடும்பற்றுள்ளம். இதனை லோபம் என்பர் வடநூலார். மாண்பு இறந்த மானம் — தன்பால் உண்மையான பெருமையில்லாத நிலையில் அஃது இருப்பதாக மதித்துப் பணிதற்குரிய பெரியோர்களிடத்து அடங்கியொழுகாமை. மாணு உவகை—அளவிறந்த மகிழ்ச்சி காரணமாகத் தான் செய்யத் தக்க கடமைகளை உரியகாலத்திற் செய்யாது சோர்வடைதல். இத்தகைய சோர்வுநிலை மயக்கத்தின் விளைவாக நேர்வதாதலின் இதனை 'மோகம்' என வழங்குவர் வடநூலார் மேலே குறித்த அறுவகைக் குற்றங்களும் ஒழுக்கத்தால் மேன்மேல் உயர்தற்குரிய மனவுணர்வுடைய மக்களது வாழ்விற் குறுக்கிட்டு அன்னோர் அடைதற்குரிய நற்பயன்களைப் பெறவொட்டாது தடைவிளைத்துத் துயர்செய்வன வாதலால் இக்குற்றங்களை 'அற்றந்தரும் பகை' என்றார் திருவள்ளுவர். இதனால் அறுவகைக் குற்றங்களையும் 'அறுபகை' என வழங்கும் மரபும் உளதாயிற்று, இவ்வறுபகையினையும்,

' பொங்குமத மானமே ஆர்வச்செற்றக்
குரோதமே லோபமே பொறையே ' [6-27-6]

எனத் திருநாவுக்கரசர் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

பொறிவாயில் ஐந்தினையும் அடக்கி இறைவனருள் பெற விரும்பும் மெய்யடியார்கள் அகப்பகையாகிய அறுவகைக் குற்றங்களையும் கடிந்தகற்றித் தம் நெஞ்சத் தாமரையிலே இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து வழிபடுவார்கள் என்பதனை,

'அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற்
றைம்புலனும் அடக்கி ஞானப்
புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத்
துள்ளிருக்கும் புராணர்' [1-132-6]

எனவரும் திருப்பாடலில் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் குறித்துள்ளார். இங்ஙனம் அகப்பகையாகிய குற்றங்களைக் களைதற்கும் இறைவனது திருவருளையே துணையாகக்கொண்டு முயலுதல் வேண்டும் என்பது,

'வலையம் வைத்த கூற்றமீவான் வந்துநின்ற வார்த்தை கேட்டுச்
சிலையமைத்த சிந்தையாலே திருவடிதொழுதுய்யினல்லால்
கலையமைத்த காமச் செற்றக் குரோதலோப மதவருடை
உலையமைத்திங் கொன்றமாட்டேன் ஓணகாந்தன் தளியுளீரே' [7-5-8]

எனவரும் நம்பியாரூரர் வாய்மொழியால் நன்குணரப்படும்.

குணம், குற்றம் என்பவற்றுள் ஒன்றையுடையார் உலகத்தில்லாமையால், ஒருவர்பால் அமைந்த குணங்களையும் குற்றங்களையும் ஒப்பவைத்து, ஆராய்ந்து அவற்றின் மிகுதியையும் குறைவினையும் நோக்கிக் கண்டு, குணம் மிக்கதாயின் அவரைச் செய்தொழிற் குரியரென்றும், குற்றம் மிக்கதாயின் அத்தொழிற்கு உரியரல்லரென்றும் தெளிந்துகொள்க என அறிவுறுத்துவது,

'குணநாடிக் குற்றமு நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்ககொளல்'

என்ற திருக்குறளாகும். குற்றமும் குணமும் ஒருங்குடைமை மக்களது இயல்பாயினும், தம்பாலுள்ள குற்றங்களையுணர்ந்து அவற்றைப் படிப்படியே குறைத்து விலக்குதலும், நற்குணங்களை நாடி மேன்மேலும் பெருக்கிக் கொள்ளுதலும் அறிவுடைய நன்மக்களது கடமை என்பது இதனுல் குறிப்பாக அறிவுறுத்தப்

பட்டது. இக்குறிப்பினை யுணர்ந்து நன்னெறியிலொழுக மாட்டாது, குற்றங்களையே பெருக்கிக் குணங்களைக் குறைத்துத் தீய நெறியில் தலைப்படும் புன்மக்களை நோக்கி இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்துவதாக அமைந்தது,

'குற்றங் கூடிக் குணம்பல கூடாதீர்
மற்றுந் தீவினை செய்தன மாய்க்கலாம்
புற்றரா வினன் பூவனூர் ஈசன்பேர்
கற்று வாழ்த்தும் கழிவதன் முன்னமே' [5-6.53]

என வரும் திருக்குறுந்தொகையாகும்.

உரியகாலத்தில் வேண்டும் அளவு மழைபெய்தால் தான் உலகத்து உயிர்களெல்லாம் நிலைபெற்று வாழ முடியும். இவ்வாறு உயிர் வாழ்வுக்கு மழையொன்றே காரணமாயினும் சிறப்புடையுயிராகிய குடிமக்கள் அரசனது நீதி முறையாகிய செங்கோலினையே தய வாழ்வுக்கு ஆதரவாகக் கொண்டு வாழ்கின்றார்கள். இவ்வுண்மை,

'வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடி'

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறு மக்கள் வாழ்வுக்கு உறுதுணையாய் நின்றுதவும் மன்னனது செங்கோன் முறைமைக்கும் உடனாய்த் துணை நின்று மன்னுயிர்களைக் காப்பது இறைவனது திருவருளே யாகும். இந்நுட்பத்தினை,

'குழைக்கும் பயிர்க்கோர் புயலேயொத்தியால்
அடியார் தமக்கோர் குடியேயொத்தியால்' [7-4-4]

எனச் சுந்தரர் இறைவனைப் போற்றுமுகத்தால் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்,

'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப்படும்'

எனவரும் திருக்குறள், எல்லார்க்கும் நடுவாய் நின்று இறை புரிதலாகிய முறைசெய்தற்றன்மை இறைவ னொருவனுக்கே சிறப்புரிமையுடையதென்பதனையும், அதனை இறையருளாற் பெற்று அதன் வழி முறை செய்யும் மன்னவன் பிறப்பால் மகனேயாயினும் முறை செய்தற் றொழிலால் இறைவனாகவே வைத்துப் போற் றப்பெறுவான் என்பதனையும் தெளிவாக விளக்கு கின்றது.

'தனிமுடி கவித்தாளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைந்தார்க் கிடையருதனே' [5-14-10]

எனவரும் அப்பரருள்மொழி, மன்னவன் செங்கோன் முறைக்கும் உடனாய்த் துணை நின்று இறைவன் வழங் கும் அருள் நலத்தினைப் புலப்படுத்தல் அறியத்தக்க தாகும்.

ஊக்கமுடையார் ஒன்றை நினைத்துப் பெற முந்து வராயின், மக்கள் வாழ்வுக்கு நலம்பயக்கும் உயர்ந்த பொருளையே எண்ணி முயலுதல் வேண்டும். அம் முயற்சிக்கு ஊழ்வயத்தால் தடைபல நேர்ந்தாலும் அவர்தம் உள்ளக் கருத்தின் வன்மையால் அவர் எண்ணிய பொருளைத் தடையின்றிப் பெறுதல் உறுதி என்பது,

'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து'

என்ற குறளால் வலியுறுத்தப்பட்டது. உலகப் பொருள் களிற் சென்ற இத்தகைய உள்ளக் கிளர்ச்சியினை, உல கிறந்த ஒண்பொருளாகிய இறைவன் பாலும் செலுத் துக என அறிவுறுத்துவன,

'ஒள்ளி துள்ளக் கதிக்கா மிவனொளி
வெள்ளியானுறை வேற்காடு
உள்ளியார் உயர்ந்தாரிவ் வுலகினில்
தெள்ளியாரவர் தேவரே' [1-57-1]

எனவும்,

'முள்ளின்மேல் முதுகூகை முரலுஞ் சோலை
வெள்ளின்மேல் விடுகூறைக் கொடிவிளைந்த
கள்ளில் மேய அண்ணல் கழல்நாளும்
உள்ளுமேல் உயர்வெய்தல் ஒருதலையே' [1-119-1]

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களாகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய இப்பாடல்கள் 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' என்னும் திருக்குறட்கு விளக்கமாக அமைந்தனவாகும்.

சோம்புதலில்லாத மன்னவன், தன் அடியளவால் உலகமுழுவதையும் அளந்த திருமால் தாண்டிக்கடந்த நிலப்பரப்பு முழுவதனையும் ஒருங்கே எய்தும் ஆற்றலைப் பெறுவான் என்பார்,

'மடியிலா மன்னவன் எய்தும், அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு' [610]

என்றார் திருவள்ளுவர். திருமால், மாவலி என்னும் வேந்தனிடத்தே மூன்றடி மண் இரந்து வேண்டி நெடியோனாய் நின்று இவ்வுலக முழுவதனையும் தன் திருப்பாதத்து ஓரடியால் தாவி அளந்தமை பற்றி அப்பெருமானைத் 'தாவியவன்' (1-62-6) என்ற பெயராற் குறித்தார் ஞானசம்பந்தர். திருமால் தன் பாதத்தால் தாவியளந்த இந் நிகழ்ச்சியை,

'மூவுலகும் ஈரடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவிய சேவடி' சிலப்-ஆய்ச்சியர் குரவை]

என்ற தொடரில் இளங்கோவடிகள் குறித்துள்ளார்.

மடியிலா மன்னவன் தன் முயற்சியால் எய்தும் நிலப்பரப்பின் பெருமையைச் சுட்டக் கருதிய திருவள்ளுவர், திருமாலின் அடியால் அளக்கப் பெற்ற பெருநிலப்பரப்பினை 'அடியளந்தான் தாஅயது' எனக் குறித்தார். உலகளந்த நெடியோனாகிய திருமாலின் பேராற்றலைக் குறிப்பிடக் கருதிய ஆளுடைய பிள்ளையார்.

'தாய அடியளந்தான்' [1-59-9]

எனவும்,

'தாவி அடிமூன்றளந்தவன்' [2-121-9]

எனவும் திருமாலைச் சிறப்பித்துள்ளார். இத்தொடர்கள் 'அடியளந்தான் தாஅயது' என்னும் திருவள்ளுவர் வாய்மொழியை அடியொற்றி யமைந்திருத்தல் காணலாம்.

எல்லார்க்கும் வேண்டுவனவற்றை இல்லையென்னாது கொடுத்து உபகாரஞ் செய்தலாகிய வேளாண்மைப் பண்பு இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சியாகிய தாளாண்மை என்னும் குணத்தின் கண்ணே நிலைத்துள்ளது என்பதனை,

'தாளாண்மை யென்னுந் தகைமைக்கட் டங்கிற்றே
வேளாண்மை யென்னுஞ் செருக்கு'

என்ற குறளில் ஆசிரியர் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாகிய திரு ஆக்கூரில் வாழும் பெருமக்கள் இத்திருக்குறளுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கின்றார்கள் என அன்னோரது தாளாண்மையின் வழி நிகழும் வேளாண்மையினைச் சிறப்பிக்கும் முறையில் அமைந்தது,

'வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்குந்
தாளாளர் ஆக்கூரில் தான் தோன்றிமாடமே' [2-42-3]

எனவரும் திருப்பாடலாகும். இதன்கண். 'வள்ளன்மையால் மிக்கு இருக்கும்' என்ற தொடர் 'வேளாண்மையென்னுஞ் செருக்கு' என்பதற்குரிய உரை விளக்கமாகவும், வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்குந் தாளாளர்' என அமைத்த சொன்முடிவு, 'வேளாண்மை என்னுஞ் செருக்கு தாளாண்மை என்னுந் தகைமைக்கண் தங்கிற்று' எனவரும் திருக்குறள் சொன்முடிவின் விளக்கமாகவும் அமைந்திருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

மக்களது சொல்லேயன்றி அவர்கள் செய்யும் செயலும் உள்ளத் தூய்மையுடன் கூடியிருத்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்துவது 'வினைத்தூய்மை' என்னும் அதிகாரம். தீய செயல்களாற் பொருளைச் சேர்த்து அப்பொருளைக் கொண்டு இன்பமான நல்வாழ்வைப் பேணிக்கொள்வதென்பது சுடப்படாத பசுமட் பாண்டத்திலே தண்ணீரை நெடுங்காலம் நிறைத்து வைத்திருத்தலை யொத்து, செய்தவனும் பொருளும் சேரக்கெடுதற்கு ஏதுவாகும் என்பார்,

'சலத்தாற் பொருள் செய்தே மார்த்தல் பசுமட்
கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று" [660]

என்றார் திருவள்ளுவர். குற்றமின்றி வருகின்ற நமது குடிப்பிறப்பின் தூய்மையோடு ஒத்து வாழ்தலே நமது கடமையெனக் கருதி வாழும் பெருமக்கள், தாம் வறுமையுற்ற பொழுதும் வஞ்சனையைப் பொருந்தித் தமக்கு அமைவில்லாதனவாகிய தீச்செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பதனை,

''சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார் மாசற்ற
குலம்பற்றி வாழ்தும் என்பார்' [956]

என்ற குறளால் உணர்த்தியுள்ளார். திரு ஓமாம்புலி யூரில் வாழும் பெருமக்களது வினைத்தூய்மையினையும் குடிபிறப்பின் உயர்ச்சியினையும் கண்டு மகிழ்ந்த ஆளுடைய பிள்ளையார்,

'சலத்தினுற் பொருள்கள் வேண்டுதல் செய்யாத்
தன்மையார், நன்மையால் மிக்க
உலப்பில் பல்புகழார் ஓமமாம் புலியூர்
உடையவர் வடதளியதுவே' [3–122–5]

என அப்பெருமக்களை உளமுவந்து பாராட்டியுள்ளார். இத்தொடர் மேலே குறித்த திருக்குறட் பாடல்கள் இரண்டின் பொருளையும் அடியொற்றி அமைந்ததாகும்.

அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை முதலிய பல குணங்களாலும் நிறைந்து, அப்பண்புகளை உலகவாழ்க்கையிற் பயன்படுத்தும் நன்மக்களது இயல் பினைச் 'சான்றாண்மை' என்னும் அதிகாரத்தில் விளக்குவர் ஆசிரியர். சால்புடைமையாகிய பெருங்கடல் நீரைத் தேக்கிவைக்கும் கரையென்று சொல்லப்படும் சான்றோர், புறத்தேயுள்ள பெருங்கடலானது கரையுள் நில்லாமற் பொங்கி மீதூர்ந்து உலகமெலாம் அழிய வரும் ஊழிக்காலத்துங் பெருங்குணங்களைக் காத்த லாகிய தம்மியல்பினின்றும் சிறிதும் திரிபடைய மாட்டார்கள் என்பது,

"ஊழி பெயரினுந் தாம்பேரார் சான்றாண்மைக்கு
ஆழியெனப் படுவார்' [989]

என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. சான்றாண்மையாகிய இவ்வியல்பு, என்றும் அழிவிலா முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவனுக்கு ஆட்பட்டு அவனது திருவருளையே துணை யாகக் கொண்டு வாழும் உத்தமர்களாகிய அடியார்க ளிடத்திலேயே என்றும் மாறாது திகழும் என்பதனை,

'வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடுமாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்
டுனமொன் றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே
[4–112–8]

என்ற திருவிருத்தத்துள் அப்பரடிகள் நன்கு விளக்கியுள்ளார் ஊழி பெயரினும் என்பதனால் குறிக்கப்பட்ட ஊழிப்பெயர்ச்சியின் இயல்பினை இத்திருப் பாடலின் முதன் மூன்றடிகளும் விரித்துரைத்தல் காணலாம்.

விண்ணோர் அமுதுண்ணவேண்டி ஒருவரும் உண்ணக் கருதாத கொடிய நஞ்சினையுண்டும் ஊனமொன்றில்லா ஒருவனாகிய இறைவனுக்கு ஆட்படுதலே சான்றாண்மை நிலைபெறுதற்குரிய நற்சார்பென்பதும், அச்சார்பினைப் பெற்ற இறைவனடியார்களாய சான்றோர்கள், உலகமெலாம் அழியவரும் ஊழிப்பெயர்ச்சியாகிய காலத்தும் தம் பெருமைக்குணங்களிற் சிறிதும் திரிபடைய மாட்டார்கள் என்பதும் ஆகிய இவ்வுண்மையினை,

'மண்பாதலம்புக்கு மால்கடல்மூடி மற்றேழுலகும்
விண்பால் திசைகெட்டிருசுடர் வீழினும் அஞ்சல் நெஞ்சே
திண்பால் நமக்கொன்றுகண்டோம் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
கண்பாவுநெற்றிக் கடவுட்சுடரான் கழலிணையே'

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் அநுபவமொழியால் இனிதுணரலாம்,

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டியவற்றால் மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறட்கருத்துக்களும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளமை இனிது விளங்கும். இங்கெடுத்துக்காட்டி விளக்கிய ஒப்புமைப் பகுதிகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் 'தேவர் குறளும் மூவர் தமிழும் ஒருவாசகம்' என முன்னைச் சான்றோர் ஒருவர் ஆராய்ந்துணர்த்திய பொருள்முடிபு உறுதியாதல் நன்கு தெளியப்படும்.

10. தேவார ஆசிரியர்கள் அறிவுறுத்திய திருநெறிக்கொள்கைகள்

சிவநெறி வளர்த்த செந்தமிழ்ச் செல்வர்களுள் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரையும் சைவசமய ஆசிரியர் எனச் சிறப்பித்துப் போற்றுதல் மரபு. சைவ சமய குரவராகிய இந்நால்வரும் இறைவனருளால் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமாகிய அருள்ஞானம் கைவரப்பெற்ற திருநெறிச் செல்வர்கள் ஆவர். இப்பெருமக்களைப் 'பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும் தொண்டர்' என்றும், சிவாகமங்களில் கூறப்பட்ட படிமுறையால் அன்றி இறைவன் தானே எளிவந்து இவர்களை ஆட்கொண்டு சிவகதியிற் சேர்த்தருளினன் என்றும் மெய்ந் நூல்கள் கூறும்.

எல்லா உலகங்களிலும் எந்த ஏதுவிலேயானாலும் நடைபெற்றுவரும் செயல்கள் யாவும் எங்கும் நீக்கமறப் பொருந்தியிருக்கும் இறைவனுடைய திருவருள் ஆணையால் நிகழ்வனவேயாம் ஆதலின், உணர்வில்லாத சடப்பொருள்கள், உணர்த்த உணரும் இயல்பினவாகிய உயிர்கள் ஆகிய இருதிறப் பொருள்களுக்கும் அவற்றுக்கெனத் தனியே ஒரு செயல் இல்லை என்பர் பெரியோர். இவ்வுண்மையினை உணர்ந்தவர்களே சிவஞானிகள் எனப் போற்றப் பெறுவர். அன்னோர் தாங்கள் எந்தச் செயலைச் செய்யத் தொடங்கினாலும் 'யான் செய்தேன்' 'பிறர் செய்தார்' என்னும் மனக்கோணையினைச் சிவஞானமாகிய தீயினால் வாட்டி நிமிர்த்து மகவெனப் பல்லுயிரனைத்தையும் ஒக்கப்பார்க்கும் செம்மையுடையராய்த் தன் முனைப்பு அடங்கி 'எல்லாம் இறைவன் செயல்' என எண்ணி அவன் அருள்வழி ஒழுகும் இயல்பினர் ஆவர். அப்பெருமக்கள் முழுமுதற் கடவு

ளாகிய சிவபெருமானைத் தனக்குவமையில்லாத் தனி முதல்வனாகவும் தம்மை அம்முதல்வனது அடிமையாக வும் கருதித் தம்மின் வேறுபடவைத்துத் தியானித்த லும், அப்பெருமானது எல்லையற்ற பேராற்றலை நோக்கித் தமக்கென்று ஒருசெயல் இல்லாமையால் தான் என் றொரு முதலற அவனது அருளில் அடங்கி ஒன்றாகித் தம்மை மறத்தலும், இவ் இருதிறமும் விளங்க அவன் திருவருள் வழி உடனாய் நின்று ஒற்றித்துணர்தலும் ஆகிய மூன்று திறத்தாலும் சுட்டற நின்று வழிபட்டு உய்வார்கள். இந்நுட்பம்,

"செய்யும் செயலே செயலாகச் சென்று தமைப்
பையக் கொடுத்தார் பரங் கெட்டார்"[1]

எனவும்,

"யாதேனும் காரணத்தால் எவ்வுலகில் எத்திறமும்
மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே — ஆதலினால்
பேதமே செய்வாய் அபேதமே செய்திடுவாய்
பேதாபேதம் செய்வாய் பின்"[2]

எனவும் வருவனவற்றால் இனிது புலனாம். இவ்வாறு ஆன்மபோதம் கெட, எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தியானிக்கும் இயல்புடைய பெரியோர்கள், இவ்வுலக வாழ்வில் கருவி கரணச் சேட்டைகளின் நீங்கிச் சிவபரம் பொருளின் அருட்செயலே தம்பால் விளங்கப் பெற்றுத் திகழும் தூயநிலை 'சீவன்முத்திநிலை' எனப் படும். இங்ஙனம் 'பசு கரணங்களெல்லாம் பதி கரணங் களாகப் பெற்ற செம்புலச் செல்வர்களாகிய இப்பெரு மக்களைக் 'காணும் கரணங்க ளெல்லாம் பேரின்பம் எனப் பேணும் அடியார்'[3] எனப் போற்றுவர் பெரியோர்.

---

1. திருக்களிற்றுப்படியார் — 21
2. ,, — 82
3. திருவாசகம் பண்டாய நான்மறை–6.

இவ்வாறு தம் செயல் என்பது ஒன்றின்றி ஆன்ம போதம் நீங்கிச் சித்தம் சிவமாகப் பெற்ற மெய்யடியார்கள் இவ்வுலகில் செய்யும் செயல் அனைத்தும் தவச் செயலாம் என்பதும், இறைவன் அவற்றைத் தன் செயலாகவே ஏன்றுகொண்டு அவரோடு ஒட்டி உடனாய் நின்று அருள்புரிவான் என்பதும்,

"எனதுரை தனதுரையாக"

எனவும்,

'உயிராவண மிருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக்கிழியின்
உருவெழுதி
உயிராவணஞ் செய்திட்டுன்கைத்தந்தா
ருணரப் படுவாரோடுஒட்டிவாழ்தி'

எனவும்,

'தொடர்ந்தென் சிந்தைத் தன்னுருவைத் தந்தவனே'

எனவும்,

'சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்'
(திருவாசகம் 320)

எனவும்,

'நஞ் செயலற்றிந்த நாமற்றபின் நாதன்
தன் செயல் தானேஎன் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தான்என் றுந்தீபற' (6)

எனவும் வரும் அனுபவ மொழிகளால் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறு சித்தஞ் சிவமாகப் பெற்ற மெய்யடியார்கள் செம்பொருளாகிய சிவத்தை இடைவிடாது சிந்திப்பதல்லது உலகியற் பொருள்களை நாடுவார் அல்லர். அவர்களுடைய உள்ளம், உரை, செயல்கள் யாவும் உலகியலிற் பொருந்தி நிற்கும் இடத்தும் இறைவன் திருவருள் வழியே இயங்கிப் பிற உயிர்களையும் நன்னெறிப்படுத்தும் இயல்பினவாகும். ஆற்றின் வழி

யாகச் சென்று கடலிற் கலந்து உவர்த்தன்மை பெற்ற நீரானது, கடலோதத்தால் மீளவும் ஆற்று நீருடன் கலந்தபொழுது அந்நீரையும் உவர்ப்புச் சுவையுடைய தாகச் செய்வதுபோன்று, சித்தம் சிவமாகப் பெற்ற ஞானிகளது உணர்வு இறையருட்பெருக்கால் உலகியலிலே மீளவும் கலக்க நேரிட்டால் அக்கலப்பு, பாசப் பிணிப்புடைய மக்களுடைய மலமாயை கன்மங்களையும் நீக்கி நலஞ்செய்யும் ஆற்றலுடையது என்பர். இச் செய்தி,

'ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்த நீர் அந்நீர்மை
மாற்றி அவ்வாற்றின் மறித்தாற்போல்—தோற்றிப்
புலன்களெனப் போதம் புறம்பொழியில் தந்தம்
மலங்களற மாற்றுவிக்கும் வந்து' (திருக்களிற் 11)

எனவரும் பாடலால் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு தற்போதங்கெட்டு இறைவன் திருவருளில் அழுந்தியவர்களே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய சைவசமய ஆசிரியர்களாவர். இவர்கள் இவ்வுலகியல் வாழ்வில் உயிர்கள் அடையும் துயரங்களை எண்ணிய நிலையில் இப்பெருமக்களது திருவாயிலிருந்து நம்மனோருடைய மும்மலங்களையும் மாற்றும் அருமருந்தாக வெளிவந்த அருளுரைகளே தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அருள் நூல்கள் என்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது.

சிவஞானச் செல்வர்களாகிய இப் பெருமக்கள், ஆன்ம போதங்கெட்டு, இறைவன் திருவருளை உலக மக்கள் அனைவரும் பெற்று இன்புறும் வண்ணம் சரியை கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நால்வகை நன்னெறிகளை அறிவுறுத்தி அந்நெறிகளில் ஒழுகிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

சரியையாவது, ஆகமங்களில் விதித்தவாறு திருக்கோயிலில் அமைந்துள்ள இறைவனது உருவத் திருமேனியைப் பொருள் என்று உணர்ந்து திருக்கோயிலில் அலகிடல், மெழுகல், பூக்கொய்து நறுமலர் மாலை தொடுத்தல், புகழ்ந்து பாடுதல் முதலிய உடம்பின் தொழில்களாக நிகழ்வது. இதன் இயல்பினை,

'துண்ணென விரும்பு சரியைத் தொழிலர் தோணிபுரமாமே'
(3-81-7)

'கீதத்தை மிகப்பாடும் அடியார்கள் குடியாகப்
பாதத்தைத் தொழநின்ற பரஞ்சோதி' (2-43-5)

என வரும் தொடர்களால் திருஞானசம்பந்தரும்,

'பெரும்புலர் காலைமாலை பித்தர்க்குப் பத்தராகி
அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டாங்கார்வத்தையுள்ளே வைத்து
விரும்பி நல் விளக்குத்தூபம் விதியினால் இடவல்லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டிபோல்வார் கடவூர் வீரட்டனாரே'
(4-31-4)

'விளக்கினார் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினாற் பதிற்றியாகும்
துளக்கில் நன்மலர் தொடுத்தால் தூயவிண்ணேற லாகும்
விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்
அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க் கடிகள்தாம் அருளுமாறே'
(4-77-3)

'நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதி யென்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறுநில்லே' (6-31-3)

எனத் திருநாவுக்கரசரும் விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

கிரியையாவது திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய சிவலிங்கத் திருவுருவாகிய அருவுருவத் திருமேனியை பொருள் என்று உணர்ந்து புறத்தேயும் அகத்தேயும் பூசனைபுரிந்து வழிபடுதலாகும். இதன் இயல்பினை,

" நறைமலி தருமளவொடுமுகை நகுமலர்புகை
மிகுவளரொளி
நிறைபுனல் கொடுதனை நினைவொடு நியதமும்
வழிபடுமடியவர்
குறைவிலபதம் அணைதரவருள் குணமுடையிறை
யுறைவனபதி
சிறைபுனலமர் சிவபுரமது நினைபவர் செயமகள்
தலைவரே" [1-21-4]

எனவும்,

" தடங்கொண்டதோர் தாமரைப் பூமுடிதன்மேற்
குடங் கொண்டடியார் குளிர்நீர் சுமந்தாட்ட"
[1-32-2]

எனவும்,

" வேதத்தின் மந்திரத்தால் வெண்மணலே சிவமாகப்
போதத்தால் வழிபட்டான் புள்ளிருக்கு வேளூரே"
[2-43-5]

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களால் ஞானசம்பந்தரும்,

" கைப்போது மலர்தூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போது முடிசாய்த்துத் தொழநின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர்தூவி ஐம்புலனும் அகத்தடக்கி
எப்போதும் இனியானை என்மனத்தே வைத்தேனே."
[4-7-3]

எனவும்,

" மறைகலந்த மந்திரமும் நீருங்கொண்டு
வழிபட்டார் வானாளக் கொடுத்தியன்றே"

எனவும்,

காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி யிலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலா நிறையநீரமைய ஆட்டிப்
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே"

(4-76-4)

னவும் வரும் திருப்பாடல்களால் நாவரசரும்,

"அகத்தடிமை செய்யும் அந்தணன்தான்
அரிசிற் புனல் கொண்டு வந்தாட்டுகின்றான்"

(7-9-6)

எனவும்,

"முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்"

(7-39-10)

எனவும் வரும் தொடர்களால் நம்பியாரூரரும் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

யோகமாவது இறைவனுக்குரிய உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்னும் மூவகைத் திருமேனிகளுள் மிக நுண்ணிய அருவத் திருமேனியே பொருள் எனவும் உருவமும் அருவுருவமும் இத்திருமேனியை வழிபடுதற்கு முதலும் முடிவு மாயமைந்த திருமேனிகள் எனவும் இவ்வாறு உணர்ந்து இறைவனை உள்ளத்தால் வழிபடுவது. இதன் இயல்பினை,

"சினமலியறுபகை மிகுபொறி சிதைதருவகைவளி
நிறுவிய
மனனுணர்வொடு மலர்மிசை எழுதருபொருள் நியதமும்
உணர்பவர்
தனதெழிலுருவது கொடுவடைதகுபரனுறைவது
நகர்மதிள்
கனமருவிய சிவபுரநினைபவர் கலைமகள் தர நிகழ்வரே

(1-21-5)

என ஞானசம்பந்தரும்,

'உடம்பெனு மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படு முணர்நெய்யட்டி உயிரெனுந் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே'
(4-75-4)

"உயிராவண மிருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக்கிழியின் உருவெழுதி
உயிராவணஞ் செய்திட் டுன்கைத்தந்தார்
உணரப்படுவாரோடு ஒட்டிவாழ்தி" (5-25-1)

என நாவுக்கரசரும்,

"ஓர்ந்தனன் ஓர்ந்தனன் உள்ளத்துள்ளே நின்ற ஒண்பொருள்" (7-45-4)

"தேடுவன் தேடுவன் செம்மலர்ப் பாதங்கள் நாடொறும்
நாடுவன் நாடுவன் நாபிக்குமேலேயோர் நால்விரல்
மாடுவன் மாடுவன் வன்கை பிடித்து மகிழ்ந்துளே
ஆடுவன் ஆடுவன் ஆமாத்தூர் எம்மடிகட்கே"
(7-45-9)

'நாற்றனத் தொருவனை நானுய பரனை'

எனச் சுந்தரரும் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்கள்.

ஞானமாவது, மேற்குறித்த வண்ணம் உருவம், அருவுருவம், அருவம் ஆகிய மூன்று திருமேனிகளையும் முறையே வழிபட்டு வர ஆன்மாவின்கண் நிகழும் பக்குவமுதிர்ச்சியாலே உள்ளவாறு உணர்வு விளங்கி, உலகெலாங் கடந்தும் அணுத்தொறும் விரவியும் என்றும், உள்ள உண்மை அறிவின்பமே இறைவனது திருவுருவாம் என்றும் உருவம், அருவுருவம், அருவம் ஆகிய ஏனை மூன்றும் பருமை வழியே நுண்மையினை உணர்தல் என்னும் முறைப்படி ஞானத்திரளாய் நின்ற இறைவனை உணர்தற் பொருட்டும் வழிபடுதற் பொருட்டும் கொண்ட திருமேனிகளே என்றும் இவ்வாறு உணர்ந்து, முன்குறித்த உடம்பின் தொழில், மனத் தொழில் இரண்டினையும் கைவிட்டுக் கேட்டல், சிந்தித்

தல் தெளிதல், நிட்டைகூடுதல் ஆகிய அறிவுத் தொழில் மாத்திரையால் இறைவனை வழிபடுதலாகும். இத்நெறியினை,

துன்னறிவால் வழிபாடு செய்யுங் காலுடையான்"
(1-5-4)

"ஊனத்திருள் நீங்கிடவேண்டில்
ஞானப்பொருள்கொண்டு அடிபேணும்" (1-38-3)

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

ஞானத்தால் தொழுவார் சிவஞானிகள்
ஞானத்தால் தொழுவேனுனை நானலேன்
ஞானத்தால் தொழுவார்கள் தொழக்கண்டு
ஞானத்தாயுனை நானுந் தொழுவனே" (5-91-3)

என ஆளுடைய அரசரும்,
" நத்தார்புடை ஞானன்" (7-80-1)
" ஞானமூர்த்தி நட்டமாடி" (7-81-7)

என ஆளுடைய நம்பியும் அறிவுறுத்தியுள்ளார்கள்.

மேற்காட்டிய குறிப்புக்களால் புறத்தொழில் மாத்திரையானே உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் சரியையும், புறத்தொழில், அகத்தொழில் என்னும் இரண்டாலும் அருவுருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் கிரியையும், அகத்தொழில் மாத்திரையானே அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் யோகமும், இவ்வாறு புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத் தொழில் மாத்திரையானே அம்மூன்று திருமேனிக்கும் மேலாய் அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவபிரானிடத்திற் செய்கின்ற ஞானமும் ஆகிய நான்கு நன்னெறிகளும் தேவார ஆசிரியர்களால் அறிவுறுத்தப்பெற்றமை நன்கு புலனும்.

"அறிதல் ஒப்புமையால் சரியை முதலிய நான்கும் ஞானமேயாம் எனவும், ஆயினும் 'அரும்பு மலர் காய் கனியாதல் போலச் சோபான முறையாகிய தம்முள் வேறுபாட்டால் முறையே ஒன்றற்கு ஒன்று அதிகமாய், நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற ஞானமே முடிவாகிய ஞானமாம் எனவும், எனவே இந் நான்கினும் அறிவு நுணுகி வளரவளர, அறியாமை யாகிய மலமும் அம்முறையே தேய்ந்து தேய்ந்து வருதலின், அவற்றின் பயனாகிய சாலோக முதலிய நான்கும் முத்தியேயாம் எனவும், ஆயினும் அம் மல நீக்கமும் அவ்வாறு நிகழும் சோபான முறையானே அவை ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமாய் அவற்றுள் நான் காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற சாயுச்சியம் ஒன்றே முடிவாகிய முத்தியாம்" எனவும் கூறுவர் சிவஞான முனிவர்.

"இறைவனை அடைதற்குரிய இந்நால்வகை நன் னெறிகளையும் முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என வழங்குவர் சான்றோர். இந்நால்வகை நெறிகளையும் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவோர் முறையே சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், ஆகிய பத முத்திகளையும், சாயுச்சியம் ஆகிய பரமுத்தி யையும் அடைவர் என நூல்கள் கூறும். (சாலோகம் - இறைவன் உலகினை அடைதல்; சாமீபம் - இறைவன் அருகு இருத்தல்; சாரூபம் - இறைவன் உருவினைப் பெறுதல்; சாயுச்சியம் - இறைவனை அடைந்து அவனோடு இரண்டறக் கலத்தல்)

மேற்குறித்த நால்வகை மார்க்கங்களையும் தொண்டு நெறி, மகன்மை நெறி, தோழமை நெறி, (இரண்டற்று) ஒன்றும் நெறி என வழங்குதல் பொருந் தும்.

" தாதமார்க்கம் சாற்றில் சங்கரன் தன் கோயில்
தலம் அலகிட்டு இலகுதிரு மெழுக்கும் சாத்திப்
போதுகளும்கொய்து பூந்தார் மாலைகண்ணி
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்துபாடி
தீதில் திருவிளக்கிட்டுத் திருநந்தவனமும்
செய்து திருவேடம்கண்டால் அடியேன் செய்வது
யாது பணியீரென்று பணிந்தவர்தம்பணியும்
இயற்றுவது, இச்சரியை செய்வோர் ஈசன்
உலகு இருப்பர் "

" புத்திரமார்க்கம் புகலில் புதிய விரைப்போது
புகையொளி மஞ்சனம் அமுது முதல்
கொண்டைந்து
சுத்திசெய்து ஆசனம் மூர்த்த மூர்த்திமானும்
சோதியையும் பாவித் தாவாகித்துச் சுத்த
பத்தியினால் அருச்சித்துப் பரவிப்போற்றிப்
பரிவினொடும் எரியில் வருகாரியமும் பண்ணி*
நித்தலும் இக்கிரியையினை இயற்றுவோர்கள்
நின்மலன்தன் அருகிருப்பர் நினையுங்காலே "

' சகமார்க்கம் புலன் ஒடுக்கித் தடுத்துவளி இரண்டும்
சலிப்பற்று முச்சதுர முதல் ஆதாரங்கள்
அகமார்க்கம் அறிந்தவற்றின் அரும்பொருள்கள்
உணர்த்தாங்கு
அணைந்துபோய் மேலேறி அலர்மதி மண்டலத்தின்
மூகமார்க்க அமுதுடல முட்டத்தேக்கி
முழுச்சோதி நினைந்திருத்தல் முதலாக வினைகள்
உகமார்க்க அட்டாங்கயோக முற்றும்
உழத்தல் உழந்தவர் சிவன்தன் உருவத்தைப்
பெறுவர்

தழங்கெரி மூன்றோம்புதொழில் தமிழ் ஞானசம்பந்தன்' எனவரும் திருக்கடைக்காப்புத் தொடரைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் ஆளுடைய பிள்ளையார் கிரியையின் அங்கமாகிய வேள்விச் செயலை மேற்கொண்டியற்றினமை இனிது புலனாகும்.

" சன்மார்க்கம் சகலகலை புராண வேத
சாத்திரங்கள் சமயங்கள் தாம்பலவும் உணர்ந்து
பன்மார்க்கப் பொருள்பலவும் கீழாக மேலாம்
பதிபசுபாசம் தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும்
நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான
ஞேயமொடுஞாதிருவும் நாடாவண்ணம்
பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றிஞானப்
பெருமையுடையோர் சிவனைப் பெறுவர் காணே "

எனச் சிவஞான சித்தியாரில் உள்ள செய்யுட்கள் நால் வகை நெறிகளின் இயல்பினையும் அவற்றால் அடையும் பயனையும் விரித்துணர்த்துதல் காணலாம்.

மக்கள் விரும்பிச் செய்தற்குரிய வேள்விகள் கன்ம வேள்வி, தவ வேள்வி, செப வேள்வி, தியான வேள்வி, ஞான வேள்வி என ஐந்தாகும். இவற்றுள் முந்திய நான்கும் போகத்தை ஊட்டுவன. ஓதல், ஓதுவித்தல், கேட்டல், கேட்பித்தல், சிந்தித்தல் என ஐவகையாகக் கூறப்படும் ஞானவேள்வி ஒன்றுமே உயிர்கட்கு வீடுபேற்றை அளிக்கவல்லது. ஆகவே வீடுபேற்றினை அடைய விரும்புவோர் அனைவரும் மேல் ஐவகையாகக் குறிக்கப்பட்ட ஞானவேள்வி யினையே செய்தற்குரியர்.

இங்ஙனம் ஐவகைப்படும் ஞானவேள்வியின் சிறப்பினை,

'ஞானநூல் தனையோதல் ஓதுவித்தல்
நற்பொருளைக் கேட்பித்தல், தான்கேட்டல், நன்றா
ஈனமிலாப் பொருள் அதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும்
இறைவனடி அடைவிக்கும் எழில்ஞான பூசை
ஊனமிலாக் கன்மங்கள் தபம் செபங்கள் தியானம்
ஒன்றுக்கொன்று உயருமிவை ஊட்டுவது போகம்
ஆனவையான் மேலான ஞானத்தால் அரனை
அருச்சிப்பர் வீடெய்த அறிந்தோர் எல்லாம்'

என்ற பாடலில் அருணந்தி சிவனார் அறிவுறுத்தி யுள்ளார்.

'ஐவகையால் நினைவார்பால் அமர்ந்து தோன்றும்'
[6-18

எனவரும் அப்பர் அருள்மொழி இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

மேற்குறித்த நால்வகை நெறிகளுள் தாதமார்க்கத்து இயல்பு திருநாவுக்கரசரிடத்தும், சற்புத்திர மார்க்கத்து இயல்பு திருஞானசம்பந்தரிடத்தும், சக மார்க்கத்து இயல்பு நம்பியாரூரர் இடத்தும், சன்மார்க்கத்திறம் மாணிக்கவாசகர் இடத்தும் அன்னோர்தம் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் வெளிப்பட்டு விளங்குதல் காணலாம்.

சரியை வழி நின்றவர் அப்பர் என்றும், கிரியை வழி நின்றவர் சம்பந்தர் என்றும், யோகநெறி நின்றவர் சுந்தரர் என்றும், ஞானநெறி நின்றவர் மாணிக்கவாசகர் என்றும் கூறுதல் உண்டு. ஆயினும் சமய குரவராகிய இந்நால்வரும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவ ஞானம் கைவரப் பெற்று முதிர்ந்த ஞான நெறியில் நின்ற செம்புலச் செல்வர்கள் என்பதே சேக்கிழார் முதலிய முன்னைய அருளாசிரியர்களின் துணிபாம். இப்பெருமக்களைப் 'பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும் தொண்டர்' என்றும் இவர்களை இறைவன் சிவாகமங்களிற் சொல்லிய படிமுறையான் அன்றித் தனது எல்லையற்ற பேரருளால் தானே எளிவந்து ஆட்கொண்டு தூய கதியாய வீடுபேற்றின் கண் சேர்த்து அருளினன் என்றும் அறிவனூல் கூறும்.

சிவனை வழிபடும் கூட்டத்தார் யாவரும். சைவர் என அழைக்கப்பட்ட காலம் தேவார ஆசிரியர் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டதாயிருக்கலாம். ஆயின் பண்டைத் தமிழர் வழிபட்ட செம்பொருளாஞ் சிவத்திற்குச்

சங்க காலத்தும் அதற்கு முன்னரும் இறையோன், கடவுள், பெரியோன் என்ற பெயர்களே பல்கி வழங்கின எனத் தெரிகிறது. 'நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன்' என மணிமேகலையிலும் 'கடவுள்' எனப் புறத்திலும் 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும் பயின்று வருதல் நோக்கத் தக்கது. செம்மை - நடுவு நிலைமை, நேர்மை என்னும் பொருள் தரும் செந்தமிழ்ச் சொல். 'செம்பொருள்' என்னும் சொல்லால் வள்ளுவனார் மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனைக் குறித்தமையும் சிந்திக்கற்பாலது.

'கரைந்து கைதொழுவாரையும் காதலன்
வரைந்து வைதெழுவாரையும் வாடலன்'

எனத் தேவாரம் முதலியாய்ந்த, தன்னை வழிபட்டோரையும் வைதெழுவோரையும் ஒப்பமதித்து இன்னருள் புரியும் இயல்பினன் இறைவனாவன். இறைவனை 'வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்' எனப்போற்றிய திருவள்ளுவர், விருப்பு வெறுப்பு இல்லா நிலைமைக் கேற்ப அம்முதல்வனைச் செம்பொருள் (நடுவு நிலையுள்ள பொருள்) எனச் சிறப்பித்தமை பொருந்துவதேயாம். தமிழர்கள், இறைவனை ஒளி உருவினனாகப் போற்றியுள்ளார்கள். காலையில் பொன்னை உருக்கி வார்த்தால் என வேலைமீது எழும் செஞ்ஞாயிற்றினை முருகன் சேயொளிக்கு ஒப்பாக முருகாற்றுப்படை கூறுதலும், கதிரவன் தன் வெயிலின் வெப்ப ஒளியை விட்டு உயிர்களின் உடலுக்கெல்லாம் நல்லொளி பரப்பும் காலமாகிய மாலைக்காலத்து வான் முழுவதும் பரவி மீது எழுந்த செக்கர் ஒளியினைச் சிவபிரானின் திருமேனி ஒளியோடு ஒப்புமைப்படுத்து நோக்கப்போந்த பெருந்தேவனார் என்னும் புலவர்,

"செவ்வான் அன்னமேனி......அந்தணன்"

என உவமித்துப் போற்றுதலும், சிவந்த ஒளியில் இறைவன் திருமேனியை [illegible] போற்[illegible] அந்

காலத்தார்தம் இயல்பினை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். இங்ஙனம் இறைவனைச் சிவந்த திருமேனி யொளியினனாக எண்ணிப் போற்றிய நம் முன்னோர்கள் அம்முதல்வனைச் செம்மேனியான் என்ற கருத்தில் 'சிவன்' என்னும் பேரால் அழைப்பார் ஆயினர். "சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி எம்மான்" எனப் போற்றினார் திருநாவுக்கரசடிகள். செம்மேனி உடைமை காரணமாகச் சிவன் எனும் திருபெயரினைத் தனக்கே உரியதாகப் பெற்றவன் என்பது இத்தொடரின் பொருளாம். எனவே இறைவனுக்கு வழங்கும் சிவன் என்னும் பெயர் செம்மை நிறம் பற்றி வந்தசெந்தமிழ்ப்பெயரென்பது நன்குபெறப் படும். இறைவனைச் சிவன் என்ற பெயரால் போற்ற விரும்பிய காரைக்காலம்மையார், அந்நிறப்பெயரை அவ்வாறே உரையாது 'செம்மேனிப் பேராளன் வானோர் பிரான்' எனக் குறித்துள்ளமை சிந்தித்து அறியத்தக்கது.

சிவன் என்ற செந்தமிழ்ப் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டே அதனோடு வடமொழி நான்காம் வேற்றுமையுருபையும் வணக்கச் சொல்லையும் சேர்த்து ஐந்தெழுத்துச் சொல்லாகக் கொண்ட பெரியோர்கள், அதனை மந்திரமாகப் போற்றினார்கள். நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி ஆகிய இம்மந்திரத்தினைத் தேவார ஆசிரியர் மூவரும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம், பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம் முதலிய பதிகங்களிலும் தொடர்ந்து போற்றியுள்ளார்கள்.

இனி, இவர்களால் வழிபடப்பெறும் இறை இயல்பினைத் தேவாரப் பாடல்கள்கொண்டே நோக்குதல் சிறந்ததாம். இறைவன் உருவுடையன் அல்லது உருவற்றவன், அன்றி இருநிலையும் ஒருங்கு உடையோன், என இவ்வாறு தம்முள்முரணி இறைவனது இயல்பு உரைப்பதை விட்டு, இறைவன் எல்லாமாய் அல்லது

மாய் நிற்கும் இயல்புடையவன் எனவும் அவன் நம் மனோர்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு "மலைமகள் பாக மாக அருள் காரணத்தின் வருவார்" என்றபடி அருளே திருமேனி ஆக அவ்வப்பொழுது அடியார் விரும்பிய திருமேனியினைக் கொண்டு தோன்றி அருள் புரிவன் எனவும் தேவாரம் கூறும். நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலிய பாடல்கள் இறைவனது எல்லாம் ஆகிய நிலைமையையும் 'மண்ணல்லை' என்பது முதலிய பாடல்கள் அவன் அல்லனாய் நிற்கும் நிலையையும் உணர்த்துதல் நோக்கத்தக்கது. இறைவன், உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்று சொல்லப்படும் மூன்று கூற்றுள் ஒரு கூற்றினும் படாதவனாய் வேறுபட்டு நிற்கும் இயல்பினன் ஆதலின் அவனை அம் மூன்றனுள் அடக்கியுரைத்தல் இயலாத செயலாம். ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும்,

"எந்தையார் அவர் எவ்வகையார் கொலோ" [3-54-3] என்பதனால் இறைவன் இயல்பு யாவர்க்கும் புலப்படா முறையினை வியந்துரைத்தார்.

மேற்கூறியவாறு தன்மை பிறரால் அறியாத தலைவனை நாம் எவ்வுருவால் வணங்குதல் கூடும் என்பார்க்கு அவன் நீதி உருவாக உலகில் நிலவுகிறான் என்பது உணர்த்துவார்,

"இன்னவுரு இன்னநிறம் என்று அறிவதேல்
அரிது நீதி பலவும்
தன்ன உருவாம் என மிகுத்தகவன்" [3-71-4

எனப் போற்றினார் ஞானசம்பந்தர்.

"பங்கயத்து அயனும்மால் அறியா நீதியே"

என்றார் திருவாதவூரடிகளும். இறைவன் ஞானமே திருமேனியாக உடையான் என்பது, 'வாலறிவன்' எனும்

வள்ளுவர் மொழியானும் 'ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்' என்ற பிள்ளையார் திருவாக்கானும் 'ஞானத் தாயே' என நாவுக்கரசர் இறைவனை அழைத்துப் போற்றுதலானும் நன்கு விளங்கும். இறைவன் பேரறிவில் நிலைத்துள்ளவன் என்பதற்கு அறிகுறியாகவே சைவர்கள், நல்லுணர்வினை இடபமாக உருவகித்து அவ்வேற்றினைச் சிவபெருமானது ஊர்தியாகப்போற்றிப் பரவுகின்றார்கள்.

"உணர்வென்னும் ஊர்வது உடையாய் போற்றி"
(6–57–6)

என்பது திருக்கயிலாயத் திருத்தாண்டகம்.

இங்ஙனம் பேரறிவின் உருவாய் விளங்கும் இறைவன், உயிர்கட்கு அருள் செய்யவேண்டி அன்புநலினனாய் அம்மையப்பனாகி அருள் திருமேனி கொண்டு ஆட்கொள்வன் என்பது,

'தாயும் தந்தை பல்லுயிர்க்கும் தாமே யாய தலைவனார்"
'ஆணும் பெண்ணுமாய் அடியார்க்கு அருள் நல்கி"
"மலைமகள் பாகமாக அருள் காரணத்தின் வருவார்"

எனவரும் திருஞானசம்பந்தர் பாடல் தொடர்களால் நன்கு புலனாகும்.

இறைவன் உலகுயிர்களோடும் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் உண்மையினை'

'ஈறாய் முதலொன்றாயிரு பெண்ணாண் குண மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய் வருபூதம்மவை ஐந்தாய்
ஆறார் சுவை யேழோசையோ டெட்டுத் திசைதானாய்
வேறாய் உடனானானிடம் வீழிம் மிழலையே''

எனவரும் திருப்பாடலில் ஞானசம்பந்தர் விளக்கியருள்கின்றார். இத்திருப்பாடற் பொருளை யடியொற்றியது,

"ஈருகி அங்கே முதலொன்ருய் ஈங்கிரண்டாய்
மாருத எண்வகையாய் மற்றிவற்றின்—வேருய்
உடனுய் இருக்கும் உருவுடைமை யென்றுங்
கடனுய் இருக்கின்ருன் காண்" (50)

எனவரும் திருக்களிற்றுப் படியாராகும்.

"சங்காரகாலத்தில் நிட்களமாயும். சிருட்டி காலத்திலே நிட்கள சகளமாயும், அட்டமூர்த்தியாயும் இவற்றுக்கெல்லாம் வேருயும் இவற்றுக்கெல்லாம் உடனுயும் இருக்கின்ற அருள் வடிவுடைமையைக் கர்த்தா எக்காலமும் முறைமையாகக் கொண்டிருப்பன்" என்பது இவ்வெண்பாவுக்கு முன்னேர் கூறிய பொருளாகும்.

அன்பு உருவினனும் இறைவன் எவ்வுயிரின் உள்ளும் நின்று அவ்வுயிர்கட்கு உடல் உலகம் முதலியவற்றைப் படைத்துக் கொடுத்துக் காத்து அழித்து அருளும் இயல்பினன் எனச் சைவ நூல்கள் நுவலும். உலகமாவது கடவுளால் மாயையினின்றும் தோற்றுவிக்கப் பட்டு அவர் அருளின் துணையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிலைத்த பொருள் என்பது சைவ சமயத்தின் கொள்கையாகும். சேற்றிலுள்ள கிழங்கினின்றும் முளைத்த தாமரையைக் கிழங்கினின்றும் தோன்றியது எனக் கூருமல், அக் கிழங்கிற்கு ஆதாரமான சேற்றினின்றும் தோன்றியது எனும் பொருள்படப் 'பங்கயம்' என்ருற் போல, இறைவன் திருவருளாகிய திருவடியை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள மாயையினின்றும் தோற்றுவிக்கப் பட்ட உலகத்தை இறைவனிடத்துத் தோன்றியதெனக் கூறுதல் முறை என்பர். இவ்வாறு உலகு அவன் உந்தியில் தோன்றி ஒடுங்கிடும் உண்மையை,

"யாழ்கெழு மணிமிடற்று அந்தணன்
தாவில் தாணிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே" (அகநானூறு)

எனவரும் கடவுள் வாழ்த்தால் அறியலாம். இக்கருத்தினை நாவுக்கரசர் 'அடிநீழலாணை கடவா தமரருலகே'

என்பதில் விரித்துரைத்தார். உலக முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றி நிலைத்தற்கு ஏதுவாகிய திருவடிகளை 'எல்லாமாம் எம்பெருமான் கழல்' எனவும் 'படிக்கொள் சேவடி' எனவும் தேவாரத் திருமுறை கூறிப் பாராட்டுகிறது. படிக்கொள் சேவடி=உலகத்தினைத் தன்னகத்தே கொண்ட செம்மை பொருந்திய திருவடி என்பது இதன் பொருள்,

இறைவன் உயிரினைத் தோற்றிக் காத்து மறைத்து அருளுதல் 'காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி' என்பதனால் அவனது திருவிளையாடல் என ஒருசாரர் புகல்வர்.

''ஐயா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்''

என்பதனால் ஒரு சாரார் விளையாட்டு என்றதும் ஐங்கலப் பாரஞ் சுமந்தல் சாத்தனுக்கு விளையாட்டு என்றதுபோல அத்தொழிலை எளிதிற் செய்யப்படுதலை நோக்கி ஆகலின், பெத்த காலத்து உயிர்கட்கு இன்பமும், முத்திக் காலத்து வீடுபேறும் கொடுத்தற் பயத்தது ஆகலான் உயிர்களின்மேற் சென்ற கருணையே ஆண்டைக்குக் காரணமாம் என்பர். இறைவன் அருட்பெருக்கால் இயற்றும் இத்தொழில்களின் நுட்பம் யாவராலும் அறியப்படாத அருமைத்து என்பதனை,

'அடிகள் செய்வன ஆர்க்கறிவொண்ணுமே' என்பதனால் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார்.

எல்லா உலகத்துந் தலைமையாய் எப்பொருளையும் அமைத்து இயக்கும் ஆற்றல் ஒன்றுதான் இருக்க முடியும் என்று உணர்ந்து அப் பரம்பொருளைச் சிவனெனத் தெளிந்து வழிபட்ட செம்புலச் செல்வர்கள்

தேவார ஆசிரியர்கள். ஒரு தெய்வ வழிபாட்டை வலியுறுத்துஞ் சமயமே சிறந்தது என்பர் அறிவர். திருமூலரும் 'ஒன்றே குலனும் ஒருவனே தேவனும்' எனச் சாதிவேறுபாடற்ற தனிப்பெருஞ் சிவவழிபாட்டையே பாராட்டினார். இவ்வுண்மைகொண்டே,

"ஒருவன் கழல்அல்லாது எனது உள்ளம் உணராதே"
"கூத்தா நின்குறையார் கழலேயலாது
ஏத்தா நாவெனக்கு எந்தை பிரானிரே"
"அன்னே உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே"

எனத் தேவார ஆசிரியர் மூவரும் போற்றியதோடு தம் பாடல்களில் முருகன், பிள்ளையார் முதலிய கடவுளர்களைக் குறிக்க நேர்ந்தவழி, தம்மால் வழிபடப் பெறும் சிவபெருமானால் அவர்கள் தலையளிக்கப் பெற்றவர்கள் என்ற அளவில் அத்தெய்வங்களைப் பாராட்டி, தாம் சிவனைத் தவிர வேறுயாவரையும் நினையாத் தெளிவுடையாராகத் திகழ்கின்றனர்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு நிகழ்ந்த திருமணத்தில் அக்காலத்தார் கொண்டொழுகிய தீவலஞ் செய்தலாகிய சடங்கினைச் செய்யும்படி அங்குள்ள நான்மறை வேதியர்கள் ஞானசம்பந்தரை வேண்டினர். இறைவன் ஒருவனையே வணங்கும் உறுதிப்பாடுடைய பிள்ளையார்,

'யான் விருப்புறும் அங்கியாவார் விடை உயர்த்தவரே'

என்னும் மெய்ம்மையினை உரைத்துத் திருநல்லூர்ப் பெருமணக்கோயிலை வலம் வந்து சுற்றத்தாரோடு பற்றறுத்து உய்ந்தசெய்தி பெரிய புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே திருநாவுக்கரசரும் ஞாயிறு, தீ முதலிய புறப்பொருள் வழிபாட்டையும் பிற தெய்வ வழிபாட்டையும் கடிந்து உரைத்ததோடு சாதி வேறுபாட்டையும் இழித்துரைத்தமை அரசர் அருளிய தேவாரப் பாடல்களாற் புலனும்.

தேவார ஆசிரியர் மூவரும் இறைவன் அருளால் அப்பெருமானை நேரிற் கண்டு அவனது இயல்பு உணர்ந்து வழிபட்டமை அவர்கள் வாய்மொழியால் தெளியலாம். ஆளுடைய பிள்ளையார் 'தோடுடைய செவியன்' என்ற பதிகத்துப் "பெம்மான் இவன் அன்றே" எனச்சுட்டிக் காட்டியதோடு அமையாது, இறைவன் தன் அருள் உருவத்தினை அமணரும் குண்டரும் அலர் தூற்றும்படி தமக்குக் காட்டியருளிய தகைமையினை,

'அலையாரும் புனல்துறந்த அமணர்குண்டர் சாக்கியர்
தொலையாதங் கலர்தூற்றத் தோற்றங் காட்டி யாட்
கொண்டார்'

என்ற அடிகளால் விளக்கியருளினர். இவ்வாறே அப்பரும் சுந்தரரும் இறைவனை நேரிற் கண்டு வழி பட்டமை அவர்கள் வாய்மொழியாற் புலனும். இவர் கள் வாழ்க்கையில் நடந்த சில அருட்செயல்களைக் குறித்து ஐயுறுவாருமுளர். இக்காலத்திலும் பலவியத் தற்குரிய செயல்களைக் கண்டு அவற்றின் காரணம் உணரப்பெறாது மருளும் நாம், அவற்றின் காரணம் உணரலாகாமையின் இஃது ஒன்றுடைத்தெனக் கொள்வதல்லது அவை நிகழ்ந்தன அல்ல என மறுத்து ஒதுக்குதல் தவறாகும் தேவார ஆசிரியர்கள் தம் மெய்யுணர்வின் பயனாய பாடலிற் குறிப்பிட்டன எல்லாம் உண்மையெனக் கொள்ளுதலே அறிவுடை யார் கடன். அவ்வாசிரியர்கள், தாம் காணும் அருட் செயல்கள் உலகில் நிகழா அருமை உடையன ஆதலைத் தெளிந்து, அவற்றின் உண்மையறியாது மருளும் ஏனைய மக்களுக்கு அவற்றின் உண்மைக் காரணத்தை உணர்த்திப் போதல் ஒன்றே அவர் தம் உண்மைநிலையைப் புலப்படுத்தும். இறைவன் இவ் வாறு அருமையுடையனவற்றைக் காட்டி யருள் செய்தல் அன்பால் தனக்குரிமையுடைய அடியார் களின் பொருட்டே என்பதனை,

"உரிமையுடை அடியார்கள் உள்ளுற உள்க வல்லார்கட்கு
அருமையுடையன காட்டி யருள்செயும் ஆதி முதல்வர்"

என ஞானசம்பந்தரும்,

"......அன்பர்க்குக் காணு காட்டும்
கண்ணுங் கருகாவூரெந்தை தானே"

என நாவுக்கரசரும் அறிவுறுத்தினமை கண்டு தெளிய லாம்.

இனி, தேவார ஆசிரியர்கள் 'தம்மால் (உயிரால்) ஆவது ஒன்றும் இல்லை, எல்லாம் இறைவன் செயல்' என்னும் இவ்வுண்மையைத் தம் வாழ்க்கை முழுவதும் மறவாது நினைந்து, குற்றம் உடையனவற்றைத் தம் அறியாமையின் விளைவெனக் கொண்டும், அருமை யுடைய நற்செயல்களை எல்லாம் இறைவர்தம் திரு வருட் செயலெனக் கொண்டும் வழுத்தும் உள்ளம் உடையார் ஆவர். பாண்டிமாதேவியாரின் மங்கல நாணைப் பாதுகாக்கும் கருத்தோடு தீப்பிணியைப் 'பையவே சென்று பாண்டியற்காக' எனப் பணித்த ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், பின்னர், தாம் பாண்டி யனின் வெப்பு அகற்றி மங்கையர்க்கரசியாரின் மங்கல நாணை நல்கியவராய் இருந்தும், உலகம் போற்றும் அச்செயலைத் தமதெனக் கொள்ளாமல் 'எல்லாம்முந்த னுடைச் செயல் எனவே நினைத்தொழுக' என்றபடி அதனை இறைவன்பாற்படுத்தி 'மிக்க தென்னவன் தேவிக்கு அணியையே, மெல்ல நல்கிய தொண்டர்க்கு அணியையே' எனப் போற்றுகின்றார். இவ்வாறே திருநாவுக்கரகரசரும் தம்மைச் சமணத்திற் சேர்த் ததும் மீண்டும், சைவத்திற்குத் திருப்பியதும் இறை வன் செயல்களேயெனவும் அவனது கட்டளையை மீறினால் அடித்து அடக்குபவனும் அவ் இறைவனே எனவும் உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

"ஓதுவித்தாய்முன் அறவுரைகாட்டி அமணரோடே
காதுவித்தாய் கட்டநோய் பிணிதீர்த்தாய் கலந்தருளிப்
போதுவித்தாய் நின்பணி பிழைக்கிற் புளியம்வளாரால்
மோதுவிப்பாய் உகப்பாய் முனிவாய் கச்சியேகம்பனே"

என்ற பாடல் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துவதாகும்.

கடவுள், உயிர், உலகம் ஆகிய மூன்றும் என்றுமுள்ள பொருள்கள் எனவும், அவற்றுள் கடவுள் நிலை மாரு முற்றறிவுடைய பொருளெனவும், உயிர்கள் அறிவிக்க அறியும் இயல்பின எனவும், உலகம் நிலைமாறும் இயல்புடைய அறிவில் பொருள் எனவும் கூறுப. இவற்றின் உண்மை,

"கற்றுக்கொள்வன வாயுள நாவுள
இட்டுக்கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன் நாமுளோம்
எற்றுக்கோ நமனுர் முனிவுண்பதே"

என்ற திருக்குறுந்தொகையால் தெளிவுறத் தெரிகின்றது. உயிர்களாகிய நாம் நமனால் முனியப்படும் எளிமையுடையோம் அல்லோம் என்பார். இதன் முதல் இரண்டடிகளாலும் உலகின் உண்மை கூறி, மூன்றும் அடியில் கடவுள் உயிர் இவ்விருபொருளின் உண்மையினை உணர்த்தியருள்கின்றுர் நாவுக்கரசர். 'கற்றைச் செஞ்சடையான் உளன்' என்பதனை அடுத்து உயிர்களைத் தம்மோடு உளப்படுத்தி 'நாமுளோம்' என்று கூறியதன் கருத்தாவது, அவனது ஆதரவால் அவனுக்கு அடிமையாகிய நாமும் என்றும் பொன்ருத நிலையைப்பெற உரியராய் உளோம் என்பதாம்.

உயிரின் இலக்கணத்தினை உணர்த்தக் கருதிய சொல்வேந்தர், உயிரானது 'இருண்மலம்' எனப்படும் ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு யாதொரு பற்றுக்கோடும் இன்றி அறிவுவிழி கெட்டு ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாது தடுமாறும் இயல்பினது என்பதனை,

இருளற நோக்கமாட்டாக் கொத்தையேன்' (4–69–1)
எனத் தம்மேல் வைத்துக் கூறுமாற்றால் விளக்கியருளினார். நெல்லிற்கு உமியும் செம்பினிற் களிம்பும் தொன்மையே அப்பொருள்களோடு விரவினமைபோல, உயிர்களும் அநாதியே அறியாமை என்னும் இருள் விரவிய இயல்பினவாய் அவ்விருளால் அடர்க்கப்பட்டு மெய்யறிவாம் கண்ணிழந்து புகலிழந்து நிற்கின்றன என்பதனையும், அந்நிலைக்கு இரங்கிய இறைவன் ஒன்று மாற்றா உயிர்களின் பொருட்டுத் தானே எளிவந்து அருள் செய்கின்றான் என்பதனையும்,

"இருள்தரு துன்பப்படல மறைப்ப மெய்ஞ்ஞானம்என்னும்
பொருள் தரு கண்ணிழந்து உண்பொருள் நாடிப்
புகலிழந்த
குருடரும் தம்மைப்பரவக் கொடுநரகக் குழிநின்று
அருள தரு கைகொடுத்து ஏற்றும் ஐயாறன்
அடித்தலமே"

என இறைவனது திருவடிப்பெருமை நுவலும் இப்பாடலால் அரசர் அறிவுறுத்தினமை நோக்கத்தக்கது.

உயிர், தனை விழைவு, அறிவு, செயல்களின் நிகழ்ச்சி சிறிதும் இன்றி, தான் மட்டும் இருள் (ஆணவ) மலத்தோடு உடனாய் உளதாம் தனிநிலையும், பின்பு கருவி கரணங்களோடு கூடி அவை ஒருபுடை விளங்கும் கலப்பு நிலையும், பின்பு இருண்மல முதலாங் குற்றம் நீங்கி இறைவனைத் தலைப்பட்டு விழைவு, அறிவு, செயல்கள் எங்குமாய்ப் பரவி விளங்கும் தூய நிலையும் ஆகிய மூன்று நிலைகளை (அவத்தைகளை) உடையது என்பர். இவற்றுள் முதல் நிலை இருண்மலத்தோடு மட்டும் கூடிய நிலை. இதனைக் கேவலம் என்பர். இரண்டாம் நிலை.இறைவனால் உடல் பொறிகள் கொடுக்கப்பெற்று வாழும் உலகியல் நிலை. இதனைச் சகலம் என்பர். இந்நிலை அறிவு வளர்ச்சிக் கெனவே அமைக்கப்பட்டதென்ப. சகல நிலையில்

இறைவன் உயிரிற் கலந்து நின்று, அதன் விழைவு; அறிவு செயல்களை விளக்கி நன்று தீது என்பனவற்றைக் காட்டும் உதவியையும், உயிரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்று பொருளிற் கலந்து நின்று காணும் உதவியையும் செய்யும் இயல்பினன் என்பது சைவ சமயத்தின் சிறந்த கொள்கையாம். இதனை,

'அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே' [அற்புதத்திருவந்தாதி]

என்னும் அம்மையார் அருள்மொழியால் நன்கு அறியலாம். இறைவன் காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம் போல் உயிர்களோடு கலந்து நின்று காட்டிக் காணும் இயல்பினன் என்பதனைத் திருநாவுக்கரசர்,

'உண்ணிலாப் புகுந்து நின்றங்கு உணர்வினுக்கு
உணரக்கூறி' [4-25-1]
'உள்ளத்தின் உள்ளிருந்தங்கு உறுதி காட்டி' [4-5-6]
'நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கும் நீதியை' [5-93-8]
'தெள்ளியேனாகி நின்று தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்குவா ருள்கிற் றெல்லாம் உடனிருந்து அறிதி என்று
வெள்கினேன் வெள்கி நாணும் விலாவிறச் சிரித்திட்டேனே'
[4-75-3]

என வரும் தொடர்களால் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம். "உள்குவார் உள்கிற்று எல்லாம் உடனிருந்து அறிதி" என்பதனால் இறைவனது காணும் உபகாரத்தைத் தம் அநுபவ வாயிலாகக் கண்டுரைத்தமை நினைவிற் பதிக்கற்பாலது.

மும்மலமும் நீங்கப்பெற்று விரிந்திடும் அறிவு விளக்கத்தால் இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தல் உயிரின் தூய நிலையாகும். இதனைச் 'சுத்தம்' என வழங்குவர். இந்நிலையை அடைவதற்கே சமயங்களெல்லாம் இறைவனால் படிகால் முறையாக அமைக்கப் பட்டன என்பர். இந்நுட்பம்,

"அறுவகைச் சமயம் வைத்தார்"
"முறை முறை நெறிகள் வைத்தார்"
"ஏணிப்படி நெறி யிட்டுக் கொடுப்பன
...ஐயாறன் அடித்தலமே"

என வரும் அப்பரடிகள் வாய்மொழிகளால் இனிது புலனும்.

பல்வகைச் சமயங்களிலிருந்தும் இறைவனை உண்மையாகப் போற்றும் மெய்யடியார்கள் எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும் அவரவர் நினைத்த திருமேனிகொண்டு அங்கங்கே தோன்றி அருள் செய்தல் சிவபெருமானது இயல்பென்பதனை,

'எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும் தன்னடியார்க்கு
இங்கே என்று அருள்புரியும் எம்பெருமான்'

எனத் திருஞானசம்பந்தரும்,

'ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்'

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,

'அறிவினுன் மிக்க அறுவகைச் சமயம்
அவ்வவர்க்கு அங்கே யாரருள் புரிந்து'

என நம்பியாரூரரும் கூறுமாற்றல் தெளிய அறியலாம்.

'யாதொர் தேவர் எனப்படுவார்க் கெல்லாம்
மாதேவன் அலாற் றேவர் மற்றில்லையே'

எனவும்,

'விரிவிலா அறிவினுர்கள் வேறொரு சமயம் செய்து
எரிவினுற் சொன்னுரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்றதாகும்'

எனவும் வரும் திருநாவுக்கரசர் அருளுரைகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பல சமயங்களால் போற்றப்

படும் எல்லாத் தெய்வங்களாகவும் நின்று அருள்புரி வோன் எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானே என்பதும், மக்கள் தங்கள் குறுகிய நோக்கத்தால் வேறுபட்ட சமயக்கொள்கைகளைத் தமக்கெனப் புதியனவாகக் கற்பித்துக்கொண்டாலும் அன்னோர் கற்பனைகளுக் கெல்லாம் தானும் உடனாய் நின்று அருள் செய்யும் இயல்புடையான் இறைவன் என்பதும் நன்கு விளங் கும். எனவே எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் இறையருள் கைகூடும் என்னும் உண்மை தேவார ஆசிரியர்கள கொண்டொழுகிய சைவ சமயத்து மிளிர்தல் காண லாம்.

'செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும் சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்த பொருள் எனக்
கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றுக்கு இல்லையென
உய்வகையாற் பொருள் சிவனென் றருளாலே
உணர்ந் தெழுந்தார்'

எனவரும் சாக்கிய நாயனார் புராணச் செய்யுளில் செய்யப்படும் வினையும், அதனைச் செய்யும் வினை முதலாகிய உயிரும், அவ் வினைமுதல்தொழிலானாய பய னும், அப்பயனை உயிரோடு கூட்டும் தலைவனாகிய இறைவனும் எனச் சைவசமயத்துள் விதிக்கப்பட்ட பொருள் நான்காம் என வரையறுத்துரைக்கப்பட்டது. ஒருவன் செய்த வினையானது தன் பயனை உயிரோடு கூட்டுந் தலைவன் இல்லாமலே செய்தோனைத் தொடர்ந்து பற்றிப் பயன்தரும் எனச் சமணர் முதலா யினோர் கூறுவர்.

ஒருவன் தான் செய்த வினையின் பயனைத் தானே அனுபவித்தல் வேண்டும் என்னும் நியதியை, "முன் னைச் செய்வினை இம்மையில் வந்து மூடுமாதலின்" என் பதனால் நம்பியாரூரரும் 'மெய்த்தன் னுறும் வினை" என் பதனால் சம்பந்தரும் உடன்பட்டுக் கூறியுள்ளார்கள்.

ஆயினும் அறிவிலதாய அவ் வினைதானே செய்தோனை அடைந்து பயன் தருமென்பது தேவார ஆசிரியர்களுக்கு உடன்பாடன்றாம். விருப்பு வெறுப்புடைய உயிர்கள் தாம் செய்த இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை உணர்ந்து அநுபவித்துக் கழிக்கும் பேரறிவும் நடுவு நிலைமையும் ஒருங்கு உடையன அல்ல. எனவே உயிர்கள் செய்த இருவினைப் பயன்களை அறிந்து அவை செய்த முறையே இன்ப துன்பங்களை நுகரச் செய்பவன் இறைவனொருவனே என்பது சைவசமயத்தின் கொள்கையாகும். இவ்வுயரிய கொள்கையினை மேற்கொண்டவர்கள் தேவார ஆசிரியர்கள். வினைப்பயனை ஊட்டும் இறைவன், உயிர்கட்குத் தீவினைப்பயனை அருத்தும்போது. நோயாளர்களின் பிணி நீக்கக் கருதிய மருத்துவன் அதனை நீக்குதற்குரிய கைக்கும் மருந்தினை வெல்லக்கட்டி முதலிய இனிய பொருளோடும் சேர்த்து அருத்துதல் போல உயிர்கள் நுகர்தற்குரிய தீவினைப் பயனை இனிமையைத்தரும் நன்மையுடனே கூட்டி நுகர்விப்பான் எனவும், உயிர்கள் செய்த பாவங்கள் தீர்தர நல்வினையையும் தந்து அருளுவான் எனவும் கூறுவர். இவ்வாறு உயிர்கட்கு இருவினைப்பயனை நுகர்விப்போன் இறைவனே என்பது,

'இனியன அல்லவற்றை இனிதாக நல்கும் இறைவன்'
'பண்டு நாம் செய்த வினைகள் பறையவோ
ரண்டுள் நெறிபயப்பார்'
'பாவங்கள் தீர்தர நல்வினை நல்கி'

என வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் வாக்காலும்,

'வேம்பினொடு தீங்கரும்பு விரவியெனைத் தீற்றி'

என வரும் நம்பியாரூரர் வாய்மொழியாலும் நன்கு விளங்கும்

அன்றியும் தம் அறியாமையாற் பெரும் பிழைகளைச் செய்தவர்கள், அக் குற்றத்தின் பொருட்டு வருந்தி

நெஞ்சுருகி இறைவனிடத்து முறையிடுவாராயின், அருளாளனாகிய இறைவன், அன்னோரது முறையீட்டுக்கு உளமிரங்கி அவர்தம் வஞ்சனை முதலாகிய குற்றங்களை நீக்கியருள்புரியான் என்பது,

'நெஞ்சம் இது கண்டு கொள் உனக்கென நினைந்தார்
வஞ்சமற றுத்தருளும் மைந்தன்' [2-33-5]

என வரும் தொடரால் புலனாம்.

உள்ளங்கசிந்து வழிபடும் அடியார்களை ஊழ்வினை முதலியன பற்றாவாறு இறைவன் காத்தருள்வான் என்பதனை

"வந்தித்து இருக்கும் அடியார்தங்கள் வருமேல் வினையோடு
பந்தித்து இருந்த பாவந்தீர்க்கும் பரமர்"
"அடியார்மேல் எண்ணில் வினைகளைவான்"
"ஒருவனார் அடியாரை ஊழ்வினை நலியவொட்டாரே"

எனவரும் அடிகளால் ஆளுடைய பிள்ளையார் அறிவித்தருளினார். முன்செய்த தீவினைப்பயனாகிய பாவங்களைப் போக்க வேண்டுமானால் இறைவனை நெஞ்சம் நெக்குருகி வாழ்த்துதலே செய்யத்தக்கது என்பதனை,

"முன்னை நான் செய்த பாவம் முதலறப்
பின்னை நான் பெரிதும் அருள்பெற்றதும்
அன்னமார் வயற்கோழம்பத் துள்ளமர்
பின்னல் வார்சடையானைப் பிதற்றியே" [5-64-7]

எனவரும் திருப்பாடலில் திருநாவுக்கரசர் தம் அநுபவத்தின் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

தேவார ஆசிரியர்கள் கடவுள் ஒன்றையே உள்பொருளாகக் கொண்டனர் எனவும், அவர்கள் பாடிய திருப்பதிகங்களில் மும்மலம் என்ற தொகையினைக் குறிக்காது போதலால் ஆணவமலமென்பது

ஒன்று உண்டு என்பது அவர் தமக்கு உடன்பாடு அன்று எனவும், அவரால் மலமெனக் குறிக் கப்படுவது மாயையேயா மெனவும் கருதுவர் சிலர்; தேவார ஆசிரியர்கள் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்மையை மேற் கொண்டவர்களென்பது,

'பாலனும் விருத்தனும் பசுபதிதானும்' [1-70-3]

எனவும்,

'பசுபதியின் மிசைவருபசுபதி'

எனவும்,

'பாசமறுத்து' [3-79-10]

எனவும் வரும் திருப்பதிகத் தொடர்களால் இனிது உணரப்படும்.

இனி, ஆணவம், கன்மம், மாயை என மலம் மூன்று என்று விரித்துக் கூறப்படாவிடினும் மலம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டுள்ளன என்பது,

"தவமாம் மலமாயின தானறுமே" எனப் பன்மை யில் வழங்கப்படுதலால் தெளியப்படும். எனவே, உயிர் களைப் பற்றிய மலம் மூன்றெனல் தேவார ஆசிரியர் களுக்கும் உடன்பாடென்பது புலனும். 'மலமாயின' என்றதால் பன்மையே கொள்ளப்படுமன்றி மூன்று என்னும் தொகையினை அத்தொடர் குறிக்கவேண்டும் என்னும் நியதியில்லாமையால் அத்தொடராற் குறிக்கப் படுவன கன்மம், மாயை ஆகிய இரண்டுமேயாம் எனின், சைவ சித்தாந்த நூல்களால் அறிவுறுத்தப் படும் ஆணவமலத்தியல்பு உயிர்கள்பால் அமைந் திருப்பதாகத் தேவார ஆசிரியர்களாற் கூறப்பட்டால் ஆணவ மலத்துண்மை அவ் ஆசிரியர்கட்கு உடன் பாடாதல் கொள்ளப்படும் ஆதலின் சைவ சித்தாந்தி கள் கூறும் மும்மலத்தியல்பினை ஒரு சிறிது நோக்குவோ மாக.

எண்ணிறந்த சத்திகளான் எண்ணிறந்த உயிர்களினும் செம்பிற்களிம்பும், நெல்லின் உமியும் போல அநாதியே விரவி நிற்பதொன்றாய், கேவலத்தின் அவ்வுயிர்களின் அறிவோடு தொழிலை மறைத்து நின்று, சகலத்தில் போக நுகர்ச்சி வினைமுதல் ஆதல் தன்மையை நிகழ்த்தி, அறியாமை நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் நிற்பது ஆணவமலம் என்பர். இஃது உயிரை அணுத்தன்மைப்படுத்து மறைப்பதாகலின் ஆணவம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆணவ மலம் ஆன்மாக்களைவிட்டுப் பிரியாது அநாதியே உயிரின் இயல்பாக அவற்றைத் தொடர்ந்துள்ளமையால் பசுத்துவம் எனவும் வழங்கப்படும். உயிர்களை அறியாமை இருளிற் படுத்து மறைப்பதாகலின் இதனை இருண்மலம் என வழங்குதல் தமிழ்மரபு. கன்மம் ஆவது ஆணவத்தால் உயிர்களிடத்து எழுந்தவிருப்பினைஉடையதாய்ப் போக நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாகி உயிரைப் பிறவியுட்படுத்துவதாகும். இக்கன்மமலத்து இயல்பு 'மொய்த்து இருண்டு பந்தித்து நின்றபழவினை' எனவரும் அப்பர் அடிகள் வாய்மொழியில் விளக்கப்பெறுதல் காணலாம். 'எண்ணரிய சத்தியுடையதாய் உயிர்களின் அறிவொடு தொழிலை ஆர்த்துப் பந்தித்து நிற்கும் இருள்மலத்தால் உளவாகிய பழவினை' என்பது இத்தொடரின் பொருள். மாயாமலமாவது உவர் மண்ணாகிய அழுக்கைக் கொண்டு உடையின் அழுக்கை நீக்குதல் போல உயிர்களைப் பற்றிய ஏனை மலங்களை அகற்றுதற்கு மருந்தாய் இறைவனால் உயிர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவற்றிற்குச் சிறிது அறிவுநிகழ்ச்சியைத் தருவது என்பது சைவசித்தாந்த சமயத்தினரது கொள்கையாகும்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய இம் மூன்றின் இயல்பையும் உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறியதுடன் இம்மூன்று மலங்களையும் தவிர்ப்போன் முதல்வனாகிய இறைவனே என்பதனை,

"விளையாததொர் பரிசில்வரு பசுபாசவேதனை ஒண்
தளையாயின தவிரவ்வருள் தலைவன்" [1-12-3]

என்ற அடிகளில் தெளிவாக அறிவுறுத்தியுள்ளார். இதனுள் முறையே மும்மலமும் பின்வருமாறு குறிக்கப் பட்டுள்ளன.

(1) "விளையாததொர் பரிசில் வருபசு (வேதனை)"
(2) "பாச வேதனை"
(3) "ஒண் தளை"

இவற்றுள் "விளையாததொர் பரிசில்வரு பசு (வேதனை)" என்ற தொடர், புதிதாகத் தோன்றாத தன்மையில் (அஃதாவது அநாதியே) உயிரைத் தொடர்ந்து வரும் பசுத்துவம் எனப்படும் ஆணவமலத்துன்பம் எனப் பொருள்படும். "பாச வேதனை என்பது, நல்வினை தீவினையாகிய இரு வினைக்கட்டால் உண்டாகிய துன்பம், ஈண்டுப் பாசம் என்றது இருவினையையேயாம் என்பது "வினையென்பாச மறைவிலே" எனவரும் நாவரசர் வாக்காலும் "இருவினைப் பாசம்" எனவரும் சேக்கிழார் வாக்காலும் நன்கு தெளியப்படும். "ஒண் தளை" என்பது, உயிர்கட்குச் சிறிது அறிவு நிகழ்ச்சியை (ஒட்பத்தை) விளைப்பதாய் உயிரைத் தளைத்துள்ள மாயையைக் குறிக்கும். மாயாமலம் உயிர்கட்கு விழைவு அறிவு செயல்களை விளக்கும் என்பதனை மெய்கண்ட தேவரின் முதல் மாணவராகிய அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவஞான போதத்தின் வழி நூலாகச் செய்தருளிய சிவஞான சித்தியாரில் மாயா காரியமே ஆணவமலம் என்பார் கூற்றை மறுத்துரைக்கப் போந்த விடத்து,

"மலமென வேறொன்று இல்லை மாயாகாரியம் அது
என்னின்,
இலகுயிர்க்கு இச்சாஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை;
விலகிடும் மலம், இவற்றை வேறுமன்றநு வேருகி
உலகுடல் கரணமாகி உதித்திடும் உணர்ந்து கொள்ளே"

என்ற செய்யுளால் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இப்பாடலில் 'இலகு உயிர்க்கு இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை" என்பது, மாயை உயிர்களுக்கு விழைவு, அறிவு, தொழில்களை எழுப்பும் இயல்பிற்று என்பதனை விளக்கி நின்றது. இப்பாடலுக்கு உரை வரைந்த மாதவச் சிவஞான சுவாமிகளும 'உயிரோடு ஒற்றித்து நின்று அறிவு இச்சை, செயல்களை மறைப்பதாகிய மலத்துக்கும், வேறு நின்று அவற்றை விளக்குவதாகிய மாயைக்கும் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாகலான் மாயையே மலம் என்பார் மதம் போலி" என ஆணவ மலமும் மாயையும் தம்முள் வேறு என்பதனை நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளார். சிவஞான முனிவர் கூறிய இவ் விளக்கம், மாயை ஒண்தனை (அறிவு விளக்கத்தைத் தரும் தனை) யாதலை நன்றாக உறுதிப்படுத்துவதாகும்.

"விளையாதொதார்" எனத் தொடங்கும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தேவாரத்தில், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலத்தின் வைப்பு முறையும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றின் சிறப்பியல்புகளும் அடைமொழியுடன் சேர்த்து விளக்கப் பெறுதல் உய்த்துணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும். "விளையாததொர் பரிசில் வரு" என்ற தொடர், ஆணவமாகிய பசு வேதனைக்கும், ஒண்மை (புத்தி கூர்மை)யைக் குறிக்கும் 'ஒண்' என்பது, உயிரைப் பற்றிய தளைகளுள் ஒன்றாய மாயைக்கும் அடைமொழிகளாக வந்த நயம் பாராட்டற்பாலது. 'விளையாததொர் பரிசில்வரு' எனவும் 'ஒண்' எனவும் வரும் இவ்விரு அடைமொழிகளும் தனித்தனியே முறையே தாம் சார்ந்து நின்ற பசு வேதனை, தளை என்பவற்றிற்கன்றி ஏனையவற்றுள் ஒன்றிற்கேனும் உரியதாகக் கொள்ளின் பொருந்திய பொருள்தராமையும் நோக்கற்பாலது.

மும்மலத்தையும் நீக்குவோன் இறைவனே என்பதனைத் திருநாவுக்கரசர் "சுழித்துணையாம்" எனத்

தொடங்கும் திருமழபாடித் திருத்தாண்டகத்து "இறிப் பரிய பசுபாசப் பிறப்பை நீக்கும் என் துணையே" என்ற தொடரில் குறித்துள்ளார் இத்தொடரில் முறையே பசுத்துவம் எனப்படும் ஆணவமலத்தினையும் பாசம் எனப்படும் கன்ம மலத்தினையும் குறிப்பிட்டதோடு அமையாது, மாயையின் தொடர்பாகிய பிறவியினையுஞ் சேர்த்துரைத்தமையும், பசு, பாசம், பிறப்பு என்னும் இம் மும்மலங்களையும் நீக்குவோனாகிய முதல்வன் உயிர் கட்கு உயிர்த்துணையாய் நின்று அருள் செய்கின்றான் என்பதனையும் ஒருங்கே குறித்துள்ளமை காணலாம். இத்தொடர்ப் பொருளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இதனைப் பாடிய திருநாவுக்கரசர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என மும்மலம் உண்டு என்னும் கொள்கையினராதல் நன்கு விளங்கும். ஈண்டுப் பிறப்பு என்றது மாயாகாரியத்தைக் குறித்து நின்றது. 'மலந்தாங்கிய பாசப்பிறப்பறுப்பீர்' (7-82-6) என்றார் சுந்தரரும்

மேல் தேவார ஆசிரியர்கள் கருத்தாக உடன்பட்ட மும்மலங்களுள் மூலமாய் முதலதாய ஆணவமலம், வேறு பல தேவாரப் பாடல்களிலும் குறிக்கப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. மலம் என்னும் பெயர் மும்மலங் களுக்கும் பொருந்துமாயினும், அச்சொல், அடைமொழி யின்றி ஆணவமலம் ஒன்றனையே சிறப்பாக உணர்த்துதல் தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்துச் சொல்வழக் கெனத் தெரிகிறது *ஆணவமலம் உயிரோடு ஒற்றித்து நின்று அறிவுடையுயிர்களை அறியாமைப்பாற்படுத்து மறைப்பதாகலின், அது காரணமாக 'இருள்' என்ற பெயரால் தேவாரப் பதிகங்களிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இருளெனப்படும் ஆணவமலம் இறைவனது அருளாலேயே போக்குதற் குரியது என்பதனை,

---

* மலனொடு மாசும் இல்லவர் 1-42-2.

"இருள்தரு துன்பப்படல மறைப்ப.........
அருள் தருகைகொடுத்தோற்றும் ஐயாறன் அடித்தலமே"

"நின் மலன் என்றங்கு ஏத்தும் நினைப்பினை யருளி நாளும்
நம்மலம் அறுப்பர் போலும் நனிபள்ளியடிகளாரே"

"இருளறுத்து நின்(று), ஈசன் என்பார்க்கெல்லாம்
அருள் கொடுத்திடும் ஆனைக்கா அண்ணலே"

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழியாலும்,

"தலம் நிலவிய மனிதர்களொடு தவமுயல்தரு முனிவர்கள்தம
மலம் அறுவகை மனம்நினைதரு மறைவன மமர்தரு பரமனே"

"மலனுய தீர்த்தெய்தும் மாதவத் தோர்க்கே"

எனவரும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வாய்மொழியாலும் நன்குணரலாம்.

இவ்வாறு 'பசு வேதனை' எனவும் 'இருள்' எனவும் 'மலம்' எனவும் பெயர் கூறப்பட்டு உயிரோடு ஒற்றித்து நின்று உயிர்களின் விழைவு, அறிவு, செயல்களை மறைப்பதாகிய ஆணவ மலத்துக்கும், அதனின்றும் வேறுபட்டு ஆன்மாக்களின் விழைவு, அறிவு, செயல்களை விளக்குதலால் 'ஒண்தளை' எனப் பெயர் பெற்ற மாயைக்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலை மேலெடுத்துக்காட்டிய தேவாரப் பாடல்களால் நன்குணரலாம்.

11. தேவாரப் பதிகங்களிற் குறிக்கப்பெற்ற திருத்தலங்கள்

இறைவனை வழிபடுதற்கென ஊர்தோறும் திருக்கோயில்களை நிறுவிப் போற்றுதல் என்பது, தமிழகத்தில் நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றுவரும் நாட்டுப்பண்பாகும். மக்கட்குலத்தார் 'தெய்வம் ஒன்று உண்டு' என்னுந் தெளிவுபெற்ற தொன்மைக்காலந் தொட்டே தமிழ்நாட்டில் திருக்கோயில்கள் பல தோன்றி நிலைபெற்றுள்ளன. "தேசம் உமை அறிவதற்கு முன்னோ பின்னோ திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்டநாளே" எனவரும் திருத்தாண்டகத் தொடர், திருவாரூர், தில்லை முதலிய தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களின் தொன்மையை உணர்த்திநிற்றல் அறியத் தக்கதாகும்.

உலகமக்கள் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி நல்வாழ்வுபெற்று மகிழ்தற்கு, ஊர்தோறும் அமைந்த திருக்கோயில் வழிபாட்டு முறையே பெருந்துணை புரிந்து வருகின்றது. எவ்வுயிர்க்கும் அம்மையப்பராய் விளங்கும் இறைவனைத் தன்னொப்பாரில்லாத் தலைவனாக நினைந்து போற்றி உலகமக்கள் அனைவரும் இகலின்றி அன்புடையராய் வாழ்தற்கு ஊக்கமளிக்கும் திருவருள் நிலையமாகத் திகழ்வன இத்திருக்கோயில்களேயாகும். இத்தகைய திருக்கோயிலைப் பெறாத ஊர்கள், நிலவளம் நீர்வளங்களாலும் செல்வப் பெருக்காலும் எத்துணைச் சிறப்புற்றிருந்தாலும், அங்கு வாழும் மக்கள் உள்ளத்திலே அன்பும் அருளுமாகிய திருத்தகு நற்பண்புகளை வளர்க்கும் தெய்வத்தன்மையாகிய சிறப்பினைப் பெருமையால் அவையெல்லாம் மக்கள் அன்பினாற் கலந்து வாழ்தற்கேற்ற திருவுடைய

ஊர்கள் ஆகமாட்டா என்றும், கொடிய விலங்குகள் வாழும் காடுகளாகவே அவற்றைக் கருதி நீங்குதல் வேண்டும் என்றும் சான்றோர் கூறுப.

"திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும்
திருவெண்ணீ றணியாத திருவிலூரும்
பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடாவூரும்
பாங்கினொடு பலதளிகள் இல்லாவூரும்
விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதாவூரும்
விதானமும் வெண்கொடியும் இல்லாவூரும்
அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணாவூரும்
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே"

எனவரும் திருத்தாண்டகத்தாலும்,

"கோயிலில்லா வூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்"

என வழங்கும் உலகநீதியாலும் இக்கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளமை காணலாம்.

முற்காலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என வகுக்கப்பட்ட நால்வகை நிலத்தும் அவ்வந் நில மக்களால் தெய்வ வழிபாடுகள் சிறப்புற நிகழ்த்தப் பெற்றன என்பது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப" (தொல்-அகம்)

எனவரும் கருப்பொருட் சூத்திரத்தில், உயிர்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத உணவுக்குமுன் தெய்வத்தை முதன்மையுடையதாக முன்னர்க் கூறுதலால் இனிது விளங்கும். தொல்காப்பியனார் காலத்தில் காடுறை யுலகமாகிய முல்லை நிலத்தில் மாயோனாகிய திருமால் வழிபாடும், மைவரையுலகமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் சேயோனாகிய முருகன் வழிபாடும், தீம்புனலுலகமாகிய

மருதநிலத்தில் வேந்தனாகிய இந்திரன் வழிபாடும், பெருமணலுலகமாகிய நெய்தல் நிலத்தில் வருணனின் வழிபாடும் சிறப்புற நிகழ்ந்தன. இச்செய்தி,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"

எனவரும் தொல்காப்பிய அகத்திணையியற் சூத்திரத்தால் நன்கு புலனாம். பாட்டுந் தொகையுமாகிய சங்கச் செய்யுட்களையும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையாகிய காப்பியங்களையுட் நோக்குங்கால், தமிழ் மூவேந்தர்களின் தலைநகர்களாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும்,

"காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடைநிலையும்" (திருமுருகாற்)

"ஆலமுங் கடம்பும் நல்யாற்று நடுவும்
கால்வழக் கறுநிலைக் குன்றமும்" (பரிபாடல்)

ஆகிய பிற இடங்களிலும் தெய்வத்தை வழிபடுதற்கென்றே சிறியவும் பெரியவுமாகிய பல்வேறு வழிபாட்டிடங்களைத் தமிழ் மக்கள் அமைத்திருந்தனர் என்பதும், இங்ஙனம் முற்காலத்தில் மக்கள் பலரும் ஒருங்கு கூடித் தெய்வத்தை வழிபட்டுப் போற்றுதற்கு நிலைக்களனாய் விளங்கிய சிறப்புடைய இடங்களே 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' ஆகிய சிவபெருமான் கோயிலாகவும் ஆறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலாகவும் 'நீலமேனி நெடியோன்' ஆகிய திருமால்

கோயிலாகவும் 'வெற்றி வேற்றடக்கைக் கொற்றவை' யாகிய துர்க்கை, காடுகிழாள் முதலிய தெய்வங்களின் கோயில்களாவும் வளர்ச்சியுற்றன என்பதும் இனிது புலனாகும்.

சங்க காலந் தொட்டுத் தமிழகத்திற் சிறப்புற்று விளங்குந் திருக்கோயில்கள் பலவற்றுள்ளும் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவபெருமானுக்குரிய திருக் கோயில்களே தலைமையும் பன்மையும் பெற்றுத் திகழ்ந்து வருதலை அனைவரும் நன்குணர்வர். தென் றமிழ் நாட்டில் வழங்கும் தெய்வ வழிபாடுகள் பலவற் றுள்ளும் சிவ வழிபாடே முதன்மை பெற்று விளங்கும் தொன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததென்பது,

"நீரும் நிலனுந் தீயும் வளியும்
மாக விசும்போ டைந்துட னியற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக
மாசற விளங்கிய யாக்கையர் சூழ்சுடர்
வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து
நாற்ற உணவின் உருகெழு பெரியோர்க்கு
மாற்றரு மரபின் உயர் பலிகொடுமார்
அந்தி விழவில் தூரியம் கறங்க"
[மதுரைக்காஞ்சி-453-60]

என மாங்குடி மருதனாரும்,

"ஆடக மாடத் தரிதுயிலமர்ந்தோன்
சேடங் கொண்டு சிலர் நின்றேத்தத்
தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக்கடவுள்
வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்
ஆங்கது வாங்கி யணிமணிப் புயத்துத்
தாங்கினன்" [சிலப்பதிகாரம்]

என இளங்கோவடிகளும்,

"நுதல் விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறாக" [மணிமேகலை]

எனச் சாத்தனாரும் சிவபெருமான் தெய்வங்களுக்கெல் லாம் முதல்வனாக வைத்துப் போற்றப்பெறும் முறை

யினை விளக்கிக் கூறும் தொடர்களால் நன்கு தெளியப்படும்.

ஊர் தோறும் அமைந்த 'பொது-இல்' எனப்படும் அம்பலத்திலே தெய்வம் உறையும் தறியாகிய தூணொன்று நாட்டப்பெற்றிருந்தது. நீராடித் தூய்மையுடையராய மகளிர் பலரும் அம்பலத்தை மெழுகித் தூய்மை செய்து அந்தியில் நந்தா விளக்கேற்றி இறைவனை வழிபட்டனர். மக்கள் பலரும் அவ்வம்பலத்திலே நறுமலர் தூவிக் கடவுளை வழிபட்டுப் போற்றினார்கள். ஊருக்குப் புதியராயினார் அவ்வம்பலத்திலே தங்கியிருந்தார்கள். இச்செய்தி,

"கொண்டி மகளிர் உண்டுறை மூழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்கம் ஏறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியில்"

எனவரும் பட்டினப்பாலையடிகளாலும்,

"பகைவர் மனையோராய்ப் பிடித்துவந்த மகளிர் பலரும் நீருண்ணுந் துறையிலே சென்று முழுகி மெழுகும் மெழுக்கத்தினையும், அவர்கள் அந்திக்காலத்தே கொளுத்தின அவியாத விளக்கத்தினையும் உடைய பூக்களைச் சூட்டின. தறியினையுடைய அம்பலம். கந்து-தெய்வம் உறையும் தறி வம்பலர் சேக்கும் பொதியில்-புதியவர்கள் பலரும் ஏறித் தொழுதற்குத் தங்கும் பொதியில். பொதியிலை மெழுகி விளக்கும் இட்டிருக்க வம்பமகளிரை வைத்தார்; அதனால் தமக்குப் புகழ் உளதாமென்று கருதி" என இத்தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையாலும் நன்கு விளங்கும்.

இங்ஙனம் பண்டை நாளில் ஊர்தோறும் தெய்வமுறையும் தறியாகிய 'கந்து' நடப்பெற்ற பொதியில் என்னும் அம்பலங்களே, தேவார ஆசிரியர் காலத்தில்

சிவபெருமானது அருவுருவத்திருமேனியை வழிபடுதற்குரிய பெரிய திருக்கோயில்களாகத் திகழ்வனவாயின. பட்டினப்பாலையிற் 'கந்து' எனக் குறிக்கப்படும் தெய்வம் உறையும் தறியும், சைவர்களால் வழிபடப்பெறும் அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத் திருவுருவமும் யாவரும் ஒன்றெனக் கருதி வழிபடுதற்குரிய பொதுமைச் சிறப்பாலும் திருவுருவ அமைப்பாலும் ஒன்றேயென்பது,

'காதன்மையாற் றொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே' [6-61-1]

எனவரும் அப்பர் அருள்மொழியால் உய்த்துணரப்படும். நன்னன் என்னும் குறுநில மன்னனுக்குரிய 'நவிரம்' என்ற மலையில், கறைமிடற்றண்ணலாகிய சிவபெருமானுக்குரிய திருக்கோயில் சிறந்து விளங்கியதென்பதனை,

"நீரகம் பனிக்கும் அஞ்சுவரு கடுந்திறற்
பேரிசை நவிரம் மேஎயுறையும்
காரியுண்டிக் கடவுளதியற்கையும்" [மலைபடுகடாம்]

எனவரும் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் வாய்மொழியால் நன்குணரலாம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நோக்கி,

"பணியியரத்தை நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ்செயற்கே,
இறைஞ்சுக பெரும நின் சென்னிசிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏந்துகையெதிரே" [புறம்—6]

எனக் காரிகிழார் என்னும் புலவர் வாழ்த்துதலால், அவர் காலத்துத் தமிழ் வேந்தர்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோயிலை வலம்வந்து பணிதலைத் தமது அரச வாழ்க்கையினுல் அடைதற்குரிய நற்பேருகக் கொண்டிருந்தமை இனிது விளங்கும்.

கடைச் சங்க காலத்தில் தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர் மன்னர்களுள் கோச்செங்கணான் என்னும் வேந்தர், சிவபெருமான், சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்பு உடையராய் அம்முதல்வனை அடியார் பலரும் குழுமிப் போற்றுதற்கு ஏற்றமுறையில் மலைபோன்றுயர்ந்த மாடக் கோயில்கள் பலவற்றைச் சோழ நாட்டிற் பல ஊர்களிலும் அமைத்துச் செயற்கரிய செய்த சிவனடியார்களுள் ஒருவராகத் திருத்தொண்டத்தொகையிற் போற்றப்பெற்றுள்ளார். சோழநாட்டில் அம்பர், நன்னிலம், வைகல் முதலிய திருத்தலங்களிற் காணப்படும் மாடக்கோயில்கள் கோச்செங்கட் சோழராற் கட்டப் பெற்ற திருக்கோயில்களேயாகும். இச்செய்தி, இத்தலங்களைப் போற்றித் திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களிலும் சுந்தரர் அருளிய திருப்பதிகத்திலும் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். கோச்செங்கட் சோழநாயனார் சிவபெருமானுக்கென எழுபது மாடக்கோயில்களை அமைத்துள்ளார். இச்செய்தியை,

"இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு
எழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலகமாண்ட
திருக்குலத்துவளச் சோழன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே"
[பெரிய திருமொழி — 6–6–8]

எனத் திருநறையூர்ப் பதிகத்தில் திருமங்கையாழ்வார் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார். கோச்செங்கட் சோழர் அமைத்த மாடக்கோயில்கள் முன்னுள்ள திருக்கோயில்களைக் காட்டிலும் அளவிற் பெரியனவாக அமைந்தமையால் அவை 'பெருங்கோயில்' என வழங்கப்பெற்றன. நன்னிலத்திற் கோச்செங்கட் சோழராற் கட்டப்பெற்ற மாடக்கோயிலை 'நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்' (7–98–1–11) என நம்பியாரூரர் குறித்துப் போற்றுதலால், மாடக்கோயிலைப் பெருங்கோயில் எனவும் வழங்கும் வழக்கமுண்மை நன்கு புலனாம்.

திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் 'மாடக் கோயில்' என்னும் அமைப்புடைய பெருங்கோயில்கள் எழுபத்தெட்டிருந்தன. இப் பெருங்கோயில்களே யன்றிக் கரக்கோயில், ஞாழற்கோயில், கொகுடிக்கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில் என வழங்கும் அமைப்புடைய கோயில்களும் ஆங்காங்கே நிறுவப் பெற்று வழிபாடு செய்யப்பெற்றன. இச்செய்தி,

"பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான்சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோடெட்டும் மற்றுங்
கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற்கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பனைய கொகுடிக்கோயில்
இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட்டேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீருமன்றே"
[6-71-5]

என வரும் திருத்தாண்டகத்தாற் புலனும். இதன்கண் அப்பரடிகள் குறித்த எழுபத்தெட்டுப் பெருங் கோயில்களுள் எழுபது பெருங்கோயில்கள் கோச்செங்கட் சோழராற் கட்டப்பெற்றவை யென்பது, மேற்குறித்த திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செயலால் நன்கு விளங்கும். எஞ்சிய பெருங் கோயில்கள் எட்டும் கோச் செங்கட் சோழர்க்குப் பின்வந்த தமிழ்மன்னர்களால் நிறுவப்பெற்றனவாதல் வேண்டும். இவ்வாறு சங்க காலத் தமிழ் வேந்தர்களால் சுடு மண்ணாகிய செங் கல்லும் சாந்தும் கொண்டு அமைக்கப்பெற்ற இப் பெருங்கோயிலமைப்பு முறையே, அவர்க்குப்பின் காஞ்சியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு தொண்டை நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மகேந்திரவர்மன், நரசிங்க வர்மன், இராசசிம்மன் முதலிய பல்லவ மன்னர்களால் மலைகளைக் குடைந்தும், பாறைகளைப் பிளந்து அடுக்கியும் அமைக்கப் பெற்ற கருங்கற் கோயில்களுக்கு முன் மாதிரியாக இருந்ததெனக் கருதுதல் பொருந்தும்.

சங்க காலச் சோழ மன்னர்களுள் செங்கணான் ஒருவனாலேயே எழுபது மாடக்கோயில்கள் கட்டப் பெற்றன என்றால், அவ்வேந்தர் பெருமானுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆட்சி புரிந்த முடி மன்னர்களாலும் குறுநில மன்னர் முதலியவர்களாலும் சிறியனவும் பெரியனவுமாக எத்தனையோ திருக்கோயில்கள் தமிழகத்தில் கட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தானே பெறப்படும். எனவே கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின் ஐந்து நூற்றாண்டுகள் பிற்பட்டுத் தோன்றிய தேவார ஆசிரியர்களாற் பாடிப் போற்றப்பெற்ற சிவத்தலங்களுட் பெரும்பாலன, அவ்வாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலப்பகுதியாகிய கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே தமிழகத்தில் நிலைபெற்றிருந்த பழங்கோயில்களாதல் வேண்டும். இவற்றுட் பல, தமிழ் வேந்தரல்லாத களப்பிரர் முதலியோரது படையெடுப்பாலும், சமணம் புத்தம் முதலிய சமயங்களை மேற்கொண்டோரது தாக்குதலாலும் இடைக்காலத்தே சிதைந்து மறைந்து, பின் திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் தமிழ்நாடெங்கும் சென்று செய்த திருநெறித் தமிழ்த்தொண்டினால் சிதைவு நீங்கி, மீண்டும் தம் பழைய நிலையை யெய்திச் சிறப்புற்றன என்பது தேவார ஆசிரியர்கள் வரலாற்றால் விளங்கும்

சிவபெருமான் எழுந்தருளிய பழையாறை வடதளியில் அமைந்த மாடக்கோயிலைச் சமணர்கள் மறைத்துத் தங்களுக்குரிய சமண்பள்ளியாக மாற்றிவிட்டார்கள். இதனையுணர்ந்த திருநாவுக்கரசர், வடதளியிற் கோயில்கொண்ட பெருமானை நினைந்து சமண்பள்ளியாகிய அவ்விடத்திலேயே உண்ணாநோன்பு மேற்கொண்டு தங்கிவிட்டார். இச்செய்தியினை யறிந்த சோழ மன்னன், சமணர்கள் சூழ்ச்சியால் இடையிலே தோன்றிய பள்ளியை நீக்கிப் பண்டுபோற் சிவன் கோயிலாக்கினான் என்ற வரலாறு இங்கு நினைக்கத் தக்கதாகும்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய குறிப்புக்களால் தேவார ஆசிரியர்களாற் பாடிப் போற்றப்பெற்றுள்ள திருத்தலங்களிற் பல, அவ்வாசிரியர்கள் நிலவிய காலத்திற்குப் பன்னூறாண்டுகள் முற்பட்டு நிலைத்த பழமையுடையன என்பதும், பழையாறை வடதளி முதலிய சில கோயில்கள் புறச்சமயத்தாரால் மறைக்கப்பட்டு மீண்டும் சிவன் கோயில்களாக மாற்றிப் பெற்றுள்ளன என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். இனி, தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் சிராப்பள்ளி, மயேந்திரப் பள்ளி, குணதரவீச்சுரம் முதலியனபோன்று புதியன வாக அமைக்கப்பெற்ற கோயில்களும் சிலவுள. இவ்வாறு தம் காலத்தில் தோன்றிய புதிய கோயில்கள் சிலவற்றையும் தேவார ஆசிரியர்கள் திருப்பதிகங்களாற் பரவிப் போற்றியுள்ளார்கள்

இனி, தேவார ஆசிரியர் காலத்துத் திருக்கோயில் அமைப்பினை நோக்குங்கால் அக்கோயில்களிற் பெருங் கோயிலாகிய மாடக்கோயில்களும், குதிரை பூட்டிய தேர் போன்று சக்கரங்களுடன் அமைந்த சக்கரக் கோயிலும், ஞாழல் (புலி நகக் கொன்றை) கொகுடி (முல்லை) முதலியனவாக அவ்வத்தலத்திலுள்ள மரம் கொடி முதலிய தாவரத்தின் சார்பிலுல் அமைந்த கோயில்களும், நல்ல மணி முதலியவற்றால் அழகுறப் புனைந்த மணிக்கோயில்களும்.* தூய செம்பொன்னினால் எழுதி மேய்ந்த தில்லைச் சிற்றம்பலம், திருவாலங்காடு முதலாகக் கூத்தப்பெருமான் ஆடல் புரியும் அம்பலங்களும், வானத்திலிருந்து இறங்கும் விமானத்தின் அமைப்பினை ஒத்து அமைந்த வீழிமிழலை விண்ணிழி விமானம் போன்ற திருக்கோயில்களும் உள்ளமை புலனாகும்.

---

* திருவாரூர்த் திருக்கோயிலை 'மணிக்கோயில்' (பெரிய-திருநாவுக்கரசர் புராணம் 223) எனவும், 'பூங்கோயில்' (பெரிய-திருநகரச். 49) எனவும் சேக்கிழாரடிகள் குறித்துள்ளமை இங்குக் கருதத்தக்கதாகும்.

பழைய திருக்கோயிலைப் பிரித்துத் திருப்பணி செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டபொழுது அதன் திருப்பணி நிறைவேறும் வரையிலும் இறைவனுடைய நாள் வழிபாடும் திருவிழாவும் தவறாது நடைபெறும் பொருட்டு இடைக்காலத்திற்கெனச் சிறியதாக அமைத்துக்கொண்ட கோயில் 'இளங்கோயில்' எனப்படும். இதனைப் 'பாலாலயம்' எனவும் வழங்குவர். இவ் விளங்கோயில், திருப்பணி நடை பெறும் பழைய கோயிலையொட்டியே அமைக்கப் பெறும். மீயச்சூர் இளங் கோயிலும் கடம்பூர் இளங் கோயிலும் இவ்வாறு இடைக்காலத்தில் தோன்றிய இளங் கோயில்களேயாகும்.

தமிழகத்தினை 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடு தலால், அவர் காலத்தில் தமிழ்நாடு சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு என மூன்று மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பெற்றிருந்ததெனத் தெரிகிறது. கடைச்சங்க காலத்தின் பிற்பகுதியில் சேரநாட்டின் கிழக்குப்பகுதி கொங்குமண்டலம் எனத் தனி மண்டலமாகவும், சோழ நாட்டின் வடக்குப்பகுதி தொண்டைமண்டலம் எனத் தனி மண்டலமாகவும் பிரிந்தமையால் தமிழ்நாடு ஐந்து மண்டலங்களாகப் பகுத்துரைக்கப் பெறுவ தாயிற்று,

'தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும் தாவிய ஞானம்'
[திருமந்திரம் 1646]

என்றார் திருமூலரும். மேற்குறித்த ஒவ்வொரு மண்டல மும் சிறு சிறு தனி நாடுகளாகப் பகுக்கப்பட்டன. அந்நாடுகள் யாவும் அவ்வவற்றின் தலையூர்களின் பெயரால் குறிக்கப்பெற்றன. இச் செய்தி,

"முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே" (புறநானூறு) எனவரும் புறப்பாட்டாலும், சுந்தரர் பாடிய நாட்டுத் தொகை, ஊர்த்தொகை முதலிய திருப்பதிகங்களாலும் நன்குணரப்படும்.

தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் சோழமண்டலத்திற்கும் தொண்டை மண்டலத்திற்கும் நடுவே வட வெள்ளாற்றிற்கும் சேயாற்றிற்கும் இடையேயமைந்த நிலப்பரப்பு 'திருமுனைப்பாடி நாடு' என ஒரு தனி நாடாகக் கொள்ளப்பட்டது. இந்நிலப்பகுதியை ஆட்சி புரிந்த குறுநில மன்னர்கள் 'முனையரையர்' என அழைக்கப்பெற்றனர். சுந்தரர் காலத்தில் திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட குறுநில மன்னர் நரசிங்க முனையரையராவர். திருநாவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட திருமுனைப்பாடி நாட்டினையும் அதன் மேற்றிசையெல்லையில் திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட சேதிநாட்டினையும் பின்னுள்ளோர் 'நடுநாடு' என ஒரு நாடாக அடக்கிக் கூறினர்.

இனி, தமிழகத்தையொட்டிய புறநாடாகிய துளு நாட்டில் 'திருக்கோகரணம்' என்ற தலமும், தமிழ் நாட்டின் தென்னெல்லையை யொட்டிக் கடலின் நடுவே யமைந்த இலங்கைத்தீவின் பகுதியாகிய ஈழநாட்டில், மாதோட்டக் கேதீச்சரம், திருக்கோணமலை என்னும் இருதலங்களும் தேவார ஆசிரியர்களாற் பாடிப் பரவப் பெற்றுள்ளன. தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையாய் விளங்கும் வேங்கடத்தின் வடக்கே இமயம்வரை அமைந்துள்ள திருத்தலங்களை 'வடநாட்டுத்தலங்கள்' என வழங்குதல் மரபு.

தேவார ஆசிரியர்களாற் போற்றப்பெற்ற திருத்தலங்களைப் 'பாடல் பெற்ற தலம்' எனவும், 'வைப்புத்தலம்' எனவும் இருவகையாகப் பிரித்துரைத்தல் மரபு. ஒவ்வொரு தலத்தினையும் தனித்தனியே பரவிப் போற்றும் முறையில் தமக்கெனத் தனித் திருப்பதிகத்தினைப் பெற்ற தலங்கள் 'பாடல்பெற்ற தலங்கள்' என வழங்கப் பெறுவன. இவ்வாறு தமக்கெனத் தனிப் பதிகத்தினைப் பெறாது பிற தலத்திற்குரிய பதிகப் பாடல்களிலோ அன்றிப் பொதுப்பதிகங்களிலோ பெயரளவிற்

குறிக்கப் பெற்றுள்ள திருத்தலங்கள் 'வைப்புத்தலங்கள்' என வழங்கப்பெறுவன.

இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் தமக்கெனத் தனிப்பதிகம் பெற்றுள்ள பாடல்பெற்ற தலங்களாக இருநூற்றெழுபத்து நான்கு தலங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சோழநாட்டுத் தலங்கள் 190, ஈழநாட்டுத் தலங்கள் 2, பாண்டிநாட்டுத் தலங்கள் 14, மலைநாட்டுத்தலம் (சேரநாட்டுத் தலம்) 1, கொங்குநாட்டுத் தலங்கள் 7, நடுநாட்டுத் தலங்கள் 22, தொண்டைநாட்டுத்தலங்கள் 32. துளுநாட்டுத்தலம் 1, வடநாட்டுத்தலங்கள் 5 ஆகப் பாடல் பெற்ற திருத்தலங்கள் 274 ஆகும். இங்கே குறித்த இருநூற்றெழுபத்துநான்கு தலங்களையும் தொகுத்துக் கூறும் முறையில் உமாபதி சிவாசாரியார் 'திருப்பதிக் கோவை' என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். அந்நூலில் சோழநாட்டுத்தலங்களைக் காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள தலங்கள் எனவும் தென்கரையிலுள்ள தலங்கள் எனவும் இருவகையாகப் பகுத்து, வடகரைத்தலங்கள் 63 எனவும், தென்கரைத்தலங்கள் 127 எனவும் ஆசிரியர் குறித்துள்ளமை காணலாம்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் குறிக்கப்பட்ட திருத் தலங்கள், அவை அமைந்துள்ள குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நில அமைப்புப்பற்றியும், அவற்றில் மிகுந்துள்ள கருப்பொருள்பற்றியும், அங்கு வழிபட்டோர் பெயரொடு அமைந்த திருக்கோயில் பற்றியும் பெயரிடப் பெற்று வழங்குகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தில் அமைந்த தலங்கள் மலை, குன்றம், அறை, பருப்பதம் என்ற பெயர்களாலும்; முல்லை நிலத்தலங்கள் காடு, வனம், பாடி என்ற பெயர் களாலும்; மருதநிலத் தலங்கள் ஊர், ஆறு, துறை முதலிய பெயர்களாலும்; நெய்தல்நிலத் தலங்கள்,

பட்டினம், வாயில் முதலிய பெயர்களாலும்; குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்த பாலைநிலத் தலங்கள் சுரம் என்ற பெயராலும் தேவாரப் பதிகங்களிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. நெய்தல் நிலத்திற்கு உரிய 'பாக்கம்' என்ற பெயரும், மருத நிலத்திற்குரிய 'ஊர்' என்ற பெயரும், முல்லை நிலத்திற்குரிய காடு, வனம் என்ற பெயர்களும் ஏனை நிலத் தலங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். கா, பொழில், குளம் என்ற பெயர்கள் முல்லைநிலத் தலங்களுக்கும் மருத நிலத்தலங்களுக்கும் ஒப்ப ஆளப்பெற்றன. களம் என்ற பெயர் நானிலத்தலங்களுக்கும் உரிய நிலையில் வழங்கப்பெற்றது. உப்பங்கழிகளுடன் கூடிய நெய்தல் நிலத் தலம் கழிப்பாலை எனப் பெயர் பெற்றது. பாலைத்துறை என்ற பெயரில் அமைந்துள்ள 'பாலை' என்ற சொல் ஒருவகை மரத்தைக் குறித்த பெயர். 'திருக்களர்' என்ற பெயர் அத்தலத்தின் மண்ணின் இயல்பு குறித்து வழங்கியதெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். நிலம், பழனம் (மங்கலம் என்பதன் மரூஉவாகிய) மங்கை, (இடம் என்ற பொருளைத்தரும் வடசொல்லாகிய) தானம், (குடியிருப்பு என்ற பொருளுடைய) குடி, (புனற் பரப்பின் நடுவே யமைந்த திட்டு எனப்பொருள்படும்) திட்டை, (இன்னின்னார் இறைவனை வழிபாடு செய்து ஈசன் அருள்பெற்ற திருக்கோயில் என்ற பொருளில் வழங்கும்) ஈச்சரம், (புனல் நடுவே பொலிந்து தோன்றும் ஆற்றிடைக்குறை என்ற பொருளுடைய) துருத்தி என்பன தலங்களின் ஈற்றுப் பெயர்களாக இணைத்து வழங்கப்பெற்றுள்ளன. கடல், ஆறு முதலிய நீர் நிலைகளை நோக்கியோ அன்றி மலை முதலியவற்றின் நெறிகளை நோக்கியோ எதிர்முகமாக அமைந்த தலங்கள் 'வாயில்' என வழங்கப்பெறுவன. நதி முதலியன கூடும் இடம் 'கூடல்' என வழங்கப்பெற்றது.

இடைக்காலத்தில் சமணர்கள் தங்கிய தவப்பள்ளி களாக இருந்து, பின் சிவத்தலங்களாக மாறிய இடங்கள் 'பள்ளி' எனவும் 'பாழி' எனவும் வழங்கப்படு கின்றன. இறைவனுடைய வீரச் செயல்கள் வெளிப் படுதற்கு நிலைக்களமாயமைந்த திருக்கோயில்கள் வீரட் டானம் என வழங்கப்பட்டன. 'வீரஸ்தானம்' என்ற வடமொழித் தொடர் தமிழில் வீரட்டானம் எனத் திரிந்தது என்ப. ஆளுடைய பிள்ளையார் 'அட்டானம் என்றோதிய நாலிரண்டும்' (2-39-3) என்ற தொடரால் இறைவனுடைய வீரச் செயல்கள் வெளிப்பட்ட திருத் தலங்களாகிய அட்ட வீரட்டங்களையும் குறித்துள்ளார்.

சிவபெருமான், பிரமனது தருக்கினை யடக்க வேண்டி அவன் கொண்ட ஐந்து தலையில் ஒன்றைக் கிள்ளிய இடம் திருக்கண்டியூர். அந்தகாசுரனைக் கொன்ற தலம் திருக்கோவலூர். திரிபுரத்தை எரித் தழித்த தலம் திருவதிகை. தக்கனது தலையைத் தடிந்த தலம் திருப்பறியலூர். சலந்தராசுரனைத் தம் காற் பெருவிரலாற் கீறியமைத்த சக்கரத்தினால் தலையரிந்த தலம் திருவிற்குடி. கயமுகாசுரனாகிய யானையினைக் கொன்று அதன் தோலையுரித்துப் போர்த் துக்கொண்ட தலம் வழுவூர். மன்மதனை எரித்த தலம் திருக்குறுக்கை. மார்க்கண்டேயர்க்காகக் கூற்றுவனைக் யுதைத்த தலம் திருக்கடவூர். இங்கே குறித்த எட்டுத் தலங்களும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானுடைய வீரச் செயல்கள் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவதற்கு நிலைக்கள மாய் விளங்குதலால் அட்ட வீரட்டம்' எனப் போற்றப் பெறுவனவாயின. இவற்றில் 'விற்குடி' நீங்கலாக ஏனைய ஏழு வீரட்டானங்களுடன் 'கோத்திட்டைக் குடி வீரட்டம்' (6-71-2) என மற்றொரு வீரட்டானத் தையும் இணைத்து அட்ட வீரட்டம் எனக் குறிப்பிடும் வழக்கமும் உண்டெனத் தெரிகிறது

"காவிரியின் கரைக் கண்டி வீரட்டானம்,
கடவூர் வீரட்டானம், காமருசீர் அதிகை
மேவிய வீரட்டானம், வழுவை வீரட்டம்
வியன்பறியல் வீரட்டம், விடையூர்திக் கிடமாம்
கோவல்நகர் வீரட்டம், குறுக்கை வீரட்டம்,
கோத்திட்டைக்குடி வீரட்டானம் இவைகூறி
நாவில் நவின்றுரைப்பார்க்கு நணுகச்சென்றால்
நமன் தமரும் சிவன்தமரென் றகல்வர் நன்கே"
[6-71-2]

எனவரும் திருத்தாண்டகத்தாலும், இங்கே குறித்த வீரட்டானத்தின் வேறாக, 'குடி, என்ற பெயருடைய தலங்களைக் குறிக்கும் அடுத்த பாடலில் (6-71-3) 'விற்குடி'யைக் குறிப்பிடுதலாலும், விற்குடியில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் சலந்தராசுரனை யழித்த வீரச் செயல் கோத்திட்டைக் குடியில் நிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு கூறும் மற்றொரு புராணமுறையும் அப்பரடிகள் காலத்தில் வழங்கியதாகக் கருத இடமுண்டு. இனி, அப்பரடிகள் காலத்தவராகிய ஆளுடையபிள்ளையார் 'விற்குடி' என்ற தலத்தையே 'வீரட்டம்'(2-108-1-11) எனக் குறித்திருத்தலால், விற்குடி வீரட்டமும் கோத்திட்டைக்குடி வீரட்டமும் ஒருதலமே யெனக்கொள்ளுதற்கும் இடமுண்டு.

ஊர்ப்பெயர்களுடன் நகர், நன்னகர் என்ற சொற்களை இறுதியில் இணைத்து 'வேட்கள நன்னகர்', 'பாம்புர நன்னகர்' எனத் தேவார ஆசிரியர்கள் தம்பதிகங்களிற் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார்கள். ஒருரில் வாழும் சிறப்புடையார் ஒருவர் பெயரால் அவ்வூர் அழைக்கப்பெறுதலும் உண்டு. இச்செய்தி, 'நிறையினார் நீல நக்கன் நெடுமா நகர் என்று தொண்டர் அறையுமூர் சாத்தமங்கை' எனவரும் ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தால் நன்கு புலனும்.

'குடியிருப்பு' என்ற பொருளில் 'இல்' என்னும் ஈற்றுல் வழங்கும் தலங்களும் உள. அன்பில், பிரம்பில் கீழையில், செந்தில், கள்ளில் என்பன இவ்வகையைச் சேர்ந்தன. 'அகம்' என்ற ஈற்றுல் 'ஏடகம்' என வழங்கும் ஊர்ப்பெயரும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். குடிகள் பலரும் சேர்ந்து வாழும் சிற்றூர் 'சேரி' என வழங்கப்பட்டது. திருத்தெளிச் சேரி, இறையான் சேரி, என வருதல் காண்க. ஊர்களின் தொன்மை நோக்கிப் பழையாறை, பழையனூர் எனவும், புதியனவாக அமைக்கப்பெற்றமை கருதித் திருப்புத்தூர், அரிசிற்கரைப் புத்தூர், கடுவாய்க்கரைப் புத்தூர் எனவும் வழங்கப்பெற்றன. பேரூர்களின் அருகே அமைந்துள்ள தலங்கள் அவையமைந்துள்ள திசைபற்றிக் குடவாயில் குணவாயில் என வழங்கப் பெற்றன.

ஒரே தலத்திற் பல திருக்கோயில்கள் அமைந்திருந்தால் அவை யமைந்துள்ள திசையைச் சுட்டி இன்ன திசையிலுள்ள இன்ன கோயில் என அத் திருக்கோயிலைத் தேவார ஆசிரியர்கள் குறித்துப் போற்றியுள்ளார்கள். பழையாறை வடதளி, ஆறை மேற்றளி எனவும், காஞ்சி மேற்றளி, கச்சித் திருவேகம்பர், ஓணகாந்தன் தளி, கச்சி மயானம், கச்சிநெறிக் காரைக்காடு, கச்சி அனேகதங்காவதம் எனவும், கடவூர் வீரட்டம், கடவூர் மயானம் எனவும், திருவாரூர்த் திருமூலட்டானம், திருவாரூர் அரநெறி, திருவாரூர்ப் பரவையுண் மண்டளி எனவும் இவ்வாறு ஒரூரிலே யுள்ள பல திருக்கோயில்களையும் அவற்றின் திசையும் சிறப்புப் பெயர்களும் ஆகிய அடையாளங்களைக் கொண்டு தெரிவிக்கும் முறையினைத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் காணலாம்.

ஒரு நாட்டில் ஒரே பெயருடைய பல தலங்கள் இருப்பின் அத்தலங்கள் அமைந்துள்ள திசை பற்றியும்

அவற்றின் அருகேயுள்ள ஆறு முதலியவற்றின் எல்லை பற்றியும், அங்குள்ள தாவர அமைப்பு, வழிபட்டோர், அத்தலத்தின் பெருமை, பரப்பு முதலியவற்றைக் குறித்த அடைமொழிகளுடன் சேர்ந்து அவை இன்ன தலங்கள் எனத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் முறையில் தேவார ஆசிரியர்கள் திருத்தலங்களைப் பாடிப் போற்றியுள்ளார்கள். மேலைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி, கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி, தென்திருமுல்லைவாயில், வடதிருமுல்லை வாயில் என்பன திசை பற்றியமைந்த தலப் பெயர்கள். வடகுரங்காடுதுறை, தென்குரங்காடு துறை என்பன காவிரியாற்றின் வடகரை தென்கரையாகிய எல்லைபற்றியும் அத்தலங்களில் முறையே வாலியும் சுக்கிரீவனும் வழிபாடு செய்தனர் என்னும் புராண வரலாறு பற்றியும் பெயரெய்தின. பெரும்பற்றப் புலியூர், திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருப்பெரும்புலியூர், எருக்கத்தம்புலியூர் என்பன வியாக்கிரபாதராகிய புலிக்கால் முனிவர் முதலாக அத்தலங்களில் வழிபாடு புரிந்தோர் தொடர்பாலும் அத்தலங்களுக்கும் புலிக்கும் உள்ள தொடர்பாலும் அமைந்த பெயர்கள். நல்லூர், வெண்ணெய் நல்லூர், அறையணி நல்லூர், சேய்ஞலூர், பந்தணை நல்லூர், கலயநல்லூர், ஏமநல்லூர், பொய்கைநல்லூர் என்பன நல்லூர் என்னும் பெயரால் வழங்கும் தலங்களிடையே வேற்றுமை தெரிய அடைமொழி பெற்று வழங்குவன. புள்ளிருந்த வேளூர், கீழ்வேளூர், பெருவேளூர் என்பனவும் இவ்வாறு அடைமொழிபெற்று வழங்குவனவே.

தலையாலங்காடு, தலைச்சங்காடு எனவும், இடைமருது, இடைச்சுரம், இடையாறு, இடைக்குளம் எனவும், கடைமுடி எனவும் வழங்கும் தலங்கள் முறையே தலை, இடை, கடை என்னும் அடைமொழி பெற்றன.

நிழலமைந்த சோலைகளும் அடர்ந்த காடுகளும், ஆகிய பொழில்களும் ஆக அமைந்த தலங்கள் 'கா'

எனவும் 'காடு' எனவும் 'பொழில்' எனவும் குறிக்கப்பெற்றன. ஆற்றுடன் தொடர்புடைய தலங்களும், இறைவனை யடைதற்குரிய 'அழகிய நெறி' எனப் போற்றப் பெறும் தலங்களும் 'ஆறு' என்னும் ஈற்றுற் குறிக்கப் பட்டன. சிறப்புடைய தீர்த்தத்துடன் இயைந்த தலங்கள் 'குளம்' என்ற பெயராலும், ஊர்மக்கள் பலரும் கூடி இறைவனை வழிபடுதற்கேற்ற பொது இடங்களாய் விளங்கிய தலங்கள் 'களம்' என்ற பெயராலும் வழங்கப் பெற்றன.

ஆற்றையடுத்து அமைந்துள்ள தலங்கள் 'துறை' யென்ற பெயரால் வழங்கப்பெற்றன. 'துறைகள்' எனப்படும் இத்தலங்கள், அங்குச் சிறப்பாக வளர்ந்துள்ள மரம் முதலிய கருப்பொருள்களின் அமைப்பாலும் அவ்வந் நிலஅமைப்பாலும், பல்வேறு அடைமொழிகளால் வழங்கப்பெற்றன. திருப்பராய்த்துறை, திருப்பாலைத்துறை, கடம்பந்துறை, திருமாந்துறை, திரு ஆலந்துறை, குரங்காடுதுறை, மயிலாடுதுறை எனவும், திருவெண்டுறை எனவும் பேணுபெருந்துறை, திருச் சோற்றுத்துறை, திருப்பாற்றுறை எனவும் வரும் தலங்கள் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன.

இனி, இறைவனது திருவருளில் உயிர்கள் திளைத்து இன்புறுதற்கு நிலைக்களமாய் விளங்கும் திருக்கோயில் களையும் 'நெறி' என்னும் பொருளில் 'துறை' என்ற பெயரால் வழங்குதலும் உண்டு. திருவெண்ணெய் நல்லூர்த் திருக்கோயிலைத் 'திருவருட்டுறை' எனவும், திருநெல்வாயில் திருக்கோயிலைத் 'திரு அரத்துறை' எனவும் தேவார ஆசிரியர்கள் குறித்துள்ளமை காண லாம். இவ்வாறே திருச்சேறையிலுள்ள திருக்கோயி லைச் 'செந்நெறி' எனவும் தண்டலை என்னும் ஊரிலுள்ள கோயிலை 'நீள்நெறி' எனவும் திருவாரூரில் உள்ள

கோயிலை 'அரனெறி' எனவும் அவ்வாசிரியர்கள் திருப் பதிகங்களிற் குறித்துள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

திருக்கோயில்களில் இறைவன் அருவுருவத் திரு மேனியாகிய சிவலிங்கத் திருமேனியுடன் எழுந்தருளி யிருக்கும் கருவறையினை 'மூலஸ்தானம்' என்பர். வடசொற்றொடராகிய இதனை 'மூலட்டானம்' என வழங்குதல் தமிழ்மரபு. எல்லாத்திருக்கோயில்களி லும் சிவலிங்கத் திருமேனியுடன் இறைவன் வீற்றிருந் தருளும் சிறப்புடைய அருள் நிலையத்தினை மூலட்டா னம் எனப் பொதுவாக வழங்குதல் உண்டு. எனினும் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலுள் புற்றிடங்கொண்ட பெரு மான் எழுந்தருளிய இடத்தையே 'திருமூலட்டானம்' எனத்திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்களிற் சிறப்பாகக் குறித்துள்ளார். இவ்வாறே தில்லைப்பெருங் கோயிலில் சிவலிங்கத்திருமேனி அமைந்த நிலையத்தைத் திரு மூலட்டானம் எனச் சிறப்பாக வழங்குதல் உண்டு.

'பெரும்பற்றப் புலியூர் மூலட்டானத்தார்' (6-51-6)

என அப்பரடிகள் குறிப்பிடுதலால் திருவாரூரைப் போன்று தில்லையிலும் மூலட்டானம் உள்ளமை தெளியப்படும்.

தேவாரப் பாடல்பெற்ற தலங்கள் சிலவற்றில் ஊர்ப்பெயரும் அவ்வூரில் அமைந்த கோயிற்பெயரும் வேறு வேறு குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றைப் பிற் சேர்க்கையாகக் குறித்த பாடல் பெற்றதலங்களின் திருப்பதிக அட்டவணையால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

———

12. தேவார வைப்புத்தலங்கள்

மூவர் தேவாரப் பதிகங்களிலும் தமக்கெனத் தனித்திருப் பதிகத்தினைப் பெறாமல் பிற தலப் பதிகங்களிலும் பொதுப் பதிகங்களிலும் பெயரளவிற் குறித்துப் போற்றப்பெற்ற தலங்கள் தேவார வைப்புத் தலங்கள் என வழங்கப் பெறுகின்றன. இத்தலங்களுட் பலவற்றின் நாடு முதலியன நன்கு புலப்படவில்லை. தெரிந்தவற்றுக்குரிய குறிப்புக்களே இங்குத் தரப்பெற்றுள்ளன. ஈண்டு ச, அ, சு என்ற எழுத்துக்கள் முறையே சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் அருளிய தேவாரப் பதிகங்களைக் குறிப்பனவாகும்.

1 அகத்தீச்சுரம்—அ 6—71—8

கன்னியாகுமரியிலிருந்து மூன்று மைல் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை. ஆநாங்கூர் அகத்தீச்சரம் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு 1926-ஆம் ஆண்டறிக்கை எண் 73—78.

2 அக்கீச்சரம்—அ 6—71—8

தஞ்சை மாவட்டம் கஞ்சனூரிலுள்ள சிவாலயம் "திருவக்கீச்சரம்" எனச் சாசனத்திற் குறிக்கப்பெற்றது. "அனலோன் போற்றும் காவலனைக் கஞ்சனூர் ஆண்ட கோவை" என அப்பரடிகள் போற்றுதலால் "அக்கீச்சரம்" என்னும் பெயர்க் காரணம் நன்கு விளங்கும்.

ஆழ்வார் குறிச்சி புகை வண்டி நிலையத்திலிருந்து அரை மைல் தொலைவிலுள்ள வன்னிக்கரந்தை என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை. இதனை மக்கீச்சுரம் என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். 'குக்குடேச்சுர மக்கீச்சுரம்' 6—71—8 என்ற தொடரைக் குக்குடேச்சுரம் மக்கீச்சுரம் என்றே பிரித்தல் வேண்டும் என்பது, "பூருவந்தன்னில் மக்கவிச்சுரமெனப் பொலிந்தே, மேருவொப்பென விளங்கிடுங் கோயில் பள்ளியதாய்ச், சாருமாலிது சான்று, நந்தம்பிரான் சபைமுன், பாரிதாமணி தூக்கிடப்பட்டுறும் பரிவால்" எனவரும் வீரசிங்காதனப் புராணம் மழையமலலேசுரச்சருக்கம் 84-ஆம் பாடலாலும், "மக்கீச்சுரம் என்பதனைத் தேவாரம் அடைவு திருத்தாண்டகத்தானும் உணர்க" எனவரும் அடிக்குறிப்பாலும் நன்கு புலனும்.

3 அசோகந்தி—அ 6—70—9 (அயோகந்தி)-அ 6—7—10

திருச்சாத்தமங்கையில் திருநீலநக்க நாயனுரால் வழிபாடு செய்யப்பெற்ற "அயவந்தி" என்னும் பாடல் பெற்ற தலமாகக் கருதுதல் பொருந்தும்.

4 அண்ணல் வாயில்—அ 6—71—7	புதுக்கோட்டை நாட்டில் உள்ள அன்னவாசல் என்ற ஊர். சிற்றண்ணல் வாயில் இதனையடுத்துள்ள ஊராகும்.
5 அத்தங்குடி—ச 2—39—10	
6 அத்தமயன மலை—அ 6—71—9	ஞாயிறு மறையும் மலை, இஃது ஒரு தலமாகக் குறிக்கப் பட்டது.
7 அத்தி—ச 2—39—2	செயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து வெண்குன்றக் கோட்டத்துப் பெருநகர் நாட்டு அத்தி அகத்தீசுவர முடையார் கோயில் கேரளாந் தகநல்லூர். 299 of 1912. தெ. இ. க.
8 அத்தீச்சுரம்—அ 6—71—8	சிவசைலம் — ஆழ்வார் குறிச்சி புகைவண்டி நிலையத் திலிருந்து மூன்று மைல் என் பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.
9 அமுதனூர்—சு 7—12—1	
10 அயனீச்சுரம்—அ 6—71—6	அம்பாசமுத்திரத்திற்கு அருகில் ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ள பிரமதேசம் என்பர். திருப் பனந்தாளில் அசனீச்சுரம் என்றொரு கோயிலுண்டு. வடவார்க்காடு சில்லா வழுவூரி லுள்ள பழைய கோயில் அய

னீச்சுரம் எனக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்டுளது. (1908-ம் ஆண்டறிக்கை எண். 5, 8) என்பர் ரா பி. சேதுப்பிள்ளை

11	அரணநல்லூர்-அ 6—7—7	
12	அரிச்சந்திரம்—அ 6—51—10	பழையாறையில் சோழ மாளிகைக்குக் கிழக்கேபட்டீச்சுரத்திற்கு வட திசையில் அமைந்தது. இதன் கீழுள்ள பாற்குளம், அப்பரடிகளால் "பழையாறும் பாற்குளமும்" எனக் குறிக்கப்பட்ட சிறந்த தீர்த்தமாகும்.
13	அளப்பூர்—அ, சு 6-51-3, 6-70-4 6-71-4, 7-47-4	தரங்கம்பாடி புகைவண்டி நிலையம்.
14	அறப்பள்ளி—ச 2—39—4	"கொல்லிக் குளிரறைப் பள்ளி"
15	ஆடகேச்சுரம்-அ 6—71—8	திருவாரூர்த் திருக்கோயிலுக்குள் "நாகபிலம்" என வழங்கும் ஆலயம் என்பர் ரா பி. சே.
16	ஆழியூர்—அ, சு 6-70-7, 7-12-7	கீழ்வேளூருக்கும் சிக்கலுக்கும் இடையில் உள்ளது.
17	ஆறை—ச 2—39—5	ஆற்றூர் என்பதன் மரூஉ.

18	ஆறைமேற்றளி-சு 7—35—1 (பழையாறை)	சுவாமிமலை புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கே ஒரு மைல் தொலைவில் திருமேற்றளி என்ற பெயருடன் உளது.
19	ஆன்பட்டி-(பேரூர்)-அ 6—7—10	கோயம்புத்தூருக்கு அருகிலுள்ளது. பசு வழிபட்டதலம் இறைவன் பெயர் பட்டிப்பெருமான். "பேரூருறைவாய் பட்டிப்பெருமான்" எனப் போற்றுவர் சுந்தரர். 'குடகத் தில்லை யம்பவம்' (7—) என்பதும் இதுவே.
20	இடவை—அ 6—70—3	இராசேந்திர சிங்கவள நாட்டு மண்ணி நாட்டு இடவை எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுளது.
21	இடைக்குளம்-அ 6—71—10	மருத்துவக்குடி என இந்நாளில் வழங்குகிறது. ஆடுதுறை புகைவண்டி நிலையத்திற்கு அண்மையில் உள்ளது. 'உய்யக்கொண்டார் வள நாட்டு........ திருவிடைக்குளமுடையார்' என்பது கல்வெட்டுக் குறிப்பு.
22	இடைத்தானம்—அ 6—7—8	
23	இடைப்பள்ளி—* 2—[illegible]	

24 இராப்பட்டீச்சுரம்-அ 6—25—10	கும்பகோணந் திருவாரூர்ப் பெருவழியில் பெருவேளூர்க்குத் தெற்கே கரவீரத்திற்கு வடக்குமுகமாக அமைந்தது.
25 இளங்கோயில்—அ 6—71—5	பழைய திருக்கோயிலைப் புதுப்பிக்குந் திருப்பணியினைத் தொடங்கு முன், நாள் வழிபாடு தடையின்றி நிகழ்தற் பொருட்டுக் கருவறையிலுள்ள பெருமானை வேறோர் இடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்படி வேண்டியமைத்துக் கொண்ட கோயில் இளங்கோயில் எனப்படும். இடைக் கால வழிபாட்டிற்கென அமைத்துக்கொள்ளப் பெற்ற இச்சிறிய கோயிலைப் பாலாலயம் என வழங்குவர். இவ்வாறு இளங்கோயிலாக அமைக்கப்பட்ட சந்நிதிகள் தேவார ஆசிரியர்களாற் பாடப்பெற்றமையால் நிலையான தனிக்கோயில்களாகவே இன்றும் காட்சியளிக்கின்றன. மீயச்சூர் இளங்கோயில், கடம்பூர் இளங்கோயில் என்பன இவ்வகையிற் குறிக்கத்தக்கன.
26 இடைமர்—அ 6—70—4	

இறைக்காடு—சு
7—47—3

'இறைக்காட்டாயே எங்கட் குன்னே' எனப் பாடங் கொண்டு, பெருமானே எங்களுக்கு உன் திருமேனியழகினைச் சிறிதேனும் புலப்படுத்தாய் எனப் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, 'இறைக்காடு' என ஒரு தனித்தலம் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

27 இரும்புதல்—அ
6—51—6

ஆவூர்க் கூற்றத்தைச் சார்ந்தது. பாபநாசந் தாலூகாவில் உள்ள 'இரும்புதல்' என்னும் ஊராகும்.

28 இறையான்சேரி —அ
6—70—4

உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டில் உள்ளது திருத்துறைப்பூண்டியின் அருகே இறையான்சேரியென வழங்கும் ஓர் ஊருளது. காஞ்சிக்கு அருகே இப்பெயருடைய ஓர் ஊருண்டு.
(கல்வெட்டுத் தொகுதி 3-45)

29 இளையான்குடி—சு
7—39—1

அறுபத்துமூவருள் ஒருவராகிய இளையான்குடி மாறனார் திருப்பதி. இளையான்குடி மாறனார் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய இவ்வூர், தஞ்சை மாவட்டத்திலும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலும் இப்பெயருடன் வழங்குகின்றது.

30 ஈசனூர்—சு
7—31—8

திருவாய்மூருக்கு அருகில் உள்ளது.

31 உஞ்சேனை மாகாளம்—ச, அ 2—39—9, 6—70—8	உச்சயினி—வடநாட்டுத் தலம். இஃது உஞ்ஞை மாகாளம் எனவும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. 6—7—11.
உண்ணீர்—அ 6—7—7	'உண்ணீரார் ஏடகமும்' என்புழி ஏடகத்திற்கு அடைமொழியாய் வந்தது தனித்ததோர் தலமன்று
32 உதயமலை—அ 6—71—9	ஞாயிறு தோன்றும் மலை இறைவன் எழுந்தருளும் திருத்தலமாகக் குறிக்கப்பெற்றது.
33 உருத்திரகோடி—அ 6—70—8	கோடியுருத்திரர் பூசை செய்தலம். காஞ்சிபுரத்திலும் திருக்கழுக்குன்றத்திலும் உள்ளதென்பர்.
34 ஊற்றத்தூர்—அ 6-70-10, 6-71-4	திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள ஊட்டத்தூர். ஊறைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி-மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள் பாடியது.
35 எங்களூர்—சு 7—31—6	அடியார்களாகிய எங்களுக்குரிமையுடைய ஊர் என இதனை அடைமொழியாகக் கொள்ளுதற்கும் இடமுண்டு.
36 எச்சிலிளமர்—அ 6—70—4	எச்சில் என்பது ஓர் ஊர். இளமர் என்பது மற்றோர் ஊர்.

37 எழுமூர்—அ
6—70—5

இப்பொழுது சென்னையின் பகுதியாக இருக்கும் எழும்பூர். பிற்காலத்து அயலார் ஆட்சியினால் எழுமூரின் பழைய கோயில் சிதைவுற்று மறைந்தது

38 ஏமகூடமலை—அ
6-7-8, 6-71-9

39 ஏமநல்லூர்—அ
6—70-4

திரைலோக்கிய மாதேவிச் சதுர் வேதிமங்கலம். 'மண்ணி நாட்டு ஏமநல்லூராகிய திரைலோக்கிய மாதேவிச் சதுர் வேதிமங்கலம்' — தெ. இ. க. தொகுதி 2. பக் 331.

40 ஏமப்பேரூர்—அ
6—70—3

திருவதிகைக்கு அருகிலுள்ளது. 'திருமுனைப்பாடி நாட்டு ஏமப்பேரூர், நாட்டு ஏமப்பேரூர், திருவாலந்துறை மகாதேவர்.'(1921 தெ. இ. க. ஆண்டறிக்கை 513—533)

41 ஏயீச்சுரம்—அ
6—7—8

42 ஏர்—அ
6—51—6
6—70—3

இராசேந்திர சிங்கவள நாட்டில் உள்ளது. சுவாமி மலைக்கு அருகில் ஏரகரம் என்னும் பெயருடன் விளங்கும் தலம். செந்தமிழ், 41—பக். 209—214.

43 ஏமூர்—அ
6—70—5

44 ஏறனூர்—சு ஏற்றினை (இடபத்தை)
7—31—9 ஊர்தியாகவுடைய இறைவன் எழுந்தருளிய ஊர் என அடைமொழியாகவும் கொள்ளலாம்.

ஓரேடகம்—அ ஒப்பற்ற ஏடகம், பாடல்
6—7—10 பெற்றதலம். இனி உரோடகம் என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள ஊராகக் கொள்ளவும் இடமுண்டு. உரோடகம் எனக் கல்வெட்டில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. 'உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்' என்ற சங்கப் புலவர் இவ்வூரினரேயாதல் வேண்டும். இவ்வூர்க்கோயிலில் ஆதித்தன் காலத்துக் கல்வெட்டும், கங்கைகொண்ட சோழன் கல்வெட்டும் உள்ளன. M. E. R. of 1914. Nos. 251, 252.

45 கச்சிப்பலதளி—அ காஞ்சி நகரத்திலுள்ள
6—70—4 திருமேற்றளி, ஓணகாந்தன் தளி, திருக் காமக்கோட்டம், கச்சிநெறிக் காரைக்காடு முதலிய பல திருக் கோயில்களையும் குறிக்கும்.

46 கச்சி மாயனம்-அ காஞ்சியில் திருவேகம்பம்
6—97—10 திருக் கோயிலுக்குள் கொடி நிலையின் அருகே அமைந்த மேற்குப் பார்த்த சந்நிதி.

47 கச்சையூர்—சு
7—31—4

(வட)கஞ்சனூர்—சு
7—12—8

இது பாடல்பெற்ற தலம். இதனை 'வட கஞ்சனூர்' எனச் சுந்தரர் போற்றினமையால் தனித் தலமாகக் கருதப்பெற்றது போலும். காவிரிக்கு வட கரையில் அமைந்தமையாற்றி 'வட கஞ்சனூர்' என அடை புணர்த்தோதப்பட்டது.

48 கஞ்சாறு—அ
6—70—8

இராசேந்திர சிங்க வள நாட்டுக் கஞ்சாறநகர்; மானக் கஞ்சாற நாயனூர் பிறந்தருளிய தலம்; ஆனதாண்டவபுரம் என்று இக்காலத்தில் வழங்குகிறது.

49 கடங்களூர்—சு
7—31—3

50 கடம்பை
இளங்கோயில்—அ
6—70—5

திருக்கடம்பூர்த் திருக்கரக் கோயிலின் முற்றத்திலே அமைந்துள்ள பாலாலயம்.

51 கடையக்குடி—அ
6—71—3

பாண்டிகுலாசனி வள நாட்டு மீய்செங்கிளி நாட்டுக் கடையக்குடி என்பது கல்வெட்டு.

52 கண்ணை—அ
6—70—6

செங்கண்மா என்பதன் மரூஉ. இப்பொழுது செங்கம் என வழங்குகிறது. S.I.I. Vol. No. 117.

53 கந்தமாதனமலை—அ 6—71—9 — திருச்செந்தூர்க் கோயிலின் தென்பாலுள்ள தென்பர் ரா. பி. சே.

54 கரபுரம்—அ 6—7—7 — வடவார்க்காடு மாவட்டம் வாலாசாபேட்டை தாலூகாவில் திருப்பாற்கடல் என்ற பெயரோடு உள்ளது. 'திருப்பாற்கடல் திருக்கரபுரமுடைய நாயனார்' என்பது கல்வெட்டு. தெ. இ. க. 1905 ஆண்டறிக்கை 685-699.

55 கருகற்குரல்—சு 7—47—5 — கருகல் என்பதே ஊர்ப்பெயர். அங்குக் கதிரெனத் தோன்றிய இறைவனைக் 'குரலாய்' என அழைத்தார். 'வெண்ணிக் கரும்பே' என அழைத்தமை நோக்குக.

56 கருந்திட்டைக்குடி—அ 6—71—3 — தஞ்சையினையடுத்துள்ள ஊர்.

57 கருப்பூர்—சு 7—93—3 — கும்பகோணத்திலிருந்து திருப்பனந்தாள் செல்லும் வழியிலுள்ள ஊராதல் கூடும். இவ்வூரில் அகத்தீசுவரமுடையார் கோயில் என்ற கோயில் உளது.

58 கருமாரி—அ 6—79—11 — 'கானூர் மயிலார் கருமாரி' எனச் சிறப்பித்தலால் இவ்வூர் சோலை சூழப்பெற்றதெனத் தெரிகிறது.

59 கழுநீர்க்குன்றம்—அ 6—13—4

திருத்தணிகைமலை. என்பர் அம்மலை 'உற்பலகிரி' எனப் பெயர்பெற்றமை இந்த நினைத்தற்குரியது

60 களந்தை—சு 7—39—6

கூற்றுவ நாயனர் திருவவதாரத் தலம். களப்பாள் என்பது களந்தை என மருவியது. இது திருக்கருப்பூண்டியருகே யுள்ளது. 'அருமொழி தேவ வளநாட்டுக் களப்பாள்' என்பது கல்வெட்டு.

கறையூர்—அ. சு 6-70-10. 7-48-1

திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியென்றும் பாடல் பெற்ற தலம். கறையூர்-ஊர்ப்பெயர். கொடுமுடி-கோயிற்பெயர்.

61 காட்டூர்—ச, சு 2-39-7, 7-47-1

திருவாரூர்க்கு அருகிலும், பந்தணை நல்லூருக்கு அருகிலும், செங்கற்பட்டு சில்லா மதுராந்தகத்துக்கு அருகிலும் இப்பெயருடன் ஊர்கள் உள்ளன. திருவாரூர்க்கு அருகிலுள்ள காட்டூரே தேவார வைப்புத் தலங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

62 காம்பீலி—அ 6—70—2

பெல்லாரி சில்லாவிலுள்ள காம்பிலி என்றும் ஊர்.

63 காரிக்கரை—சு 7—31—3

தொண்டைநாட்டுத் தலம். திருக்காரிகரை எனச் சேக்கிழார் குறித்துள்ளார். இது நாகலாபுரத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ள ராமகிரி

என்ற ஊராகும். காரி (காலேறு) நதியின் கரையிலுள்ளமையால் இப்பெயர்த்தாயிற்று. 'சயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் குன்றவர்த்தனக் கோட்டத்து நின்றையூர் நாட்டு நடுவின் மலை திருக்காரிக் கரையுடைய நாயனார் திருக்காரிக்கரைப் பிள்ளையார்' என வரும் கல்வெட்டுத் தொடர் இங்கு அறியத்தக்கதாகும்.

64 காவம்—சு
7—31—4

65 காளிங்கம்—அ
6—7—5

'கழுநீர் மதுவிரியும் காளிங்கம்' எனப் போற்றுவர் அப்பரடிகள்.

66 காறை—அ
6—70—6

காறை என்பது, 'காருயில்' என்ற பாடல் பெற்ற தலத்தின் திரிபாகலாம்.

காற்றூர்—ச
2—39—8

'காற்றூர் வரையன் றெடுத்தான்' என இராவணனைக் குறிக்குமிடத்துக் 'காற்றூர் வரை' எனக் கயிலை மலையைச் சிறப்பித்த அடைமொழியாகும்.

67 கிழையம்—சு
7—12—5

68 கிள்ளிகுடி—சு
7—12—7

கீழ் வேளூரையடுத்துள்ளது.

69	கீழையில்—சு 7—12—7	'அருமொழி தேவ வள நாட்டு அள நாட்டுக்கீழையூர் என்பது கல்வெட்டு. நாகை தாலுக்காவில் உள்ளது.
70	கீழைவழி—சு 7—12—5	
71	குக்குடேச்சுரம்-அ 6—71—8	சித்தூர் சில்லா புங்கனூரில் உள்ள சிவாலயம் 'திருக்கோழீச்சுரம்' எனக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் (1906-ம் ஆண்டு எண் 541) அதுவே குக்குடேச்சுரம் என்பர் ரா. பி. சே.
	குடப்பாச்சில்—சு 7—15—6	பாடல்பெற்ற தலம். சோழ நாட்டுத் தலங்களுள் மேற்றிசையில் உள்ளது திருப்பாச்சில் ஆச்சிராமம் ஆதலின் அது 'குடப்பாச்சில்' என மேற்றிசையோடு புணர்த்துக் கூறப்பட்டது.
72	திருக்குண வாயில்—ச, அ 2-39-7, 6-71-6	சேரநாட்டுத் தலம்-குணவாயிற் கோட்டம் என்றதும் இதுவேயாகும். கொடுங்கோளூருக்கு மேற்புறத்தில் உள்ளது.
73	குண்டையூர்—சு 7—20—1	திருக்கோளிலி என்ற தலத்தையடுத்துள்ளது.
74	குத்தங்குடி—ச 2—39—10	திருவழுந்தூருக்கு அருகிலுள்ளது.

75	குமரி—அ 6—70—9	கன்னியாகுமரி.
76	குயிலாலந் துறை—அ 6—71—11	சிலப்பதிகாரத்திற் குறிக்கப் படும் குயிலாலுவம் என்ற வடநாட்டுத் தலமாக இருத்தல் கூடும்.
77	குரக்குத்தளி—சு 7—47—2	முருகந்தனூர் என்பது இக்காலப் பெயர். ஈரோடு அருகே ஊனிப்பாளையம் புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கில் உள்ள ஊர். 1909-ஆம் ஆண்டறிக்கை, எண் 304. இவ்வூர் கொங்கு மண்டலத்தில் குறும்பு நாட்டில் அமைந்தமையால் 'கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத்தளி' எனக் குறித்தார் சுந்தரர்.
78	குருக்கேத் திரம்—சு 7—78—6	தீர்த்தச் சிறப்புவாய்ந்த வடநாட்டுத் தலம். குருக்ஷேத்திரம் குருக்கேத்திரம் எனத் திரிந்தது.
79	குருந்தங்குடி—ச 2—39—10	
80	குன்றியூர்—ச, அ 2-39-1, 6-70-5	அருமொழி தேவ வளநாட்டுக் குன்றியூர். மன்னார்குடிக்கு அருகிலுள்ள குன்னியூராதல் கூடும்.

81	குன்றையூர்—சு 7—39—1	விறன்மிண்ட நாயனார் திருப்பதியாகிய மலைநாட்டுத் திருச்செங்குன்றூர். அது குன்றை என மருவியது.
82	கூந்தலூர்—அ 6—70—9	பேணுபெருந்துறைக்கு அருகிலுள்ளது.
83	கூரூர்—ச 2—39—1	'திருநறையூர் நாட்டுக் கூரூர்' என்பது கல்வெட்டு.
84	கூழையூர்—அ 6—70—9	
	கூறனூர்—சு 7—32—9	'திருமாலோர் கூறனூர் குரங்காடு துறை' எனக் குரங்காடு துறைக்கு அடைமொழியாக வந்தது. திருமாலை ஒருபாகத்துக் கொண்டமையால் சிவபெருமானைத் 'திருமாலோர் கூறன்' எனக் குறித்தார்.
85	கைம்மை—சு 7—12—5	
86	கொங்கணம்—அ 6—70—5	கொண்கானம் என்னும் மலை புறநானூறு 154-56-ஆம் பாடல்களில் மோசிகீரனூரால் 'கொண்பெருங்கானம்' எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.
87	கொங்கு—அ 6—70—9	நாட்டின் பெயர்.

கொடுங்கோவலூர்—சு 2—39—7
திருக்கோவலூர் வீரட்டம் என்னும் பாடல்பெற்ற தலம். வீரட்டத்தலமாதலின் கொடுமையாகிய அடைமொழி பெற்றது.

கொடுங்கோளூர்—அ, சு 6—70—5, 7—4—1
இது பாடல்பெற்ற தலம். கொடுங்கோளூர் ஊர்ப்பெயர். அஞ்சைக் களம் கோயிற் பெயர்.

கொடுமுடி—அ 6—70—3
திருப்பாண்டிக் கொடிமுடி என்னும் பாடல்பெற்ற தலம்.

88 **கொண்டல்—அ, சு** 6-51-9, 7-12-2
சீகாழிக்கு மேற்கே 3½ மைல் தொலைவில் உள்ளது. கொண்டல் நாட்டுக்குத் தலையூர்.

89 **கொல்லிமலை—அ** 5—34—1

கொல்லியறைப் பள்ளி—அ அறப்பள்ளி 6—70—1
அறப்பளீச்சுரச் சதகம் என்பது இத்தலத்து இறைவனைச் சார்த்தி இயற்றப்பட்டதாகும்.

90 **கொழுநல்—சு** 7—47—1

91 **கோட்டுக்கா—அ** 6—7—5
"கொழுநீர் புடை சுழிக்கும் கோட்டுக்கா" என்பர் திருநாவுக்கரசர்.

92 **கோட்டுக்காடு-அ** 6—70—2
மேற்குறித்த கோட்டுக்காவும் கோட்டுக்காடும் ஒன்றோ வேறோ என்பது புலப்படவில்லை.

	கோணம்—ச 2—39—2	இதுவும் சுந்தரர் குறித்த மாகோணமும் திருக்கோணமலையாக இருக்கலாம்.
93	கோத்திட்டை- அ, சு 6-70-3, 6-71-2 7—3—1	"கோத்திட்டைக்குடி வீரட்டானம்" என்றார் அப்பரடிகள்.
	கோவந்த புத்தூர்-அ 6—71—3	திரு விசயமங்கை என்னும் பாடல் பெற்ற தலம். கோவந்தபுத்தூர் ஊர்ப் பெயர். விசயமங்கை என்பது கோயிற் பெயர். கோவிந்தப்புத்தூர் என வழங்குகிறது.
	கோழி—ச 2—120—4, 5	சோழ நாட்டுத் தலைநகராகிய உறையூர். இங்குள்ள மூக்கீச்சுரம் பாடல் பெற்ற தலமாகும்.
94	சடைமுடி—அ 6—70—3	கோவிலடி என வழங்குகிறது. திருச்சடை முடியுடைய மகாதேவர் கோயில் திருப்பேர் நகரத்தில் அமைந்ததென்பதும், அக்கோயிலமைந்துள்ள இடம் திருப்புறம் என வழங்கியதென்பதும் பழைய கல்வெட்டாற் புலனும். தெ.இ. க. தொ. VII. 303, 304, 307.
95	சாலைக்குடி—அ 6—70—3	

96	சித்தவடம்—அ 4—2—3	திருவதிகைப்புறத்துள்ளது. இங்குள்ள மடத்தில் நம்பியாரூரர் துயில் கொள்ளும் பொழுது சிவபெருமான் அவர் முடியில் திருவடி சூட்டினார் என்பது வரலாறு.
97	சிவப்பள்ளி—அ 6—71—1	மாயூரத்தையடுத்த திருச்சர்பள்ளி என்னும் ஊர் சிவப் பள்ளி என்பர் ரா. பி. சே. (தமிழகம்—ஊரும் பேரும் பக். 246)
	சிரப்பள்ளி—அ 6—71—1	திருச்சிராப்பள்ளி என்னும் பாடல் பெற்ற தலம்.
98	சிறப்பள்ளி—ச 2—39—4	
99	சூலமங்கை—அ 6—70—10	பசுபதி கோயில்.
	செங்குன்றூர்—அ 6—70—5	'கொடுங்கோளூர் அஞ்சைக் களம் செங்குன்று' என்றமையால், இது மலைநாட்டுத் தலம். செங்குன்றூர் தாலூகாவின் தலையூர். விறன்மிண்டநாயனார் பிறந்த தலம். 'குன்றை' என முன் குறிக்கப்பட்டது.
100	செந்தில்—அ 6—23—4	'நம் செந்தில்மேய வள்ளி மணாளற்குத் தாதைகண்டாய்' என அப்பரடிகள் இதனை முருகவேளுக்குரிய சிறப்புடைத் தலமாகக் குறித்துள்ளார்.

101	செம்பங்குடி 6—7—3	சீகாழி கோயிலுக்கு வடகிழக்கே 2 மைல் தொலைவில் உள்ள ஊர் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.
	(சேலூர்)—	தேவராயன்பேட்டை, பாபநாசந் தாலூகாவிலுள்ளது. இதனை ஞான சம்பந்தர் வழிபட்டதாகச் சேக்கிழார் குறித்துள்ளார்.
102	சேற்றூர்—அ 6—71—4	திருச்சேறை(பாடல் பெற்ற தலம்) சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுச் சேற்றூர்க் கூற்றத்துச் சேற்றூர் எனக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.
103	சையமலை—அ 6—71—10	
104	சோமேசம்— சோமீச்சுரம்-அ 6—70—10	குடந்தை சோமநாதசுவாமி கோயில்
105	ஞாழல்வாயில்-அ 6—71—7	
106	ஞாழற் கோயில்-அ 6—71—5	பாடல்பெற்ற தலமாகிய திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கோயிலாதல் கூடும்.
107	தகடூர்—சு 7—12—1	தருமபுரிமாவட்டத்தின் தலைநகராய்த்தருமபுரி என வழங்கும் தகடூர் அதிகமானுக்கு

...ரியதாகும். தகட்டூர் எனப் ...ப் கொண்டு திருத்தருப் பூண்டியிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்திலுள்ளதோர் ஊர் எனக் கொள்வர் செங்கல்வராய பிள்ளை.

108 தக்களூர்—அ. சு. 6-2-1, 6-70-3, 7-12-1 — திருநள்ளாற்றிலிருந்து ஒரு மைல்.

தங்களூர்—சு 7—31—6 — தனித்தலமாகத் தெரியவில்லை.

109 தஞ்சாக்கை—சு 7—12—9 — பாண்டிநாட்டுத் தஞ்சாக்கூர்.

110 தஞ்சை-அ. சு 6-70-8, 7-12-9 — மருகல் நாட்டுத் தஞ்சை. இக்காலத்துக் 'கீழைத் தஞ்சாவூர்' என வழங்குவது.

111 தஞ்சைத் தளிக்குளம்—அ 6-51-8, 7-71-10 — வெண்ணிநாட்டுத் தஞ்சை. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலின் முன்னைய நிலை.

112 தண்டங்குறை—சு 7—12—2 — இக்காலத்தில் தண்டாங்கோரை என வழங்குகிறது. பசுபதி கோயிலிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது.

113 தண்டந்தோட்டம்—சு 7—12—2 — உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டிலுள்ளது. திருநாகேச்சுரத்தின் அருகேயுள்ளது. பேணு பெருந்துறையிலிருந்து 2 மைல்.

	தண்டலையாலங் காடு—அ	தலையாலங்காடு என்ற பாடல்பெற்ற பழம்பதி. தண் என்பது அடைமொழி.
114	தண்டலை—அ 6—51—9	தண்டலை நீணெறி என்ற பாடல் பெற்ற தலமாகலாம்.
115	தவத்துறை (லால்குடி)—அ 6—71—11	'பண்டெழுவர் தவத்துறை' என்பர் அப்பரடிகள்.
116	தவப்பள்ளி—அ 6—71—1	
117	தளிச்சாத்தங் குடி—அ 6—25—10	பெருவேளூர்க்குத் தென் பக்கத்திலும் மணக்காலுக்கு வடபுறத்திலும் உள்ளது.
118	தாழையூர்—சு 7—12—1	
119	திங்களூர்—அ, சு 6-25-3, 7-31-6	அப்பூதியடிகள் பிறந்தருளிய தலம், திருவையாற்றுக்கு அருகிலுள்ளது.
120	திண்டீச்சரம்—சு 6-7-8, 6-70-9	திண்டிவனம் 'ஒய்மாநாட்டுக் கிடங்கில் திருத்திண்டீசுவரம்' என்பது கல்வெட்டு.
121	திரிபுராந்தகம் —அ 6—7—5	தெலுங்கு நாடு-கர்நூல் ஜில்லாவில் உள்ளது S. I. I. Vol. 12. எண் 247.
122	திருக்குளம்—அ 6—71—10	

(திருச்செந்துறை)— காவிரிக்குத் தென்கரையில் சம்பந்தர் வழிபட்ட தலங்களில் ஒன்று. திருச்சிராப்பள்ளிக்குமேற்கே உள்ளது. சம்பந்தர் பாடிய பதிகங்களில் இத்தலத்திற்குரிய பதிகம் கிடைக்கவில்லை.

123 திருமலை—அ
7—1?—7

124 திருவண்குடி—ச
2—39—10

125 திருவாதிரையான் பட்டினம்—சு
7—31—6
பட்டுக்கோட்டை தாலுகாவிலுள்ளதோர் ஊர் என்பர்.

(திருவாலந்துறை) திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே ஏழுகல் தொலைவிலுள்ள அந்துவனல்லூர். காவிரிக்குத் தென் கரையில் சம்பந்தர் பாடிய தலங்களுள் ஒன்று. பதிகம் கிடைக்கவில்லை.

126 திருவேட்டி—அ
6—7—7
சென்னையைச் சேர்ந்த திருவேட்டீசுவரன் பேட்டை என்பர்.

127 துடையூர்—அ
6—71—4
திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகேயுள்ள துறையூர். திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்திலிருந்து மூன்று மைல் என்பர் செங்

கல்வராயபிள்ளை. இங்குள்ள திருக்கோயில் கடம்பந்துறை.

'நல் துறையூர்' -அப்பர், சுந்தரர் பாடிய திருத்துறை யூராதல் வேண்டும்.

128 துவையூர்—அ 6—71—4

129 தெள்ளாறு—அ 6—71—10 — வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள தெள்ளாறு என்ற ஊராதல் வேண்டும்.

130 தென்களக்குடி-அ 6—71—3 — பாண்டி நாட்டில் களக்குடி நாட்டின் தலைநகர். கரவந்தபுரம் என்று வழங்குகிறது.

131 தென்கோடி—ச 2—39—1 — கோடிக் குழகரா தனுக்கோடியா என்பது திட்டமாகத் தெரியவில்லை. தனுக்கோடியில் கோயில் இல்லாமையால் இது திருக்கோடிக் குழகர் என்ற தலமாகலாம்.

132 தென்னூர்—சு 7—12—6

தென் பனையூர்—சு 7—12—8 — காவிரிக்கு தென் கரையிலுள்ள தலமாதலின் தென் என்னும் அடைமொழி பெற்றது. பனையூர் பாடல் பெற்ற தலம்.

133 தேங்கூர்—சு 7-12-4, 7-47-6

134 தேசனூர்—சு
7—31—8

135 தேரூர்—அ
6—25—3

136 தேவனூர்—சு
7—12—6

'எங்கள் பிரானுறையுந் திருத்தேவனூர்' எனப் போற்றுவர் சுந்தரர். செயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து உத்தமசோழ வளநாட்டுச் சிங்கபுர நாட்டுத் தேவனூர் திருநாகேசுரமுடைய மகாதேவர். M.E.R. 1928—241.

137 தேவன்குடி-ச,அ
2-39-10, 6-7-1, 6-70-1, 6-71-3

திருந்துதேவன் குடி என்ற பாடல் பெற்ற தலமும், இத் தேவன்குடியும் ஒன்றோ வேறோ என்பது ஆராய்தற்குரியது.

138 தேவீச்சுரம்—அ
6—7—5

'தென்னூர் தேவீச்சுரம்' என்பர் அப்பர் அடிகள். இத் தலம் இதுவெனத் தெரியவில்லை. வடிவீச்சுரம் திருநெல்வேலியிலிருந்து ஒழுங்குசேரிக்குப் போகும் வழியில் 55-வது மைலில் இருப்பதாகக் கூறுவர்.

139 தேறனூர்—சு
7—31—9

140 தேனூர்—ச, அ
1-61-9, 6-41-9

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ளது என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை. பாண்டி நாட்

டிலும், கழுமல நாட்டிலும் 'தேனூர்' இருப்பதாகத் தெரிகிறது.(ஐங்குறு: மருத 55,57).

141 தோமூர்—அ 6-70-5, 6-71-4 — 'இராசேந்திர சிங்க வளநாட்டு அண்டாட்டுக் கூற்றத்துத் தோமூர்' என்பது கல்வெட்டு, S.I.I.Vol. II (Intro P 23).

142 நங்களூர்—சு 7—31—6

143 நந்திகேச்சுரம்-அ 6—71—8 — மைசூர் நாட்டிலுள்ள 'நந்தீச்சுரம்' என்ற சிவாலயம் என்பர் ரா. பி. சே. செங்கற்பட்டு ஜில்லா கூடுவாஞ்சேரி நிலையத்திற்கு அருகிலுள்ள நந்திவரம் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை. பழையாறையிலுள்ள நந்திவனம் என்பர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

144 நம்பனூர்—சு 7—12—3 — 'நாலனூர் நரையேறுகந்தேறிய நம்பனூர்' என்பர் சுந்தரர்.

145 நல்லக்குடி அ 6—71—1 — மாயூரத்துக்கு அருகிலுள்ள நல்லத்துக்குடி யென்பர் ரா. பி. சே. இறைவன் ஆலந்துறையப்பர் எனவும், இறைவி குயிலாண்ட நாயகி எனவும் பெயர் பெறுதலால் குயிலா

		லந்துறை இது வென்பது அவர்கள் கருத்து—(ஊரும் பேரும்—பக். 191).
146	நல்லாற்றூர்—அ 6—71—4	புதுச்சேரிக்கு அடுத்த கண்டமங்கலம் புகைவண்டி நிலயத்திலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ளது என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை. இது நரசிங்கன் பேட்டை யருகேயுள்ள நல்லாற்றூர் நாட்டின் தலைநகர் எனக் கொள்ளுதலே பொருந்தும்.
147	திருநற் குன்றம்—ச 2—39—9	
148	நாகளேச் சுரம்—அ 6—71—8	சீர்காழியிலுள்ள நாகேச் சுரம் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை. நன்னிலத்தை யடுத்த குழிக்கரையிலுள்ள சிவாலயம் 'நங்களிச்சுரம்' (1911-ஆண்டறிக்கை எண் 92) எனக் கல்வெட்டிற் குறிக் கப்பட்டது.
149	நாங்கூர்—சு 7-1-24-,7-47-6	நாங்கூர் நாட்டின் தலை நகர்.
	(பாட) நாசனூர்—கு 7—31—6	'மாவதாசனூர் நனிபள்ளி' என நனிபள்ளிக்கு அடை மொழியாகக் கொள்ளலாம்.

நாட்டுந் தஞ்சை—சு — திருநாட்டுத் தொகையிற் குறித்த தஞ்சைஎன்பது புலப்பட நாட்டுத்தஞ்சை எனக் குறித்தனர் போலும்.

150 நாலனூர்—சு
7—12—3

151 நாலாறு—அ
6—71—10 — 'நலந் திகழும் நாலாறு' எனப் போற்றுவர் நாவுக்கரசர்.

152 நாலூர்—சு
7—31—6 — 'நாலூர் மயானம்' என்னும் பாடல் பெற்றதலம் இவ்வூரையடுத்துள்ளது. இவ்வூர் புறநானூற்றில் 'நாலை' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நாலூர் மயானம் குடவாயிலுக்குப் பக்கத்தில் திரு மெய்ஞ்ஞானம் என்ற பெயருடன் வழங்குகிறது.

153 நாற்றுணம்—சு
7—38—4

154 நியமநல்லூர்—அ
6—70—5 — நியமம் நல்லூர் என இரண்டாகப் பிரித்தலும் ஆம்.

நியமம்—அ
6—18—4 — திருக்காட்டுப்பள்ளியையடுத்து நேமம் என வழங்கும் ஊராதல் கூடும்.

155 நிறைக்காடு—சு
7—47—3

156 நிறையனூர்—சு
7—31-5

157 நின்றவூர்—அ
7—39—11

மனக்கோயில் அமைத்த பூசலார் நாயனார் பிறந்தருளிய திருநின்றவூர் என்னும் தலம்.

158 நீலமலை—அ
6—71—9

'நீலகிரியின் நெடும் புறத்திறத்து' என்பர் இளங்கோவடிகள்.

159 நெடுவாயில்
சு—அ
2-39-9, 6-71-7

160 நெய்தல்வாயில்
—அ
6—71—7

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தருகேயிருந்த நெய்தலங்கானல் ஆகலாம். கடல் கொள்ளப்பட்டு எஞ்சிய இவ்வூர் நெய்தல்வாசல் என்ற பெயருடன் உள்ளது.

161 நெற்குன்றம்—ச
2—39—9

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா, முசிறி தாலுகா திண்ணகோணம் என்ற ஊரிலுள்ள முதற் பராந்தகன் கல்வெட்டு இதனைத் திருநெற்குன்றம் எனக் கூறும். இறைவர் பெயர் திருமாடத்து கூடனார் எனவும் கூற்றுண்டார் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

(1932—33—249—57 கல்வெட்டு).

162 பஞ்சாக்கை—அ 6—70—8 — திருக்கடவூருக்கு அருகில் உள்ளது என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.

படம் பக்கம் — இது தலம் அன்று. 'படம் பக்கம் கொட்டும் திருவொற்றியூர்' என்ற தொடரில் 'படம் பக்கம்'கொட்டும் என்பது திருவொற்றியூருக்குஅடைமொழி. படம் பக்கம் ஒருவகைப் பறை என்பர்.

(ஆன்) பட்டி—அ 6—7—10 — கொங்கு நாட்டில் கோயம் புத்தூரை யடுத்த திருப்பேரூர்த் திருக்கோயில் கல்வெட்டு ஒன்று அவ்வூரைத் 'திருவான்பட்டி' என்று குறிப்பிடுகிறது. 'பேரூருறைவாய் பட்டிப் பெருமான்' எனப் போற்றுவர் சுந்தரர்.

163 பந்தையூர்—சு 7—31—1

164 பரப்பள்ளி—அ 6—71—1 — கோவை மாவட்டம் தாராபுரத்தை யடுத்த பரன்சேர் பள்ளி என்ற ஊர். "காங்கய நாட்டுப் பரன்சேர் பள்ளியிலுள்ள நட்டூரமர்ந்தார்" என்பது தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு.

(1908-ஆண்டறிக்கை எண் 559).

பருத்தி நியமம்-சு 7—47—8 — திருப்பருத்தி நியமம் என்ற பாடல் பெற்ற தலம். எதுகை நோக்கிப் பருத்தி நியமம் என இடையே ஒற்றுமிக்கது.

165 பவ்வந்திரியும் பருப்பதம்-அ 6—7—6 — கடலருகே யமைந்த மலை யாதல் வேண்டும். இனி பவ்வத்திரியும்பருப்பதமும் எனப் பாடங்கொண்டு 'செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூட்டிரையன் பல்பூங்கானற் பவத்திரி' -(அகம்-340) என்றவரையும் திருப்பருப்பதம் என்ற பாடல் பெற்ற தலத்தையும் குறித்த தொடராகக் கருதுதற்கும் இடமுண்டு.

166 பழையாறு—அ 6—13—1 — பழையாறை என்னும் சோழர் பேரூர்.

167 பன்னூர்—சு 7—12—6 — திருத்தலையூரை அடுத்துள்ள பண்ணூர் என வழங்கும் ஊராதல் கூடும்.

பனங்காடு—அ 6—71—6 — திருப்புறவார் பனங்காடு என்னும் பாடல் பெற்ற தலம்.

பனங்காட்டூர்-அ சு 6—70—7 — வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர் என்னும் பாடல் பெற்ற தலம்.

168 பாங்கூர்—சு 7—12—4

169 பாசனூர்—சு 7—31—8

பாதாளம்—அ
6—70—7

பாதளீச்சுரம் என்னும் பாடல்பெற்ற தலம். பாதாள் என்பதே இதன் திரிபில் பெயர். 'பாதாள்' என்றபாடமே பழைய ஏட்டிலும் பதிப்பிலும் காணப்படுகின்றது. 'உறை கோயில் பாதாளே' என்பர் சம்பந்தர். இத்தலம் பாம் பணி எனவும் வழங்கும்.

பாம்பணி—சு
7—12—9

170 பாட்டூர்
7—47—1

171 பாவநாசம்—அ
6—7—6

பொதியின் மலைச் சாரலை யடுத்த பாவநாசம் என்ற தலமாதல் வேண்டும்.

172 பார்குளம்—அ
6—13—1

பழையாற்றிலுள்ளதொரு தீர்த்தக்குளம் என்பர் தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார். 'பழையாறும் பாற்குளமும் கைவிட்டிந்நாள்—புறம்பயம் நம்மூரென்று போயினாரே (-6-13-1) என்பது திருத் தாண்டகம். 'சித்தவடமுமதி கைச் சேணுயர் வீரட்டஞ் சூழ்ந்து தத்துங் கெடிலப் புனலும் உடையார்' எனத் தல மும் தீர்த்தமும் இணைந்து வருதலால் தலப்பெயரே எண்ணி வரவேண்டுமென்ற நியதி யில்லை.

173	பிடவூர்—அ 6—7—6, 6—70—2	இராசேந்திர சிங்க வளநாட்டுப்பிடவூர். திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் துறையூருக்கு அருகிலுள்ளது என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை. திருவிடைக்கழிக்கு அருகிலுள்ளது என்பர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார். பிடவூரில் எழுந்தருளிய ஐயனாரைப் 'பிடவூரன்' (7-96-6) எனப் போற்றுவர் சுந்தரர்.
174	பிரம்பில்—அ 6—70—6	தஞ்சையையடுத்த கள்ளப்பிரம்பூர். மங்கை நல்லூரையடுத்த பிரம்பூர் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.
175	பிறையனூர்—அ 6—81—3	
176	புதுக்குடி—அ 6—71—3	உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டுத் திருவழுந்தூர் நாட்டுப் புதுக்குடி எனக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
177	புரிச்சந்திரம்—அ 6—51—9	
178	புரிசை நாட்டுப் புரிசை—சு 7—12—6	காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலுள்ளது என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.
179	புலிவலம்—அ 6-51-11, 6-70-11	திருவாரூரிலிருந்து இரண்டு மைலில் உள்ளதோர் ஊர். தொண்டைநாட்டுத் திருப்புலி

வனம் என்றும் கொள்ளலாம் என்பர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை.

180 புவனம்—அ 6—51—11

திரிபுவனம் என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை. இது மூன்றாங் குலோத்துங்கன் அமைத்த ஊர் என்பர். தஞ்சையை யடுத்த பூண்டியின் அருகே திரிபுவனம் என்றதோர் ஊர் கங்கை கொண்ட சோழன் செப்பேட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தலமாகக் கொள்ளாமல் 'புவனநாதர்' என இறைவரைக் குறித்த பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

181 புற்குடி—அ 7—71—3

பூங்கூர்—சு 7—12—4

182 பூந்துறை—அ, ச 3-92-8, 6-7-11

திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள சிந்துபூந்துறை என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை.

183 பூழியூர்—ச 2—39—8

பூழி நாட்டின் தலையூராக இருத்தல் கூடும்.

184 பெருந்துறை—அ 6-70-2, 6-71-11

திருப்பெருந்துறை என்பர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள். இதனைத் திருப்பெருந்துறை வடக்கூரில் உள்ள பழைய சிவாலயமாகக் கொள்ளலாம்.

185 பெருமூர்—அ
6—31—5

186 பேராவூர்—அ
6-70-2, 6-71-4

நரசிங்கன் பேட்டையை யடுத்த பேராவூர் நாட்டின் தலைநகர். ஆ(தித்)தீச்சரம் பேராவூரிலுள்ள கோயிற் பெயர். (364 of 1925, 109 of 1925)

பேரூர்—ச, அ, சு
2-39-1, 6-70-1,
7-47-4, 7-82-10
7—90—10

'காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்' எனக் குறிக்கப்படும் தலம். 'பேருருறைவாய் பட்டிப் பெருமான்' 'பேரூரர் பெருமானைப் புலியூர்ச் சிற்றம் பலத்தே பெற்றாமன்றே' என்பர் சுந்தரர். இதனைக் 'குடகத் தில்லையம்பலம்' எனவும் வழங்குவர். மேலைச் சிதம்பரம் என்ற பெயர் இப்பொருளுடையதே. இதனருகே யுள்ள காஞ்சியாறு இக்காலத்தில் நொய்யலாறு என வழங்குகிறது. முன் ஆன்பட்டி என்றதும் இது.

187 பேறனூர்—அ
6—31—9

188 பொதியில்மலை
—ச,அ
1-50-10, 1-79-1.
6—70—8

பாபநாசம் என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை.

189 பொய்கை நல்லூர்—அ 6—70—11

தாமற் கோட்டத்துப் பொய்கை நல்லூர் திருவகத்தீச்சுவரமுடையார் என்பது கல்வெட்டு. வடார்க்காடு ஜில்லா அரக்கோணம் தாலூகாவில் உள்ளது. அறந்தாங்கிக்கும் பொய்கை நல்லூர் என்ற பெயருண்டு.

பொய்கை—அ

பொய்கை நல்லூர் என்ற தொடரைப் பொய்கை, நல்லூர் என இரு தலமாகக் கொண்டு பொய்கை என்ற தலம் எனக் கூறுதலும் பொருந்தும்.

பொய்கை நாட்டுத் திருவையாறு எனக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகவே, பொய்கை என்பது அந் நாட்டின் தலைநகராக இருத்தல் வேண்டும்.

190 பொருப்பள்ளி—அ 6—71—1

'பொருப்பள்ளி வரை 'வில்லாப்புர மூன்றெய்து' என்பதனைப் பொருப்பு அள்ளி வரைவில்லாப் புரம்மூன்றெய்து எனப் பிரித்தற்கும் இடமுண்டு.

191 பொன்னூர் நாட்டுப் பொன்னூர்—சு 7—12—6

போற்றூர்—ச 2—39—8 'போற்றூரடியார் வழிபாடொழியா' என்பது அடைமொழியாதல் கூடும்.

192 மகாமேரு மலை—அ 6—71—9 'மாமேரு' எனத் திருத்தாண்டகத்திற் குறிக்கப் பட்டது.

193 மகேந்திர மலை—அ 6—71—9 திருவானைக்காத் திருப்பதிகத்துள் கூடற் சதுக்கமாக இத்தலம் பாடப்பெற்றிருத்தலால் இதனையும் பாடல்பெற்ற தலமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

மகோதை—சு 7—100—1—10 திருவஞ்சைக்களமாகிய பாடல்பெற்ற தலம்.

194 மணற்கால்—அ 6—25—10 திருவாரூரையடுத்துப் பெருவேளூர்க்கு அண்மையில் உள்ளது.

மக்கீச்சரம்—அ 6—71—8 அரேபியாவிலுள்ள மக்கா நகரம். அக்கீச்சுரம் என்ற தலைப்பைப் பார்க்க.

மணிக் கோயில்—அ 6—71—5 பெருங்கோயில் என்றாற் போன்று கோயிலமைப்பினைக் குறித்த பெயர். தனித்தலமன்று. திருவாரூர் மணிக்கோயிலமைப்பினது.

195 மணிமுத்தம்—அ 6—7—6

196 மத்தங்குடி—ச 2—39—10

197	மந்தாரம்—அ 6—70—6	மாயூரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஆற்றூர் என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை. 2—39—7ம் பாடலில் 'முண்டீச்சுரம்' என்பதனை மயிண்டீச்சுரம்எனப்பாடங்கொண்டு அதனைத் தனியே ஒரு தலமாகக் கொண்டனர்.
198	மறையனூர்—சு 7—31—5	
199	மாகாளம்—அ (பொது) 6-51-7, 7-47-5	உஞ்சேனை மாகாளம், அம்பர் மாகாளம் என்பனவற்றைக் குறித்தல்வேண்டும்.
200	மாகாளேச்சுரம்—அ 6—71—8	
201	மாகுடி—அ 6—71—3	இக்காலத்து 'மாமாகுடி' என வழங்கும் ஊர்ப்பெயர் ஆராயத்தக்கது.
202	மாகோணம்—சு 7—47—3	'கோணமாமலை' எனச் சம்பந்தர் திருக்கோணமலையைச் சிறப்பித்தலால் மாகோணம் என்றது திருக்கோணமலை என்னும் பாடல்பெற்ற தலமாகலாம்.
203	மாட்டூர் —ச, சு— 2-39-7, 7-47-1	மாயூரத்துக்கு அருகேயுள்ள சேஞூர் என்பர் செங்கல்வராய பிள்ளை.

204 மாணிகுடி—அ
6—71—3

குறுமாணிகுடி என்பது குறுமாணக்குடி எனத் திரிந்து வழங்குகிறது. இது கண்ணூர் கோயில் என்ற பாடல்பெற்ற தலமாதல் வேண்டும்.

205 மாதானம்—அ
6—70—8

மாந்துறை (தென்கரை)—

திருமங்கலக்குடிக்கு அருகேயுள்ளது. மஞ்சணிமாமதில் சூழும் மாந்துறை வந்து வணங்கி, அஞ்சொல் தமிழ் மாலை சாத்தினார் ஆளுடைய பிள்ளையார் என்பர் சேக்கிழார். அப்பதிகம் கிடைத்திலது.

206 மாநதி—அ
6—7—4

207 மானிருபம்—அ
6—7—12

'வருநீர்வளம்பெருகு மாநிருபம்' என்றார் அப்பரடிகள்.

208 மாவூர்—அ
6—25—3

மாறன்பாடி—

சம்பந்தர் 2-39-3 ல் குறிப்பிட்ட 'பாடி நான்கில்' இதுவும் ஒன்று என்பர் செங்கல்வராயபிள்ளை.

209 மிறைக்காடு—சு
7—47—3

210 மிழலைநாட்டு மிழலை—சு
7—12—5

பெருமிழலைக் குறும்பர் பிறந்தருளிய தலம். திருப்பனந்தாளுக்கு அருகேயுள்ளது. திருவீழிமிழலை யென்

னும் பாடல்பெற்ற தலம் 'வெண்ணி நாட்டு மிழலை' யாகும்.

211 முதல்வனூர்—சு 7—12—3

212 முந்தையூர்—சு 7—31—1

213 மூவலூர்—அ 5—65—8 — மாயூரத்திற்கு அருகிலுள்ளது.

214 மூலனூர்—சு 7—12—3

215 முழையூர்—அ 6—70—1, 6—41—9 — பட்டீச்சுரத்துக்குக் கிழக்கிலும், பழையாறை வடதளிக்குத் தெற்கிலும் உள்ளது.

வஞ்சி—ச 2—120—4 — மகோதை என்பதும் இதுவே.

216 வடபேறூர்—சு 7—31—4

வட மாகறல்—ச 2—39—1 — திருமாகறல் பாடல்பெற்ற தலமாகும். திசை நோக்கி 'வட' என அடைமொழி புணர்த்துக் கூறப்பட்டது.

217 வரந்தை—ச 1—61—3

218 வரிஞ்சை—சு 7—39—7 — சத்திநாயனூர் பிறந்த தலம்.

219	வழுவூர்—அ, ச 6-70-1, 3-71-2	மாயூரத்தருகேயுள்ளது. 'வழுவை வீரட்டம்' என்பது அப்பர் வாக்கு.
220	வளவி—அ 6—13—1	'மதி சூடும் வளவி யானே' (6-69-9) என்ற தொடரிலும் இத்தலம் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.
221	வளைகுளம் 6-50-8, 6-71-10	வடார்க்காடு ஜில்லாவில் அரக்கோணத்தருகில் 'வளர்புரம்' என்ற பெயருடன் உள்ளது. கோயிற் பெயர் கொண்டீச்சரம்.
	வன்னி—அ 6—70—11	பாடல்பெற்ற தலம். திருவீழிமிழலைக்கு அருகேயுள்ளது. வன்னியூர் என்பது இக்காலத்தில் வழங்கும் பெயர்.
222	வாதவூர்—ச 2—38—7	திருவாதவூர்—பாண்டிநாடு. 'தென் பறம்பு நாட்டுத் திருவாதவூர்' என்பர். பாரியின் உயிர்த்தோழராகிய கபிலரும், மாணிக்கவாசகரும் பிறந்தருளிய தலம்.
223	வாரணாசி—ச, அ 2-39-7, 6-70-6	காசி.
224	விடங்களூர்—சு 7—31—3	
225	விடைவாய்க்குடி—அ 6—71—8	திருவிடைவாய் என்ற பாடல்பெற்ற தலமாதல்கூடும். இத்தலத்தில் திருஞானசம்பந்தன் குகை' என்றமடமும்

இருந்திருக்கிறது. இடைவாய் என்றே ஐயடிகள் குறிப்பிடுத லால் விடைவாய்க்குடி இத னின் வேறுதல் வேண்டும்.

226 விந்தமா மலை—அ 6—71-9

227 விவீசுரம்—அ 6—70—8 கோதாவரி ஜில்லா திராக்ஷாராமம் என்ற ஊரி லுள்ள பீமீச்சுரர் ஆலயமென் றும், வீமீச்சுரம் என்ற பெயரே விவீசுரம் எனத் திரிந் திருத்தல் கூடுமென்றும், இவ் வூரின் பெயர் 'இடர்க் கரம்பை' எனக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்டதென்றும் கூறு வர் ரா. பி. சேது பிள்ளை.

228 விராடபுரம்—அ 6—70—6

229 விளத்தூர்—சு 7—12—8 விளத்தூர் நாட்டு விளத் தூர்.

230 விளத்தொட்டி—அ 6—70—6 மாயூரம் தாலூகா திருச் சிற்றம்பலம் அருகேயுள்ள ஊர்.

231 வெகுளீச்சுரம்—அ 6--7--11

232 வெள்ளாறு—சு 7—38—4

233 வெற்றியூர் -ச, அ, சு
2-39-6, 6-70-8, 7-12-3

இக்காலத்தில் ஜயபுரி என வழங்குகிறது. பாண்டிநாட்டில் திருவாடானையிலிருந்து எட்டு மைல்.

234 வேங்கூர்—அ, சு
6-70-7, 7-47-6
வேதம்—அ
6–71–9

235 வேதீச்சுரம்—அ
6—70—8

236 வேலனூர்—சு
7—12—3

237 வேளார்நாட்டு
வேளூர்—சு
7—12—8

தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலங்கள்

[குறிப்பு :—தலப்பெயரின் முன்னுள்ள எண்கள் தலவரிசை எண்ணுகவும், பின்னுள்ள எண்கள் அவ்வத் தலங்களுக்கு உரிய திருப்பதிகங்களின் மொத்தத் தொகை யெண்ணுகவும் கொள்ளத்தக்கன. தலப் பெயர்களின் பின் பிறைக்கோட்டினுள் ( ) தந்த பெயர்கள், அவ்வத்தலங்களில் அமைந்த திருக் கோயிற் பெயர்களாகும். ச. அ. சு. என்ற எழுத் துக்கள் முறையே சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய ஆசிரியர்களேயும், அவ்வெழுத்துக்களின் பின்னுள்ள எண்கள் அவ்வாசிரியர்கள் அருளிய திருப்பதிகங் களின் தொகையினையும் குறிப்பன.]

சோழநாட்டுத் தலங்கள் —190

(1) காவிரியின் வடகரை

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
1	கோயில்-11 பெரும்பற்றப்புலியூர், தில்லைச் (சிற்றம்பலம்) ச-2. அ-8. சு-1.
2	திருவேட்களம்-2 ச-1. அ-1.
3	திருநெல்வாயில்-1 (திருவுச்சி) ச-1.
4	திருக்கழிப்பாலை-8 ச-2. அ-5. சு-1.
5	திருநல்லூர்ப் (பெருமணம்)-1 ச-1.
6	திருமயேந்திரப் பள்ளி-1 ச-1
7	தென் திருமுல்லை வாயில்—1 ச-1.
8	திருக்கலிக்காமூர்-1 ச-1.

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
9	காவிரிப்பூம்பட்டினம்–திருச்சாய்க்காடு-4 ச-2, அ-2.
10	காவிரிப்பூம்பட்டினம்-(திருப்பல்லவனீச்சரம்)-2 ச-2
11	திருவெண்காடு-6 ச-3, அ-2, சு-1.
12	கீழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி-1 ச-1.
13	திருக்குருகாவூர் (வெள்ளடை)-2 ச-1, சு-1.
14	பிரமபுரம்-71 ச-67, அ-3, சு-1.
15	திருக்கோலக்கா-2 ச-1, சு-1.
16	புள்ளிருக்குவேளூர்-3 ச-1, அ 2.
17	திருக்கண்ணார்கோயில்-1 ச-1.
18	திருக்கடைமுடி-1 ச-1.
19	திருநின்றியூர்-4 ச-1, அ-1, சு-2.
20	திருப்புன்கூர்-3 ச-1, அ-1, சு-1.
21	திரு நீடூர்-1 சு-1
22	திரு அன்னியூர்-2 ச-1, அ-1.
23	திருவேள்விக்குடி-2 ச-1, சு-1.
24	திரு எதிர் கொள்பாடி-1 சு-1.
25	திருமணஞ்சேரி-2 ச-1, அ-1.
26	திருக்குறுக்கை-2 அ-2.
27	திருக்கருப்பறியலூர் ச-1, சு-1.
28	திருக்குரக்குக்கா-1 அ-1.
29	திருவாழ்கொளிபுத்தூர் ச-2, சு-1.
30	திருமண்ணிப்படிக்கரை சு-1.
31	திரு ஓமாம்புலியூர் 2 ச-1, அ-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
32	திருக்கானாட்டு முள்ளூர்-1 சு-1.
33	திரு நாரையூர்-5 ச-3, அ-2.
34	திருக்கடம்பூர்-3 ச-1, அ-1.
35	திருப்பந்தணை நல்லூர்-2 ச-1, அ-1.
36	திருக்கஞ்சனூர்-1 அ-1.
37	திருக்கோடிகா-4 ச-1, அ-3.
38	திருமங்கலக்குடி-2 ச-1, அ-1.
39	திருப்பனந்தாள் (தாடகையீச்சரம்)-1 ச-1.
40	திருவாப்பாடி-1 அ-1.
41	திருச்சேய்ஞலூர்-1 ச-1.
42	திருந்துதேவன்குடி-1 ச-1.
43	திருவியலூர்-1 ச-1.
44	திருக்கொட்டையூர்-(கோடீச்சுரம்)-1 அ-1.
45	திரு இன்னம்பர்-5 ச-1, அ-4.
46	திருப்புறம்பயம்-3 ச-1, அ-1, சு-1.
47	கோவந்தபுத்தூர் (திருவிசையமங்கை) 2 ச-1, அ-1.
48	திருவைகாவூர்-1 ச-1.
49	திருவட குரங்காடுதுறை-2 ச-1.
50	திருப்பழனம்-6 ச-1, அ-5.
51	திருவையாறு-18 ச-5, அ-12, சு-1.
52	திருநெய்த்தானம்-6 ச-1, அ-5.
53	திருப்பெரும்புலியூர்-1 ச-1
54	திருமழபாடி-6 ச-3, அ-2, சு-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்	எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
55	திருப்பழுவூர்-1 ச-1.	60	திருவானைக்கா-7 ச-3, அ-3, சு-1.
56	திருக்கானூர்-2 ச-1, அ-1.	61	திருப்பைஞ்ஞீலி-3 ச-1, அ-1, சு-1.
57	திரு ஆன்பில் (ஆலந்துறை)-2 ச-1, அ-1.	62	திருப்பாச்சில் (ஆச்சிராமம்)-2 ச-1, சு-1.
58	திருமாந்துறை-1 ச-1.	63	திரு ஈங்கோய் மலை-1 ச-1.
59	திருப்பாற்றுறை 1 ச-1.		

(2) காவிரியின் தென்கரை

64	திருவாட் போக்கி-1 அ-1.	71	திருநெடுங்களம்-1 ச-1.
65	திருக்கடம்பந்துறை-1 அ-1.	72	மேலைத்திருக்காட்டுப் பள்ளி-2 ச-1, அ-1.
66	திருப்பராய்த்துறை-1 ச-1, அ-1.	73	தென்பரம்பைக்குடி-1 (திருவாலம்பொழில்) அ-1.
67	திருக்கற்குடி-3 ச-1, அ-1, சு-1.	74	திருப்பூந்துருத்தி-3 அ-3.
68	உறையூர்-1 (திருமூக்கீச்சரம்) ச-1.	75	திருக்கண்டியூர் (வீரட்டம்)-2 ச-1, அ-1.
69	திருச்சிராப்பள்ளி-2 ச-1, அ-1.	76	திருச்சோற்றுத் துறை 6 ச-1, அ-4, சு-1.
70	திருவெறும்பியூர்-2 அ-2.		

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
77	திருவேதிகுடி-2 ச-1, அ-1.
78	திருத்தென்குடித் திட்டை-1 ச-1.
79	திருப்புள்ளமங்கை (ஆலந்துறை)-1 ச-1
80	திருச்சக்கரப்பள்ளி-1 ச-1.
81	திருக்கருகாவூர்-2 ச-1, அ-1.
82	திருப்பாலைத்துறை-1 அ-1.
83	திருநல்லூர்-5 ச-3, அ-2.
84	திரு ஆவூர்ப் (பசுபதீச்சரம்)-1 ச-1.
85	பழையாறை (திருச்சத்திமுற்றம்)-1 அ-1.
86	பழையாறை (திருப்பட்டீச்சரம்)-1 ச-1.
87	திருப்பழையாறை (வடதளி)-1 அ-1
88	திருவலஞ்சுழி-5 ச-3, அ-2.
89	திருக்குடமூக்கு-2 ச-1, அ-1.
90	திருக்குடந்தைக் (கீழ்க்கோட்டம்)-1 அ-1.
91	திருக்குடந்தைக் (காரோணம்)-1 ச-1.
92	திருநாகேச்சரம்-6 ச-2, அ-3, சு-1.
93	திருவிடைமருதூர்-12 ச-6, அ-5, சு-1.
94	திருத்தென்குரங்காடுதுறை-2 ச-1, அ-1.
95	திருநீலக்குடி-1 அ-1
96	திருவைகல் மாடக்கோயில்-1 ச-1
97	திருநல்லம்-2 ச-1, அ-1.
98	திருக்கோழம்பம்-2 ச-1, அ-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
99	திருவாவடுதுறை-8 ச-1, அ-5, சு-2.
100	திருத்துருத்தி-3 ச-1, அ-1, சு-1.
101	திருவழுந்தூர்-1 ச-1
102	திருமயிலாடுதுறை-3 ச-2, அ-1.
103	திருவிளநகர்-1 ச-1.
104	திருப்பறியலூர் (வீரட்டம்)-1 ச-1.
105	திருச்செம்பொன் பள்ளி-3 ச-1, அ-2.
106	திருநனிபள்ளி-3 ச-1, அ-1, சு-1.
107	திருவலம்புரம் 4 ச-1, அ-2, சு-1.
108	திருத்தலைச்சங் காடு-1 ச-1.
109	திருஆக்கூர்த் (தான்தோன்றி மாடம்)-2 ச-1, அ-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
110	திருக்கடவூர் (வீரட்டம்)-5 ச-1, அ-3, சு-1.
111	திருக்கடவூர் (மயானம்)-3 ச-1, அ-1, சு-1.
112	திருவேட்டக்குடி-1 ச-1.
113	திருத்தெளிச்சேரி-1 ச-1
114	திருத்தருமபுரம்-1 ச-1.
115	திருநள்ளாறு-7 ச-4, அ-2, சு-1.
116	திருக்கோட்டாறு-2 ச-2.
117	திருஅம்பர்ப் (பெருந்திருக் கோயில்)-1 ச-1.
118	திருஅம்பர் (மாகாளம்)-3 ச-3.
119	திருமீயச்சூர்-1 ச-1.
120	திருமீயச்சூர் (இளங்கோயில்)-1 அ-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
121	திருத்திலதைப்பதி-1 ச-1.
122	திருப்பாம்புரம்-1 ச-1.
123	திருச்சிறுகுடி-1 ச-1.
124	திருவீழிமிழலை-24 ச-15, அ-8, சு-1.
125	திருவன்னியூர்-1 அ-1.
126	திருக்கருவிலிக் கொட்டிட்டை-1 அ-1.
127	திருப்பேணு பெருந்துறை-1 ச-1.
128	திருநறையூர்ச் (சித்தீச்சரம்)-4 ச-3, சு-1.
129	அரிசிற்கரைத் திருப்புத்தூர்-3 ச-1, அ-1, சு-1.
130	திருச்சிவபுரம்-4 ச-3, அ-1.
131	திருக்கலயநல்லூர்-1 சு-1.
132	திருக்கருக்குடி-1 ச-1.
133	திருவாஞ்சியம்-3 ச-1, அ-1, சு-1.
134	திருநன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்-1 சு-1.
135	திருக்கொண்டீச் சரம்-2 அ-2.
136	திருப்பனையூர்-2 ச-1, சு-1.
137	திருவிற்குடி-1 (வீரட்டம்) ச-1
138	திருப்புகலூர்-8 ச-2, அ-5, சு-1.
139	திருப்புகலூர் (வர்த்தமானீச்சரம்)-1 ச-1.
140	திருஇராமனதீச் சரம்-1 ச-1.
141	திருப்பயற்றூர்-1 அ-1.
142	திருச்செங் காட்டங்குடி-3 ச-2, அ-1.
143	திருமருகல்-3 ச-2, அ-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
144	திருச் சாத்தமங்கை (அயவந்தி)-1 ச-1.
145	திருநாகைக் (காரோணம்) 7 ச-2, அ-4, சு-1.
146	திருச்சிக்கல்-1 ச-1.
147	திருக் கீழ்வேளூர்-2 ச-1, அ-1.
148	திருத்தேவூர்-2 ச-2.
149	திருப்பள்ளியின் முக்கூடல்-1 அ-1.
150	திருவாரூர்-34 ச-5, அ-21, சு-8.
151	திருவாரூர் (அரனெறி)-2 அ-2.
152	திருவாரூர்ப் (பரவையுண் மண்டளி)-1 சு-1.
153	திருவிளமர்-1 ச-1.
154	திருக்கரவீரம்-1 ச-1.
155	திருப்பெருவேளூர்-2 ச-1, அ-1.
156	திருத்தலையாலங்காடு-1 அ-1.
157	திருக்குடவாயில்-2 ச-2.
158	திருச்சேறைச் (செந்நெறி)-3 ச-1, அ-2.
159	திருநாலூர் (மயானம்)-1 ச-1.
160	திருக்கடுவாய்க் கரைப் புத்தூர்-1 அ-1.
161	திருவிரும்பூளை-1 ச-1.
162	திருவரதைப் பெரும்பாழி-1 ச-1.
163	திரு அவளிவணல்லூர்-2 ச-1, அ-1.
164	திருப்பருதிநியமம்-1 ச-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
165	திருவெண்ணியூர்-3 ச-1, அ-2.
166	திருப்பூவனூர்-1 அ-1.
167	திருப்பாதாளீச்சரம்-1 ச-1.
168	திருக்களர்-1 ச-1
169	திருச்சிற்றேமம்-1 ச-1
170	திருச்சாத்தானம்-1 ச-1
171	திருஇடும்பாவனம்-1 ச-1.
172	திருக்கடிக்குளம்-1 ச-1.
173	திருத்தண்டலை நீணெறி-1 ச-1.
174	திருக்கோட்டூர்-1 ச-1.
175	திருவெண்டுறை-1 ச-1.
176	திருக்கொள்ளம்பூதூர்-1 ச-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
177	திருப்பேரெயில்-1 அ-1.
178	திருக்கொள்ளிக்காடு-1 ச-1.
179	திருத்தெங்கூர்-1 ச-1.
180	திருநெல்லிக்கா-1 ச-1.
181	திருநாட்டியத்தான்குடி-1 சு-1.
182	திருக்காறாயில்-1 ச-1.
183	திருக்கன்றாப்பூர்-1 அ-1.
184	திருவலிவலம்-4 ச-2, அ-2, சு-1.
185	திருக்கைச்சினம்-1 ச-1
186	திருக்கோளிலி-4 ச-1, அ-2, சு-1.
187	திருவாய்மூர்-3 ச-1, அ-2.
188	திருமறைக்காடு-9 ச-4, அ-4, சு-1.

எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்	எண்	தலப்பெயரும் பதிகத்தொகையும்
189	திரு அகத்தியான் பள்ளி-1 ச-1.	190	திருக்கோடிக் குழகர்-1 சு-1.

2. ஈழநாட்டுச் சிவத் தலங்கள்—2

191	திருக்கோணமாமலை-1 ச-1.	192	மாதோட்டத் (திருக்கேதீச்சரம்)-2 ச-1, சு-1.

3. பாண்டி நாட்டுச் சிவத்தலங்கள்

193	மதுரை (திரு ஆலவாய்)-11 ச-9, அ-2.	200	திருஇராமேச்சுரம்-3 ச-2, அ-1.
194	திரு ஆப்பனூர்-1 ச-1.	201	திரு ஆடானை-1 ச-1.
195	திருப்பரங்குன்றம்-2 ச-1, சு-1.	202	திருக்கானப்பேர்-2 ச-1, சு-1.
196	திருவேடகம்-1 ச-1.	203	திருப்பூவணம்-4 ச-2, அ-1, சு-1.
197	திருக்கொடுங்குன்றம்-1 ச-1.	204	திருச்சுழியல்-1 சு-1.
198	திருப்புத்தூர்-2 ச-1, அ-1.	205	திருக்குற்றாலம்-2 ச-2
199	திருப்புனவாயில்-2 ச-1, சு-1.	206	திருநெல்வேலி-1 ச-1.

4. மலை நாட்டுச் சிவத்தலம்—1

207 திருக்கொடுங்கோளூர் (அஞ்சைக்களம்)—1
சு-1.

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத்தொகையும்	எண்	தலப் பெயரும் பதிகத்தொகையும்

5. கொங்கு நாட்டுச் சிவத்தலங்கள்—7

208 திருப்புக்கொளியூர் (அவிநாசி) சு-1.

209 திருமுருகன் பூண்டி-1 சு-1.

210 திருநணா-1 ச-1.

211 திருச்செங்குன்றூர்-1 ச-1.

212 திருவெஞ்சமாக் கூடல்-1 சு-1.

213 கறையூர் (திருப் பாண்டிக் கொடுமுடி)-3 ச-1, அ-1, சு-1.

214 திருக்காருவூர் (ஆனிலை)-1 ச 1.

6. நடுநாட்டுச் சிவத்தலங்கள்—22

215 திருநெல்வாயில் (அரத்துறை)-3 ச-1, அ-1, சு-1.

216 திருப்பெண்ணாகடம் (திருத்தூங்கானை மாடம்)-2 ச-1, அ-1.

217 திருக்கூடலையாற் றூர்-1 சு-1.

218 திரு எருக்கத்தம் புலியூர்-1 ச-1.

219 திருத்தினைநகர்-1 சு-1.

220 திருச்சோபுரம்-1 ச-1.

221 திரு அதிகைத் (திருவீரட் டானம்)-18 ச-1, அ-16, சு-1.

222 திருநாவலூர்-1 சு-1.

223 திருமுதுகுன்றம்-11 ச-7, அ-1, சு-3.

224 திருநெல் வெண்ணெய்-1 ச-1.

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
225	திருக்கோவலூர் (வீரட்டம்)-2 ச-1, அ-1.
226	திரு அறையணி நல்லூர்-1 ச-1.
227	திரு இடையாறு சு-1.
228	திருவெண்ணெய் நல்லூர் (திருவருட்டுறை)-1 சு-1.
229	திருத்துறையூர்-1 சு-1.
230	திருவடுகூர்-1 ச-1.
231	திருமாணிகுழி-1 ச-1.
232	திருப்பாதிரிப் புலியூர்-2 ச-1, அ-1.
233	திருமுண்டீச்சரம்-1 அ-1.
234	திருப்புறவார் பனங்காட்டூர்-1 ச-1.
235	திருவாமாத்தூர்-5 ச-2, அ-2, சு-1.
236	திருஅண்ணாமலை-5 ச-2, அ-3.

7. தொண்டை நாட்டுச் சிவத்தலங்கள்—32

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
237	திருக்கச்சி (திருவேகம்பம்)-12 ச-4, அ-7, சு-1.
238	திருக்கச்சி (திருமேற்றளி)-2 அ-1, சு-1.
239	திருக்கச்சி (திருஓணகாந் தன்றளி)-1
240	திருக்கச்சி (அனேகதங்காவதம்)-1 சு-1.
241	திருக்கச்சி (நெறிக் காரைக் காடு)-1 ச-1.
242	திருக்குரங்கணில் முட்டம்-1

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
243	திருமாகறல்-1 ச-1.
244	திரு ஓத்தூர்-1 ச-1.
245	திருவன்பார்த்தான் பனங் காட்டூர்-1 சு-1.
246	திருவல்லம்-1 ச-1.
247	திருமாற்பேறு-6 ச-2, அ-4.
248	திருஊறல்-1 ச-1.
249	திருஇலம்பயங் கோட்டூர்-1 ச-1.
250	திருவிற்கோலம்-1 ச-1.
251	பழையனூர் (திருவாலங்காடு)-4 ச-1, அ-2, சு-1.
252	திருப்பாசூர்-3 ச-1, அ-2.
253	திருவெண்பாக்கம்-1 சு-1.
254	திருக்கள்ளில்-1 ச-1.
255	திருக்காளத்தி 4 ச-2, அ-1, சு-1.
256	திருஒற்றியூர்-8 ச-1, அ-5, சு-2.
257	திருவலிதாயம்-1 ச-1.
258	திருவட திருமுல்லை வாயில்-1 சு-1.
259	திருவேற்காடு-1 ச-1.
260	புன்னையங்கானல் திருமயிலாப்பூர்-1 ச-1.
261	திருவான்மியூர்-3 ச-2, அ-1.
262	திருக்கச்சூர் (ஆலக்கோயில்)-1 சு-1.
263	திருஇடைச்சுரம்-1 ச-1.
264	திருக்கழுக் குன்றம்-3 ச-1, அ-1, சு-1.
265	திரு அச்சிறு பாக்கம்-1 ச-1.
266	திருவக்கரை-1 ச-1.

எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்	எண்	தலப் பெயரும் பதிகத் தொகையும்
267	திரு அரசிலி-1 ச-1.	268	திரு இரும்பை மாகாளம்- ச-1.

8. துளுவநாட்டிலுள்ள சிவத்தலம்—1

269 திருக்கோகரணம்-1
ச-1, அ-1.

9. வடநாட்டுச் சிவத்தலங்கள்—5

270	திருப்பருப்பதம்-3 ச-1, அ-1, சு-1.	273	திருக்கேதாரம்-2 ச-1, சு-1.
271	திரு இந்திர நீலப் பருப்பதம்-3 ச-1.	274	திருநொடித்தான் மலையாகிய கயிலாயம்-7 ச-2, அ-4, சு-1.
272	திரு அனேகதங் காவதம்-1 ச-1.		

———

பொதுப் பதிகங்கள்

சம்பந்தர்

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
திருநீல கண்டம்	அவ்வினைக் கிவ்வினை	கொடிமாடச் செங் குன்றூரில் அடி யார்களுக்குச் சுர நோய்நீங்கப் பாடி யது.
க்ஷேத்திரக் கோவை	ஆரூர் தில்லை யம்பலம்	திருத்தலங்களையெல் லாம் கோவைப் படச் சேர்த்துப் பாடியது.
கோளறு திருப்பதிகம்	வேயுறு தோளி பங்கன்	சிவனடியார்களுக் குக் கோள்களா லுளவாம் தீமை நீங்கப் பாடியது.
பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்	துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத	உபநயன காலத்தில் எல்லா மந்திரங் களுக்கும் திரு ஐந் தெழுத்தே மேம் பட்டதென்று பாடி யது.
தனித் திரு விருக்குக் குறள்	கல்லா னிழல்	'இருக்கு' என்னும் குறள் யாப்பினால் வேதப் பொருளைப் பாடியது.

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
நமச்சிவாயப் பதிகம்	காதலாகிக் கசிந்து	திருவைந்தெழுத்தினை யோதுதலே உலகத்தார் உய்யும் வழியென்று உரைத்தது.
திருப்பாசுரம்	வாழ்க அந்தணர்	ஏடு எதிர்த்துச் செல்லப் பாடியது.
	அப்பர்	
சிவனெனுமோசை	சிவனெனுமோசை	சிவநாமமே நாமமெனப் பாடியது. முதற் குறிப்பினாற் பெற்ற பெயர்.
திருஅங்கமாலை	தலையே நீ வணங்காய்	அங்கங்களை நோக்கி இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடும் இயல்பினை அறிவுறுத்தியது.
நமச்சிவாயப் பதிகம்	சொற்றுணை வேதியன்	கல்லொடு கட்டிக் கடலில் வீழ்த்திய காலத்தில் அப்பர் அருளியது.
தசபுராணம்	பருவரையொன்று சுற்றி	சிவனது அநாதி முறைமையான பழைய வரலாறுகளைப் பரவிப் போற்றுவது.
பாவநாசப் பதிகம்	பற்றற்றார் சேர்	பதினோராம் பாட்டிறுதியில் 'என்பார் பாவம் நாசமே' என முடிதலால் இறுதித் தொடராற் பெற்ற பெயர்.

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
விடந்தீர்த்த திருப்பதிகம்	ஒன்றுகொ லாமவர்	அப்பூதி யடிகளாரது மூத்த மைந்தனை திருநாவுக்கரசு விடந் தீர்ந்து உய்யப் பாடியரு ளிய திருப்பதிகம்.
நினைந்த திருநேரிசை	முத்தினை மணி யைப்பொன்னை	நெஞ்சம் ஈசனை நினைந்த வித்தைப் பாடியது.
தனித் திருநேரிசை	கொண்ட னை பட்ட கொன்னே	ஒருநலத்தின் றன்மை யின்றித் தனித் தமைந்த பதிகம்.
,,	மருளவா மனத்தனாகி	,,
,,	கரும்பனைட்ட மடு	,,
குறைந்த திருநேரிசை	வென்றிலேன் புலன்கொந்தாய்	இறைவனை நோக்கிக் குறையிரந்து முறை யில் அமைந்தது.
,,	தம்மானைக் காப்பகத்தே	,,
ஆருயிர்த் திருவிருத்தம்	[illegible]	[illegible] ஆருயிர் [illegible] [illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
சரக்கறைத் திருவிருத்தம்	விடையும் விடைப்பெரும்	சிவபெருமானுக்குரிய சின்னங்களாகிய பொருள்களை வைக்குஞ் சரக்கறையாகத் தம் நெஞ்சைக் குறித்தது.
தனித் திருவிருத்தம்	வெள்ளிக் குழைத்துணி	ஒரு தலத்திற்குரிமையின்றித் தனித்தமைந்த திருப்பதிகம்.
,,	பவளத்தட வரை போலுந்	,,
தனிக் குறுந் தொகை	ஒன்று வெண் பிறைக்கண்ணி	ஒன்று முதற் பத்து வரை எண் கொண்டு பாடிய பாடல்களை யுடையது.
,,	மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்	சமணர்களால் நீற்றறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த பொழுது பாடியது.
,,	ஏயிலானை யெனிச்சை	ஒரு தலத்திற்குரிமையின்றிப் பொதுவாக அமைந்தது.
இலிங்கபுராண த் திருக் குறுந் தொகை	கண்டு கொள்ளரி யானை	காலன் முதலிய நமன் தூதரை நோக்கிச் சிவனடியார்களின் பெருமையை அறிவுறுத்துவது.
மறக்கிற்பனே யென்னுந் திருக் குறுந் தொகை	காசனைக் கனலைக் கதிர்	மறவேனென்னுங் குறிப்புப்பட 'மறக்கிற்பனே' எனப் பாடல்தோறும் பரவியது.

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
தொழற்பாலதே யென்னுந் திருக்குறுந்தொகை	அடைந்தானை யமரர் தொழப்படும்	என் தலை சிவனை வணங்கும் தன்மையுடையது என்று பாடியது.
இலிங்க புராணத் திருக்குறுந்தொகை	புக்கணைந்து புரிந்தலர்	திருமால் பிரமன் இருவரும் இறைவனது அடியும் முடியும் தேடிய பொழுது இறைவன் அவர்களுக்குத் தேடவொணாமல் முடிவில் சிவலிங்கத்தில் தோன்றியருளிய திறத்தினைக் கூறுவது.
மனத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை	பொன்னுள்ளத்திரள்	நின்னுருவம் என் மனத்துள் தொக்கதென்று சிவபெருமானை நோக்கிப் பாடியது.
சித்தத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை	சிந்திப்பார் மனத்தான்	இறைவன் சிந்திக்குஞ் சித்தத்துள் வீற்றிருப்பானென்றுபாடியது.
உள்ளத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை	நீறலைத்ததோர் மேனி	தனதுள்ளம் சிவபெருமானைக் கண்டது பற்றி மகிழ்ந்து பாடியது.
பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகை	பாவமும் பழி பற்றற	இறைவனை உள்ளத்தால் நினைந்து தொழுத்தி வணங்கினார்க்கே பாவம் நீங்குமென்று பாடியது.

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
ஆதிபுராணத் திருக்குறுந்தொகை	வேதநாயகன் வேதியர்	இறைவனது மிகப் பழைய தொன்மையினைப் பரவிப் போற்றியது.
க்ஷேத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகம்	தில்லைச் சிற்றம்பலம்	இறைவன் எழுந்தருளிய திருத்தலங்களைக் கோவையாகச் சேர்த்துப் பாடியது.
அடைவு திருத்தாண்டகம்	பொருப்பள்ளி வரைவில்லா	சிவத் தலங்களின் பெயர்களை அடைவுபடத் தொகுத்துரைத்து அவற்றைப் புகழ்ந்தேத்தித் தொழுவோர் சிவகதி யடைவ ரென்றது.
பலவகைத் திருத்தாண்டகம்	நேர்ந்தொருத்தி யொருபாக	சிவத் தலங்களையும் இறைவனையும் பலவகையானும் துதித்துப் போற்றுவது.
நின்ற திருத்தாண்டகம்	இருநிலனாய்த் தீயாகி	சிவபெருமான் உலகெலாமாகிப் பிரிவின்றிக் கலந்து நின்றருளிய திறத்தை விரித்துரைப்பது.
தனித் திருத்தாண்டகம்	அப்பன்நீ யம்மை நீ	ஒரு தலத்திற் குரிய தன்றிப் பொதுவாக அமைந்தது.
தனித் திருத்தாண்டகம்	ஆமயந்தீர்த் தடியேனை	,,

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
வினாவிடைத் திருத் தாண்டகம்	அண்டங் கடந்த சுவடு முண்டோ	சிவபெருமானது திருக்கோலத்தினைக் குறித்து வினாவும் முறையிலும் விடையிறுக்கும் முறையிலும் அமைந்த திருப்பாடல்களையுடையது.
மறுமாற்றத் திருத் தாண்டகம்	நாமார்க்கும் குடியல்லோம்	அமணர் போதனையால் அழைக்க வந்த பல்லவனுடைய மந்திரி முதலியோரைப் பார்த்து யான் நும்மோடு வாரேன் என மறுமொழி கூறும் நிலையிற் பாடிய திருப்பதிகம்.

சுந்தரர்

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
திருநாட்டுத் தொகை	வீழக்காலனைக் கால்கொடு	இறைவன் கோயில் கொண்டருளிய நாடுகளையும் அந்நாட்டுத் தலைநகர்களையும் தொகுத்துப் போற்றிய திருப்பதிகம்.
திருத்தொண்டத் தொகை	தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்	சிவபெருமானுடைய அடியார்களையெல்லாம் எடுத்தோதி அவர்களுக்கு அடியேன் எனத் தொகுத்துரைக்கும் திருப்பதிகம்.

பதிகத்தின் பெயர்	பதிக முதற் குறிப்பு	குறிப்பு
முடிப்பது கங்கை	முடிப்பது கங்கையும்	முடிப்பது கங்கை யென்று தொடங்குதலின் இது முதற் குறிப்பாற் பெற்ற பெயர்.
ஊர்த் தொகை	காட்டூர்க் கடலே	இறைவன் கோயில் கொண்டருளிய ஊர்களைத் தொகுத்துப் பரவிய திருப் பதிகம்.

———

சிறப்புப் பெயரகராதி

(எண் - பக்க எண்)

தேவாரத் திருமுறைப் பரிசும், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வெளியீடுகளும் விவரமும் விதிகளும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசி வாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இராஜராஜ அபயகுலசேகர சோழ மகாராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்த எண்டௌமெண்டின் தேவாரத் திருமுறைப் பரிசும், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் வெளியீடுகளும்.

தற்கால வருஷ வருமானம் ரூ. 500+ரூ. 1,250

தேவாரத் திருமுறைகளின் தமிழ் இசைக் கலையை அபிவிருத்தி செய்தலும், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களை வெளியிடுதலும் இதன் நோக்கமாகும். திருமுறைகளை வெளிப்படுத்தக் காரணமாயிருந்தவர்களான இராஜராஜ அபயகுல சேகர சோழ மகாராஜா அவர்களுடைய ஞாபகம் என்றும் குன்றுதிருந்து வரும் பொருட்டு இந்தப் பரிசு, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இதன் மூல சொத்து தஞ்சாவூர் ஜில்லா, கும்பகோணம் தாலுக்கா, 21-ம் நம்பர் சிறுகுடி, 23-ம் நம்பர் கீழமாந்தூர் இந்த பட்டங்களில், நாம் பட்டாமிராசுடன் சர்வ சுதந்திரமாக அநுபவித்து வருகிற, கயலூர் மேலசேத்தி கிராமத்தில் நன்செய் ஏக்கர் 114, செண்டு 3, புன்செய் ஏக்கர் 4, செண்டு 72 ஆக ஏக்கர் 118-ம் செண்டு 75-ம் ஆகும். அது ரூ. எழுபத்தையாயிரம் (ரூ. 75000) பெறுமானமுள்ளது. தற்கால

நிலைமையை அனுசரித்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் ஆயிரத்தெழுநூற்றைம்பது (1,750) வரை நிகர வருமானம் வரக்கூடியது. இந்த வருமானம் வரக்கூடியது இந்த வருமானத்திலிருந்து ரூபாய் ஐந்நூறு (ரூ. 500) ஒரு பரிசு கொடுக்க ஒதுக்கப்படவேண்டும். மூலசொத்தின் வருமானத்தின் எஞ்சிய தொகையை, இதனுடன் சேர்த்திருக்கிற ஷெடியுல்களின்படி கீழ்க்கண்ட ஷரத்துக்களை அனுசரித்துத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களை அச்சிட உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

I. பரிசு அளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு:—

1. இப்பரிசு ஆண்பாலர் பெண்பாலராகிய யாவருக்கும் ஜாதி, மத, தேச வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.

2. அண்ணாமலை யுனிவர்ஸிட்டியிலாவது, சென்னை யுனிவர்சிட்டியிலாவது அல்லது இவைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தனித் தமிழ் வித்வான் பிரிலிமினரிப் பரீட்சையில் தேறினவரும் அண்ணாமலை யுனிவர்ஸிட்டி சங்கீத பூஷணத் தேவாரத் திருமுறை டைடில் முடிவுப் பரீட்சையில் முதல்முறையிலேயே தேறினவரும், பன்னிரண்டு திருமுறைகளிலும் பாடமாக வைக்கப்பெறும் ஆயிரத்திருநூறு (1,200)-க்குக் குறையாத செய்யுட்களைப் பாராயணம் (நெட்டுரு) செய்வதிலும் அவற்றிற்குரிய பண்முறைகளோடு பாடுவதிலும் முதல்வகுப்பில் முதல்வராக வருபவரும் ஆகிய ஒருவருக்கே இப்பரிசு அளிக்கப்படும்.

3. எல்லாப் பண்களும் அமைய ஒன்றுமுதல் ஏழு திருமுறைகளிலும் திருமுறை ஒன்றுக்குப் பாடல் நூறு விகிதம் எழுநூறும், ஏனை ஐந்து திருமுறைகளிலும்

அத்திருமுறை நூல்களில் பாடல்மிகுதி குறைவுகளுக்கு ஏற்றபடி பாடல் ஐந்நூறுமாக ஆயிரத்திருநூறு (1,200)-க்குக் குறையாத பாடல்கள் பாடமாக வைக்கப்படவேண்டும். அங்ஙனம் பாடமாக வைப்பது ஆண்டுதோறுமாவது தொடர்ந்த சில ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையாவது, மேற்படி ஆயிரத்திருநூறு ஆகிய அளவுக்குக் குறையாதபடி, எல்லாப் பண்களிலுமாகத் திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும். மேற்படி திருமுறை ஆயிரத்திருநூறு பாசுரங்களையும் எழுத்துப் பிழையில்லாமல் திருத்தமாகப் பாராயணம் செய்வதற்கு அம்சம் 50. பண்முறை பிறழாமல் ஒழுங்காகப் பாடுவதற்கு அம்சம் 40. பொருள் உணர்ச்சியுடன் பாடுவதற்கு அம்சம் 10—இவ்விதம் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

4. எந்த வருஷத்திலாயினும் இருவரேனும், இருவருக்கு மேற்பட்டவரேனும் பரிசுக்குரியவரானல், சங்கீதப் பிரிலிமினரிப் பரீட்சையில் பெற்ற அம்சங்களையும் சேர்த்துப் பார்த்து மொத்தத்தில் அதிக அம்சம் பெற்றவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்பெறும். அப்படியும் தீர்மானிக்க முடியாவிட்டால் அவர்களுடைய சங்கீத என்ட்ரன்ஸ் பரீட்சையின் அம்சங்களையும் (Marks) வயதையும் பார்த்து, அதிக அம்சம் உள்ளவருக்கும் வயதில் குறைந்தவருக்கும் பரிசைக் கொடுக்க ஸிண்டிகேட் சபையார் தீர்மானிப்பார்கள்.

5. ஸிண்டிகேட் சபைக் கூட்டம் ஒன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும். எந்த வருஷத்திலேனும் பரிசுக்குரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப்பெற்றுக் கொள்ள முடியாமற்போனல், ஸிண்டிகேட் சபையார் பரிசுத் தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்கு முன் அப்பரிசுக்குரியவர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத்

தொகை சட்டப்படி அவருடைய வாரிசாக இருப்பவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும்.

6. இப்பரிசுத் தொகை பணமாகவேனும், செக்காகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத் தொகையை எக்காரணத்தாலாவது பகுக்கவும், குறைக்கவும், மாற்றவும் கூடாது.

7. எந்த ஒரு வருஷத்திலேனும், அல்லது தொடர்ந்த பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப் படாமலிருந்தால், அவ்வாறு கொடுக்கப்படாமலிருந்த பரிசுத் தொகை முழுவதும் சேர்த்து, எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அவ்வருஷத்தில் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப் பெறும்.

II. 1. மேற்கண்ட 1-வது அயிட்டத்தில் கண்ட பரிசுத் தொகை ரூபா ஐந்நூறு (ரூ. 500) போக மூல சொத்தின் வருமான பாக்கியை, இதனுடன் சேர்த்திருக்கிற அட்டவணையில் இருபத்தேழு (27) தொகுதிகளாகத் தொகுதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி பன்னிரு திருமுறை முதலிய தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் மூலங்களையும், மூல உரைகளையும், வசனங்களையும், அவைகளின் தகுதிக்கேற்பத் தொகுதி தொகுதியாகவும் அல்லது பிரித்தும் சேர்த்தும் பகுதி பகுதிகளாகவும் செய்யுட்களைச் சீர் பிரித்தும் கூடியவரை பெரிய எழுத்துக்களில் திருத்தமான இன்றியமையாத பாட பேதங்களுடனும் லைப்ரரி எடிஷன்களாக வெளியிட உபயோகிக்கவேண்டும். ஷெ வெளியீடுகள் ஒவ்வொன்றையும் நல்ல உயர்ந்த காகிதத்தில் ராயல் சைசில் வால்யூம் ஒன்றுக்கு எழுநூற்றைம்பது (750) பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் லைப்ரரிகளுக்கு உபயோகப்படும் கருதியில் நல்ல உயர்ந்த பைண்டு செய்தல்வேண்டும். மேற்கண்ட வெளியீடுகளில் ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் இராஜராஜன் பிளாக்குடன்

இந்த டீடும், ஐந்தாம் ஜார்ஜ் பிளாக்குடன் சென்னை யூனிவர்ஸிட்டியில் நம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஐந்தாம் ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியின் ஞாபகார்த்தமாக ஆயிரம் ரூபாய்த் தமிழ்ப் பரிசின் டீடும் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

2. இந்த டீடில் கண்ட விவரப்படி வெளியிடப் படும் ஒவ்வொரு புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் ஐம்பது (50) பிரதிகள் விகிதம் நமக்கும் நமக்குப் பின் வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors in-interest) புத்தகங்கள் தயாரானவுடன் அனுப்பி வரவேண்டும். தவிர மீதியிருக்கும் புத்தங்களில் ஒவ்வொன்றும் அடக்க விலைக்கு நான்கில் ஒன்ருக விற்கப்படவேண்டும்.

3. இந்த டீடில் கண்ட விபரப்படிக்குள்ள பரிசு கொடுப்பது புத்தகங்கள் வெளியிடுவது முதலிய காரியங்களை நிருவகிப்பதனால் ஏற்படும் நிருவாகச் செலவுகளை மூல சொத்தின் வருமானத் தொகையி லாவது, அதனுடைய விருத்தியாம்சம் முதலிய எவ்வித வருமானங்களிலாவது கழிக்கக்கூடாது.

4. மேற்கண்ட வெளியீடுகள் விற்ற வருமானம், ஷை புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு வருஷந்தோறும் மேற்படி எண்டௌமெண்டின் வருமானத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டுவரும் தொகையை வட்டியாகவுள்ள மூலதனத் தொகையாகும் வரையிலும் சேர்க்கப்படல் வேண்டும்.

5. அப்படி ஒரு மூலதனத் தொகை ஏற்பட்ட பிறகு, இராஜராஜத் திருமுறைப் பரிசை ரூபா ஆயிர மாகக் கொடுக்கவும் புத்தக வெளியீடுகளை முன் சொல் லப்பட்ட கண்டிஷன்களுக்குட்பட்டு அடக்க விலைக்கு எட்டில் ஒன்ருக விற்கவும் வேண்டும். மேற்கண்டபடி ஆயிர ரூபாய்ப் பரிசுத் தொகை போக மேற்படி

எண்டௌமெண்டிலிருந்து வரும் பாக்கித் தொகையை யும், வட்டியையும், புத்தகங்கள் விற்ற வருமானங்களை யும், புத்தக வெளியீடுகளுக்கே உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

6. இதனுடன் சேர்த்திருக்கிற அட்டவணையிற் கண்ட புத்தகத் தொகுதிகளின் வரிசைக்கிரமம் எவ் விதமிருந்த போதிலும், அந்தந்தக் காலங்களில் தேவைக்குத் தகுந்தபடி எந்தத் தொகுதி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும், எவ்வளவு பதிப்புக்கள் வேண்டு மானாலும் அச்சிட ஸிண்டிகேட் தீர்மானிக்கலாம். தனிப்பட்டவர்களாவது அல்லது ஒரு கூட்டத்தாராவது இந்த அட்டவணையிற் கண்ட தொகுதிகளில் எந்தத் தொகுதிப் புத்தகங்களை விரும்பினாலும், விலைக்கு ஐந் நூறு (500) காப்பிகளுக்குக் குறையாதபடி எடுத்துக் கொள்வதாகவும், அதற்கு முன்பணம் கொடுப்பதாகவு மிருந்தால், பொருள் நிலை இடம் கொடுக்கும் பட்சத் தில், முதல் பதிப்பாயிருந்தாலும் அதற்கு மேற்பட்ட பதிப்புக்களாயிருந்தாலும் அந்தத் தொகுதியை முன்ன தாக அச்சிட ஸிண்டிகேட் தீர்மானிக்கலாம்.

7. அதன் பிறகு இதனுடன் சேர்த்திருக்கிற அட்டவணையிற் கண்ட புத்தகங்களின் தொகுதிகள் இருபத்தேழும் (27) அச்சிட்டுக் காப்பிகள் செலவழிந்த பின் மேற்படி அட்டவணையிற் கண்ட புத்தகங்களில் இன்றியமையாதவைகளை அவைகளின் தகுதிக் கேற்றபடி அரும்பதவுரை முதலிய உரைகளுடன் மேற் கண்ட விவரங்களின்படியே வெளியிட வேண்டும். பின்பு இந்த அட்டவணையிற் கண்டிராத வேறு எந்தத் தகுதியுள்ள தமிழ்ப் புத்தகங்களின் மூலங்களையும்— மூல உரைகளையும், வசனங்களையும், மேற்படி அட்ட வணையிற் கண்ட புத்தகங்களை அச்சிடுவதற்கும்,

செலவழிப்பதற்கும் ஏற்பட்ட விவரப்படிக்குள்ள நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு ஸின்டிகேட்டார் அபிப்பிராயப்படி வெளியிட்டு வரலாம்.

8. ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஷை பரிசைப் பெறுபவரின் பெயர், விலாசம், போட்டோ இவைகளோடு அச்சிட்ட புத்தகத்தின் பெயரையும் அதன் பிரதிகளின் எண்ணிக்கையையும் அச்சிடப்படும் புத்தகத்தின் பெயரையும், விற்கப்பட்ட புத்தகங்களின் எண்ணிக்கையையும், மீதியிருக்கும் புத்தகங்களின் எண்ணிக்கையையும் புத்தக வெளியீடுகளின் கணக்கிற் கண்ட பணம் எவ்விதப் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் ஒரு பிரபல தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவதுடன், நமக்கும் நமக்குப் பின்வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் அனுப்பிவரவேண்டியது.

9. மேற்குறித்த பரிசுக்காகவும், வெளியீடுகளுக்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்ட எண்டௌமெண்டுகளேயும் அவற்றின் விருத்தியாம்சங்களேயும் இந்த டீடில் கண்ட விவரப்படிக்குள்ள பரிசு கொடுத்தல், புத்தகங்கள் வெளியிடுதல் இவைகளேத் தவிர வேறு எந்தக் காரியத்துக்கும் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது.

10. தேவாரப் பரீட்சைகளுக்கு ஏற்படுத்தப்படும் பரீட்சாதிகாரிகளில் ஒருவராகச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி தகுதியுடைய ஒருவரைக் குறிப்பிட்டு ஸின்டிகேட்டாருக்குச் சிபார்சு செய்ய நமக்கும், நமக்குப் பின்வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் பாத்தியதையுண்டு

11. இந்த எண்டௌமெண்டிலிருந்து கிடைக்கும் அந்த அந்த வருஷ நிகர வருமானத்திலிருந்து நூற்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் விகிதம் ரிசர்வ் பண்டாக

இதன் மூல சொத்தின் ஒரு வருஷத்திய சர்க்கார் கிஸ்தி வகையராவை வட்டியாகவுடைய முதல் தொகை யாகும்வரை ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு மூலதனத் தொகை ஏற்பட்ட பிறகு, அதனால் மிகுதிப் படும் தொகையைத் தேவாரத் திருமுறைப் பரீட்சைக் குப் படிக்கும் மாணவர்களில் எளிய தகுதியுடைய மாணவர்களுக்கு வகுப்பு ஒன்றுக்கு பன்னிரண்டு (12) பேர்கள் வீதம் நான்கு வகுப்புக்கும் நாற்பத்தெட்டு (48) பேர்களுக்கு இலவச உண்டி உறையுளுக்காக (Stipend) பிரதி வருஷத்திலும் கொடுத்து வருவதற்கு வேண்டிய தொகையையும், இவ்வாறே தனித் தமிழ் வித்வான் பிரிலிமினரிப் பரீட்சைக்குப் படிக்கும் மாண வர்களில் வகுப்பு ஒன்றுக்கு இருபத்து நான்கு (24) பேர்கள் வீதம் இரண்டு வகுப்புக்கும் நாற்பத்தெட்டு (48) மாணவர்களுக்குப் பிரதி வருஷமும் கொடுத்து வருவதற்கு வேண்டிய தொகையையும், வட்டியாக வுடைய தனித்தனி முதல் தொகைகளாகும் வரை ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். மேற்கண்டபடி மூலதனத் தொகைகள் பூர்த்தியான பிறகு, இந்த எண்டௌ மெண்டின் மூல சொத்தின் அந்த அந்த வருஷ வருமானம் முழுவதையும் முன் சொல்லப்பட்ட கண் டிஷன்களுக்குட்பட்டுப் புத்தக வெளியீடுகளுக்கே உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

12. மேற்கண்ட பன்னிரு திருமுறைத் தேவாரப் பரிசைப் பெறத் தகுதியுடையவர்கள் கிடைக்கும் வரை யுள்ள முதல் நான்கு வருஷங்களுக்கு எண்டௌமெண் டின் வருமானத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட பரிசுத் தொகையைப் புத்தக வெளியீடுகளுக்கும் பன்னிரு திருமுறைகளின் செலக்ஷன்களுக்கும் (Selections) உபயோகப்படுத்தலாம்.

புத்தகங்களின் அட்டவணை

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
1	1	பன்னிரு திருமுறைகள்—மூலம்
	2	பன்னிரு திருமுறைகள் அரும்பதவுரை முதலிய உரைகளுடனும் ஆராய்ச்சி களுடனும்
2	1	பெரிய புராணம்
	2	திருவிளையாடற் புராணம்-பரஞ்சோதி முனிவர்
	3	கந்த புராணம்—மூலம்
	4	உபதேச காண்டம் — கோனேரியப்பர்
	5	கந்தபுராணச் சுருக்கம் — சம்பந்த சரணலயர்
3	1	கம்பராமாயணம்—உத்தர காண்டத் துடன்
	2	பாகவதம் — மூலம் — செவ்வைச் சூடுவார்
	3	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்
	4	அரங்கநாத கவி பாரதம்
	5	நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்
4	1	விநாயக புராணம்—கச்சியப்ப சுவாமி கள்
	2	தணிகைப் புராணம்— ”
	3	கோயிற் புராணம்-உமாபதி சிவாசாரி யார்
	4	இலிங்க புராணம்—குலசேகர பாண் டியர்
	5	சிவதருமோத்தரம் — மறைஞான சம்பந்தர்
	6	வாயுசங்கிதை—வரதுங்கராம பாண்டி யர்
	7	சூதசங்கிதை—தேவராஜ பிள்ளை

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
4	8	பிரமோத்தர காண்டம்—வரதுங்கராம பாண்டியர்
	9	கூர்ம புராணம்—அதிவீரராம பாண்டியர்
	10	காசி காண்டம் ,,
	11	சேது புராணம்-மூலம்—நிரம்ப அழகிய தேசிகர்
	12	திருப்பரங்கிரிப் புராணம்—நிரம்ப அழகிய தேசிகர்
	13	காஞ்சிப் புராணம்—சிவஞான சுவாமிகள், கச்சியப்ப சுவாமிகள்
	14	திருவானைக்காப் புராணம்—கச்சியப்ப சுவாமிகள்
	15	பேரூர் புராணம்-கச்சியப்ப சுவாமிகள்
	16	திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்—திரிகூட ராஜப்ப கவிராயர்
	17	மாக புராணம்—அதிவீரராம பாண்டியர்
	18	மச்ச புராணம்—வடமலையப்பப் பிள்ளையன்
	19	திருப்பறியலூர் புராணம் — வேலப்ப தேசிகர்
	20	திருவாப்பனூர் புராணம்—கந்தசாமிப் புலவர்
	21	வசவ புராணம்—கந்தசாமிப் புலவர்
	22	இரகு வமிசம்—அரசகேசரி
	23	சூளாமணி—தோலாமொழித் தேவர்
	24	மேருமந்தர புராணம்—வாமன முனிவர்
	25	யசோதர காவியம் ,,
	26	சீறாப்புராணம்—உமறுப் புலவர்
	27	தேம்பாவணி—வீரமா முனிவர்
5	1 2	திருக்குறள் முழுவதும் எல்லாருடைய உரையுமுள்பட மற்றப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்—உரைகளுள்பட.

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
6	1	சகலகலாவல்லி மாலை—மூலம்—பாக்கெட் சைஸ்
	2	பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
7	1	நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற காவியங்கள், நீதி நூல்கள் முதலிய இலக்கியங்களிலுள்ள திருக்குறளின் கருத்துக்களமைந்த சிறந்த செய்யுட்களைத் திருக்குறள் அதிகார அடைவில் வகுத்து அமைத்த தொகுதி—மூலம்
8	1	கந்தர் கலிவெண்பா
	2	திருமுருகாற்றுப்படை
	3	சகலகலாவல்லி மாலை—மூலம் பாக்கெட் சைஸ்
	4	ஆத்திசூடி முதலிய நூல்கள்—பதினொன்று மூலம்
	5	பதினெண் கீழ்க்கணக்கிலுள்ள நீதி நூல்கள்—பதினொன்று
9	1	பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பிரபந்தங்கள் (அஷ்டப் பிரபந்தம்)
	2	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள்
	3	சிவஞானசுவாமிகள் பிரபந்தங்கள்
	4	குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள்
	5	சிவக்கொழுந்து தேசிகர் பிரபந்தங்கள்
	6	திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை-சிதம்பர சுவாமிகள்
	7	திருத்தணிகைச் சந்நிதிமுறை—மூலம்—கந்தப்ப தேசிகர்
	8	பிரபுலிங்க லீலை — சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
	9	பிரபோத சந்திரோதயம்-திருவேங்கட சுவாமிகள்

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
9	10	திருவாதவூரர் புராணம்—கடவுண்மா முனிவர்
	11	திருக்கூவப் புராணம்—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
	12	சீகாளத்திப் புராணம்—கருணைப் பிரகாசர், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், வேலைய சுவாமிகள்
	13	திருநாகைக்காரோணப் புராணம் — மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
	14	திருவிடைமருதூர்த் தல புராணம்—சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
10	1	நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற இலக்கியங்களிலுள்ள விநாயகர் தோத்திரம் முதலிய தோத்திரங்களின் சுவையுள்ள பாடல் தொகுதி
	2	தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்
	3	பட்டினத்தார் பாடல்
	4	இராமலிங்கசுவாமிகள் பாடல்
	5	மஸ்தான் சாகிப் பாடல்
11	1	நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற இலக்கியங்களிலுள்ள பாராயணம் (நெட்டுரு) பண்ணக்கூடிய சரித்திரச் சுவையுள்ள பாகங்களின் செய்யுட்களையும், சொற்சுவையுள்ள செய்யுட்களையும், பொருட்சுவையுள்ள செய்யுட்களையும் பக்திச்சுவை முதலிய சுவையுள்ள செய்யுட்களையும், மேற்கண்ட சுவைகளுள்ள தனிப் பாடல்களையுமுடைய தொகுதி—மூலம்
12	1	கந்தர் கலிவெண்பா
	2	திருமுருகாற்றுப்படை
	3	சகலகலாவல்லி மாலை

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
12	4	நாலடியார்
	5	நீதிநெறி விளக்கம்—மூலம்—பாக்கெட் சைஸ்
	6	திருக்குறள்
	7	நன்னூல்
	8	உவமான சங்கிரகம்
	9	இரத்தினச் சுருக்கம்
13	1	கோவை
	2	உலா
	3	தூது—1 முதல் 5 முடிய
	4	கலம்பகம் } - 125 பிரபந்தங்கள் வரையில்
	5	பிள்ளைத்தமிழ்—மூலம் }
	6	சூடாமணி நிகண்டு 11, 12 தொகுதிகளும்
	7	திரிபு
	8	யமகம்
	9	நிரோட்டகம்
	10	பதிற்றுப்பத்து
	11	வெண்பா அந்தாதி
	12	கலித்துறை அந்தாதி—மூலம் 7 முதல் 19 முடிய
	13	சிலேடை } - 125 பிரபந்தங்கள் வரையில்
	14	மடல் }
	15	குறவஞ்சி
	16	குறம்
	17	பள்ளு
	18	பரணி
	19	வண்ணம்
	20	சதகம்—மூலம்—20 முதல் 27 முடிய
	21	மாலை } -125 பிரபந்தங்கள் வரையில்
	22	நான்மணி மாலை }
	23	மும்மணிக்கோவை

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
13	24	இரட்டைமணி மாலை
	25	நவமணி மாலை
	26	பதிகம்
	27	சிறந்த சில்லறைப் பிரபந்தங்கள்
14	1	வேழமுகம்
	2	பிள்ளையார் சிந்தனை
	3	சரஸ்வதி சிந்தனை
	4	சகலகலாவல்லி மாலை
	5	ஆத்திசூடி
	6	கொன்றைவேந்தன்
	7	மூதுரை
	8	நறுந்தொகை
	9	உலகநீதி
	10	நல்வழி
	11	நன்னெறி
	12	நீதிவெண்பா
	13	அறநெறிச்சாரம்
	14	நீதிநெறி விளக்கம்
	15	சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா
	16	விவேகசிந்தாமணி
	17	நீதிசாரம்
	18	நீதி நூல் — வேதநாயகம் பிள்ளை
	19	குமரேச சதகம்
	20	அறப்பளீசுவரர் சதகம்
	21	சூடாமணி நிகண்டு 12 தொகுதிகளும்
	22	வருஷாதி நூல்
	23	திருப்புகழ்
	24	நன்னூல் வசனச் சுருக்கம்
	25	கந்தர் கலிவெண்பா
	26	சரசுவதியந்தாதி
	27	அருணகிரியந்தாதி
	28	அபிராமியந்தாதி
	29	திருப்புகலூரந்தாதி
	30	திருவேங்கடத்தந்தாதி

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
14	31	பழமலையந்தாதி
	32	மறைசையந்தாதி
	33	கல்வளையந்தாதி
	34	திருவரங்கத்தந்தாதி
	35	திருச்செந்தில் நிரோட்டக யமகவந்தாதி
	36	திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
	37	மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
	38	கலைசைச் சிலேடை வெண்பா
	39	சிங்கைச் சிலேடை வெண்பா
	40	திருவரங்கத்து மாலை
	41	சோணசைல மாலை
	42	பெரியநாயகியம்மை திருவிருத்தம்
	43	மதுரை மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணிமாலை
	44	சிதம்பர மும்மணிக்கோவை
	45	நால்வர் நான்மணி மாலை
	46	திருவாரூர் நான்மணி மாலை
	47	செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ்
	48	முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ்
	49	அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ்
	50	மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்
	51	திருவிடைமருதூர் உலா
	52	தஞ்சைப் பெருவுடையாருலா
	53	நெல்விடு தூது
	54	பணவிடு தூது
	55	வருணகுலாதித்தன் மடல்
	56	சித்திர மடல்
	57	வெங்கைக் கலம்பகம்
	58	மதுரைக் கலம்பகம்
	59	சமுத்திர விலாசம்
	60	சந்திர விலாசம்
	61	கலிங்கத்துப்பரணி
	62	ஏலாதி
	63	சிறுபஞ்சமூலம்

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
14	64	நான்மணிக்கடிகை
	65	திரிகடுகம்
	66	இன்னா நாற்பது
	67	இனியவை நாற்பது
	68	ஆசாரக் கோவை
	69	முதுமொழிக்காஞ்சி
	70	பழமொழி நானூறு
	71	நாலடியார்
	72	திருக்குறள்
	73	நன்னூல் காண்டிகையுரை
	74	நன்னூல் விருத்தியுரை
	75	பஞ்சலட்சணம், வச்சணந்திமாலையுடன் வசனம்
	76	தஞ்சைவாணன் கோவை
	77	வெங்கைக் கோவை
	78	கோடீச்சுரக் கோவை
	79	சீகாழிக் கோவை
	80	கல்லாடம்
	81	அருணாசல புராணம்
	82	அரிச்சந்திர புராணம்
	83	நைடதம்
	84	நளவெண்பா
	85	சிவராத்திரி புராணம்
	86	ஏகாதசி புராணம்
	87	முக்கூடற் பள்ளு
	88	கதிரைமலைப் பள்ளு
	89	திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி
	90	சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி
	91	அருணாசலக்கவி இராம நாடகக் கீர்த்தனை
	92	நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை
	93	குசேலோபாக்கியானம்
	94	பாகவதம்—செவ்வைச்சூடுவார்
	95	வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்
	96	அஷ்டாவதானம் அரங்கநாதகவி பாரதம்

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
		நூல்களின் தகுதிக்கேற்பக் குறிப்புரை, அரும்பதவுரை, பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்துரை, இன்றியமையாத இடங்களில் விசேட உரை முதலியன இனிய எளிய நடையில்.
15	1	நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற இலக்கியங்களிலுள்ள பெருங்காப்பிய உறுப்புக்களின் செய்யுள் தொகுதி—மூலம்.
16	1	தொல்காப்பியம் முழுவதும் எல்லா ருடைய உரையுமுள்பட
17	1	சகலகலாவல்லி மாலை பாக்கெட் சைஸ் ஒரு பைண்டு
	2	தொல்காப்பியம்—மூலம்
18	1	கந்தர் கலிவெண்பா
	2	திருமுருகாற்றுப்படை
	3	சகலகலாவல்லி மாலை
	4	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
	5	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்—மூலம்—பாக்கெட் சைஸ் ஒரு பைண்டு
	6	நேமிநாதம்
	7	வீரசோழியம்
19	1	சகலகலாவல்லி மாலை
	2	நன்னூல்
	3	நம்பி அகப்பொருள்
	4	இறையனார் அகப்பொருள்
	5	புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
	6	யாப்பருங்கலம் உரைகளுள்பட டெம்மி சைஸ்

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
19	7	யாப்பருங்கலக்காரிகை
	8	தண்டியலங்காரம்
	9	வச்சணந்தி மாலை
20	1	கந்தர் கலிவெண்பா சகலகலாவல்லி மாலை பஞ்சலட்சண மூலம்--பாக்கெட் சைஸ் ஒரு பைண்டு—மூலம் வச்சணந்தி மாலை வரையறுத்த பாட்டியல் உவமான சங்கிரகம் இரத்தினச் சுருக்கம்
21	1	எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, பாட்டியல் முதலியவைகளின் இலட்சணங்களைக் கூறச் சூத்திரங்களாகவும், செய்யுட்களாகவும், வசனங்களாகவும். நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற சிறந்த நூல்களுடன் அவற்றிற்குப் போதுமான தகுந்த உதாரணங்களோடு கூடிய நூற்றொகுதி
22	1	நாளிதுவரையில் வெளியாயிருக்கிற இலக்கிய இலக்கணங்களிலுள்ள உரைகளில் உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் செய்யுட்களின் தொகுதி
	2	பழைய சாசனங்களிலுள்ள செய்யுள் தொகுதி
	3	தமிழ்ச்சாசனங்களின் தொகுதி

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்
23	1	இந்த அட்டவணையிற் கண்ட நூல்களின் ஆசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள் இவர்களை ஆதரித்தவர்கள் முதலியவர்களுடைய சரித்திரம், காலம் இவைகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளின் தொகுதி
	2	இந்த அட்டவணையிற் கண்டிராத தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் ஆசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள், இவர்களை ஆதரித்தவர்கள் முதலியவர்களுடைய சரித்திரம், காலம், இவைகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளின் தொகுதி
	3	தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பற்றிய பலவித ஆராய்ச்சிகளின் தொகுதி
24	1	அன்னிய தேசங்களுள்பட இந்தியா முழுவதற்கும் கெய்டும் டைரெக்டரியும் (நகரங்கள் விளக்கம்)
25	1	தருக்க சாஸ்திரம் (Logic)
	2	தத்துவ சாஸ்திரம் (Philosophy etc.)
	3	வான சாஸ்திரம் (Ast'onomy)
	4	கணிதம் (Mathematics etc.)
	5	பௌமிய சாஸ்திரம் (Geology etc.)
	6	பூகோளம் (Geography etc.)
	7	தாவர சாஸ்திரம் (Botany etc)
	8	பிராணி வர்க்கம் (Zoology etc)
	9	தேகதத்துவ நூல் (Physiology etc.)
	10	பிரகிருதி சாஸ்திரம் (Physics etc.)
	11	சுகாதார முறை (Sanitary Science etc.)
	12	ரஸாயனம் (Chemistry etc.)

தொகுதி	தொகுதி 1-க்கு சங்கியை	புத்தகங்களின் விபரம்	
25	13	விவசாயம் (Agriculture etc)	
	14	தேச சரித்திரம் (History etc.)	தமிழில் கூடிய வரையில் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும், தமிழ் மட்டும் தெரிந்தவர்களுக்கு உபயோகப்படும் கருதியில்
	15	ராஜாங்கமுறை (Politics etc)	
	16	அர்த்தசாஸ்திரம்	
	17	(Economics etc)	
	18	சங்கீதம் (Music etc.)	
	19	இயந்திர சாஸ்திரம் (Engineering etc)	
26	1	தமிழ் அகராதி பிரயோகமுள்பட (தமிழுக்குத் தமிழ்)	
27	1	தமிழ் வித்யாமண்டபம் (என்ஸைக்களோபிடியா)	

ஷெடியூல்

தஞ்சாவூர் டிஸ்டிரிக்டு குத்தாலம் சப்ரிஜிஸ்டரைச் சேர்ந்த 21-ம் நம்பர் சிறுகுடி வட்டம் 132-ம் நம்பர் பட்டாவிலும், 23-ம் நம்பர் கீழமாந்தூர் வட்டம் 47-ம் நம்பர் பட்டாவிலும் உள்ள நன்செய் புன்செய்

நிலங்களின் விபரம்

தொடர்ந்த நம்பர்	வட்டம் நம்பர் பெயர்	ரீ சர்வே நம்பரும் உள் நம்பரும்	விபரம்	விஸ்தீரணம் ஏ.	விஸ்தீரணம் செ	ஆக மொத்தம் ஏ.	ஆக மொத்தம் செ.
1	21 நெ சிறுகுடி	373—1	நன்செய்	5	40		
2	,,	373—3	,,	0	4		
3	,,	374—2	,,	2	4		
4	,,	375—1	,,	5	7		
5	,,	376—1	,,	2	76		
6	,,	377—1	,,	2	79		
7	,,	377—3	,,	0	48		
8	,,	378—2	,,	1	91		
			ஆக நன்செய்			20	49

ஷெடியூல்—தொடர்ச்சி

தஞ்சாவூர் டிஸ்டிரிக்டு குத்தாலம் சப்ரிஜிஸ்டரைச் சேர்ந்த 21-ம் நம்பர் சிறுகுடி வட்டம் 132-ம் நம்பர் பட்டாவிலும், 23-ம் நம்பர் கீழ்மாந்தூர் வட்டம் 47-ம் நம்பர் பட்டாவிலும் உள்ள நன்செய் புன்செய் நிலங்களின் விவரம்—தொடர்ச்சி

தொடர்ந்த நம்பர்	வட்டம் நம்பர் பெயர்	ரீ சர்வே நம்பரும் உள் நம்பரும்	விபரம்	விஸ்தீரணம்		ஆக மொத்தம்	
				ஏ.	செ.	ஏ.	செ.
9	21 நெ. சிறுகுடி	378—1	புன்செய்	0	22	0	22
			ஆக நன்செய் புன்செய்			20	71
10	23 நெ. கீழ்மாந்தூர்	198	நன்செய்	4	91		
11	„	199	„	3	59		
12	„	200—2	„	3	46		
13	„	201	„	6	7		
14	„	202—2	„	3	8		
15	„	203—2	„	4	41		
16	„	204—2	„	5	56		
17	„	205—2	„	3	51		

18	23 நெ. கீழ்மாந்தூர்	206	நன்செய்	4	40		
19	"	207—2	"	4	8		
20	"	208 -2	"	3	68		
21	"	209 -2	"	3	3		
22	"	210—2	"	2	35		
23	"	211—2	"	2	3		
24	"	213—1	"	0	58		
25	"	214	"	2	48		
26	"	215 - 4	"	0	40		
27	"	216—2	"	3	6		
28	"	217 -2	"	3	88		
29	"	218	"	2	31		
30	"	219	"	1	80		
31	"	221	"	2	99		
32	"	222 -2	"	2	93		
33	"	223	"	3	65		
34	"	227—2	"	3	87		
35	"	238 -2	"	3	24		
36	"	239	"	2	86		
37	"	240	"	2	59		
38	"	241—2	"	2	74		
			ஆக நன்செய்....			93	54

ஷெடியூல்—தொடர்ச்சி

தஞ்சாவூர் டிஸ்டிரிக்டு குத்தாலம் சப்ரிஜிஸ்ட்டரைச் சேர்ந்த 23-ம் நம்பர் வட்டம் 47-ம் நம்பர் பட்டாவில் உள்ள நன்செய் புன்செய் நிலங்களின் விபரம்—தொடர்ச்சி

தொடர்ந்த நம்பர்	வட்டம் நம்பர் பெயர்	ரீ சர்வே நம்பரும் உள் நம்பரும்	விபரம்	விஸ்தீரணம் ஏ	விஸ்தீரணம் செ.	ஆக மொத்தம் ஏ.	ஆக மொத்தம் செ.
39	23 நெ. கீழ்மாந்தூர்	111—5	புன்செய்	0	53	கிட்டங்கி வகையரு	
40	,,	212—2	,,	1	18		
41	,,	213—2	,,	1	3		
42	,,	220	,,	1	76		
			நத்தம்				
			ஆக புன்செய்			4	50
			ஆக நன்செய் புன்செய்....			98	4
			ஆக வட்டங்கள் இரண்டுக்கு...			118	75

குறிப்பு :—இந்த தஸ்தாவேஜி 1940-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 24உ பகல் 3-மணிக்கு மேல் 4-மணிக்குள் குத்தாலம் சப்ரிஜிஸ்தராபீஸில் தாக்கல் செய்யப்பட்டு 1 நெ. புத்தகம் 445-வது வால்யூம் 197 முதல் 215 வரையுள்ள பக்கங்களில் 1940-ம் வருஷத்திய 2152-ம் நம்பராக ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது.

ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு ரூ. (1000) ஆயிரம்

நம்முடைய அன்பார்ந்த அரசரும், சக்கரவர்த்தியுமான ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னரவர்களுடைய உதார குணத்தையும் தயாள சிந்தையையும், இந்தியாவின் பாலிருந்த அன்பையும் கருதி அவர்களுடைய இனிய ஞாபகம் என்றும் குன்றாதிருந்து வரும்பொருட்டு இந்தப் பரிசு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களால் ஏற்படுத்தப் பெற்றது. இந்தப் பரிசின் நோக்கம் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதரவு அளிப்பதேயாகும். "ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு" என இது வழங்கப்பெறும்.

இந்தப் பரிசுக்குரிய மூலதனமாக இப்பொழுது உள்ள தொகை முப்பத்தையாயிரம் ரூபாய் (35,000). இத்தொகை நூற்றுக்கு வருஷத்துக்கு 3½ வட்டியுள்ள காலவரையறையில்லாத சர்க்கார் கடன் பத்திரமாக உள்ளது. இதிலிருந்து வருஷந்தோறும் கிடைக்கும் வட்டியிலிருந்து ரூபாய் ஆயிரம் (ரூ. 1000) வருஷந்தோறும் ரொக்கப் பரிசாக அளிக்கப்பெறும். 1935—36-ம் வருஷத்துச் சென்னை சர்வகலாசாலைக் காலண்டர் தொகுதி 1, பகுதி 2ல் கண்ட 7-D விதிப்படியமைந்த தனித் தமிழ் வித்துவான் பட்டத்துக்குரிய முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுவோர் இப்பரிசைப் பெறும் தகுதியுடையோராவர். மூலதனத்தின் வட்டியில் இவ்வாறு செலவானது போக வருஷந்தோறும் எஞ்சும் தொகை

மூலதனம் லக்ஷம் ரூபாய் (ரூ. 1,00,000) ஆகும் வரையில் தன்னோடு சேர்க்கப்படும். அதன்பின் மூலதனத்திற்குக் கிடைக்கும் வட்டி முழுவதும் வருஷந்தோறும் பரிசுத் தொகையாக உரியவருக்கு அளிக்கப்படும்.

பரிசளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு :—

1. இப்பரிசு ஆண்பாலர் பெண்பாலராகிய யாவருக்கும் ஜாதி மத வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.

2. ஓரியண்டல் பட்டப் பரீக்ஷைகளுள் தனித் தமிழ் வித்துவான் பரீக்ஷையில் தேர்ச்சி பெறுவோர்களுள் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராக வருபவர் முதல் முறையிலேயே தேறினவராயின் அவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்பெறும்.

எந்த வருஷத்திலாயினும், இருவரேனும் இருவருக்கு மேற்பட்டவரேனும் பரிசுக்குரிய தகுதியைப் பெற்றால் பிரிலிமினரிப் பரீக்ஷையில் பெற்ற அம்சங்களையும் (Marks) சேர்த்துப் பார்த்து மொத்தத்தில் அதிக அம்சம் பெற்றவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்படும். அவ்வாறு செய்வதிலும் சிக்கல் நேருமாயின், தேர்ச்சி பெற்றவர்களுடைய ஆங்கிலப் பயிற்சியையும் வயதையும் ஆராய்ந்து, அவர்களுள் அதிக ஆங்கிலப் பயிற்சியுடையவர்க்கும், குறைந்த வயது உடையவர்க்கும் பரிசைக் கொடுக்க ஸிண்டிகேட் சபையினர் தீர்மானிப்பார்கள்.

3. ஸெனெட் சபைக் கூட்டமொன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும். எந்த வருஷத்திலேனும் பரிசுக்கு உரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போனால் ஸிண்டிகேட்

சபையார் பரிசுத் தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்குமுன் அப் பரிசுக்குரியவர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத் தொகை சட்டப்படி அவருடைய வார்சாக இருப்பவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும்.

4. இப் பரிசுத்தொகை பணமாகவேனும் செக்காகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத் தொகை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டாவது பகுக்கவோ குறைக்கவோ படாது. எந்த ஒரு வருஷத்திலேனும் அல்லது தொடர்ந்து பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்த பரிசுத் தொகை முழுவதும் சேர்த்து, எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அவ் வருஷத்தின் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப்பெறும். பரிசுத் தொகைக்கு மேலே கிடைக்கும் தொகைதான மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படும்.

5. வருஷந்தோறும் பரிசளிப்பு விபரம், பரிசு பெறுபவரின் பெயர், விலாசம் ஆகியவற்றோடு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களுக்கும், அவர்களுக்குப்பின் வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors—in—Interest) தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

6. பரிசு ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கத்துக்கு வேறுபட்ட எந்தக் காரியத்துக்கும் இந்த நிதியை உபயோகிக்கக் கூடாது. இனி எப்பொழுதேனும் சர்வகலாசாலையாரின் 7-D விதிப்படியமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டப் பரீக்ஷைக்குப் பிரதியாக ஏதேனும் ஏற்பட்டாலும், அப் பரீக்ஷைக்குரிய விதிகள் மாறுபட்டாலும் பரிசை ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கமாகிய தமிழ்க் கல்வியபிவிருத்திக்கு

ஏற்றதென்று கருதும் வகையில் ஸிண்டிகேட் சபையார் இந்தப் பரிசை உரியவருக்கு அளிக்க ஏற்பாடு செய்யும் உரிமையைப் பெறுவார்கள்.

7. பரிசு கொடுத்தது போக எஞ்சும் வட்டித் தொகையையும், மூலதனத்தையும் கவர்ன்மெண்டார் எப்போதேனும் திருப்பிக் கொடுக்க நேர்ந்தால் அத் தொகையையும் எந்தவிதமான பத்திரங்களிலேனும், வேறு வகையிலேனும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் உரிமை ஸிண்டிகேட் சபையாருக்கு உண்டு.

காசி மடம்,
திருப்பனந்தாள். } காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான்

குறிப்பு :— மேலே கண்ட மூலதனம் எண்டௌமெண்ட் சென்னை சர்வகலாசாலையாருடைய அங்கீகாரம் பெற்று 1937, 38-ம் வருஷத்திய யுனிவர்ஸிட்டி காலண்டர் பகுதி 2 ல் 129, 130-வது பக்கங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
11	34	பொல்லாப	பொல்லாப்
28	12	மல்லனது	மன்னனது
30	5	திாவால வாயுடையார்	திருவால வாயுடையார்
30	12	பெற்றன	பெற்றன.
30	21	புலனுகின்றது	புலனுகின்றது.
31	19	திருநாவுக்காசர்	திருநாவுக்கரசர்
31	21	நம்பிபாண்டார்	நம்பியாண்டார்
32	7	வழங்கிவஙம்	வழங்கிவரும்
35	8	தேவராஞ்	தேவாரஞ்
42	2	தெய்வபாடல்	தெய்வப்பாடல்
46	19	'கூற்ருயின்'	'கூற்ருயின'
74	6	பவரூத்தில்	பருவத்தில்
76	10	நூற்றணிபுக்கு	நூற்றுணிபுக்கு
112	23	திறத்தை	திறத்தை
130	17	வெந்தீயைப்த	வெந்தீயைப்
131	26	உணர்பெற்ற	உணர்வுபெற்ற
146	10	தீ.ன்	தீபன்
146	25	பறறியும்	பற்றியும்
173	16	ஆண்டுெளுக்கு	ஆண்டுகளுக்கு
185	6	போற்று தவனையே	போற்றுவ தனையே
185	8	வணங்கித	வணங்கித்
205	28	பொறித் தொன்னை	பொறித் தென்னை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
215	17	கொலமவர்	கொலாமவர்
228	27	மறைந்தருளினுர்	மறைந்தருளினுர்.
229	22	தம் ண்ணெதிரே	தம்கண்ணெதிரே
246	23	திருநாக்கரசர்	திருநாவுக்கரசர்
246	16	ஐயாடை கின்றபோது	ஐயாறடை கின்றபோது
248	30	தமிழராய்ந் தருளிய	தமிழாராய்ந் தருளிய
249	13	வளர்ச்சடை	வளர்சடை
249	25	திருத்தண்டக	திருத்தாண்டக
267	1	அவைவினரை	அவையினரை
271	1	தன்மையீனுல்	தன்மையினுல்
274	24	அடியேன	அடியேன்
274	31	மூடிமேல்	முடிமேல்
275	17	உளளத் தினராய்	உள்ளத் தினராய்த்
276	27	தி வாரூரில்	திருவாரூரில்
283	26	மாழை யொன்கண்	மாழை யொண்கண்
283	31	பரவை யாடருன்	பரவை யாருடன்
287	26	சென்ருர்	சென்ருர்.
291	4	நம்பியாரூர்	நம்பியாரூரர்
291	13	வரனவர்	வானவர்
292	16	பாடி பொற்றினுர்	பாடிப் போற்றினுர்
292	20	பலலவை	பல்லவை
295	6	போற்றினுர்	போற்றினுர்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
298	31	அதனா	அதன்
299	16	அடியே னிட டளங்	அடியே னிட்டளங்
299	29	திரு	திருப்
302	2	மிறைஞ்சுச்	மிறைஞ்சுங்
303	14	கொண்டரய்	கொண்டாய்
305	28	ஒளியின்	ஒளியின்
307	32	இகழ்ந்து ரைப்பானுயின்	இகழ்ந்து ரைப்பானுயினுன்
308	10	சுற்றத்தாரிட	சுற்றத்தாரிடம்
312	11	மறமெரழி	மறுமொழி
314	17	சலிங்கிலி.	சங்கிலி
317	1	கொடுக் வேண்டிய	கொடுக்க வேண்டிய
320	28	சொல்ல	செல்ல
326	26	குருபாயக்	குருகுபாயக்
343	25	அவ்விகு	அவ்விரு
356	9	பென்ன டிக்கே	பொன்ன டிக்கே
363	7	பற்றிக்கெ காண்டார்	பற்றிக் கொண்டார்
364	2	தெண்நட	தொண்டை
365	17	நவந்தனுகிய	வேந்தனுகிய
365	18	ளேளிப்	பள்ளிப்
379	11	வாதவி	வாதாவி
387	29	பெற்றமன்றே	பெற்றுமன்றே
397	32	திருபாடற்	திருப்பாடற்
398	1	விளகும்	விளக்கும்
398	31	பிரண வமகும்	பிரண வமாகும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
405	15	முன்னும	முன்னும்
412	29	வலை	பனுவலை
413	16	புறச்சமயத் தரால்	புறச்சமயத் தாரால்
421	16	பரந்துட்ட	பரந்துபட்ட
426	15	கருணை	கருணைத்
427	28	பாடிபற்றும்	பாடிப்போற்றும்
430	19	பட்டாகிய	பாட்டாகிய
434	4	இவ்விசை	இவ்விசைப்
449	20	சந்தாப்	சந்தப்
460	12	சுாலைநன் மாமலர் கொண்டடி பொருந்திக்	காலைநன் மாமலர் கொண்டடி பரவிக்
461	28	குறிஞ்கிக்கு	குறிஞ்சிக்கு
466	2	ஏமுறுதியாக முறையயானே	ஏழிறுதியாக முறையானே
466	3	முடுெற்	முதற்
466	1,2	வரிமாற்றம்	முதல்வரியை இரண்டாம் வரியாகவும், இரண்டாம் வரியை முதல்வரியாகவும் மாற்றுக.
475	29	யாழ்நூலாசிரியர்	யாழ்நூலாசிரியர்
492	16	மூரணழிய	முரணழிய
498	17	பதவியில்	பதவியல்
500	7	எனதிருமுறை	எனத்திருமுறை
518	5	செய்யலுற்றால்	செய்யலுற்றார்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
523	9	நளை	நாளை
528	29	வகுவது	வருவது
531	10	இரட்டடிக்க	இரட்டிக்க
563	28	பாக்கம்தாட்சி	பாக்கமதாட்சி
568	4	வனப்யும்	வனப்பும்
575	1	சமன்'	சமன்
609	4	யென்றன்பண்	யென்றபண்
618	3	நாடகக்	நாடகச்
633	24	தமிழ்ற்றெரிந்	தமிழிற்றெரிந்
635	2	செம்மலராகிய	செம்மலாராகிய
635	23	அல்லலூரப் பவன்	அல்லலுழப் பவன்
638	12	அறிமையால்	அறியாமையால்
638	25	எட்	எட்டாந்
666	24	சித்தீத்சரஞ்	சித்தீச்சரஞ்
674	23	முனைவகிய	முனைவனுகிய
684	23	காலத்தில்	கலத்தில்
685	21	கோட் பாடதலின்	கோட் பாடாதலின்
685	25	கணதோறும்	கணந்தோறும்
685	26	தோன்று	தோன்றி
688	14	விள்ங்கும்	விளங்கும்
688	26	நோக்யும்	நோக்கியும்
699	16	திருவருள	திருவருள்
700	18	அமைந் துள்ளன	அமைந் துள்ளன.
712	21	ஆருரைப்	ஆருராரைப்
722	16	நற்போற்றினை	நற்பேற்றினை
727	18	தொன்றும்	தோன்றும்
730	20	திருத்தாடகம்	திருத்தாண்டகம்
735	19	போழிற்	பொழிற்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
737	9	(3-51-1)	(3-53-1)
751	28	போற்றிப்	போற்றி
761	19	பெருமாளைச்	பெருமானைச்
765	9	மதுலைரகாஞ்சி	மதுரைக்காஞ்சி
767	15	தே	தேவாரம்
787	24	அறிலார்	அறிவிலார்
790	6	கொடுநரக்குழி	கொடுநரகக் குழி
804	12	தன்னீர்கை	தன்னீர்மை
812	18	(1-71-10)	(7-71-10)
815	8	3-76-4	4-76-4
818	2	மீண்	மீண்டும்
819	18	நித்துலும்	நித்தலும்
825	6	சிவமுமா	சிவமுமாகி
826	13	பயமின்ே	பயமின்றே
827	9	நன்கில்ன்யே (5-9-6)	நன்கில்லையே (5-99-6)
830	2	ஒன்பொருள்	ஒண்பொருள்
852	25	யென்னும்	யென்றும்
859	26	கேட்டபித்தல்	கேட்பித்தல்
860	2	(6-18)	(6-18-3)
870	21	உணர்த்தி யருள்கின்ருர்	உணர்த்தி யருள்கின்ருர்.
871	14	அருள	அருள்
871	17	தனவிழைவு	தன்விழைவு
875	26	தீற்றி	தீர்த்தீர்
876	4	யருள்புரியான்	யருள்புரிவான்
877	24	நூல்களரல்	நூல்களால்
879	24	பேதத்தின்	போதத்தின்
880	15	விளையாதெதார்	விளையாதவொர்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
882	2	கொடுத் தோற்றும்	கொடுத் தேற்றும்
891	1	சோழச்	சோழ
892	13	ஆசிரிபர்கள்	ஆசிரியர்கள்
892	18	பேரன்று	போன்று
894	28	தமத்கெனத	தமக்கெனத்
894	32	பாடல்களிகோ	பாடல்களிலோ
907	12	தில்லையம்பவம்	தில்லையம்பலம்
924	2	திருத்தருப் பூண்டி	திருத்துறைப் பூண்டி
941	18	ஊப்ர்பெயர்	ஊர்ப்பெயர்
948	9	திருவென்காடு	திருவெண்காடு
948	15	திருக்கருப் பற்றியலூர்	திருக்கருப் பறியலூர்
955	11	திருநாடடியத் தான்குடி	திருநாட்டியத் தான்குடி

1. தில்லைவாழந்தணர் (பக்கம்-6)

2. திருநீலகண்டர் (பக்கம்-7)

3. இயற்பகை நாயனார் (பக்கம்-7)

3-A. இயற்பகை நாயனார் (பக்கம்-7)

4. இளையமாறன்குடி மாறர் கதை (பக்கம்-8)

5. மெய்ப்பொருள் நாயனர் (பக்கம்-8)

6. விறன் மிண்ட நாயனார் (பக்கம்-8)

7. அமர்நீதி நாயனார் (பக்கப்-9)

8. எறிபத்த நாயனார் (பக்கம்-10)

8-A. எறிபத்த நாயனார் (பக்கம்-10)

9. ஏனாதிநாத நாயனார் (நடுவிலுள்ளது) (பக்கம்-10)

10. கண்ணப்ப நாயனார் (பக்கம்-10)

11. குங்குலியக்கலய நாயனார் (பக்கம்-11)
12. மானக்கஞ்சாற நாயனார் (பக்கம்-11)
(13. அரிவாட்டாய நாயனார் திருவுருவம் சிதைந்தமையால் எடுக்கப்பெறவில்லை) (பக்கம்-12)

14. ஆனாய நாயனார் (பக்கம்-12)

15. மூர்த்தி நாயனார் (பக்கம்-12)

16. முருக நாயனார் (பக்கம்-13)

17. உருத்திரபசுபதி நாயனார் (பக்கம்-13)

18. திருநாளைப் போவார் (பக்கம்-13)

19. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் (பக்கம்-13)

20. சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையார் (பக்கம்-14)

20-A. சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையார் (பக்கம்-14)

21. திருநாவுக்கரசர் (பக்கம்-14)
(நல்லூர் இறைவரால் திருவடி சூட்டப்பெறுதல்)

22. குலச்சிறை நாயனார் (பக்கம்-15)

23. பெருமிழலைக் குறும்பர் (பக்கம்-16)

24. காரைக்காலம்மையார் (பக்கம்-16)
(தலையால் நடந்து கயிலையைக் காணல்)

25. அப்பூதியடிகள் (பக்கம்-16)

26. திருநீலநக்கர் (பக்கம்-17)

27. நமிநந்தியடிகள் (பக்கம்-17)
(நீரால் திருவிளக்கு எரித்தல்)

28. ஆளுடைய பிள்ளையார் (பக்கம்-17)

29. ஏயர்கோன் கலிக்காமாண்டார் (பக்கம்–17)

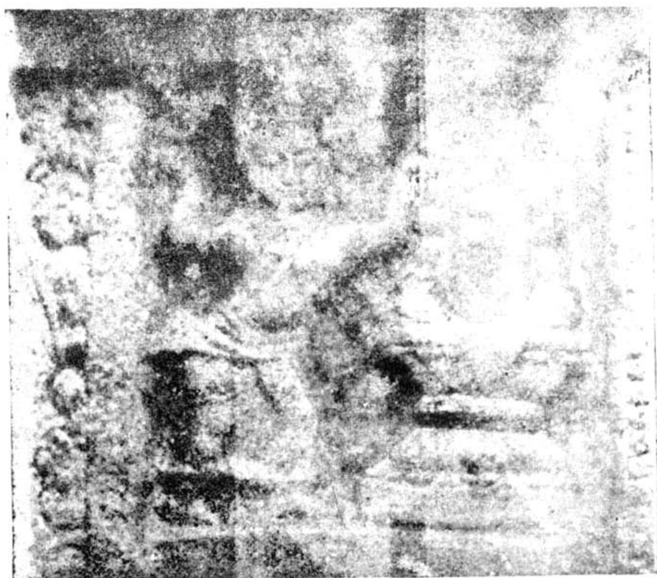
30. திருமூல நாயனுர் (பக்கம்-18)

31. தண்டியடிகள் (பக்கம்-18)

32. மூர்க்க நாயனார் (பக்கம்-18)

33. சோமாசிமாற நாயனுர் (பக்கம்-19)

34. சாக்கிய நாயனுர் (பக்கம்-19)

35. **சிறப்புலியாண்டார்** (பக்கம்-19)

36. **சிறுத்தொண்டர் கதை** (பக்கம்-19)

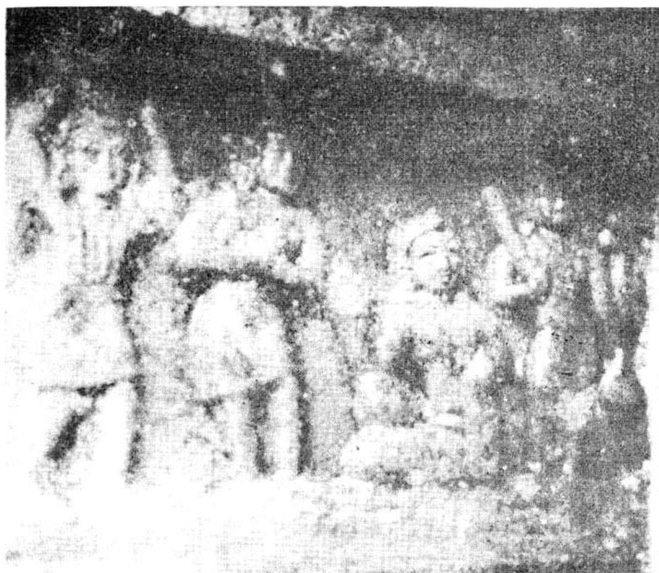

37. சேரமான் பெருமாள் கதை (பக்கம்-20)

38. கணநாதாண்டார் கதை (பக்கம்–23)

38-A. கணநாதாண்டார் கதை (பக்கம்-23)

39. கூற்றுவ நாயனார் (பக்கம்-23)

40 பொய்யடிமையில்லாத புலவர் (பக்கம்–23)

40-A பொய்யடிமையில்லாத புலவர் (பக்கம்-23)

41. புகழ்ச் சோழனார் (பக்கம்-24)

41-A. புகழ்ச் சோழனார் (பக்கம்-24)

42. நரசிங்கமுனையரையர் (பக்கம்-25)

43. அதிபத்தர் கதை (பக்கம்-25)

44. கலிக்கம்பாண்டார் கதை (பக்கம்-25)

44-A கலிக்கம்பரண்டார் கதை (பக்கம்-25)

45. கலியநாயனர் (பக்கம்-26)

45-A கலியநாயனர் (பக்கம்-26)

46. சத்தியாண்டார் (பக்கம்-26)

47. ஐயடிகள் காடவர் கோனாயனார் (பக்கம்-26)

47-A. ஐயடிகள் காடவர் கோனுயனுர் (பக்கம்-26)

48. கணம்புல்லாண்டார் (பக்கம்-27)

50. நெடுமாறனார் (பக்கம்-28)

51. வாயிலார் (பக்கம்-28)

52. முனையடுவார் (பக்கம்-28)

53 கழற்சிங்கனார் (பக்கம்–28)

54. இடங்கழியாண்டார் (பக்கம்–28)

55 செருத்துணையாண்டார் (பக்கம்29)

55-A செருத்துணையாண்டார் (பக்கம்29)

56. புகழ்த்துணையார் (பக்கம்-29)

56-A. புகழ்த்துணையார் (பக்கம்-29)

57. கோட்புலியாண்டார் (பக்கம்-30)

58. பத்தராய்ப்பணிவார் (பக்கம்-30

58-A. பத்தராய்ப்பணிவார் (பக்கம்-30)

59. பரமனையே பாடுவார் (பக்கம்-31)

59-A. பரமனையே பாடுவார் (பக்கம்-31)

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் (பக்கம்-32)

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார் (பக்கம்-32)

62. முக்காலுங் திருமேனி தீண்டுவார் (பக்கம்-33)

62-A. முக்காலுந்திருமேனி தீண்டுவார் (பக்கம்-33)

63. முழுநீறுபூசிய முனிவர் (பக்கம்-33)

63-A. முழுநீறுபூசிய முனிவர் (பக்கம்-33)

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் (பக்கம்-34)

64-A. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் (பக்கம்-34)

65. பூசலார் (பக்கம்-34)

65-A. பூசலார் (பக்கம்-34)

66. பாண்டிமா தேவி (பக்கம்-35)

67. நேசாண்டார் (பக்கம்-35)

68. கோச்செங்கட்பெருமான் (பக்கம்-35)

69. திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் (பக்கம்-35)

70 சடையனார் (பக்கம்-36)

71. இசை ஞானியர் (பக்கம்-36

72. உடையநம்பி எழுந்தருளுகிறார் (பக்கம்-36)

72-A. உடையநம்பி எழுந்தருளுகிறார் (பக்கம்-37)

72-B. ஆவண ஓலைகாட்டினபடி (பக்கம்–38)

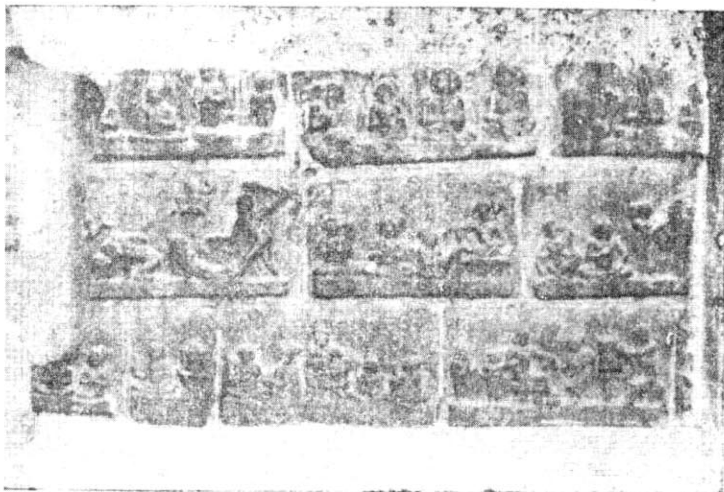
72-C உடைய நம்பியை ஆண்டுகொண்டருளினபடி (பக்கம்–38)

72-D. உடைய நம்பிக்கு ஓலமென்றருளினபடி (பக்கம்-39)

72-E. உடைய நம்பியை வேடர் வழிபறித்தபடி (பக்கம்-41)

72-F. திருமுருகன் பூண்டியில் பெற்றபடி (பக்கம்-41)

72-G. அவிநாசியாண்டார் முதலைவாய்ப் பிள்ளை (பக்கம்-42)

73. திருத்தொண்டத் தொகை அடியார்கள் சிற்பம்
-திருப்பனந்தாள் திருக்கோயில் (பக்கம்-43)

74. கருவூர்த் தேவரும் இராச இராச சோழனும்
-தஞ்சை இராச இராசேச்சுரம் (பக்கம்-43)

